

கவிதொதாஸக

லாக்டர் ஡ா.ஓராச஡ாணிக்கனார்

கலித்தொகை

டாக்டர் மர. இராசமாணிக்கனார்

பூம்புகார் பதிப்பகம்

127, (ப.எண் : 63), பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே),
சென்னை - 600 108.

தொலைபேசி : 044-25267543

விலை ரூ. 250/-

பூம்புகார் வெளியீட்டு எண் : 979

முதற் பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 2011

O. No. : 02900896

வடிவமைப்பு உரிமை : பூம்புகார் பதிப்பகம்

P. C. No. : 9810KT11

அச்சிட்டவர்கள் : ஈகிள் பிரஸ், சென்னை - 600 013.

பதிப்புரை

எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஒன்றான 'கலித்தொகை' எனும் சிற்றிலக்கிய நூலுக்கு தெளிந்த உரையொன்றை நூலாக வடித்துள்ளார், பேராசிரியர் மா. இராசமாணிக்கனார் அவர்கள்.

பாலைக் கலி பாடியவர் பெருங்கடுங்கோன் என்றும், குறிஞ்சிக் கலி பாடியவர் கபிலர் என்றும், மருதக் கலி பாடியவர் மருதன் இளநாகனார் என்றும், முல்லைக் கலி பாடியவர் சோழன் நல்லுருத்திரன் என்றும், நெய்தற் கலி பாடியவர் நல்லந்துவனார் என்றும் வெண்பாவொன்று கூறுகின்றது. ஆயின் 'கலித்தொகை ஆசிரியர் ஒருவரே' எனக் கூறுவாருமுள்.

கலித்தொகைச் செய்யுட்களுள் சொற்செறிவையும் சொல் தளர்வினையும், நடைமிடுக்கையும், எளிய நடையையும், பழைய தமிழ்க் கொள்கைகளையும், குடிபுகுந்த புதிய கொள்கைகளையும், முற்காலக் கருத்துக்களையும், பிற்காலக் கருத்துக்களையும் கொண்ட நடைவேறுபாடுகள் உடையன.

கடைச்சங்கத் தொகை நூல்களுள், பல களவியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒத்த காமத்தைப் பற்றியவை. பாடிய ஒத்த காமச் செய்யுட்களும் உயரிய பொருள் நோக்குடையன.

காடும் மலையும், மழையற்ற கோடையில் தம் வளங்களை இழந்து வறண்டு போவதால் பாலை எனும் புதுப்பெயர் பெறும். பாலைத்திணை பற்றிய பாக்கள் முப்பத்தைந்தும் பாலை நிலத்து நிகழ்ச்சிகளை விளங்கக் கூறுவதோடு, அரசியல், கல்விச் சிறப்பு, செல்வத்தின் இயல்பு போன்ற பொருள் குறித்த பல உண்மைகளையும் உணர்த்துகின்றன.

மலையும், மலையைச் சார்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி எனப் பெயர் பெறும். குறிஞ்சித் திணை பற்றிய பாக்கள் இருபத்தொன்பதும் குறிஞ்சி நிலத்து ஆண் மகன், ஒரு பெண்ணைக் காண்பதுமுதல், மணம் செய்து கொள்வதுவரை நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் கூறுகின்றன.

ஆற்றுப் பாய்ச்சலால் வளம் பெறும் வயலும் வயலைச் சார்ந்த நிலமும் மருதம் என அழைக்கப்பெறும். மருதத்திணை பற்றிய பாக்கள் முப்பத்தைந்தும், மணந்து மனையறம் மேற்கொண்ட ஆண்மகன், மனைவியை மறந்து, பரத்தை வீடு சென்று வாழ்வதும், அதனால் அவன் மனைவி வருந்துவதும், அவன் மீண்டு வந்தக்கால் அவனோடு அவள் ஊடி நிற்பதும் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் பேசப்படுகின்றன.

காடும், காட்டைச் சேர்ந்த நிலமும் முல்லை நிலம் எனக் கூறப்பெறும். முல்லைத் திணை பற்றிய பாக்கள் பதினேழும், குலமுறைப்படிக் கொல்லேறு தழுவுதல் போன்ற ஆயர் வாழ்க்கையை அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

கடலும் கடலைச் சார்ந்த நிலமும் நெய்தல் என அழைக்கப் பெறும். நெய்தல் திணை பற்றிய பாக்கள் முப்பத்து மூன்றும், பொருள் தேடிப் போயிருக்கும் கணவனை நினைந்து வருந்தி வாய்விட்டுப் புலம்பியவாறே, அவன் ஊர்ந்துவரும் கலத்தை எதிர்நோக்கி, கடற்கரையில் ஞாயிறு மறையும் அந்திப் பொழுதில் மனைவி காத்துக் கிடக்கும் ஒழுக்கத்தை விளம்புகின்றன.

இங்ஙனம் ஐந்து திணைகளையும் உள்ளடக்கி அமைந்த பாக்களைக் கொண்ட சிற்றிலக்கிய நூலான 'கலித்தொகையினை' உரையுடன் பூம்புகார் பதிப்பகம் வெளியிடுகின்றது. தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் படித்து பயன் கொள்ளட்டும்.

- பூம்புகார் பதிப்பத்தார்

இரண்டு செய்திகள்

கலித்தொகை முதலில் வெளியிட்ட திரு.சி.வை.தாமோதரன் பிள்ளை அவர்கள், இந்நூல் இயற்றியோர் ஒருவரே எனக் கருதினர். அதன்பின்,

“பெருங்கடுங்கோன் பாலை, கபிலன் குறிஞ்சி,
மருதனிள நாகன் மருதம்-அருஞ்சோழன்
நல்லுத் திரன்முல்லை, நல்லந் துவன்நெய்தல்
கல்விவலார் கண்ட கலி”

என்னும் வெண்பா வெளிப்பட்டது. அது முதல் ஐந்து கலியும் புலவர் ஐவரால் பாடப்பட்டவை எனத் தமிழறிஞர் கருதலாயினர். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாராய்ச்சித் துறைப் புலவராக இருந்த திரு.K.N.சிவராசப் பிள்ளை, B.A. அவர்கள், ‘கலித்தொகை ஆசிரியர் ஒருவரே’ என முடிவு கட்டினர். இந்நிலைமையில், கலித்தொகை ஆசிரியர் ஒருவரா? ஐவரா? என்பதைத் துணிதல் நமது கடமை அன்றோ?

ஐவர் ஆல்வர்: காரணங்கள்

1. கலித்தொகை ஆசிரியர் ஐவரே என்பதற்கு மேற்காட்டிய வெண்பாவைத் தவிர வேறு சான்று இல்லை. எனவே, அவ்வெண்பா நம்பத்தக்கதா என்பதை முதற்கண் ஆராய்தல் வேண்டும்.

1. பாலைக் கலியைப் பாடியவர்-பெருங்கடுங்கோன்
2. குறிஞ்சிக் கலியைப் பாடியவர்-கபிலர்
3. மருதக் கலியைப் பாடியவர்-மருதன் இளநாகனார்
4. முல்லைக் கலியைப் பாடியவர்-சோழன் நல்லுருத்திரன்
5. நெய்தற் கலியைப் பாடியவர்-நல்லந்துவனார்

என்பது அவ்வெண்பாவில் உள்ள செய்தி. ஏனைய தொகை நூல்களில் பாலைத் துணை பற்றிப் பல செய்யுட்களைக்

கடுங்கோன் பாடியிருத்தலாலும், குறிஞ்சித் திணை பற்றிப் பல செய்யுட்களைக் கபிலர் பாடியிருத்தலாலும், முதலிரண்டு கலைகளை இவர்கள் பாடினார்கள் எனக்கொள்ளினும், ஏனைய மூன்றையும் மற்றப் புலவர் மூவரும் பாடத்தகுதி வாய்ந்தவர் என்பதற்குரிய சான்று ஏனைத் தொகை நூல்களில் காணக்கூடவில்லை. மருதன் இளநாகனார் பிறநூல்களில் பாடியனவாகக் காணப்படும் 39 செய்யுட்களில் பாலை பற்றி 17-ம் குறிஞ்சி பற்றி 9-ம், முல்லை பற்றி 5 -ம், நெய்தல் பற்றி 5-ம் மருதம் பற்றி மூன்றுமே உள்ளன. இவர் மருதக்கலியைப் பாடினார் என்பது பொருந்துவதாக உள்ளதா? சோழன் நல்லருத்திரன் புறநானூற்றில் ஒரு செய்யுளே (190) பாடியதாகத் தெரிகிறது. அவன் பாடிய பா ஒன்றும் வேறு தொகை நூல்களில் இல்லை. அவன் முல்லைக் கலியைப் பாடினான் என அவ்வெண்பா கூறுகிறது. நல்லந்துவனார் நெய்தல் திணையில் ஒரு செய்யுளும் செய்திலர். அவர் நெய்தற்கலியைப் பாடியதாக வெண்பா விளம்புகிறது.¹

2. முல்லைக் கலியில் கூறப்படும் முல்லை நில மக்கள் பாண்டிய நாட்டவராகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் பாண்டியனை வாழ்த்துவதாகச் செய்யுள் கூறுகிறது. சோழ வேந்தன் தனது நாட்டு முல்லை நில மக்களைப் பாடாதது வியப்பே அன்றோ? சோழ அரசன் தனது நாட்டு மக்களைப் பற்றிப் பாடாமல், பாண்டியநாட்டு முல்லை நில மக்களைப்பற்றி மட்டும் தனது முல்லைக்கலியில் பாடினான். என்னால் சற்றும் பொருந்தாது. முல்லை நிலம் பாண்டியர்க்கே உரிமையுடையதுமன்று. பாண்டியனை வாழ்த்திப் பரவும் ஒரு குறிப்பிட்ட முல்லை நிலத்தாரைப் பற்றிச் சோழ வேந்தன் நூல் பாடினான் என்பது அறிவிற்கும் அநுபவத்திற்கும் சற்றும் பொருந்தாததாகும்.

3. நெய்தற் கலியைப்பற்றி ஒரு சிறு செய்யுளும் ஏனைய தொகை நூல்களுட் பாடியிராத ஒருவர், நெய்தற்கலியைப் பாடினார் என்பது, கருக்கொள்ளாது மகப்பேறு தோன்றினாற் போலாகும் அன்றோ?

4. 'கலித்தொகை முழுவதும் நன்கு ஆராயின், செய்யுட்கள் ஒரே ஆசிரியர் இயற்றின என்பது புலனாகும். இதனை ஒப்புக் கொள்ள மனமற்றவர் இவ்வெண்பாவினை வெளிக்கிளம்ப

விட்டனர். இவ்வெண்பா எந்தக் கலித்தொகை ஏட்டிலும் இல்லை; வேறு நூல் ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் இல்லை. மாயமாய் வந்ததாகும். இதனை நன்கு யோசியாது, புலவர்கள், கலித்தொகையை ஐவர் பாடியதாகக் கொண்டுவிட்டனர்.”¹ இது முற்றும் ஆதாரமற்ற-இக்காலப் புலவர் எவரோ கட்டிவிட்ட வெண்பா ஆகும் என்பதே சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாராய்ச்சித் துறையினராய் திரு.எஸ்.வையாபுரிப் பிள்ளை, திரு.வே.வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் முதலியோர் கருத்துமாகும்.

5. திருநெல்வேலி-சுவர்ணம் பிள்ளை அவர்கள் தமக்குக் கிடைத்ததாகக் கூறிய ‘ஊசிமுறி’ என்னும் நூலைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு.கா.நமச்சிவாய முதலியார் அவர்கள் பொருள் கொடுத்து வாங்கி ஆராய்ந்தார்கள். அது போலி நூல்-பொருளுக்காக இக்காலப் புலவன் பாடிய பொய்நூல்- என்பதை அறிந்து கிழித்தெறிந்தார்கள். இங்ஙனம் பொருளுக் காகவும் விளையாட்டாகவும் பலர் தாமே கட்டிய பாக்களைப் ‘பழம் பாடல்கள்’ எனக்கூறி ஏமாற்றல் உண்டு. அத்தகை யோருள் ஒருவர் செயலாக இருக்கலாம் இவ்வெண்பாவின் படைப்பு எனக்கோடலே பொருந்தும்.

6. கலித்தொகைக்கு உரை வகுத்த நச்சினார்க்கினியர் கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டினர் என்பர் ஆராய்ச்சி வல்லார். அவர் நெய்தற்கலி 25 ஆம் செய்யுள் உரையில், “தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் செய்யுள் செய்தார்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, அவர் காலத்தில் (கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டில்) ‘நெய்தற் கலிச்செய்யுள் நல்லந்துவனார் (ஒன்றோ பலவோ) செய்தார்’ என்னும் வழக்கு இருந்த தென்பது தெரிகிறது. கடவுள் வாழ்த்தின் உரையில், “ஆதலால் ஈண்டுப் பாலைத் திணையையும் திணையாக ஆசிரியர் நல்லந் துவனார் கோத்தார் என்று கூறுக” என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுதலை நோக்கக் கலித்தொகையில் உள்ள பிற நான்கு கலிகளைப் பாடியவர் இன்னவர் என்பது கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டினரான நச்சினார்க்கினியர்க்கே தெரியவில்லை. அவர் காலத்துப் புலவர்க்கும் தெரியவில்லை-வழக்கிலும் இல்லை என்பன அறியலாம் அன்றோ? மிகச்சிறந்த உரையாசிரியராகிய அவருக்கே

அவர் காலத்தில் தெரிந்திராத இவ்வெண்பா, இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில் திடீரெனத் தோன்றினமை பெருவியப்பன்றோ? நூலறிவோடு நுண்ணறிவுடையோர் நன்கு ஆராய்வாராக.

7. ஒவ்வொரு கலியையும் ஒருவரே பாடினார் எனக் கோடலும் பொருந்துவதாகத் தெரியவில்லை. காட்டாக, 'களவுப் புணர்ச்சி' என்னும் ஒரு பொருள் பற்றி 29 செய்யுட்களை பாடவேண்டிய அவசியம் என்ன இருக்கிறது? கூறியதே கூறலாகவுள்ள வள்ளைப் பாடல்களும், கைக்கிளைப் பாடல்களும், வரைவு கடாதல் பற்றிய பாடல்களுமே குறிஞ்சிக் கலியில் மிக்குள்ளன. இவற்றுள் ஒவ்வொன்றிலும் நுட்பமாக அறியத்தகும் சிறப்புப் பொருளும் இல்லை. இந்நிலையில் ஒரே புலவர் இவற்றை வேலை கெட்டுப் பாடியிருப்பர் என நினைப்பதற்கில்லை. இங்ஙனமே பிற கலிகளும் உள்ளன. இங்ஙனம் ஒரே துறையில் கூறியது கூறலாகச் (Tedious Repetition) சங்கத்துச் சான்றோர் செய்யுட்கள் இருத்தல் அருமை; இருப்பினும் அவர்க்கு இழுக்காம்.

இன்ன பிற காரணங்களால், கலித்தொகைப் பகுதிகள் ஐந்தும் ஐவரால் பாடப்பட்டவை அல்ல என ஒருவாறு கூறலாம்.

ஓருவர் அல்லர்: காரணங்கள்

1. கலித்தொகை எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்று. 'தொகை நூல்' என்பது பல்வேறு காலத்துப் பல்வேறு புலவர் பாடிய செய்யுட்களைக் கொண்ட நூலாகும். இவ்விலக்கணம் கொண்டே ஏனைய தொகை நூல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அம்முறையில் அணைந்தவையே கலிச்செய்யுட்கள் என்னும் முடிபால்தான், அவை, 'கலித்தொகை' எனப் பெயரிடப்பட்டன. தொகை நூல்களுள் கலித்தொகையும் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. அந்நூற்பாக்கள் ஒரு புலவர் செய்தவை ஆயின், 'தொகை' எனப்படா. தொகுக்கப்பட்டவை அல்லவோ தொகை எனப் பெயர்பெறும்? ஒருவரே பாடினார் ஆயின், அச்செய்யுட்கள் தொகுக்கப்பட்டவை ஆகா அல்லவோ? எனவே, 'தொகை' என்னும் பெயர் ஒன்றே கலித்தொகை பாடியோர் ஒருவர் அல்லர் என்பதை மெய்ப்பித்தல் காண்க.

2. ஒருவரையே ஆசிரியராகக் கொண்ட சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி போன்ற நூல்களின் ஏட்டுப் பிரதிகளில் அவ்வந்நூல் ஆசிரியர் பெயரும் காண்கின்றோம் அல்லவா? அம்முறையில், கலித்தொகை ஒருவரால் செய்யப்பட்டிருப்பின், ஆசிரியர் பெயர் ஏடுகளில் இருந்திருந்தல் இயல்பே அன்றோ? அங்ஙனம் இராமை ஒன்றே-கலித்தொகை

நூல் ஒருவரால் செய்யப்பட்டதன்று என்பதை மெய்ப்பிக்கு மன்றோ?

3. “(நெய்தற்கலியில் உள்ள) செய்யுளை ஆசிரியர் நல்லந்து வனார் செய்தார்; முறைப்படியே கோத்தார்” என வரும் நச்சினார்கினியர் கூற்று கவனித்தற்குரியது. நெய்தற்கலியில் மட்டும் நல்லந்துவனார் பெயர் குறிப்பிட்ட உரையாசிரியர் ஏனைக் கலிகளில் கூறாமையும், ‘கோத்தார்’ எனக் கூறலும், கலித்தொகைச் செய்யுட்கள், ஒருவர் செய்தன அல்ல- நல்லத்துவனாரே பாடியனை அல்ல-என்பவற்றை நன்கு விளக்குவனவாகும். அனைத்தும் பாடியவர் நல்லந்துவனாரே எனின், கோத்தார் எனல் பொருத்தம் அன்றே!

4. ஒரு கலியுள் ஒரே துறையில்-ஒரே பொருள் பற்றிப் பல பாக்கள் ஒருவரே பாடியிருத்தல் இயலாது. இங்ஙனம் ஒவ்வொரு கலியிலும் கூறியது கூறல் ஒரே ஆசிரியரால் ஏற்படத்தக்கதும் அன்று. இக்குற்றம் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்பால் ஏற்றிக் கூறல் அடாது.

5. ஒவ்வொரு கலியினும் இரண்டோர் இடங்களில் பாண்டியன் எனவும், வையை எனவும், கூடல் எனவும் வருதல் கொண்டு செய்யுட்கள் அனைத்தும் ஒருவர் பாடியனவே¹ என்பது பொருந்தா முடிபாகும். என்னை? சிலப்பதிகாரத்துள் வந்துள்ள அடிகள் பல கருத்துக்கள் பல-அங்ஙனமே மணிமேகலையும் பயிலக் காண்கிறோம் மற்றும் ‘ஊதுலைக் குருகின்’ என்பது போன்ற பல தொடர்களும், ஒன்றுபட்ட கருத்துக்கள் பலவும் சங்கப்புலவர் பலருடைய பாடல்களில் பயின்று வரக் காண்கின்றோம். இவை கொண்டு அப்பாடல்கள் அனைத்தும் ஒரு புலவரே பாடினார் எனக் கோடல் தகுதியாமோ?

‘பாடியவர் ஒருவர் அல்லர்’ என்பதற்கு மேலும் சில காரணங்களை ஆராய்ச்சியாளர் காட்டுவர்.² விரிவஞ்சி அவற்றைக் கூறாது விடுத்து, ஆசிரியர் ஒருவர் அல்லர் என்பதை மீட்டும் வற்புறுத்தி மேற்செல்வாம்.

கலித்தொகை ஆசிரியர் ‘பலர்’ ஆவர்:

கலித்தொகை ஆசிரியர் ‘ஒருவர் அல்லர்-ஐவரும் அல்லர்’ என்ற முடிபானே, ‘பலர் ஆவர்’ என்னும் முடிபுதானே போதரும். எனினும், மேலும் இரண்டொரு காரணம் காட்டுதும்.

1. K.N.S. Pillai's 'Chronology of the Early Tamils' P.224
2. V.Venkataraman Reddiar's 'Kapilar' P.P.33-35

1. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கலிச்செய்யுட்கள் 149-ல் ஒரே ஒரு செய்யுளடியில் மட்டும் (நெய்தற் கலி25) “தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் செய்யுள் செய்தார்” எனக் கூறியிருத்தல் கவனிக்கத் தக்கது. அவர், “செய்யுள் செய்தார்” எனக் கூறினரே அன்றி, “அந் நெய்தற்கலி முழுதும் பாடினார்” எனக் கூறாமையே காணத்தகுவது. மேலும், எந்தக் கலியையும் ஒரே புலவர் பாடினார் எனக் கூறல் பொருந்தா தென்பதற்கு மேற்காட்டிய காரணங்களையும் இத்துடன் வைத்து எண்ணுதல் வேண்டும். நச்சினார்க்கினியர் தம் காலத்துப் புலவர் கூற்றை நம்பி- ‘இச்செய்யுள் இன்னவரது’ எனக் கூறி இருக்கலாம். அன்றோ? தம் கால வழக்கை வெளியிடுதலில் நச்சினார்க்கினியர் முன்னணியில் நிற்பவர் என்பதற்குத் தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில் அவர் கூறியுள்ள அகத்தியர் மனைவி சம்பந்தப்பட்ட பொருத்தமற்ற ஆபாசக் கதையே சிறந்த சான்றாகுமன்றோ?¹

2. கலித்தொகைச் செய்யுட்கள் பலவகைப்பட்ட நடைவேறுபாடுகள் உடையன; கூர்ந்து கவனிப்போர் சொற்செறிவையும்-சொல் தளர்வினையும் நடைமிடுக்கையும் எளிய நடையையும், பழைய தமிழ்க் கொள்கைகளையும் குடிபுகுந்த புதிய கொள்கைகளையும், முற்காலக் கருத்துகளையும்-பிற்காலக் கருத்துகளையும் நன்கறிந்து வியத்தல் கூடும். சுருங்கக் கூறின், கலித்தொகைச் செய்யுட்கள்-ஏனைத் தொகை நூற் செய்யுட்களைப்போல் பல்வேறு புலவரால் பாடப்பட்டவை ஆகும். கலித்தொகையை மேலும் ஆராய்ந்து முடிவு கூறல் கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்.

கலித்தொகையின் ‘காலம்’ யாது?

1. கடைச் சங்கத்தின் இறுதிக் காலம் கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டு என்பவர் வரலாற்று வல்லார். கடைச் சங்கத் தொகை நூல்களுள், பல நூற்றாண்டுகளிற் பாடப்பட்ட செய்யுட்கள் உள்ளன. அவற்றுள் பல களவியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒத்த காமத்தைப் பற்றியவை. கைக்கிளை, பெருந்திணைகளைப்பற்றி அச்சான்றோர் செய்யுள் செய்திலர். இன்றைய தொகை நூல்களில் அவை காணுமாறில்லை. பாடிய ஒத்த காமச் செய்யுட்களும் உயரிய பொருள் நோக்குடையன. ஆனால், குறிஞ்சிக் கலிச் செய்யுட்களோ அவர் மரபுக்கு மாறாகப் பெரும்பாலும் பொருளியல் சூத்திரங்கட்கு இலக்கியமாக அமைந்தவை; கைக்கிளை பெருந்திணைச் செய்யுட் களைக் கொண்டவை; உயரிய பொருள் நோக்கம் ஓரளவு குறைந்தவையே ஆகும்.

இவ்வேறுபாட்டைச் சங்க நூற் பயிற்சி உடையோர நன்குணர்தல் கூடும்.

2. “மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை
வவ்விக் கொளலும் அறனெனக் கண்டன்று”
(குறிஞ்சிக் கலி-26)

பெண்டிரை வெளவிக் கோடல் ‘இராக்கத மணம்’ எனப்படும். இராக்கத மணத்தைத் தொல்காப்பியர் கூறிற்றிலர்.

‘பெருந் திணை-ஓவ்வாத காமம்’ எனத் தொல்காப்பியர் கூறினரே அன்றி, இராக்கதர் மணமுறையாகிய வெளவிக் கோடலைத் தமிழ்மக்கள் கையாண்டனர் எனக் கூறிலர். ‘இராக்கத மணம் அறன்’ எனத் தொல்காப்பியரோ, சங்கநூற் புலவரோ யாண்டும் கூறிற்றிலர். ஆரியருடைய எண்வகை மணங்களுள் ‘இராக்கதமணம்’ ஒன்றாகும். தமிழர்க்கு இம்மணம் உண்டென யாம் இதுகாறும் கேட்டதில்லை. அடியோர் தலைவராகக் கொள்ளினும் தமிழகத்துள் அடிபட்ட பழக்கத்துக்கு மாறாகச் சங்கத்துச் சான்றோர் செய்யுள் செய்யார். ஆகவே, ‘இராக்கத மணம் அறன்’ எனக் கூறும் இச்செய்யுளும், இதுபோன்ற கலிச்செய்யுட்களும் கடைச் சங்கப்புலவர்க்குப் பிற்பட்ட-ஆரியக் கொள்கைகள் அறனெனக் கருதப்பட்ட காலத்தனவாகும் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

3. குறிஞ்சிக்கலிச் செய்யுள் ஒன்றில் தலைவி, “தோழி, நீ தெருவில் போவார்க்கெல்லாம் இரங்குதல்-வாரணவாசியில் (காசியில்) பிறர் வருத்தம் தம் வருத்தமாகக் கருதும் அருளுடையார் செயலை ஒத்துள்ளது” (24) எனக் கூறியுள்ளது கருதற்பாலது. ஏனைய தொகை நூல்களில், யாமறிந்தவரை, இச்செய்தி காணப்பட்டிலது. வாரணவாசி (காசி) நகர மாந்தர் செய்தி எந்த அளவு தமிழகத்தில் பரவி இருந்தால், அதனைத் தலைமகள் சொல்வதாகப் புலவர் பாடியிருப்பரென்பது சிந்திக்கத் தக்கது. ஏனைய பழம் பாடல்களில் காணப்பெறாத இவ்வடநாட்டுச் செய்தி சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட தென்பதில் ஐயமுண்டோ?

4. ஏனைய தொகைச் செய்யுட்களில் காணப்படாத முன்னிலைப் பன்மைச் சொல்லாகிய “நீர்” பலர்பாற் சொல்லோடு “கள்” விசுதி சேர்த்துக் கூறப்படல். “செய்யும்” என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினைமுற்றுப் ‘பலர் பாலில் வார்’ போன்றவை கலித்தொகைச் செய்யுட்களில் காணப்படுகின்றன. மேலும், ‘நின்றீத்தை கோசீத்தை’ (மருதக்கலி-29) எனவும், ‘இல்லானும், பாடித்தை இஃதொத்தன்’ (குறிஞ்சிக் கலி-22,24,26) எனவும் பல சொற்கள் மாறுபட்டுச் செய்யுட்களில் இடம்

பெற்றென என ஏனைத் தொகைச் செய்யுட்களைக் கொண்டு கூறுதல் இயலாது. இவை, இத்திணைகளைப் பற்றியே பாடப்பட்ட சங்ககாலப் புலவர் பழம்பாடல்களில் பயின்றில என்பதை நோக்க, இச்சொற்களைக் கொண்ட செய்யுட்கள் பிற்காலத்தன எனல் கூறாதே விளங்கும்.

5. குறிஞ்சிக் கலியுள் ஐந்திணைப்பற்றிக் கூறற்குரிய அரிய செய்திகளை, ஏனைச் சான்றோரைப் பின்பற்றிக் கூறுதலை ஒழித்து, அவரால் கனவிலும் கருதப்படாதவையும் சொல்லப் படாதவையுமான கைக்கிளை-பெருந்திணைச் செய்திகளையும் (இவற்றை 'ரஸாபாஸம்' என்பர் வடநூலார்) இழிந்தோர் களவினையும், மருதக் கலியுள் கூனும் குறளும் உறழ்ந்து கூறலும் புணர்தலும் (29) போன்ற செய்திகளையும், 'தேள்கொட்டி ஏறும் விஷம் போலக் காமம் தலைக்கேறுகிறதோ?' என்றாற் போலக் கூறப்படும் முல்லைக் கலிச் செய்திகளையும், இவை போன்றே ஏனைய கலிகளிலும் வெறுக்கத்தக்க-பண்டைப் புலவர் நெறிக்கு மாறாகக் கூறப்படும் செய்திகளையும் அச்சங்க காலப் புலவரோடு இருந்த சான்றோர் பாடியிரார் என்பது சாதாரண அறிவும் நடுவு நிலைமையும் உடையார் நன்கறிதல் கூடுமன்றே? இவற்றிற்கு இலக்கணம் தொல்காப்பியத்துள் காணப்படினும், இவற்றைப் பிற்காலத்துப் புலவர்கள் பாடினார்கள் எனக் கோடவே அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. அறிஞர் ஆய்வாராக!

6. காமன் ஆரியக் கடவுள், அவன் ஏனைய தொகை நூல்களுள், 'காமனார்' எனவும் 'சாமனார்க்கு மூத்தகாமனார்' எனவும் மருதக் கலியுள் (செ.29) கூறப்பட்டாற் போலக் கூறப்பட்டிலன். காமனைப் பற்றிய இச்செய்திகள் பிற்காலச் சமண பௌத்த காவியங்களிலும் ஆண்டாள் பாசுரத்திலும், பெருங்கதையிலும் காணப்படுகின்றன.¹ கி.பி.6 ம் நூற்றாண்டிற்கும் பிற்பட்ட சிந்தாமணியில் காமன் கோட்டம் கூறப்படுகிறது. கி.பி.7-ஆம் நூற்றாண்டினதெனக் கருதப்படும் களவியல் உரையில், 'அடுசிலையோடு கணைஏந்தி வடிவு கொண்ட காமன் போலச் சென்று' என வருதல் காண்க. எனவே, 'காமன்' என்னும் கடவுளும் 'அவன் சாமனார் தமையன்' என்னும் செய்தியும் கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட கடைச்சங்க காலத்துப் பழம் பாடல்கட்குப் பிற்பட்டனவே எனல் தவறாகாது.

7. "மலிதிரை யூர்ந்துதன்" எனவரும் முல்லைக் கலி அடிகள் தமிழகத்துக் கடல்கோள் ஒன்றைக் குறிப்பதாம். அக்கடல் கோள்

எதுவாயினும், கி.மு.504 கி.மு.306 இவ்விரு காலங்களில் ஒன்றாக இருக்கலாம். மிகக் குறைவாகக் கொள்ளினும், இதனைக் கி.மு.4 ஆம் நூற்றாண்டில் நடந்த நிகழ்ச்சி எனலாம்.¹ இதுபற்றி வரும் செய்யுள் ஓரளவு மற்றப் பாக்களிலும் முற்பட்டதாதல் முறையே அன்றோ? இங்ஙனம் சில செய்யுட்கள் இக்கலித்தொகையில் கடைச் சங்கத்தனவாக இருக்கலாம் என்று கூறவும் இடந்தருகின்றன. சில, நடை வேறுபாட்டாலும் பிறவற்றாலும் பிற்காலத்தனவாகக் காண்கின்றன.

8. காலமுறைப்படி ஆராயினும், கலித்தொகை பாடியவராகக் கருதப்படும் புலவர் ஐவரும் (அவரே பாடியவர் எனக் கொள்ளினும்) வேறு வேறு காலத்தவர் ஆகின்றனர். எனவே, கலித்தொகைச் செய்யுட்கள் பத்துப்பாட்டைப் போலச் சில நூற்றாண்டுகளில் செய்யப்பட்டவையாதல் வேண்டும்.²

9. கலித்தொகை முழுவதிலும் எந்த அரசன் பெயரும் சுட்டப்படவில்லை. மூவேந்தருள் பாண்டியனே சுட்டப்படுகிறான்; வையை, கூடல் இவையே சுட்டப்படுகின்றன. ஏனைய தொகை நூல்களில் கூறப்படும் வள்ளல்களோ, புலவரோ சுட்டப்படவில்லை. மேற்கோள் காட்டத்தகும் இடங்களில் 'வாரணவாசிப் பதம்' போன்ற வடநாட்டுச் செய்திகளும், பிற்காலப் புராணக்கதைகளும், தெய்வங்களுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஏனைய அகப்பாட்டுக்களில் பெரும்பாலான செய்யுட்களில் வந்துள்ள தமிழ்ப் புலவர் பெயர்கள், வள்ளல்களின் பெயர்கள், அரசர்கள் பெயர்கள், போர்கள் முதலியன போன்ற தமிழகச் செய்திகளுட் சிலவேனும் 149 செய்யுட்களைக் கொண்ட கலித்தொகையில் பயின்று வராமையே நன்கு கவனித்தற்குரியது. இத்தக்க ஒரு காரணம் கொண்டே கலித்தொகைச் செய்யுட்களுட் பெரும்பாலான கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பின்னரே செய்யப்பட்டவை என வற்புறுத்திக் கூறலாம்.

10. கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் தமிழகம் 'களப்பிரர்' படையெடுப்புக்கு உட்பட்டது; சோழரும் பாண்டியரும் முடியிழந்து சிற்றூர்களில் புகுந்தனர்; அமயம் வாய்த்தபோது தம் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தப் போரிட்டனர். தமிழகம் இம்மாறுபட்ட

1. Vide My "தமிழ் யாப்பிலக்கண நூல்கள்" In Sentamil Selvi Vol 15.P.320 and M.S.Ramaswamy Iyengar's 'studies in S.I. Jaimism'P.39

2. K.N.S.Pillai's "The Chronology of the Early Tamils" P.225

ஆட்சியாலும் பல்லவர் நுழைவாலும் கி.பி.4 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 6 ஆம் நூற்றாண்டு வரை அல்லற் பட்டது; யாண்டும் குழப்பம்; யாண்டும் போர்.¹ களப்பிரரும் பல்லவரும் வடமொழியையும் சமண சமயத்தையும் நாடெங்கும் பரப்பினர்; ஆரியர் கொள்கைகளும் மொழியும் நாட்டில் நன்கு வேரூன்றிய காலம் இதுவேயாகும். கி.பி.6 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி முதல் அப்பர், சம்பந்தர் முதலிய சைவ வைணவ சமயங்களைப் பரப்ப முனைந்துவிட்டனர்; புராணக் கதைகளும் ஆரியமதக் கோட்பாடுகளும் மிகுதியாக இப்பிற் காலத்தில் இடம் பெற்றன. இப்பிற்கால மதக் கொள்கைகள் தோன்றிய பின்பு தொகை நூல்கள் செய்யப்பட்டிரா. என்னை? அது, சமயத்தொடர்பான நூல்கள் தோன்றி ஆதரிக்கப் பெற்ற காலமாதலின் என்க.

எனவே, இதுகாறும் கூறிய பற்பல பொருத்தமான காரணங்களால், கலித்தொகைச் செய்யுட்களின் காலம் ஏறத்தாழக் கி.மு.2 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டு முடியவாகும் எனக் கோடல் ஒருவாறு பொருந்தும். அஃதாவது, கலித்தொகைச் செய்யுட்களும் ஏனைய தொகை நூல் செய்யுட்கள் போலப் பல நூற்றாண்டுகளில் பாடப்பட்டவை யாகும். ஆயின், பிற தொகை நூற் செய்யுட்களின் கடைப்பட்ட காலம் கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டாயின், கலித்தொகைச் செய்யுட்களின் கடைப்பட்ட காலம் கி.பி.6 ஆம் நூற்றாண்டாகும். கலித்தொகையின் காலம் கி.பி.6 ஆம் நூற்றாண்டென்பர் திரு.பி.டி.சீனிவாச ஐயங்கார்.² இதுகாறும் இப்பகுதியில் கூறிவந்த பற்பல அகச் சான்றுகளாலும் புறச்சான்றுகளாலும் இரண்டு செய்திகள் நன்கு வெளியாம். அவை: 1. கலித்தொகைச் செய்யுட்களின் ஆசிரியர் ஒருவர் அல்லர்; ஐவரும் அல்லர்; 'பலர்' ஆவர். 2. கலித்தொகைச் செய்யுட்களுட் பெரும் பகுதியின் காலம் கடைச்சங்கத்துக்குப் பிற்பட்டது என்பன.

இவை முடிந்த முடிவுகள் அல்ல. ஆராய்ச்சியே முடிவற்றது. ஆதலின், 'இம்முடிவுகள் பொருந்துவனவா?' என்பதைத் தமிழ் அறிஞர் காய்தல் உவத்தல் இன்றி ஆராய்வாராக!³

-டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்

1. Dr.S.K.Iyengar's Introduction to 'The Pallava's of Kanchi' by R.Gopalan.
2. Vide his "History of the Tamils' P.582
3. இது 9,10-3-4-0 இல் சென்னையில் திரு.பண்டித ந.மு.வேங்கட சாமி நாட்டார் அவர்கள் தலைமையில் நடந்த கலித்தொகை மாநாட்டில் 'குறிஞ்சிக் கலி' என்னும் தலைப்பில் ஆற்றிய சொற் பொழிவின் முற்பகுதியாகும். 'கால ஆராய்ச்சி' என்ற எமது நூலிலும் வெளியாகியுள்ளது.

பொருளடக்கம்

இரண்டு செய்திகள்.....	5
கலித்தொகை - கடவுள் வாழ்த்து.....	21
பாலைத் திணை	23
பாடிய புலவர் : பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.....	23
பாலைக்கலி	
1. பிரியாமை பொருள்!.....	27
2. கானம் தடுக்கும்!	30
3. இனிச் செலவு ஒழிக!.....	32
4. நீ நீப்பின் வாழ்வாளோ?	35
5. இன்பமும் உண்டோ?	37
6. உயிர்தருதல் ஆற்றுமோ?.....	38
7. கூடல் பொருள்	40
8. அறம் தலை பிரியா ஆறு!.....	43
9. செலவு ஒழிந்தனன்!.....	45
10. பல்லியும் இசைத்தன!.....	48
11. போற்றாய் பெரும!.....	51
12. எழில் வாடுவை!	53
13. எம்மையும் பொருளாக மதி!	55
14. வைகலும் செயலாகும்!.....	57
15. தேமொழி, தெருமரல்!	60
16. மீளி பெயர்ந்தனன்!.....	63
17. அரிதரோ இளமை!.....	66
18. மகன் அல்லை!.....	67
19. பிணையும் காணிரோ?.....	69
20. நின்னிற் பிரியலென்!.....	71

21. உலகத்து இயற்கை!	73
22. சூடினர் இட்ட பூ!	75
23. வாழும் மதுகை இலேம்!	77
24. ஆயிழை கவினே!	78
25. வாய்மொழித் தூதே!	81
26. இணையல் தோழி!	83
27. வருகுவர் விரைந்தே!	86
28. களைஞர் வந்தனர்!	88
29. தேர் அயர்மதி!	90
30. வாளாதி வயங்கிழாய்!	93
31. அயர்ந்தீகம் விருந்தே!	95
32. குயிலையும் அவரையும் புலவாதி!	97
33. மாவினர் புகுதந்தார்!	100
34. துனி கொள்ளல்!	102
35. உயிர்க்கும் என் நெஞ்சு!	105

குறிஞ்சித் திணை

பாடிய புலவர் : கபிலர்

குறிஞ்சிக் கவி

1. கொண்டான் மேல் கிடந்தேன்!	112
2. திறன் உண்டேல் உரை!	114
3. உண்கணும் பொலிக!	116
4. உவகையன் புகுதந்தான்!	121
5. மணம் நயந்தனன்!	124
6. பசப்பு மாய்ந்தது!	128
7. மென்தோளும் வீங்கின!	131
8. அஞர் தீர்க்கும் மருந்து!	134
9. முறை வரைந்தனர்!	136
10. கூறுவ கூறும்!	138

11. பெண்மையும் அன்று!	141
12. மலையினும் பெரிதே!	143
13. இனிது! இன்னாது!	145
14. நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்!	147
15. கள்வன் மகன்!	149
16. வதுவை வேண்டுவல்!	151
17. நந்தும் கவின்!	153
18. அல்லல் களைந்தனன்!	156
19. மலையும் அன்று! மயிலும் அன்று!	157
20. இறையே தவறுடையான்!	159
21. மனை பெயர்ந்தாள்!	162
22. நுமர் தவறு இல் என்பாய்!	164
23. தவம் தலைப்படுவாயோ?	166
24. அம்பல் அலரின் அலர்க!	169
25. நாண் இலன்!	172
26. பிறர்க்கின்னா செய்வது நன்றாமோ?	174
27. நோய் தீர்க்கும் மருந்து நீ!	176
28. பெரும்பொன் படுகுவை பண்டு!	178
29. முதுபார்ப்பான் கருங்கூத்து!	181

மருதத் திணை

பாடிய புலவர் : மருதன் இளநாகனார்

மருதக் கலி

1. ஒளிபூத்த நுதலார்!	188
2. துறைபோதல் ஒல்லுமோ?	190
3. பாகனைப் பழிப்போமோ?	192
4. எம்மையும் உள்ளுவாய்!	195
5. மலர்ப் பொய்கை!	197
6. வருநாள் போல் அமைகுவம்!	199

7.	அழிந்துகு நெஞ்சத்தேம்!	201
8.	மயக்கிய வருதி!	204
9.	நின்னிணும் பெரிதே!	206
10.	பொய்ச்சூள் அஞ்சிப் புலவேன்!	207
11.	வரி தேற்றாய் நீ!	210
12.	நிறையும் எளிதோ?	212
13.	தண்பனி வைகல்	215
14.	நெடுங்கடை நில்லாதி!	217
15.	அம்புலி காட்டல் இனிது!	219
16.	எந்தை பெயரன்!	221
17.	நகைமுகம் காட்டு!	225
18.	நீட்டித்த காரணமென்?	227
19.	யானே தவறுடையேன்!	230
20.	உவகைக் கூத்து!	233
21.	மகனல்லான் பெற்ற மகன்!	236
22.	கூந்தல் கொள்ளல்!	239
23.	தேற்றேம் யாம்!	240
24.	எம் மனை வாரல்!	242
25.	நின் புக்கில் பல!	243
26.	நெகிழும் என் நெஞ்சு!	245
27.	புணர்ந்தீர்! பிரியன்மின்!	247
28.	கடவுளைக் கண்டாயோ?	252
29.	கூனி குழையும் குழைவு காண்!	254
30.	போர் கண்டாயும் போறி!	257
31.	குதிரையோ கவ்வியது?	260
32.	யானை வந்தது!	262
33.	புதுப்புனல் ஆடினாய்!	264
34.	வாழும் நாள் முனிந்தானை	267
35.	கழறுதல் வேண்டுமோ?	269

முல்லைத் திணை 273

பாடிய புலவர் : சோழன் நல்உருத்திரன் 273

முல்லைக் கலி

1. பொதுமகளிர் பொழில் புக்கார்! 274
2. கலங்கினர் பலர்! 277
3. எளியவோ ஆயமகள் தோள்? 280
4. பொருகளம் போலும் தொழுஉ! 285
5. அன்றே புக்கது என் நெஞ்சு! 290
6. பாடினம் பரவுதும் 295
7. எல்லாத் தவறும் அறும்! 299
8. தலையினால் தொட்டுற்றேன் சூள்! 301
9. படையிடுவான் காமன்! 306
10. அஞர் உற்றது என் நெஞ்சு! 308
11. சிற்றில் புனைகோ சிறிது? 310
12. ஓம்பு என்றார் எமர்! 311
13. ஏதமோ? இல்லை! 313
14. இல் இயல்பு அன்று! 315
15. வதுவையும் ஈங்கே அயர்ப! 317
16. கோ வரினும் இங்கே வருக! 319
17. மெல்லியது ஓரா அறிவு! 321

நெய்தல் திணை 325

பாடிய புலவர் : நல்லந்துவனார் 325

நெய்தற் கலி

1. நெஞ்சமும் எஞ்சும்! 326
2. மாலை என்மனார் மயங்கியோர்! 328
3. இல்லாகின்றால் இருள்! 329
4. அசைவளி அலைக்குமே! 331
5. நாம் உயிர்வாழ்தல் நகை உடைத்து! 333

6.	மடங்கெழு நெஞ்சே!.....	335
7.	என்னையும் மறைத்தாள்!	337
8.	கொண்க, கொடியை!	339
9.	வாள்முகம் விளங்கப் பூண்க நின் தேர்!.....	341
10.	அருளினை அளியே!	342
11.	நனவின் வருதலும் உண்டு!	344
12.	மருந்தறை கோடலின் கொடிதே!	346
13.	நீங்கின்றால் பசப்பே!.....	348
14.	ஊக்கினன் ஊசலை!	350
15.	அகறலோ கொடிதே!	353
16.	சென்றனை களைமோ!.....	355
17.	நிரைதொடி துயரம் நீங்கின்றால்!	357
18.	குடிமைக்கண் பெரியதோர் குற்றம்	359
19.	ஈண்டுக இவள் நலம்!	361
20.	தீயினால் சுடுதலோ இலர்!.....	363
21.	உக்குவிடும் என் உயிர்!	365
22.	அழல் மன்ற காமம்!	367
23.	பாம்பும் அவைப்படி உய்யும்!	370
24.	கொடுத்தார் தமர்!.....	372
25.	தெளிந்து நலம் பெற்றாள்!	374
26.	என் உயிர் காவாதது என்கொலோ?	379
27.	நீருள் புகினும் சுடும்!	384
28.	வாழ்வார்க்கெல்லாம் வரும்!	389
29.	யாமம் நீ துஞ்சலை!	393
30.	அன்னவோ காம, நின் அம்பு?	397
31.	மண் வெளவி வந்தனர்!	402
32.	வருந்தினள் பெரிதே!	404
33.	பொய்யார் ஆகுதல் தெளிந்தனம்!	406
	முதல் குறிப்பு அகராதி	409

கலித்தொகை

கடவுள் வாழ்த்து

ஆறறி அந்தணர்க்கு அருமறை பலபகர்ந்து,
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரம் தீமடுத்துக்,
கூறாமல் குறித்ததன்மேல் செல்லும், கடுங்கூளி
மாறாப்போர், மணிமிடற்று, என்கையாய்! கேள் இனி:
படுபறை பலஇயம்பப் பல்உருவம் பெயர்த்து நீ

5

கொடுகொட்டி ஆடுங்கால் கோடுஉயர் அகல்அல்குல்
கொடிபுரை நுசுப்பினாள் கொண்டசீர் தருவாளோ?
மண்டமர் பலகடந்து மதுகையால் நீறணிந்து
பண்டரங்கம் ஆடுங்கால் பணைஎழில் அணைமென்தோள்,
வண்டு அரற்றும் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாளோ? 10

கொலைஉழுவைத் தோல்அசைஇக் கொன்றைத்தார்
சுவல்புரளத்

தலைஅங்கை கொண்டு நீ காபாலம் ஆடுங்கால்
முலைஅணிந்த முறுவலாள் முற்பாணி தருவாளோ? எனவாங்கு,
பாணியும் தூக்கும் சீரும் என்றிவை
மாணிழை அரிவை காப்ப

15

வாணமில் பொருள் எமக்கு அமர்ந்தனை ஆடி பாடி.

வீட்டுலக இன்பத்தை அடைதற்குரிய வழிவகைகளை
ஆராய்ந்து காணும் அந்தணர்க்கு, அரிய நுண்பொருள்
பலவற்றைப் பலவகையாக எடுத்து விளக்கி, தெளிந்த வானத்து
நீராகிய கங்கை நீரைச் சடையில் ஏற்று மறைத்து, முப்புரத்தில்
தீமூட்டி, அப்போர் குறித்து வாய் திறந்து ஒன்றும் கூறாமல்,
அனைத்தையும் மனத்திலேயே அடக்கிச் செல்லும், பேய்த்
தொழில்போல் பெருங்கேடு விளைத்தற்குக் காரணமாகிய
அழியாப் பெரும் போரையும், நீலமணி போலும் கண்டத்தையும்,
எட்டுக்கைகளையும் உடையாய்! கேள்.

‘ஆக்கல், அருளல், அழித்தல் ஆகிய பல்வேறு தொழில்கள் நிகழ்வதற்குக் காரணமாகிய பறைகள் பல ஒலிக்க, உலக உயிர்கள் ஒன்றுபடுதற்கு இடமாகிய பல்வேறு வடிவங்களையும் உன்னுள்ளே அடக்கிக்கொண்டு கைகொட்டி ஆடும் கொடு கொட்டி என்ற கூத்தை ஆடி உலகை அழிக்கும் ஊழிக் காலத்தில், இருபக்கமும் உயர்ந்து அகன்ற அல்குலும், கொடி போலும் இடையும் உடைய அருட் சக்தியாகிய உமையம் மையார், உன் அழிவுத் தொழிலுக்குத் துணையாய், உன் ஆட்டத்திற்கு ஏற்ற சீர் எனும் தாளத்தின் முற்பகுதியைத் தருவாளோ? தரமாட்டாள்.’

‘பெரிய போர் பலவற்றை வென்று, அவ்வெற்றிச் செருக்கால் உன்னால் அழிந்தவரின் உடலைச் சுட்டெரித்த வெண்சாம் பலைப் பூசிக்கொண்டு, பாண்டரங்கம் எனும் கூத்தை ஆடும் பொழுது, மூங்கில் போலும் அழகும், அணை போலும் மென்மையும் வாய்ந்த தோளும், வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர்க் கூந்தலும் உடைய உமையம்மையார், உன் அழிவாட்டத்திற்குத் துணையாய் நின்று தாளத்தின் இடைநிலை ஆகிய தூக்கைத் தருவாளோ? தரமாட்டாள்.’

‘கொல்லும் புலித்தோல் ஆடையைக் கட்டிக்கொண்டு கொன்றை மாலை தோளில் புரள, இறந்தவர்களின் தலை ஓட்டைக் கையில் ஏந்தி, காபாலம் எனும் ஆட்டத்தை ஆடும்பொழுது, முல்லை அரும்புகளை ஒத்த பற்களுக்கு அணி செய்யும் முறுவலையுடைய உமையம்மையார், உன் அழிவுத் தொழிலுக்குத் துணையாய் நின்று தாளத்தின் இறுதி நிலையாகிய பாணியைத் தருவாளோ? தரமாட்டாள் என்று கூறுமாறு, அழிக்கும் தொழிலை மேற்கொண்ட அன்று, பாணி, தூக்கு, சீர் என்ற தாளவரிசைகள் கெடாதபடி, மாட்சிமிக்க அணிகள் அணிந்த அரிவை ஆகிய உமையம்மையார் காப்பாற்ற, ஆடி அழிவுத் தொழில் புரிந்து விட்டு, ‘இன்று, அன்புள்ளம் வாய்க்கப் பெறாத இழிவுடைப் பொருளாகிய என் பொருட்டு, அருள் உருவம் கொண்டு வந்து என்னிடத்து அன்பு கொண்டாய். உன் அருட்பெருங் கருணையை என்ன என்று சொல்வேன்!’

தேறு-தெளிந்த. கூளி-பேய். செல்லும்போர், கூளிப்போர் எனக் கொண்டு கூட்டுக. கொடு கொட்டி, பாண்டரங்கம், காபாலம்-கூத்து வகைகள்; சீர், தூக்கு, பாணி-தாளவகைகள். மதுகை-வெற்றி. அரற்றும்-ஒலிக்கும். உழுவை-புலி. கவல்- தோள். வாணம்-அன்பு.

பாலைத் திணை

காடும், கடலும், மலையும், மடுவுமாகக் காட்சியளிக்கும் நிலவகை நான்கனுள், காடும் மலையும், மழையற்ற கோடையில் தம் வளங்களை இழந்து வறண்டு போவதால் தம் பெயரையும் இழக்கும்; பாலை எனும் புதுப்பெயர் பெறும். அந்நிலத்தில், அக்காலத்தில் வாழும் மக்களும் வேடுவர், மறவர் என்றும், எயினர் என்றும் அழைக்கப் பெறுவர். அம்மக்கள், உயிர் ஒம்பும் உயர்ந்த தொழில் எதையும் அறியமாட்டாமை யால் வழிப்பறித் தொழிலை மேற்கொண்டு வயிறு வளர்ப்பர்.

இளைஞன் ஒருவன் தான் காதலித்த ஒரு பெண்ணை, அவள் பெற்றோர் தனக்கு மணம் செய்து தாரார் என அஞ்சி அவளை அழைத்துக்கொண்டு ஓடிவிடுவதும், அப்பெண்ணை அவள் தாய்தேடி அலைவதும், மணந்து வாழும் காதலன் காதலியருள் காதலன், கல்வி, பொருள், கடமை குறித்து வெளிநாடு செல்லக் கருதுவதும், அஃதறிந்து காதலி வருந்துவதும், வெளிநாடு செல்லும் அவன் இடைவழியில் அவளை நினைந்து வருந்து வதும், காதலன் சென்றபின், காதலி காட்டுவழியின் கொடுமையை நினைந்து வருந்துவதும் ஆகிய பொருள் தோன்றப்பாடப் பெறும் பாடல்கள் எல்லாம் பாலைத் திணைப் பாடல்களாகும்.

பாடிய புலவர் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ

கலித்தொகையுள், பாலைத்திணைபற்றிய பாக்கள் முப்பத்தைந்தையும் பாடியவர், பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ ஆவர். இவர் மூவேந்தர் குடியுள் சேரர் குடியில் பிறந்தவராவர். பாக்களில் பாலைத்திணைபற்றிய பாடல்களை நயம்படப் பாடிய சிறப்பறிந்து, அக்கால மக்கள் அவருக்குப் பாலைபாடிய என்ற அடைமொழியை அளித்துப் பாராட்டி உள்ளனர். இவர் பாராண்டவர்; பாவல்லவர்; புலவரும் போற்றும் புகழும் பெற்றவர். பேய்மகள் இளவெயினி என்ற பெண்பாற் புலவர் இவரையும், இவர் நாட்டையும் பாராட்டிப் பாடியபாட்டு, புறநானூற்றில்

இடம் பெற்றுள்ளது. இவர் பாக்கள் பாலை நிலத்து நிகழ்ச்சிகளை விளங்கக் கூறுவதோடு, அரசியல், கல்விச் சிறப்பு, செல்வத்தின் இயல்பு என்பன போன்ற பொருள் குறித்த பல உண்மைகளையும் உணர்த்துகின்றன. இவர் பாடிய பாக்கள் 68. நற்றிணையில் 10; குறுந்தொகையில் 10; கலித் தொகையில் 35; அகநானூற்றில் 12; புறநானூற்றில் 1.

“இன்நிழல் இன்மையான் வருந்திய மப்பிணைக்குத்
தன் நிழலைக் கொடுத்தளிக்கும் கலை.”

பாலை 10. வரி 16,17

பாலைக் கலி

1. பிரியாமை பொருள்!

ஓர் இளைஞன் பொருளீட்ட வெளிநாடு செல்லக்கருதினான். அவனைப் பிரிந்து வாழமுடியாத அவன் இளம் மனைவி, அவன் கருத்தறிந்து வருந்தினாள். அவன் போகா முன்பே வருந்தும் அவள், அவன் போய்விட்டால் இறந்து விடுவாளோ என அஞ்சிய அவள் தோழி, இளைஞனுக்கு அவன் மனைவி வருந்துவதைக் கூறி அவன் கருத்தை மாற்றினாள். இவ்வாறு அவனைப் போகாது நிறுத்தி விட்டதை, அவள், அவன் மனைவிக்குக் கூறி, அவள் துயரை மாற்றியதைக் கூறுவது இது:

“தொடங்கற்கண் தோன்றிய முதியவன் முதலாக,
அடங்காதார் மிடல்சாய, அமரர்வந்து இரத்தலின்
மடங்கல்போல் சினைஇ, மாயம்செய் அவுணரைக்
கடந்து அடு முன்பொடு முக்கண்ணான் மூளயிலும்
உடன்றக்கால் முகம்போல ஒண்கதிர் தெறுதலின், 5

சீறரும் கணிச்சியோன் சினவலின், அவ்ளயில்
ஏறுபெற்று உதிர்வனபோல் வரைபிளந்து இயங்குநர்
ஆறுகெட விலங்கிய அழல்அவிர் ஆரிடை
மறப்பரும் காதல் இவள்ஈண்டு ஒழிய,
இறப்பத் துணிந்தனிர்; கேண்மின் மற்று ஐஇய! 10

தொலைவாகி இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இளிவுஎன
மலைஇறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள் பொருளாகுமோ?
நிலைஇய கற்பினாள்; நீநீப்பின் வாழாதாள்
முலையாகம் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை;
இல்லென இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இளிவுஎனக் 15

கல்இறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள் பொருளாகுமோ?
தொல்இயல் வழாஅமைத் துணை எனப் புணர்ந்தவள்

புல்லாகம் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை;
இடன்இன்றி இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இளிவுஎனக்
கடன்இறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள் பொருளாகுமோ? 20

வடமீன் போல் தொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினாள்
தடமென்தோள் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை;
எனஇவள்,
புன்கண் கொண்டு இனையவும், பொருள்வயின் அகறல்
அன்புஅன்று என்று யான்கூற, அன்புற்றுக் 25

காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற்று ஒருத்தல்
யாழ்வரைத் தங்கியாங்குத் தாழ்பு நின்
தொல்கவின் தொலைதல் அஞ்சி என்
சொல்வரைத் தங்கினர் காதலோரே.”

கணவன் பிரிந்துபோய் விடுவனோ எனக் கலங்கிக் கண்ணீர்
விடும் என் ஆருயிர்த்தோழி, கலங்காதே! நான் கூறுவதைக் கேள்:
நான் நம் தலைவனைக் கண்டேன்; கண்டு, “தலைவ,
பொருளீட்டி வரச் செல்வார், கடந்து செல்ல வேண்டிய காட்டு
வழியும், காலமும் கொடுமையுடையன. உலகம் உருவாகும்
காலத்தில், அவ்வுலகத்திற்கு முன்னே தோன்றிய முதியோ
னாகிய நான்முகன் முதலான தேவர்கள், அடங்காது அழிவு
செய்யும் அவுணர்களின் ஆணவத்தை அழிக்குமாறு வந்து
வேண்டியக்கால், முக்கண் முதல்வனாகிய சிவன் கூற்றுவன்
போல் சினம் கொண்டு, அழிவு செய்யும் அவ்வரக்கர்களைக்
கொன்று அழிக்கும் ஆற்றலோடு அவர் வாழும் திரிபுரக்
கோட்டைகளைச் சினந்து நோக்கியபொழுது, அவன் முகம்
செந்தீப் பொறிகளைச் சிதறியது போல், வெண்கதிர் வீசும்
ஞாயிறு வெயிலைக் கக்கும்; அதனால், பிறரால் சினந்து
அழித்தற்கு அரிய மழுப்படை ஏந்தியோனாகிய அச்சிவன்
சினந்து நோக்கியதும் அத்திரிபுரக் கோட்டைகள் இடிந்து
பொடியானது போல், மலைகள் வெப்பத்தால் வெடிபட்டு,
வழிச் செல்வார் செல்வதற்கு இயலாதவாறு வழியெங்கும் சிதறிக்
கிடக்கும் அக்கொடிய வழியை உன்னை மறக்க முடியாத பெருங்
காதல் உடைய இவள் ஈண்டுக் கிடந்து வருந்தி அழத் தனியே
விடுத்துச் செல்லத் துணிந்து விட்டாய்; செல்லும் முன் நான்
கூறுவதைக் கேட்பாயாக!

‘முன்பு சேர்த்து வைத்த செல்வமெல்லாம் தொலைந்து
விட்டமையால், இப்போது வந்து இரக்கும் வறியோர்க்குக்

கொடுத்து உதவ முடியாதிருப்பது இழிவாகும் என்று எண்ணி, மலை பல கடந்து சென்று தேடக் கருதியசெல்வம், சிறந்த செல்வமே ஆயினும், நீ கூறும் கட்டளை வழி நிற்கும் கற்பும், நீ பிரிந்து விட்டால் உயிர் வாழ மாட்டாத காதலும் உடையவளாகிய உன் மனைவியைப் பிரியாதிருப்பதே செல்வம் ஆகுமே அல்லது, அவளைப் பிரிந்து போய்ச் சேர்க்கும் செல்வம் சிறப்புடைய செல்வம் ஆகுமோ? ஆகாது.'

'வாழ வழியில்லை என வறுமை கூறி வந்து இரப்பவர்க்குக் கொடுக்க மாட்டாமல் நாமும் வருந்துவது நமக்கு இழிவாகும் என்று எண்ணிக் கற்கள் மலிந்த காட்டு வழியைக் கடந்து சென்று சேர்க்கக் கருதிய செல்வம் சிறந்த செல்வமே; ஆயினும் பண்டு கொண்ட காதல் கெடாவண்ணம் வாழ்க்கைத் துணையாய் வாய்ந்த உன் மனைவியின், தழுவ மகிழ்ச்சிதரும் மார்பைப் பிரியாதிருப்பதே பெருஞ் செல்வம் ஆகுமே அல்லது, அவளைப் பிரிந்து போய்ச் சேர்க்கும் செல்வம், சிறப்புடைய செல்வம் ஆகுமோ? ஆகாது.'

'வாழ இடம் இல்லாமையால் வந்து இரப்பவர்க்குச் சிறிதேனும் கொடுக்க மாட்டாமை இழிவாகும் என்று எண்ணிக் காட்டைக் கடந்து போய்ச் சேர்க்கக் கருதிய செல்வம் சிறந்த செல்வமே; ஆயினும் அருந்ததி போல், மகளிராலும், வணங்கி வழிபடத்தக்க கற்புடைய உன் மனைவியின் பருத்த மெல்லிய தோள்களைப் பிரியாதிருப்பதே பெருஞ் செல்வம் ஆகுமே அல்லது அவளைப் பிரிந்து போய்ச் சேர்க்கும் செல்வமும் செல்வம் ஆகுமோ? ஆகாது.'

- என்று நான் உனக்குக் கூறுமாறு, இவள் துன்பம் கொண்டு துயர் உறவும், நீ பொருள் தேடிப் போவது அன்புடையார் செய்யும் செயல் ஆகாது" என்று நான் சொல்ல, என் அறிவுரைக்கு அடங்கித் தன் கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளாத அவர், பாகர் குத்துக் கோலால் குத்தி அடக்கவும் அடங்காது மதம் பட்டுத்திரியும் யானை, யாழிசையைக் கேட்டதும் அடங்கி விடுவதுபோல், பிரிந்தால் உன் பேரழகு பாழாகும் என்று கூறக் கேட்டவுடனே அஞ்சி, உன்பால் அன்புகொண்டு, என் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தன் கருத்தைக் கைவிட்டு விட்டார். ஆகவே, கலங்காதே!

தொடங்கற்கண்-உலகம் தோன்றிய காலத்தில். முதியவன்-நான்முகன். அடங்காதார்-பகைவர். மிடல்-வலிமை. மடங்கல்-எமன். அவணர்-அரக்கர். கடந்து அடுமுன்பு-எதிர் நின்று அழிக்கின்ற ஆற்றல். மூ எயில் -இரும்பு, பொன், வெள்ளியால்

ஆகிய மூன்று கோட்டைகள். உடன்றக்கால்- சினந்து நோக்கிய பொழுது. ஒண்கதிர்-தீயைக் கக்கும் ஞாயிறு. தெறுதலின்- சுடுவதால். கணிச்சியோன்-மழுவேந்திய சிவன். ஏறுபெற்று- அழிந்து. வரை-மலை. அழல் அவிர் ஆர் இடை- அழல்வீசும் செல்லுதற்கரிய வழி. இறப்ப-பொருள் கருதிப் பிரிய. இறந்து- கடந்து. கல்-மலைநாடு புல் ஆகம்-தழுவுதற்கு இனிய மார்பு. கடன்-காடு சேர்ந்த நிலம். வயங்கிய-பிறரால் போற்றுதற்குரிய. தடமென்தோள்-பெரிய மெல்லிய தோள். புன்கண்- துன்பம். இணையவும்-வருந்தவும். காழ்-குத்துக்கோல். கடுங்களிற்று ஒருத்தல்-மதம் மிக்க யானைத் தலைவன்.

2. கானம் தடுக்கும்!

அண்மையில் மணம் செய்துகொண்ட இளைஞன் ஒருவன் வெளிநாடு சென்று பொருளிட்டிவர விரும்பினான். அதை அறிந்த அவன் மனைவியின் தோழி, “அன்ப! நீ போய் விட்டால் உன் மனைவி பெரிதும் வருந்துவாள்; ஆதலின் போகாதே; மீறிப் போவாயானால், வழியில் நீ காணும் காட்சிகள் உன்னைப் போகவிடாது தடுத்து விடும்; போய் வறிதே மீள்வதிலும் போகாதிருப்பதே நன்று” எனக்கூறி, அவன் போக்கைத் தடை செய்தது இது:

“அறன் இன்றி அயல் தூற்றும் அம்பலை நாணியும்,
வறன் நீந்தி நீசெல்லும் நீள்இடை நினைப்பவும்,
இறைநில்லா வளைஓட, இதழ் சோர்வு பணி மல்கப்,
பொறைநில்லா நோயோடு புல்என்ற நுதல்இவள்
விறல்நலன் இழப்பவும் வினைவேட்டாய்! கேளினி: 5

உடைஇவள் உயிர்வாழாள் நீநீப்பின் எனப்பல
இடைகொண்டு யாம் இரப்பவும் எம்கொள்வாய் ஆயினை;
கடைஇய ஆற்றிடை நீநீத்த வறுஞ்சுனை
அடையொடு வாடிய அணிமலர் தகைப்பன;
வல்லைநீ துறப்பாயேல் வகைவாடும் இவள்ளன 10

ஒல்லாங்கு யாம்இரப்பவும் உணர்ந்தீயாய் ஆயினை;
செல்லும் நீள் ஆற்றிடைச் சேர்ந்துஎழுந்த மரம்வாடப்
புல்லுவிட்டு இறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பன;
பிணிபு நீ விடல்குழின் பிறழ்தரும் இவள் எனப்
பணிபுவந்து இரப்பவும் பலகூழ்வாய் ஆயினை; 15

துணிபுநீ செலக்கண்ட ஆற்றிடை அம்மரத்து
 அணிசெல வாடிய அம்தளிர் தகைப்பன;
 எனவாங்கு,
 யாம் நிற்கூறவும் எமகொள்ளாய் ஆயினை:
 ஆனாது, இவள்போல் அருள்வந் தவை காட்டி
 மேல்நின்று மெய்கூறும் கேளிர்போல் நீசெல்லும்
 கானம் தகைப்ப செலவு.”

20

நீ பிரிந்து போகக் கருதியுள்ளாய் என்பதை அறிந்த உன் மனைவி, நீ பிரிந்தவிடத்து அப்பிரிவுத் துயர் தாங்க மாட்டாது வருந்தும் தன்னிடத்து இரக்கம் காட்ட வேண்டும் என்ற அறநெறி மறந்து, தன்னைப் பழி தூற்றும் அண்டை வீட்டு மகளிரின் பழிச்சொல் கேட்க நாணியும், நீ கடந்து செல்ல வேண்டிய நீண்ட காட்டு வழி, மழை பெறாது காய்ந்து போகும் கொடுமையை நினைந்தும், உள்ளத்தில் துயர் மிகுதலால் உடல் தளர, முன்கையில் கிடக்கும் வளைகள் தாமே கழன்று போகவும், கண்ணிமைகளில் நீர் நிறைந்து தேங்கவும், தாங்க இயலாத காம நோயால் நெற்றி தன் பேரழகை இழக்கவும், இவற்றுள் எதையும் எண்ணிப்பாராது கடமையே கருத்தாய்ச் செல்லத் துணிந்து நிற்பவனே! நான் கூறுவதைக் கேள்.

‘உன்னையே உயிராக உடைய இவள், நீ போய் விட்டால் உயிர் வாழாள் என்று பலப்பல கூறி, ஏற்ற காலம் அறிந்து வணங்கி வேண்டிக்கொள்ளவும், என் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டிலை, ஆனால், உன் உள்ளம் ஊக்கிய அக்காட்டு வழியில் நீர் வற்றிப்போன சுனைகளில் இலைகளோடே காய்ந்து சருகுபட்டு அழகிழந்து கிடக்கும் மலர்கள், ‘நீர் நீங்க யாம் வாடியதுபோல், நீ நீங்க, உன் மனைவியும் உயிரிழந்து போவாள்’ எனக் கூறாமல் கூறித் தடை செய்துவிடும்!’

‘நீ இவளை விரைவில் பிரிந்து விடுவையாயின் அழகிய இவள் உறுப்புக்கள் அழிந்துவிடும் என, நீ ஏற்கும் வகையில் பலப்பல கூறி நான் வேண்டிக்கொள்ளவும், அதை நீ உணர்ந்திலை. ஆனால், நீ செல்லும் நீண்ட அவ்வழியில் தான் ஏறிப்படர்ந்த மரம் வாடி அழிந்து விடுவதால், அதைத் தழுவமாட்டாது தரையில் வீழ்ந்து கிடக்கும் மலர்க்கொடி, ‘என் பற்றுக்கோடாய் விளங்கிய மரம் வீழ நான் வாழ்விழந்தது போல், உன்னைப் பிரிந்த உன் காதலியும் வாழ்விழப்பாள்’ எனக் கூறாமல் கூறித் தடை செய்துவிடும்!’

‘நீ, இவளோடு சேர்ந்திருப்பதை விடுத்துப் பிரிந்து போவதை எண்ணுவையாயின், இவள் இறந்து விடுவாள் என்று பணிந்து நின்று வேண்டிக்கொள்ளவும், அதை ஏற்றுக்கொள்ளாது போவதற்கு வேண்டிய வழி முறைகளையே ஆராய்ந்து பார்க்கின்றாய். ஆனால், துணிந்து நீ செல்லும் அவ்வழியில் மரம் அழகிழந்து அழிய, வதங்கி வாடும் அதன் தளிர்கள், ‘எமக்கு முதலாகிய மரம் அழிய, யாம் அழிவதுபோல், தனக்கு முதலாகிய நீ அகல உன் மனைவியும் அழிந்து விடுவாள்’ எனக் கூறாமல் கூறித் தடை செய்யும்!’

- எனப் பலப்பல கூறி நான் உன்னைத் தடுக்கவும், நீ என் அறவுரைகளை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இனி என்னைப் போல் அடங்கி விடாமல், உன்பால் அருள் உள்ளம் கொண்டு உனக்கு மேலாய் நின்று, உறுதி பயக்கும் உண்மைகளை இடித்துக் கூறும் நண்பர்களைப் போல், நீ செல்லும் காட்டு வழிக் காட்சிகளே, அறிவுரைகளைக் கூறாமல் கூறி உன்னைத் தடுக்குமாக!

அயல்-அயலில் உள்ளார். வறன்-நீர் அற்ற தன்மை. இறை-முன் கை. இதழ்-கண்ணிதழ். பனி-கண்ணீர். புல் என்ற -அழகு இழந்த. விறல்நலன்-பேரழகு. உடை இவள்-உன்னை உயிராக உடைய இவள். எம-யாம் கூறியனவற்றை. கடைஇய-செலுத்திய. ஆற்றிடை-வழியில். அடை-இலைகள். தகைப்பன-தடுத்து நிறுத்தவல்லன. வல்லை-விரைந்து. வகை-அழகு. ஒல்லாங்கு-பொருந்தும் வகையில். இறைஞ்சிய-தாழ்ந்துபோன. பணிபு-பணிந்து. பல சூழ்வாய்-போதற்கு வேண்டுவன வற்றையே எண்ணுகின்றனை. ஆனாது-அமையாது. அருள் வந்தவை-அருள் நிரம்பிய காட்சிகளை. மெய்-உண்மை உரைகளை. கேளிர்-உறவினர். தகைப்ப-தடுக்கும்.

3. இனிச் செலவு ஒழிக!

மணந்து மனையறம் மேற்கொண்ட இளைஞன் ஒருவன் பொருளீட்டி வரும் கருத்துடையனாய் வெளிநாடு செல்ல விரும்பினான்; கருதியவன், தன் கருத்தைத் தன் மனைவியின் தோழிபால் மெல்ல வெளிப்படுத்தினான். அது கேட்ட தோழி, அவன் கருத்தை அவன் மனைவி அவன் கூறாமுன்பே அறிந்து கொண்டிருப்பதையும் அறிந்து அவள் வருந்துவதையும் கூறி, அவனைத் தடை செய்தது இது:

“வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிநோக்கின்,
 சுற்றமை வில்லர், சரிவளர் பித்தையர்,
 அற்றம் பார்த்து அல்கும் கடுங்கண் மறவர், தாம்
 கொள்ளும் பொருளிலர் ஆயினும், வம்பலர்,
 துள்ளுநர்க் காண்மார், தொடர்ந்து உயிர்வெளவலின், 5

புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொள் ஆரிடை
 வெள்வேல் வலத்திர் பொருள்தரல் வேட்கையின்
 உள்ளினிர் என்பது அறிந்தனள் எந்தோழி;
 ‘காழ்விரி வகையாரம் மீவரும் இளமுலை
 போழ்துஇடைப் படாமல் முயங்கியும் அமையார், என் 10

தாழ்கதுப்பு அணிகுவர் காதலர்; மற்றுஅவர்
 சூழ்வதை எவன்கொல்? அறியேன்!’ என்னும்;
 ‘முள்உறழ்முளை எயிற்று அமிழ்து ஊறும்தீ நீரைக்
 கள்ளினும் மகிழ்செயும் எனஉரைத்தும் அமையார், என்
 ஒள்இழை திருத்துவர் காதலர்; மற்றுஅவர் 15

உள்ளுவது எவன்கொல்? அறியேன்!’ என்னும்,
 ‘நுண்எழில் மாமைச் சுணங்கு அணிஆகம் தம்
 கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியும் அமையார்; என்
 ஒள்நுதல் நீவுவர் காதலர்; மற்றுஅவர்
 எண்ணுவது எவன்கொல்? அறியேன்!’ என்னும்; 20

எனவாங்கு
 ‘கழிபெரும் நல்கல் ஒன்று உடைத்து’ என எந்தோழி
 அழிவொடு கலங்கிய எவ்வத்தள்; ஒருநாள் நீர்
 பொழுது இடைப்பட நீப்பின், வாழ்வாளோ?
 ஒழிகஇனிப் பெரும! நின்றபொருட்பிணிச் செலவே.” 25

உடல் உரமும், அது நின்றற்கேற்ற உறுதியான உடம்பும்,
 புலிப்பார்வை போலும் பார்வையும், முறுக்கிக் கட்டிய வில்லும்,
 சுருண்டு வளர்ந்த மயிரும் உடையராய், வழிப்போவாரின்
 வருகையை எதிர்நோக்கிக் காத்துக் கிடக்கும் ஆறலைகள்வர்,
 வருவோரிடத்தில், கவர்ந்து கொள்ளக் கூடிய பொருள் எதுவும்
 இல்லையாயினும் அவ்வழி வரும் புதியோர், துயர் உற்றுத்
 துடிப்பதைக் கண்டு மகிழ்வதற்காகவே, அவரைப் பின்
 தொடர்ந்து சென்று அவர் உயிரைக் கவர்வதால், பறவைகளும்
 பறக்க அஞ்சும் கடத்தற்கு அரிய அத் தனிவழியில் வெண்ணிறம்
 2,5

தோன்றத் தீட்டப்பட்ட வேலை வலக்கையில் ஏந்தி, பொருள் ஈட்டும் வேட்கையால் போகத் துணிந்துள்ளாய் நீ என்பதை என் தோழி அறிந்து கொண்டாள்.

சிறிது நாழிகைக்கு முன், அவள் என்னிடம் வந்து, 'தோழி! நம் காதலர் முத்துமாலை ஒளி வீச, அதனோடு கலந்து அணியப்பெற்ற வகைவகையான ஆரங்கள் மேலே கிடந்து அசையும் என் இளம் கொங்கைகளை, இடையே சிறிது நாழிகையும் வீணாகாவாறு தழுவியும், தம் வேட்கை அடங்காதவராய், அக்கூட்டத்தால் கலைந்த என் தலைமயிரைச் செப்பம் செய்வர்; காதலர் காட்டும் இப்பேரன்பிற்குக் காரணம் யாதேனும் இருத்தல் வேண்டும்; அவர் கருதியுள்ள காரியம் யாதோ? அதை நான் அறியேன்' என்று கூறினாள்.

'முன்போல் கூரிய பற்களிடையே ஊறும் அமிழ்து போன்ற இனிமையுடைய உமிழ்நீரை உண்டு, அது தேனினும் தித்திக்கிறது எனப் பாராட்டியும் தன் வேட்கை அடங்காமல், கூட்டத்தால் கலைந்த என் அணிகளைச் செப்பம் செய்வர்; இப்பேரன்பு காட்டும் நம் காதலர் கருதுவது யாதோ? அதை நான் அறியேன்' என்று கூறினாள்.

'சிறந்த பேரழகும், மாந்தளிர் நிறத் தேமலும் உடைய என் மார்பை, அவர் கண்ணோடு ஒன்றாகப் பிணித்து வைத்தது போல், அத்துணை அருகில் இருந்து இமையாது கண்டு மகிழ்ந்தும், தன் வேட்கை தணியாராய், ஒளி வீசும் என் நெற்றியைத் தடவிக் கொடுப்பர். இப்புதுமை காட்டும் அவர் என்ன எண்ணி யுள்ளாரோ? நான் அறியேன்' என்று கூறினாள்.

தலைவ! வழக்கத்திற்கு மாறாக நீ காட்டும் இப்பேரன்பு, யாதோ ஒரு காரணம் கருதியே காட்டப்படுகிறது என்று எண்ணி உள்ளம் நொந்து வருந்தும் துயர் உடையாள் என் தோழி; போகா முன்பே, பிரிவுக் குறிப்பறிந்தே, இவ்வாறு வருந்தும் அவள், கூட்டம் இல்லாமல் போகுமாறு, ஒருநாள் நீ பிரிந்து போய் விட்டால் உயிர் கொண்டு வாழ்வாளோ? உறுதியாக வாழமாட்டாள். ஆகவே, தலைவ! உன் உள்ளம் பொருள்மேல் வேட்கை கொண்டதால் நீ மேற்கொண்ட பிரிவுக் கருத்தை இப்போதே கைவிட்டு விடுவாயாக!

வல் என்ற-திண்ணிய. பித்தை-மயிர். அற்றம்-ஏற்றகாலம். அல்கும்-காத்திருக்கும். வம்பலர்-வழியில் புதியராக வருவார். புலம்பு-துன்பம். உள்ளினிர்-எண்ணங் கொண்டுள்ளாய். காழ்-முத்துமாலை. மீவரும்-கிடந்து அசையும். முயங்கியும்-தழுவியும்.

கதுப்பு-தலைமயிர். நுண்எழில்-பேரழகு. மாமை-மகளிர்
மேனிக்கு அழகுதரும் பொன்னிறம். சுணங்கு-அழகிய தேமல்.
கழிபெரும்நல்கல்-மிக்க பேரன்பு. அழிவு-உள்ளத்துயர். எவ்வம்-
வருத்தம்.

4. நீ நீப்பின் வாழ்வாளோ?

தலைவன் ஒருவன் பொருளீட்டிவரப் புறநாடு செல்லக்
கருதினான்; அதை அவன் மனைவியின் ஆருயிர்த் தோழி அறிந்து
கொண்டாள்; கணவன் பிரிந்தால் கணப்பொழுதும் வாழாக்
காதல் உடையவள் அப்பெண் என்பதை அறிந்தவள் அத்தோழி;
அதனால் அவள் அவனை அணுகி, “அன்ப! உன்னை அடைந்து
பெருவாழ்வு பெற்றவள், உன்னைப் பிரிய நேரின் உயிர் பிரிந்து
விடுவாள்; ஆகவே, நீ பாடுபட்டுச் சேர்க்கும் பொருளைக்
காட்டிலும் நாங்கள் சிறந்தவர் களானால், இடைவழியில் ஆகாத
நிமித்தங்கள் தோன்றி உன்னைத் தடை செய்யுமாக” எனக் கூறி
அவன் போக்கைத் தடை செய்தது இது:

“பாஅல் அம்செவிப், பணைத்தாள், மாநிரை
மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்
தூறு அதர்பட்ட ஆறுமயங்கு அருஞ்சுரம்,
இறந்து நீர்செய்யும் பொருளினும், யாம்உமக்குச்
சிறந்தனம் ஆதல் அறிந்தனீர் ஆயின்,

5

நீள்இரும் முந்நீர் வளிகலன் வெளவலின்,
ஆள்வினைக்கு அழிந்தோர் போறல் அல்லதைக்
கேள்பெருந் தகையோடு எவன்பல மொழிகுவம்?
நாளும் கோள்மீன் தகைத்தலும் தகைமே;
கல்எனக் கவின்பெற்ற விழிவு ஆற்றுப் படுத்தபின்

10

புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண்டு அமைவாளோ?
ஆள்பவர் கலக்குற அலைபெற்ற நாடுபோல்
பாழ்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண்டு அமைவாளோ?
ஓர்இரா வைகலுள் தாமரைப் பொய்கையுள்
நீர்நீத்த மலர்போல நீநீப்பின் வாழ்வாளோ?

15

எனவாங்கு,

பொய்நநல்கல் புரிந்தனை புறந்தரல் கைவிட்டு

எந்நாளோ நெடுந்தகாய்! நீசெல்வது!

அந்நாள்கொண்டு இறக்கும் இவள் அரும்பெறல் உயிரே?

“அன்பு! அழகிய பெரிய காதுகளையும், பருத்த கால் களையும் உடைய மதம் பட்டு அறிவு மயங்கிய யானைக் கூட்டத்தோடு, வேறு பல வனவிலங்குக் கூட்டங்களும், வழிப்பறிகாரரும் தத்தம் மனம் போனபடி யெல்லாம் அலைந்து திரிந்தமையால், புதர்களெல்லாம் அழிந்து, ஆங்குப் புது வழி உண்டாக, பழைய வழிகள் மறைந்து போன, கடப்பதற்கு அரிய காட்டைக் கடந்து சென்று பொருளீட்டுவதே உன் கருத்தாயின், நீண்ட பெரிய கடலில், தாம் ஏறிச் சென்ற கலம்புயல் காற்றில் அகப்பட்டுக் கொள்ளின் அக்கலம் ஏறிச்சென்று பொருளீட்டக் கருதிய மக்கள். தம் முயற்சி கெடத் தாமும் அழிய நேருமோ என நெஞ்சழிவதல்லது வேறு செய்வதறியாது கிடந்து வருந்துவது போல் நாங்களும் வருந்தி வாளாகிடப்பதல்லது, எம்மோடு காதலாகிய கழிபெரும் தொடர்புகொண்ட உமக்குப் பலவும் கூறி உம்மைத் தடை செய்வது எவ்வாறு இயலும்? இயலாது! நீ ஈட்டி வரும் செல்வத்தைக் காட்டிலும் நாங்கள் சிறந்தவர் என உன் உள்ளம் உண்மையில் நினைக்குமாயின், செல்லும் உம்மை, நாளும் கோளுமே நல்லன அல்லனவாகி நின்று தடை செய்தல் வேண்டும்.

‘உன்னை அடையப் பெற்றமையால், அன்பு! கல் எனும் பேரொலி எழ, பல்வகைக் காட்சிகள் கண்ணுக்கு விருந்தளிக்க, திருவிழா நிகழும் இடம் போல் பேரழகு பெற்று விளங்கிய உன் மனைவி, இன்று உன்னைப் பிரிய நேர்வதால், விழா ஒழிந்த அவ்விடம் அழகிழந்து தோன்றுவது போல், தனிமைத் துயர்கொண்டு வாழ்வாளோ? வாழமாட்டாள்!’

‘நாடாளும் அரசர், பின்னர்த் தாம் கெட்டழிவர் என்பதை அறியாதே அழிவு பல செய்ய, அவரால் அழிந்த அந்நாட்டு மக்கள்போல், தன் அழகு முகம் அழிய ஆற்றொணாத் துயர்கொண்டு அடங்கி வாழ்வாளோ? வாழமாட்டாள்!’

‘தாமரைக் குளத்தில் மலர்ந்த ஒரு மலர், நீரிலிருந்து பறித்து எடுத்து வெளியே எறியப்பட்டால், உடனே வாடிவிடாது; ஓர் இரவு வரை வாடாதிருத்தல் அம்மலருக்கு இயலும்! ஆனால், உன் மனைவி உன்னைப் பிரிய நேர்ந்தால், அவ்வாறு வாழமாட்டாள்; நீ பிரிந்த அப்போதே அழிந்து விடுவாள்.’

- என்று நான் பலப்பல கூறித்தடை செய்யவும், ஏற்றுக்கொள்ளாத நீ, இவள்பால் பொய்யன்பு காட்டி, கைவிட்டுவிட்டுப் போகத் துணிந்துவிட்டாய்! பெரியோய்! இவளை விட்டு என்று பிரிவையோ, அன்றே பெறுதற்கரிய இவள் உயிர் இவளை விட்டுப் பிரிந்து போய்விடும். இது உறுதி!”

பால்-பகுதி. மால்-மதமயக்கம். தூறு-புதர். அதர்பட்ட-வழியாகிய. முந்நீர்-கடல். வளி-புயல். ஆள்வினைக்கு அழிந்தோர்-முயற்சி பாழாதல் கண்டு உடைந்தவர். தகைத்தல்-தடுத்தல். தகைமே-தகையும். கல் என-கல் என்னும் பேரொலி எழ. ஆற்றுப்படுத்தபின்-நடந்து கழிந்த பின்னர். புல் என்ற-பொலிவு இழந்த. அலைபெற்ற-அழிந்த. பைதல்-துன்பம். பொய்நநல்கல் புரிந்தனை-அன்புகாட்டுவான் போல் பொய்யே நடித்தனை. புறந்தால்-பாதுகாத்தல்.

5. இன்பமும் உண்டோ?

கணவன் பொருளீட்டி வரப் போகக் கருதியுள்ளான் என்பதை அறிந்துகொண்ட மனைவி 'காட்டின் கொடுமையால் துன்புறுமாறு உனக்குத் துணைபுரிவான் வேண்டி என்னையும் உடன்கொண்டு செல்க' என வேண்டிக்கொண்டது இது:

“மரைஆ மரல்கவர், மாரி வறப்ப
வரைஓங்கு அருஞ்சுரத்து ஆரிடைச் செல்வோர்
சுரைஅம்பு மூழ்கச் சுருங்கிப் புரையோர்தம்
உள்நீர் வறப்பப் புலர்வாடும் நாவிற்குத்
தண்ணீர் பெறாஅத் தடுமாற்றத்து அருந்துயரம் 5
கண்ணீர் நனைக்கும் கடுமைய காடு என்றால்,
என்நீர் அறியாதீர்போல, இவைகூறின்
நின்நீர் அல்ல நெடுந்தகாய்! எம்மையும்
அன்பு அறச் சூழாதே, ஆற்றிடை நும்மொடு
துன்பந் துணையாக நாடின, அதுவல்லது 10
இன்பமும் உண்டோ எம்க்கு?”

‘காட்டுப் பசு தன் வயிறாரத் தின்பதற்கு எதையும் பெற இயலாமையால், தனக்கு உணவாகாத மலரைத் தேடித் தின்னுமாறு மழை வறண்டு போனதால், மலைகள்

வழிப்போக்கர், ஆறலை கள்வர் ஏவிய சுரையோடு கூடிய அம்பு தம் உடம்பில் தைக்க உடல் தளர்ந்து, நீர் வற்றிப் போவதால், வறண்டு போகும் நாவிற்குத் தண்ணீர் பெறமுடியாத, தணியாத துன்பத்தை, அவர் அழுது சிந்தும் கண்ணீர் நாவறட்சியை நீக்கிப் போக்கும் கொடுமையுடையது நான் செல்லும் காட்டு வழி' என்று கூறிக் காட்டின் கொடுமையைக் காரணம் காட்டி என்னை விட்டுப் பிரிய நினைக்கின்றீராயின், நீர் என் இயல்பை அறியாதவரே ஆவீர்; அவ்வாறு அறியாதவர் போல, இவ்வாறு கூறின், பெரியோய்! உமக்குப் பெருமை ஆகாது. நம் இருவரிடையே நிலைபெறும் அன்பு அழிந்து விட நினையாது, செல்லும் வழியில், நுமக்கு ஆங்கு நேரும் துன்பத்தைப் போக்கும் துணையாகவாவது, அத்துன்பத்தை உடனிருந்து அனுபவிக்கும் துணையாகவாவது கருதி உம்மோடு என்னையும் கொண்டு செல்ல நினைப்பதல்லாது, எனக்கு இன்பம் தரக்கூடியது வேறு உளதோ? இல்லை. ஆகவே, என்னையும் உடன்கொண்டு செல்வாயாக!

மரைஆ-காட்டுப் பசு. மரல்-கற்றாழை இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வகைச்செடி. சுரை-மூட்டுவாய். மூழ்க-அழுந்த. சுருங்கி-உடல் தளர்ந்து. புரையோர்-ஆறலைகள்வர். உள்நீர்-வயிற்ற கத்து நீர். புலர்வாடும்-நீர் வேட்கை மிக்க; வறட்சி கொண்ட. என் நீர்-என் இயல்பு. நின் நீர்-நின் இயல்பிற்கு ஏற்ற. அன்பு அறச் சூழாது-அன்பு அறும்படி விட்டுப் பிரிதலைக் கருதாது. நாடின-உடன்கொண்டு செல்வதை நினைப்பின்.

6. உயிர்தருதல் ஆற்றாமோ?

வெளிநாடு சென்று பொருள் ஈட்டி வர விரும்பினான் ஒருவன். விரும்பியவன், அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொண்டிருந்தான். அதை அறிந்துகொண்டாள் அவன் மனைவி; அவளைப் பிரிவுத் துயர்பற்றிக் கொண்டது. அவள் துயர் அறிந்த அவள் தோழி, அவனிடம் சென்று, 'பிரிவதற்கு முன்பே வருந்தும் உன்மனைவி, பிரிந்தால் உயிர் வாழாள்; ஆகவே போகாதே' எனக் கூறியது இது.

“வேனில் உழந்த வறிது உயங்கு ஓய்களிறு
வான்நீங்கு வைப்பின் வழங்காத்தேர் நீர்க்கு அவாஅம்
கானம் கடத்திர் எனக் கேட்பின், யான் ஒன்று
உசாவுகோ ஐய, சிறிது?

நீயே, செய்வினை மருங்கில் செலவு அயர்ந்து யாழநின் 5

கைபுனை வல்வில் ஞாண் உளர்தீயே;
 இவட்கே, செய்வுறு மண்டிலம் மையாப்பதுபோல்
 மையில் வாள்முகம் பசப்பு ஊரும்மே,
 நீயே, வினைமாண், காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
 புனைமாண் மரீஇய அம்பு தெரிதியே; 10

இவட்கே, சுனைமாண் நீலம் கார்எதிர்பவைபோல்
 இனைநோக்கு உண்கண் நீர்நில் லாவே;
 நீயே, புலம்பில் உள்ளமொடு பொருள்வயின் செலீஇய
 வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதியே;
 இவட்கே, அலங்குஇதழ்க் கோடல்வீ உகுபவைபோல், 15

இலங்குஏர் எல்வளை இறை ஊரும்மே;
 எனநின்,
 செல்நவை அரவத்தும் இனையவள், நீநீப்பின்
 தன்நலம் கடைகொளப் படுதலின், மற்றுஇவள்
 இன்உயிர் தருதலும் ஆற்றுமோ, 20

முன்னிய தேஏத்து முயன்றுசெய் பொருளே?"

வேனில் பருவத்து வெம்மையால் வருந்தி உடல் தளர்ந்து
 ஓய்ந்த களிறுகள், மழை அற்றுப்போன அப்பாலைக் காட்டில்,
 தொலைவில் நின்று நோக்குவார்க்கு நீர்நிலைபோல் தோன்றும்
 கானல்நீரை, நீர் என்று கருதி ஓடி அலையும் காட்டு வழியைக்
 கடந்து செல்லக் கருதியுள்ளாய் என்று கேட்டேன்; அது
 உண்மையாயின் அன்பரே! உம்மை ஒன்று கேட்கலாமோ?

நீ எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தை முடிக்கக் கருதி, வெளிநாடு
 செல்லத் துணிந்து, அதற்குத் துணைபுரியும், உன் கையால் நீ
 வளைத்துச் செய்த வில்லின் நாண், உறுதியாக உளதா என்பதை
 அறிய அதைத் தடவி நின்றாய்; ஆனால், அதைக் கண்டு கொண்ட
 உன் மனைவிக்கு மறுவற ஒளிவீசும் மதியின் மேல் மேகம்
 பரவுவது போல், மாசிலா மதிபோல் ஒளிவீசும் அவள் முகத்தில்
 பசவை படரத் தொடங்கி விட்டது.

நீ, சிறந்த கைத்தொழில் வளம் அமையப் பெற்ற கச்சையை
 இடையில் இறுகக் கட்டிக்கொண்டு, பூவும் சாந்தும் பூசிச் சிறந்த
 அம்புகளுள் ஏற்ற அம்புகளை ஆராயத் தொடங்குகின்றாய்;
 ஆனால், அதைக் கண்டுகொண்ட உன் மனைவிக்கு, சுனையில்
 மலர்ந்த இரு கருநீலமலர்கள் மழைநீர் ஏற்றுக்காட்சி அளிப்ப
 போல் அகத்துயரைப் புறத்தே காட்டும் பார்வை அமைந்த அவள்
 கண்களில், நீர் நிற்கமாட்டாது வடியத் தொடங்கி விட்டது.

நீ, தனியே பிரிந்து போக வேண்டியுள்ளதே என்று நினைந்து வருந்தாத நெஞ்சோடே, பொருளைத் தேடப் போகத் துணிந்து, இடைவழியில் துணையாகுக என்று கருதிச் சக்கரப் படையின் முனையை மாசு போகத் துடைக்கத் தலைப்பட்டாய்; ஆனால், அதைக் கண்டு கொண்ட உன் மனைவிக்குக் காற்றில் ஆடி அசையும் மெல்லிய இதழ்களைக்கொண்ட காந்தட்பூவின் இதழ்கள் உதிர்வன போல், அழகிய ஒளிவீசும் கைவளைகள், முன்கையில் நிற்கமாட்டாது கழன்று விழத் தொடங்கிவிட்டன. அவள் உடல் அதற்குள்ளாகவே தளரத் தொடங்கிவிட்டது!

நீ செல்லத் துணிந்து விட்டாய் என்பதை அறிந்தே இவ்வாறு வருந்தும் அவள், செல்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை நீ மேற்கொள்வதைக் கண்டே வருந்தும் அவள், நீ பிரிந்து விட்டால் தன் நலம் அனைத்தையும் இழந்து அழிவது உறுதி.

ஆதலின், நீ விரும்பிச் செல்லும் நாட்டில் நீ அரிதின் முயன்று தேடும் பொருள், வாழ்வில் இன்பம் தருதலோடு அழிந்து போகும் இவள் உயிரைமீட்டுத் தருமோ? அப்பொருளுக்கு அவ்வாற்றல் இருந்தால், பொருள் ஈட்டப்போவாயாக!

வேனில்-கோடை. உழந்த-வருந்திய. வறிது உயங்கு-உடல் சுருங்க வருந்தும். ஓய்-ஊக்கம் கெட்ட. வான்-மழை. வைப்பு-ஊர்கள். வழங்காத் தேர்-கானல்நீர். அவாஅம்-விரும்பும். உசாவுகோ-கேட்கட்டுமா? அயர்ந்து-விரும்பி. மண்டிலம் - திங்கள். மையாப்பது-மேகம் பரவுவது. காழகம்-கையுறை. தெரிதல்-ஆராய்தல். கார் எதிர்தல்-மழையை எதிர்நோக்கி நீர் சொரிதல். இனை நோக்கு-வருந்தும் பார்வை. புலம்பு இல் உள்ளம்-பிரிகின்றோம் என எண்ணி வருந்தா உள்ளம். திகிரி-ஆழிப்படை. நீவுதி-துடையா நின்றாய். கோடல்-வெண் காந்தள். வீ-இதழ்கள். எல்-ஒளி. இறை-முன்கை. ஊரும்-ஓடும். இனையவள்-துயர் கொள்வாள். தன்நலம் கடைகொள்ளப் படுதல்-இறத்தல்.

7. கூடல் பொருள்

பொருள் வேட்கைமிக்க ஓர் இளைஞன் அப்பொருளைத் திரட்டப் புறநாடு செல்ல விரும்பினான். விரும்பியவன், தன்

கருத்தைத் தன் மனைவிக்குக் கூறி விடைபெற்றுச் செல்வது இயலாது என உணர்ந்து, அவளுக்கு அறிவிக்காமலே செல்லத் துணிந்தான். ஆனால், அதை எவ்வாறோ தெரிந்துகொண்ட அவன் மனைவியின் தோழி, அவனுக்குச் செல்வத்தின் நிலையாமையைக் கூறி, அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது இது:

“நடுவு இகந்து ஓர்இ நயன் இல்லான் வினைவாங்கக்
கொடிது ஓர்த்த மன்னவன் கோல்போல், ஞாயிறு
கடுகுபு, கதிர்மூட்டிக், காய்சினம் தெறுதலின்,
உறல் ஊறு கமழ் கடாஅத்து, ஒல்கிய எழில்வேழம்
வறன்உழு நாஞ்சில்போல் மருப்பு ஊன்றி, நிலம்சேர 5

விறல்மலை வெம்பிய போக்குஅரு வெஞ்சுரம்
சொல்லாது இறப்பத் துணிந்தனிர்க்கு ஒருபொருள்
சொல்லுவது உடையேன், கேண்மின், மற்று ஐஇய!
வீழுநர்க்கு இறைச்சியாய் விரல்கவர்பு இசைக்கும் கோல்
ஏழும் தம்பயன்கெட, இடைநின்ற நரம்பு அறாஉம் 10

யாழினும் நிலையிலாப் பொருளையும் நச்சுபவோ?
மரீஇத் தாம்கொண்டாரைக் கொண்டக்கால் போலாது
பிரியுங்கால் பிறர்எள்ளப் பீடின்றிப் புறம் மாறும்
திருவினும் நிலையிலாப் பொருளையும் நச்சுபவோ?
புரைதவப் பயன்நோக்கார் தம்ஆக்கம் முயல்வாரை 15

வரைவின்றிச் செறும்பொழுதில் கண்ணோடாது
உயிர்வெளவும்

அரைசினும் நிலையிலாப் பொருளையும் நச்சுபவோ?
எனவாங்கு,
நச்சல் கூடாது பெரும! இச்செலவு
ஒழிதல் வேண்டுவல்; சூழின் பழியின்று, 20

மன்னவன் புறந்தர வருவிருந்து ஒம்பித்
தன்னகர் விழையக் கூடின்
இன்னுறல் வியன்மாாப்! அது மனும் பொருளே.”

அன்ப! தன் ஆட்சியின் கீழ் வாழும் அனைவரையும் ஒரே தன்மையாக மதித்தல் வேண்டும் என்ற செங்கோல் முறையைக் கைவிட்டு, அருள் உள்ளம் இல்லாத அமைச்சன் தன் மனத்திற்பட்டதை யெல்லாம் கூறி அவன் கூறுவனவற்றையே கேட்டுக் கொடுமை செய்வதையே தொழிலாக மேற்கொண்ட

அரசனுடைய கொடுங்கோல் ஆட்சி போல், ஞாயிறானவன் கொடிய வெப்பம் மிக்க கதிர்களைக் கக்கிச் சினந்து சுடுவதால் வண்டுகள் வந்து மொய்க்குமாறு ஒழுகுகின்ற மணம்நாளும் மதுநீரைப் பண்டு உடையவாய், இன்று தளர்ந்து போன அழகிய யானை, வறண்ட மேட்டு நிலத்தை உழும் கொல்லைக் கலப்பை போல், கொம்புகள் இரண்டையும் தரையில் ஊன்றித் தலை சாய்த்துக் கிடக்க, எதற்கும் நிலை கலங்கா நீண்ட மலைகளும் வெப்பத்தால் வெடிபட்டுக் கலங்க, கடந்து செல்வதற்கு அரியவாகிய கொடிய காட்டு வழியை எம்மிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலே கடக்கத் துணிந்த உமக்கு ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். தலைவ அன்புகூர்ந்து அதைக் கேட்டுவிட்டு அப்பாற் செல்வாயாக!

கேட்பவர்க்கு இன்பம் மிகுமாறு, விரலால் இயக்கப்பெற்று இசை எழுப்பும், யாழ்த்தண்டில் பிணிக்கப் பெற்ற நரம்புகள் ஏழும், இனிய இசை எழுப்பும் தம் பயன்கெட்டுப் போகுமாறு, இடை நின்ற நரம்பு ஒன்று திடுமென அறுந்து போவதைக் காட்டிலும் விரைந்து அழிந்து போகும் செல்வத்தைச் சிறந்தோர் விரும்புவார்களோ?

ஒருவர் தன்னை விரும்பித் தேடாதிருக்கவும், அவரைத் தானே விரும்பி அடைந்த ஆகூழ், அவரை விட்டுப் பிரியும் பொழுது, உலகத்தவரெல்லாம் எள்ளி நகைக்குமாறு அவரை அடைவதற்கு முன் அவர் பெற்றிருந்த புகழையும் அழித்து, அடைந்த பொழுதைக் காட்டிலும் விரைந்து பிரிந்து போகும். அவ்வியல்புடைய ஆகூழினும் இழிவுடையது செல்வம். அத்தகைய செல்வத்தைச் சிறந்தோர் விரும்புவார்களோ?

சினந்து அழிக்க எண்ணியபோது, தமக்கு உயர்வு உண்டாகத் தாம் பெறும் செல்வத்தை எண்ணிப் பாராமல், தன் உயர் வாழ்விற்கே உழைத்த அமைச்சர்களையும், அவர்கள் தன் பொருட்டு உழைத்தவர் ஆயிற்றே என்ற கருணையுள்ளத்தால் அவரை விட்டுவிடாது, கொன்று உயிர் போக்கும் கொடிய அரச வாழ்வைக் காட்டிலும், விரைந்து அழிந்து போகும் செல்வத்தைச் சிறந்தோர் விரும்புவார்களோ?

ஆகவே, தழுவுந்தொறும் இன்பம் தரும் அகன்ற மார்பையுடைய தலைவ! நிலையிலா அப்பொருளை நீ விரும்புவது கூடாது. அப்பொருள் குறித்துமேற்கொண்ட இச்செலவையும் கைவிடுதல் வேண்டும். அதுவே என் வேண்டுகோள்! ஆராய்ந்து பார்த்தால், நாடாளும் அரசன் பழியின்றி அரசாள, தன் மனை

நோக்கிவரும் விருந்தினரை ஓம்பி, மனைக்கண் மனைவி மகிழுமாறு அவளோடு கூடிப் பிரிவின்றி வாழும் வாய்ப்பு உண்டாயின், அதுவே செல்வம் அனைத்தினும் சிறந்த செல்வமாகும்.

நடுவு-நீதி. இகந்து-கைவிட்டு. ஓரீஇ-நீங்கி. நயன்-அறம். வினைவாங்க-ஏவ. ஓர்த்த-விரும்பிய. சினம்-வெப்பம். தெறுதல்-சுடுதல். ஒல்கிய-தளர்ந்த. நாஞ்சில்-கலப்பை. விறல்-வெற்றி. வீழுநர்-விரும்புவார். இறைச்சி-இன்பம். கவர்பு-வாசிக்கப்பட்டு. கோல்-யாழின் கோல். மரீஇ-அடைந்து. பீடு-பற்றுக்கோடு. புறமாறும்-நீங்கும். திரு-நற்பேறு. புரை-உயர்வு. தவ-மேன்மேலும் உயர. செறுதல்-கோபித்தல். கண்ணோடல்-கருணை காட்டல். புறந்தரல்-காத்தல். தன்னகர்-தன் மனைவி. மனும் பொருள்- அழியாச் செல்வம்.

8. அறம் தலை பிரியா ஆறு!

அழகிய ஓர் இளம் பெண், இளைஞன் ஒருவனைக் காதலித்தாள். அவனும் அவளைக் காதலித்தான். ஆனால், அவர் காதலை அப்பெண்ணின் பெற்றோர் ஏற்றுக் கொண்டிலர். அதனால் ஒருநாள் அவர்கள் இருவரும் ஒருவரும் அறியா வண்ணம் எங்கோ சென்று விட்டனர்; தாய் அவளைத் தேடிப் புறப்பட்டாள்; வழியில் வந்த அறிஞர் சிலர், 'தாயே! உன் மகளையும், அவள் காதலனையும் வழியில் கண்டோம்; அவர் போக்கில் தவறு இல்லை என்பது மட்டுமன்று; அதுவே உலகியல் முறையாம் என உணர்ந்து அவரைப் போக விடுத்து வந்தோம். ஆகவே, அவர் குறித்துக் கவலைப்படாது, திரும்பி வீட்டிற்குச் செல்வாயாக' என்றது இது.

“எறித்தரு கதிர்தாங்கி ஏந்திய குடைநீழல்,
உறித்தாழ்ந்த கரகமும், உரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவல் அசைஇ, வேறுஓரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பு ஏவல் செயல்மாலைக், கொளை, நடை அந்தணீர்!
வெவ்விடைச் செலல் மாலை ஒழுக்கத்தீர்! இவ்விடை 5

என்மகள் ஒருத்தியும், பிறள் மகன் ஒருவனும்
தம்முளே புணர்ந்த தாம்அறி புணர்ச்சியர்;
அன்னார் இருவரைக் காணிரோ? பெரும!
காணேம் அல்லேம்; கண்டனம் கடத்திடை;
ஆண்எழில் அண்ணலோடு அருஞ்சரம் முன்னிய

மாண்இழை மடவரல் தாயிர் நீர் போறீர்?
பலவுறு நறும்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும், மலைக்கு அவைதாம்
என்செய்யும்?

நினையுங்கால், நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே.
சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை 15

நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கு அவைதாம் என்செய்யும்?
தேருங்கால், நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே,
ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கு அவைதாம் என்செய்யும்?
சூழுங்கால், நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே; 20

எனவாங்கு,

இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன்மின்;

சிறந்தானை வழிபடஇச் சென்றனள்;

அறந்தலை பிரியாஆறும் மற்று அதுவே.”

தாய்: அந்தணப் பெருமக்களே! காயும் ஞாயிற்றின் கதிர்களைத்
தான் தாங்கிக் கொள்ளும் குடையின் நிழலில், உறியில் தொங்கும்
தண்ணீர்க்கமண்டலத்தையும் அரி, அயன், அரன் என்ற மூவரும்
ஒருவரே என்பதை உலகுக்குக் காட்டும் முத்தலைக் கோலையும்
தோளில் சுமந்து, நன்மையல்லது தீய நினைவுகளை நினைந்து
அறியா நெஞ்சுடைமையால், ஐம்பொறிகளும் தாம் விரும்புமாறு
சென்று அலையாமல், நீ ஏவிய வழி நடப்பதை முறையாகவும்,
ஒழுக்கமாகவும் பெற்று, வெப்பம் மிக்க இக்காட்டு வாழ்க்கையைக்
கடமையாகக் கொண்ட பெரியோர்களே! என்மகள் ஒருத்தியும்
வேறு ஒருத்தியின் மகனும் பண்டு தமக்குத் தாமே காதல் கொண்
டனர். அது இன்று பலராலும் அறிந்து கொள்ளப்பட்டது. அதனால்
அவர்கள் இருவரும் ஒருமனப்பட்டு இக்காட்டு வழியே வந்து
விட்டனர்; அவர்களைத் தாங்கள் கடந்து வந்த காட்டு வழியில்
எங்கேனும் கண்டீர்களோ? கண்டராயின் கண்ட விதத்தை யான்
அறியக் கூறுங்கள்.

அந்தணர்: ஆணழகனாகிய அச்சிறந்தானோடு, கடத்தற்கரிய
இக்காட்டு வழியில் செல்லத் துணிந்த, மாண்புமிக்க குணத்தைச்
சிறந்த அணியாகக் கருதிய மடப்பம் மிக்க அவ்விளையோனைப்
பெற்ற பெருமை வாய்ந்த தாயே! நீ கூறிய அவ்விருவரையும்
காட்டு வழியில் பார்க்காதிருக்கவில்லை; பார்த்தோம்.

தாயே! பற்பல வகையிலும் பயன்படுத்தப்படும் நறுமணம் மிக்க சந்தனக் கட்டை மலையில்தான் வளர்கிறது; ஆனால், அது அங்கு வளர்ந்தாலும், அது தன்னை அறைத்துப் பூசிக் கொள்பவர்க்குப் பயன்படுவதல்லது, பிறந்த மலைக்கு எந்த வகையிலும் பயன்படுவதில்லை. நினைத்துப் பார்த்தால் உன் மகளுக்கும் உனக்கும் உள்ள உறவு அத்தகையதே.

தாயே! தலைசிறந்த வெண்முத்துக்கள் கடல் நீரில்தான் பிறக்கின்றன; ஆனால், அவை அங்கே பிறப்பினும் அவை, தம்மை ஆரம் ஆக்கி அணிந்து கொள்பவர்க்கு அழகு தருவதல்லது. தாம் பிறந்த கடலுக்கு எந்த வகையிலும் அழகு தருவதில்லை. ஆராய்ந்து பார்த்தால், உன் மகளுக்கும் உனக்கும் உள்ள உறவும் அத்தகையதே.

தாயே! ஏழுவகையாக எழும் இனிய இசை, யாழில்தான் தோன்றுகிறது; ஆனால், அது தன்னைக் கேட்டு நுகர்வார்க்கு இன்பம் தருவதல்லது, தான் தோன்றிய யாழிற்கு எந்த வகையிலும் இன்பம் தருவதில்லை; ஆராய்ந்து நோக்கினால் உன் மகளுக்கும் உனக்கும் உள்ள உறவும் அத்தகையதே.

ஆகவே, தாயே! சிறந்த கற்பு நெறியை மேற்கொண்ட வளாய்க் காதலனோடு காட்டு வழியில் போய்விட்ட உன்மகள் குறித்து வருந்தாதே; அவள் தலைசிறந்த ஒருவனைத் தன் கணவனாக ஏற்றுச் சென்றுள்ளாள்; அது மட்டுமன்று; அவள் செயல் உலகியல் அறத்தோடு ஒட்டியதும் ஆகும்.

எறித்தரு-எறித்தலைச் செய்கின்ற. கரகம் - கமண்டலம். முக்கோல்-முத்தலைக்கோல். நெறிப்பட - முறையாக. சுவல்-தோள். ஓரா-நினையாத. குறிப்பு ஏவல் செயல்மாலை-ஐம்பொறிகளும் தமக்கு ஏவல் செய்தலை இயல்பாகப் பெற்ற. கொளை-கொள்கை. நடை - ஒழுக்கம். வெவ்விடை - கொடிய இடங்கள். செல்ல்மாலை - செல்லுதலை இயல்பாக உடைய. கடம் - பாலை நிலத்து வழி போதீர் - போல இருந்தீர். படுப்பவர் - பூசிக் கொள்வார். தேருங்கால் - ஆராயும்பொழுது. முரல்பவர் - பாடுவார். இறந்த - மிக உயர்ந்த எவ்வம் - வருத்தம். படரன்மின் - கொள்ளற்க. அறம்தலை-தலையாய அறம். பிரியாஆறு - பிரியாது வாழும் வழி.

9. செலவு ஒழிந்தனன்!

பொருளீட்டும் கருத்தோடு மனைவியைப் பிரிந்து போகக் கருதினான் ஓர் இளைஞன். அஃதறிந்த அவன் மனைவியின்

உயிர்த்தோழி, அவனைக் கண்டு, பிரியாது கூடிவாழும்போது, சிறிது பொழுது பிரிய நேரினும் பெருந்துயர்க்கொள்ளும் அவன் மனைவியின் நிலையைக் சுட்டிக்காட்டி அவனைப் போகாது நிறுத்திவிட்டு, மகிழ்ச்சிக்குரிய அச்செய்தியை அவன் மனைவிக்குக் கூறி அவளைத் தேற்றியது இது:

“வறியவன் இளமைபோல் வாடிய சினையவாய்ச்
சிறியவன் செல்வம்போல் சேர்ந்தார்க்கு நிழல்இன்றி
யார்கண்ணும் இகந்துசெய்து இசைகெட்டான் இறுதிபோல்,
வேரொடு மரம்வெம்ப, விரிகதிர் தெறுதலின்,
அலவுற்றுக் குடிகூவ, ஆறுஇன்றிப் பொருள் வெஃகிக், 5

கொலைஅஞ்சா வினைவரால் கோல்கோடி யவன் நிழல்
உலகுபோல் உலறிய உயர்மர வெஞ்சுரம்;
இடைகொண்டு பொருள்வயின் இறத்திநீ எனக்கேட்பின்,
உடைபு நெஞ்சுக ஆங்கே, ஒளி ஓடற்பாள் மன்னோ?
படையமை சேக்கையுள் பாயலின், அறியாய், நீ 10

புடைபெயர்வாய் ஆயினும் புலம்புகொண்டு இனைபவள்;
முனிவுஇன்றி முயல்பொருட்கு இறத்திநீ எனக்கேட்பின்,
பனியகண் படல்ஓல்லா படர்கூர்கிற்பாள் மன்னோ?
நனிகொண்ட சாயலாள், நயந்துநீ நகையாகத்
துனிசெய்து நீடினும் துறப்பு அஞ்சிக் கலுழ்பவள்; 15

பொருள்நோக்கிப் பிரிந்துநீ போகுதி எனக்கேட்பின்,
மருள்நோக்கம் மடிந்து ஆங்கே மயல்கூர்கிற்பாள் மன்னோ?
இருள் நோக்கம் இடைஇன்றி, ஈரத்தின்இயன்ற நின்
அருள்நோக்கம் அழியினும் அவலம்கொண்டு அழிபவள்;
எனவாங்கு, 20

‘வினைவெஃகி நீசெலின், விடும்இவள்உயிர்’ எனப்,
புனையிழாய்! நின்நிலை யான்கூறப் பையென
நிலவுவேல் நெடுந்தகை, நீளிடைச்
செலவு ஒழிந்தனனால் செறிக நின் வளையே!”

கையில் காச இல்லாதவனுடைய இளமை, அவ்விளமைக் காலத்து இன்பங்களைப் பெற மாட்டாமல் வீணே கழிவது போல், உலர்ந்த கிளைகளை உடையவாகி, அறிவிலா ஒருவன் செல்வம் பிறர்க்குப் பயன்படாது வீணே அழிவதுபோல்,

தன்னைத் தேடிவந்தடைவோர்க்கும் நிழலைத் தாராமல், எத்தகைய பெரியோர்களாயினும் அவர்களை மதியாமை யாலும் உலக நீதியைக் கைவிட்டு நடந்து கொண்டமையாலும் தனக்கு இயல்பாக இருந்த புகழையும் கெடுத்துக்கொண்ட ஒருவன் அடியோடு அழிந்துவிடுவதுபோல் மரங்கள் வேரோடும் அழிந்து போகுமாறு, ஞாயிற்றின் கதிர்கள் நின்று காய்வதால், கொலைக்கு அஞ்சாக் கொடியோரை அமைச்சராகவும், அரசியல் பணியாளராகவும் கொண்டு, குடிகள் வருந்திக் கூக்குரல் எழுப்ப வரிமேல் வரி வாங்கிக் கொடுங்கோலனாய் மாறிய மன்னவன் ஆட்சியின் கீழ் வாழும் குடிகள் போல், பட்டுப் போன உயர்ந்த மரங்களைக் கொண்ட கொடிய காட்டு வழியை, பொருள் தேடும் பொருட்டுப் பிரிந்து வாழும் வாழ்வை, சிலநாள் மேற்கொண்டு கடந்து போகக் கருதி யுள்ளதை, மலராலும் மெல்லிய தளிராலும் பதம் செய்யப் பெற்ற படுக்கையில், துயில் கொண்டிருக்கும்போது நீ உன்னை அறியாமலே அவளை விட்டுச் சிறிது அகன்று விடுவாய் ஆயினும், தனிமையுணர்வு கொண்டு துயர் உறும் அவ்வளவு மெல்லியளாகிய உன் மனைவி அறிவாள் ஆயின், உள்ளம் உடைந்து போக, உறுப்புக்கள் ஒளி இழந்து போக, இறந்து போவாள். அந்தோ! யான் என் செய்வேன்!

ஊடல் இன்பத்தை விரும்பி, நீ அவளை விட்டுப் பிரிந்து அவள் காணாவாறு சிறிது நாழிகை விளையாட்டாக மறைந்திருப்பினும், அச்சிறு பிரிவிற்கே அஞ்சி நடுங்கும் அவ்வளவு மெல்லியளாகிய அவள், 'இவளைப் பிரிய நேருகிறதே' என்ற வேதனை உள்ளம் கொள்ளாமல், முயன்று தேடும் பொருள் காரணமாகப் பிரியப் போகின்றாய் என்பதைக் கேட்டால், நீர் கலங்கும் அவள் கண்களும் சிறிதும் உறங்கா; அவளும் உன் நினைவாகவே இருந்து வருந்துவாள்; அந்தோ! யான் என் செய்வேன்?

அகத்தில் அன்புடைமையால் தோன்றிய உன் அருட்பார்வை, இடையே அருள் அற்றுப்போன நிலைமையில்லாமல், வேண்டுமென்றே விளையாட்டுக்காகவே சிறிது அழிந்து போயினும், வருந்து நெஞ்ச அழியும் அவள், பொருளே சிறந்தது என எண்ணி, நீ அப்பொருள் தேடப்போகின்றாய் என்பதைக் கேட்பாளானால், மகிழ்ச்சி மிகுதியால் மான்போல் மருண்டு மருண்டு நோக்குவதை மறந்து, செயல் இழந்து கிடந்து மயக்கம் கொண்டுவிடுவாள்; அந்தோ! யான் என் செய்வேன்?

- எனப் பலப்பல கூறி, செய்து சூடிய சிறந்த அணிகளையுடையாய்! 'கடமையை நினைந்து இவளைக் கைவிட்டுச் சென்றால் இவள் உயிர் இவளை விட்டுப் பிரிந்து விடும் என்று உன் இயல்பை எடுத்துக் கூறவே, ஒளிவீசும் நீண்ட வேலைக் கையில் ஏந்திக் காட்டைக் கடக்கத் துணிந்திருந்த நம் காதலர் தம் கருத்தை உடனே கைவிட்டு விட்டார்; ஆகவே, பெண்ணே, கவலையால் உடல் மெலிய, கழன்று போன கைவளைகள் கழலாது இறுகச் செறியும் வண்ணம், உன் உடல் மீண்டும் பருக்குமாறு மகிழ்ச்சியில் திளைப்பாயாக!

சினை-சினை. இகந்து-வரம்புமீறி. இசை-புகழ். தெறுதல்-காய்தல். அலவுற்று-வருந்தி. வினைவர்-அரசியல் அலுவலர். கோல் கோடியவன்-கொடுங்கோலன். இறத்தி-போவாய். உடைபு நெஞ்சு உக-நெஞ்சுழிந்து கெட்டுப் போக. ஒளி ஓடற்பாள்-அழகு கெடுவாள். சேக்கை-படுக்கை. புடை பெயர்தல்-சிறிதே விலகல். இளைபவள்-வருந்துபவள். பனிய கண்-நீர் நிறைந்த கண்கள். படல் ஒல்லா-உறக்கம் கொள்ளா. படர்-துன்பம். கூர்கிற்பாள் - மிகுவள். துனி-பிரிவு. ஈரம்-அன்பு. அவலம்-துன்பம்.

10. பல்லியும் இசைத்தன!

மனைவியினிடம் குறையாத காதலுடைய ஓர் இளைஞன் பொருளீட்டி வர வெளிநாடு போயிருந்தான்; போகும் முன், 'காட்டில் காதலை நினைவூட்டும் நிகழ்ச்சிகளே நிறைந்திருக்கும்' எனக் கூறியிருந்தான், அவன் போன பிறகு அவன் தன்பால் கொண்டிருந்த காதலும், அவன் கூறிய காட்டுக் காட்சிகளும் நினைவிற்கு வரவே, அவன் மனைவி, 'அக்காதற் காட்சிகளைக் கண்டு, காதல் உணர்வுகொண்டு எடுத்துச் சென்ற வினையை முடிக்காமலே வந்து விடுவனோ? அவ்வாறு வறிதே வந்து விட்டால் அவனுக்கும் தனக்கும் அது பழியாகுமே' என்றெல்லாம் எண்ணி அஞ்சினாள்; ஆனால், வீட்டில் காணும் நன்னிமித்தங்கள், 'அவ்வாறு நிகழாது; போனவன் பொருளீட்டிக்கொண்டே வருவான்' என்பதைக் கூறாமல் கூறின; அதனால் அவள் ஆறுதல் அடைந்தாள். அவள், தன் மனத்து நிகழ்ந்த மாற்றத்தையும், தெளிவையும் தோழிபால் கூறியது இது:

“அரிதாய அறன்எய்தி அருளியோர்க்கு அளித்தலும்,
பெரிதாய பகைவென்று, பேணாரைத் தெறுதலும்,

புரிவுஅமர் காதலிற் புணர்ச்சியும் தரும் எனப்
பிரிவுஎண்ணிப் பொருள்வயின் சென்றநம் காதலர்,
வருவர்கொல்? வயங்கிழாஅய்! வலிப்பல்யான், கேள் இனி, 5

“அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையால்
கடியவே, கனங்குழாஅய்! காடு” என்றார், “அக்காட்டுள்
துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின் உண்ணும் களிற்று” எனவும் உரைத்தனரே;
“இன்பத்தின் இகந்துஓர்இ, இலைநீந்த உலவையால் 10

துன்புறாஉம் தகையவே காடு” என்றார், “அக்காட்டுள்,
அன்புகொள் மடப்பெடை அசைஇய வருத்தத்தை,
மென்சிறகரால் ஆற்றும் புறவு” எனவும் உரைத்தனரே;
“கன்மிசை வேய்வாடக் கனைகதிர் தெறுதலால்
துன்னரும் தகையவே காடு” என்றார், “அக்காட்டுள் 15

இன்நிழல் இன்மையால் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்நிழலைக் கொடுத்தளிக்கும் கலை” எனவும்

உரைத்தனரே;

எனவாங்கு,
இனைநலம் உடைய கானம் சென்றோர்,
புனைநலம் வாட்டுநர் அல்லர்; மனைவயின் 20

பல்லியும் பாங்கு ஒத்து இசைத்தன;
நல்எழில் உண்கணும் ஆடுமால் இடனே.”

விளங்கிய அணிபல அணிந்த என் ஆருயிர்த் தோழி! தன்பால்
அருள் உள்ளம் கொண்டு, வந்தடைந்த பெரியோர்க்கு, அரிய
அறவழியில் நின்று, அவர் விரும்புவன எல்லாம் கொடுப்பதும்
பொருள்; பகைவர்களின் பெரிய படைகளை எல்லாம் வென்று
அப்பெரும் படையுடைமையால் தன்னைப் பணியாதிருந்த
அப்பகையரசர்களை அழிப்பதும் பொருள்; இருவர் உள்ளமும்
ஒன்று கலப்பதால் உண்டாகும் காதலில், மனம், விரும்பும்
புணர்ச்சியைத் தருவதும் பொருள் என்று எண்ணி,
அப்பொருளீட்டி வரச்சென்ற நம் காதலர் பொருளீட்டி வராது
வறிதே வந்து விடுவரோ என அஞ்சுகிறது என் உள்ளம்; அஞ்சுவது
மட்டுமன்று; வந்து விடுவர் என்று உறுதியாக நம்புகிறது; அதற்குக்
காரணமும் உள்ளது. கூறுகிறேன், கேள்:

காதில் கனத்த குழை அணிந்தவளே! காடு, நெருப்புப் போலும் வெப்பம் உடைமையால் அடிபொறுக்க இயலாத கொடுமை உடைத்து என்று கூறிய அவரே அக்காட்டில், துடிபோலும் வடிவுடைய கால்களைக் கொண்ட கன்று கலக்கிச் சேறாக்கிய சிறிது நீரையும், காதற் பிடிக்கு முன்னே ஊட்டிவிட்டு, பிறகே தான் உண்ணும் களிறும் உளது என்றும் கூறியுள்ளார்.

வெயிற் கொடுமையால் இலைகள் உதிர்ந்து போக, உலர்ந்து போன கொம்புகளையே உடைமையால், இன்பத்தைக் கைவிட்டு அகன்று துன்பத்தைத் தேடித்தரும் தன்மையுடைத்து நான் செல்லும் காட்டு வழி என்று கூறிய அவரே, அக்காட்டில் தன் அன்பைக் கவர்ந்து கொண்ட மெல்லிய பெண் புறா கோடையால் தளர்ந்து வருந்தும் வருத்தத்தைத் தன் மெல்லிய சிறகை விரித்து நிழல் அளித்துப் போக்கும் ஆண்புறாவும் உளது என்றும் கூறியுள்ளார்.

மலைமேல் வளரும் மூங்கில்களும் பட்டுப் போகுமாறு ஞாயிற்றின் திரண்ட கதிர்கள் காய்வதால் காட்டு வழி அணுகவும் இயலாத கொடுமையுடைத்து என்று கூறிய அவரே, அக்காட்டில் இனிமைதரும் நிழல் இல்லாமையால் வருந்தும் மடப்பம் மிக்க பெண் மானுக்கு, அதன் மீது வெயில் விழா வண்ணம், தன் உடல் நிழலைக் கொடுத்து உதவும் கலைமானும் உளது என்றும் கூறியுள்ளார்.

ஆகவே, இக்காதற் காட்சிகளைக் காணும் அவர் என்னை நினைந்து தம் கடமையை மறந்து வந்து விடுவரோ என அஞ்சுகிறது என் உள்ளம்!

ஆனால், தோழி! இத்தகைய நலம் மிக்க காட்டுவழியைக் கடந்து போயிருக்கும் நம் காதலர், என் நலத்தை அழிக்கும் அத்துணைக் கொடியவர் அல்லர். நெடிது காலம் வாராதிருப் பதினும் வறிதே மீள்வதே என்னை மிக மிக வருத்தும் என்பதை அறிவர்; மேலும் அக்காட்சிகள், அவருக்குக் காதல் நினை வோடு கடமையுணர்வையும் நினைவூட்டும். ஆதலின், அவர் பொருளீட்டி வந்தே என்னை இன்புறுத்துவர். மனத்திற்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டும் அந்நம்பிக்கையை உறுதி செய்வதுபோல், பல்லியும் நல்ல இடத்தில் இருந்து வாக்களிக்கிறது பார்! மைதீட்டி அழகுபெற்ற என் இடக் கண்ணும் துடிக்கிறது பார்!

பேணார்-பணியாதார். தெறுதல்-அழித்தல். வலிப்பல்-உறுதியாகக் கூறுவேன். கயந்தலை-யானைக் கன்று. சின்னீர்-சிறிது நீர். இகந்து-நீங்கி. ஓர்இ-நீங்கி. தீந்த-தீய்ந்து உலர்ந்த. உலவை-

கொம்பு. அசைஇய-வருந்திய. சிறகர்-சிறகு. புறவு-புறா. வேய்-மூங்கில். கனைகதிர்-நிறைந்த கதிர்கள். துன் அரும்தகைய-செல்லுமான். கலை-ஆண்மான். இனைநலம்-இவைபோலும் நன்மைகள். புனை நலம்-பண்ணிய அழகு. பாங்கு ஒத்து இசைத்தன-நல்ல இடத்தே இருந்து ஒலித்தன.

11. போற்றாய் பெரும!

அண்மையில் மணம் செய்து கொண்ட ஓர் இளைஞன், தன் இளம் மனைவியைத் தனியே விட்டுப் பொருள்தேடிப் போகத் துணிந்தான் என அறிந்த அவன் மனைவியின் தோழி, அவனுக்கு இளமை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, அன்பின் அருமை ஆகிய அரிய பெரிய உண்மைகளை உரைத்துத் தடுத்து நிறுத்தியது இது:

“இடுமுள் நெடுவேலி போலக் கொலைவர்
கொடுமரம் தேய்த்தார் பதுக்கை நிரைத்த
கடுநவையார் ஆற்று அறுசுனை முற்றி,
உடங்குநீர் வேட்ட உடம்பு உயங்கு யானை
கடுந்தாம் பதிபாங்குக் கைதெறப் பட்டு, 5

வெறிநிரை வேறாகச் சாரச் சாரல் ஓடி
நெறி மயக்குற்ற நிரம்பா நீடுஅத்தம்,
சிறுநனி நீதுஞ்சி யேற்பினும் அஞ்சும்
நறுநுதல் நீத்துப் பொருள்வயின் செல்வோய்!
உரனுடை உள்ளத்தை! செய்பொருள் முற்றிய 10

வளமையான் ஆகும் பொருள்இது என்பாய்!
இளமையும் காமமும் நின்பாணி நில்லா;
இடைமுலைக் கோதை குழைய முயங்கும்
முறைநாள் கழிதல் உறாஅமைக் காண்டை;
கடைநாள் இது என்று அறிந்தாரும் இல்லை; 15

போற்றாய் பெரும! நீ, காமம் புகர்பட
வேற்றுமைக் கொண்டு பொருள்வயின் போகுவாய்!
கூற்றமும் மூப்பும் மறந்தாரோடு ஓராஅங்கு
மாற்றுமைக் கொண்ட வழி.”

அன்ப! துயில் கொள்ளும் காலத்தில் நீ சிறிது காலம் தாழ்ந்து எழுந்திருப்பினும், அதற்கும் ஒரு காரணம் கற்பித்துக் கலங்கி

நடுங்கும் அவ்வளவு மென்மையுடையவளாகிய உன் மனைவியைக் கைவிட்டுப் பொருள் மேல் விருப்பம் கொண்டு கொலைத் தொழில் வல்ல ஆறலைகள்வர், தம் கைவில்லால் கொன்று குவித்த, வழிப்போவாரின் உடல்கள்மீது இட்டு மறைத்த இலைக்குவியல்கள் முள்ளால் இட்ட நீண்ட வேலிபோல் வழி நெடுக வரிசை வரிசையாகக் காட்சி அளிக்கும் கொடிய காட்டு வழியில் தண்ணீர் வற்றிப்போன சனையைச் சூழ்ந்து கொண்ட யானைகள், அச்சனையடியில் சிறிதளவே நீர்தேங்கி நிற்கக் கண்டு, அதை அவை அனைத்தும் ஒருசேர உண்ண விரும்பித் தத்தம் துதிக்கைகளை அந்நீர் அருகே கொண்டு செல்ல, கோடை வெம்மையால் கொதிக்கும் அந்நீர் அக்கைகளைச் சுட்டுவிடவே, யானைகள் கலங்கிக் கைகளைத் திடுமென இழுத்துக்கொண்டு மலைச்சாரலை நோக்கி மூலைக்கு ஒன்றாய்க் கலைந்து ஓடுவதால், பழைய வழிகள் பாழ்பட்டுப் போகும் பெரிய காட்டைக் கடந்து செல்லக்கருதியுள்ளவனே! உண்மையில் நீ உறுதியான உள்ளம் உடையவனே யாவாய்!

தேடிப் பெற வேண்டிய செல்வத்தைத் தேடிப் பெறுவதால் உண்டாகும் செல்வத்தால் வருவதே பேரின்பமாம் என்று கருதுகின்றவனே! நான் கூறுவதைக் கேள்; நீ அச்செல்வத்தைத் தேடிப் பெற்றுவரும் காலம் வரை இளமையும் இன்பம் நுகர் உணர்வும் உனக்காகக் காத்திருக்க மாட்டா. அவை நாள்தோறும் குறைந்து கொண்டேயிருக்கும். காதலுணர்வு மேலிட்டு, மனைவியின் மார்பில் கிடந்து மணக்கும் மாலை கசங்கும் வண்ணம் அவளை ஆரத்தழிவி இன்புறும் நாட்கள் வீணே கழிந்து போகாதிருப்பதை உன் கருத்தில் கொள்வாயாக! ஒருவர் இவ்வுலகை விட்டு மறைந்து போகும் இறுதி நாள் இந்நாள்தான் என அறிந்தவர் ஒருவரும் உலகில் இல்லை. அது எந்தநாளிலும் நிகழ்ந்துவிடும். இவ்வுண்மைகளை நீ உன் உள்ளத்தில் கொள்வாயாக!

காதல், தன் பயன் இழந்து கெடும்படி அக்காதலோடு மாறுபட்டுப் பொருள் மேல் விருப்பம் கொண்டு போகின்றவனே! இறப்பும் மூப்பும் உண்டு என்பதை மறுந்துபோன அறிவிலிகள் கூட்டத்தோடு ஒருசேர நின்று, உலகியலுக்கு ஒவ்வாத வழியில் செல்வதை, நீ பின்பற்றாதிருப்பாயாக!

கொடுமரம்-வில். தேய்த்தார்-கொல்லப்பட்டவர். பதுக்கை-பிணக்குவியல் மறையுமாறு போட்ட இலைக்குவியல். கடுநவை-கொடிய குற்றம். அறு சனை-நீர் அற்ற சனை.

உடங்கு-வருந்திய. உயங்கு-வருந்தும். கடும்தாம் பதி பாங்கு-
 விரைவாகப் பதித்த விடத்து. தெறப்பட்டு-சுடப்பட்டு.
 வெறிநிரை-வெறிகொண்ட யானை வரிசை. நிரம்பா- வழிக்குரிய
 இயல்புகளைப் பெறாத; அல்லது அவ்வியல்புகளை இழந்த. நின்
 பாணி-நீ கூறுமாறு நின் ஆணைக்குள். கழிதல் உறா அமைக்
 காண்டை - பயன் இன்றிக் கழிந்து போகாவாறு பார்த்துக்கொள்.
 கடைநாள்-வாழ்க்கையின் இறுதிநாள். புகர்பட-பயனற்றுப்
 போகுமாறு. வேற்றுமைக் கொண்டு- அக்காமத்தோடு
 வேறுபட்டு. ஓராஅங்கு-ஒருபடிப்பட.

12. எழில் வாடுவை!

கணவன் பொருள் தேடி வரப்போக வேண்டும் என்றான்.
 'அவ்வாறாயின் என்னையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்' என்றாள்
 மனைவி. 'காட்டு வழி கொடுமைகள் மலிந்தது; உன்
 மென்மைக்கு அது இடம் தராது எனக் கூறி அவள் வேண்டு
 கோளை மறுத்தான் கணவன். உடனே அவள் கண்கள் கலங்கி
 விட்டன. அதைக் கண்ட அவள் தோழி, 'காதலர் வேடிக்கைக்காக
 அவ்வாறு கூறினாரே யல்லது உண்மையில் உன்னைத் தனியே
 விடுத்துச் செல்லார்' எனக் கூறி ஆற்று வித்தாள்.

“செருமிகு சினவேந்தன் சிவந்து இறுத்த புலம்போல
 எரிவெந்த கரிவறல் வாய்புகுவ காணாவாய்ப்
 பொரிமலர்ந் தன்ன பொறிய மடமான்,
 திரிமருப்பு ஏறொடு தேர்அல்தேர்க்கு ஓட,
 மரல்சாய, மலை வெம்ப, மந்தி உயங்க,

5

உரல்போல் அடிய உடம்பு உயங்கு யானை,
 ஊறுநீர் அடங்கலின், உண் கயம் காணாது,
 சேறு சுவைத்துத் தம் செல்லுயிர் தாங்கும்
 புயல்துளி மாறிய போக்கரு வெஞ்சுரம்;
 எல்வளை! எம்மொடு நீவரின், யாழ் நின்

10

மெல்லியல் மேவந்த சீறடித் தாமரை
 அல்லிசேர் ஆய்இதழ் அரக்குத் தோய்ந்தவை போலக்
 கல்லுறின், அவ்வடி கறுக்குந அல்லவோ?
 நலம்பெறு சுடர்நுதால்! எம்மொடு நீவரின்
 இலங்குமாண் அவிர்தூவி யன்ன மென் சேக்கையுள்

15

துலங்குமான்மேல் ஊர்தித் துயில் ஏற்பாய், மற்றுஆண்டை
 விலங்குமான் குரல்கேட்பின் வெருவுவை அல்லையோ?
 கிளிபுரை கிளவியாய்! எம்மொடு நீ வரின்,
 தளிபொழி தளிர்ன்ன ஏழில்மேனி கவின்வாட
 முளிஅரில் பொத்திய முழங்கு அழல் இடைபோழ்ந்த 20

வளிஉறின், அவ்வெழில் வாடுவை அல்லையோ?
 எனவாங்கு,
 அனையவை காதலர் கூறலின், வினைவயின்
 பிரிகுவர் எனப் பெரிது அழியாதி; திரிபு உறீஇக்
 கடுங்குரை அருமைய காடெனின் அல்லது, 25

கொடுங்குழாய்! துறக்குநர் அல்லர்,
 நடுங்குதல் காண்மார், நகை குறித்தனரே.”

போர் வெறிகொண்டலையும் சினம் மிக்க அரசன் சென்று
 தங்கிய பகையரசன் நாடு, எரிந்து கரியாவது போல், கோடைத்
 தீயால் எரிந்து கரிபட்ட வறண்ட பாலை நிலத்தில் பொரி
 பொரிந்தாற் போன்ற புள்ளிகளையுடைய மடமான், உண்ணத்
 தக்க உணவு எதையும் காணமாட்டாமல், முறுக்கிய கொம்பு
 களைக் கொண்ட தன் கலைமானோடு கானல்நீரின்பின் ஓடி
 அலையும் வண்ணம், தன்கண் முளைத்துள்ள மரலும் வாடும் படி
 மலைகள் வெந்து பொடிபடவும், மந்திகள் ஊணும் உண்ணும்
 நீரும் பெறாது சோர்ந்து போகவும், உரல்போல் பருத்த கால்
 களைக் கொண்ட உடம்பு தளர்ந்த யானை, நீர் ஊறுவது அடங்கி
 விட்டமையால் நீர் நிலைகளைக் காணாது கலங்கிக் கடைசியில்
 சேற்றைச் சுவைத்து உண்டு, போகும் தம் உயிரைப் போக்காது
 காத்துக் கலங்கவும் மேகம் மழை பெய்ய மறந்து போனமையால்
 போவதற்கு இயலாத கொடிய காட்டு வழியில்,

‘ஒளிவீசும் வளைகளை அணிந்தவளே! என்னோடு நீ வந்தால்,
 மிக மிக மென்மையுடையனவாகிய உன் சின்னஞ் சிறு கால்கள்
 ஆங்குக் கிடக்கும் கல்லில்பட்டுக் கலங்கும்; அந்நிலையில் அவை,
 தாமரை மலரின் நடுவில் உள்ள கொட்டையைச் சூழ்ந்திருக்கும்
 சிவந்த மெல்லிய இதழ்களை இங்குலிகத்தில் தோய்த்தெடுத்தாற்
 போல் மிக மிகச் சிவந்து விடுமல்லவோ?

‘நலம் மிக்க ஒளி வீசும் நெற்றியை உடையாய்! என்னோடு
 அக்காட்டு வழியில் வந்தால், சிங்க வடிவில் செதுக்கிச் செய்த

கால்கள் மீது இட்ட ஆடும் கட்டிலில், வெண்மை ஒளிவீசும் மாண்புமிக்க அன்னத்தூவிகளைத் தூவிச் செய்த மெத்தென்ற படுக்கையில் உறங்கும் அவ்வளவு மெல்லியளாகிய நீ வழியிடையே வந்துநிற்கும் சிங்கத்தின் குரலைக்கேட்டு அஞ்சி நடுங்குவாய் அல்லவோ?

‘கிளிபோலும் இனிய மொழியினை உடையாய்! என்னோடு வந்தால், தான் ஏற்ற மழைத் துளிகளையும் தாங்கமாட்டாது உதிர்ந்துவிடும் மெல்லிய மரத்தளிர் போலும் அழகுமிக்க உன் மேனி அழகிழந்து போகுமாறு, உலர்ந்த புதரில் பற்றி எரியும் காட்டுத் தீயிடையே புகுந்து வந்து வீசும் கானல் காற்று, அம்மேனி மீது மோத, நீ அழகிழந்து போவாய் அல்லவோ?’

- என்றெல்லாம் நம் காதலர் கூறுதலால், காதில் வளைந்த மகரக்குழை அணிந்த தோழி! அவர் பொருள் ஈட்டும் வினை குறித்து வெளிநாடு செல்லத் துணிந்து விட்டார் என்று எண்ணி வருந்தாதே. உண்மையை மறைத்தும் திரித்தும் கூற ஆசை கொண்டு, காடு கொடுமை நிறைந்தது என்று கூறினது, அது கேட்கும் நீ நடுங்கும் நிலை கண்டு மகிழ்வதற்காகவே தான்! உண்மையில் அவர் உன்னை விட்டு ஓர் இமைப்பொழுதும் பிரியமாட்டார்!

சிவந்து-கோபித்து. இறுத்த-தாங்கிய. புலம்-பகைவர் நாடு. கரிகளைக் கொண்ட வறண்ட அந்நிலத்தில். பொறி-புள்ளி தேர் அல் தேர்-பேய்த்தேர். உயங்க-வருந்த. மேவந்த-பொருந்திய மாண் அவிர்-மாட்சிமை மிக்க. தூவி-இறகு. விலங்குமான்-விலங்காகிய சிங்கம். வெருவுதல்-அஞ்சுதல். புரை-ஒத்த கிளவி-மொழி. தளி-மழைத்துளி. முளி-உலர்ந்த. அரில்-புதர். பொத்திய-மறைத்த வளி-காற்று. காண்மார்-காண்பதற்காக.

13. எம்மையும் பொருளாக மதி!

பொருளீட்டி வரச்செல்ல விரும்பினான் ஒரு தலைவன் ஆனால், அழகு மிக்க மனைவியைப் பிரிந்து போக அவனால் இயலவில்லை. அதனால், போகும் முன் அவளையும், அவள் அழகையும் பலவகையாகப் பாராட்டி மகிழ்ந்துவிட்டுப் பிரியத் தொடங்கினான். அது கண்ட அவன் மனைவி, காதல் வாழ்வின் சிறப்பையும், பொருளின் சிறப்பற்ற தன்மையையும் சுட்டிக் காட்டி அவனைத் தடை செய்தது இது:

“அணைமருள் இன்துயில் அம்பணைத் தடமென்தோள்,
துணைமலர் எழில்நீலத்து ஏந்துஎழில் மலர் உண்கண்,
மண மௌவல் முகையன்ன மாவீழ் வான்நிரை வெண்பல்,
மணம் நாறு நறுநுதல், மாரிவீழ் இருங்கூந்தல்,
அலர்முலை ஆகத்து, அகன்ற அல்குல்

5

சிலநிரை வால்வளைச் செய்யாயோ! எனப்
பலபல கட்டுரை பண்டையின் பாராட்டி,
இனிய சொல்லி, இன்னாங்குப் பெயர்ப்பது
இனி அறிந்தேன் அது துனி ஆகுதலை.

பொருள்அல்லால் பொருளும் உண்டோ? என யாழ் நின் 10

மருளிகொள் மடநோக்கம் மயக்கம்பட்டு அயர்த்தாயோ?
காதலார் எவன்செய்ப, பொருள் இல்லாதார்க்கு? என
ஏதிலார் கூறும்சொல் பொருளாக மதித்தாயோ!
செம்மையின் இகந்துஓர்இப், பொருள்செய்வார்க்கு
அப்பொருள்

இம்மையும் மறுமையும் பகையாவது அறியாயோ? 15

அதனால்,

எம்மையும் பொருளாக மதித்தீத்தை; நம்முள்நாம்
கவவுக்கை விடப்பெறும் பொருள்திறத்து
அவவுக் கைவிடுதல்; அது மனும் பொருளே.”

‘கிடந்து தூங்க இன்பந்தரும் தலையணைபோல் மெத்தென
மென்மையுடையதும். அழகிய மூங்கில் போன்ற பெருமையை
யுடையதும் ஆகிய மெல்லிய தோள்களையும், நீலத்தின்
இரட்டை மலர்கள் போன்ற சிறந்த அழகு வாய்ந்த மைதீட்டிய
கண்களையும், வண்டுகள் விரும்பி வந்து அடையும் மணம் மிக்க
மல்லி அரும்பு போன்ற கூர்மையும் வரிசையும் வாய்ந்த
வெண்பற்களையும், மணநாறும் நல்ல நெற்றியையும்,
கார்மேகமும் விரும்புமளவு கருத்து நீண்ட கூந்தலையும்,
கொங்கை பருத்த மார்பையும், அகன்ற அல்குலையும், ஒரு
சிலவே இட்டு நிரைத்த வெண்சங்காலான வளைகளையும்
உடைய செய்யோனே!’ எனப் பலப்பல பாராட்டுரைகளை
வழங்கிப் பண்டெல்லாம் பாராட்டி விட்டு, இப்போது இனிய
மொழிகளைக் கூறித்துன்பம் உண்டாகப் பிரிந்து போவதால்,
பண்டு பாராட்டிய அவை அத்தனையும், என்பால் கொண்ட

வெறுப்பின் விளைவேயன்றி, வேறன்று என்பதை இப்போது அறிந்துகொண்டேன்.

செல்வம் அல்லது, ஒருவர்க்குச் சிறப்புத் தருவது வேறு உள்ளதோ என்று கேட்டு, அறியாமையில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் உன் அறிவு, உன்னை மயக்க, அதன் வலையில் அகப்பட்டு நீ அன்பை மறந்து விட்டாயோ?

செல்வம் இல்லாது போனபோது காதலர், காதலை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வார் என்ற, உறவுபோல் நடிக்கும் உறவிலாத அயலார் கூறும் சொற்களை உண்மை உரை எனக் கருதிவிட்டாயோ?

செல்வத்தைச் சேர்ப்பவர் அறநெறியில் நின்று சேர்த்தல் வேண்டும், அதை மறந்து அறமல்லாத வழியில் சென்று செல்வத்தைச் சேர்த்தால், அவ்வாறு அவர் சேர்த்த செல்வமே, அவர்க்கு இம்மை, மறுமை ஆகிய இரு பிறவியிலும் பகையாகிப் பெருந்துன்பம் தரும் என்பதை நீ அறியாயோ?

செல்வத்தின் இயல்பு இத்தன்மைத்து ஆதலின், அச்செல்வத்தோடு என்னையும் ஒரு செல்வமாக மதிப்பாயாக! நம்முள் நாம் பிரிவின்றித் தழுவி வாழும் இன்ப வாழ்வைக் கைவிட்டுப் போனால்பெறலாகும் செல்வத்தின்பால் வேட்கை கொள்வதை விட்டு விடுவாயாக! அவ்வாறு ஆசை விடுதல் ஒன்றே அழியாச் செல்வமாகும்!

அணை-தலையணை. மருள்-ஒத்த. பணை- மூங்கில். தட-பெருமை. துணைமலர்-இரண்டாக இணைந்த மலர். மௌவல்-முல்லை. முகை-அரும்பு. மாவீழ்-வண்டுகள் விரும்பும். வால்-வெண்ணிறம். இன்னாங்குப் பெயர்ப்பது-துன்பத்திடத்தே துரத்துவது. துனி-வெறுப்பு. மருளி-மயக்கம். அயர்ந்தாயோ-அன்பை மறந்தாயோ. செம்மை-செந்நெறி. இகந்துஓர்இ-கைவிட்டு நீங்கி. மதித்தீத்தை-மதிப்பாயாக. கவவுக்கை-கூடிவாழும் வாழ்வு. விட-விடுதலால். அவவு-ஆசை. மனும்-நிலைபெற்ற.

14. வைகலும் செயலாகும்!

பொருளீட்டி வரக் கருதியோ, கல்விகற்று வரக் கருதியோ, பகைவரை வெற்றிகொண்டு வரக் கருதியோ ஒரு தலைவன் வெளிநாடு செல்ல விரும்பினான். அதை அறிந்த தோழி அவன் மனைவியின் காதல் பெருமை, அவனைப் பிரிய நேர்ந்தால்

வாழமுடியாத அவள் துயர்க்கொடுமை ஆகியவற்றை எடுத்துக் காட்டி, 'இன்பத்தை இளமைப் பருவத்திலேயே நுகர்ந்து விடுதல் வேண்டும்; இன்பம் நுகரும் வாய்ப்பு வரும்வரை இளமை காத்திராது; ஆனால், செல்வத்தை என்று வேண்டுமாயினும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம், என்று கூறி அவன் போக்கை மாற்றியது இது.

“அரிமான் இடித்தன்ன அஞ்சிலை வல்வில்
புரிநாண் படையின் புறங்காண்டல் அல்லால்
இணைப்படைத் தானை அரசோடு உறினும்,
கணைத்தொடை நாணும், கடுந்துடி ஆர்ப்பின்
எருத்து வலிய எறுழ்நோக்கு இரலை 5

மருப்பின் திரிந்து மறிந்துவீழ் தாடி,
உருத்த கடும் சினத்து ஓடா மறவர்
பொருள்கொண்டு புண்செயின் அல்லதை, அன்போடு
அருள்புறம் மாறிய ஆரிடை அத்தம்;
புரிபுரீ புறம்மாறிப் போக்குஎண்ணிப் புதிதீண்டிப் 10

பெருகிய செல்வத்தால் பெயர்த்தரல் ஒல்வதோ?
செயலையம் தளிர் ஏய்க்கும் எழில்நலம் அந்நலம்
பசலையால் உணப்பட்டுப் பண்டைநீர் ஒழிந்தக்கால்;
பொய்யற்ற கேள்வியாற் புரையோரைப் படர்ந்துநீ
மைஅற்ற படிவத்தான் மறுத்தரல் ஒல்வதோ? 15

தீங்கதிர் மதிஏய்க்கும் திருமுகம்; அம்முகம்
பாம்புசேர் மதிபோலப் பசப்பூர்ந்து தொலைந்தக்கால்,
பின்னிய தொடர்நீவிப் பிறர்நாட்டுப் படர்ந்துநீ,
மன்னிய புணர்ச்சியான் மறுத்தரல் ஒல்வதோ?
புரிஅவிழ் நறுநீலம் புரைஉண்கண் கலுழ்பு ஆனாத் 20

திரிஉமிழ் நெய்யேபோல் தெண்பனி உறைக்குங்கால்;
எனவாங்கு,
அனையவை போற்றி, நினைஇயன நாடிக்காண்;
வளமையோ வைகலும் செயலாகும்; மற்று இவள்
முளைநிரை முறுவலார் ஆயத்துள் எடுத்தாய்ந்த 25

இளமையும் தருவதோ இறந்த பின்னே?”

தலைவ! பகையரசர்கள் நால்வகைப் படையும் கூடிய பெரும் படையோடு வந்து வளைத்துக் கொண்டாலும், அவர்களைச் சிங்கம் முழங்கினாற்போல் முழங்கும், சிலைமரத்தால் செய்த வலிய வில்லில், முறுக்கிக் கட்டிய நாணிலிருந்து எழுப்பும் ஒலி ஒன்றினாலேயே அஞ்சப் பண்ணித் துரத்தி வெற்றி கொள்வதல்லது, அவரை அழிக்க அம்பேவ வேண்டிய நிலைக்கு நாணும் ஆற்றல் வாய்ந்தவரும், கூரிய பார்வையும், உருண்டு திரண்ட கழுத்தும், கலைமான் கொம்புபோல் முறுக்குண்டு திரண்ட தாடியும், கடுஞ் சினமும் உடையவருமான ஆறலை கள்வர், வழியில் வருவார் போவாரின் கைப்பொருளைப் பறித்துக்கொண்டு, குத்திப் புண்செய்து போக்கும் கொடுமை யல்லது, அன்போ, அருளோ இல்லாத, கொடுமைகள் மலிந்தது நீ செல்லக்கருதிய காட்டுப்பாதை.

அன்ப! அசோக மரத்தின் மெல்லிய இளந்தளிர் போன்ற மென்மையும் அழகும் வாய்ந்தது உன் மனைவியின் மேனி. அம்மேனி, நீ பிரிந்து போவதால் வந்த வருத்தமிகுதியால் பசலை பாய்ந்து ஒளி இழந்து பாழ்பட்டுத் தன் பண்டைப் பேரழகை இழந்து போகும்! அவ்வாறு இழந்து போன அவ்வழகை, புறவாழ்வில் இன்பம் தரும் பொருளை விரும்பி, அகவாழ்வில் இன்பம் தரும் இவளைக் கைவிட்டு அக்காட்டு வழியைக் கடக்கத் துணிந்து சென்று, முயன்று தேடப் புதிய புதியவாய் வந்து குவிந்து அளவின்றிப் பெருகப்போகும் செல்வத்தால், மீட்டுத் தருதல் முடியுமோ! முடியுமானால் நீ பிரிந்து செல்க!

அன்ப! இனிய தண்ணொளி வீசும் முழுத்திங்கள் போல் ஒளி மிக்கது உன் மனைவியின் திருமுகம். அம்முகம், நீ பிரிந்து போவதால் வந்த வருத்த மிகுதியால், பாம்பின் வாய்ப்பட்ட மதிபோல் ஒளிகுன்றி அழிந்துவிடும்! அவ்வாறு அழியும் அவ்வழகை, பொய்ப் பொருள் கூறாது மெய்ப்பொருளே கூறும் நூல்களைக் கற்றுப் பெற்ற அறிவுடைமையால் உயர்ந்த பெரியோர்களை அடைந்து, அவரிடத்து மெய்யுணர்வு பெற்று, நீ மேற்கொள்ளும் குற்றம் அற்ற ஒழுக்க நெறிகளால் மீட்டுத் தருதல் இயலுமோ? இயலுமானால் நீ பிரிந்து செல்க!

அன்ப! அரும்பு மலர்ந்த அழகிய மணம் வீசும் நீலமலர் போன்ற வனப்புடையது உன் மனைவியின் மைதீட்டிய கண்கள். அவை, உன்னைப் பிரிய நேரும் துயர் மிகுதியால் கலங்கி, எரியும் திரியிலிருந்து ஒழுகும் எண்ணெய் போல், கொதிக்கும் நீரைச் சொரியும்! அவ்வாறு சொரியும் அவள் கண்ணீரை, உன்னோடு

முன்பு கொண்டிருந்த நட்புத் தொடர்பை அறுத்துக்கொண்டு உனக்குப் பகையாகி விட்டவர் நாட்டிற்குப் படையோடு சென்று பெறும் அரசு செல்வத்தால் மாற்ற முடியுமோ? முடியுமானால் நீ பிரிந்து செல்க!

ஆகவே, அன்ப! அவள் மேனி நலம், முகநலம், கண்ணின் கவின் ஆகியவற்றின் இயல்பையும், நீ பெற விரும்பும் பொருள், கல்வி, பேராண்மைகளால் ஆகும் புகழின் இயல்பையும் ஆராய்ந்து காண்பாயாக! செல்வமோ என்றால், என்று விரும்பினாலும் ஈட்டக்கூடிய இயல்புடையதாகும்; ஆனால், மூங்கில் முளையை வென்ற, வரிசையாக முளைத்து நிற்கும் இனிய முறுவலை வெளிப்படுத்தும் மகளிர் அனைவரிலும் சிறந்தவள் எனத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உன் மனைவியின் இளமை, அச்செல்வம் போல், வேண்டும்போது பெற்றுக் கொள்ளத் தக்கதோ, இழந்தால் மீட்டுக்கொள்ளத் தக்கதோ அன்று!

அரிமான்-சிங்கம். புரிநாண்-முறுக்குண்ட நாண். படையின்-தெறித்து எழுப்பும் ஒலியால். இணைப்படை-ஒன்று சேர்ந்த பல படை. கணை-அம்பு. எருத்து-கழுத்து. எறுழ்நோக்கு-வலிய பார்வை. இரலை-கலைமான். மறிந்து-முறுக்குண்டு. உருத்த-கொடிய. புறமாறிய-இல்லாமற்போன. புறம்புரிபு-புறப் பொருளை விரும்பி. செயலை-அசோகு. புரையோர்-உயர்ந்தோர். படர்ந்து-சென்று வழிபட்டு. படிவம்-ஒழுக்கநெறி. பின்னிய-பிணைத்த. நீவி-அறுத்துவிட்டு. மன்னிய புணர்ச்சி-இறவாப் புகழ். புரிஅவிழ்-மலர்ந்த. தெண்பனி உறைத்தல்-தெளிந்த நீரைத் துளித்தல். அனையவை-கூறியவற்றை. நினை இயன-நினைந்து தேடுவன.

15. தேமொழி, தெருமரல்!

முதன் முதலாகக் கண்டு காதல் கொண்டபோது, 'உன்னை என்றும் பிரியேன்' என்று தான் உரைத்த உறுதிமொழியை நம்பித் தன்னை மணந்து கொண்டவர், இன்று தான் பிரிந்துவிட்டால் வருந்துவாள் என்று எண்ணாமல், ஓர் இளைஞன், மனைவியை மனையில் விடுத்துப் பொருள் தேடப் போய்விட்டான். அப்பிரிவைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது வருந்திய அவன் மனைவி, 'இயல்பாகவே கொடுமைகள் மலிந்தது காட்டு வழி; மேலும்,

அவ்வழியில் செல்லும் தன் கணவனோ, கொடுத்த வாக்குறுதியை மறந்து செல்கிறான்; அதனால், வழிக்கொடுமை தரும் துன்பங்களோடு, அறம் தவறிய அவனை ஞாயிறு முதலாகிய இயற்கைத் தெய்வங்களும் துன்பம் செய்யுமோ?' என அஞ்சினாள். அஞ்சியவள், தோழியை அழைத்து, அவனுக்கு எக்கேடும் செய்யாது காக்குமாறு அக்கடவுள்களை வேண்டிக் கொள்ளலாமோ எனக் கேட்கத் தலைப்பட்டாள்; அந்நிலையில் போன கணவனும் பொருளீட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டான்; அது கண்டதோழி, 'பெண்ணே! உன் வழிபாடு இனித் தேவை இல்லை; அவர் வந்து விட்டார்' என்றது இது:

“பாடு இன்றிப் பசந்தகண், பைதல் பனிமல்க,
வாடுபு வனப்புஓடி, வணங்குஇறை வளைஊர,
ஆடுஎழில் அழிவு அஞ்சாது அகன்றவர் திறத்து, இனி,
நாடுங்கால், நினைப்பது ஒன்று உடையேன்மன்;

அதுவுந்தான்

தொன்னலம் தொலைபுஈங்கு யாம்துயர் உழப்பத்துறந்து
உள்ளார் 5

துன்னி நம்காதலர் துறந்து ஏகும் ஆர்இடைக்
கன்மிசை உருப்புஇறக், கனைதுளி சிதறுஎன
இன்னிசை எழிலியை இரப்பவும் இயைவதோ?
புனையிழாய்! ஈங்குநாம் புலம்புஉறப், பொருள்வெஃகி
முனைஎன்னார் காதலர் முன்னிய ஆற்றிடைச் 10

சினைவாடச் சிறக்கும்நின் சினம்தணிந்து ஈகெனக்
கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுறல் இயைவதோ?
ஒளியிழாய்! ஈங்குநாம் துயர்கூரப் பொருள்வயின்
அளிஓர்இக் காதலர் அகன்று ஏகும் ஆரிடை
முளிமுதல் மூழ்கிய வெம்மை தீர்ந்து உறுகென 15

வளிதரும் செல்வனை வாழ்த்தவும் இயைவதோ?
எனவாங்கு,

செய்பொருள் சிறப்புஎண்ணிச் செல்வர்மாட்டு, இனையன
தெய்வத்துத் திறன்நோக்கித் தெருமரல்; தேமொழி!
வறன்ஓடின வையகத்து வான்தரும் கற்பினாள் 20

நிறன்ஓடிப் பசப்பூர்தல் உண்டுஎன,
அறன்ஓடி விலங்கின்று அவர் ஆள்வினைத் திறத்தே.”

“தோழி! கணவரைப் பிரிந்த வருத்தமிகுதியால் தூக்கத்தை மறந்து அதனால் தன் ஒளி இழந்த என் கண்கள் வருந்தி நீர் சொரியவும், வளைந்த என் முன் கைகள் மெலிந்து தம் அழகிழந்து போனமையால் அவற்றில் இறுகச் செறித்த வளைகள் தாமே கழன்று போகவும், சிறந்த என் அழகு அழிந்து போவது கண்டு அஞ்சாமல் அகன்ற நம் கணவரை நினைக்கும்போது, அவருக்காக ஒன்று செய்ய எண்ணுகிறேன். அது என்ன தெரியுமா? கூறுகிறேன், கேள்:

‘இயற்கை அழகிழந்து நாம் இங்கே கிடந்து வருந்த நம்மைப் பிரிந்து, பின்னர் நம்மை நினைத்துப் பார்ப்பதும் செய்யாமல், பொருள்மேல் மீளாக் காதல் கொண்டு விட்ட நம் காதலர், நம்மீது கொண்ட காதலைக் கைவிட்டுச் செல்லும் கொடிய காட்டு வழியில், அவர் காலின்கீழ் அகப்படும் கற்கள், ஞாயிற்றின் கொடிய கதிர்களிலிருந்து பெற்ற வெப்பம் தணியு மாறு பெருமழை பெய்வாயாக என்று, இனிய ஒலி எழ இடிக்கும் மேகத்தை வணங்கி வேண்டிக்கொள்ளக் கருதுகிறேன். அது நன்றோ?

அழகுறப் புனைந்த அணிகள் அணிந்த என் தோழி! இங்கே நாம் தனியே கிடந்து வருந்த, பொருள்மேல் ஆசை கொண்டு கொடிய வழி என்றும் கருதாது, நம் காதலர் சென்றுள்ள கொடிய வழியில், அவர் நிற்கவும் நிழல் பெறமாட்டாது வருந்துமாறு மரக்கிளைகள் எல்லாம் உலர்ந்து மடியும் வண்ணம் வெப்பம் மிக்குக்காயும் உன் சினம் தணியுமாக என்று ஞாயிற்றை வணங்கி வழிபட விரும்புகிறேன். அது நன்றோ?’

‘ஒளி மிகு அணிகளை அணிந்தவளே! நாம் இங்கே கிடந்து துன்பத்தில் ஆழமாறு, நம்மீது கொண்ட அன்பைக் கைவிட்டுப், பொருள்மேல் வேட்கைகொண்டு நம்மைப் பிரிந்து போகும் அரிய வழியில், ‘காற்றுக் கடவுளே! எம் காதலர்மீது வீசும்போது காய்ந்து உலர்ந்த புதரிடையே புகுந்து வருவதால் பெற்ற வெப்பம் தணிந்து குளிர்ந்து வீசுவாயாக’ என அக்கடவுளை வாழ்த்தி வேண்டிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அது நன்றோ?’

என்று இவ்வாறு வாயில் வந்தன எல்லாம் கூறி வருந்தாதே. தேன் போன்ற இனிய மொழியினையுடையாய்! முயன்று தேடும் பொருளின் சிறப்பை மதித்துச் சென்றுள்ள காதலர்க்

காக, இவை போன்ற தெய்வங்களை வழிபடுவோமா என்று எண்ணி ஏங்காதே. இனி அதற்குத் தேவையும் இல்லை. உலகில் மழை இன்மையால் வறண்டு பஞ்சம் வந்துறுமாயின், அவ்வுலகில் மழையைக் கொண்டு வந்து தரும் விழுமிய கற்புடையாள் வருந்தித் தன் அழகிழந்து போவாளோ என்று உன் ஆற்றல் கண்டு அஞ்சிய அறக்கடவுள், கணவர் மேற் கொண்ட முயற்சிக்கு, இடைபுகுந்து துணைபுரிந்து அதனால், அவர் வினையை விரைவில் முடித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார்!

பாடு-உறக்கம். பைதல-வருத்தம் உடையவாகி. வாடுபு-கெட்டு. வனப்பு ஓடி-அழகு கெட்டு. இறை-முன்கை. ஆடுஎழில்-பேரழகு. துன்னி-பொருள்மேல் ஆசைகொண்டு. புலம்புஉற-வருந்த. முன்னிய-போகக் கருதிய. கனலி-ஞாயிறு. அளி ஓர்இ-அன்பைக் கைவிட்டு. முளி-உலர்ந்த புதர். தெருமரல்-மனங்கலங்காதே. ஓடின-சென்று பரவின். நிறன் ஓடின-நிறம் கெடின். அறன்-அறக்கடவுள்.

16. மீளி பெயர்ந்தனன்!

அரசன் ஒருவன், தனக்கு அடங்கிய சிற்றரசனுடைய நாட்டு அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்காக அந்நாடு செல்லக் கருதினான். அது அறிந்து வருந்தினாள் அவன் மனைவி. அவள் வருத்தம் கண்டு வருந்திய தோழி, அவ்வரசனைக் கண்டு, பிரிந்தால் அவன் மனைவிக்கு உண்டாகும் கேட்டை அறிவுறுத்தி, அவன் போக்கைத் தடை செய்து, மகிழ்ச்சிக்குரிய அச்செய்தியை அவன் மனைவிக்குக் கூறியது இது:

“படைபண்ணிப் புனையவும், பாமாண்ட பயில் அணைப்
புடைபெயர்ந்து ஓடுங்கவும், புறஞ்சேர உயிர்ப்பவும்,
உடையதை எவன்கொல் என்று ஊறுஅளந்து, அவர்வயின்
நடைசெல்லாய், நனிஏங்கி நடுங்கல் காண் நறுநுதால்!
தொல்லெழில் தொலைபு இவள் துயர்உழப்பத், துறந்துநீ 5
வல்வினை வயக்குதல் வலித்திமன்; வலிப்பளவை,
நீள்கதிர் அவிர்மதி நிறைவுபோல் நிலையாது
நாளினும் நெகிழ்பு ஓடும் நலன் உடன் நிலையுமோ?
ஆற்றல்நோய் அடஇவள் அணிவாட அகன்றுநீ,
தோற்றம்சால் தொகுபொருள் முயறிமன்; முயல்வளவை 10

நாற்றஞ்சால் நளிபொய்கை அடைமுதிர் முகையிற்குக்
 கூற்றம்போல் குறைபடீஉம் வாழ்நாளும் நிலையுமோ?
 வகையெழில் வனப்பெஞ்ச வரைபோக வலித்துநீ
 பகையறு பயவினை முயறிமன்; முயல்வளவைத்
 தகைவண்டு புதிதுண்ணத் தாதவிழ் தண்போதின் 15

முகைவாய்த்த தடம்போலும் இளமையும் நிலையுமோ?
 எனவாங்கு,
 பொருந்தியான் தான்வேட்ட பொருள்வயின்
 நினைந்தசொல்,
 திருந்திய யாக்கையுள் மருத்துவன் ஊட்டிய
 மருந்துபோல் மருந்தாகி மனன்உவப்பப் 20

பெரும்பெயர் மீளி பெயர்ந்தனன் செலவே.”

நறுநுதல் உடையாய்! நம் தலைவர் படைக்கலங்களைச் செப்பம் செய்து அணிந்து கொள்ளவும், அவர் சிந்தையெல்லாம் செல்லும் நாட்டில் செய்ய வேண்டிய செயலில் ஆழ்ந்து விட்டமையால், பேரின்பம் தரும் மாண்புமிக்க அணையில் கிடந்தும் உன்னை ஆரத்தமுவ நிணையாது தனித்தே கிடந்து உறங்கவும், நீயே வலிதிற் சென்று அவரைத் தழுவிக்கொண்ட போதும், ‘நாம் பிரிந்த விடத்து இவள் எவ்வாறு வருந்து வாளோ?’ என்ற ஏக்கத்தின் விளைவால் வறிதே பெருமூச் செறியவும் கண்டு, இவர் உள்ளத்தில் ஒளிந்திருப்பதுதான் யாதோ என்று எண்ணி உன் துயரின் எல்லையைத் தன் உள்ளத்தால் ஆராய்ந்து காணும் அவரிடம் நெருங்கச் செல்லாது ஒதுங்கி இருந்து, அஞ்சி நடுங்கி அழுது வருந்துபவளே இனி நீ நின் அழகையை விட்டொழிவாயாக!

‘தலைவ! உன் மனைவி தன் இயற்கை அழகை இழந்து வருந்தி அழ, நீ அவளைப் பிரிந்து சென்று, உன் காத்தல் தொழில் வன்மையால் பகைவர் நாடு வளம்பெற்று வாழ் வதையே உன் மனத்துட் பெரிதும் கொண்டுள்ளாய்! அவ்வாறு அம்முயற்சியை நீ மேற்கொள்ளும் பொழுது, நீண்ட கதிர்களை உடைய, ஒளிவீசும் முழுத்திங்கள் என்றும் முழுமதியாகவே நிற்காமல், நாளொரு கலையாகத் தேய்வதுபோல், நிலையாக நில்லாது நாள்தோறும் அழிந்து போகும் அவள் முக அழகும் நிலைபெறுமோ?’ என்றும்,

‘அன்ப! தன்னை அடைந்தவரைக் கொண்டு அழிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த காதல் நோய் வருத்துவதால் உன் மனைவியின்

அழகு கெடும் வண்ணம், நீ அவளை விட்டு நீங்கி, பகைவரும் கண்டு மருளுமாறு காட்சி அளிக்கும் அரச செல்வத்தைப் பெற முயலுகின்றாய்! அவ்வாறு நீ முயன்று கொண்டிருக்கும்பொழுது நல்ல மணம் வீசும் நீர் நிறைந்த குளத்தில் இலைகளுக்கு மேலே உயர்ந்து நிற்கும் தாமரை அரும்புகளுக்கு, அவற்றின் மலர்ச்சியே எமனாய் வந்து வாய்ப்பதுபோல் உம் இருவர்க் கிடையே தோன்றிய காதல் அரும்பு மலர்ந்து மாண்புற்ற இக்கற்புக் காலத்து வாழ்நாட்களும், அவளுக்கு கூற்றுவனாய் மாறிவருத்த, அவள் வாழ்நாள் நிலைபெறுமோ?’ என்றும்,

‘அன்ப! வகைவகையான இவள் வனப்பெல்லாம் அழிந்து போகுமாறு நீ மலைகளைக் கடந்து போய்ப் பகைவரை அழிக்கும் பயன்மிக்க தொழிலை மேற்கொள்ளத் துணிந் துள்ளாய்! அவ்வாறு நீ துணிந்திருக்கும்போது அழகிய வண்டுகள் நாள்தோறும் வந்து, புத்தம் புதிய தேனை உண்ணப் புதிய புதிய மலர்களைப் பூக்குமாறு நாள்தோறும் அரும்புகளை நிறைய ஈனும் பெரிய குளத்தில், நீர் நாள்தோறும் குறைந்துகொண்டே வருவதுபோல், நாள்தோறும் அழிந்து கொண்டே வரும் இவள் இளமையும் நிலைபெற்று நிற்குமோ?’ என்றும்,

நம் தலைவரை அடுத்து அவர் விரும்பும் வகையில் நான் எடுத்துக் கூறிய சொற்கள், மீண்டும் உயிர்பெற்று எழுதற்கு ஏற்ற, நிலைபெற்ற உடலில், மருந்துவன் அளித்த மருந்து விரைந்து தொழில் செய்து பயனளித்தாற்போல், பயன் அளிக்க, நாம் மனம் மகிழும்வண்ணம், மீளி போல்வானாகிய நம் தலைவர், தன் போக்கைக் கைவிட்டுத் திரும்பிவிட்டார்.

பாமாண்ட-பல்லாற்றானும் சிறப்புடைய. புடை-ஒருபால். உயிர்த்தல்-பெருமூச்செறிதல். உடையதை-உள்ளத்தில் கருதியதை. ஊறு அளந்து-கேட்டின் அளவை அறிந்து. நடை செல்லாய்-அவள் கூறியவாறு ஒழுகாது. தொல்வெழில்-இயற்கை அழகு. வல்வினை-நாடு காவல். வயக்குதல்-புகழ் பெறுதல். வலித்தி-துணிந்தாய். அவிர்-ஒளிவீசும். நெகிழ் போடும் - நிலை குலைந்து கெடும். ஆற்றல் நோய் - கொடிய காமநோய். அட- வருத்த. தோற்றம்சால் - புகழ் மிக்க. நளிபொய்கை-பெருமை பொருந்திய குளம். அடை முதிர் முகை-இலையினும் உயர்ந்த அரும்பு. எஞ்ச-குறைய. பயவினை-பயன் தரும் தொழில். தடம்-குளம். மீளி-பாலைநிலத் தலைவன்.

17. அரிதரோ இளமை!

வாழ்வாங்கு வாழ வேண்டும் என்ற விரிந்த உள்ளம் வாய்க்கப் பெற்ற ஓர் இளைஞன், ஒரு பெண்ணை மணந்து, இன்புற்றிருந்தான். அவ்விற்ப வாழ்க்கையால் ஆகும் முழுப் பயனையும் பெறுவதற்குள்ளாகவே, அவன் பொருள் ஈட்டிவரக் கருதினான். அஃதறிந்து, அவன் இளம் மனைவி பெரிதும் வருந்தினாள். அவளுக்கு ஒரு தோழிதானே அவள்; அவளேதான் என்று கருதுபவள் அவள். அவளுக்கு வரும் இன்ப துன்பங்கள் தனக்கு வந்தனவாகவே மதிப்பவள். அவள் அவ்விறைஞனைக் கண்டு, அவனுக்கு, இளமை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை முதலிய பல்வேறு அறவுரைகளை உரைத்து அவன் போக்கைத் தடை செய்தது இது:

“அரும்பொருள் வேட்கையின் உள்ளம் துரப்பப்
பிரிந்துறை சூழாதி ஐய! விரும்பி, நீ
என்தோள் எழுதிய தொய்யிலும், யாழ் நின்
மைந்துடை மார்பில் சுணங்கும் நினைத்துக்காண்;
சென்றோர் முகப்பப் பொருளும் கிடவாது; 5

ஒழிந்தவர் எல்லாரும் உண்ணாதும் செல்லார்;
இளமையும் காமமும் ஓராங்குப் பெற்றார்
வளமை விழைதக்கது உண்டோ? உளநாள்
ஒரோஒகை தம்முள் தழீஇ, ஒரோஒகை
ஒன்றன்கூறாடை உடுப்பவரே ஆயினும், 10

ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை; அரிதரோ!
சென்ற இளமை தரற்கு.”

தலைவ! பெறுதற்கரிய பொருளிற்பால் உன் உள்ளம் ஆசை கொண்டதால், இவளைப் பிரிந்துபோக எண்ணாதே; என் தலைவியின் தோளில், தொய்யிற்குழம்பு கொண்டு நீ விரும்பித் தீட்டிய ஓவிய அழகினையும், நீ பிரியாதிருக்கின்றாய் என்ற உறுதியான உள்ளம் உடைமையால், இவள் மார்பிற்கு அழகு செய்து கிடக்கும் தேமலின் அழகையும் ஒருமுறை பார்த்து, இவற்றை மறந்து போவது உன்னால் இயலுமா என்பதை எண்ணிப் பார்ப்பாயாக! மேலும், நீ விரும்பிச் செல்லும் செல்வமும், விரும்புவார், விரும்பும் அளவு, அவர் விரும்பும் காலத்திலேயே கிடைக்குமாறு எங்கும் குவிந்து கிடக்கவில்லை!

என்னைப் போல் பொருள் தேடிச் செல்லாது, மனைவி மகிழ மனையிலேயே மடிந்திருப்பவர், உண்ண வாய்ப்பின்றி உயிரிழந்து விடவுமில்லை!

இளமை நலத்தையும், இருவர் உள்ளமும் ஒன்று கலந்த வழிப் பெறலாகும் உயர்ந்த காதல் இன்பத்தையும் ஒருசேரப் பெற்றவர், அவ்வின்பத்தை வெறுத்துச், செல்வத்தை விரும்பு மளவு அச்செல்வத்திற்கு எவ்விதச் சிறப்பும் இல்லை. இவ்வாழ்க்கையில் உள்ள இன்பம் பொருளில் இல்லை; அது பிரிவு அறியா வாழ்க்கை உடையவர்க்கே உண்டு; வாழ்நாள் எல்லாம் தம் உடலின் ஒரு பாதியை ஒரு கையால் மறைத்து, மறுபாதியை ஒரு கையால் பற்றிய சிற்றாடையால் மறைத்து வாழும் வறுமை வாழ்வின ராயினும், பிரிவறியா வாழ்வைப் பெற்றவர் வாழ்க்கையே பேரின்ப வாழ்க்கையாம். அந்தோ! இளமை அழிந்து விட்டால் கழிந்த அவ்விளமையை மீட்டுப் பெறுவது அரிதினும் அரிதாகும்!

துரப்ப-வலிந்து துரத்த. பிரிந்துறை-பிரிந்து வாழும் வாழ்க்கை. சூழாதி-எண்ணற்க. சுணங்கு-தேமல். முகப்ப-வாரிக்கொள்ள. வளமை விழைதக்கது-செல்வத்திடத்து விரும்பத் தக்கதொரு சிறப்பு. ஒன்றன் கூறாடை-ஓர் ஆடையை இரண்டாக்கிப் பெற்ற ஒரு பகுதி. ஒன்றினார்-உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்டவர்.

18. மகன் அல்லை!

கல்வி, பொருள், கடமை இவற்றுள் யாதோ ஒன்று குறித்து வெளிநாடு செல்ல விரும்பினான் ஓர் இளைஞன். அது அறிந்த அவன் மனைவி, இப்போது வேண்டாம் எனக்கூறி மறுத்தாள். அவன் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாது போக்கிலேயே முனைந்திருந்தான். அது கண்ட அவள், பிரிந்தால் நான் உயிரிழப்பது உறுதி என்பதை உள்ளத்தில் உணர்ந்து கொள்வாயாக எனக் கூறி அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது இது:

“செவ்விய தீவிய சொல்லி, அவற்றொடு
பையமுயங்கிய அஞ்ஞான்று அவைஎல்லாம்
பொய்யாதல் யான் யாங்கு அறிகோ மற்று ஐய!
அகனகர் கொள்ளா அலர்தலைத் தந்து
பகல்முனி வெஞ்சரம் உள்ளல் அறிந்தேன்;

மகன் அல்லை மன்ற; இனி;
செல்; இனிச்சென்று, நீ செய்யும் வினைமுற்றி
'அன்புஅற மாறி யாம்உள்ளத் துறந்தவள்
பண்பும் அறிதிரோ?' என்று, வருவோரை
என்திரும் யாதும் வினவல், வினவின்,

10

பகலின் விளங்கும் நின்செம்மல் சிதையத்,
தவலரும் செய்வினை முற்றாமல் ஆண்டு ஓர்
அவலம் படுதலும் உண்டு.”

தலைவ! என்னை முதன் முதலாகக் கண்டு காதல் கொண்ட
அன்று, வஞ்சனை கலவாத இனிய மொழிகளை மெல்ல மெல்லக்
கூறி என்னை உன் வயப்படுத்திக்கொண்ட போது, நீ கூறிய
அவை யெல்லாம் உண்மையோடு படாத பொய்யுரை களே
என்பதை, பேதையேனாகிய நான் எவ்வாறு அறிவேன்; பரந்த
இப்பேரூரில் வாழும் மகளிர் உன்னைக் குறித்தும்; என்னைக்
குறித்தும் பற்பல கூறிப் பழி தூற்றும்வண்ணம் என்னைப் பிரிந்து,
ஞாயிறு காயும் கொடிய காட்டு வழியில் போகத் துணிந்ததைக்
இப்போதுதான் தெரிந்து கொண்டேன். உறுதியாகக் கூறுகிறேன்.
உண்மையில் நீ நற்குணம் உடையவன் அல்லை!

தலைவ! நீ செல்லவிரும்பிய வினைகுறித்துச் செல். ஆனால்
சென்று உன் தொழிலை முடித்துக்கொண்ட பின்னர், இங்கிருந்து
ஆங்கு வருவார் யாரையேனும் காண நேர்ந்தால், 'ஊர்ப்
பெரியோர்களே! என்பால் அவள் கொண்ட அன்பு நீங்குமாறு,
வேறுபட்டு நான் கைவிட்டு வந்த என் மனைவி நிலைகுறித்து
யாதேனும் அறிவீரோ?' என்று என்னைப்பற்றி ஏதும் வினவாதே;
வினவினால் அவர்கள் என் இறப்புச் செய்தியையே கூறநேரிடும்;
அது கேட்டால், ஞாயிறுபோல் உலகெலாம் சென்று பரவும்
புகழுடையோனாகிய உன் சிறப்பெல்லாம் கெடுமாறு, நீ
எடுத்துக்கொண்ட செயல் கெட்டுஅழிய, உனக்கோர் அவலநிலை
உண்டாதலும் கூடும்!

செல்விய - நடுவுநிலைமையில் திரியாத. தீவிய - இனிய
அஞ்ஞான்று - களவுக் காலத்தில். அகனகர் - பெரிய ஊர். பகல் -
ஞாயிறு. முனிதல் - காய்தல். உள்ளல் - கருதுதல். மன்ற-உறுதி
யாக. அற - நீங்கும்படி. மாறி - மனம் வேறுபட்டு. என்திரும் -
என்னைப் பற்றிய செய்தி. பகலின் - ஞாயிறுபோல். செம்மல் -
தலைமை. தவல்-கேடு. அவலம் - துன்பச் செய்தி.

19. பிணையும் காணிரோ?

பொருளின் பொருட்டுப் பிரியக் கருதினான் கணவன். என்னையும் உடன் கொண்டு, செல் என்றாள் மனைவி. காட்டுவழி கொடுமை உடையது எனக்கூறி மறுத்தான் அவன். கொடுமையிலும் கணவனைப் பிரியாதிருப்பதே கற்புடை மகளிர்க்கு அழகு எனக் கூறித் தன் வேண்டுகோளையே வற்புறுத்தினாள் அவள். அது இது.

“பல்வளம் பகர்பு ஊட்டும் பயன்நிலம் பைதறச்
செல்கதிர் ஞாயிறு செயிர்சினம் சொரிதலின்,
தணிவில்வெம் கோடைக்குத் தண்நயந்து அணிகொள்ளும்
பிணிதெறல் உயக்கத்த பெருங்களிற்று இனம்தாங்கும்
மணிதிகழ் விறல்மலை வெம்ப மண்பகத் 5

துணிகயம் துகள்பட்ட தூங்கழல் வெஞ்சுரம்;
'கிளிபுரை கிளவியாய்! நின்னடிக்கு எளியவோ?
தளிஉறுபு அறியாவே காடு' எனக் கூறுவீர்!
வளியினும் வரைநில்லா வாழும்நாள் நும்ஆகத்து
அளிஎன உடையேன் யான் அவலங்கொண்டு அழிவலோ? 10

'ஊறுநீர் அமிழ்து ஏய்க்கும் எயிற்றாய்! நீ உணல்வேட்பின்
ஆறுநீர்இல' என அறன்நோக்கிக் கூறுவீர்!
யாறுநீர் கழிந்தன்ன இளமைநும் நெஞ்சஎன்னும்
தேறுநீர் உடையேன்யான் தெருமந்து ஈங்குஓழிவலோ?
'மாண்எழில் வேய்வென்ற தோளாய்! நீ வரின்தாங்கும் 15

மாண்நிழல்இல ஆண்டைமரம்' எனக் கூறுவீர்!
நீள்நிழல் தளிர்போல நிறன்ஊழ்த்தல் அறிவேன்றும்
தாள்நிழல் கைவிட்டு யான் தவிர்தலைச் சூழ்வலோ?
எனவாங்கு,
அணையரும் வெம்மைய காடு எனக் கூறுவீர்! 20

கணைகழி கல்லாத கல்பிறங்கு ஆரிடைப்
பணையெருத்து எழில்ஏற்றின் பின்னர்ப்
பிணையும் காணிரோ? பிரியுமோ அவையே?”

நெல்லும் கரும்பும் போன்ற பற்பல வகை உணவுப் பொருள்களை விளைந்து கொடுத்து உயிர்களை வாழச் செய்யும்

வளம்மிக்க நிலங்கள் ஈரம் புலர்ந்து போகும்படி, ஞாயிறு, கதிர்களைக் கக்குவதால், தணியாக் கொடுமையுடைய கோடை காலத்திலும், குளிர்ந்த நிலைமையை விரும்பிப் பெருந்திரளாய் வந்தடையும், யானைக் கூட்டத்தையும் தாங்கும் சிறப்பு உடையதும், மாணிக்க மணிகளால் விளக்கம் பெறுவதுமாகிய சிறந்த மலையும், வெப்பத்தால் பிளந்து வெடிப்படவும், தெளிந்த சுணைகள் எல்லாம் புலர்ந்து புழுதி படவும், வெப்பத்தை வாரிவீசும் கொடுமையுடையது காட்டுவழி.

‘கிளிமொழி போன்ற; கேட்க இனிக்கும் மொழியினை உடையாய்! நீங்காது நிலைபெற்ற நெருப்பைக் கொண்ட அக்காடு, மழைத்துளியைக் கண்டறியாது. அது, உன் கால் இட்டு நடத்தற்கு எளிமை உடையதல்லவே.’ என்று கூறும் தலைவ! இன்ன இடத்தில் இவ்வளவு காலம் நிற்கும் இயல்புடையது என வரம்புகட்டிக் கூறமுடியாத காற்றைப் போல், நிலையற்றது என் வாழ்நாள். அவ்வாழ்நாளையும், உன்மார்பிற் கிடந்து இன்புற, நீ அளிக்கும் அருளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளேன்; அத்தகையேன், உன்னைப் பிரிய விட்டு இருந்து நெஞ்சழிவனோ? மாட்டேன்; நிச்சயமாக இறந்து விடுவேன்.

‘தமக்கு இடையே ஊறுகின்ற நீர், அமிழ்து போல் இனிக்கும் இயல்புடையது எனப், பாராட்டத்தக்க உமிழ்நீரைச் சுரக்கும் பற்களை உடையவளே! என்னோடு அக்காட்டு வழியில் வந்து, தண்ணீர் கேட்டால், அவ்வழியில் தண்ணீர் இல்லை’ எனக் கூறி, அறம் உரைத்து என்னை விட்டுச் செல்ல விரும்புகின்றவரே! கழித்துவிடப்பட்ட ஆற்றுநீரை மீளவும் பெறமுடியாது. அது போல், கழிந்த இளமையும், கைகூடப் பெறாது. நிலையாத அந்த இளமையை, உன் நெஞ்சின் இடமாகத் தோன்றிப் ‘பிரியேன், பிரியின் உயிர்தரியேன்’ எனச் சூளுரைத்துத் தெளிவித்த அவ்வியல்பாகவே கருதியுள்ளேன்; ஆகவே அவ்வுறுதி உரை அழியின், என் இளமையும் அழிந்து விடும்; ஆகவே, உன்னைப் போகவிட்டு மனந்தடுமாறி மாளாத் துயர்கொள்வனோ? மாட்டேன்; மாண்டு போவேன்!

‘மாண்புமிக்க மலைமூங்கிலை வென்ற தோளழகுடையவளே! நீ அக் காட்டுவழியில் வந்தால், உன் தளர்ச்சியைப் போக்கித் தாங்கவல்ல மாட்சி மிக்க மரம் ஆங்கு இல்லையே எனக்கூறி என்னைக் கைவிட்டுப் போகக் கருதுகின்றரே! நீ பிரிந்தால், நீண்ட நிழலடியில் துளிர்ந்த தளிர், நிறம் இழந்து

வெளுத்துப் போவது போல் பசலை படர்ந்து பாழடைந்து போவேன் என்பதை அறிந்த நான், உன் கால் நிழலைக் கைவிட்டுத்தனித்திருக்க நினைப்பேனோ? நினைக்கமாட்டேன்; உயிர்விட்டு விடுவேன்!' - என்று நான் கூற, மீண்டும் மீண்டும், அதையே சொல்லி என்னை விட்டுச் செல்ல விரும்புவோரே! உம்மை ஒன்று கேட்கிறேன்; வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பு விரைந்து பாயாதபடி, இடையிடையே நின்று தடுக்கும் பாறைகளைக் கொண்ட காட்டு வழியிலும், பருத்த கழுத்தினை உடைய அழகிய கலைமாணை விடாது பின் தொடர்ந்து செல்லும் பெண்மாணை, நீர் காணவில்லையோ? அவை ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியுமோ? கூறுக.

பகர்பு-விளைந்து கொடுத்து. பைதுஅற-ஈரம் புலருமாறு. உயக்கத்த-வருத்தத்தை உடைய. விறல்-வெற்றி. துணி-தெளிந்த. தளி-மழைத்துளி. உறுபு அறியா-பெய்தலை அறியாத. வளி-காற்று. வரை-எல்லை. அளி-அருள். ஏய்க்கும் - ஒக்கும். தேறுநீர்-தெளிந்த தன்மை. தெருமந்து-தடுமாறி. ஊழ்த்தல்-கெடல். பிறங்கு-நிறைந்த. பணை-பருத்த.

20. நின்னிற் பிரியலென்!

பிரியேன் என்று உறுதிமொழி அளித்து ஒரு பெண்ணை மணந்து கொண்ட ஓர் இளைஞன், மணந்து கொண்ட சில நாட்களுக்கெல்லாம் பொருள் சேர்த்துவரக் கருதினான். அது அறிந்த அவன் மனைவியின் தோழி, அவனைக் கண்டு, அவனுக்கு அவன் வாக்குறுதியை நினைவூட்டி, செல்வத்தின் சிறப்பின்மையை எடுத்து விளக்கி அவன் கருத்தை மாற்றியது இது:

“பால்மருள் மருப்பின், உரல்புரை பாவடி,
ஈர்நறும் கமழ்கடாஅத்து, இனம்பிரி ஒருத்தல்
ஆறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து,
பொருள்வயின் பிரிதல் வேண்டும் என்னும்
அருளில் சொல்லும் நீசொல் லிணையே!

5

நன்னர் நறுநுதல் நயந்தனை நீவி,
'நின்னிற் பிரியலென், அஞ்சல்ஓம்பு' என்னும்
நன்னர் மொழியும் நீமொழிந் தணையே!

அவற்றுள், யாவோ, வாயின? மாஅன் மகனே!
கிழவர் இன்னோர் என்னாது, பொருள்தான்

10

பழவினை மருங்கின், பெயர்ப்பெயர்ப்பு உறையும்;
அன்ன பொருள்வயின் பிரிவோய்! நின்இன்று
இமைப்புவரை வாழாள் மடவோள்
அமைக்கவின் கொண்ட தோளிணை மறந்தே.”

வெண்மையில் சிறந்தது எனப் பெயரெடுத்தது பால். அதுவும் மருளுமளவு வெண்ணிறம் பெற்ற கொம்பு, உரல் போன்ற பெரிய கால், ஈரம் பட்டு மணம் வீசும் மத நீர் இவற்றை உடைய, காட்டு யானைக்கூட்டத்திலிருந்து பிடித்துக் கொண்டுவந்த யானைகள் நிறைந்த படை, காத்து நிற்கும் வெளிநாடு சென்று பொருள் தேடும் முயற்சி மேற் கொண்டிருக்கும் பொழுது மனைவியை மறந்து பிரிந்திருத்தலை உலகியல் முறை விரும்புகிறது என்ற அருள் இல்லாத சொற்களையும் நீயே சொன்னாய்; இவளைக் காதலித்த அன்று இவள் நெற்றியைத் தடவிக் கொடுத்தபடியே ‘உன்னைப் பிரியேன்; ஆகவே நீ அஞ்சாதே’ என்ற சொற்களையும் நீயே சொன்னாய். இவ்வாறு முன்னுக்குப் பின் முரண்படப் பேசுமளவு அறிவு மயங்கிப் போனவனே! அவ்விரு சொற்களுள் எது உண்மை? நீ தேடி அலையும் பொருள், தேடுபவர் முயற்சிக் கேற்பக் கிடைக்காமல், அவர்கள் முற்பிறவியில் செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்ப, தானே அவரைத் தேடி வந்தடையும்? அளித்த வாக்குறுதியை அழிக்காமல் காப்பாற்று வதன் மூலம், வரும் பிறவியிலாவது செல்வம் வந்தடைய வழி செய்யக் கருதாது, உன்னைப் போகவிட்டு ஓர் இமைப் பொழு தளவும் வாழமுடியாத அன்பு வாய்ந்த இம்மடவோளுடைய மூங்கில் போன்ற தோளை மறந்து, இழிந்த அப்பொருள் தேடிப் போகத் துணிகின்றனையே! உன் அறியாமையை என்னென் பேன்?

பால்மருள்-பாலும் மயங்கும். மருப்பு-கொம்பு. ஒருத்தல்-யானைத்தலைவன். ஆறுகடிகொள்ளும்-வழியைக் காவல் புரியும். நன்னர்-நன்மையை உடைய. நீவி-கையால் தடவி. அஞ்சல்-ஓம்பு-அஞ்சுதலைக் கைவிடுக. வாயின-உண்மை உடையன. மாஅன்மகன்-மயக்கத்தை உடைய மகனே. கிழவர்- உரியார். பெயர்ப்பு பெயர்ப்பு-மாறி மாறி. நின்இன்று-உன்னை இல்லாமல். அமைக்கவின்-மூங்கிலின் அழகை.

21. உலகத்து இயற்கை!

மனம் விரும்பி மணந்து கொண்ட மங்கை யொருத்தியைப் பிரிந்து போய்ப், பொருளீட்டிவர விரும்பினான் ஒரு காளை. அஃதறிந்த அம்மங்கை நல்லாளின் தோழி, அவனைக்கண்டு, 'அன்று பாராட்டி அன்பு செய்து விட்டு இன்று பிரிந்து போவது பண்பன்று' எனக் கூறி வருந்துவதன் வழியாக அவன் மனக் கருத்தை மாற்றியது இது:

“உண்கடன் வழிமொழிந்து இரக்குங்கால் முகனும், தாம் கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும் வேறுஆகுதல், பண்டும் இவ்வுலகத்து இயற்கை; அஃதுஇன்றும் புதுவது அன்றே; புலனுடை மாந்திர்! தாய், உயிர் பெய்த பாவை போல,

5

நலன்உடையார் மொழிக்கண்தாவார்; தாம் தம்நலம் தாதுதேர் பறவையின் அருந்து இறல்கொடுக்குங்கால் ஏதிலார் கூறுவது எவனோ, நின் பொருள் வேட்கை? நறுமுல்லை நேர்முகை ஒப்ப நிரைத்த செறிமுறை பாராட்டி னாய்; மற்றும்எம் பல்லின்

10

பறிமுறை பாராட் டினையோ? ஐய! நெய்இடை நீவி, மணிஒளி விட்டன்ன ஐவகை பாராட்டினாய், மற்றும்எம் கூந்தல் செய்வினை பாராட் டினையோ? ஐய! குளன்அணி தாமரைப் பாசரும்பு ஏய்க்கும்

15

இளமுலை பாராட்டினாய்; மற்றும் மாப்பின் தளர்முலை பாராட் டினையோ? ஐய! எனவாங்கு,

அடர்பொன் அவிர்ஏய்க்கும் அவ்வரி வாடச், சுடர்காய் சுரம்போகும் நும்மை; யாம் எங்கண்

20

படர்கூற நின்றதும் உண்டோ, தொடர்கூரத் துவ்வாமை வந்தக் கடை?”

அறிவுடைப் பெரியீர்! பொருளுடையவரிடத்தில் சென்று, பணிவான மொழிகளைப் பல முறை சொல்லி இரந்து நின்று கடன் வாங்கும் போது இருக்கும் முகமும் அக்கடனைத் திருப்பித்

தரும்போது அவருக்கிருக்கும் முகமும் வேறுபடுதல், பண்டைக் காலத்திலும் இவ்வுலகத்தவர்க்கு இயல்பாகும். அவ்வியல்பு, இக்காலத்தவர்க்கும் புதியதன்று.

தன்னைப் பண்ணிய ஒருவனால் உயிர் ஊட்டப் பெற்ற பாவை போலும் பெருநலம் உடைய மகளிர், வாக்குறுதியில் என்றும் தவறுவதில்லை. மலர்தோறும் தேன் தேடிச் சென்றுண்ணும் இயல்புடைய தேனீக்கள் போல் இவளிடத்தில் நலத்தை நுகர்ந்து, அதற்குக் கைம்மாறாக சாக்காட்டைக் கொடுக்கத் தாங்கள் முன்வரும் பொழுது அதற்குக் காரணமான உம் பொருளாசை குறித்து, உம்மோடு முன்பு கொண்ட உறவை இழந்து விட்ட நாங்கள் என்ன கூற முடியும்?

ஐய! நறுமணம்மிக்க முல்லைக்கொடியில் வரிசையாக நிற்கும் அரும்புகளைப் போல் வரிசையாக முளைத்த பற்களைப் பெற்றிருந்த எங்கள் இளமை அழகைப் பாராட்டியுள்ளாய். அவ்வழகைப் பாராட்டிய நீ, அப்பற்கள் உதிர்ந்துபோகும் எம் முதுமை அழகைப் பாராட்டினாயோ? இல்லையே!

ஐய! நெய் பூசி வாரிமுடித்த, நீலமணி போன்ற நிறம் பெற்று ஐவகையாகப் பின்னிவிடப்பட்ட எங்கள் கூந்தலின் இயற்கை அழகைப் பாராட்டியுள்ளாய். அதைப் பாராட்டிய நீ, நாங்கள் முதுமையுற்றுப் போவதால் இயற்கை அழகை இழந்து போன அதற்கு நாங்கள் செய்யும் செயற்கை அழகைப் பாராட்டினாயோ? இல்லையே!

ஐய! குளத்திற்கு அழகு செய்யும் தாமரையின் இளம் அரும்பை ஓத்த எங்கள் இளங்கொங்கைகளைப் பாராட்டி யுள்ளாய். அவற்றைப் பாராட்டிய நீ, நாங்கள் முதுமையுற்றுப் போக, அவை மார்பில் நிற்காது தளர்ந்து தொங்கும் நிலையைப் பாராட்டினாயோ? இல்லையே!

அன்று எங்கள் இளமை நலங்களைப் பாராட்டிய நீ, இப்போது பிரிந்து போய் விடுவதால் எங்கள் முதுமை நலங்களைக் கண்டு பாராட்டுவது உன்னாலும் இயலாது; உன் பிரிவுத் துயரைத் தாங்கி நாங்கள் முதுமையடையும் வரை வாழ்வது எம்மாலும் இயலாது; அத்துயர் தாங்கி வாழும் ஆற்றல் எமக்கு இல்லாமையால் எம் இளமை எம்மை விட்டுக் கழிவதற்கு முன்பே, எம் உயிர் எம்மை விட்டுக் கழிந்துவிடும்.

ஐய! எம் இன்பத்தை நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும் போதே, அதை நுகர முடியாத தீவினை வந்து உன்னைப்பற்றிக் கொண்ட

காரணத்தால், அடித்து நீட்டிய பொன்போன்ற நிறம் பெற்ற எம் தேமல் அழகுசெட்டழியும்படி, ஞாயிறு காயும் காட்டு வழியைக் கடந்து போகத் துணிந்த உன்னைத் தடுத்து நிறுத்த எம்மிடம் என்ன உளது? ஒன்றும் இல்லை.

வழிமொழிந்து-பணிவாகப் பேசி. புலன்உடை மாந்திர்-அறிவுடைய மக்களே. தாவார்-உறுதி கெடார். இறல்-இறப்பு. நேர்முகை-வரிசையான அரும்புகள். நிரைத்த-வரிசையாக அமைந்த. செறிமுறை-செறிந்து நிற்கும் பற்களை. பறிமுறை-வீழ்ந்துபோகும் நிலை. மணி-நீல மணி. பாசரும்பு-இளைய அரும்பு. ஏய்க்கும்-ஓக்கும். அடர்பொன்-தகட்டுப் பொன். அவிர்-ஒளி. படர்கூற-துன்பத்தைச் சொல்ல. துவ்வாமை-தீவினை.

22. சூடனர் இட்ட பூ!

மனையறம் நடைபெறுவதற்கு வேண்டிய மாநிதிசூட்ட, அது கிடைக்கும் வெளிநாடு செல்ல விரும்பினான் கணவன். என்னையும் உடன் கொண்டு செல் என வேண்டிக்கொண்டான் மனைவி. அதை ஏற்றுக்கொள்ளாது, தனியே செல்வதையே விரும்பினான் அவன். அங்ஙனமாயின் நான் இறந்து விடுவேன் என்றான் அவள். அது இது.

“இலங்குஒளி மருப்பின் கைம்மா உளம்புநர்,
புலங்கடி கவணையின் பூஞ்சினை உதிர்க்கும்
விலங்குமலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரம்
தனியே இறப்ப, யான்ஓழிந் திருத்தல்,
நகுதக்கன்றுஇவ் அழுங்கல் ஊர்க்கே;

5

இனியான்,
உண்ணலும் உண்ணேன்; வாழலும் வாழேன்;
தோள்நலம் உண்டு துறக்கப் பட்டோர்,
வேணீர் உண்ட குடை ஓர்; அன்னர்;
நல்குநர் புரிந்து நலன்உணப் பட்டோர்

10

அல்குநர் போகிய ஊர் ஓர்; அன்னர்;
கூடனர் புரிந்து குணன்உணப் பட்டோர்,
சூடனர் இட்ட பூ ஓர்; அன்னர்;
எனவாங்கு,
யானும் நின்னகத்து அனையேன், ஆறாது

15

கொலைவெம் கொள்கையொடு நாய்அகப் படுப்ப,
வலைவர்க்கு அமர்ந்த மடமான் போல
நின்னாங்கு வரூஉம் என் நெஞ்சினை
என்னாங்கு வாராது ஓம்பினை கொண்மே.”

வெள்ளைக் கொம்புடைய யானையை அலைத்து ஓட்டும்
கானவர் கொல்லையிலிருந்து துரத்த எறியும் கவண்கற்கள்,
பூக்களை உதிர்க்கும், வழியிடையே குறுக்கிட்டு நிற்கும் மலையும்
வெப்பத்தால் காய்ந்து போகக் கடந்து செல்வதற்கு அரியவாகிய
கொடிய வழியை, நீ தனியே கடந்து செல்ல, உன்னைப் பிரிந்து,
நான் இங்கே தனித்திருப்பது, இவ்வூரார் நகைக்க இடமாகும்.

உன்னைப் பிரிய விட்டு, அவர் நகைப் பொருளாகிவிட்ட
நான், இனி ஊனும் உண்ணேன்; உயிரும் வாழேன்.

கணவன்மாரால், தோளின்பம் நுகர்ந்து கைவிடப்பட்ட
மகளிர், தண்ணீர் குடித்துப் பின்னர் எறிந்து விட்ட பனை ஓலைப்
பொத்தருக்கு ஒப்பாவார்; அன்ப! அவருக்கு உண்டாம் அந்த இழி
நிலையைச் சிறிதே எண்ணிப் பார்ப்பாயாக!

மனம் விரும்பி அன்பு செய்த கணவன்மாரால் காதல் இன்மம்
நுகர்ந்து கைவிடப்பட்ட மகளிர், வாழ்வோர் போய் விட்ட
பாழுரை ஒப்பர்; அன்ப! அவருக்கு உண்டாகும் அந்த இழி
நிலையை எண்ணிப் பார்ப்பாயாக!

மனம் விரும்பிக் கூடிய கணவன்மாரால், கைவிடப்பட்ட
மங்கையர், சூடி எடுத்தெறிந்த வாடிய மலருக்கு ஒப்பாவார்;
அன்ப! அவருக்கு உண்டாம் அந்த இழி நிலையை எண்ணிப்
பார்ப்பாயாக!

பொத்தர் போலவும், பாழூர் போலவும், வாடிய மலர்
போலவும் யானும் உன்னால் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டவளாகி
விட்டேன்; ஆகவே என்னை உடன் கொண்டு செல்ல
வேண்டாம். தானே தின்னலாம் என்ற வேட்கையால் ஓடி ஓடி
அலைந்து, வேட்டை நாய், ஒரு மானைப் பிடிக்க, அம்மான்,
அதற்குப் பயன்படாமல், வேடர்க்குப் பயன்பட்டது போல், நான்
கட்டிப் பிடிக்கவும் என்னிடத்தில் நிற்காமல் உன்பின் ஓடிவரும்
என் நெஞ்சை, நீயே வைத்துக்கொள்ளுவாயாக.

கைம்மா-யானை. உளம்புநர்-அடித்து ஓட்டுபவர். புலம்கடி-
புலத்தினின்றும் ஓட்டும். இறப்ப-பிரிய. அழுங்கல் ஊர்-இரங்கத்
தக்க இவ்வூர். வேணீர் உண்டோர்-வேட்கையால் நீர்

உண்டோர். குடை -பனை ஓலையால் செய்த நீர் உண்ணும் கலம். ஓர்-ஆராய்ந்து பார். அல்குநர்-வாழ்வோர். ஆறாது-அடங்கி இராது. அமர்ந்த- விரும்பிய. நின்னாங்கு-உன்னிடம். கொண்மே-கொள்வாயாக.

23. வாழும் மதுகை இலேம்!

சின்னாட்களாகக் கணவன் போக்கில் சற்றே மாறுதல் இடம் பெறக்கண்ட மனைவி, அவன் தன்னை விடுத்து எங்கேனும் சென்று விடுவானோ என ஐயுற்று அஞ்சினாள். ஒருநாள் இரவு கனவில் அவன் வாய் பிதற்றியது அவ்ஐயத்தை உறுதி செய்யவே, வருந்திய அவள் தன் தோழிக்குக் கூறியது இது.

“நெஞ்ச நடுக்குறக் கேட்டும், கடுத்தும், தாம்
அஞ்சியது ஆங்கே அணங்காரும், என்னும்சொல்
இன்தீம் கிளவியாய்! வாய்மன்ற நின்கேள்;
புதுவது பன்னாளும் பாராட்ட, யானும்
‘இதுஒன்று உடைத்து’ என எண்ணி, அதுதேர, 5

மாசில்வண் சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுள்,
பாயல்கொண்டு எந்தோள் கனவுவார்; ‘ஆய்கோல்,
தொடிநிரை முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள்,
கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவள் கொல்லோ?
இடுமருப்பு யானை, இலங்குதேர்க்கு ஓடும் 10

நெடுமலை வெஞ்சுரம் போகி, நடுநின்று,
செய்பொருள் முற்றும் அளவு” என்றார், ஆய்இழாய்!
தாமிடை கொண்டது அதுவாயின், தம்மின்றி
யாம்உயிர் வாழும் மதுகை இலேமாயின்,
தொய்யில் துறந்தார் அவர்எனத் தம்வயின், 15

ஓய்யார் நுவலும் பழிநிற்பத், தம்மொடு
போயின்று, சொல்என் உயிர்.”

இனிய சுவைமிக்க சொல்லுடையாய்! நெஞ்ச நடுங்கும்படிக் கேட்டும், கேட்ட அச்செய்தி பொய்யோ, மெய்யோ என ஐயப் பட்டும் அஞ்சிய ஒரு நிகழ்ச்சி, அஞ்சியபடியே மெய்யாகிக் கொடுமை செய்யும் என்று கூறும் பழமொழி முக்காலும் உண்மை.

உன் உறவினனாகிய என் கணவர், என்னைப் பலவாறு பாராட்டிப் புதியமுறையில் இன்பம் தரக்கண்ட நான், இப்புதுமைக்கு யாதேனும் காரணம் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணி, அதை ஆராய்வதில் ஆர்வங்கொண்டிருக்க, மாண்பு மிக்க மலர்ப்படுக்கையில், என் தோளில் கிடந்து துயிலும் அவர், ஒருநாள் கனவில், 'குத்தும் கொம்புகளை உடைய யானை, தண்ணீர் வேட்கையைத் தணித்துக்கொள்ள முடியாமல் வருந்தி, கடைசியில் கானல்நீரை நீர் என்று கருதி அதன் பின் ஓடி ஏமாறும் கொடுமை மிக்க, காட்டு வழியைக் கடந்து போய், வேற்று நாட்டில் தங்கிப் பொருள் சேர்த்து வரும்வரை, அழகிய தொடிகள் நிறைந்த முன்கையை உடைய இவள் கவலை கொண்டு கலங்காமல், இல்லறக் கடமைகளைக் கருத்தாய்ச் செய்வாளோ?' என்று வாய் பிதற்றினார்.

அணி பல அணிந்த தோழி! நம் கணவர் கருதிய கருத்து அதுவே ஆதலாலும், அவர் இல்லாமல் உயிர் வாழும் ஆற்றல் நமக்கும் இல்லை ஆதலாலும், 'மனைவி மார்பில் தொய்யில் எழுத மறவாத அவன், இப்போது அவளையே மறந்து போய் விட்டான்' என்ற பழிச்சொல் அவரிடத்திலேயே நிற்கும்படி, என் உயிர் அவரோடு கூடவே போய்விட்டது என்று அவருக்குச் சொல்லிவிடு.

கடுத்தும்-ஐயுற்றும். அணங்கு-வருத்தம். வாய்மன்ற- உறுதியாக உண்மை. மாசுஇல் - குற்றம்இல்லாத. கோல் - சித்திர வேலைப்பாடு. தொடி- வளையல். இடுமருப்பு-குத்தும் கொம்பு. தேர்-பேய்த்தேர். மதுகை-ஆற்றல்.

24. ஆயிழை கவினே!

பொருள் தேடிவரப் போகும் தன் கருத்தை, ஓர் இளைஞன் தன் மனைவியின் தோழிக்கு உணர்த்த, அதுகேட்ட அவள் நீ பிரிந்தால், அழகிழந்து போகும் உன் மனைவியினுடைய கண், கைவளை, நெற்றி முதலாயின உன்னைப் பழிதூற்றும் எனக்கூறி அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது இது:

“வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற
முகத்தவன் மக்களுள் முதியவன் புணர்ப்பினால்,
ஐவர்என்று உலகேத்தும் அரசர்கள் அகத்தராக்
கைபுனை அரக்குஇல்லைக் கதழ்எளி சூழ்ந்தாங்குக்,
களிதிகழ் கடாஅத்த கடுங்களிறு, அகத்தவா,

முளிகழை உயர்மலை முற்றிய முழங்குஅழல்
 ஒள்ளுரு அரக்குஇல்லை, வளிமகன் உடைத்துத், தன்
 உள்ளத்துக் கிளைகளோடு உயப்போகு வான்போல,
 எழுஉறழ் தடக்கையின் இனம்காக்கும் எழில்வேழம்,
 அழுவம்சூழ் புகைஅழல் அதர்பட மிதித்துத், தம் 10

குழுவொடு புணர்ந்துபோம் குன்றுஅழல் வெஞ்சுரம்
 இறத்திரால், ஐய! மற்று இவள்நிலைமை கேட்டமின்;
 மணக்குங்கால் மலரன்ன தகையவாய்ச் சிறிதுநீ
 தணக்குங்கால் கலுழ்புஆனாக் கண்ணெனவும்
 உளவன்றோ?

சிறப்புச் செய்து, உழையராப், புகழ்போற்றி மற்றுஅவர் 15

புறக்கொடையே பழிதூற்றும் புல்லியார் தொடர்புபோல்
 ஈங்குநீர் அளிக்குங்கால், இறைசிறந்து ஒருநாள் நீர்
 நீங்குங்கால் நெகிழ்போகும் வளைஎனவும் உளவன்றோ?
 செல்வத்துள் சேர்ந்து அவர் வளன்உண்டு, மற்றவர்
 ஒல்கிடத்து உலப்பிலா, உணர்விலார் தொடர்புபோல்; 20

ஒருநாள்நீர் அளிக்குங்கால், ஒளிசிறந்து, ஒருநாள்நீர்
 பாராட்டாக் கால்பசக்கும் நுதல்எனவும் உளவன்றோ?
 பொருந்திய கேண்மையின் மறைஉணர்ந்து, அம்மறை,
 பிரிந்தக்கால் பிறர்க்குஉரைக்கும் பீடிலார் தொடர்புபோல்;
 எனவாங்கு, 25

யாம் நிற்கூறுவது எவன்உண்டு? எம்மினும்
 நீநற்கு அறிந்தனை; நெடுந்தகை! வானம்
 துளிமாறு பொழுதின்இவ் வுலகம் போலும், நின்
 அளிமாறு பொழுதின்இவ் ஆய்இழை கவினே.”

புகழ்மிக்க வடநாட்டு மொழியால், திருதராட்டிரன் என்று பெயர் பெற்றவனுடைய மக்கள் நூற்றுவருள், துரியோதனன் சூழ்ச்சியால், ஐவர்கள் என்று உலகத்தவரால் புகழ்ந்து பாராட்டப் பெறும் பாண்டவர்கள் உள்ளே இருக்க, அரக்கு மாளிகையை நெருப்புச் சூழ்ந்து கொண்டதுபோல், செருக்கிக் களிக்கும் மதங்கொண்ட களிறுகள் உள்ளே அகப்பட்டுக் கொள்ள, மூங்கில்களைக் கொண்ட மலையில் பற்றி எரியும் பெருந்தீயை, அவ்வரக்கு மாளிகையைக் காற்றுக் கடவுள் பெற்ற

வீமசேனன் அழித்துத், தன் உடன்பிறந்தார்களோடு பிழைத்து வெளியேறியது போல், கணைய மரம்போல் பருத்துத் திரண்ட துதிகையுடைய அந்த யானைகளைக் காக்கக் கருதிய வேழம், சூழ்ந்து புகைந்து எரியும் அத்தீயை மிதித்து வழிச்செய்து கொண்டு வெளியேறிச் செல்லும் குன்றும் கொதிக்கும் காட்டு வழியைக் கடந்து செல்லக் கருதினால், ஐய! இவள் நிலையைக் கூறுகின்றேன்; கேள்:

ஒருவர் தம் அருகில் இருக்கும் பொழுது அவர்க்குச் சிறப்புப் பல செய்து புகழ்ந்து போற்றிவிட்டு, அவர் அவ்விடம் விட்டு அகன்றவுடனே, அவர் குறைகளைக் கூறிப் பழிதூற்றிப் புறங்கூறும் இழிந்தோர் நட்புப்போல கூடியிருக்கும் காலத்தில், நீ கண்டு மகிழும்படி மலர்போலக் காட்சி அளித்து விட்டு, நீ சிறிது பிரிந்தவுடனே உன்னைப் பழி தூற்றுவதுபோல் ஓயாது அழும் இயல்புடைய இக்கண் என்ற ஒரு பகை உளதல்லவோ?

ஒருவர் செல்ல வாழ்வில் வாழுங்காலத்தில், அவரோடு சேர்ந்திருந்து அவர் வளத்தை உண்டு வாழ்ந்துவிட்டு, அவர் வறுமையுற்ற காலத்தில் அவர்க்கு எவ்வித உதவியும் செய்யாத சிறியோர் நட்புப் போல், நீ இங்கே இருந்து அன்பு செய்யும் காலத்தில், இவள் முன் கையில் நீங்காதிருப்பது, அவளோடு அழகு பெற்று விட்டு, நீ ஒருநாள் பிரிந்தாலும், தளரும் தோள்களுக்குத் துணைபுரிவதற்குப் பதிலாக, கைகளைவிட்டுக் கழன்றோடும் வளை என்ற ஒருபகை உளது அல்லவா?

உள்ளம் கலந்த நட்புடைமையால், நண்பர் அறிவித்த மறையான ஒரு செய்தியை, அந்நண்பர் நீங்கிய உடனே பலர்க்கும் பறைசாற்றும் பண்பிலாதவர் போல், நீ, அன்பு காட்ட, ஒளிபெற்று விளங்கிவிட்டு, நீ அன்பை மறந்து அகன்றதும் உன் அன்பற்ற தன்மையைப் பலர்க்கும் பறைசாற்றுவதற்காக ஒளி இழந்து பசந்து போகும் நெற்றி எனும் ஒரு பகை உளது அல்லவா? என்று உன் மனைவியின் நிலையை எடுத்துக்காட்டிக் கூறக் கூடியது யாதுளது? நெடுந்தகாய்! இவ்வண்மைகளை, எம்மைக்காட்டிலும் நீ நன்கறிந்துள்ளாய். ஆயினும் ஒன்று கூறுகிறேன்; மழை பெய்யாது மறுத்துவிட்ட காலத்தில் இவ்வலகம் வருந்தி அழிவதுபோல், உன் அன்பு மாறிவிடும் போது, இவள் அழகும் அழிந்துபோகும்!

புணர்ப்பு-சூழ்ச்சி. கதழ்எரி-பெரு நெருப்பு. முளிகழை-உலர்ந்த மூங்கில். வளிமகன்-வீமசேனன். எழுஉறழ்-தண்டாயு தத்தை ஒத்த. இறத்திரால்-போவதானால். மணக்குங்கால்-

சேர்ந்து வாழும் பொழுது. தணக்குங்கால்-பிரியும் பொழுது. புறக்கொடை-இல்லாத போது. ஒல்கிடத்து-வறுமை உற்றக்கால். உலப்பிலா-உதவாத. துளி-மழை. அளி-அன்பு.

25. வாய்மொழித் தூதே!

அரசினங் குமரன் ஒருவன் நாட்டைக் காக்கும் கடமை மேற்கொண்டு சென்றிருந்தான். இளவேனிற் பருவம் வந்து விட்டது. அப்பருவத்து இன்பங்களை நுகர அவன் இல்லையே என வருந்தினான் அவன் இளம் மனைவி. அந்நிலையில் அவன் புறப்பட்டு விட்டான் எனத் தூதுவர் வந்து கூறினர். அச்செய்தியைத் தோழி அவளுக்குக் கூறியது இது:

“ஒருகுழையொருவன்போல் இணர்சேர்ந்த மராஅழும்,
பருதியம் செல்வன்போல் நனைஊழ்த்த செருந்தியும்,
மீனேற்றுக் கொடியோன்போல் மிஞ்றுஆர்க்கும் காஞ்சியும்,
ஏனோன்போல் நிறங்கிளர்பு கருலிய ஞாழலும்,
ஆனேற்றுக் கொடியோன்போல் எதிரிய இலவமும்,
ஆங்குஅத், 5

தீதுநீர் சிறப்பின் ஐவர்கள் நிலைபோலப்
போதுஅவிழ் மரத்தொடு பொருகரை கவின்பெற
நோதக வந்தன்றால் இளவேனில் மேதக;
பல்வரி இனவண்டு புதிதுஉண்ணும் பருவத்துத்
தொல்கவின் தொலைந்தஎன் தடமென்தோள் உள்ளுவார்? 10

ஒல்குபு நிழல்சேர்ந்தார்க்கு உலையாது காத்துஓம்பி,
வெல்புகழ் உலகத்தே விருந்துநாட்டு உறைபவர்;
திசைதிசை தேன்ஆர்க்கும் திருமருத முன்துறை
வசைதீர்ந்த என்நலம் வாடுவது அருளுவார்?
நசைகொண்டு தம்நிழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கித், தம் 15

இசைபரந்து உலகுஎடுத்த ஏதில்நாட்டு உறைபவர்;
அறல்சாஅய் பொழுதோடு எம்அணிநுதல் வேறாகித்
திறல்சான்ற பெருவனப்பு இழப்பதை அருளுவார்?
ஊறுஅஞ்சி நிழல்சேர்ந்தார்க்கு, உலையாது காத்துஓம்பி,
ஆறின்றிப் பொருள்வெஃகி அகன்றநாட்டு உறைபவர்; 20

எனநீ,

தெருமரல், வாழி, தோழி! நம் காதலர்

பொருமுரண் யானையர் போர்மலைந்து எழுந்தவர்

செருமேம் பட்ட வென்றியர்

வரும்என வந்தன்றுஅவர் வாய்மொழித் தூதே.”

25

ஓற்றைக்குழை அணிந்த பலராமனின் நிறம்போன்ற கொத்துக்களைக் கொண்ட வெண்கடம்பும், ஞாயிற்றின் நிறம் போன்ற அரும்புகள் மலர்ந்த செருந்தியும், சுறாமீன் கொடியோ னாகிய காமன் நிறம் போல, வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும்படி மலர்ந்த காஞ்சியும், அவன் தம்பியாகிய சாமன் நிறம்போல் நெருங்க மலர்ந்த புலிநகக் கொன்றையும், எருதுக் கொடி யுடைய சிவன்போலத் தோன்றும் இலவமும் ஆகிய மலர்களை, அவ்வைம் பெரும் கடவுளர் நிற்கும் நிலைபோல மலரும் மரங்களால், ஆற்றங்கரை, அழகு பெறும். அக்காட்சியைக் காணும் நான் வருந்தவும், இளவேனிற் பருவம் வந்துவிட்டது!

வண்டுகள், தேனைத் தேர்ந்து உண்ணும் இவ்விளவேனிற் பருவத்திலும் கூடி வாழ முடியாமையால், இயற்கை அழகை இழந்துவிட்ட என் தோளின்பத்தை நினைந்து மகிழ வேண்டியவர், பண்டு ஆண்ட அரசனால் தளர்வுற்று, இப்போது தன்னை அடைந்த குடிமக்களுக்கு வருத்தம் வாராதபடி, பகைவரை அழித்துக் காப்பாற்றி, அவ்வெற்றிப் புகழை உலகத் தவர் பாராட்டும்படி போய்ப் புதிய நாட்டில் தங்கியிருக்கும் காதலரே அவர். அவர் அதைச் செய்வாரோ?

எத்திசை நோக்கினும் தேனீக்கள் ஆரவாரிக்கும் திருமருதத் துறையில், கைவிடப்பட்டமையால் குற்றம் அற்ற என் அழகு கெட்டழிவதைத் தடுத்துக் காப்பாற்றி அருள் பண்ணும் தகுதி உடையவர், தன் குடை நிழலை விரும்பி வந்தடைந்த குடிமக்களைத் தாங்கி, அவர் குறைகளைப் போக்கி, அப்புகழை அனைவரும் பாராட்ட, பகைவன் நாட்டில் சென்று வாழும் நம் காதலரே அவர். அவர் அதைச் செய்வாரோ?

ஆறு, பெருகி ஓடாது, மணல் அறல்படுமாறு மெல்ல ஓடும் இளவேனிற் பருவத்தில், அழகிய என் நெற்றி ஒளி இழந்து வேறுபட்டு பாராட்டத் தக்க பெருவனப்பை இழப்பதை, இழக்காமல் காத்து அருள் செய்யக் கூடியவர், ஆளும் அவர் அரசனால் வரும் கேட்டிற்கு அஞ்சித், தன் குடை நிழலை

வந்தடைந்த குடிமக்களைக் காத்து, அப்பகையரசனுக்குரிய செல்வங்களைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள ஆசைகொண்டு, அப்பகையரசன் ஓடிவிட்ட நாட்டில் சென்று வாழும் நம் காதலரே அவர்; அவர் அதைச் செய்வாரோ?

- என்று இவ்வாறு கூறி, தோழி! நீ வருந்தாதே; நம் காதலர், போர் வெறிமிக்கமையால், பகைப் படையோடு மாறுபடும் யானைப் படையோடு வந்த பகைவர்களை வென்ற வெற்றிச் செல்வத்தோடு வருகின்றார் என்று, அவர் விட்ட தூதுவர் வந்து கூறுகின்றனர். ஆகவே, மேலும் வருந்தாதே!

ஒருகுழையொருவன் - பலதேவன். இணர் - பூங்கொத்து. மராஅம் - வெண்கடம்பு. பருதியம் செல்வன்-ஞாயிறு. நனை-அரும்பு. மீனேற்றுக் கொடியோன்-காமன். மிஞிறு-வண்டுகள். கிளர்பு-விளங்கி. களுலிய-நெருங்கிய. ஆனேற்றுக் கொடியோன்-சிவன். எதிரிய-மலர்ந்த. தீதுநீர்-குற்றம் அற்ற. பொருகரை-நீர் அலைக்கும் கரை. ஒல்குபு-அலைக்கப்பெற்று. உலையாது-வருந்தாமல். விருந்து-புதிய. நசைகொண்டு-விரும்பி. அறல்-சிறுக ஓடும் அருவி. சாஅய்-அற்றுப்போன. திறல் சான்ற-பெருமைமிக்க. ஊறு-கேடு. தெருமரல்-மனம் கலவாதே. பொருமுரண்-போர் செய்யும் மாறுபாடு. செரு மேம்பட்ட-போரில் மேன்மையுற்ற.

26. இணையல் தோழி!

மதுரை நகரத்து மங்கையொருத்தி, இளவேனிற் பருவம் தொடங்குவதற்குள் வந்து விடுவேன் என வாக்களித்துச் சென்றிருந்த கணவன் வருகையை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தாள். அப்பருவம் வந்து விட்டது; ஆயினும் கணவன் வந்திலன். அதனால் அவள் பெரிதும் கலங்கினாள். அந்நிலையில் அவன் வரக்கண்ட தோழி, அதை அவளுக்கு அறிவித்து, அவள் துயரைப் போக்கியது இது:

“ஈதலிற் குறைகாட்டாது அறன் அறிந்து ஒழுகிய
தீதிலான் செல்வம்போல் தீங்கரை மரம்நந்தப்,
பேதுறு மடமொழிப், பிணைஎழில், மான்நோக்கின்,
மாதரார் முறுவல்போல் மணமெளவல் முகை ஊழ்ப்பக்,
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கதுப்புப்போல், கழல்குபு

தாதொடும் தளிரொடும் தண்ணறல் தகைபெறப்,
 பேதையோன் வினைவாங்கப் பீடிலா அரசன்நாட்டு
 ஏதிலான் படைபோல இறுத்தந்தது இளவேனில்;
 நிலம்பூத்த மரமிசை நிமிர்புஆலும் குயில்எள்ள
 நலம்பூத்த நிறம்சாய நம்மையோ மறந்தைக்க; 10

கலம்பூத்த அணியவர் காரிகை மகிழ்செய்யப்
 புலம்பூத்துப் புகழ்புஆனாக் கூடலும் உள்ளார்கொல்?
 கல்மிசை மயில்ஆலக் கறங்கிணர் அலர்தூற்றத்
 தொன்னலம் நனிசாய நம்மையோ மறந்தைக்க;
 ஒன்னாதார்க் கடந்ததீஉம் உரவுநீர் மாகொன்ற 15

வென்வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டும்
 விரும்பார்கொல்?
 மையெழில் மலர்உண்கண் மருவூட்டி மகிழ்கொள்ளப்
 பொய்யினாற் பரிவுண்ட நம்மையோ மறந்தைக்க;
 தைஇய மகளிர்தம் ஆயமோ டமர்ந்தாடும்
 வையைவார் உயர்எக்கர் நுகர்ச்சியும் உள்ளார்கொல்? 20

எனவாங்கு,
 நோய்மலி நெஞ்சமொடு இனையல், தோழி!
 'நாமில்லாப் புலம்பாயின், நடுக்கம்செய் பொழுதாயின்,
 காமவேள் விழுவாயின் கலங்குவள் பெரிது' என
 ஏம்உறு கடுந்திண்தேர் கடவி 25

நாம்அமர் காதலர் துணைதந்தார் விரைந்தே.”

குறையாமல் கொடுத்து, வாழும் முறை அறிந்து வாழ்ந்த
 நல்வினையாளன் செல்வம் நாள்தோறும் பெருகுவது போல்,
 ஆற்றங்கரை மரங்கள் தளிர்விட்டுத் தழைக்கவும், கேட்டாரை
 மயக்கச் செய்யும் மொழியும் மான் போன்ற விழியும் உடைய
 மகளிரின் பற்கள் போல் மணம் வீசும் முல்லை அரும்புகள்
 மலரவும், ஆற்றுநீர் அரித்து ஓடுவதால் அறல் பட்டுக் குளிர்ந்த
 மணல், கரையில் நிற்கும் மரத்திலிருந்து உதிர்ந்த மலர்களும்
 மாந்தளிர்களும் படிய, காதலனைக் கூடிக் களித்த காரிகையரின்
 கலைந்த கூந்தல் போல் காட்சி அளிக்கவும், அறிவற்ற அமைச்சன்
 அரசாள, படைவலி இல்லாத அரசன் நாட்டில் பகைவன் படை
 வந்து தங்கிவிட்டது போல், இளவேனிற் பருவம் வந்து
 தங்கிவிட்டது!

நிலம் அழகு பெறுவதற்குக் காரணமான மரங்கள்மீது அமர்ந்து மனம் செருக்கும் குயில்கள், கூவி நகைக்கவும், நலம்மிக்க நம் மேனி பொன்னிறம் இழந்து பசலை பாயவும் காதலர் நம்மை மறந்தாலும் மறக்கட்டும்! அணிகளால் அழகு பெற்ற பரத்தையர் மகிழ்ச்சியூட்ட, அறிவு விளக்கம் பெற்று அவரை ஓயாது புகழ்வதற்கு இடமாகிய கூடல் விழாவையும் அவர் நினையாரோ? அதை நினைந்தும் அவர் வரவில்லையே!

மயில்கள் மலையில் மகிழ்ந்து ஆட, அதைக்கண்டு நாம் கலங்க, நம் கலக்கத்தைக் காணும் ஊர்ப் பெண்கள், அலர் தூற்றவும், நம் இயற்கை அழகு அவ்வளவும் அழிந்து போகவும் அவர் நம்மை மறந்தாலும் மறக்கட்டும்! பகைவரை வஞ்சித்து அழிக்காது வென்று அழிப்பவனும், கடலிடையே நின்ற மாமரத்தை அழித்தவனும் ஆன முருகன் கோயில் கொண் டிருக்கும் திருப்பரங்குன்றில் நிகழும் வேனில் விழா விளை யாட்டையும் அவர் விரும்பமாட்டாரோ? விரும்பி இருந்தால் வந்து விடுவாரே!

கருமையால் கவின் பெற்ற, மலர் போன்ற மைதீட்டிய என் கண்கள் காதல் வெறியூட்டிக் களிக்கும்படி, பொய்யான பாராட்டுரைகளால் தன் வலையில் வீழ்த்திக் கொண்ட நம்மை மறந்தாலும் மறக்கட்டும்! ஆடை அணிகளால் அழகு செய்து கொண்ட பரத்தையரோடு மனம் கலந்து வையை ஆற்று மணல் மேட்டில் இன்பம் நுகர்வதையும் அவர் நினையாரோ? நினைப்பாராயின் இந்நேரம் வந்திருப்பாரே!

என்று எண்ணித் துயர்கொள்ளும் உள்ளத்தோடு கிடந்து வருந்தாதே. தோழி! 'நாம் இல்லாமையால் தனிமை வந்து அவளை வருத்தும். பிரிந்திருப்பவர்க்குத் துயர்தரும் வேனிற் காலமும் வந்துவிட்டது. காமவேள் விழாவும் தொடங்கி விட்டது. காதலி பெரிதும் கலங்குவாள்' என்று எண்ணி பகைவர் அஞ்சிக் கலங்குவதற்குக் காரணமாகிய பெரிய தேர் ஏறிக் காதலர் வந்து சேர்ந்தார். நீ வருத்தத்தை விட்டொழி!

தீங்கரை - இனிய நீரோடும் ஆற்றங்கரை. நந்த - தழைக்க. பேதுறு-மயக்கும். ஊழ்ப்ப-மலர. கதுப்பு-கூந்தல். பேதையோன்- அறிவில்லாதவன். பீடு-பெருமை. ஏதிலான்-பகைவன். இறுத்தந்தது - வந்து தங்கிற்று. நிமிர்பு-மகிழ்ந்து. ஆலும்- ஆரவாரிக்கும். மறந்தைக்க-மறக்குக. கலம்பூத்த-அணிகளால் அழகு பெற்ற. புலம்பூத்து-அறிவில் சிறந்து. உள்ளார்-நினையார். கல்-மலை. ஒன்னாதார்-பகைவர். அடீஉம்-அழிக்கும். உரவுநீர் - கடல்.

பரிவுண்ட - அன்புகொண்ட. தைஇய - அழகு செய்து கொண்ட. இனையல்-வருந்தற்க. ஏம் ஊறு-அச்சம் தரும்.

27. வருகுவர் விரைந்தே!

வேளிற்பருவம் வருவதற்கு முன் வந்து விடுவேன் எனக் கூறிச் சென்ற கணவன், அப்பருவம் வந்துவிட்ட பின்னரும் வந்திலன். அதனால் வருந்திய மனைவி, வேனில் விழாத் தொடங்கி விட்டது என்பதை உணர்த்தத் தூது அனுப்ப விரும்பினாள். அதுகேட்ட தோழி, 'பிரிவை நாம் தாங்கினும் அவர் தாங்க மாட்டார், ஆகவே தூது அனுப்பத் தேவை இல்லை' என்றது இது.

“பாடல்சால் சிறப்பின் சினையவும், சுனையவும்
நாடிகள் கொயல்வேண்டா நயந்துதாம் கொடுப்பபோல்
தோடுஅவிழ் கமழ்கண்ணி தையுபு புனைவார்கண்
தோடுஉறத் தாழ்ந்து துறைதுறை கவின்பெறச்,
செய்யவள் அணிஅகலத்து ஆரமொடு அணிகொள்பு 5

தொய்யகம் தாழ்ந்த கதுப்புப்போல துவர்மணல்
வையைவார் அவிர்அறல் இடைபோழும் பொழுதினான்:
விரிந்துஆனா மலராயின், விளித்துஆலும் குயிலாயின்,
பிரிந்து உள்ளார் அவராயின், பேதுறூஉம் பொழுதாயின்,
அரும்படர் அவலநோய் ஆற்றுவள் என்னாது 10

வருந்தநோய் மிகுமாயின், வணங்குஇறை! அளிஎன்னோ!
புதலவை மலராயின், பொங்கர்இன வண்டாயின்,
அயலதை அலராயின், அகன்றுஉள்ளார் அவராயின்,
மதலையில் நெஞ்சொடு மதன் இலள் என்னாது,
நுதல்ஊரும் பசப்பாயின் நுணங்குஇறை! அளிஎன்னோ! 15

தோயின அறலாயின், சுரும்பார்க்கும் சினையாயின்,
மாவின தளிராயின், மறந்து உள்ளார் அவராயின்,
பூளழில் இழந்தகண் புலம்புகொண்டு அமையாது
பாயல்நோய் மிகுமாயின், பைந்தொடி! அளிஎன்னோ!
எனவாங்கு, 20

ஆயிழாய்! ஆங்கனம் உரையாதி; சேயார்க்கு
நாம் தூது மொழிந்தனம் விடல்வேண்டா; நம்மினும்

தாம்பிரிந்து உறைதல் ஆற்றலர்;
பரிந்து எவன் செய்தி? வருகுவர் விரைந்தே.”

பாராட்டத் தக்க பெருமை வாய்ந்த கொம்பிலும் குளத்திலும் மலரும் மலர்களைத் தேடிப் பறிக்க வேண்டாதபடி தம்மைத் தாமே விரும்பிக் கொடுப்பது போல், மணம் வீசும் மலர்மாலை கட்டி மகிழும் மகளிர் இருக்கும் இடத்தில் வந்து, பூங்கொத்துக்கள் கொத்துக் கொத்தாகத் தாழ்ந்து, துறைகளை அழகு செய்ய, செம்மணிகளால் ஆன தலைக்கோலம் என்ற அணியை, அணிந்த தலைமயிர் போல், இடையிடையே செம்மணல் செறிந்து, அறல் பட்டுத் தோன்றும் வையை யாற்றில், திருமகளின் மார்பில் அணிந்துள்ள முத்தாரம் போல், தெளிந்த நீரோடை வளைந்து வளைந்து செல்லும் வேனிற் காலத்தில் -

மலர்கள் மலர்ந்து கொண்டேயிருக்குமானால், குயில்கள் காதற் பெடையை அழைக்க, ஓயாது கூவுமானால், காதலர் நம்மைப் பிரிந்து, பின் நம்மை நினைக்கவுமாட்டாரானால், இவ்விள வேனிற் காலம் நம்மைப் பித்தேறச் செய்யுமானால், காதல் நினைவினால் வந்த நோயை இவன் தாங்கிக்கொள்வான் என்று நினையாமல், இறந்து விடுவான் என்று பிறர் எண்ணும்படி நீ வருந்த அக்காமநோய் பெருகுமானால், நம் தலைவர் நம்மிடத்தில் காட்டும் அன்பு என்ன பயனைத் தருமோ?

புதர்கள் தோறும் மலர்கள் மலருமாயின், பூஞ்சோலைகள் தோறும் வண்டுகள் வந்து மொய்க்குமாயின், நம் அயலில் வாழ்வார் அவர் கூறிப்பழிப்பதையே செய்வாராயின், அவர் நம்மைப் பிரிந்து நெஞ்சால் நினைப்பதும் செய்யாராயின் துயர் தீர்க்கும் துணையில்லாத நெஞ்சுடன் அவரும் துயர் தாங்கும் துணிவுடையள் அல்லள் என்று நினையாமல், நெற்றியில் பசலை படருமாயின், நம் தலைவர் நம் மீது காட்டும் அன்பு எத்தகையதோ!

கசிந்து வரும் நீர், மணலடியில் சென்று மறையும் வேனிற் காலமாயின், மரத்தில் வண்டுகள் வந்து மொய்க்குமாயின், மாமரம் தளிர் விடுமாயின், நம்மை மறந்துவிட்டுச் சென்ற காதலர் பின்னர் நினைப்பதும் செய்யாராயின், நீலமலர் போன்ற அழகை இழந்த நம் கண்கள் துயில்கொண்டு, துயரை மறக்காமல் தனிமையால் வரும் நோய் மிகுமாயின், நம்காதலர், நம்மீது காட்டும் அன்பு எத்தகையதோ!

- என்று, பயனிலாச் சொற்களை வழங்கிப் பழிக்காதே! காதலர்க்குத் துயர் நிலையைத் தெரிவிக்கத் தூது விடத் தேவை.

இல்லை. வேனிற் காலத்தில் பிரிந்து வாழ்வதால் உண்டாகும் துயரை நம்மைக் காட்டிலும் அவரால் தாங்கிக்கொள்வது ஆகாது; ஆகவே விரைந்து வந்து விடுவார். அவர் இயல்பு அறியாமல், வருந்தி நீ என்ன காரியம் செய்கின்றாய்?

சினைய சனைய-கொம்புப்பூவும் நீர்ப்பூவும். நாடினர்-தேடிச்சென்று. நயந்து-விரும்பி. கண்ணி-தலைமாலை. தையுபுகட்டி. தோடு உற-மிகவும். செய்யவள்-திருமகள். அகலம்-மாற்பு தொய்யகம்-தலைக்கோலம் என்னும் அணி. கதுப்பு-கூந்தல். துவர் மணல்-சிவந்த மணல். ஆனா-மேலும் மேலும் மலர. ஆலும்-கூவும். பேதுறாஉம்-மயக்கம் செய்யும். படர்-துன்பம். அவல நோய்-காமநோய். அளி-அருள். புதல்-புதர்கள். பொங்கர்-பூஞ்சோலை. மதலை-பற்றுக்கோடு. மதன்-ஆற்றல். புலம்பு-பிரிவுத்துயர். உறைதல்-வாழ்தல். பரிந்து-வருந்தி.

28. களைஞர் வந்தனர்!

வேனிற் பருவம் வரவும், கணவன் வாராதிருந்ததைக் கண்டு வருந்திய அவன் மனைவியைத் தோழி வருந்தாதே என்று கூறவும் கேளாமல் அவள் வருந்திக் கொண்டேயிருக்க, அந்நிலையில், வந்து சேர்ந்த அவன் வருகையைத் தோழி அவளுக்கு அறிவித்தது இது:

“தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலின்,
அல்லாந்தார் அலவுற ஈன்றவள் கிடக்கைபோல்,
பல்பயம் உதவிய பசுமைதீர் அகன்ஞாலம்
புல்லிய புனிறுஓர்இப், புதுநலம் ஏந்தர
வளையவர் வண்டல்போல் வார்மணல் வடுக்கொள 5

இளையவர் ஐம்பால்போல் எக்கர்போழ்ந்து அறல்வார,
மாஈன்ற தளிர்மிசை மாயவள் திதலைபோல்
ஆயிதழ்ப் பன்மலர் ஐயகொங்கு உறைத்தர,
மேதக இளவேனில் இறுத்தந்த பொழுதின்கண்
சேயார்கண் சென்றஎன் நெஞ்சினைச், சின்மொழி! 10

நீகூறும் வரைத்தன்றி நிறுப்பென்மன்; நிறைநீவி,
வாய்விரிபு, பனிஏற்ற, விரவுப்பன் மலர்தீண்டி
நோய்சேர்ந்த வைகலான் வாடைவந்து அலைத்தருஉம்;
போழ்துஉள்ளார் துறந்தார்கண் புரிவாடும் கொள்கையைச்
சூழ்புஆங்கே, சுடரிழாய்! காப்பென்மன்; கைநீவி 15

வீழ்க்திர் விடுத்தபூ விருந்துண்ணும் இருந்தும்பி
 யாழ்கொண்ட இமிழிசை இயன்மாலை அலைத்தருஉம்;
 தொடிநிலை நெகிழ்த்தார்கண் தோயும்என் ஆருயிர்
 வடுநீங்கு கிளவியாய்! வலிப்பென்மன்; வலிப்பவும்
 நெடுநிலாத் திறந்துண்ண திரைஇதழ் வாய்விட்ட 20

கடிமலர் கமழ்நாற்றம் கங்குல்வந்து அலைத்தருஉம்;
 எனவாங்கு,
 வருந்தினை வதிந்த நின் வளைநீங்கச் சேய்நாட்டுப்
 பிரிந்துசெய் பொருட்பிணி பின்நோக்காது ஏகி, நம்
 அருந்துயர் களைஞர் வந்தனர் 25

திருந்துஎயிறு இலங்கும்நின் தேமொழி படர்ந்தே.”

கருவுற்ற மகளிர்க்கு உண்டாகும் வேட்கைநோய், அவள்
 இயற்கை அழகை அளவு மீறிக்கெடுத்து விடுவதால், மனம்
 நொந்த அவள் சுற்றத்தார், பின்னர் மகவீனும் காலத்தில் அவள்
 படும் நோக்காட்டைக் கண்டு மேலும் வருந்தும்படி மகவீன்ற
 அம்மங்கை, குலத்தைக் காக்கப் பிறந்த குழந்தையோடு
 படுத்திருப்பது போல், உழுது பயிரை உண்டாக்கிய உழவர்,
 இடையில் உண்டாகும் நோய் கண்டு வருந்திய வருத்த மெல்லாம்
 நீங்கும்படி விளைந்த பொருள்களால் உயிர்களைக் காப்பாற்றிய
 நிலம் மகவு ஈன்ற மாசு நீங்கிய பெண் புதிய பொலிவு பெற்று
 விளங்குவதுபோல், கதிர் ஈன்ற காலத்தில் பசுமை இழந்து கிடந்த
 நிலையைவிட்டுப் புத்தம் புதிய தளிர்களால் புது அழகு பெறவும்,
 மகளிர் கட்டி விளையாடும் மணல் வீட்டில் உள்ள, பாவையும்,
 அதற்குச் சூட்டிய மாலையும் போல, வரிவரியாகக் காட்சி
 அளிக்கும் மணல் மலர்களால் ஆன வடுவைப் பெறவும், இளம்
 பெண்களின் மயிர்போல, மணல் மேட்டை ஊடறுக்கும் அருவி
 நீர் மெல்ல ஒழுகவும், மாந்தளிர்மேல், மாமை நிற மகளிரின்
 மார்புத் தேமல் போல், மலர்களின் மகரந்தப் பொடிகள் உதிர்ந்து
 படியவும், பெருமை மிக்க இளவேனிற் பருவம் வந்துவிட்ட
 இக்காலத்தில்,

சேய்மைக்கண் உள்ள நாட்டில் வாழும் காதலரிடத்தில்
 சென்று விட்ட நெஞ்சை, நீ கூறும் அளவிற்கு மேலாகவும்
 அடக்கி வைப்பேன்; ஆனால், என் ஆற்றலையும் மீறிக்
 கொண்டு, மலர்ந்து குளிர்ந்த மலர்களைத் தீண்டி அவற்றின்

மணத்தை வாரிக்கொண்டு, பிரிந்தோர்க்கு நோய் தரும் வேனிற் பருவத்தில், வாடைக் காற்று வந்து அலைக்குமே; நான் என்ன செய்வேன்?

இளவேனிற் காலத்து இன்பத்தை எண்ணிப் பாராமல், விட்டுச் சென்றவரிடத்தில் மனம் பற்றுக்கொண்டமையால் வாடும் மேனியின் வாட்டத்தை மாற்றும் வழியாது என, அறிந்து அம்முறைப்படியே அவ்வாட்டத்தை மறைத்தும் வாழ்வேன்; ஆனால், ஞாயிற்றின் கதிர்கள் மலர்த்த மலர்ந்த மலர்களில் தேன் உண்ணும் தும்பிக்கூட்டத்தின், யாழ் ஓசை போன்ற இனிய ஓசை எழும் மாலைக்காலம், துயர் மறைக்கும் என் மன ஆற்றல் அழியும்படி வருத்துமே; நான் என்ன செய்வேன்?

பிரிவு நோய் அளித்துக் கைவளைகளைக் கழலப்பண்ணிய காதலரிடத்தில் சென்று, அவரோடு கலந்து விட்ட என் உயிரைச் செல்ல விடாமல் தடுக்கவே நானும் கருதுகின்றேன். ஆனால், வண்டுகள் உண்ணும்படி, வரிசை வரிசையாக மலர்ந்த மலர்களின் மணம், நிலவொளி வீசும் இராக்காலத்தில் வந்து வருத்துமே; நான் என்ன செய்வேன்?

- எனப் பலப்பல சொல்லி வருந்தும், கைவளைகள் கழன்றோடுமாறு பிரிந்து, பொருளிடத்தில் ஆசை கொண்டு, பின்னோக்கித் திரும்பிவிட எண்ணாது சென்ற காதலர் வினையை விரைந்து முடித்துக்கொண்டு, உன் பற்கள் புகழ்பெறு வதற்குக் காரணமான, தேன்போல் இனிக்கும் உன் சொல் நயத்தை விரும்பி, தீர்த்தற்கு அரிய நம் துயரைத் தீர்த்தற் பொருட்டு வந்துசேர்ந்தார்!

வயவு-கருவுற்ற மகளிர்க்கு உண்டாகும் வேட்கை. அல்லாந்தார்-வருந்திய சுற்றத்தார். புனிறு-கருவுயிர்த்த காலத்துத் தூய்மைக் குறைபாடு. ஓர்இ-தீர்ந்து. ஏர்தர-அழகுண்டாக. வளையவர்-இளைய மகளிர். வண்டல்-மணல் வீடு. எக்கர்-மணல்மேடு. போழ்ந்து-பிளந்து. ஐய-நுண்ணிய. சூழ்பு-ஆராய்ச்சி. விடுத்த-மலர்த்திய. இரும்-கரிய. தோயும்-படியும். கங்குல்-இரவு. களைஞர்-போக்குபவராய்.

29. தேர் அயர்மதி!

வேனிற் பருவம் வரவும் கணவன், வராதிருந்தமையால் கவலை கொண்ட அவன் மனைவி, கடந்த ஆண்டு வேனில் விழாவை நினைந்து கவலை கொண்டாள். 'இளவேனிற் பருவம்

வந்து விட்டது என்பதை, அவருக்குக் கூறுவார் யாரேனும் இருந்தால், எனக்காக, வாராது போனாலும், தம் ஆடல் பாடல் குறித்தாவது வருவார் எனக் கூறி வருந்தினாள். அவள் வருத்தத்தை அறிந்த பாணன் அவள் கணவனிடம் சென்று, அவள் துயர் கூறி, விரைந்து போமாறு வேண்டிக் கொண்டது இது:

“அருந்தவம் ஆற்றியார் நுகர்ச்சிபோல் அணிகொள,
விரிந்துஆனாச் சினைதொறுஉம் வேண்டும்தாது

அமர்ந்துஆடிப்

புரிந்தார்க்கும் வண்டொடு புலம்புதீர்ந்து எவ்வாயும்
இருந்தும்பி இறைகொள எதிரிய வேனிலான்;
துயிலின்றி யாம் நீந்தத், தொழுவையம் புனலாடி

5

மயில்இயலார் மருவுண்டு மறந்துஅமைகு வான்மன்னோ
வெயில்ஒளி அறியாத விரிமலர்த் தண்காவில்
குயில்ஆலும் பொழுதுஎனக் கூறுநர் உளராயின்;
பானாள்யாம் படர்கூர்ப், பணைஎழில் அணைமென்தோள்
மானோக்கின் அவரோடு மறந்துஅமைகு வான்மன்னோ

10

ஆனாச்சீர்க் கூடலுள் அரும்பவிழ் நறுமுல்லைத்
தேன்ஆர்க்கும் பொழுதுஎனத் தெளிக்குநர் உளராயின்;
உறலியாம் ஒளிவாட, உயர்ந்தவன் விழவினுள்
விறலிழை யவரொடு விளையாடு வான்மன்னோ
பெறலரும் பொழுதோடு பிறங்கிணர்த் துருத்திகூழ்ந்து

15

அறல்வாரும் வையைஎன்று அறையுநர் உளராயின்;
எனவாங்கு,

தணியானோய் உழந்துஆனாத் தகையவள் தகைபெற
அணிகிளர் நெடுந்திண்தேர் அயர்மதி, பணிபுநின்
காமர் கழல்அடி சேரா

20

நாமம்சால் தெவ்வரின் நடுங்கினள் பெரிதே.”

சென்ற பிறவியில் தவம் செய்தவர்கள், இப்பிறவியில், குறைவில்லாத பேரின்பம் பெற்று மகிழ்வது போல், அரும்புகள், அழகு மிகும்படி நிறைய மலர்ந்து மணக்கும் கொம்புகளில், தான் விரும்பிய மலரில் தங்கித் தேன் உண்டு மகிழ்ந்து ஆரவாரிக்கும் தேன்வண்டோடு, கருநிறத்தும்பிகளும், பசி வருத்தம் தீர்ந்து

தங்கும்படி, மரங்கள், அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளும் இவ்விளவேனிற் காலத்தில்-

வெயில் உள்ளே புகுவதற்கு இயலாதபடி நெருங்க வளர்ந்த, மணம் வீசும் மலர்களைக் கொண்ட, பூஞ்சோலையில் குயில் கூவும் இளவேனிற் பருவம் பிறந்துவிட்டது என்பதை, அவருக்குச் சென்று கூறுவார் யாரேனும் இருந்தால், அவன் விரைந்து வந்து, நான் துயர் மிகுதியால் துயில் மறந்து, இரவுப்பொழுதை வருந்திக் கழிக்க, மயில் போன்ற சாயலை உடைய பரத்தை மகளிரோடு கூடி, குளிர்ந்த குளத்தில் நீராடி, அம்மகிழ்ச்சியால் என்னை மறந்து அவரோடு தங்கியிருப்பான்; அதற்காகவாவது ஊர் வந்து சேருவான்; ஆனால், அந்தோ! சென்று அவனுக்கு உரைப்பவர் ஒருவரும் இல்லையே!

குன்றாப் புகழ்மிக்க கூடல் மாநகரில், முல்லை மலர்களில், தேனீக்கள் வந்து மொய்க்கும் இளவேனிற் பருவம் வந்து விட்டது என்று அவனுக்குச் சென்று கூறுவார் யாரேனும் இருந்தால், அவன் விரைந்து வந்து, நான் இரவின் இடையாமத் திலும், விழித்திருந்து வருந்த என்னை மறந்துவிட்டு, மூங்கில் அழகும் அணையின் மென்மையும் உடைய தோளும், மான் விழியும் கொண்ட மகளிரோடு மகிழ்ந்திருப்பான்; அம்மகிழ்ச்சி குறித்தாவது. ஊர் வந்து சேர்வான். ஆனால், சென்று கூறுவார் ஒருவரும் இல்லையே!

பெறுதற்கரிய இளவேனிற் பருவத்தோடு, வையை யாறும் மலர்நிறைந்த ஆற்றிடைக் குறையைச் சூழ்ந்து ஓடவும் செய்கிறது என்று சென்று அவனுக்குக் கூறுவார் இருந்தால் விரைந்து வந்து அன்பற்ற அவனோடு மாறுபட்டு, நான் அழகிழந்து போகவும், காமவேள் விழாவில், அணிகள் அணிந்த பரத்தையரோடு கூடி விளையாடி மகிழ்வான். எனக்காக வாராது போனாலும், தன் மகிழ்ச்சிக்காகவாவது வருவான். ஆனால், சென்று உரைப்பவர் ஒருவரும் இல்லையே!

- எனப் பலவாறு கூறிப் புலம்பி, உன் மனைவி, காதல் நோய் கொண்டு வருந்தி, கழல் கட்டி உன் கால்களைப் பணியாத, பகைவரைப் போல், நடுங்கித் துடிக்கிறாள். அவள் துயர் தீர்ந்து, இழந்த அழகை மீண்டும் பெறும்படி உன் பெரிய தேரை ஊர் நோக்கி ஓட்டுவாயாக!

ஆடி-உண்டு. புரிந்து-விரும்பி. புலம்பு-தனிமை. எவ்வாயும்-எங்கும். இறைகொள-தங்க. தொழுவை-நீர்நிலை. பாணாள்-இடையாமம். படர்கூர-துன்பம் மிகுமாறு. பணை-மூங்கில்.

ஆனாச் சீர்க்கூடல்-புகழால் மிகுந்த மதுரை. பிறங்கு-பெருமை. அறையுநர்-சொல்லுவார். தகைபெற-அழகுபெறும்படி. அயர்மதி-செலுத்துவாயாக.

30. வாளாதி வயங்கிழாய்!

மன்னன் ஒருவன், 'பனிக்காலம் கழித்து இளவேனிற் காலத்தில் வந்து விடுவேன்' என வாக்களித்து வேற்றுநாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்றிருந்தான்; ஆனால், அவன் மனைவியோ பனிக்காலக் கொடுமையைத் தாங்கமாட்டாது தளர்வுற்றாள்; அந்நிலையில், மனைவியின் மென்மையை அறிந்து, பின்பனிக் காலத்து இறுதிக்குள்ளாகவே வினை முடித்துக்கொண்டு அவன் வந்து சேர்ந்தான். மகிழ்ச்சிக்குரிய அச்செய்தியைத் தோழி அவன் மனைவிக்குக் கூறியது இது:

“கடும்புனல் கால்பட்டுக் கலுழ்தேறிக் கவின்பெற,
நெடுங்கயத்து அயல்அயல் அயிர்தோன்ற, அம்மணல்
வடுத்தூர வரிப்பபோல் ஈங்கைவாடு உதிர்புஉகப்,
பிரிந்தவர் நுதல்போலப் பீர்வீயக், காதலர்ப்
புணர்ந்தவர் முகம்போலப் பொய்கைபூப் புதிதுஈன, 5

மெய்கூர்ந்த பனியொடு மேல்நின்ற வாடையால்,
கையாறு கடைக்கூட்டக் கலக்குறூஉம் பொழுதுமன்
பொய்யேம் என்று ஆயிழாய்! புணர்ந்தவர் உரைத்ததை
மயங்குஅமர் மாறுஅட்டு மண்வெளவி வருபவர்
தயங்கிய களிற்றின்மேல் தகைகாண விடுவதோ, 10

பயங்கெழு பல்கதிர் பால்போலும் பொழுதொடு
வயங்கிழை தண்ணென வந்தஇவ் அசைவாடை?
தாள்வலம் படவென்று தகைநன்மா மேல்கொண்டு
வாள்வென்று வருபவர் வனப்பு ஆர விடுவதோ,
நீள்கழை நிவந்தபூ நிறம்வாடத் தூற்றுபு 15

தோள்அதிர்பு அகம்சேரத் துவற்றும்இச் சின்மழை?
பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்திண்தேர் மிசையவர்
வகைகொண்ட செம்மல்நாம் வனப்புஆர விடுவதோ,
புகைஎனப் புதல்கூழ்ந்து பூவங்கள் பொதிசெய்யா
முகைவெண்பல் நுதிபொர முற்றிய கடும்பனி? 20

எனவாங்கு,

வாளாதி; வயங்கிழாய்! வருந்துவள் இவள்ளெ
நாள்வரை நிறுத்துத் தாம் சொல்லிய பொய்யன்றி
மீளிவேல் தானையர் புகுதந்தார்
நீள்உயர்கூடல் நெடுங்கொடி எழுவே.”

25

தோழி! மழை பெய்த காலத்தில் விரைந்தோடிய நீர், வற்றிச் சிறுசிறு கால்களாக மாறித், தெளிந்து ஓடி அழகு பெறவும் எங்கும் நுண்மணல் பரக்கவும், மணல்மேட்டை அழகு செய்வதுபோல், இண்டைக் கொடியின் வாடிய மலர்கள், காம்ப்பற்று உதிரவும், கணவனைப் பிரிந்த மகளிரின் நெற்றி ஒளி இழந்து காட்டுவது போல், முன்பு பூத்தபூக்களைப் பீர்க்கு இன்று இழக்கவும். காதலரைக் கூடிக்களித்த மகளிர் முகம் போல், தாமரை பூக்கவும் குளிரால் உடல் வளைதற்குக் காரணமான பின்பனிக் காலமும், முன்பனிக் காலத்து வாடையும் நம்மைச் செயலிழக்கச் செய்து, சாகும் நிலைக்குக் கொண்டு வந்துவிட, அந்த இரண்டையும் கடந்து வந்து வருத்தும் இளவேனிற் பருவமல்லவோ, வந்து சேர்வேன் என்று காதலர் வாக்களித்த காலம்? அதுவரை, தோழி! நான் எவ்வாறு உயிர் வாழ்வேன்?

பயன்மிக்க திங்களின் கதிர்கள், பாலைப் பொழிந்தாற் போல் காட்சிதரும் இரவோடு, சிறந்த என் அணிகளும் சில்லிட்டுப் போகும்படி வந்து, உலாவும் வாடைக் காற்று பகைவரை அழித்து அவர் நாட்டைக் கைப்பற்றி வரும் தலைவர், நம் தெருவீதியில் அழகிய யானைமீது அமர்ந்து வரும் அழகைக் காண, நம்மை உயிரோடு விட்டு வைக்குமோ? வைக்காது உறுதியாக!

கரும்புப் பூவின் வெண்ணிறம் வாடுமாறு வாட்டிவிட்டு, தோள்கள், குளிர் மிகுதியால் குறுகி மார்பை அடையுமாறு தூற்றும் இத்தாரல், தாள் முயற்சியால் வெற்றியுண்டாக வென்று, குதிரை மீது அமர்ந்து, வான்வீரர்களையும் வென்று வரும் தலைவரின் வெற்றித் திருவழகைக் காணும்வரை நம் உயிரை விட்டு வைக்குமோ? இல்லை, வைக்காது உறுதியாக!

புதர்கள் தோறும் புகைபடிந்ததுபோல் படர்ந்து பற்களின் நுனி, ஒன்றோடொன்று அடித்துக் கொள்ளுமாறு வந்து வளைத்துக் கொள்ளும் இப்பின்பனி, பகைவரை வென்று, அவர் அளிக்கும் திரைப்பொருளைக் கைக்கொண்டு, தேர் ஏறி வரும்

காதலரின், வீரத்தால் பிறந்த பேரழகைக் காண நம்மை விட்டு வைக்குமோ? வைக்காது உறுதியாக!

- எனப் பயன்ற சொற்களை வீணே வழங்காதே! விளங்கிய அணிகளை அணிந்தவளே! குறித்த நாள் எல்லையை எண்ணிப் பார்த்து, அதுவர இன்னமும் சின்னாள் உள என அறிந்தும், அந்நாள்வரை மனைவி ஆற்றியிருக்கமாட்டாள் என்று எண்ணி, அதற்கு முன்பாகவே உயர்ந்த மாடங்களைக் கொண்ட கூடல்மாநகரில் வெற்றிக்கொடி பறக்குமாறு, காதலர், தலைநகர் வாயிலுள் புகுந்துவிட்டார்!

கால்பட்டு-கால்வாய்களாகி. கலுழ்தேறி-கலக்கம் தெளிந்து. வரித்தல்-அழகு செய்தல். வாடு-வாடிய மலர். கூர்ந்த-நடுங்கிய. கையாறு-செயலற்றுப் போதல். ஆர்-நுகர. அதிர்-நடுங்கி. செம்மல்-வீரத்தால் பிறந்த அழகு. பூவங்கள் பொதிசெய்யா முகை வெண்பல்-இனிய தேன் உள்ளே பெறுதல் அற்ற அரும் பாகிய வெண்பல். பொர-நடுங்க. வாளாதி-வாளா வருந்தாதே.

31. அயர்ந்தீகம் விருந்தே!

பொருள் தேடப் போயிருக்கும் என் கணவன் வருவதற்குள், வந்து விட்டதே இவ்விளவேனில் என அப்பருவத்தை நொந்து கொண்டாள் ஒரு பெண். 'பெண்ணே! வந்த வேனில், கணவர் வருகையை அறிவிக்கும் தூது ஆகும்; ஆகவே, அதை நொந்து கொள்வதை விடுத்து, வரவேற்று விருந்தளிப்போமாக' எனக் கூறினாள் தோழி. அது இது:

“எஃகுஇடை தொட்ட, காரக் கவின்பெற்ற ஐம்பால் போல்,
மையற விளங்கிய துவர்மணலது; அது
ஐதாக நெறித்தன்ன அறல்அவிர் நீர்ஐம்பால்
அணிநகை இடைஇட்ட ஈகையம் கண்ணிபோல்
பிணிநெகிழ் அலர்வேங்கை விரிந்தபூ நெறிகொளத் 5

துணிநீரால், தூய்மதி நாளால், அணிபெற,
ஈன்றவள் திதலைபோல் ஈர்பெய்யும் தளிரொடும்,
ஆன்றவர் அடக்கம்போல் அலர்செல்லாச் சினையொடும்
வல்லவர் யாழ்போல வண்டார்க்கும் புதலொடும்,
நல்லவர் நுடக்கம்போல் நயம்வந்த கொம்பொடும் 10

உணர்ந்தவர் ஈகைபோல் இணர்ஊழ்த்த மரத்தொடும்
புணர்ந்தவர் முயக்கம்போல் புரிவுற்ற கொடியொடும்

நயத்தார்க்கோ நல்லைமன், இளவேனில்! எம்போலப்
பசந்தவர் பைதல்நோய், பகைனைத் தணித்துநம்
இன்னுயிர் செய்யும் மருந்தாகிப், பின்னிய

15

காதலர், 'எயிறு ஏய்க்கும் தண்அருவி நறுமுல்லைப்
போதுஆரக் கொள்ளும் கமழ்குரற்கு' என்னும்
தூது வந்தன்றே, தோழி!
துயர்அறு கிளவியொடு அயர்ந்தீகம் விருந்தே."

கத்தரிக்கப்பட்டு, கார்மேகத்தின் நிறத்தைப் பெற்று, ஐந்து வகையாகப் பின்னி விடப்பட்ட மயிர் போன்ற கருமணல், மழை பெறாமையால் நொய்ம்மணலாய் மாற, பிடித்து விட்டாற் போல் பின்னி விடப்பட்டு, அழகு பெற நீண்ட கூந்தலின் நடுவே சூட்டிய பொன்னாலான கண்ணி போல், அக்கருமணல் மீது, வேங்கையின் பொன்னிறப் பூக்கள் உதிர்ந்து படியவும், தெளிந்த நீராலும் தூய முழுமதி நாளாலும் அழகு பெறவும், மகவீன்ற மகளிர் மேனியிற் காணப்படும் தேமல் போன்ற நெய்ப் பசையோடு கூடிய மாந்தளிரோடும், அறிவால் நிறைந்த பெரியோர் தாம் முடிக்கக் கருதிய ஒரு காரியத்தை, ஏற்ற காலம் வரும்வரையும் வெளிப்படுத்தாது தமக்குள்ளே அடக்கி வைப்பதுபோல், மலரும் பருவம் வரும்வரை, அரும்புகளை வெளியிடாது அடக்கி வைக்கும் கிளைகளோடும் வண்டுகள் யாழ் ஒலிபோல் ஆரவாரிக்கும் புதர்களோடும் மகளிர் நடிக்கும் கூத்து, காணக்காண நயம் தருதல்போல் ஆடி அசையும் மலர்க்கொடிகளோடும், ஈகையால் உன்டாவதே இறவாப் புகழாம் என உணர்ந்தவர் கொடுக்கும் கொடைப் பொருள் போல், மலர்க் கொத்துக்களை மகிழ்ந்தளிக்கும் மரங்களோடும், காதலனும் காதலியும் தழுவிக்கிடப்பதுபோல் பின்னிக்கிடக்கும் கொடிகளோடும் கூடிவரும் இளவேனிற் காலமே! எம்மை விரும்பும் எம் காதலர்க்கு, யாங்கள் இன்பப் பொருளாவது போல், உன்னை விரும்புவார்க்கு நீயும் இன்பப் பொருளா வாய்! உன்னை விரும்பாதவர்க்குத் துன்பப் பொருளாவாய்!

பெண்ணே! இவ்வேனிற் பருவம், காதலரைப் பிரிந்து ஒளி இழக்கும் மகளிரின் காதல் நோயைத் தானும் பகையெனக் கொண்டு, அதைத் தணிவித்து, இனிய அவர் உயிரை இறவாமல் செய்யும் சிறந்த மருந்தாகி, விரைவில் வந்து விடுவேன்; ஆகவே, இனி வருந்தியிருப்பதை விடுத்து அருவிக் கரையில் மலர்ந்து மகளிர் இளம்பற்களை நிகர்க்கும் முல்லை மலர்களைத் தலைவி

மணக்கும் தன் கூந்தலில் நிறையச் சூடி மகிழ்வாளாக' என்று காதலர் கூறிவிட்ட செய்தியைத் தூது சொல்ல வந்துளது. ஆகவே, பெண்ணே! அவ்வேனிற் பருவத்தைத் துயர்மிகும் சொற்களைச் சொல்லிச் சினக்காமல் இனிய சொற்களை வழங்கி வரவேற்று விருந்தளித்து வழிபடுவோமாக!

எஃகு-கத்தரிகை. துவர்-புலர்ந்த. நெறித்தன்ன-பிடித்து விட்டாற்போன்ற. ஈகை-பொன். நெறிகொள-ஓழுங்காக வீழ்ந்து கிடக்க. ஈர்பெய்யும்-எண்ணெய்ப் பசைகொண்ட. நுடக்கம்-ஆட்டம். இணர் ஊழ்த்த-மலர்க்கொத்துக்களை ஈன்ற. குறற்கு-கூந்தலுக்கு.

32. குயிலையும் அவரையும் புலவாதி!

'வேனிற் பருவத் தொடக்கத்தில் வந்து விடுவேன்' என்று அளித்திருந்த வாக்குறுதி பொய்யாகாமல், வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான் கணவன். ஆனால், 'வேனிற் பருவம் வந்து விட்டதே; அவர் வரவில்லையே' என அதற்குள்ளாகவே வருந்தத் தொடங்கி விட்டாள் மனைவி. அந்நிலையில், அவன் தேரைத் தெருக்கோடியில் கண்ட தோழி, 'வந்து விட்டார் அவர், வருந்தாதே நீ' என்றது இது:

“வீறுசால் ஞாலத்து வியல்அணி காணிய
யாறுகண் விழித்தபோல், கயம்நந்திக் கவின்பெற
மணிபுரை வயங்கலுள் துப்புஎறிந் தவைபோலப்,
பிணிவிடும் முருக்கிதழ் அணிகயத்து உதிர்ந்துஉகத்,
துணிகயம் நிழல்நோக்கித் துதைபுடன் வண்டார்ப்ப, 5

மணிபோல அரும்பூழ்த்து, மரமெல்லாம் அலர்வேயக்
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கவவுக்கை நெகிழாது
தாதுஅவிழ் வேனிலோ வந்தன்று, வாரார், நம்
போதுஎழில் உண்கண் புலம்ப நீத்தவர்;
எரிஉரு உறழ இலவம் மலரப், 10

பொரிஉரு உறழப் புன்குபூ உதிரப்,
புதுமலர்க் கோங்கம் பொன்னெனத் தாதூழ்ப்பத்
தமியார்ப் புறத்துஎறிந்து எள்ளி முனியவந்து,
ஆர்ப்பது போலும் பொழுது; எண்ணி அந்நலம்
போர்ப்பது போலும் பசப்பு; 15

நொந்து, நகுவனபோல் நந்தினகொம்பு; நைந்துள்ளி
 உகுவது போலும்என் நெஞ்சு; எள்ளித்
 தொகுபு உடன் ஆடுவ போலும் மயில்; கையில்
 உகுவன போலும் வளை; என்கண்போல்
 இகுபு, அறல்வாரும் பருவத்தும் வாரார்; 20

மிகுவது போலும் இந்நோய்;
 நரம்பின் தீங்குரல் நிறுக்கும் குழல்போல்
 இரங்கிசை மிஞ்றொடு தும்பிதாது ஊதத்
 தூதுஅவர் விடுதரார்; துறப்பார்கொல்?
 இருங்குயில் ஆலும் அரோ! 25

எனவாங்கு,
 புரிந்துநீ, எள்ளும் குயிலையும் அவரையும் புலவாதி;
 நீலிதழ் உண்கண்ணாய்! நெறிகூந்தல் பிணிவிட,
 நாள்வரை நிறுத்துத்தாம் சொல்லிய பொய்யன்றி
 மாலைதாழ் வியன் மாப்பர் துணைதந்தார் 30

கால்உறழ் கடுந்திண்தேர் கடவினர் விரைந்தே.”

‘நிறைய விளைவதால், பிறநாட்டு நிலங்களுக்கில்லாத பெரிய
 புகழ் பெற்ற தமிழகத்து நிலங்களின் சிறந்த அழகைக் கண்டு
 களிக்க விரும்பி, அந்நிலத்தில் ஓடும் ஆறு கண் விழித்து
 நோக்குவதுபோல், ஆற்றருகே உள்ள குளங்கள், மலர்களால்
 நிறைந்து அழகுபெறவும், பளிங்கு மணி போன்ற வெண்ணிறக்
 கண்ணாடிக்குள்ளே, செந்நிறப் பவழத்தைப் பதித்து வைத்தது
 போல், முருக்கமரத்தின் மலர்ந்த இதழ்கள், தெளிந்த குளத்து
 நீருள் உதிர்ந்து படியவும், தெளிந்த குளத்து நீரில், தன்னுருவம்
 தான் இருந்து தேன்குடிக்கும் மலரோடு நிழலாடக் கண்ட ஒரு
 தேனீ, அவற்றைத் தனக்குப் பகையாய் வந்து சேர்ந்த வேற்று
 ஈயும், வேற்று மலருமாகக் கருதிச் சினந்து அந்நிழலருகே சென்று
 மோதி ஆரவாரம் செய்யும்படி மரங்கள் எல்லாம், பன்னிற
 மலர்களை மலரவும், கணவனும் மனைவியும் கைகோத்து
 மகிழும்படி, மலர்களில் மகரந்தங்களை மலர்க்கும் வேனிற்
 பருவம் வந்துவிட்டது. ஆனால், மலர்போலும் அழகு வாய்ந்த
 மைதீட்டிய என் கண்கள், அழுது அழுது அழகிழக்குமாறு அகன்ற
 காதலர் வந்திலர்! அந்தோ! நான் என்ன செய்வேன்?’

‘செந்தழல் போன்ற செந்நிறப் பூக்களை இலவம் பூக்கவும், நெற்பொரி போன்ற வெண்ணிறப் பூக்களைப் புன்கமரங்கள் பூத்து உதிர்க்கவும், பொன்னாலான பொடிகளைத் தூவுவது போல் கோங்கின் புதிய மலர்கள் மகரந்தங்களை உதிர்க்கவும் வந்த இவ்வேனிற் காலம், கணவரைப் பிரிந்து தனித்துக்கிடக்கும் மகளிரை, வெளியே தள்ளி எள்ளி நகைக்கும் போலும்! அம்மகளிர் அழகு அதனால் அழிந்து விடாதபடி காக்கக் கருதிய பசலை, அவ்வழகை மூடி மறைத்துவிடும் போலும்!’

‘தமக்குப் போட்டியாக வந்து விட்டனரே என மனம் நொந்து அவரை எள்ளி நகைத்தற்குரிய காலத்தை எதிர்நோக்கி இருந்து, அக்காலம் வரவே, அம்மகளிரை எள்ளி நகைப்பது போல், மலர்க் கொம்புகள் மலர்களால் நிறைந்து மாண்புற்றன. அந்நிலை கண்டு வருந்தி, வாராத காதலரை நினைந்து நினைந்து, அழிந்துவிடும் போலும் என்நெஞ்சம்! பண்டு, சாயலால் தம்மை வென்ற என்னை எள்ளி நகைப்பதுபோல், மயில்கள், என் கண்முன் நின்று ஆடத்தொடங்கிவிட்டன போலும்! என் கைவளைகளும் கழன்றுவிடும் போலும்! இந்நிலை வரவும், துளித்துளியாக நீர் சொரியும் என் கண்போல், அருவிகள் நீர் ஒழுகும் இப்பருவத்திலும் காதலர் வாரார் போலும்! அதனால், என் காதல் நோயும் மேலும் மேலும் மிகும் போலும்!’

‘ஒரு பக்கத்தில் யாழ் நரம்பிலிருந்து எழும் இனிய இசையைத், தாளங்கொடாதவாறு நிறுத்த உதவும் குழலோசை போல், ஓசை எழுப்பும் தேனீக்களோடு தும்பிக் கூட்டமும் ஒன்று கூடி ஒலித்தபடியே மலர்த் தேனை மாந்த, ஒரு பக்கத்தில் கருநிறக் குயில்கள், குரல் எடுத்துக் கூவுகின்றன. இந்நிலையில் தாம் வாராது போயினும், விரைவில் வந்து விடுகிறேன் எனக் கூறி ஒரு தூதுவனையும் விடுக்கவில்லை. தோழி! அவர் நம்மைக் கைவிட்டு விடுவாரோ?’

-எனப் பலப்பல கூறிக் குயிலையும், காதலரையும் சின வாதே; காதலர், நாள் எல்லை குறித்து வாக்களித்துச் சென்றதை நெஞ்சிலே நிறுத்தி, அது பொய்த்துப் போகாதபடி காற்றுப் போல் கடுக ஓடும் திண்ணிய தேர் ஏறி, வரும் அவரை வரவேற்கும் ஆர்வ மிகுதியால் பின்னல் பின்னத் தொடங்கிய தையும் கைவிட்டு நாம் விரைந்து எழும்படி, விரைந்து வந்து சேர்ந்தார்!

வீறுசால்-தனிப்பெருமை. ஞாலம்-உலகம். நந்தி-நிறைந்து. மணி-பளிங்கு. வயங்கல்-கண்ணாடி. துப்பு-பவளம். பிணி

விடும்-மலரும். துணிகயம்-தெளிந்த குளம். துதைபு-நெருங்கி. கவவுக்கை-தழுவிய கைகள். போது-பெரிய அரும்பு. உறழ்- ஒப்ப. நொந்து-வருந்தி. நைந்து-வருந்தி. உகுவது-அழுவது. இருபு-வற்றி. மிஞ்றியு-வண்டின் இனம். ஆலும்-கூவும். புரிந்து-மனம் வேறுபட்டு. நெறி கூந்தல்-பின்னிய கூந்தல். கால்-காற்று.

33. மாவினர் புகுதந்தார்!

பொருள் தேடிப் போயிருந்த கணவன், வரவேண்டிய வேளிற் பருவம் வந்து விட்டது. ஆனால், அவன் வந்திலன். அவன் மனைவி மாளாத் துயர் கொண்டாள். 'வருந்திப் புலம்புவது நன்றன்று; அது பிறர் பழிப்பதற்கு இடமாம்; மனத்துயரை மறைத்து வாழ்தல் வேண்டும்' என அறிவுரை கூறினாள் தோழி. 'நான் மறைக்க முயலினும், கண், தோள் முதலாம் உறுப்புக்கள் காட்டிவிடுகின்றனவே, என் செய்வேன்?' என்றாள் அப்பெண். அந்நிலையில் அவனும் வந்து விட்டான். அவன் வருகையைத் தோழி, அவளுக்குக் கூறியது இது:

“மன்னுயிர் ஏமுற மலர்ஞாலம் புரவீன்று,
பன்னீரால் கால்புனல் பரந்துண்டடி, இறந்தபின்
சின்னீரால் அறல்வார, அகல்யாறு கவின்பெற,
முன்ஒன்று தமக்குஆற்றி, முயன்றவர் இறுதிக்கண்
பின்ஒன்று பெயர்த்துஆற்றும் பீடுடை யாளர்போல், 5

பன்மலர் சினைஉகச், சுரும்புஇயிர்ந்து வண்டுஆர்ப்பு,
இன்னமர் இளவேனில் இறுத்தந்த பொழுதினான்.
விரிகாஞ்சித் தாதாடி, இருங்குயில் விளிப்பவும்,
பிரிவஞ்சா தவர்தீமை மறைப்பென்மன்; மறைப்பவும்
கரிபொய்த்தான் கீழ்இருந்த மரம்போலக் கவின்பாடி 10

எரிபொத்தி என்நெஞ்சம் சுடுமாயின், எவன்செய்கோ?
பொறைதளர் கொம்பின்மேல் சிதர்இனம் இறைகொள
நிறைதளரா தவர்தீமை மறைப்பென்மன்; மறைப்பவும்,
முறைதளர்ந்த மன்னவன்கீழ்க் குடிபோலக் கலங்குபு
பொறைதளர்பு பனிவாரும் கண்ணாயின், எவன்செய்கோ? 15

தளையவிழ்பூஞ் சினைச்சுரும்பு யாழ்போல இசைப்பவும்,
கொளைதளரா தவர்தீமை மறைப்பென்மன்; மறைப்பவும்
கிளைஅழிய வாழ்பவன் ஆக்கம்போல் புல்லென்று
வளையானா நெகிழ்போடும் தோளாயின், எவன்செய்கோ?
எனவாங்கு, 20

நின்உள்நோய் நீஉரைத்து அலமரல், எல்லா! நாம்,
எண்ணிய நாள்வரை இறவாது, காதலர்
பண்ணிய மாவினர் புகுதந்தார்
கண்ணுறு பூசல் கைகளைத் தாங்கே.”

பெருவெள்ளம் பாயும் காலத்தில், அவ்வெள்ள நீரைப் பல
கால்வாய்கள் வழியாக எங்கும் பரப்பி உயிர்கள் நல்வாழ்வு
வாழும்படி, பரந்த இவ்வுலகைப் பாதுகாத்து, வெள்ளம் வற்றிய
காலத்தில், சிறிதே நீரோடு சின்னம் சிறு கால்வாய்களில் நீர்
அறல்பட்டு ஓடிப், பேராறு அழகு பெறவும், முன்னொரு
காலத்தில் தமக்கு ஓர் உதவியைச் செய்த ஒருவர், அவ்வாறு உதவி
செய்யும் தொண்டையே முழுக்க முழுக்க மேற்கொண்ட
மையால், வளம் இழந்து கெட்டுப்போன காலத்தில், அவர்க்குத்
தம்மால் செய்யக்கூடிய ஓர் உதவியைச் செய்பவர் போல், ஆற்றங்
கரை மரங்கள், நீரூட்டி வளர்த்த ஆற்று மணல் மீது பன்னிற
மலர்களை உதிர்த்துத் தூவவும், தேன் உண்ணும் ஈக்களும்
வண்டுகளும் ஆரவாரம் செய்யவும், இளவேனிற் காலம்
வந்துவிட்ட இக்காலத்தில்-

காஞ்சி மலரில் படிந்து, மகரந்தங்களைக் குடைந்து உண்ட
குயில்கள் குரல் எடுத்துக்கூவவும்; பிரிந்து வாழ்தலால் வரும்
பழிக்கு அஞ்சாக் காதலர் செய்த கொடுமையை மறைக்கவே நான்
முயலுகின்றேன். ஆனால் மறைந்து வைக்க நான் எண்ணினும்,
பொய்ச் சான்று கூறிய ஒருவன் கொடுமையால், அவன் நின்ற
மரமும் தீ பற்றி அழிந்து விடுவதுபோல், உடலோடு, உடல்
அழகும் அழியும் வண்ணம் காமத்தீயை மூட்டி என் நெஞ்சு
என்னைச் சுட்டுப் பொசுக்கக் கருதுமானால், நான் யாது
செய்வேன்?

மலர்களின் பாரம் தாங்கமாட்டாது தளர்ந்த கொம்புகள் மீது
வண்டுக் கூட்டம், மேலும் வந்து அமர்தற்கேற்ற வேனிற்காலம்
வரவும், ஆசைகளை அடக்கி நிறுத்தவல்ல நம் காதலர் நம்மைப்
பிரிந்து செய்த கொடுமையை மறைக்கவே நான் முயலு கின்றேன்;
ஆனால், நான் மறைத்து வைக்க முயலினும், ஆளும் முறை

தவறிய அரசன் கீழ் வாழும் மக்கள், துன்புற்றுத் துடிப்பது போல், என் கண்கள், கலங்கி, நீர் சொரியுமானால், நான் என் செய்வேன்?

மலர்கள் நிறைந்த கொம்பில் மொய்க்கும் தேனீக்கள் யாழ் போன்ற இனிய ஓசை எழுப்பும் இளவேனிற் காலம் வரக்கண்டும், கொள்கையில் வழுவாத காதலர் செய்த தீமையை மறைக்கவே நான் முயலுகின்றேன்; ஆனால் மறைத்து வைக்க நான் முயலினும் தன் சுற்றத்தார் கெட்டழிய, அவர் கேட்டின் மீது வாழக் கருதுவோன் இறுதியில் அழிவது போல், என் தோள்கள் தளர்ந்து அழகிழந்து, தம் முன்கையில் இட்ட வளைகளையும் கழன்றோடச் செய்யுமானால், நான் அதற்கு என் செய்வேன்?

- என்று கூறிப் பெண்ணே! உன் அகத்துயரைப் புறத்தே கூறிப் புலம்பாதே; கண்ணுக்குற்ற வருத்தத்தைக் கைகள் விரைந்து சென்று களைவது போல், வரும்நாள் இது என நாம் எண்ணி இருந்த அந்நாள் எல்லை கடந்து போவதற்கு முன்பே, காதலர் குதிரை ஊர்ந்து வந்து விட்டார் காண்!

மன்-நிலைபெற்ற. ஏம் உற-வாழுமாறு. புரவீன்று-பாதுகாத்து. கால்-வாய்க்கால். இறந்தபின்-நீர்வற்றிய பின். அறல்- அருவி. வார-ஒழுகி ஓட. இமிர்ந்து-ஒலித்து. இறுத்தந்த-வந்து தங்கிய. தாதுஆடி-மகரந்தத் தூள்களிற் படிந்து. கரி பொய்த்தான்-பொய்ச்சான்று கூறியவன். எரி பொத்தி-காமத்தீமுண்டு. பொறை தளர்-பாரம் தாங்காது தளரும். சிதரினம்-வண்டுக் கூட்டம். இறைகொள-தங்க. நிறை-நிறையெனும் குணம். பனிவாரும்-நீர் ஒழுகும். தளை-அரும்பின் முறுக்கு. பூஞ்சினை- பூங்கொம்பு. சுரும்பு-வண்டு. கொளை-ஒழுக்கம். ஆனா- அமையாது. நெகிழ்பு-கழன்று. அலமரல்-வருந்தற்கு. எல்லா- ஏடி! இறவாது-கடவாது.

34. துனி கொள்ளல்!

வேனிற் பருவவரவு கண்டு வருந்தினாள் ஒரு பெண். வருந்துவது நன்றன்று என அறிவுரை கூறினாள் அவள் தோழி. 'கணவர் வருவேன் எனக் கூறிச் சென்ற காலம், இவ்வேனிற் காலம் அல்லவோ? எனக் கேட்டுக் கண்ணீர் சொரிந்தாள் அப்பெண். அந்நிலையில் அவன் தேர்வரக் கண்ட தோழி, மகிழ்ச்சிக்குரிய அச்செய்தியை அப்பெண்ணுக்குக் கூறியது இது:

“மடிஇலான் செல்வம்போல் மரன்நந்த, அச்செல்வம்
படிஉண்பார் நுகர்ச்சிபோல் பல்சினை மிஞ்றிறுஆர்ப்ப,
மாயவள் மேனிபோல் தளிர்ஈன; அம்மேனித்
தாய சுணங்குபோல் தளிர்மிசைத் தாதுஉக,
மலர்தாய பொழில்நண்ணி, மணிநீர்க் கயம்நிற்ப, 5

அலர்தாய துறைநண்ணி, அயிர்வரித்து அறல்வார;
நனிள்ளரும் குயில்நோக்கி, இனைபுகு நெஞ்சத்தால்
துறந்துள்ளார் அவர்எனத் துனிகொள்ளல், எல்லா! நீ
வண்ணவண்டு இமிர்ந்துஆனா வையைவார் உயர்எக்கர்த்
தண்அருவி நறுமுல்லைத் தாதுஉண்ணும் பொழுதன்றோ, 10

கண்நிலா நீர்மல்கக், கவவிநாம் விடுத்தக்கால்,
ஒண்ணுதால்! நமக்குஅவர் வருதும்என்று உரைத்ததை?
மல்கிய துருத்தியுள் மகிழ்துணைப் புணர்ந்தவர்
வில்லவன் விழவினுள் விளையாடும் பொழுதன்றோ,
‘வலனாகவினை’ என்று வணங்கி நாம் விடுத்தக்கால், 15

ஒளிஇழாய்! நமக்கு அவர்வருதும் என்று உரைத்ததை?
நிலன்நாவில் திரிதருஉம் நீள்மாடக் கூடலார்
புலன்நாவில் பிறந்தசொல் புதிதுஉண்ணும் பொழுதன்றோ,
பலநாடு நெஞ்சினேம், பரிந்துநாம் விடுத்தக்கால்,
சுடர்இழாய்! நமக்குஅவர் வருதும்என்று உரைத்ததை? 20

எனவாங்கு,
உள்ளுதொ றுடையும்நின் உயவுநோய்க்கு உயிர்ப்பாகி
எள்ளறு காதலர் இயைதந்தார், புள்இயல்
காமர் கடுந்திண்தேர்ப் பொருப்பன்,
வாய்மை அன்ன வைகலொடு புணர்ந்தே.” 25

ஏடி, பெண்ணே! ஊக்கம் குன்றி ஓய்ந்துவிடாதவன்
செல்வம் நாள்தோறும் வளர்வதுபோல், மரங்கள் மலர்ச்
செல்வத்தால் சிறக்கவும், அவன் ஈட்டிய செல்வத்தை, அவனால்
படியளிக்கப் பெற்ற பெரியோர்கள் இருந்து உண்பது போல்,
மலர்களில் அமர்ந்து, தேனை உண்டு வண்டுகள் ஆரவாரிக்
கவும், கரியவள் மேனிபோல, மரங்கள் இளந்தளிர்களை
ஈனவும், அம்மேனி மீது பொன்னிறத் தேமல்கள் படர்ந்தது
போல், அத்தளிர்கள் மீது பொன்னிறப் பூந்தாதுகள் உதிரவும்,

மலர்கள் நிறைந்த பூஞ்சோலையை அடுத்துப் பளிங்குபோல் தெளிந்த நீர் நிறைந்த கயங்கள் இடம் பெறவும், மலர்கள் நிறைந்த நீர்த்துறைகளை அடுத்து, நுண் மணலை அரித்துக் கொண்டு அருவிகள் ஒழுகவும், 'இத்தகைய இளவேனிற் பருவத்தில் நீ உன் காதலனைப் பிரியவிட்டனையே' எனக் கூறாமல் கூறி எள்ளி நகைக்கும் குயிலின் குரல் கேட்டு வருந்தும் நெஞ்சோடு, 'நம்மைப் பிரிந்து மறந்து வாழ்கின்றனரே' என அவரிடம் நீ வெறுப்புக் கொள்ளாதே!

'காதலரிடம் கடுஞ்சினம் கொள்ளாதே' என அறிவுரை கூறும் தோழி! காதலர் பிரியக் கருதி விட்டனரே என்ற கலக்கத்தால், கண்களில், தடுத்து நிறுத்த நினைக்கவும் நிற்காது நீர் பெருக, அவரை ஆரத்தழுவிப் போக விடை அளித்த அன்று, அவர் வாக்களித்த காலம், வண்ணத்தால் வனப்பு மிக்க வண்டுகள் ஓயாது ஒலித்து, வைகைக் கரைக்கண் நீண்டு உயர்ந்த மணல் மேட்டில் அருவிநீர் பெற்று வளர்ந்த முல்லையின் மணம்மிக்க மலரில் தேன் குடிக்கும் வேனிற்காலம் அல்லவோ?

'வினை வெற்றிபெறுமாக' என வாழ்த்தி விடை கொடுத்த அன்று, அவர் வாக்களித்த காலம், மனம் விரும்பும் காதலரைப் புணர்ந்து மகிழும் வாய்ப்பினைப் பெற்றவர், ஆற்றிடைச் சென்று ஆங்கு நிகழும் காமவேள் விழாவில் கலந்துகொண்டு களிக்கும் வேனிற் காலம் அல்லவோ?

'கணவர் பிரிந்து போய் விட்டால், இருந்து உயிர் வாழ்வேமோ, இறந்து அழிவேமோ' என எண்ணாதன வெல்லாம் எண்ணி எண்ணி நடுங்கும் நெஞ்சினைப் பெற்ற நாம், வருந்தி வழிவிட்ட அன்று, அவர் வாக்களித்த காலம், உலகில் வாழும் ஒவ்வொருவர் வாயாலும் வாயாரப் புகழப்பெறும். நெடிய மாடங்கள் மலிந்த மதுரை மாநகரத்து மக்கள், அறிவால் நிறைந்த ஆன்றோர்கள், தாம் ஆக்கிய பாக்களின் பொருள் நயத்தைத் தாமே எடுத்து இயம்ப, அவர் புதிய புதியவாக எடுத்து இயம்பும் அச்சொற் பொருள் இன்பத்தை நுகரும் வேனிற் காலம் அல்லவோ?

- எனப் பலப்பல கூறி, அவனை நினைக்கும் போதெல்லாம் நெஞ்சழியும் உன் காதல் நோய் தீர்ந்து, சற்றே இளைப் பாறும்படி, பறவை போல் பறந்தோடும் ஓட்டமும், அழியா

அழ்கும், அழிக்கலாகாத திண்மையும் வாய்ந்த தேர்ப்படை மிக்க பாண்டியன் வாக்கும், வஞ்சினமும் தப்பாது வாய்ப்பது போல், குறிப்பிட்ட அந்நாள் வரை, நம்மை மறந்து இருக்க மாட்டாத நம் காதலர் வந்து விட்டார். ஆகவே, உன் வருத்தம் இன்றோடே ஒழிவதாக!

நந்த-வளம்பெற. சினை-கொம்பு. ஈன-துளிர்க்க. நண்ணி-அடுத்து. அயிர்-நுண்மணல். வரித்து-அழகுசெய்து. அறல்வார-அருவி ஓட. இனைபு-வருந்தி. உகும்-கெட்டழியும். உள்ளார்-நினையார். துனி-வெறுப்பு. இமிர்ந்து -ஆரவாரித்து. ஆனா-குறையாத. கவவி-தழுவி. துருத்தி-ஆற்றிடைக்குறை. வில்லவன்-காமவேள். வலனாக-வெற்றி பெறுக. நாவில்திரிதரும்-நாவால் புகழப்படும். புலன்நாவில்-புலவர்களுடைய நாவில். நாடும்-எண்ணி எண்ணி வருந்தும். உயவுநோய்-காமநோய். புள்இயல்-பறவைபோல் பறந்து பாயும் இயல்பு. பொருப்பன்-பொதிய மலைக்குரிய பாண்டியன்.

35. உயிர்க்கும் என் நெஞ்சு!

கணவன் வருவேன் எனக் கூறிச்சென்ற வேனிற்காலத்தில், வாராமை கண்டு மனைவி வருந்த, அவள் வருந்தம் கண்டு வருந்திய தோழி அவளுக்குக் கூறியது இது:

“கொடுமிடல் நாஞ்சிலான் தார்போல் மராத்து
நெடுமிசைச் சூழும் மயில்ஆலும் சீர,
வடிநரம்பு இசைப்பபோல், வண்டொடு கரும்புஆர்ப்பத்,
தொடிமகள் முரற்சிபோல் தும்பிவந்து இமிர்தர,
இயன்எழீஇய வைபோல எவ்வாயும் ‘இம்’ எனக், 5

கயன்அணி பொதும்பருள் கடிமலர்த் தேன்ஊத,
மலர்ஆய்ந்து வயின்வயின் விளிப்பபோல், மரன்ஊழ்ப்ப
இருங்குயில் ஆலப் பெருந்துறை கவின்பெறக்,
குழவிவேனில் விழவு எதிர்கொள்ளும்
சீரார் செவ்வியும் வந்தன்று; 10

வாரார், தோழி! நம் காதலோரே;
 பாஅய்ப், பாஅய்ப், பசந்தன்று நுதல்;
 சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்;
 நனிஅறல் வாரும் பொழுதுஎன, வெய்ய
 பனிஅறல் வாரும் என் கண்; 15

மலையிடைப் போயினர் வரல்நசைஇ, நோயொடு
 முலையிடைக் கனலும்என் நெஞ்சு;
 காதலிற் பிரிந்தார்கொல்லோ? வறிதோர்
 தூதொடு மறந்தார்கொல்லோ? நோதகக்
 காதலர் காதலும் காண்பாம் கொல்லோ? 20

துறந்தவர் ஆண்டாண்டு உறைகுவர் கொல்லோ, யாவது?
 நீளிடைப் படுதலும் ஒல்லும்; யாழநின்
 வாள்இடைப் படுத்த வயங்கீர் ஒதி!
 நாள்அணி சிதைத்தலும் உண்டு என நயவந்து
 கேள்வி அந்தணர் கடவும் 25

வேள்வி ஆவியின் உயிர்க்கும் என் நெஞ்சு!”

தோழி! அஞ்சத் தக்க ஆற்றல் உடையவனும், கலப்பைப் படை
 உடையோனும் ஆகிய வெண்ணிற மேனி பெற்ற
 பலதேவனுக்குரிய துழாய் மாலைபோல் வெண்கடப்ப மரத்தின்
 கிளைகளில் கூட்டமாய் வாழும் மயில்கள் ஆரவாரிக்கும் அழகு
 உண்டாகவும், முறுக்கற இழுத்து நீட்டிய யாழ்நரம்பு இசைப்பது
 போல், வண்டுகளும் கரும்புகளும் ஆரவாரப் பேரொலி
 எழுப்பவும், பாடிப் பரிசாகப்பெற்ற தொடி விளங்கும் கையினை
 உடையளாகிய விறலியரின் இனிய வாய்ப்பாட்டுப் போல்,
 தும்பிகள் வந்து ஒலி எழுப்பவும், குளத்தை அடுத்திருக்கும்
 பூஞ்சோலையின் எல்லா இடங்களிலும், இசைக் கருவிகள் ஒன்று
 கூடி இசை எழுப்பியது போல், ‘இம்’ எனும் ஓசையுடைய வாய்த்
 தேனீக்கள் மலர்களை ஊதவும், மரங்கள் ஒவ்வொன்றும் தம்
 மலர்களைச் சூடவல்ல மகளிரையும், அவர் மனம் விரும்பும்

மலர்களையும் ஆராய்ந்து, அம் மகளிரைத் தம்மிடம் தனித்தனியே அழைப்பது போல், வரிசை வரிசையாக மலர்ந்து காட்டவும், கரிய குயில் கூவவும், பெரிய நீர்த்துறை அழகு பெறவும், இளவேனிற் பருவத்தில் வேனில் விழாக் கொண்டாடற்குரிய சிறந்த காலமும் வந்து விட்டது! ஆனால், நம் காதலர் மட்டும் வந்திலர்!

அவர் வராமையால் வந்த வருத்த மிகுதியால் என் நெற்றியில் மெல்லப் படரத்தொடங்கிய பசலை, சிறிது சிறிதாகப் படர்ந்து படர்ந்து இறுதியில் முழுதும் படர்ந்தே விட்டது; தளரத் தொடங்கிய என் தோள்கள் சிறிது சிறிதாகத் தளர்ந்து தளர்ந்து; இறுதியில் முழுதும் தளர்ந்தே போயின!

என் கண்கள், அருவிகள் நீர் தெளிந்து ஒழுகும் வேளிற் காலம் வந்து விட்டது எனக்கண்டு, கொதிக்கும் நீரை ஓயாது சொரியத் தொடங்கிவிட்டன!

மலையிடையிட்ட வழிகளைக் கடந்து சென்ற காதலர் வருகையை ஆர்வத்தோடு எதிர்நோக்கி எதிர்நோக்கி என் நெஞ்சு ஏமாற்ற மடைந்தமையால் மார்பு நெருப்பெனக் கொதிக்கத் தொடங்கிவிட்டது!

‘தோழி! காதலர் நம்மீது கொண்ட காதலைக் கைவிட்டனரோ? அல்லது காதல் உணர்வோடு இருந்தும் தன் வருகையை யுணர்த்த வல்ல ஒரு தூதை அனுப்ப மறந்து விட்டனரோ? வந்து அவர் காட்டும் காதல் இன்பத்தை, அதுகாறும் வருந்தி வாழ்ந்திருந்து காணக்கொடுத்து வைப்போமோ? நம்மை விட்டுப் பிரிந்தவர் போன இடத்திலேயே தங்கி விடுவாரோ? ஏதும் புரியவில்லையே!

‘வெட்டி, வாரி முடித்த கூந்தலை உடையவளே! நம்மை மணந்த காதலர் பிரிந்து போய்த் தொலைநாடுகளில் வாழ்வது உலகியலுக்கும் பொருந்தும் என்ப. அதனால், அவர் வருவதற்கு முன்பே, அவர் குறித்த நாள் வந்து வருந்தி உன் அழகை அழித்தலும் நிகழ்ந்து விடும் என்ற அச்சத்தால் என் நெஞ்சு, வேள்விப் புகைபோல், வெப்பம் மிக்க நெடுமூச்சுக் கொள்ளா

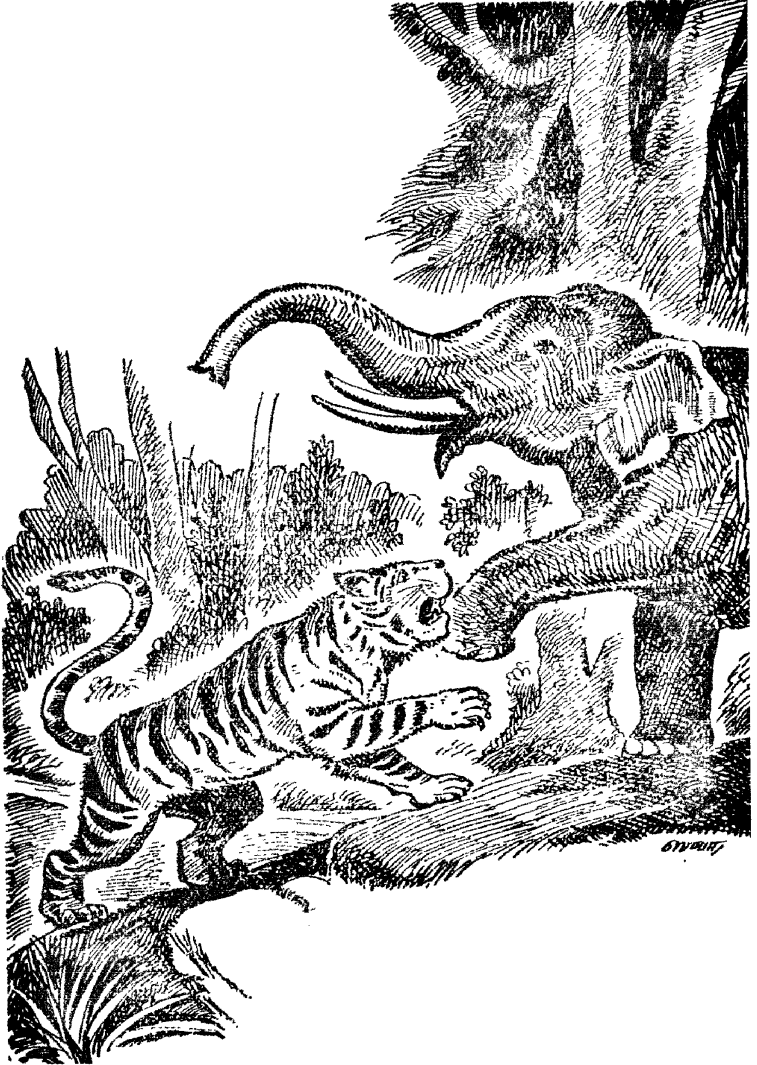
நின்றது. இவ்வாறு நானும் வருந்துவதல்லது, உன் துயர் தீர்க்கும் வழிகண்டிலேன். என் செய்வேன்?’

கொடுமிடல் நாஞ்சில்-கொடிய வலிய கலப்பை. சீர-சிறப்பினை உடைய. முரற்சி-கானப்பாட்டு. இமிர்தர-ஒலிக்க. இயன்-இசைக்கருவி. கயன்-குளம். ஊழ்ப்ப-மலர. பாஅய்-பரவி. சாஅய்-தளர்ந்து. பனி-கண்ணீர். அறல்-வடிகால் நீர். வாரும்-ஒழுகும்.

“பெருங்களிற்று இனத்தொடு வீங்குஎருத்து எறும்முன்பின்
இரும்புலி மயக்குற்ற இகன் மலை.”

- குறிஞ்சி 12. வரி 6,7

குறிஞ்சித் திணை

மலையும், மலையைச் சேர்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி நிலம் என அழைக்கப்பெறும். அந்நிலத்து மக்கள், கானவர், வேட்டுவர், குறவர் எனவும், மக்கள் தலைவன் வெற்பன், சிலம்பன், பொருப்பன் எனவும் அழைக்கப்பெறுவர். தேன், திணை, காய், கனி, கிழங்கு இவையே உணவுப் பொருள்கள். வேட்டை ஆடல், திணைகாத்தல் தொழில்களாம். ஓர் ஆண் மகன், ஒரு பெண்ணைக் கண்டு காதல் கொண்டு கூடுதலே குறிஞ்சி நில ஒழுக்கமாம். காண்பது முதல், மணம் செய்து கொள்வதுவரை நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் இதில் அடங்கும்.

பாடிய புலவர் கபிலர்

குறிஞ்சிக் கலியைப் பாடியவர் கபிலர்; பெரும்புலவர் வரிசையில் வைத்துப் பாராட்டத்தக்கவர். இவர் அந்தணர்; பாரி என்ற பெரிய கொடைவள்ளலின் உயிரொத்த நண்பர். அவன் இறக்கும் வரை அவனுக்குத் துணையாய் இருந்து, அவன் இறந்த பிறகு, அவன் மகளிர்க்கு மணம் புரிய அரும்பாடு பட்டவர். இறுதியில், நண்பனைப் பிரிய நேர்ந்த துயர்மிகுதியால் வடக்கிருந்து உயிர்துறந்தவர். மலையமான் திருமுடிக்காரி, வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன், விச்சிக்கோ, இருங்கோவேள், கடுங்கோவாழியாதன் முதலிய பேரரசர்களையும் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார். இவர் பாடிய பாக்கள் 275. நற்றிணையில் 20; குறுந்தொகையில் 29, ஐங்குறுநூற்றில் 100; பதிற்றுப்பத்தில் 10; கலித்தொகையில் 29; அகநானூற்றில் 18; புறநானூற்றில் 28; பத்துப்பாட்டில் 1; இன்னாநாற்பதில் 40.

குறிஞ்சிக் கலி

1. கொண்டான் மேல் கிடந்தேன்!

மலைநாட்டு மங்கை ஒருத்தியும் அந்நாட்டு அழகன் ஒருவனும் ஒருவர்மீது ஒருவர் காதல் கொண்டனர். அவர் காதல் வளர்ந்தது. தான் கொண்ட காதல் தன் தோழிக்கும் தெரியாது என எண்ணியிருந்தாள் அப்பெண். ஆனால், தோழி அதை அறிந்திருந்தாள். ஆயினும், அதை அப்பெண் தன் வாயினாலேயே அறிவிக்க வேண்டும் எனக்கருதிய அத்தோழி, அப்பெண் அவள் காதலனோடு கலந்து ஆடிப்பாடிய நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும், தானும் ஒரு ஆடவனைக் கண்டு காதல் கொண்டு நிகழ்த்தியதாக ஒருபெரிய பொய்யைக் கூறி, அவள் உள்ளத்தை அறிய முற்பட்டாள். அது இது:

“கயமலர் உண்கண்ணாய்! காணாய், ஒருவன்
வயமான் அடித்தேர்வான் போலத், தொடைமாண்ட
கண்ணியன், வில்லன் வரும்; என்னை நோக்குடி,
முன்னத்திற் காட்டுதல் அல்லது, தான் உற்ற
நோய் உரைக்கல்லான், பெயரும்மன் பன்னாளும் 5

பாயல்பெறேன், படர்கூர்ந்து, அவன்வயின்
சேயேன்மன் யானும் துயர் உழப்பேன்; ஆயிடைக்
கண்நின்று கூறுதல் ஆற்றான் அவனாயின்;
பெண்அன்று உரைத்தல் நமக்காயின்; இன்னதூஉம்
காணான், கழிதலும் உண்டு என்று, ஒருநாள் என் 10

தோள் நெகிழ்புற்ற துயரால் துணிதந்துஓர்
நான்இன்மை செய்தேன்; நறுநுதால்! ஏனல்
இனக்கிளி யாம் கடிந்து ஒம்பும் புனத்துஅயல்
ஊசல் ஊர்ந்துஆட, ஒருஞான்று வந்தானை,
'ஐய! சிறிது என்னை ஊக்கி' எனக்கூறத், 15

'தையால்! நன்று' என்று அவன் ஊக்க, கைநெகிழ்பு,
பொய்யாக வீழ்ந்தேன் அவன்மார்பில்! வாயாச்செத்து,
ஓய்யென ஆங்கே எடுத்தனன் கொண்டான்மேல்;
மெய்யறியா தேன்போல் கிடந்தேன்மன்; ஆயிடை
மெய்யறிந்து ஏற்றெழுவேனாயின், ஓய்யென 20

‘ஒண்குழாய்! செல்க’ எனக்கூறி விடும்பண்பின்
அங்கண் உடையன் அவன்.”

கருநீல மலர்போல் மைதீட்டிய கண்களை உடையவளே! நான் கூறும் இதைக்கேள்: ஓர் இளைஞன், தலைமாலை அணிந்து, கையில் வில்லேந்தி விலங்குகளின் காலடிச் சுவடு களைத் தேடி வருபவன் போல் வருவான்; என்னைப் பார்த்ததும், என்னிடம் ஏதோ கூறத்தொடங்கி முடியாமையால் பெரிதும் வருந்துவான்; அதையும் வாய் திறந்து கூறமாட்டாமல் முகக்குறிப்பால் காட்டிவிட்டு, வறிதே வீடு திரும்புவான். இவ்வாறு நடைபெறுவது ஒரு நாள் இருநாள் அன்று; பலநாள். அவன்தான் இவ்வாறு வருந்துகிறானோ என்றால், இல்லை! என்னிலையும் அன்னதே! அவனோடு எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாத நானும், அவனைக் குறித்து வருந்தத் தலைப்பட்டேன். அவ்வருத்த மிகுதியால் உறங்குவதும் அற்றுப் போயிற்று!

அவனோ, என் முன்னே வந்து நின்று தன் குறையைத் தானே கூறுவதைச் செய்திலன்; உன் துயர் கண்டு நானும் வருந்துகிறேன் எனக் கூறுதல் பெண் தன்மை யன்று, ஆதலின் நானும் ஏதும் கூறவில்லை. இதனால், அவன்மீது நான் காதல் கொண்டு விட்டதை அவன் அறியாமல் இறந்து விடுதலும் நிகழ்ந்து விடுமோ என்ற அச்சம் உண்டாகவே ஒருநாள், காதல் நோய்க் கொடுமையால், துணிந்து, நாணமற்ற ஒரு செயலைச் செய்து விட்டேன். நாம் காவல் கொண்டிருக்கும் நம் தினைப்புனத் திற்கு அருகே, ஒருநாள் ஊஞ்சல் ஆடிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவன் அங்கு வந்தான். அவனைப் பார்த்து, ‘ஐய! என்னைச் சிறிது ஆட்டு’ என்றேன். ‘தையால்! நல்லது ஆட்டுகிறேன்’ எனக்கூறி ஆட்டத் தொடங்கினான்; ஆடிக்கொண்டே இருந்த நான் கைநழுவி விழுந்து விட்டவள் போல் நடத்து, அவன் மார்பில் விழுந்தேன். நான் உண்மையிலேயே கை நழுவி விழுந்து விட்டேன் என நம்பி, அவன், என்னை வாரி எடுத்து அணைத்துக் கொண்டான். மயக்கம் தெளிந்து எழுந்து விட்டால், ‘உயர்ந்த குழை அணிந்தவளே! எழுந்து செல்’ எனக்கூறி உடனே அனுப்பி விடும் உயர்ந்த பண்பாடு உணர்ந்தவன் ஆதலின், அவன் மார்பில் விழுந்து கிடப்பவள் போல் நெடும்பொழுது விழுந்து கிடந்தேன். என் செயல் குறித்து நீ யாது எண்ணுகின்றாய்?

கயம்-குளம். தொடை மாண்ட-மாண்புறக் கட்டப்பெற்ற. நோக்குபு-நோக்கி. முன்னம்-குறிப்பு. உரைக்கல்லான்-

உரையான். படர்-துன்பம். கழிதல்-இறத்தல். ஏனல்-தினைப் புனம். ஒரு ஞான்று-ஒரு நாள். ஊக்கி-ஆட்டு. நெகிழ்வு-நழுவி. வாயாச் செத்து-உண்மையாகக் கருதி. ஒய்யென-விரைவாக. ஏற்று-மயக்கம் தெளிந்து. அங்கண்-நாகரிகம்.

2. திறன் உண்டேல் உரை!

குறிஞ்சி நிலத்துக் குறவர் குலத்தில் பிறந்த ஒரு பெண்ணைக் காட்டு நாட்டு மகன் ஒருவன் காதலித்தான். அவர் காதலை அப்பெண்ணின் பெற்றோர் அறியார். அதனால், அவன் அவர்கள் அறியாதபடி ஒவ்வொரு நாளும் இரவில் சென்று வந்தான். அவனை, ஒருநாள் காணாதிருப்பதும் அவளுக்கு முடியாததாயிற்று. காணாதபோது கலங்குவதும், காண நேர்ந்ததும் களிப்பதும் அவள் இயல்பாயிற்று. அவர் காதற் சிறப்பைக் கண்ட தோழி, அவன் இரவில் வருவதும் கூடாது; அவன் வாராமையால் அவள் வருந்துவதும் கூடாது. இதற்குத் திருமணமே வழி என உணர்ந்தாள்; ஒருநாள் அவனைக் கண்டு தன் கருத்தைத் தெரிவித்தாள். அவனும் அதற்கு இசைந்தான். மகிழ்ச்சிக்குரிய அச்செய்தியைத் தோழி அப்பெண்ணுக்கு அறிவித்தது இது:

“இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்
உமை அமர்ந்து உயர்மலை இருந்தனனாக,
ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்,
தொடிப்பொலி தடக்கையின் கீழ்புகுத்து அம்மலை
எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன் போல

5

உறுபுலி உருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவுகொண்டு அதன்முதல் குத்திய மதயானை,
நீடிரு விடரகம் சிலம்பக் கூய்த் தன்
கோடு புய்க்கல்லாது உழக்கும் நாட! கேள்:

ஆரிடை என்னாய் நீ, அரவு அஞ்சாய் வந்தக்கால்

10

நீர் அற்ற புலமேபோல் புல்லென்றாள், வைகறை
கார்பெற்ற புலமேபோல் கவின்பெறும்; அக்கவின்
தீராமல் காப்பதோர் திறன் உண்டேல் உரைத்தைக்காண்;
இருளிடை என்னாய் நீ, இரவு அஞ்சாய் வந்தக்கால்,
பொருள் இல்லான் இளமைபோல் புல்லென்றாள், வைகறை

15

அருள் வல்லான் ஆக்கம்போல் அணிபெறும்; அவ்வணி,
 தெருளாமல் காப்பதோர் திறன்உண்டேல் உரைத்தைக்காண்;
 மறம் திருந்தார் என்னாய் நீ மலையிடை வந்தக்கால்,
 அறம் சாரான் மூப்பே போல் அழிதக்காள், வைகறை
 திறன் சேர்ந்தான் ஆக்கம்போல் திருத்தகும்; அத்திருப் 20

புறங்கூற்றுத் தீர்ப்பதோர் பொருள் உண்டேல்

உரைத்தைக்காண்;

எனவாங்கு,

நின் உறுவிமும் கூறக்கேட்டு

வருமே தோழி! நன்மலை நாடன்,

வேங்கை விரிவிடம் நோக்கி,

25

வீங்குஇறைப் பணைத்தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே.”

இமயமலையாகிய வில்லை வளைத்த, கங்கை தங்கும் சடை
 முடியோனாகிய சிவன், உமையோடு கயிலைமலையில்
 இருந்தானாக, இராவணன், தொடி விளங்கும் பெரிய கையை,
 அம்மலைக் கீழ் நுழைத்து எடுக்க முயன்று, அதைப் பெயர்க்
 கவோ, கீழ் நுழைத்த தன் கையை எடுத்துக் கொள்ளவோ
 முடியாமல் வருந்தியதைப் போல் புலியின் உருவத்தை ஒத்த
 வேங்கை மரத்தைப் புலியெனக் கருதிச் சினங்கொண்டு குத்திய
 யானை, கடைசியில், அம்மரத்தில் ஆழப்பதிந்து விட்ட
 கொம்புகளை வாங்கிக் கொள்ள மாட்டாமல் வருந்தி, மலை
 யெல்லாம் எதிரொலிக்குமாறு கூக்குரல் இடும் மலைநாட்டைச்
 சேர்ந்தவனே! நான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக:

உன்னைக் காண முடியாமையால், நீர் அற்ற நிலத்தில் பயிர்
 வாடுவது போல் வருந்தியவள், நீ கடத்தற்கு அரிது என்று கருதாது
 அரவங்களுக்கும் அஞ்சாமல் வரக்கண்டதும், விடியற் காலையில்,
 பெருமழை பெய்யப்பெற்ற விளைபுலம் போல் வனப்புறுவாள்.
 அவ்வாறு அவள் பெறும் அழகு மீண்டும் அழிந்து விடாதபடி காக்கக்
 கூடிய வழி இருக்குமானால் அதை எங்களுக்குக் கூறுவாயாக!

உன்னைக் காண முடியாமையால், செல்வம் இல்லாதவன்
 இளமை சீரழிந்து போவது போல், அழகிழந்து போனவள், நீ,
 இருள் நிறைந்த இரவு என்றும் கருதாது, கேடுகண்டு அஞ்சாமல்
 வரக்கண்டதும், அருள் உள்ளம் உடையவன் செல்வம்,
 நாள்தோறும் வளர்ந்து வளம் பெறுவதுபோல் வளம் பெறுவாள்.
 அவ்வாறு அவள் பெறும் அவ்வனப்பினைக் காணும் இவ்வூர்

மகளிர் இது பிறிதொரு காரணத்தால் வந்தது எனக்கருதி மயங்காது இது, இவள் கணவனால் வந்தது எனக்கூறிப் பாராட்டத் தக்க பெருவழி இருக்குமானால், அதை யாம் அறியக் கூறிச் செல்வாயாக!

உன்னைக் காண முடியாமையால், அறநெறியைக் கைவிட்டு வாழ்ந்து, வறிதே வயது முதிர்ந்த ஒருவன், மறுமைச் செல்வத்தையும் இழந்து சீரழிவது போல் அழகிழந்தவன், நீ, வழியில் வாழும் கானவர். கொலை கொள்ளைகளில் குறைவின்றித் திருந்திய அறிவுடையவர் ஆவர் என அறிந்தும் அஞ்சாது வரக் கண்டதும் விடியற்காலையில் துயில் நீத்து எழுந்ததும் அன்று செய்ய வேண்டிய கடமைகளைக் கருத்தோடு எண்ணி முடிவு செய்யும் ஒருவன் செல்வம், சீர் பெற்றுச் சிறப்பது போல் சிறந்த அழகைப் பெறுவான். அவ்வாறு பெறும் அழகால், புறங்கூறும் ஊர்ப் பெண்கள் வாயை நிலையாக அடக்கவல்ல வழியிருக்குமாயின் அதை எங்களுக்கு அறிவிப் பாயாக!

- என்று கூறக்கேட்ட தலைவன், வேங்கை மலர்ந்து காட்டும் மணநாளை எதிர்நோக்கியிருந்து, உன் தோளை மணந்து கொள்ள வருகின்றான். ஆகவே, இனி உன் வருத்தம் ஒழிவதாக!

வாங்கிய-வளைத்த. உழத்தல்-வருந்துதல். நீடு இரு விடர் அகம்-நீண்டபெரிய மலையின் பிளவுகள். சிலம்ப-எதிரொலிக்க. புய்க்கல்லாது-பிடுங்கமாட்டாமல். தெருளாமல்-உணராமல். மறம் திருந்தார்-கொலைத் தொழிலைக் குறைவறப் பெற்ற கானவர்.

உள்ளுறை : மலர்ந்து மணம் வீசும் வேங்கையைப் புலியெனக் கருதியது, இல்லற இன்பம் பெறத் துணைசெய்யும் தோழியின் அறிவுரையைக் களவு இன்பத்தை இழக்கச் செய்வதால், கொடி தெனக் கருதுதலாம். யானை வேங்கையை அழிக்க எண்ணுதல், தலைவன் தோழியின் வரைவுகடாய கூற்றை மறுக்கத் துணிதலாம்; கோட்டிணைப் பிடுங்க முடியாமல் கூவி அழுதல், அவள் கூற்றைக் கொடுமை உடையதாகக் கருதியதை மாற்றிக் கொள்ளமுடியாமல், தலைவன் வருந்திக் கூறலாம்.

3. உண்கணும் பொலிக!

காட்டு நாட்டில் பிறந்த ஒரு காளை, மலை நாட்டில் பிறந்த மங்கையொருத்தியை ஒருநாள் பார்த்தான். இருவர்

உள்ளத்திலும் காதல் அரும்பிற்று. ஆனால், பெண்ணைப் பெற்றவர், அவளை அவனுக்கு மணம் செய்து தர மறுத்து விட்டனர். அஃதறிந்த தோழி அவர் காதலைத் தாய்க்கு அறிவித்தாள். தாய், அதைத் தந்தை தமையன்மார்க்கு அறிவித்தாள். அவர்கள், தொடக்கத்தில் சிறிதே சினம் கொண்டனர் என்றாலும், இறுதியில் அம்மணத்திற்கு இசைந்தனர். அத்திருமணம் விரைந்து முடிவதற்காக, அப்பெண்ணும் அவள் தோழியும் குரவைக் கூத்தாடிக் குமரக் கடவுளை வழிபட்டனர். அது இது:

“காமர் கடும்புனல் கலந்து எம்மோடு ஆடுவாள்
தாமரைக்கண் புதைத்து, அஞ்சி, தளர்ந்து, அதனோடு

ஒழுகலால்
நீள்நாக நறும்தண்தார் தயங்கப் பாய்ந்து, அருளினால்
பூண் ஆகம் உறத்தழீஇப் போதந்தான் அகன்அகலம்
வருமுலை புணர்ந்தன என்பதனால் என் தோழி 5

அருமழை தரல்வேண்டில் தருகிற்கும் பெருமையனே;
அவனுந்தான், ஏனல் இதணத்து அகிற்புகை உண்டு
இயங்கும்

வான்ஊர் மதியம் வரைசேரின், அவ்வரைத்
தேனின் இறால் என ஏணி இழைத்திருக்கும்
கான்அகல் நாடன் மகன்; 10

சிறுகுடியீரே! சிறுகுடியீரே!
வள்ளி கீழ்வீழா; வரைமிசைத் தேன் தொடா;
கொல்லை குரல்வாங்கி ஈனா; மலைவாழ்நர்
அல்ல புரிந்து ஒழுக லான்;
காந்தள் கடிகமழும் கண்வாங்கு இருஞ்சிலம்பின் 15

வாங்குஅமை மென்தோள் குறவர் மடமகளிர்
தாம்பிழையார், கேள்வர்த் தொழுது, எழலால், தம்மையரும்
தாம் பிழையார் தாம்தொடுத்த கோல்;
எனவாங்கு,
அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு, திறப்பட 20

என்னையர்க்கு உய்த்து உரைத்தாள் யாய்;
அவரும், தெரிகணைநோக்கிச், சிலைநோக்கிக் காண்சேந்து,
ஒருபுகலெல்லாம் உருத்தெழுந்து, ஆறி

இருவர்கண் குற்றமும் இல்லையால் என்று
தெருமந்து சாயத்தார் தலை; 25

தெரியிழாய்! நீயும் நின்கேளும் புணர
வரைஉறை தெய்வம் உவப்ப, உவந்து
குரவை தழீஇ யாம்ஆடக், குரவையுள்
கொண்டு நிலைபாடிக் காண்;
நல்லாய்! 30

நன்னாள் தலைவரும் எல்லை நமர்மலைத்
தம்நாண்தாம் தாங்குவார் என்னோற்றனர்கொல்?
புனவேங்கைத் தாது உறைக்கும் பொன்னறை முன்றில்
நனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமாம் அன்றோ?
நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலும் ஆங்கே, 35

கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமாம் அன்றோ?
விண்தோய் கல்நாடனும் நீயும் வதுவையுள்
பண்டு அறியாதீர்போல் படர்கிற்பீர் மன்கொலோ?
பண்டு அறியாதீர்போல் படர்ந்தீர் பழங்கேண்மை
கண்டறியா தேன்போல் கரக்கிற்பென் மன்கொலோ? 40

மைதவழ் வெற்பன் மணஅணி காணாமல்,
கையால் புதைபெறாஉம் கண்களும் கண்களோ?
என்னைமன், நின்கண்ணால் காண்பென்மன் யான்;
நெய்தல் இதழ்உண்கண், நின்கண் ஆகு, என்கண் மன!
எனவாங்கு, 45

நெறியறி செறிகுறி புரிதிரிபு அறியா அறிவனை முந்துறீஇ
தகைமிகு தொகைவகை அறியும் சான்றவர் இனமாக
வேய்புரை மென்தோள் பசலையும், அம்பலும்,
மாய்ப்புணர்ச்சியும் எல்லாம் உடன் நீங்கச்
சேய்உயர் வெற்பனும் வந்தனன்; 50

பூ எழில் உண்கணும் பொலிகமா இனியே.”

ஆற்று வெள்ளத்தில் எங்களோடு சேர்ந்து ஆடி மகிழ்ந்த உன் மகள், வெள்ளத்தின் விசையால் கால் வழக்கி விடவே, கண்களை மூடிக்கொண்டு, வெள்ளத்தோடு அடித்துச் செல்லப்பட்டாள். அப்போது ஆங்கு வந்த ஓர் இளைஞன், இயல்பாக உள்ள அருள் குணத்தால் மார்பில் அணிந்திருந்த சுர புன்னை மலர் மாலை

அலையறுமாறு திடுமெனப் பாய்ந்து, அணிகலம் விளங்கும் உன் மகள் மார்பைத் தன் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு வந்து கரை சேர்த்தான். தாயே! அவன் மார்பைத் தன் மார்பு தழுவிற்று என்பதை அறிந்து, என் தோழி, அன்றே அவனுக்கு மனைவியாம் உரிமையை ஏற்றுக் கொண்டமையால், பெய்தற்கரிய மழை பெய்யவிரும்பினால், பெய்விக்கும் தெய்வக் கற்புடையவளாகி விட்டாள்.

தாயே! உன் மகளின் மனத்தைக் கவர்ந்த அவன், நம்மினும் உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவனாவான். புனம் காக்கும் மகளிர், தம் கூந்தல் ஈரம் புலர எழுப்பும் அகிற்புகையால் மறையும் மதி, மலை சேரக்காணும் கானவர், அதை, மலையுச்சியில் கட்டிய தேனடையாம் என்று கருதிக் கைப்பற்ற, மூங்கில் ஏணி ஆக்கி வைத்திருக்கும் அகன்ற காட்டு நாட்டு மன்னன் மகனாவான் அவ்விளைஞன்.

அவள் கொண்ட காதலையும் கற்பு நெறியையும் அறியாது, அவளை அவனுக்கு மணம் செய்து தர மறுத்து, அறமல்லாச் செயல்களை, இச்சிறுகுடியில் வாழும் கானவர் செய்வதால், சிறு குடிவாழ் மக்களே! வள்ளிக்கொடி, கிழங்கு விடாது; மலைமேல் தேனடைகள் கட்டப் பெறா; தினைப் புனங்களும் பெரிய கதிர்களை ஈனமாட்டா.

காந்தட் பூவின் மணம் வீசும், பார்த்தவர் கண்களைத் தன்னை விட்டு நீங்காவாறு பற்றி ஈர்த்துக் கொள்ளும் பேரழகு வாய்ந்த, மலைவளர் மூங்கில் போன்ற மெல்லிய அழகிய தோள்களைப் பெற்ற குறமகளிர் கணவனுக்குப் பிழை புரியாது அவரையே தெய்வமாகக்கொண்டு வாழும் கற்பு நெறியிலேயே இதுவரை நின்றிருந்தமையால், அவர் கணவன்மாரும், வேட்டையில் தப்பாது வெற்றி பெற்று வாழ்ந்தனர்.

- என்று நான் உண்மையை உரைக்கக் கேட்ட தாம் அதை நம் தந்தைக்கும் தமையார்க்கும் எடுத்துரைத்தாள்.

அது கேட்ட அவர்கள், ஒருநாள் வரை அம்புகளையும் வில்லையும் மாறி மாறிப் பார்த்து, கடுஞ்சினம் கொண்டு பின்னர் ஒருவாறு அச்சினம் ஆறி, 'காதல் கொண்ட அவ்விருவர் மீதும் குற்றம் இல்லை; காதல் கொண்ட அவர்க்கு மணம் முடிக்க மறுக்கும் நம்மீதே குற்றமாம்' என அறிந்து தலைவணங்கினார்கள்.

இவ்வாறு என் முயற்சியால் உருவான இம்மணம் விரைவில் முடிந்து, நீயும் உன் கணவனும் கூடி மகிழ் அருள் புரியுமாறு,

முருகவேளை வணங்கி வழிபட்டுக் குரவைக் கூத்தாடுவோம்; வருக! வந்து, கொண்டு நிலைச்செய்யுளை முதலில் நீ பாடு!

நான் நம் காதலனை மணக்கும் நல்ல நாள் வரும் வரையும், தம் குடியில் பிறந்த ஒருத்திக்குத் தகுதி உடையவன் ஒருவனைத் தேர்ந்து மண முடிப்பது தம் கடமையாகவும், அதைத் தாம் செய்யாது விட்டதோடு, தனக்கேற்ற ஒருவனைத் தானே தேடிக்கொண்ட அவள் செயலுக்கும் தடை செய்த தம் செயலால் வந்த மாணக்கேட்டைத் தாங்கி வாழ நம் சுற்றத்தார் முற்பிறவியில் என்ன தவம் செய்தார்களோ?

பலர் அறியத் திருமணம் நடைபெற்று விடுமாதலின், நம் திணைப்புனத்தில் நிற்கும் வேங்கை மரத்தின் பொன் போன்ற மகரந்தப் பொடிகள் உதிர்ந்து கிடக்கும் பாறைகளைக்கொண்ட நம் மனையின் முன்னிடத்திலும், காதலனோடு கூடி, பலர் அறிய மகிழும் வாய்ப்பு இனிக்கிடைக்கும் அல்லவோ?

காதலரைப் பிரிவின்றிப் பெற்று மகிழும் வாய்ப்பினைப் பெற்று விட்டமையால், இனி நினைக்கும் போதெல்லாம் அவரோடு கூடிக் களிப்பேனாதலின், களவுக் காலத்தில், கனவில் மட்டுமே கூடிக் களிக்கும் நிலையினை இனிக் கை விடுவேன் அல்லவோ?

பெண்ணே! உம் திருமணத்தின்போது, உன் காதலனும் நீயும், இதற்கு முன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தறியாதவர் போல் நடிப்பீர்களோ?

அவ்வாறு நீங்கள் நடிக்க, நானும் உங்கள் பழைய நட்பைப் பார்த்தறியாதவள் போல் மறைத்து விடுவேனோ?

மேகம் தவழும் உயர்ந்த மலைநாடன் மேற்கொள்ளும் அம் மணவிழாக் காட்சியைக் கண்டு களிப்பதற்கு மாறாக அதைக் காணாது, நாண மிகுதியால் கைகளால் மறைப்பட்டுப் போகும் கண்களும் கண்களாகுமோ?

அவ்வாறு மறைத்துக் கொள்வதால் வந்த கேடு என்ன? உன் கண்கள்தாம் உள்ளனவே! அம்மணக் கோலத்தை, உன் கண்களால் கண்டு களிப்பேன்.

நன்று; என் கண்கள் நெய்தல் மலர் நிகர்க்கும் உன் கண் களாக மாறும் பேறு பெறுமாக!

- என்று மாறிமாறிப் பாடி நாம் முருகனை வழிபடவே, நெறிமுறைகளை அறிந்தவனும், திருமணத்திற்கு ஏற்ற காலத்தைக் குறிக்க வல்லோனும் ஆகிய அறிவனை அடைந்து, தொகுத்தும்,

வகுத்தும் கூறவல்ல சான்றோரை உடன் அழைத்துக்கொண்டு, உன் தோளின் தளர்ச்சியும், ஊர்ப் பெண்கள் ஓயாது கூறும் பழிச்சொல்லும், கனவில் மட்டுமே கூடிக்களிக்கலாகும் துயர் நிலையும் ஒருசேர அழியும்படி, காதலன் வரைந்து கொள்ள வந்து விட்டான். இனி, உன் கண்கள், மலர் போன்ற தன் அழகை மீண்டும் பெற்று மகிழு மாக!

காமர்-விருப்பம் தரும். நாகம்-புன்னை. போதந்தான்-வந்தவன். இதணம்-பரண். இறால்-தேனடை. வாங்குஅமை - வளைந்த மூங்கில். தெருமந்து-மனம் கவன்று. நனவிற்புணர்ச்சி-நாடறிய நடைபெறும் திருமணம். கனவிற்புணர்ச்சி-கனவிற்கண்ட திருமணம். நெறியறி-கணிநூல் கூறும் முறை அறிந்த. செறிகுறி-மணமக்கள் இருவர் கூடுதற்குரிய நல்லநாள். புரிதிரிபு-தவறுதல். அறிவன்-கணி கூறுவோன். மாயப் புணர்ச்சி-கனவில் கண்ட திருமணம்.

உள்ளுறை: ஒளிபொருந்திய திங்கள், புகையால் மறைக்கப் பட்டு, மழுங்கித் தோன்றுவதால், அதைக் கைப்பற்றிப் பயன்கொள்ளக் கருதுதல் போல், புகழ்மிக்க தலைவனும், அருட்குணத்தால் ஆற்றில் பாய்ந்து அவளைக் காப்பாற்றியதால் எளியவன்போல் காட்சி அளிப்பது கருதி, அவனை மணந்து கொள்ளக்கருதினர் என உள்ளுறை உவமம் கொள்க.

4. உவகையன் புகுதந்தான்!

ஒரு நம்பியும் ஒரு நங்கையும் காதல் கொண்டனர். தொடக்கத்தில், அவளைக் காண ஒவ்வொரு நாளும் வந்து கொண்டிருந்த அவன், நாள் ஆக ஆக, வருகையைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டியதாகி விட்டது. அதனால் அவள் வருந்தினாள். திருமணம் நிகழ்ந்துவிட்டால் இருவர் மனக்குறையும் தீர்ந்து விடும் என, உணர்ந்தாள் தோழி. ஆனால், அதை அவனுக்கு அறிவிக்க இருவரும் நாணினர். அதற்கும் ஒரு வழி கண்டாள் தோழி. ஒருநாள் இருவரும் உலக்கைப் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது அவன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அதைக்கண்டு கொண்ட இருவரும் தம் பாட்டின் பொருளை மாற்றிக் கொண்டனர். தோழி அவனைப் புகழ்ந்து பாடினாள். அப்பெண் அவனைப் பழித்துப் பாடினாள். பாட்டின் பொருளைக் கேட்ட அவன், அவர் மனக் கருத்தை அறிந்துகொண்டான். மணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்துகொண்டு

அவன் ஊர் நோக்கிப் புறப்பட்டான். தோழி, அதை, அவளுக்குக் கூறியது இது:

“அகவினம் பாடுவாம் தோழி! அமார்க்கண்,
நகைமொழி நல்லவர் நாணும் நிலைபோல்
தகைகொண்ட ஏனலுள் தாழ்குரல் உரீஇ,
முகைவளர் சாந்துஉரல், முத்தார் மருப்பின்
வகைசால் உலக்கை வயின்வயின் ஓச்சிப், 5

பகையில் நோய் செய்தான் பயமலை ஏத்தி
அகவினம் பாடுவாம் நாம்.
ஆய்நுதல், அணிகூந்தல், அம்பணைத் தடமென்தோள்,
தேனாறு கதுப்பினாய்! யானும்ஒன்று ஏத்துகு,
வேய்நரல் விடரகம் நீஒன்று பாடித்தை 10

கொடிச்சியர் கூப்பி வரைதொழு கைபோல்
எடுத்த நறவின் குலையலம் காந்தள்
தொடுத்ததேன் சோரத் தயங்கும், தன்உற்றார்
இடுக்கண் தவிர்ப்பான் மலை.
கல்லாக்கடுவன் கணம்மலி சுற்றத்து 15

மெல்விரல் மந்தி குறைகூறும் செம்மற்றே,
தொல்லெழில் தோய்ந்தார் தொலையின், அவரினும்
அல்லற் பாடுவான் மலை.
புரிவிரி புதைதுதை பூத்ததைந்த தாழ்சினைத்
தளிரன்ன எழில்மேனி தகைவாட நோய்செய்தான் 20

அருவரை அடுக்கல் நாம் அழித்து ஒன்று பாடுவாம்,
விண்தோய் வரைப் பந்து எறிந்த வயா விடத்
தண்தாழ் அருவி அரமகளிர் ஆடுபவே;
பெண்டிர் நலம் வெளவித் தண்சாரல் தாதுஉண்ணும்
வண்டில் துறப்பான் மலை. 25

நடுங்கா எழில்வேழம் வீழ்பிடிக்கு உற்ற
கடுஞ்சூல் வயாவிற்கு அமர்ந்து நெடுஞ்சினைத்
தீங்கண் கரும்பின் கழைவாங்கும், உற்றாரின்
நீங்கலம் என்பான் மலை.
எனநாம், 30

தன்மலைபாட நயவந்து கேட்டருளி,
மெய்ம்மலி உவகையன் புகுதந்தான், புணர்ந்துஆரா
மென்முலை ஆகம் கவின்பெறச்
செம்மலை ஆகிய மலைகிழவோனே.”

தோழி: பெண்ணே! நாம் ஓர் அகவல் பாட்டுப் பாடியவாறே உலக்கை குற்றுவோம் வருக!

தலைவி: நன்று; தோழி! தினைப்புனத்தில், நல்ல மகளிர் நாணித் தலைவணங்கி நிற்பது போல், முற்றித் தாழ்ந்த கதிர்களை உருவி, சந்தன உரலில் இட்டு, முத்துக்கள் தோன்று மளவு முற்றிய யானைக் கொம்பாகிய உலக்கைகளால் மாறி மாறிக் குற்றியவாறே, காம நோயை அளித்தவனுடைய மலையை வாழ்த்தி, அகவல் பாட்டைப் பாடுவோம். வருக!

தோழி: அழகிய நெற்றியும், அழகு செய்யப் பெற்ற கூந்தலும், மூங்கில் போல பருத்த தோளும், மலர் மணம் நாறும் மயிரும் உடைய பெண்ணே! அவனைப் புகழ்ந்து பாடும் ஒரு பாட்டை நான் முன்னே பாடுகிறேன்; உலர்ந்த மூங்கில்கள் ஒலிக்கும், குகைகள் நிறைந்த அவன் மலையைப் பழிக்கும் ஒரு பாட்டை நீ பின்னர்ப் பாடுவாயாக!

உற்றார் உறவினர்க்கு உண்டாகும் துன்பத்தைத் துடைக்கும் தலைவனுக்குரிய மலையில், முருகனைத் தொழக்கூப்பிய குறமகளிரின் கைகள் போன்ற தேன் நிறைந்த காந்தள் மலர்க் கொத்துக்கள் அத்தேன் சொட்டுமாறு காற்றில் அசையா நிற்கும்.

தன்னைக் காதலித்த மகளிர், தன்னோடு கூடி மகிழ்ந்த மையால் தம் இயற்கை அழகு இழந்து வருந்தினால், அவரைக் காட்டிலும் அதிகமாக வருந்தும் தலைவனுக்குரிய மலை, ஆண் குரங்கு தான் காதலித்த மந்தியை மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நல்லறிவு பெற்று, குரங்குக்கூட்டத்தை அடைந்து, மந்தியை எனக்கு மணம் செய்து தாருங்கள் எனக் குறை கூறும் சிறப்பினை உடையது.

பெண்ணே! இதுவரையில் அவனைப் புகழ்ந்து நான் பாடினேன். இனி, காம்பு மறையுமாறு நெருங்க மலர்ந்த மலர்களை நிறையக் கொண்ட தாழ்ந்த கிளையில் தழைத்த தளிர்போன்ற நம் மேனி அழகு இழந்து அழியுமாறு, காதல் நோயைத் தந்தவனுடைய மலையைப் பாடும்பொழுது, அவனைப் பழித்துப் பாடுவோமாக! அதை நீ பாடு.

தலைவி: தேனைக் குடித்து விட்டு மலரை மறந்து செல்லும் மலைச்சாரல் வண்டு போல், மகளிர் இன்பத்தை நுகர்ந்து விட்டு, அவரைக் கைவிடும் கொடியோனுக்குரிய மலையாய் இருந்தும், தேவ மகளிர், மலையில் பந்தாடி மகிழ்ந்ததால் உண்டான தளர்ச்சியைப் போக்க, குளிர்ந்த ஆழம்மிக்க அவன் மலையருவியில் வந்து நீராடுகின்றனரே! இவ்வதிசயத்திற்கு என்னென்பேன்?

தோழி: தன்னை வந்து அடைந்தவரை ஓர் இமைப் பொழுதும் விட்டுப் பிரியாத நம் தலைவனுக்குரிய மலையில் சோம்பி இருத்தலை அறியாத ஆண் யானை, தான் விரும்பும் பிடியானைக்கு, அது முதற் சூல் உற்றிருப்பதால் அக்காலத்து வேட்கையைத் தீர்க்க, அது விரும்பும், இனிய கரும்பை முறித்துத் தரும்.

- இவ்வாறு, நாம் அவன் மலையைப் பழித்தும் பாராட்டியும் பாடிய பாக்களை விரும்பிக் கேட்ட தலைவன், உள்ளம் மகிழ்ந்து புணரப் புணரப் பேரின்பம் தரும் உன் மார்பு மாண்புறுமாறு, மணத்திற்குரிய ஏற்பாடுகளோடு வந்து சேர்ந்தான்.

அகவினம்-உலக்கைப்பாட்டு. அமர்-விருப்பம். தகை-அழகு. குரல்-கதிர். முகை-அரும்பு. பகை இல்-மருந்து இல்லாத. பணை-மூங்கில். நரல்-ஒலிக்கும். விடர்அகம்-மலைப்பிளவு. பாடித்தை-பாடு. நறவு-தேன். கடுவன்-ஆண்குரங்கு. புரிவிரி-இதழ் விரியும். புதை துதை-மகரந்தம் நிறைந்த. ததைந்த-நெருங்கிய. கடுஞ்சூல்-முதற்கருவு. வயா-கருவுற்ற காலத்தில் பெண்டிற்கு உண்டாம் ஆசை.

உள்ளுறை: காந்தளின் தேன், கீழ்வீழ்ந்து தானே பாழாதல், தலைவியின் நலம், தலைவன் வாராக் கவலையால், அவன் வந்து வரைந்து கொள்வதற்கு முன்னரே கெடுதலாம். கடுவன், மந்தியைத் தா எனக் குறைகூறல், தலைவன், தலைவியின் பெற்றோரிடம் சென்று, தலைவியை மணம் செய்துதர வேண்டுதலாம். களிறு, பிடிக்குக் கரும்பைத் தருதல், தலைவன் தலைவியை மணந்து, அவள் கருவுற்ற காலத்து அவள் விரும்பும் பொருளைத் தேடிக் கொண்டுவந்து தருதலாம்.

5. மணம் நயந்தனன்!

குறவர் குலக்குமரி ஒருத்தியும், அவள் தோழியும் ஒருநாள் உலக்கைப் பாட்டுப் பாடவிரும்பினர். குமரியின் உள்ளம்

தன்னைக் காதலித்துக் கைவிட்டுத் திரியும் காதலன் கொடுமை களையே எண்ணியிருந்தது. ஆதலின் அவள் பாடிய பாட்டுடெல்லாம் அவனைப் பழிப்பனவாகவே அமைந்தன. தோழி, அவன் நல்லியல்பை உணர்ந்தவள் ஆதலின், அவள், பாட்டுடெல்லாம் அவனைப் பாராட்டின. அவர் பாக்களைக் கேட்க நேர்ந்த அவன், அவர் உள்ளத்தை உணர்ந்து கொண்டான். உடனே தன்னூர்ப் பெரியோர்களோடு வந்து, அப்பெண்ணின் தந்தையை, மகளை மணம் செய்து தரும்படி வேண்டிக் கொண்டான். தந்தையும் அதற்கு இசைந்தார். மகிழ்ச்சிக்குரிய அச்செய்தியைத் தோழி அக்குமரிக்குக் கூறியது இது:

- “பாடுகம்வா வாழி தோழி! வயக்களிற்றுக்
கோடு உலக்கையாக, நற்சேம்பின்இலை சுளகா
ஆடுகழை நெல்லை அறை உரலுள்பெய்து இருவாம்;
பாடுகம் வாவாழி தோழி! நல்தோழி! பாடுற்று;
இடிஉமிழ்பு இரங்கிய இரவுபெயல் நடுநாள் 5
- கொடிவிடுபு இருளிய மின்னுச்செய் விளக்கத்துப்
பிடியொடு மேயும் செய்புன் யானை,
அடிஒதுங்கு இயக்கம் கேட்ட கானவன்,
நெடுவரை ஆசினிப் பணவை ஏறிக்
கடுவிசைக் கவணையில் கல் கைவிடுதலின் 10
- இறுவரை வேங்கையின் ஒள்வீ சிதறி
ஆசினி மென்பழம் அளித்தவை உதிராத்
தேன்செய் இறாஅல் துளைபடப் போகி
நறுவடி மாவின் பைந்துணர் உழக்கிக்
குலையுடை வாழைக் கொழுமடல் கிழியாப் 15
- பலவின் பழத்துள் தங்கும் மலைகெழு வெற்பனைப்
பாடுகம்வா வாழி தோழி! நல்தோழி! பாடுற்று;
இலங்கும் அருவித்து, இலங்கும் அருவித்தே;
வானின் இலங்கும் அருவித்தே தான்உற்ற
சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை. 20
- பொய்த்தற்கு உரியனோ? பொய்த்தற்கு உரியனோ?
அஞ்சல் ஓம்பு என்றாரைப் பொய்த்தற்கு உரியனோ?
குன்றுஅகல் நல்நாடன் வாய்மையில், பொய்தோன்றின்

- திங்களுள் தீத்தோன்றி யற்று.
இளமழை ஆடும்; இளமழை ஆடும்; 25
- இளமழை வைகலும் ஆடும்; என்முன்கை
வளைநெகிழ வாராதோன் குன்று.
வாராது அமைவானோ? வாராது அமைவானோ?
வாராது அமைகுவான் அல்லன், மலைநாடன்
ஈரத்துள் இன்னவை தோன்றின், நிழல்கயத்துள் 30
- நீருள் குவளை வெந்தற்று.
மணிபோலத்தோன்றும்; மணிபோலத்தோன்றும்
மண்ணா மணிபோலத் தோன்றும்; என் மேனியைத்
துன்னான் துறந்தான் மலை.
துறக்குவன் அல்லன்; துறக்குவன் அல்லன்; 35
- தொடர்வரை வெற்பன் துறக்குவன் அல்லன்
தொடர்புள் இனையவை தோன்றின் விசும்பில்
சுடருள் இருள் தோன்றியற்று,
எனவாங்கு,
நன்றாகின்றால் தோழி! நம் வள்ளையுள் 40
- ஒன்றிநாம் பாட, மறை நின்றுகேட்டருளி
மென்தோள் கிழவனும் வந்தனன்; நுந்தையும்
மன்றல் வேங்கைக் கீழ் இருந்து
மணம் நயந்தனன் நம்மலைகிழ வோற்கே.”

தலைவி: தோழி! பலம் மிக்க யானையின் கொம்பே
உலக்கையாக, சேப்பங்கிழங்கின் இலைகளே முறங்களாக,
மூங்கில் நெல்லைப் பாறை உரலில் இட்டுக் குற்றியவாறே
வள்ளைப் பாட்டுப் பாடுவோம். வருக!

தோழி: இடித்தும் மின்னியும், மழை பெய்யும் இடையா
மத்தில், மின்னல் ஒளியிலே, பிடியோடு வந்து மேயும் யானையின்
காலோசையைக் கேட்ட கணவன், மலைமீது நிற்கும் ஆசினிப்
பலாவில் அமைந்த பரண்மீது ஏறி எறிந்த கவண்கல்,
மலைப்பிளவிலே நிற்கும் வேங்கையின் மலர்களைச் சிதறி,
ஆசினிப் பலாவின் பழத்தைத் துளைத்து, சின்னஞ்சிறு
பிஞ்சுகளைக் கொண்ட மாவின் கொத்துக்களை உலுக்கி, குலை
தொங்கும் வாழையின் மடலைக் கிழித்துக் கடைசியில் பலாவின்

பழத்தினுள் சென்று அடங்கும் வளம்மிக்க பெரிய
மலைநாடானாகிய நம் தலைவனைப் பாடுவோம் வருக!

தலைவி: தான் உரைத்த சூளுரையைப் பாதுகாக்காது
பொய்க்கச் செய்பவனுக்குரிய மலையாயிருந்தும், சேய்மைக் கண்
உள்ளாரும் காண விளங்கும் அருவிகளைக் கொண் டுளதே,
இஃது என்ன வியப்போ?

தோழி: தலைவன், தான் உரைத்த சூளுரையைப் பொய் யாக்க
உரியவனோ? 'அஞ்சாதே' என்று கூறி ஆட்கொண்ட மகளிரைக்
காவாது கைவிட உரியவனோ? அவன் அத்தகையன் அல்லன்.
அகன்ற மலைநாட்டானாகிய அவன் கூறும் மெய்யுரையிலும்
பொய் தோன்றுமாயின், அது, திங்களில் தீ தோன்றிய தன்மை
போல் வியத்தற்குரியதே அல்லது, இயல்பாய் நிகழக் கூடியதன்று!

தலைவி: என் முன் கையில் கிடந்த வளைகள் கழன்று
போகவும், வாராது வருத்தம் செய்யும் கொடியோனுக்குரிய
மலையாய் இருந்தும், அவன் மலை மீது நீர் உண்ட இளம்
மேகங்கள், எந்நாளும் உலாவுகின்றனவே; இஃது என்ன
வியப்போ?

தோழி: நம் காதலன் உன்பால் வாராதிருக்கமாட்டான். அவன்
அன்புள்ளத்தில் இத்தகைய கொடுமைகள் இடம் பெறு மானால்,
தண்ணீரில் மலர்ந்த குவளைமலர் அத்தண்ணீரிலேயே வெந்து
போவதுபோல் வியத்தற்குரிய தாகுமே அல்லது இயல்பாக நிகழக்
கூடியதாகாது.

தலைவி: என் உடலைத் தழுவக் கருதாது துறந்து மறந்தவ
னுடைய மலையாயிருந்தும், அம்மலை, நீலமணிபோல் நின்று
விளங்குகிறதே; இஃது என்ன வியப்போ?

தோழி: தொடர்ந்த சிறுமலைகள் பல நிறைந்த மலை
நாட்டையுடைய நம் தலைவன், உன்னை மறந்து துறக்க
மாட்டான்; அவன் காட்டும் உறவில், இதுபோன்ற கொடுமைகள்
இடம் பெறுமாயின், அது ஞாயிற்றினிடத்தில் இருள் தோன்றிய
தன்மைபோல் வியத்தற்குரியதாகுமே அல்லது, இயல்பாய் நிகழக்
கூடியதாகாது.

இவ்வாறு, நாம் வள்ளைப் பாட்டுப்பாட, உன் தோளுக்கு
உரிமை உடையோனாகிய அம்மலைநாடன், நாம் பாடியதை
மறைந்து நின்று கேட்டு, வரைவுக்குரிய ஏற்பாடுகளோடு வந்து

சேர்ந்தான். உன் தந்தையும், வேங்கை மரத்தடியில் அமர்ந்து இசைவு தந்தான். எல்லாம் நன்மையாகவே முடிந்தன!

சுளகு-முறம். அறை-பாறை. இருவாம்-குற்றுவாம். இரங்கிய-ஒலிக்கும். பணவை-பரண். வீ-மலர். இலங்கும்-விளங்கித் தோன்றும். ஈரம்-அருள். கயம்-குளம். மண்ணா-கழுவாத. துன்னான்-சேராது. இனையவை-இவை போன்றன. ஒன்றி-கலந்து. கிழவன்-உரிமை உடையவன். நயந்தனன்-இசைந்தனன்.

உள்ளுறை: தினை உண்ணவந்த யானை, தலைவியின் நலம் நுகர வந்த தலைவனாகவும் கவண் எறிந்த கானவன், கடுஞ் சொல் கூறிய தாயாகவும், கல், வேங்கை மலர் முதலாயின வற்றைச் சிதைத்தல், தாய் கூறிய கடுஞ்சொல், ஆயத்தாரை அகற்றித் தோழியைத் துயர் செய்து, தலைவியின் உள்ளத்தில் கிடந்து வருந்தியதாகவும் கொள்க.

6. பசப்பு மாய்ந்தது!

ஓர் இளைஞன், தினைப்புனக் காவல் மேற்கொண்டிருந்த ஒரு கன்னியைக் கண்டு காதல் கொண்டான். அவளும் அவன் காதலை ஏற்றுக்கொண்டாள். சில நாட்கள் சென்றன. அவன் வருகை தடையுற்றது. அப்பெண் பெரிதும் வருந்தினாள். அப்பெண்ணின் துயர் கண்ட அவள் தோழி, ஒரு நாள் அவன் கொடுமைகளை யெல்லாம் தொகுத்துப் பாக்களில் புனைந்து பாடினாள். காதலன் வாராது கொடுமை புரியினும், அவனைப் பிறர் பழிப்பதைப் பொறுக்க மாட்டாத அப்பெண், அவன் சிறப்புக்களையெல்லாம் தொகுத்துப் பாடத் தொடங்கினாள். அப்போது ஆங்கு வந்த அவன், தன் வருகையை அறிவிக்காதே என்று தோழிக்குக் கையாட்டி விட்டு, காதலியின் பின்புறமே வந்து தழுவிக்கொண்டான். அவ்வின்பத்தை அவள் தனக் குள்ளே சொல்லி மகிழ்ந்தது இது:

“மறங்கொள் இரும்புலித் தொன்முரண் தொலைத்த
முறஞ்செவி வாரணம் முன் குளகு அருந்திக்,
கறங்கு வெள்அருவி ஒலியின் துஞ்சும்
பிறங்கு இரும் சோலை நன்மலை நாடன்,
மறந்தான்; மறக்கு; இனி, எல்லா! நமக்குச்

5

சிறந்தன நாம் நற்கு அறிந்தனமாயின், அவன்திறம்
கொல்யானைக் கோட்டால் வெதிரெநல் குறுவாம் நாம்
வள்ளை அகவுவம் வா; இகுளை! நாம்

- வள்ளை அகவுவம் வா.
காணியவா வாழி தோழி! வரைத்தாழ்பு 10
- வாள் நிறம் கொண்ட அருவித்தே, நம், அருளா
நாண்இலி நாட்டு மலை!
ஆர்வுற்றார் நெஞ்சம் அழிய விடுவானோ
ஓர்வுற்று ஒருதிறம் ஒல்காத நேர் கோல்
அறம்புரி நெஞ்சத்தவன்? 15
- தண்ணறும் கோங்கம் மலர்ந்த வரையெல்லாம்,
பொன்அணி யானைபோல் தோன்றுமே, நம்அருளாக்
கொன்னாளன் நாட்டு மலை!
கூருநோய் ஏய்ப்ப விடுவானோ, தன்மலை
நீரினும் சாயல் உடையவன்; நயந்தோர்க்குத் 20
- தோர்ஈயும் வண்கை யவன்?
வரைஇசை மேல்தொடுத்த நெய்க்கண் இறாஅல்
மழைநுழை திங்கள்போல் தோன்றும், இழைநெகிழ
எவ்வம் உறீஇயினான் குன்று!
எஞ்சாது, எல்லா! கொடுமை நுவலாதி 25
- அஞ்சுவது அஞ்சா அறனிலி அல்லன், என்
நெஞ்சம் பிணிக்கொண்டவன்,
என்று யாம்பாட, மறை நின்று கேட்டனன்,
தாழ் இருங்கூந்தல் என் தோழியைக் கைகவியாச்
சாயல் இன் மார்பன் சிறுபுறம் சார்தர 30
- ஞாயிற்று முன்னர் இருள்போல மாய்ந்தது, என்
ஆயிழை மேனிப் பசப்பு.”

புலியைக் கொன்று தன் பழம் பகையைத் தீர்த்துக் கொண்ட, முறம் போன்ற காதுகளையுடைய யானை, குளகுத் தழை மேய்ந்து, அருவிநீர்த் தாலாட்டில் அயர்ந்து உறங்கும் மலை நாடனாகிய நம் தலைவன், நம்மை மறந்தான். அவன் நம்மை மறந்தாலும், நமக்கு அவனே சிறந்தவன் என்பதை நாம் அறிந்து கொண்டோம். ஆதலின், யானைக் கொம்பால் மூங்கில் நெல் குற்றும் நாம், உலக்கைப் பாட்டின் பொருளாக, அவன் சிறப்புக்களையே அமைத்துப் பாடுவோம். வருக!

தோழி: பெண்ணே! நீ வாழ்க! நம்மீது கொண்ட அருளை மறந்த, நாணம் இல்லாதவன் மலையாயிருந்தும், அது பக்க மலைகளில் பாய்ந்து விடும், வெண்ணுரை தெளிக்கும் அருவிகளைப் பெற்றுள்ள அதிசயத்தை நீ காண்பாயாக!

தலைவி: தன்பால் வந்த வழக்கின் நிலையை நன்கு ஆராய்ந்து, ஒரு பக்கத்தில் சாய்ந்து விடாது நேரே நிற்கும் துலாக்கோல்போல், நடுநிலைமையில் நின்று அறம் வழங்கும் உள்ளம் உடையோனாகிய நம் தலைவன், தன்பால் அன்பு கொண்டவரின் உள்ளம் உடைந்துபோக அவரைக் கைவிடுவானோ?

தோழி: நம்மீது அருள் காட்டாமல், வீணே அருள் அல்லாத செயல்களிலேயே ஈடுபட்டுத் திரிவோனுக்குரிய மலையாய் இருந்தும், குளிர்ந்த, மணம் வீசும் கோங்கு மலர்ந்து தோன்றும் அது, பொன்னணி பூண்ட யானை போல் காட்சி அளிக்கிறதே. அஃது என்ன வியப்போ?

தலைவி: தன் மலைச்சகளை நீரைக்காட்டிலும் குளிர்ந்த அருள் உள்ளம் கொண்டு, தன்னை விரும்பி வருவார்க்குத் தேர் கொடுக்கும் கொடையாளனாகிய நம் தலைவன், நான் பெருந்துயர் கொள்ள என்னைக் கைவிடுவானோ?

தோழி: அணிந்த அணிகள் தாமே கழன்று போகுமாறு, நம் உடல் தளரத் துயர் தந்தவன் மலையாய் இருந்தும், அம்மலையுச்சியில் கட்டப்பெற்றுள்ள தேன்கூண்டு, மேகத்திடையே நுழைந்து செல்லும் மதிபோல் தோன்றுகிறதே. இது என்ன வியப்போ?

தலைவி: தோழி! என் உள்ளம் கவர்ந்த கள்வனாகிய நம் தலைவன், அஞ்சவேண்டிய பழிபாவம் கண்டு அஞ்சாத அறமுறை அறியாதவன் அல்லன். ஆகவே, எதையும் ஆராய்ந்து பார்க்காது அவனைப் பழித்துப் பேசாதே!

இவ்வாறு நாங்கள் பாட, மறைந்து நின்று கேட்ட தலைவன், தன் வருகையை எனக்கு அறிவிக்காவண்ணம் தோழிக்குக் கையாட்டிவிட்டு, பின்புறமே வந்து என் கழுத்தைத் தழுவிக்கொண்டான்; அவ்வளவே! என்னைப் பற்றியிருந்த பசலை, ஞாயிற்றைக் கண்டதும் மறைந்தோடும் பனிபோல் பறந்தோடி விட்டது!

மறம்-வீரம். இரும்-பெரிய. தொன் முரண்-பழம்பகை. குளகு-தழை உணவு. கறங்கு-ஒலிக்கின்ற. ஒலி-அருவி ஒலி.

இரும்-கரிய. மறக்கும்-மறப்பானாக. நற்கு-நன்கு. வெதிர்-
மூங்கில். ஓர்வுஉற்று-ஆராய்ந்து. ஒல்காத-சாயாத. கொண்-பயன்
இன்மை. கூரும் நோய்-மிக்க நோய். நெய்க்கண் இறால்-தேன்
நிறைந்த தேனடை. எவ்வம்-துன்பம். உறீஇயினான்-தந்தவன்.

உள்ளுறை: புலியைக் கொண்டு, கவலையற்று உணவு உண்டு,
அருவி ஒலியில் யானை துஞ்சல், ஊரார் கூறும் அலரைக்
கெடுத்து, அவனை மணந்து, இல்லறம் மேற்கொண்டு, சுற்றம்
பாராட்டத் தலைவி இன்பம் நுகர்தலாம்.

7. மென்தோளும் வீங்கின!

பிரியேன் என வாக்களித்துத் தன் காதலைப் பெற்றுவிட்ட
இளைஞன், பிரிந்துசென்று பன்னாளாகியும் வாராமை கண்டு
வருந்தினான் ஒரு பெண். அவள் மன இயல்பு அறிந்த அவள்
தோழி, அவனை நேரில் காண இயலாதாயினும், அவன் புகழைக்
கேட்கினும் அவள் துயர் தணியும் என உணர்ந்தாள். அதனால்
இருவரும், உலக்கைப் பாட்டின் பொருளாக அவன் புகழைப்
பாடினர். தான் எண்ணியவாறே அவள் தளர்ச்சி ஒருவாறு
தீரக்கண்ட அவள், பிறிதொரு நாள் தன்னைக் காண வந்து, தன்
மனைப்புறத்தே காத்திருந்த இளைஞன் காதில் படுமாறு,
அந்நிகழ்ச்சியைக்கூறி, அவன் உள்ளத்தில் திருமண முயற்சியைத்
தூண்டிவிட்டது இது:

“வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி வாரணத்து
ஏந்து மருப்பின், இனவண்டு இமிர்பு ஊதும்
சாந்த மரத்தின் இயன்ற உலக்கையால்,
ஐவன வெண்ணெல் அறைஉரலுள் பெய்து இருவாம்
ஐயனை ஏத்துவாம் போல, அணிபெற்ற

5

மைபடு சென்னிப் பயமலை நாடனைத்
தையலாய்! பாடுவாம் நாம்;
தகையவர் கைச்செறித்த தாள்போலக் காந்தள்
முகையின்மேல் தும்பி இருக்கும், பகை எனின்,
கூற்றம் வரினும் தொலையான், தன் நட்டார்க்குத்

10

தோற்றலை நாணாதோன் குன்று?
'வெருள்புடன் நோக்கி வியல் அறை யூகம்,
இருள் தூங்கு இறுவரை ஊர்பு இழிபு ஆடும்

வருடை மான் குழுவிய வளமலை நாடனைத்
தெருளத், தெரிஇழாய்! நீஒன்று பாடித்தை! 15

நுண்பொறி மான்செவி போல வெதிர்முளைக்
கண்பொதி பாளை, கழன்றுஉகும் பண்பிற்றே,
மாறு கொண்டு ஆற்றார் எனினும், பிறர்குற்றம்
கூறுதல் தேற்றாதோன் குன்று?
புணர் நிலை வளகின் குளகு அமர்ந்து உண்ட 20

புணர்மருப்பு எழில்கொண்ட வரைபுரை செலவின்
வயங்குஎழில் யானைப் பயமலை நாடனை,
மணம் நாறு கதுப்பினாய்! மறுத்துஒன்று பாடித்தை;
கடுங்கண் உழுமை அடிபோல வாழைக்
கொடுங்காய் குலைதொறுஉம் தூங்கும், இடும்பையால் 25

இன்மை உரைத்தார்க்கு, அது நிறைக்கல் ஆற்றாக்கால்
தன்மெய் துறப்பான் மலை!

எனவாங்கு,
கூடி அவர் திறம்பாட, என் தோழிக்கு
வாடிய மென்தோளும் வீங்கின, 30

ஆடமை வெற்பன் அளித்தக்கால் போன்றே.”

தோழி: வேங்கைப் புலியைக் குத்திக்கொன்ற வெறிபிடித்த
வேழத்தின் கொம்பாலும், தேன் வண்டு மொய்க்கும் சந்தன
மரத்தாலும் ஆன உலக்கைகளால், மூங்கில் நெல்லைப் பாறை
உரலில் இட்டுக் குற்றும் நாம், முருகனைப் பாடுவதுபோல்,
மலைநாடனாகிய நம் தலைவனைத் தையலாய்! பாடுவோம்! வா.

தலைவி: பகைத்து வந்தால், அவ்வாறு பகைத்து வருவோன்
கூற்றுவனே என்றாலும் கொன்றழிப்பதல்லது. தோற்றுப்
பின்வாங்காதவனும், நட்புடையராயின், தான் தோற்பதையே
அவர்கள் விரும்புவராயின், தோற்க நாணாதவனும் ஆகிய
நல்லோன் மலையில், மகளிர் கையில் இட்ட மோதிரம் போல்,
காந்தள் அரும்புமீது தும்பி அமர்ந்து, அது மலரும் பருவத்தை
எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கும்.

தோழி: மான்குட்டி, பாறையில் அமர்ந்திருக்கும் கருங்
குரங்கை, மருண்டு நோக்கிவிட்டு, பெரிய மலைமீது ஏறியும்

இறங்கியும் ஆடிமகிழும் வளம் மிக்க மலைநாடனாகிய நம் தலைவனைப் புகழ்ந்து, நீ ஒரு பாட்டுப் பாடுவாயாக!

தலைவி: கல்வி, செல்வம் முதலியவற்றில் தன்னொடு பகைக்கொண்டு, தன் பெருவாழ்வு கண்டு மனம் பொறாக் கொடுமையுடையரேனும், அவர் குற்றத்தைப் பிறர்க்குக் கூறும் கொடுமையறியாத தலைவனுக்குரிய மலை, சிறுசிறு புள்ளிகளையுடைய மானின் காதுகள்போல், மூங்கில் முளைகளை மூடியிருக்கும் பாளைகள் கழன்று விழும் கவின் மிக்கதாகும்!

தோழி: பிடியானையோடு கூடி, வளகுத் தழையைத் தின்ற, கொம்புகளால் அழகு பெற்ற, மலை நடந்தாற் போல் நடந்து செல்லும் யானைகளை உடைய மலைநாடனை, மணம் வீசும் கூந்தலை உடையாய்! பாராட்டி மீண்டும் ஒரு பாட்டுப் பாடுவாயாக!

தலைவி: வறுமைத் துன்பத்தால் வந்து, தம் வறுமையைக் கூறி இரந்து நிற்பவர்க்கு, வேண்டுவன அளித்து அவர் வறுமையைப் போக்கமாட்டாத நிலை வரும்போது, உடலைத் துறந்து உயிர் இழந்து போகும் உயர்ந்த பண்பாடு மிக்க நம் தலைவனுக்குரிய மலையில், புலியின் கால் போல், வாழையின் வளைந்த காய்கள் குலைதோறும் தொங்கும்.

- என்று, நானும் அவளும் ஒன்று கலந்து அவனைப் பாட, என் உயிர்த்தோழியாகிய அப்பெண்ணுக்குக் காதலனைக் காணாமையால் வாடிய தோள்கள், அவள் காதலன் வந்து அன்பு காட்டிய பொழுது மகிழ்ந்து பருத்தல் போலவே, பருத்து அழகு பெற்றன.

வெறி-மதம். பொறி-புள்ளி. வாரணம்-யானை. இமிர்பு-ஒலித்து. இருவாம்-குற்றி. ஐயன்-முருகன். மை-மேகம். தகையவர்-மகளிர். தாள்-விரல்அணி. வெருள்பு-மருண்டு. யூகம்-கருங்குரங்கு. ஊர்பு இழிபு-ஏறி இறங்கி. தெருள-விளங்க பாடித்தை-பாடு. வெதிர்-மூங்கில். தேற்றாதோன்-தெளியாதவன். வளகு-ஒருவகைத் தழை. வரைபுரை-மலையை ஒத்த. உழுவை-புலி. கொடுங்காய்-வளைந்த காய். அமை-மூங்கில்.

உள்ளுறை: காந்தள் மலரும் பருவம் நோக்கி வண்டு இருத்தல், மணத்திற்குச் சுற்றத்தார் மனம் நெகிழும் காலத்தை எதிர்நோக்கித் தலைவன் இருத்தல்; மான் கன்று, மருள வேண்டாத கருங்குரங்கைக் கண்டு மருளல், தலைவி, சுற்றத்தார் மணத்திற்கு உடம்படமாட்டார்களோ என மருளல்; பாளை உதிர்ந்து விடவே

மூங்கில் விளங்கித் தோன்றல், தலைவன் வரைந்து கொள்ளவே, பசலை அகலத் தலைவி வனப்புற்றுத் தோன்றல்; யானை, பிடியோடு தழை உண்டு இனிது வாழ்தல், தலைவன், தலைவியை மணந்து இன்பம் நுகர்ந்து, இல்லறம் ஆற்றுவன் என்பதாம். வாழைக்குலை; புலியடிபோல் தோன்றல், பேரின்பம் தரவல்ல தலைவன், மணந்து கொள்ளாமையால் கொடியவன்போல் தோன்றுதல்.

8. அஞர் தீர்க்கும் மருந்து!

ஓர் இளைஞன் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்தான். ஆனால், அவளை விரைவில் மணந்து கொள்ள விரும்பவில்லை. அதனால், அவளைப் பற்றிப் பலரும் பலவாறு கூறிப் பழிக்கத் தலைப்பட்டனர். அதனால் அவள் பெரிதும் வருந்தினாள்; ஆயினும், தன் வருத்தத்தைப் பிறர் அறியாதவாறு தனக்குள்ளே அடக்கிக் கொண்டாள். இவற்றை யெல்லாம் கண்ட தோழி, அவ்விளைஞனைக் கண்டு, விரைந்து வந்து மணம் செய்து கொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொண்டாள். அது இது:

“கதிர்விரி கனைசடர்க் கவின்கொண்ட நனஞ்சாரல்
எதிர் எதிர் ஓங்கிய மால்வரை அடுக்கத்து
அதிர்இசை அருவிதன் அஞ்சினை மிசைவீழ,
முதிர்இணர் ஊழ்கொண்ட முழவுத்தாள் எரிவேங்கை,
வரிநுதல் எழில் வேழம், பூ, நீர் மேல் சொரிதரப் 5

புரிநெகிழ் தாமரை மலரங்கண் வீறுஎய்தித்
திருநயந்து இருந்தன்ன தேங்கமழ் விறல் வெற்பு!
தன்எவ்வம் கூரினும், நீ செய்த அருளின்மை
என்னையும் மறைத்தாள் என்தோழி, அது கேட்டு
நின்னையான் பிறர் முன்னர்ப் பழிகூறல் தான்நாணி, 10

கூருநோய் சிறப்பவும், நீ செய்த அருளின்மை
சேரியும் மறைத்தாள் என்தோழி, அதுகேட்டு
ஓரும் நீ நிலையலை எனக்கூறல் தான்நாணி;
நோய்அட வருந்தியம், நீசெய்த அருளின்மை
ஆயமும் மறைத்தாள்ளன் தோழி அதுகேட்டு 15

மாயநின் பண்பின்மை பிறர்கூறல் தான்நாணி;
எனவாங்கு,

இனையனதீமை நினைவனள் காத்துஆங்கு
அனையரும் பண்பினால், நின் தீமை காத்தவள்,
அருந்துயர் ஆரஞர் தீர்க்கும்

20

மருந்தாகிச் செல்கம் பெரும! நாம் விரைந்தே.”

ஞாயிற்றின், இளங்கதிர்களால் அழகு பெறும் பெரிய மலைச்சாரலில், எதிர் எதிராக உயர்ந்து நிற்கும் இரண்டு பெரிய மலை உச்சிகளிலிருந்து ‘ஓ’ என அதிரும் ஓசையோடு வரும் அருவி, அழகிய கிளைகள் மீது விழ, முற்றிய பூங்கொத்துக்களை வரிசை வரிசையாகப் பெற்ற பருத்த அடியினையுடைய வேங்கை மரம் நிற்கும் நிலை, வரி விளங்கும் நெற்றியினையுடைய அழகிய இரு யானைகள், இருபக்கத்திலும் நின்று, பூவோடு கலந்த நீரைச் சொரிய மலர்ந்த தாமரை மலரில், திருமகள் தெய்வச் சிறப்போடு வீற்றிருப்பதுபோல் விளங்கித் தோன்றும் சிறந்த மலைநாட்டுத் தலைவனே!

அவளை மறந்துவிட்ட உன் அருளற்ற செயலை, நான் அறிந்தால் உன்னைப் பிறர்முன் பழிப்பேன் என்று அஞ்சி, காதல் நோய் பெருகிய காலத்திலும், அக்கொடுமையை எனக்கும் அறிவிக்காது மறைத்துவிட்டாள்.

அவளை மறந்துவிட்ட அருளற்ற செயலைத் தன் சேரியில் வாழ்வார் அறிந்தால், அவர்கள் நிலையான கொள்கையில்லாதவன் என்று உன்னைப் பழிப்பர் என நாணி, காமநோய் அளவிறந்து பெருகித் துன்பம் செய்த போதும் அக்கொடுமையை அவரும் அறியாதபடி மறைத்து விட்டாள்.

அவளை மறந்து விட்ட உன் அருளற்ற செயலை உடனாடும் தோழியர் அறிந்தால் அவர்கள் உன் பண்பற்ற செயலைப் பிறர் முன் கூறிப் பழிப்பரே என நாணி, காமநோய் வருத்த வருந்திய காலத்திலும், அக்கொடுமையை அவரும் அறியாதபடி மறைத்துக்கொண்டாள்.

பெரும! இவ்வாறு, உனக்கு நேர இருந்த பழி முதலாம் தீமைகளைக் காத்தல் தன் கடன் என அறிந்து காத்து, அச்செயலால் உனக்கு உண்டாகும் தீமைகளைக் காத்தவளுடைய, தீர்த்தற்கு அரிய துன்பத்தைச் செய்யும் கொடிய காமநோயைத் தீர்க்கும் மருந்தாகுமாறு, வரைவிற்குரிய முயற்சிகளோடு விரைந்து செல்வோம். வருக!

கதிர்-ஞாயிறு. கனைசுடர்-பேரொளி. இணர்-பூங்கொத்து. ஊழ்கொண்ட-நெருங்க மலர்ந்த. முழவுத்தாள்-முரசுபோல் பருத்த அடி. வீறு-பிறவற்றிற்கில்லாத சிறப்பு. திரு-திருமகள். எவ்வம்-துயர். கூரினும்-மிகினும். இணையன-இவை போலும். நினைவனள்-பிறர் அறியாவாறு மனத்தால் எண்ணி. அனை அரும்பண்பு-அத்தகைய உயர்ந்த பண்பு.

உள்ளுறை: எதிர் எதிர் ஓங்கிய மலைகள், தலைவியின் சுற்றமும் தலைவன் சுற்றமும் ஆம்; அப் பள்ளத்தாக்கு, தலைவன் மனையாம்; வேங்கை தலைவியாம்; அது மலர்ந்து நின்றல், அவள் மக்களைப் பெற்று மாண்புறுதலாம்; அருவிகள் வேங்கை மீது வீழ்தல், இரு சுற்றத்தாரும் அவளுக்குச் செய்யும் சிறப்புக்களாம்.

9. முறை வரைந்தனர்!

ஓர் இளைஞன் ஒரு பெண்ணின் மீது காதல் கொண்டான். அவளும் அவனைக் காதலித்தாள். ஆயினும் மணந்து வாழும் மனையற வாழ்க்கையில் சென்றது அவள் மனம். அவனும் அதற்கு இசைந்து விரைவில் மணம் செய்து கொள்வதாக வாக்களித்திருந்தான். ஆனால், அது விரைவில் நிகழவில்லை. அதனால் அவள் பெரிதும் வருந்தினாள். அந்நிலை கண்ட அவள் தோழி, அவ்விளைஞனைச் சினந்து கொண்டாள். உடனே அவன், அப்பெண்ணின் பெற்றோரிடம் சென்று மணம் பேசினான். அவர்களும் இசைந்தனர். அதை, அவள் அப்பெண்ணுக்குக் கூறியது இது:

“விடியல் வெங்கதிர் காயும் வேய்அமல் அகல்அறைக்
கடிசனைக் கவினிய காந்தளங் குலையினை
அருமணி அவிர்உத்தி அரவுநீர் உணல் செத்துப்
பெருமலை மிளிர்ப்பன்ன காற்றுடைக் கனைபெயல்
உருமுக்கண் உறுதலின் உயர்குரல் ஒலிஒடி

5

நறுவீய நனஞ்சாரல் சிலம்பலின், கதுமெனச்
சிறுகுடி துயில் எழுஉம் சேண் உயர் விறல் வெற்ப!
கால்பொர நுடங்கல கறங்கு இசைஅருவி, நின்
மால்வரை மலிசனை மலர் ஏய்க்கும் என்பதோ!
புல்லாராப் புணர்ச்சியால் புலம்பிய எந்தோழி

10

பல்இதழ் மலர்உண்கண் பசப்ப நீ சிதைத்ததை?
 புகர்முகக் களிநோடு புலிபொருது உழக்கும் நின்
 அகன்மலை அடுக்கத்த அமை ஏய்க்கும் என்பதோ!
 கடை எனக்கலுமும் நோய் கைம்மிக என்தோழி
 தடையின திரண்டதோள் தகைவாடச் சிதைத்ததை? 15

சுடர்உற உறநீண்ட சுரும்புஇயிர் அடுக்கத்த
 விடர்வரை எரிவேங்கை இணர் ஏய்க்கும் என்பதோ!
 யாமத்தும் துயிலலள் அலமரும் என்தோழி,
 காமரு நல்லெழில் கவின்வாடச் சிதைத்ததை?
 எனவாங்கு, 20

தனதீமை பலகூறிக் கழறலின் என்தோழி
 மறையில் தான் மருவுற மணந்த நட்பு அருகலான்
 பிறைபுரை நுதல்! அவர்ப்பேணி, நம்
 முறை வரைந்தனர் அவர் உவக்கும் நாளே.”

இள ஞாயிற்றின் கதிர்களை மறைக்கும் மூங்கில்கள் வளர்ந்
 திருக்கும் மலையில், மணம் வீசும் சுணையில், அழகிய காந்தள்
 மலர்க் கொத்தை, மாணிக்கம் விளங்கும் படத்தை உடைய
 பாம்பு நீர் உண்பதாகக் கருதி, அதை அழிக்க, பெருமலை
 களையும் புரட்டுவது போல், காற்றோடு கலந்து பெய்யும்
 பெருமழை காலத்தில், எழுந்த இடியோசை விரைந்து சென்று,
 மலைச்சாரலில் முழங்குவதால், சிறு சிறு குடிசைகளில் வாழும்
 கானவர் துயில் நீத்து எழும் சிறப்பு வாய்ந்த, மலைநாடனே!

புணரப் புணர வெறுப்புத் தட்டாத புணர்ச்சியை விரும்பி,
 அது பெறாமையால் வருந்திய என் தலைவியின் மலர் போன்ற
 மைதீட்டிய கண்கள், ஒளி இழந்து போகுமாறு நீ கெடுத்தது, அக்
 கண்கள், காற்று அலைக்கினும் அசையாத, இனிய ஓசை ஒலிக்கும்
 அருவிகளை உடைய உன் பெரிய மலைச்சுணையின் மலர்களை
 ஒத்துள்ளனவே என்னும் பொறாமையினால் தானோ?

உயிர் போகும் இறுதி நிலை வந்துவிட்டது எனக்கூறிக்
 கலங்குவதற்குக் காரணமான காமநோய், அளவு கடந்து
 பெருகியதால், என் தலைவியின் தோள்கள், அழகு கெட்டுத்
 தளரும்படி நீ கேடு விளைத்தது, அத்தோள்கள் புலி, யானை
 யோடு போர் செய்து வருந்தும், அகன்ற உன் மலை மூங்கிலுக்கு
 நிகராக உள்ளனவே என்ற பொறாமையினால்தானோ?

உன் நினைவால் நள்ளிரவிலும் உறக்கம் கொள்ளாது
 தடுமாறும் என் தலைவியின் பேரழகு, மேனி நலம் கெடும்படி நீ

கேடு விளைத்தது, அம்மேனி, ஞாயிற்று மண்டலத்தை அளாவிய வண்டுகள் ஒலிக்கும் உன் மலைவேங்கை மரத்தின், நெருப்புநிற மலர்களோடு ஒத்துள்ளது என்ற பொறாமையினால் தானோ?

- இவ்வாறெல்லாம், அவன் கொடுமைகளைச் சுட்டிக்காட்டி இடித்துரைக்கவே, களவுக் காலத்தில் வந்து கூடி மகிழ்ந்ததால் உண்டான நட்புத் தொடர்பு, இப்போது அற்றுவிடுவதற்கு அஞ்சி, அவன் வேண்ட, அவன் வேண்டுகோளை ஏற்று அவன் வேண்டியவாறே, அவன் வேண்டிய அந்நாளிலேயே திருமணம் நிகழ, நம் சுற்றத்தவரும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

அமல்-நிறைந்த. அவிர்-விளங்குகின்ற. உத்தி-பாம்பின் படம். செத்து-கருதி. மிளிர்ந்தல்-கீழ் மேலாகப் புரட்டல். உருமு- இடி. வீய-மலர்களை உடைய. சிலம்பல்-ஒலித்தல். கால்-காற்று. நுடங்கல-அசையா. கறங்கு-ஒலிக்கும். புகர்-புள்ளி. அமை-மூங்கில். கடை என-இறுதிக்காலமாகும் என. கலுமும்-வருந்தும். தடையின-பருத்த. எரி-நெருப்புப் போன்ற. கழறல்-இடித்துக் கூறல். மறையில்-களவொழுக்கக்காலத்தில். புரை-ஒத்த.

உள்ளுறை: மலைப்பாறை, தலைவியின் மனை; சுனையிடத்துக் காந்தன். சுற்றத்தார் இடையே வளரும் தலைவி; காந்தன் பாம்புபோல் தோன்றல், களவொழுக்கம் பிறர்க்குத் தீங்குபோல் தோன்றல்; இடியேற்றின் ஒலி மலையிடமெல்லாம் ஒலித்தல், அயலார் கூறிய அலர் கேட்ட தாய் வழங்கிய கடுஞ்சொல்; ஊரார் உறக்கம் ஒழிந்தது, தலைவி உறக்கம் ஒழிந்தது.

10. கூறுவ கூறும்!

காதலால் கட்டுண்டனர் ஓர் இளைஞனும், ஒரு பெண்ணும். அவர் காதல் பெண்ணைப் பெற்றவர்க்குத் தெரியாது. இரவில், எல்லோரும் உறங்கிய பின் அவன் வருவதும், அவன் வரும் வரை அவள் காத்திருப்பதும் வழக்கமாகிவிட்டன. ஒருநாள், வந்த அவனை வரவேற்பது அவளால் இயலாது போயிற்று. அதற்காக அவன் தன்னை நோவானோ என்று வருந்தினாள் அவள். களவுக் காதலில் உண்டாகும் இவ்விடர்ப்பாடுகளைப் பார்த்த தோழி அவர்கள் திருமணத்திற்கு வழி தேடத் தீர்மானித்தாள். இளைஞனைக் கண்டு, 'அன்று நேர்ந்ததற்குத் தோழியின் பிழையே காரணம் என்று என்மேல் ஏற்றி விட்டு அவளுக்கு ஆறுதல் உரைப்பாயாக' எனக் கூறி அவன் உள்ளத்தில் திருமண உணர்வு உண்டாகுமாறு செய்தாள். அது இது:

“வீயகம் புலம்ப, வேட்டம் போகிய
 மாஅல் அம்சிறை மணிநிறத் தும்பி,
 வாய் இழி கடாத்த, வான் மருப்பு ஒருத்தலோடு
 ஆய்பொறி உழுவை தாக்கிய பொழுதில்,
 வேங்கையஞ் சினை என, விறற்புலி முற்றியும் 5

பூம்பொறி யானைப் புகர்முகம் குறுகியும்,
 வலிமிகு வெகுளியால், வாள்உற்ற மன்னரை
 நயன்நாடி நட்புஆக்கும் வினைவர்போல் மறிதரும்,
 அயம் இழி அருவிய, அணிமலை நன்னாட!
 ஏறு இரங்கு இருளிடை இரவினில் பதம்பெறாஅன் 10

மாறினென் எனக்கூறி மனங்கொள்ளும் தான் என்ப;
 கூடுதல் வேட்கையால் குறிபார்த்துக் குரல் நோச்சிப்
 பாடு ஓர்க்கும் செவியோடு பைதலேன் யானாக;
 அருஞ்செலவு ஆரிடை அருளிவந்து அளிபெறாஅன்
 வருந்தினென் எனப்பல வாய்விடீஉம் தான் என்ப; 15

நிலை உயர் கடவுட்குக் கடம்பூண்டு தன்மாட்டுப்
 பலசூழும் மனத்தோடு பைதலேன் யானாக;
 கனைபெயல் நடுநாள் யான் கண் மாறக் குறிபெறாஅன்
 புனையிழாய்! என்பழி நினக்கு உரைக்கும் தான் என்ப
 துளிநசை வேட்கையால் மிசைபாடும் புள்ளில்தன் 20

அளிநசைஇ யார்வுற்ற அன்பினேன் யானாக;
 எனவாங்கு,
 கலந்தநோய் கைம்மிகக் கண்படா என்வயின்,
 புலந்தாயும் நீ ஆயின் பொய்யானே வெல்குவை;
 இலங்குதாழ் அருவியோடு அணிகொண்ட நின்மலைச் 25

சிலம்பு போல் கூறுவ கூறும்
 இலங்கு ஏர் எல்வளை இவளுடை நோயே.”

இருந்து தேன் உண்ட பூ, தனித்துக் கிடக்க அதை விட்டு, வேறு புதுப்பூக்களைத் தேடிச் சென்ற அழகிய நீல மணி போன்ற நிறம் பெற்ற தும்பி, வழியும் மதநீரையும், பெரிய கொம்புகளையும் உடைய யானைத்தலைவனோடு, புலி போர் செய்யும் பொழுது, வேங்கை மரக்கிளை என்று கருதிப் புலியை அணுகியும், மத நீர் மணத்தால் யானையின் மத்தகத்தை அடைந்தும், படைப்

பெருமையால் வாள் எடுத்துக் களம் புகுந்த இரு பேரரசர்களை, நட்புச் செய்யக் கருதிய சான்றோர், இருவரிடத்தும் மாறிமாறிச் செல்வது போல், மாறிமாறிச் செல்லும், அழகிய மலைநாடனே!

‘தோழி! காதலனைக் கூடி மகிழவேண்டும் என்ற வேட்கையால் வந்து, தான் செய்யும் குறிப்பை எதிர் நோக்கி, நொச்சிப் பூ விழும் அரவத்தை ஊன்றிக் கேட்கும் காதுகளோடு, நான் காத்திருந்து வருந்தவும், இடி இடிக்கும் இரவின் நள்ளிரவில் வந்து, என்னைப் பார்க்காது வறிதே மீளும்படி, தன்னை ஏமாற்றி விட்டேன் என்று கூறி அவன் மனம் வருந்துகிறான். இதற்கு யான் என் செய்வேன்?’

‘தோழி! திருமணம் நிகழ்ந்து என் நிலை உயரத் துணைபுரியும் தெய்வங்கட்கு என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு அவனை எவ்வாறு காண்பது என்ற ஏக்கம் எழ, நான் வருந்தியிருந்தேனாகவும், காட்டுவழிகளை இவள்மீது கொண்டுள்ள அருள் மிகுதியால் கடந்து வரவும் அவள் அன்பைப் பெறமாட்டாது வருந்தினேன் எனப் பலப்பல கூறுகின்றான். இதற்கு யான் என் செய்வேன்?’

‘தோழி! மழைத்துளியை விரும்பும் வானம்பாடி எப்பொழுதும் அவ்வானத்தையே பாடிப் பறப்பது போல், நான் அவன் அன்பின்பால் ஆசைகொண்டு, அவன்மீது மாறாக் காதலுடையேனாகவும், மழை பெய்யும் இடையாமத்தில் வந்து, குறியிடத்தில் உன்னைக் காண முடியாமையால், அதை என் பிழையாக்கி, உன்பால் குறை கூறுகின்றான். இதற்கு யான் என் செய்வேன்?’

- என்றெல்லாம் கூறிப் புலம்புமாறு இவள் காமநோய் பெருகிவிடவே அக்கவலையால் தூக்கம் இல்லாமல் துயர் கொள்ளும் என்மீது அக்குற்றத்தை ஏற்றிவிட்டால், உன் நாட்டுப் பக்கமலைகள், தம் எதிர் நின்று கூறுவார் கூறுவனவற்றையே எதிர் ஒலித்தல் போல், நீ கூறுவதையே கூறும் இவள் காமநோயை, நீ உரைக்கும் அப்பொய்யே போக்கி, உனக்கு வெற்றியை உண்டாக்கும் அதை இன்றே செய்வாயாக!

மாஅல்-பெருமை. சிறை-சிறகு. ஒருத்தல்-யானைத் தலைவன். உழுவை-புலி. நயன்நாடி-நட்பாக்கும் வழியை ஆராய்ந்து. வினைவர்-சான்றோர். மறிதரும்-மாறி மாறித் திரியும். அயம்-பள்ளம். ஏறு-இடி. பதம்-காணும் வாய்ப்பு. குரல்-கொத்து.

பாடு-ஒலி. ஓர்க்கும்-நுணுகிக் கேட்கும். பைதல்- துன்பம். வாய்விடுஉம்-வாய் திறந்து கூறும். கடம்-விரதம். துளி-மழைத்துளி. மிசை-வானம். நசைஇ-விரும்பி. சிலம்பு-பக்கமலை. எல்-ஒளி.

உள்ளுறை: பூ, திருமணம். விடுத்துச் சென்ற தும்பி, மணம் செய்து கொள்ளக் கருதாத தலைவன்; தும்பி, புலியிடத்தும் யானையிடத்தும் திரிதல், தலைவன், இரவுக்குறி பகற்குறிகளை இன்பம் தருவனவாகக் கொண்டு உழலல்.

11. பெண்மையும் அன்று!

இளைஞன் ஒருவன் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்தான். அவளுக்கும் அவன்மீது காதல் உண்டு. ஆயினும் தம் காதல் நிறைவேற வேண்டுமாயின் அதற்கு அவள் தோழியின் துணை வேண்டும் என்பதை அறிந்துகொண்ட இளைஞன், அவள் துணையை வேண்டினான். அவனுக்குத் துணைபுரிய வாக்களித்த தோழி, அப்பெண்ணிடம் சென்று அவனை ஏற்றுக் கொள்ள மாறு வேண்டிக்கொண்டது இது:

“ஒன்று, இரப்பான் போல், எளிவந்தும் சொல்லும், உலகம் புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையும் உடையன்; வல்லாரை வழிபட்டு ஒன்று அறிந்தான் போல், நல்லார்கண் தோன்றும் அடக்கமும் உடையன்; இல்லோர் புன்கண் ஈகையில் தணிக்க

5

வல்லான் போல்வதோர் வன்மையும் உடையன்; அன்னான் ஒருவன், தன் ஆண்தகை விட்டு, என்னைச் சொல்லும் சொல் கேட்டே, சுடர் இழாய்! பன்மாணும் நின் இன்றி அமையலேன் யான்’ என்னும் அவனாயின் அன்னான் சொல் நம்புண்டல் யார்க்கும் இங்கு அரிதாயின்

10

என்உற்ற பிறர்க்கும் ஆங்கு உளகொல்லோ? நறுநுதால்! ‘அறியாய் நீ வருந்துவல் யான்’ என்னும் அவனாயின், தமிழரே துணிகின்றல் பெண்டிர்க்கும் அரிதாயின், அளியரோ எம்போல ஈங்கு இவன் வலைப்பட்டார்! ‘வாழலேன் யான்’ என்னும் நீ நீப்பின் அவனாயின்

15

ஏழையர் எனப்பலர் கூறும் சொல் பழியாயின்
 சூழுங்கால் நினைப்பதொன்று அறிகிலேன், வருந்துவல்,
 சூழுங்கால், நறுநுதால்! நம்முளே சூழ்குவம்
 அவனை

நாண்அடப் பெயர்த்தல் நமக்கும் ஆங்கு ஒல்லாது; 20

பேணினர் எனப்படுதல் பெண்மையும் அன்று; அவன்
 வெளவினன் முயங்கு மாத்திரம்; வா எனக்
 கூறுவேன் போலக் காட்டி,
 மற்றுஅவன் மேளவழி மேவாய் நெஞ்சே!”

ஒளி வீசும் உயர்ந்த அணிகளை அணிந்தவளே! வழியில் ஓர்
 இளைஞனைக் கண்டேன். அவன் யாதோ ஒரு பொருளை
 என்னிடம் பெற நினைப்பவன் போல், பணிந்து சில கூறத்
 தொடங்கினான். ஆனால், அவன் நிலையை நோக்கினாலோ,
 உலகம் அனைத்தையும் காக்க வல்ல பெருநிலை உடையவன்
 போல் உள்ளான்; கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவர்களை அடைந்து,
 உயர்ந்த உண்மைகளை உணர்ந்தவன் போல், தன்னடக்கமும்
 பெற்றிருந்தான்; வறியோர்களின் பசித் துன்பத்தை
 ஈகைக்குணத்தால் போக்கவல்ல பெரும் பொருளைத்
 திரட்டவல்ல வன்மையும் உடையான். அத்தகை யான், தன்
 தகுதிப்பாட்டை யெல்லாம் மறந்து என்னிடம் சொல்லிய
 சொற்களைக் கூறுகிறேன், கேள்.

நறுமணம் நாரும் நெற்றியினை உடையாய்! ‘நீ இல்லாமல்
 நான் உயிர் வாழேன்’ என்று அவன் கூறுகிறான்; ஆனால், இறக்கத்
 துணிந்து நிற்கும் அவன் சொல்லை நம்புதல் கூடாது.
 இந்நிலையில் எனக்கு வந்துற்ற மனத்தடுமாற்றம் பிறர்க்கும்
 உண்டாகுமோ?

‘நான் உன்னைப் பெற இயலாத கவலையால் வருந்துகிறேன்;
 ஆனால், நீ அதை அறியவில்லை’ என்று அவன் கூறுகிறான்.
 அவன் கூறும் சொல்லின் உண்மை இயல்பைத் தனியே நின்று
 ஆராய்ந்து ஒரு முடிவிற்கு வருதல் என்னைப் போன்ற
 பெண்டிர்க்கு இயலாது. இந்நிலையில், அவன் சொல்வலைக்கு
 அகப்பட்ட என்னைப் போன்ற மகளிர், காப்பாற்றப்படுவாரோ?

‘நீ என்னைக் கைவிட்டால் நான் வாழேன்’ என்று அவன்
 கூறுகிறான். அயலான் ஒருவனுக்காக நான் இவ்வாறு வருந்துவது

குறித்து, ஊரார், 'இவள் போன்ற மகளிர் உண்மையில் பேதையரே' எனக்கூறுவது நமக்குப் பழியாம் ஆதலின், இந்நிலை குறித்து நாம் இருவரும் ஒன்று கூடி ஆராய்ந்து பார்ப்போமா?

நம் நாண் அழியும்படி, அவன் முன்னே சென்று, நில்லாதே போ எனக் கூறிக் துரத்துவதும் இயலாது. அயலான் ஒருவனை ஏற்றுக்கொண்டனர் என்று ஊரார் இழித்துக் கூறுதல் நம் பெண்மைக்கும் பொருந்தாது. அவனோ, நம்மைக் கைப்பற்றத் துணிந்து விட்டான். ஆனால், நெஞ்சே! அதற்கு இவள் இசைந்திலன்; ஆகவே, நீ அவனை வருக என நான் கூறுவது போல் குறிப்புக்காட்டி, அவன் விரும்பும் இடத்திற்கு விரும்பிச் செல்வாயாக!

மதுகை-வன்மை. புன்கண்-துன்பம். பன்மானும்-பலகாலும். அளியர்-இரங்கத்தக்கார். நீப்பின்-கைவிடின். ஏழ்மை-அறிவுக் குறைபாடு. அட-வருத்த. பெயர்த்தல்-போக்குதல். ஒல்லாது-பொருந்தாது. வெளவுதல்-மேற்கொள்ளுதல். மேளவழி-தங்கி உள்ள இடம். மேவாய்-சென்று சேர்வாயாக.

12. மலையினும் பெரிதே!

காதலித்த ஒருத்தியை வரைந்து கொள்ளக் கருதாது வாழ்ந்திருந்தான் ஒரு கட்டிளங் காளை. அதனால் அப்பெண் பெரிதும் வருந்தினாள். ஊரார் அவளைப் பழிக்கவும் தலைப் பட்டனர். அது கண்ட அவள் தோழி, அவனிடம் சென்று விரைந்து வந்து மணம் செய்து கொள்ளுமாறு வேண்டிக் கொண்டது இது.

“ஆம் இழி அணிமலை அலர்வேங்கைத் தகைபோலத்
தேம் மூசு நனைகவுள், திசை காவல் கொளற்கு ஒத்த,
வாய் நில்லா வலி முன்பின், வண்டு ஊது புகர்முகப்
படுமழை அடுக்கத்த, மாவிசம்பு ஓங்கிய
கடிமரத் துருத்திய, கமழ்கடாம் திகழ்தரும்

5

பெருங்களிற்று இனத்தொடு வீங்கு எருத்து, எறும் முன்பின்
இரும்புலி மயக்குற்ற இகன்மலை நன்னாட!

வீழ்பெயல் கங்குல் நின் விளி ஓர்த்த ஒடுக்கத்தால்
வாழும் நாள் சிறந்தவள் வருந்து தோள் தவறுண்டோ?
தாழ்செறி கடுங்காப்பின் தாய் முன்னர் நின்சாரல்

10

ஊழுறு கோடல் போல் எல்வளை உகுபவால்!
இனைஇருள் இதுஎன ஏங்கி நின் வரல் நசைஇ
நினைதுயர் உழப்பவள் பாடில்கண் பழிஉண்டோ?
இனையள் என்று எடுத்து அரற்றும் அயல் முன்னர் நின்

சுனைக்

கனைபெயல் நீலம்போல் கண்பனி கலுழ்பவால்! 15

பன்னாளும் படர்அடப் பசலையால் உணப்பட்டாள்
பொன் உரை மணியன்ன மாமைக்கண் பழி உண்டோ?
இன்னுரைச் செதும்பு அரற்றும் செவ்வியுள் நின்சோலை
மின்உகு தளிர் அன்ன மெலிவு வந்து உரைப்பதால்!
எனவாங்கு,

20

பின் ஈதல் வேண்டும் நீ பிரிந்தோள் நட்பு என நீவிப்
பூங்கண் படுதலும் அஞ்சவல்; தாங்கிய
வருந்துயர் அவலம் தூக்கின்,
மருங்கு அறிவாரா மலையினும் பெரிதே!”

அருவி நீர் ஒழுகும் அழகிய மலையில் மலர்ந்த வேங்கையின்
அழகைப் பெற்றுள்ளமையால் தேனீக்கள் வந்து மொய்க்கும் மத
நீரால் நனைந்த கன்னங்களை உடையவுமாய், திசைகளைக் காக்க
வல்லனவுமாய், காட்டில் வாழ்வனவும், பகைவிலங்குகள் எதிர்
நிற்க மாட்டாமைக்குக் காரணமாய வன்மையும், வண்டுகள்
மொய்க்கும் முகமும் உடையவுமான, மலைச்சாரலில்
வாழ்வனவும், வானளாவ உயர்ந்த மரங்கள் நிறைந்த ஆற்றிடைக்
குறையில் வாழ்வனவுமாய், பெரிய யானைக் கூட்டத்தோடு,
பருத்த கழுத்தும், பெரிய உடல் வன்மையும் உடைய புலி போர்
புரிதற்குரிய இடமாய் அமைந்த மலை நாடனே!

கதவடைத்துத் தாழ் இட்டுக் காப்பது போன்ற கொடிய காவல்
அமைத்திருக்கும் தாயின் கண்முன்னே, உன் மலைச் சாரலில்
காந்தள்மலரின் இதழ்கள் உதிர்வது போல், கைவளைகள் கழன்று
விழலாயின; இதற்கு மழை பெய்யும் நள்ளிரவில் வந்து நீ
செய்யும் ஒலிக்குறியை ஊன்றிக்கேட்டு ஓடுங்கி வாழ்ந்ததால்,
கற்புநிலை உடையவளாகி விட்ட இவள் தோள்கள் செய்த தவறு
ஏதேனும் உண்டோ?

இவள் கெட்டுவிட்டாள் என்று பழி கூறும் ஊர்ப் பெண்கள்
மேலும் பழிக்குமாறு உன் சுனையில் மலர்ந்து மழை நீர் ஏற்ற
நீலமலர், அந்நீரைச் சொரிவதுபோல், இவள் கண்கள் நீர்

சொரியலாயின. இவள் இங்ஙனம் ஆவதற்கு, கொடிய இருளாயிற்றே என ஏங்கி, அவ்விருளிலும் உன் வரவை எதிர்நோக்கி, அந்நினைவாகவே இருந்து வருந்தும் இவளுடைய உறக்கம் இழந்த கண்கள் செய்த தவறு ஏதேனும் உண்டோ?

மெல்லிய நீர் நுரை கரையை மோதும் இளவேனிற் காலத்தில், உன் சோலையில் ஒளி இழந்து போகும் தளிர் போல் இவள் மேனி, தளர்ந்து, ஒளி இழந்து, உள்ளக் காதலை ஊரார்க்கு உரைத்துவிடும்; இவள் இங்ஙனம் ஆவதற்கு, பல நாளாக, உன் நினைவு வருத்துதலால், பசலையால் பாழ்பட்ட இவள் மேனியின், மாமைநிற அழகு செய்த தவறு ஏதேனும் உண்டோ?

அன்ப! அவள் இறந்து போகாதபடி காப்பாற்றிய என் வருத்தத்தை அளவிட்டு நோக்கினால், அது, மலையினும் மாணப் பெரிதாம். ஆகவே, 'அன்ப! நீ பிரிந்து வாழும் எம் தலைவியோடு கொண்ட நட்பு வரைந்து கொள்வதால் மேலும் வலுப்படுதல் வேண்டும்' என வாளா வேண்டிக்கொண்டு, கவலையற்று உறக்கம் கொள்ள நான் அஞ்சுகிறேன். ஆகவே, நான் இனியாவது இனிதே கண்ணுறங்கும்படி இன்றே திருமண முயற்சியினை மேற்கொள்வாயாக.

ஆம்-நீர். தகை-அழகு. தேம்-தேனீக்கள். கவுள்-கன்னம். வாய் நில்லா-எதிர் நிற்க மாட்டாத. முன்பு-வலி. துருத்தி- ஆறுகளின் இடையிடையே உள்ள திட்டு. எருத்து-கழுத்து. எறுழ்-மிக்க. தாழ்செறி-தாழ்ப்பாள் இட்டு அடைத்தாற் போல். ஊழ்-வரிசை. கோடல்-காந்தள். எல்-ஒளி. உகுப-கழன்று வீழும். இனை-வருந்துதல். பாடு-உறக்கம். அரற்றும்-பழிகூறும். கலுழ்ப-சொரியும். செதும்பு-அருவிநீர். செவ்வி-காலம். உகு-கெட்ட. பின் ஈதல்-உறவு ஒன்று படுதல்.

உள்ளுறை: யானைகளோடு புலி மாறுபட்டுப் பொருதல், தலைவியின் இருவகைச் சுற்றத்தாரையும் அஞ்சாது, அயலார், அவர் கூறுதலாம் என்க.

13. இனிது! இன்னாது!

மனம் விரும்பும் மங்கையொருத்தியைக் காதலித்த ஓர் இளைஞன், விரைவில் மணந்து கொள்ள விரும்பவில்லை. ஆனால், அம்மங்கையோ, அவன் இரவில், காட்டையும் மலையையும் கடந்து வருவது குறித்துக் கவலை கொண்டாள். அது கண்ட அவள் தோழி, இளைஞனைக் கண்டு, 'இரவில்

வாராதே; வேண்டுமாயின் பகலில் வந்து செல்' எனக் கூறுவாள்போல், அவன் மனத்தை மணத்தின் பக்கம் திருப்பியது இது:

“கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு
நெடுவரை மருங்கில் துஞ்சும் யானை,
நனவில் தான்செய்தது மனத்தது ஆகலின்,
கனவில் கண்டு கதும்என வெரீஇப்,
புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கையை 5

அது என உணர்ந்து அதன் அணிநலம் முருக்கிப்
பேணா முன்பின் தன்சினம் தணிந்து, அம்மரம்
காணும் பொழுதில் நோக்கல் செல்லாது,
நாணி இறைஞ்சும் நன்மலை நன்னாட!
போது எழில் மலர் உண்கண் இவள் மாட்டு, நீ இன்ன 10

காதலை என்பதோ இனிது; மற்று இன்னாதே,
மின் ஓரும் கண்ணாக, இடி என்னாய், பெயல் என்னாய்,
இன்னதோர் ஆரிடை ஈங்கு நீ வருவதை;
இன்புற அளித்தனை இவள் மாட்டு நீஇன்ன
அன்பினை என்பதோ இனிது; மற்று இன்னாதே, 15

மணங்கமழ் மாப்பினை, மஞ்சு இவர் அடுக்கம் போழ்ந்து
அணங்கு உடை ஆரிடை ஈங்கு நீ வருவதை;
இருள் உறழ் இருங் கூந்தல் இவள் மாட்டு நீ இன்ன
அருளினை என்பதோ இனிது; மற்று இன்னாதே,
ஒளிறு வேல் வலன் ஏந்தி, ஒருவன்யான் என்னாது 20

களிறு இயங்கு ஆரிடை ஈங்கு நீ வருவதை;
அதனால்,
இரவில் வாரல்; ஐய! விரவுவீ
அகல் அறை வரிக்கும் சாரல்
பகலும் பெறுவை இவள் தடமென் தோளே.” 25

புலியோடு போரிட்டு வென்ற தளர்ச்சியோடு, மலைச் சாரலில் படுத்து உறங்கும் யானை, கனவிலும் அது நிகழக் கண்டு வெருண்டெழுந்து தன் முன்னே, மலர்ந்து நிற்கும் வேங்கை மரத்தை, அப்புலியாகவே கருதி, அதன் மீது பாய்ந்து அழித்துவிட்டு, சினம் ஆறிய பின்னர், தன் அறியாமை துணை

செய்ய வந்த ஆணவத்தால் அழிந்த அம்மரத்தைக் காணவும் நாணித் தலைதாழ்த்தும் மலை நாடனே!

மலர் போன்ற மைதீட்டிய கண்களையுடைய இவளிடத்தில் இத்தகைய காதல் கொண்டுள்ளாய் என்பது இனிது! ஆனால், கொடிய இரவில், இடி என்றும் மழை யென்றும் பாராது, மின்னல் வழிகாட்ட, ஈங்கு வருவது மிக மிகக் கொடிது!

இவள் இன்புறும்படி அருள் காட்டி இவளிடத்தில் நீ இத்தகைய பேரன்பு கொண்டுள்ளாய் என்பது இனிது! ஆனால், மணம் வீசும் மாலையணிந்து, மேகம் தவழும் மலைகளைக் கடந்து பேய் முதலாம் கொடுந் தெய்வங்கள் உலாவும் கொடிய வழியில் வருவது மிக மிகக் கொடிது!

இருளையும் வெல்லுமளவு கருத்த கூந்தலையுடைய இவளிடத்தில் நீ இத்தகைய பேரருள் கொண்டுள்ளாய் என்பது இனிது! ஆனால், களிறுகள் திரியும் காட்டு வழியில் தனி ஒருவன் என எண்ணாமல், ஒளி வீசும் வேல் ஒன்றே துணையாக வருவது மிக மிகக் கொடிது!

ஆகவே, ஐய! இனி இரவில் வாராதே; பாறையைப் பன்னிற மலர்கள் அழகு செய்யும் மலைச்சாரலுக்குப் பகற்காலத்தில் வந்தாலும், இவள் தோளின்பத்தைப் பெறலாம்.

கொடு-வளைந்த. வெரீஇ-மருண்டு. முருக்கி-அழித்து. முன்பு-வலி. போது-மலரும் அரும்பு. ஓரும்-ஆராய்ந்து பார்க்கும். அணங்கு-பேய். வீ-மலர். வரிக்கும்-அழகு செய்யும்.

உள்ளுறை: புலியை வென்று உறங்கும் யானை, அலர் கேட்டுச் சினந்த தாயைத் தேற்றிய தலைவி; யானை கனவிற் கண்டு வெருளல், தலைவி அந்நிகழ்ச்சியைக் கனவிலும் கண்டு கலங்கியது; அது வேங்கையை அழித்தல், தலைவி, தோழியைச் சினந்து கொண்டது; அது சினம் தணிந்து நாணியது, தோழியின் உண்மை அன்மை உணர்ந்து, சினந்த தன் தவறு நினைந்து, அவளைக் காணவும் நாணியதாம்.

14. நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்!

ஓர் இளைஞன், ஒரு பெண்ணைக் கண்டு காதல் கொண் டான்; அவளை அடையப் பெரிதும் முயன்றான்; இறுதியில்; அவள் தோழியின் துணை பெற்றால் அல்லது அவளை அடைதல் இயலாது என அறிந்தான்; தோழியிடம் தன் மனக்குறையைக் கூறினான். அவன் காதலை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு கூறி

அப்பெண்ணை இசையச் செய்த தோழி அவளை அழைத்து வந்து, 'இனி இவளுக்கு அனைத்தும் நீயே; ஆதலின் இவளைக் கைவிடாது காப்பாற்றுவாயாக' என வேண்டிக்கொண்டாள். அது இது:

“வாங்குகோல் நெல்லொடு வாங்கி வருவைகல்
மூங்கில் மிசைந்த முழந்தாள் இரும்பிடி,
தூங்கு இலைவாழை நனிபுக்கு ஞாங்கர்
வருடை மடமறி ஊர்விடைத் துஞ்சும்
இருள் தூங்கு சோலை இலங்குநீர் வெற்ப! 5

அரவின் பொறியும் அணங்கும் புணர்ந்த
உரவுவில் மேல் அசைத்த கையை ஓராங்கு
நிரைவளை முன்கை என் தோழியை நோக்கிப்
படிகிளி பாயும் பசங்குரல் ஏனல்
கடிதல் மறப்பித்தா யாயின், இனி நீ 10

நெடிது உள்ளல் ஓம்புதல் வேண்டும்; இவளே
பல்கோட் பலவின் பயிர்ப்புஉறு தீங்களி
அல்கறைக் கொண்டு ஊண் அமலைச் சிறுகுடி
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்;
நீயே, வளியின் இயல்மிகும் தேருங்களிறும் 15

தளியிற் சிறந்தனை, வந்த புலவர்க்கு
அளியொடு கைதூ வலை;
அதனால்,
கடுமா கடவுறூஉம் கோல்போல், எனைத்தும்
கொடுமை இலையாவது அறிந்து மடுப்பல் 20

வழைவளர் சாரல் வருடை நன்மான்
குழவி வளர்ப்பவர் போலப் பாராட்டி
உழையிற் பிரியின் பிரியும்,
இழையணி அல்குல் என் தோழியது கவினே.”

மூங்கிலை, நெற்கதிர்களோடு வளைத்துத் தின்ற, முழவு போல் பருத்த கால்களையுடைய பெண் யானை, வாழை மரங்கள் வளர்ந்த சோலையுள் புகுந்து, வருடை மான் குட்டி, ஓடி ஆடும் அவ்விடத்தில் உறக்கம் கொள்ளும் சோலை களையும், அருவிகளையும் உடைய மலைநாடனே!

பாம்பின் உடல்மேல் காணப்படுவது போன்ற புள்ளி களையும், பகைவரைப் பாழாக்குவதையும் ஒருங்கே பெற்ற வில்லின்மேல் கை ஊன்றி, வளையணிந்த என் தோழிக்குக் காதல் உணர்வை ஊட்டி, அதனால், கிளியோட்டும் அவள் கடமையை மறக்கச் செய்து விட்டாய். ஆகவே, இனி, நீ இடைவிடாது நினைந்திருப்பதையே இவள் பெரிதும் விரும்புகின்றாள்.

இவள், குலை குலையாகக் காய்த்துக் தொங்கும் பலாக் கனிகள், கனிந்து உதிர்ந்திருக்கும் பாறைக்குச் சென்று, ஊண் கலந்த பெருஞ்சோற்றை உறவினரோடு இருந்து உண்ணும் சிறுகுடி வாழ்வினராய் செல்வர்கள், மகப்பேறின்றி வருந்தி ஈன்ற அரிய மகளாவாள்.

நீயோ, காற்றென விரைந்தோடும் தேர்களையும், யானை களையும், அருள் உள்ளம் சிறந்து, வந்து நிற்கும் புலவர்க்கு ஓயாது கொடுத்தளிக்கும் உயர்ந்த கொடைக் குணம் உடையவன் ஆவாய்.

சுரபுன்னை மரங்கள் வளர்ந்த மலைச்சாரலில் வாழும் வருடை மான்குட்டியை வளர்ப்பவர்போல், முதலில் பாராட்டி விட்டுப், பின்னர் விட்டுப் பிரிந்தால் அந்நிலையே, அவள் அழகு அவளை விட்டுப் பிரிந்துவிடும்; ஆகவே, இயல்பாகவே விரைந்து செல்லும் குதிரையை, மேலும் விரைந்தோடச் செய்யும் தாற்றுக்கோல் போல், நீ இயல்பாகவே நல்லவன் என்பதை அறிந்தும், இவ்வறிவுரைகளை மீண்டும் மீண்டும் உரைக்க முன் வந்தேன்.

வாங்கு-வளைந்த. கோல்-மூங்கில். தூங்கு-அடர்ந்த. நனி-நெருக்கம். மறி-குட்டி. ஊர்வு இடை-ஆடும் இடம். உரவு- உறுதி. குரல்-கதிர். ஏனல்-தினை. பயிர்ப்பு-பிசின். அல்கு- வீழ்ந்து கிடக்கும். அமலை-பெருஞ்சோறு. வளி-காற்று. தளி- மழைத்துளி. அளி-அருள். கைதூவல்-கைஒழியாமை. கடுமா- குதிரை. கடவுறாஉம்-செலுத்தும். எனைத்தும்-சிறிதும்.

உள்ளுறை: மூங்கிலைத் தின்ற யானை, தலைவன் அன்பைப் பெற்ற தலைவி; யானை, வாழைத்தோட்டம் புகுந்தது, தலைவி தலைவனை மணந்து அவன் மனை புகுந்தது; அது மறி விளை யாடும் இடத்தே உறங்கியது, தலைவி தன் நலம் பாராட்டும் தலைவன் சுற்றத்தார் நடுவே இல்லற இன்பத்தில் ஆழ்ந்து விடல்.

15. கள்வன் மகன்!

தெருவில் மணல் வீடுகட்டி ஆடும் இளமைக் காலத்தில் உடன் ஆடி, உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட ஒருவன், மணப்பருவம் எய்திய காலத்திலும் மறவாது தன் மனைக்கு வந்து, பழைய அன்பு உரிமையால், தன் கையைப் பற்றிக் காட்டிய

காதலைத் தானும் ஏற்றுக்கொண்டதை, ஒரு பெண், தன் தோழிக்குத் தெரிவித்தது இது:

சுடர்த் தொடீ! கேளாய்; தெருவில் நாம் ஆடும்
மணற்சிறநில் காலிற் சிதையா, அடைச்சிய
கோதை பரிந்து, வரிப்பந்து கொண்டோடி,
நோதக்க செய்யும் சிறுபட்டி, மேலோர் நாள்,
அன்னையும் யானும் இருந்தேமா, “இல்லீரே!

5

உண்ணுநீர் வேட்டேன்” என வந்தாற்கு, அன்னை,
“அடர் பொன் சிகரத்தால் வாக்கிச், சுடர் இழாய்!
உண்ணுநீர் ஊட்டிவா” என்றாள்; என யானும்,
தன்னை அறியாது சென்றேன்; மற்று, என்னை
வளைமுன்கை பற்றி நலியத், தெருமந்திட்டு,

10

“அன்னாய்! இவன் ஒருவன் செய்தது காண்!” என்றேனா;
அன்னை அலறிப் படர்தரத், தன்னையான்
“உண்ணுநீர் விக்கினான்” என்றேனா; அன்னையும்
தன்னைப் புறம்பழித்து, நீவ, மற்று, என்னைக்
கடைக்கண்ணால் கொல்வான் போல் நோக்கி,

நகைக்கூட்டம் 15

செய்தான் அக் கள்வன் மகன்.”

தோழி! நான் கூறும் இதைக் கேள்; தெருவில் மணல் வீடு
கட்டி ஆடும் அக்காலத்தில் வீட்டைக் காலால் அழித்தும்,
கூந்தலில் சூடியிருந்த மலர்களைப் பறித்துப் பாழாக்கியும்,
பந்தைக் கவர்ந்து ஓடியும், மனம் நோவத்தக்கனவற்றையே
செய்யும் கொடியவனாகிய அச்சின்னம் சிறு பட்டி மகன்,
முன்னொரு நாள் அன்னையும் நானும் இருக்கும்போது
எம்மனைக்கு வந்தான். வந்து, ‘வீட்டோரே! நீர்வேட்கை
உடையேன்; உண்ணுநீர் தாருங்கள்’ எனக்கேட்டான். தாய்,
‘மகளே! பொன்னாலான கலத்தில் மொண்டு சென்று நீர்
ஊட்டி வா’ எனப் பணித்தாள். நானும், அவன் இன்னான்
என்பதை அறியாமலே தண்ணீர் கொண்டு சென்றேன். தோழி!
அப்போது அவன் என்ன செய்து விட்டான் தெரியுமா? திடுமென
வளையல் அணிந்த முன் கையைப் பிடித்து வருத்தத்
தொடங்கிவிட்டான். எதிர்பாராதவாறு இவ்வாறு செய்து
விடவே, நடுங்கி, ‘தாயே! இவன் செய்ததை வந்து பாரேன்’ எனக்

கூவிவிட்டேன். அன்னை அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தாள். அதற்குள் நான் சூழ்நிலையை உணர்ந்து கொண்டேன். அதனால், 'நீர் உண்ணும் போது விக்கினான்' என்று துணிந்து ஒரு பொய் சொல்லி வைத்தேன். அன்னை, உடனே அவன் விக்கலைத் தீர்க்க, அவன் முதுகை மெல்லத் தடவிக் கொடுத்தாள். அவள் அது செய்ய, அவள் அறியாவாறு கடைக்கண்ணால் என்னைக் கொல்வதுபோல் பார்த்து, காதற் புணர்ச்சிக்கு வழி செய்து விட்டான் அக்கள்வன் மகன்.

அடைச்சிய-கூந்தலில் வைத்த. பரிந்து-அறுத்து. பட்டி-கேட்பார் அற்றவன். சிகரம்-நீர் உண்ணும் கலம். வாக்கி-வார்த்து. தெருமந்திட்டு-மருண்டு. நீவ-தடவிக் கொடுக்க. நகைக் கூட்டம்-நட்பு.

16. வதுவை வேண்டுவல்!

காதலித்த ஒருத்தியை மணந்து கொள்ளக் கருதாது, இரவோடு இரவாக வந்து செல்லத் தொடங்கினான் ஓர் இளைஞன். ஆனால், அவன் காதலியோ, தன் களவொழுக்கம் என்று வெளிப்பட்டு விடுமோ என எண்ணி நடுங்கினாள். அது கண்ட அவள் தோழி இளைஞனைக் கண்டு, விரைவில் வரைந்து கொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொண்டது இது:

“முறஞ்செவி மறைப் பாய்பு முரண் செய்த புலிசெற்று
மறந்தலைக் கொண்ட நூற்றுவர் தலைவனைக்
குறங்கு அறுத்திடுவான் போல், கூர்நுதி மடுத்து அதன்
நிறம் சாடி முரண் தீர்ந்த நீள்மருப்பு எழில் யானை,
மல்லரை மறம்சாய்த்த மால்போல் தன்கிளை நாப்பண் 5

கல்லுயர் நனம் சாரல் கலந்து இயலும் நாட! கேள்:
தாமரைக் கண்ணியைத், தண்நறும் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீ வரின்,
மணம் கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பலிபெறுஉம்
அணங்கு என அஞ்சுவர் சிறுகுடியோரே; 10

ஈர்ந்தண் ஆடையை, எல்லி மாலையை
சோர்ந்து வீழ் கதுப்பினாள் செய்குறி நீ வரின்,
ஒளிதிகழ் ஞெகிழியர், கவணையர், வில்லர்
களிறு என ஆர்ப்பவர் ஏனல் காவலரே;
ஆர மார்பினை, அண்ணலை, அளியை, 15

ஐது அகல் அல்குலால் செய்குறி நீ வரின்
 கறிவளர் சிலம்பில் வழங்கலானாப்
 புலி என்று ஓர்க்கும் இக்கலிகேழ் ஊரே;
 எனவாங்கு,
 விலங்கு ஓரார், மெய் ஓர்ப்பின், இவள் வாழாள்;

இவளன்றிப் 20

புலம் புகழ் ஒருவ! யானும் வாழேன்;
 அதனால், பொதி அவிழ் வைகறை வந்து நீ குறைகூறி
 வதுவை அயர்தல் வேண்டுவல்; ஆங்குப்
 புதுவை போலும் நின் வரவும், இவள்
 வதுவை நாண் ஒழுக்கமும் காண்குவல் யானே.”

25

முறம்போன்ற காதின் மறைவில் வந்து பாய்ந்த புலியை
 கௌரவர் நூற்றுவரில் மூத்தோனாகிய துரியோதனனைத்
 தொடையை முறித்து அழித்த வீமசேனன் போல், தன் கொம்பு
 களால் குத்திக் கொன்று, பகை தீர்த்துக் கொண்ட யானை,
 மல்லர்களைக் கொன்று அழித்த திருமால் போல், தன் இன
 யானைகளிடையே கூடி, மலைச்சாரலை நோக்கிச் செல்லும்
 மலைநாடனே! நான் கூறும் இதைக் கேள்:

தாமரை மலர்களால் ஆன மாலையைத் தலையில் அணிந்து,
 மணம் வீசும் சந்தனத்தை மார்பில் பூசி, மாலை அணிந்த உன் காதலி
 வரக்குறித்த இடத்திற்கு நீ வந்தால் உன்னை, மணம் வீசும் மணப்
 பொருள் அணிந்து, குறவர்கள் அளிக்கும் பவி ஏற்று மலைமேல்
 கோயில் கொண்டிருக்கும் முருகனாகவே கருதி, அணுக அஞ்சுவர்
 இவ்வூரார்.

நீராடிக் கட்டிய ஈர ஆடையோடு இராக் காலத்திற்கு ஏற்ற, பிற
 ஒப்பனைகளையும் கொண்டு, நினைவெல்லாம் உன்பாலே
 உள்ளமையால் சோர்ந்து சோர்ந்து விழும் கூந்தலை உடைய உன்
 காதலி வரக்குறித்த இடத்திற்கு நீ வந்தால் உன்னைக் களிறு என்று
 கருதிய கானவர், அதை விரட்டும் கருத்தினராய், அதற்கு வேண்டிய
 தீப்பந்தங்களையும், கவணையும், வில்லையும் தேடி ஆரவாரம்
 செய்வர்.

ஆரங்கள் விளங்கும் மார்போடு, தலைமை, தண்ணருள் முதலிய
 குணங்களும் கொண்டு, உன் காதலி வரக்குறித்த இடத்திற்கு நீ
 வந்தால் உன்னை, மிளகுக் கொடி படர்ந்த மலைக்காட்டில்
 திரியும் புலியாகக் கருதிக் கானவர் அஞ்சி அகன்று செல்வர்.

அவர்கள் இவ்வாறு கருதாமல் உண்மை நிலையை உணர்ந்து கொண்டால் இவள் உயிர் வாழாள், உலகத்தவர் அனை வராலும், புகழப்படும் உயர்ந்தோனே! அவள் மட்டுமன்று; நானும் உயிர் வாழேன். அதனால், விடியற் காலத்தில் வந்து, இவள் பெற்றோரைக் கண்டு பேசித் திருமணத்தை முடித்து விடுதல் வேண்டும். அப்போது புதியவன் போல் வரும் உன் வருகையையும், தலை குனிந்து நிற்கும் இவள் நிலையையும் கண்டு நான் மகிழ்தல் வேண்டும்.

செற்று-சினந்து. குறங்கு-துடை. மடுத்து-குத்தி. நிறம்- மார்பு. சாடி-திறந்து. நனம்-அகன்ற. எல்லி-இருள். மாலை-இயல்பு. ஞெகிழி-தீப்பந்தம். கறி-மிளகு. ஓர்க்கும்-கருதும். விலங்கு-பிறிது ஒன்றாக. ஓரார்-கருதாராய். புலம்-அறிவு. ஒருவ-ஒப்பற்றவனே. பொதி அவிழ்-மலர்கின்ற.

உள்ளறை: செவி மறையப் பாய்ந்த புலி, களவொழுக்கம் காரணமாக அலர் உரைத்த ஊரார், புலியை வென்ற ஊரார், புலியை வென்ற யானை மணந்து கொள்வதால், அலரை அடக்கிய தலைவி யானை தன் கிளையோடு கலந்து செல்லுதல், தலைவி, மணந்து தலைவன் மனை புகுந்து, சுற்றத்தாரிடையே மகிழ்ந்து வாழ்தலாம்.

17. நந்தும் கவின!

ஓர் இளைஞன் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்தான். சில நாள் கழித்துச் சென்றவன், விரைவில் திரும்பவில்லை. அப்பெண் அதனால் கவலையுற்றாள்; ஊரார் பழிகூறவும் தொடங்கினார். அதனால் அவள் மேலும் வனப்பிழந்தாள். அவள் வாட்டத்தைப் போக்க விரும்பினாள் தோழி. உடனே இளைஞனைக் கண்டு, நிலைமையைக்கூறி, நீ வந்து வரைந்து கொண்டால், அவள் வாட்டம் நீங்கும் என்று கூறியது இது:

“வறன் உறல் அறியாத வழைஅமை நறும் சாரல்
விறல்மலை வியல் அறை வீழ்பிடி உழையதா
மறம் மிகு வேழந்தன் மாறுகொள் மைந்தினால்
புகர்நுதல் புண்செய்த புய்கோடு கோல
உயர்முகை நறுங்காந்தள் நாள்தோறும் புதிதுஈன,

5

அயம் நந்தி அணிபெற அருவி ஆர்த்து இழிதரும்
பயமலை தலைஇய பாடுசால் விறல் வெற்ப!
மறையினில் மணந்து ஆங்கே மருவறத் துறந்தபின்
இறைவனை நெகிழ்பு ஓட ஏற்பவும் ஒல்லும் மன்,
அயல் அலர் தூற்றலின் ஆய்நலன் இழந்த கண்

10

கயல் உமிழ் நீர் போலக் கண்பனி கலுழாக்கால்,
 இனிய செய்து அகன்றுநீ இன்னாதாத் துறத்தலின்,
 பனி இவள் படர் எனப் பரவாமை ஒல்லும் மன்;
 ஊர் அலர் தூற்றலின் ஒளிஓடி, நறுநுதல்
 பீர்அலர் அணிகொண்டு பிறைவனப்பு இழுவாக்கால்; 15

அஞ்சல் என்று அகன்று நீ அருளாது துறத்தலின்,
 நெஞ்சுழி துயர்அட நிறுப்பவும் இயையும் மன்;
 நனவினால் நலம் வாட நலிதந்த நடுங்கு அஞர்,
 கனவினால் அழிவுற்றுக் கங்குலும் ஆற்றாக்கால்;
 எனவாங்கு, 20

விளியா நோய் உழந்து ஆனா என் தோழி நின்மலை
 முளிவுற வருந்திய முளைமுதிர் சிறுதினை
 தளிபெறத் தகை பெற்றாங்கு, நின்
 அளிபெற நந்தும் இவள் ஆய்நுதல் கவினே.”

மழை பெறாமையால் எக்காலத்திலும் வறண்டு போகாத, சுரபுன்னை மரங்கள் வளர்ந்த, உயர்ந்த மலையில் அகன்ற பாறையில், பிடி யானை தன் பக்கத்தில் இருப்பதால், மறவுணர்வை மிகுதியாகப் பெற்ற ஒரு வேழம், தன்னைப் பகைக்கும் பிற வேழங்களின் நெற்றி புண்படுமாறு, குத்தி வாங்க, இரத்தக்கறை படிந்த அதன் கோடு போன்ற பெரிய அரும்புகளை, காந்தட் செடி, நாள்தோறும் ஈனவும் பள்ளங்கள் நீரால் நிறையவும் அருவிகள் ஓ என ஒலித்து ஓயாது விழவும், பெரு மழை வந்து பெய்யும், பெருமை வாய்ந்த மலை நாட்டு மன்னனே!

அண்டை அயலில் வாழ்பவர் அலர் கூறித் தூற்றுவதால், தம் அழகை இழந்த இவள் கண்கள், கயல்மீன், நீரை உமிழ்வது போல், கண்ணீரைச் சொரியாதிருக்குமாயின், பிறர் அறியாது வந்து இவளைப் புணர்ந்து புணர்ந்த அப்போதே, அப்புணர்ச்சி இன்பம் அழிந்து போகும்படி நீ கைவிட்டுச் சென்ற பிறகும், வளைகள் கழன்று ஓடவும், வருத்தத்தைத் தாங்கி உயிர் வாழ்தல் இவளால் இயலும்; ஆனால், அதற்கு அக்கண்கள் துணை புரிந்திலவே! என் செய்வோம்?

ஊரார் அலர் கூறித் தூற்றுவதால் இவள் நெற்றி, ஒளி இழந்து பீர்க்கம் பூப்போலாகி பிறைத் திங்கள் போன்ற பேரழகையும் இழக்காதிருக்குமாயின், தொடக்கத்தில் இனிமை செய்து விட்டுப்

பின்னர்த் துன்பம் உண்டாகும்படி பிரிந்து சென்று நீ மறந்து விட்டால், இத்துன்பம் தெய்வத்தால் வந்தது எனக்கூறி, அத்தெய்வத்தை வழிபடாதிருப்பதும் இயலும்; ஆனால், அதற்கு அந்நெற்றி துணைபுரியவில்லையே! யாம் என் செய்வோம்?

ஊரார் அலர் கூறித் தூற்றுவதால் இவள் நெற்றி, ஒளி இழந்து பீர்க்கம் பூப்போலாகி பிறைத் திங்கள் போன்ற பேரழகையும் இழக்காதிருக்குமாயின், தொடக்கத்தில் இனிமை செய்து விட்டுப் பின்னர்த் துன்பம் உண்டாகும்படி பிரிந்து சென்று நீ மறந்து விட்டால், இத்துன்பம் தெய்வத்தால் வந்தது எனக் கூறி, அத்தெய்வத்தை வழிபடாதிருப்பதும் இயலும்; ஆனால், அதற்கு அந்நெற்றி துணைபுரியவில்லையே! யாம் என் செய்வோம்?

உண்மை உணர்வோடு நின்று நோக்கும் பகற்காலத்திலும் அழகு கெட வாட்டும் பிரிவுத் துன்பம், கனவிலும் வந்து வருந்தாதிருக்குமானால், 'அஞ்சாதே! நான் பிரியேன்' என்று கூறி ஏமாற்றி விட்டுப் பின்னர்ப் பிரிந்து நீ கைவிட்டு விடுவதால், நெஞ்சு அழிவதற்குக் காரணமான துயர் வந்து வருத்தினும், செல்லும் உயிரைச் செல்லாதபடி காத்து நிறுத்துவது இயலும்; ஆனால், அதற்கு அப்பிரிவுத்துயர்தான் துணைபுரியவில்லையே! யாம் என் செய்வோம்?

- என்று கூறி நான் வருந்துமாறு, வருந்தும் என் தோழி உன் மலையில், மழை இன்மையால் வாடிய தினை மழை பெற்றதும் தளிர் ஈன்று அழகு பெறுவது போல், உன், அன்பைத் தொடர்ந்து பெற்றால், அவள் நெற்றி அழகும் பண்டுபோல் பெருகும். ஆகவே, அவளை விரைந்து வந்து மணந்து கொள் வாயாக!

வறன் உறல்-மழை இன்றி வாடுதல். விறல்-சிறப்பு. வியல்-அகன்ற. வீழ்-விரும்பும். உழை-பக்கம். புய்-பிடுங்கிய. நந்தி-நீர் நிறைந்து. தலைஇய-உச்சியிற் கொண்ட. மறை-களவொழுக்கம். மருவுதல்-கூடுதல். நெகிழ்பு-கழன்று. பரவுதல்-வழிபடுதல். ஓடி-கெட்டு. அட-வருத்த. நலிதந்த-வருத்திய. முளிவுற-உலர்ந்து போம்படி. நந்தும்-பெருகும்.

உள்ளுறை: மணம் நாளும் காந்தள், கொடிய கொம்புபோல் தோன்றல், நல்லவனாகிய தலைவன், வரைந்து கொள்ளாமை யால் கொடியவன் போல் தோன்றலாம்.

18. அல்லல் களைந்தனன்!

உயர் குணம் வாய்ந்த ஒரு பெண் ஓர் இளைஞனிடம் காதல் கொண்டிருந்தாள். அதை அறியாத பெற்றோர் அவளை வேறு ஒருவனுக்கு மணம் முடிக்க எண்ணினர். அஃதறிந்த அவள், உடனே தன் தோழியை அழைத்துத் தன் காதலை உரைத்து, 'இதை என் பெற்றோர்க்கு உணர்த்தி நான் அவனையே மணக்க வழி வகுத்து என் கற்பைக் காப்பாற்றுவாயாக' என்றது இது:

“கொடியவும் கோட்டவும் நீரின்றி நிறம்பெறப்
பொடிஅழல் புறந்தந்த பூவாப்பும் பொலன் கோதைத்,
தொடிசெறி யாப்பு அமை அரிமுன்கை, அணைத் தோளாய்!
அடியுறை அருளாமை ஒத்ததோ நினக்கு?” என்ன,
நரந்தம்நாறு இருங் கூந்தல் எஞ்சாது நனிபற்றிப் 5

பொலம்புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகழிகை
நலம் பெறச் சுற்றிய குரலமை ஒருகாழ்
விரல் முறை சுற்றி மோக்கலும் மோந்தனன்;
நறாஅ அவிழ்ந்தன்ன என்மெல் விரற்போது கொண்டு
செறாஅச் செங்கண் புதைய வைத்துப் 10

பறாஅக் குருகின் உயிர்த்தலும் உயிர்த்தனன்;
தொய்யில் இளமுலை இனிய தைவந்து
தொய்யலம் தடக்கையின் வீழ்பிடி அளிக்கும்
மையல் யானையின் மருட்டலும் மருட்டினன்;
அதனால், 15

அல்லல் களைந்தனன்; தோழி! நம்நகர்
அருங்கடி நீவாமை கூறின் நன்று என
நின்னொடு சூழ்வல் தோழி! நயம் புரிந்து
'இன்னது செய்தாள் இவள்' என
மன்னா உலகத்து மன்னுவது புரைமே.” 20

‘நீர் இல்லாமல் நிறம் மட்டும் நிற்கும்படி, கொடியிலும் கொம்பிலும் மலரும் மலர் வடிவாக நெருப்பில் இட்டுப் பண்ணிய பொன் மலர் மாலையையும், தொடிகள் கழலாவாறு கட்டு வடம் அமைந்த கையினையும், மூங்கில் போன்ற தோளையும் உடையவளே! நான் உன்னிடம் அன்பு கொண்டு உன் அடியின் கீழ்வாழ நீ அருள் புரியாதிருப்பது உனக்குப்

பொருந்துமோ?’ எனக் கேட்டவாறே, நரந்தம் பூவின் மணம் நாளும் என் கூந்தலைப் பற்றிக் கொண்டு, மகர மீன் வடிவாகச் செய்த தலைக்கோலம் அணிந்த கூந்தலில் சுற்றிய மலர் மாலைகளில் ஒரு வட்டத்தை விரல் நுணியில் சுற்றி, மோந்து பார்த்தான்; நறவம் போல் காட்சி அளிக்கும் விரல்கள் நிறைந்த என்கையைப் பிடித்துக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு கொல்லன் உலை போல் பெருமூச்சு விட்டான்; தான் விரும்பும் பிடியானையைத் துதிக்கையால் தடவிக்கொடுக்கும் களிறு போல், தொய்யில் வரைந்த என் இளம் கொங்கைகளை மெல்லத் தடவிக் கொடுத்து எனக்குக் காதல் மயக்கத்தை ஊட்டினான்.

இவை போன்ற செயல்களால் தோழி! அவன் என் தளர்ச்சியைப் போக்கினான். ஆகவே, அவனோடு நான் கொள்ளும் மணம் தடையுற்றுப் போகாது நடைபெறுமானால் நல்லது; அதற்கு உரிய வழிவகைகளை உன்னோடு ஆராய்ந்து அறிய விரும்புகிறேன். இவ்வகையில் நீ எனக்குத் துணை புரிந்தால்; அருள் உள்ளம் கொண்டு இவள் இத்தகைய அருஞ் செயலைச் செய்தாள், ஒருத்தியின் கற்பு நெறி வாழத் துணைபுரிந்தாள் என்ற புகழ் உரை நிலையா இவ்வுலகத்தில் என்றும் நிலைபெற்று நிற்கும்.

பொடி அழல்-நீறு மூடிய நெருப்பு. புறந்தந்த-பண்ணிய. பூவாப்பூ-பொன்மலர். யாப்பு-கட்டுவடம் என்ற அணி. அடி உறை-அடியின்கண் கிடந்து வாழ்தல். பொலன்-பொன். மகரவாய்-மீன்வாய் போல் பண்ணிய தலையணி. நுங்கிய-விழுங்கிய. காழ்-வடம். நறா-நரவ மலர். செறாஅச் செங்கண்-சினவாத கண். பறாஅக் குருகு-கொல்லன் துருத்தி. கடி-திரு மணம். நீவாமை-நீங்காமல். நயம் புரிந்து-நல்லதையே விரும்பி. மன்னா- நிலையற்ற. புரைமே-பொருந்தும்.

19. மலையும் அன்று! மயிலும் அன்று!

தன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த இளைஞன், இனிய மொழிகளால் பாராட்டியும், தொழுது வணங்கியும் காதலைக் காட்டிக் கொண்ட போதும், தான் தன் பெண்மைக் குணங்களை இழக்காதிருந்த பெருமையை, ஒரு பெண் அவள் தோழிக்குக் கூறியது இது:

“மின்ஒளிர் அவிர்அறல் இடைபோழும் பெயலே போல்
பொன்அகை தகைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்டுப்
போழ் இடை யிட்ட கமழ் நறும் பூங்கோதை,
இன்நகை, இலங்கு எயிற்றுத், தேமொழித், துவர்ச்செல்வாய்
நன்னுதால்! நினக்கு ஒன்று கூறுவாம்; கேள் இனி; 5

நில் என நிறுத்தான்; நிறுத்தே வந்து
நுதலும், முகனும், தோளும், கண்ணும்
இயலும், சொல்லும் நோக்குபு நினைஇ,
ஐ தேய்ந்தன்று; பிறையும் அன்று;
மை தீர்ந்தன்று; மதியும் அன்று; 10

வேய் அமன்றன்று; மலையும் அன்று;
பூ அமன்றன்று; சுனையும் அன்று,
மெல்ல இயலும், மயிலும் அன்று;
சொல்லத் தளரும், கிளியும் அன்று;
எனவாங்கு, 15

அனையன பலபா ராட்டிப், பையென
வலையர் போலச் சோர்பதன் ஒற்றி, என்
நெஞ்சு நெகிழ்ந்த செவ்வி காணூஉப்
புலையர் போலப் புன்கண் நோக்கித்
தொழிலும் தொழுதான்; தொடலும் தொட்டான்; 20

காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிறு அன்னோன்
தொழுஉம்; தொடூஉம், அவன் தன்மை
ஏழைத் தன்மையோ, இல்லை தோழி?”

விட்டு விட்டு ஒளி வீசும் மின்னற் கொடிகள், இடை
இடையே பிளந்தோடும் கார்மேகம் போல், பொன்னைச் சிறு
சிறு கூறுகளாக வெட்டி இணைத்த அழகிய வகிர் என்னும்
தலையணியை, ஐவகையாகப் பின்னிவிட்ட கூந்தலில் சூட்டி,
பின்புறத்தில் தாழம்பூவைப் பிளந்து வைத்து முடித்து, அதற்கு
மேலே சுற்றிய மணம் நாறும் மலர் மாலையினையும், இனிய
முறுவலையும், ஒளி விளங்கும் வெண்பற்களையும், தேன் போல்
இனிக்கும் மொழியையும், பவளம்போல் சிவந்த வாயையும்,
நல்ல நெற்றியையும் பெற்றவளே! நான் கூறும் இதைக்
கேட்பாயாக!

என்மீது காதல் கொண்டான் ஓர் இளைஞன் ஒரு நாள், அவன் என்பால் வந்து நில் எனக்கூறி என்னை நிறுத்தினான்; நிறுத்தி விட்டு நெருங்கி வந்து, என் நெற்றி, முகம், தோள், கண், சாயல், சொல் இவற்றின் இயல்புகளை ஊன்றி நோக்கினான்; பிறகு சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்து, 'நெற்றி மிக மிகத் தேய்ந்துள்ளது; ஆனால், அது பிறைத்திங்கள் அன்று! முகம் மாசற்று விளங்குகிறது; ஆனால் அது முழுமதி அன்று! தோள் மூங்கில் போல் தோன்றுகிறது. ஆனால், அது அம் மூங்கில் வளரும் மலை அன்று! கண்கள் கருநீல மலரின் மாண்பைப் பெற்றுள்ளன. ஆனால், அவை, அம்மலர் பிறக்கும் சுவை அல்ல! மெல்ல இயங்கும் சாயல் உடையள்; ஆனால், மயில் ஆகாள்; சொற்கள் சொல்லச் சொல்லச் சோர்வுறுகின்றன. ஆனால், இவள் கிளியாகாள்!' எனப் பாராட்டி, விலங்குகள் தம் வலையுள் வந்து நிலையை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கும் வலையர் போல், என் உள் உறுதி தளர்ந்து போகும் நிலையை எதிர் நோக்கிக், கொலைக்கஞ்சாக் கொடியவர் நோக்குவது போல் என்னைத் துன்பம் உண்டாக உறுத்துப் பார்த்து, இறுதியில் என்னைத் தொழுவதும் செய்தான். அதுமட்டுமன்று; என்னைத் தொடுவதும் செய்தான். கட்டுத்தறியில் கட்டுண்டு நிற்காது மதம் பிடித்து அலையும் யானை போல் காதல் வெறிகொண்டு அலையும் அவன் செயல்கள், தோழி! அறியாமையின்பாற் பட்டன அல்லவோ?

அவிர்-விளங்குகின்ற. அறல்-மின்னல் கொடிகள். போழும்-பிளந்து செல்லும். அகை-வெட்டி வேறாக்கிய. தகை-அழகு. வகிர்-தலைக்கோலம். வகை-ஐவகைக் கூந்தல். நெறி-அடர்ந்த மயிர். போழ்-தாழம்பூத் துண்டு. ஐ தேய்ந்தன்று-வியக்குமாறு தேய்ந்து விட்டது. தீர்ந்தன்று-அற்றுள்ளது. அமன்றன்று-தன் மையைப் பெற்றுள்ளது. ஒற்றி-வியப்பாகப் பார்த்து. ஏழைத் தன்மை- அறிவின்மை.

20. இறையே தவறுடையான்!

இளைஞன் ஒருவன், செல்வ வாழ்வில் சிறக்க வாழும் ஒரு பெண்ணிடம் காதல் கொண்டான். ஆனால், அவளோ தன் செல்வச் செருக்கால் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதும் இல்லை. அதனால் மனம் நொந்த அவன், ஒரு நாள், அவளை வழியில் கண்டு தன் காதலைப் புலப்படுத்திக் கூறியது இது.

- “ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள், நீர்க்கால்
கொழு நிழல் ஞாழல் முதிர் இணர் கொண்டு
கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை
சுவல்மிசைத் தாதொடு தாழ, அகல்மதி
தீங்கதிர் விட்டதுபோல முகன் அமர்ந்து, 5
- ஈங்கே வருவாள் இவள் யார்கொல்? அங்கே ஓர்
வல்லவன் தைஇய பாவைகொல்? நல்லார்
உறுப்பெலாங் கொண்டியற்றியார்கொல்? வெறுப்பினால்
வேண்டுருவம் கொண்டதோர் கூற்றம்கொல்? ஆண்டார்,
கடிது, இவளைக் காவார் விடுதல்; கொடி இயல், 10
- பல்கலைச் சில்பூங் கலிங்கத்தன், ஈங்கு இதோர்
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்;
இவளைச் சொல்லாடிக் காண்பேன் தகைத்து;
நல்லாய்! கேள்
ஆய்தூவி அனம் என, அணிமயில் பெடை எனத் 15
- தூதுணம் புறவு எனத் துதைந்த நின் எழில் நலம்,
மாதர்கொள் மான்நோக்கின் மடநல்லாய்! நிற்கண்டார்ப்
பேதுறாஉம் என்பதை அறிதியோ? அறியாயோ?
நுணங்குஅமைத் திரள் என, நுண்இழை அணைஎன,
முழங்குநீர்ப் புணைஎன, அமைந்த நின் தடமென் தோள், 20
- வணங்கு இறை, வால் எயிற்று, அம் நல்லாய்!
நிற்கண்டார்க்கு
அணங்கு ஆகும் என்பதை அறிதியோ? அறியாயோ?
முதிர் கோங்கின் முகைஎன, முகம் செய்த குரும்பை எனப்
பெயல்துளி முகிழ் எனப் பெருத்த நின் இளமுலை
மயிர் வார்த்த வரிமுன்கை மடநல்லாய்! நிற்கண்டார் 25
- உயிர் வாங்கும் என்பதை உணர்தியோ? உணராயோ?
எனவாங்கு,
பேதுற்றாய் போலப் பிறர் எவ்வம் நீ அறியாய்,
யாதொன்றும் வாய்வாளாது இறந்து ஈவாய்! கேள் இனி;
நீயும் தவறிலை; நின்னைப் புறங்கடைப் 30
- போதர விட்ட நுமரும் தவறிலர்;
‘நிறை அழி, கொல் யானை நீர்க்கு விட்டாங்குப்

பறை அறைந்தல்லது செல்லற்க' என்னா
இறையே தவறுடையான்."

ஊர் நடுவே வளர்ந்த இளமரக்காவின் இடையே ஓடும் அருவிக் கரையில் முளைத்த புலி நகக் கொன்றையின் மலர்ந்த பூக்களைப் பறித்து வந்து, பூவும் மயிரும் மாறி மாறி வருமாறு கூந்தலை முடித்துக்கொண்டு, வாரி முடிக்குமளவு நீண்ட அத்தலைமயிர், மலர்களோடு சிறிதே குலைந்து தோளிலே வந்து விழ, முழுமதி, குளிர்ந்த கதிர்களை வெளிப்படுத்தியது போல், முகம் ஒளி காட்ட, நான் நிற்கும் இவ்விடம் நோக்கி வரும் இவள் யாரோ? பாவை புனைவதில் வல்ல ஒருவன் பண்ணி வைத்த ஓவியப்பாவையோ? மகளிருள் நல்லவர் எனப் போற்றப்படுபவரிடத்தில் காணக் கூடிய நல்லியல்புகள் அனைத்தையும் ஒரு சேரப்பெற்று வந்தவளோ? ஆண் மக்களிடத்தில் கொண்டுள்ள வெறுப்பினால், அவரை அழிக்க, பெண்வடிவம் கொண்டு வந்த கூற்றுவளோ? இவளுக்கு உரியவர் இவளைத் தம் மனைக்குள்ளாகவே அடைத்து வைக்காது வெளியே வரவிட்டது கொடுமையினும் கொடுமை! பூங்கொடி போன்ற அசையும், பல மணிக் கோவையாலான மேகலையும், பூத்தொழில் செய்யப் பெற்ற ஆடையும் உடைய இவள், இவ்வூர்வாழ் செல்வர் பல்லாண்டு மகப்பேறின்றி வருந்தி, இறுதியில் அருந்தவம் ஆற்றிப் பெற்ற பெண்ணாவாள் போலும்!

இனி, சற்றே நிறுத்தி, இவளோடு சொல்லாடிப் பார்ச் கின்றேன்.

நல்லவளே! நான் கூறும் இவற்றைக் கேள்.

கண்டவர் கண்டவுடனே காதல் கொள்வதற்குக் காரணமாகிய மான் போன்ற பார்வையினையும், மடப்பத்தினையும் உடைய நல்லவளே! அழகிய வெண்ணிறத் தூவியினையுடைய அன்னம் போன்ற உன் நடையும், அழகிய பெண்மையில் போன்ற உன் சாயலும், கல்லுண்டு வாழும் புறாப் போன்ற உன் மடப்பமும் உன்னைக் கண்டவர்களை அறிவு மயங்கச் செய்யும் என்பதை நீ அறிவாயோ? அல்லது அறியாயோ?

மடப்பம் மிக்க நல்லவளே! முற்றிய கோங்கின் அரும்பு போலவும், அடிபருத்துத் தோன்றும் தென்னங் குரும்பை போலவும், மழை நீரில் எழும் மொக்குள் போலவும், காட்சி அளிக்கும் உன் இளம் கொங்கைகள் உன்னைப் பார்ப்பவரின் உயிரை வாங்கும் என்பதை நீ அறிவாயோ? அல்லது அறியாயோ?

- என்று நான் பலப்பல கூறிப் புலம்பவும், அறிவு மயங்கியவள் போல், பிறர் துயரை அறியாமல், ஏதும் வாய் திறந்து கூறாமல் போகின்றவளே! நான் கூறும் இதையும் கேள்; உன்மீதும் குற்றம் இல்லை; உன்னை வெளியே செல்ல விட்ட உன் பெற்றோர் மீதும் குற்றம் இல்லை! பேரழகு மிக்க மங்கையர் வெளியே செல்வதானால், மதம் பட்ட கொலையானையைத் தண்ணீர்த் துறைக்குக் கொண்டு சென்றால் அதன் வருகையைப் பறையறைந்து அறிவித்து விட்டுக்கொண்டு செல்வது போல், என்னைப் போன்ற இளைஞர்கள் ஓடி மறைந்து கொள்ள வருகையைப் பறையறைந்து முன்னே அறிவித்து விட்டுப் பின்னே செல்வதல்லது, அறிவியாது செல்லுதல் கூடாது என ஆணையிடாத இந்நாட்டு அரசன் மீதே குற்றமாகும்!

நிவந்த-வளர்ந்த. பொதும்பர்-சோலை. ஞாழல்-புலிநகக் கொன்றை. கழும-மயங்க. கூழை-கூந்தல். சவல்-தோள். பல்கலை-மேகலை. கலிங்கம்-ஆடை. தகைத்து-தடுத்து. தூவி-தோகை. தூதுண்-கல்லைத் தின்னும். துதைந்த-மிகப்பெற்ற. பேதுறாஉம்-மயக்கும். நுணங்கு-நுண்ணிய. புணை-தெப்பம். குரும்பை-தேங்காய்ப் பிஞ்சு. முகிழ்-மொக்குள். இறந்து ஈவாய்-கடந்து செல்கின்றவளே. போதரவிட்ட-போகவிட்ட.

21. மனை பெயர்ந்தாள்!

காதல் உணர்வு பெறாத கன்னி அவள். ஆயினும் அவள்மீது காதல் கொண்டு விட்டான் ஒரு கட்டழகன். பந்தாடிக் கொண்டிருக்கும் அவளை ஒரு நாள் கண்டு அவன் கூறிய காதற் பேச்சு இது:

“வேய்எனத் திரண்டதோள், வெறி கமழ் வணர் ஐம்பால்,
மாவென்ற மடநோக்கின், மயில்இயல், தளர்பு ஒல்கி,
ஆய்சிலம்பு அரி ஆர்ப்ப, அவிர் ஒளிஇழை இமைப்பக்,
கொடி என, மின் என, அணங்கு என, யாதொன்றும்
தெரிகல்லா இடையின்கண் கண்கவர்பு ஒருங்கோட,

5

வளமைசால் உயர் சிறப்பின், நுந்தை தொல்வியன் நகர்,
இளமையான் எறிபந்தோடு இகத்தந்தாய் கேள்இனி.
பூந்தண்தார்ப் புலர்சாந்தின் தென்னவன் உயர்கூடல்

தேம்பாய அவிழ்நீலத்து அலர்வென்ற அமர்உண்கண்,
ஏந்துகோட்டு எழில்யானை ஒன்னாதார்க்கு அவன்வேலின் 10

சேந்துநீ இனையையால் ஒத்ததோ? சின்மொழி!
பொழிபெயல் வண்மையான் அசோகம்தண் காவினுள்,
கழிகவின் இளமாவின் தளிர்அன்னாய்! அதன்தலைப்
பணைஅமை பாய்மான்தேர் அவன்செற்றார் நிறம்பாய்ந்த
கணையினும் நோய்செய்தல் கடப்புஅன்றோ?

கனங்குழாய்! 15

வகையமை தண்தாரான் கோடுஉயர் பொருப்பின்மேல்
தகைஇணர் இளவேங்கை மலர்அன்ன சுணங்கினாய்!
மதவலி மிகுகடா அத்து அவன் யானை மருப்பினும்
கதவவால் தக்கதோ, காழ்கொண்ட இளமுலை,
எனவாங்கு, 20

இனையனகூற, இறைஞ்சுபு நிலம்நோக்கி,
நினையுபு, நெடிதொன்று நினைப்பாள்போல் மற்றுஆங்கே,
துணைஅமை தோழியர்க்கு அமர்த்த கண்ணள்,
மனையாங்குப் பெயர்ந்தாள் என்அறிவு அகப்படுத்தே.”

மூங்கில் போல் பருத்துத் திரண்ட தோளும், பின்னி
விடப்பட்ட கூந்தலும், மானின் விழிகளை வென்ற பார்வையும்,
மயில் போன்ற சாயலும் பெற்று, சிலம்பு ஒலிக்க, அணிகலன்கள்
ஒளிவீச, மலர்க்கொடி என்றோ, மின்னற்கொடி என்றோ,
கண்ணில் பட்டவரை வருத்தும் கடவுள் என்றோ துணிந்து கூற
முடியாத இடையில், காண்பவர் கண்கள் காதல் கொள்ள, வளம்
மிக்க புகழ் வாய்ந்த, உன் தந்தையின் மனையிலிருந்து, பந்தோடு
வெளிப்பட்டு நடை தளர்ந்து, ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் போகின்றவளே!
நான் கூறும் இவற்றைக் கேட்பாயாக!

சொல்லழகுடையாய்! பாண்டியனுக்குரிய கூடல் மாநகரில்,
தேன் ஒழுகி வழியுமாறு மலரும் கருநீல மலரை வென்ற,
மைதீட்டிய உன் கண்கள், யானைப்படை வல்லபகைவர்க்கு,
அப்பாண்டியன் வேல் மனவருத்தம் தருவது போல், வருத்தம்
செய்ய, நீ இவ்வியல்புடையவளாதல், உனக்குத் தகுமோ?

கனத்த காதணி உடையவளே! பொய்யாது பெய்யும் மழை
போன்ற பெரிய கொடையாளியாகிய பாண்டியனுக்குரிய
அசோக வனத்தில், அழகு வாய்ந்த மாந்தளிர் போன்ற

திருமேனியை உடையையாகி வருத்துவதோடு, அதற்கு மேலும், பந்தியிலே நிற்கப் பழகிப் பாய்ந்தோடவல்ல குதிரை பூண்ட தேர்ப்படையுடைய பகைவரின் மார்பில் பாய்ந்த அவன் அம்பைக் காட்டிலும் மிகுதியாகத் துன்பத்தைச் செய்தல், கொடுமையிலும் கொடுமை அல்லவோ?

வகை வகையாக மாலைகள் அணிந்த பாண்டியனுக்குரிய பொதியமலையின்கண் உள்ள வேங்கை மரத்தின் மலர் போன்ற தேமலை உடையவளே! ஆரம் அணிந்த உன் கொங்கைகள் அப்பாண்டியனுக்குரிய மிக்க வலியும், மிக்கு வழியும் மத நீரும் உடைய யானையின் கொம்புகளைக் காட்டிலும் கொடுமையுடையவாதல் உனக்குத் தக்கதோ?

-என்று, நான் கேட்கவும், தலை கவிழ்ந்து தரையைப் பார்த்து நின்றவாறே, யாதோ ஒன்றை நினைத்து நினைத்துப் பார்ப்பவள் போல் தனக்குத் துணையாக வந்த தோழியரைக் காணும் ஆர்வமிக்க கண்ணுடையவளாகி, என் அறிவைக் கவர்ந்து அடிமையாக்கிக் கொண்டு, மனை நோக்கிச் சென்று விட்டாள்.

வெறி-மணம். வணர்-கடைகுழன்ற. ஒல்கி-ஒதுங்கி. தெரிகல்லா-தெரியாத. கவர்வு-விரும்பி. இகத்தந்தாய்- புறப் பட்டவளே. தேம்-தேன். ஒன்னாதார்-பகைவர். இனையை யால்-இத்தன்மை உடைய. கழிகவின்-பேரழகு. பணை-பந்தி. நிறம்-மார்பு. கடப்பு-மிக்க கொடுமை. கோடு-மலைஉச்சி. மதவலி-மதத்தால் பெற்ற பலம். கதவ-கொடுமை உடைய. காழ்-ஆரம். இறைஞ்சுவு-கவிழ்ந்து. அமர்த்த-பொருந்தின. அகப்படுத்து-கைப்பற்றிக்கொண்டு.

22. நுமர் தவறு இல் என்பாய்!

அழகிய ஓர் இளம் பெண்ணைக் கண்டான் ஓர் இளைஞன். அவள் அழகு அவன் அறிவை மயக்கி விட்டது; அதனால் காதல் என்றால் என்ன என்பதை அறியாத கன்னிப்பருவத்தினள் அவள் என்பதைக் கருதாமல், ஏதேதோ கூறிப் பிதற்றத் தொடங்கி விட்டான். அப்பிதற்றலே இது:

“வார்உறு வணர்ஐம்பால், வணங்குஇறை நெடுமென்தோள்,
பேரெழில் மலர்உண்கண், பிணைஎழில் மான் நோக்கின்,
கார்எதிர் தளிர்மேனி, கவின்பெறு சுடர்நுதல்,
கூர்எயிற்று முகைவெண்பல், கொடிபுரையும் நுசுப்பினாய்!
நேர்சிலம்பு அரியார்ப்ப, நிரை தொடிக்கை வீசினை,

ஆருயிர் வெளவிக்கொண்டு அறிந்து ஈயாது இறப்பாய் கேள்
உளனாள் உயிரைஉண்டு உயவுநோய் கைம்மிக,
இளமையான் உணரா தாய்! நின்தவறு இல்லானும்,
களைநர்இல் நோய்செய்யும் கவின்அறிந்து அணிந்துதம்
வளமையால் போத்தந்த நுமர்தவறு இல்லென்பாய்! 10

நடைமெலிந்து அயர்வுறீஇ நாளும்என் நலியும்நோய்
மடமையான் உணராதாய்! நின்தவறு இல்லானும்,
இடைநில்லாது எய்க்கும் நின்உருவறிந்து அணிந்துதம்
உடைமையால் போத்தந்த நுமர்தவறு இல்லென்பாய்!
அல்லல்கூர்ந்து அழிவுற அணங்காகி அடரும்நோய், 15

சொல்லினும் அறியாதாய்! நின்தவறு இல்லானும்,
ஒல்லையே உயிர்வெளவும் உருவறிந்து அணிந்துதம்
செல்வத்தால் பேரத்தந்த நுமர்தவறு இல்லென்பாய்!
எனவாங்கு,
ஒறுப்பின், யான்ஒறுப்பதுநுமரை; யான் மற்றுஇந்நோய் 20

பொறுக்கலாம் வரைத்தன்றிப் பெரிதாயின், பொலங்குழாய்!
மறுத்துஇவ்வூர் மன்றத்து மடல்ஏறி,
நிறுக்குவென் போல்வல்யான் நீ படுபழியே.”

வாரி முடித்த கூந்தலும், வளைந்த முன்கையும், நீண்ட
மெத்தென்ற தோளும், மலர் போலும் மைதீட்டிய கண்களும்,
பெண்மான் அழகும் மருண்ட பார்வையும், மாந்தளிர் போன்ற
மேனியும், அழகு பெற்று ஒளி வீசும் நெற்றியும், முல்லை அரும்பு
போன்ற வெண்பற்களும், மலர்க்கொடி போன்ற இடையும்
உடையவளே! சிலம்புகள் ஒலிக்க, வளையல் நிறைந்த கைகளை
வீசியவாறே, பெறுதற்கரிய என் உயிரைக்கவர்ந்து கொண்டு
அவ்வாறு கவர்ந்து கொண்ட உன் கொடுமையை உணராமல்
செல்கின்றவளே! நான் கூறுவதைச் சற்றே நின்று கேட்பாயாக!

துயர் தரும் காமநோய் கை கடந்து பெருகும்படி
நடைப்பிணமாய் நான் வாழ, என் உயிரைக் கவர்ந்து கொண்டு,
கவர்ந்துகொண்ட அக்கொடுஞ் செயலை, உன் இளமையால்
உணராமல் போகின்றவளே! உன்னிடத்தில் தவறு இல்லை
என்றாலும், தணித்தற்கரிய காமநோய் தரும் அழகினை
இயல்பாகவே பெற்றுள்ளாய் என்பதை அறிந்திருந்தும், செல்வச்

செருக்கால், உன்னை மேலும் அழகு செய்து போகவிட்ட உன் சுற்றத்தார் மீதும் தவறு இல்லை என்று கூற முடியுமானால் கூறு!

ஒழுக்கங்கள் எல்லாம் கெட்டு மயங்கும் நிலைமை எனக்கு அளித்து நீ அளித்த அக் காமநோயை உன் மடமையால் உணராமல் போகின்றவளே! உன்னிடத்தில் தவறு இல்லை என்றாலும், நுண்மையால் நிற்க மாட்டாமல் தளரும் இடையையுடைய உன் வடிவழகை அறிந்திருந்தும், செல்வச் செருக்கால், அதை மேலும் அழகு செய்து போகவிட்ட உன் சுற்றத்தார் மீதும் தவறு இல்லை என்று கூற முடியுமானால் கூறு!

உள்ளம் உடைந்து, உறுதுயர் மிகுந்து கெடும்படி, வருத்தும் தெய்வமாகி வந்து கொடுமை செய்யும் என் காமநோயை, நான் வாய்திறந்து கூறவும் அறியாது போகின்றவளே! உன்னிடத்தில் தவறு இல்லை; என்றாலும், இளைஞர்களின் உயிரை வாங்கும் உன் வடிவழகை அறிந்தும், செல்வச் செருக்கால், அதை மேலும் அழகு செய்து போகாவிட்ட உன் சுற்றத்தவர் மீதும் தவறு இல்லை எனக் கூற முடியுமானால் கூறு!

நான் குற்றம் சாட்டிக் கூறினால், உன் சுற்றத்தாரையே கூற வேண்டும்; இக் காமநோய் என்னால் பொறுக்க முடியாத அளவிற்குப் பெரிதாகி விடுமாயின், உன் ஊர் நடுவே உள்ள பொதுவிடத்தில் மடலேறி இருந்து, உனக்கு வரவேண்டிய பெரும்பழியை, நிலைநாட்டி வருவேன்.

பிணை-பெண்மான். எதிர்-பெற்ற. புரையும்-ஓக்கும். நுகப்பு-இடை. உயவுநோய்-காமநோய். இல்லானும்- இல்லையாயினும். போத்தந்த-அனுப்பிய. எய்க்கும்-தளரும். ஒல்லையே- விரைவாக. ஒறுப்பின்-தண்டிப்பின். மடல்-பனை மடலால் குதிரை செய்து அதன்மீது அமர்ந்து, காதலியின் ஊர்நடுவே நின்றல்.

23. தவம் தலைப்படுவாயோ?

உலகியல் உணர்ந்த உயர்ந்த அறிவுடையவன் அவன். ஆயினும் அவன் உள்ளத்தில் காதல் உணர்வு அரும்பி விட்டது. அதனால் கருத்திழந்து விட்ட அவன், தன் கருத்தைக் கவர்ந்த வளுக்குத் தன்னைக் காதலிக்கும் உணர்வு இன்னமும் உண்டாக வில்லை என்பதை உணராமல், அவள் பின் திரிந்து காதல் பேச்சுப் பேசத் தொடங்கி விட்டான். அது இது:

“தளைநெகிழ் பிணி நிவந்த பாசடைத் தாமரை,
முளைநிமிர்ந்தவை போலும் முத்துக்கோல் அவிர் தொடி,
அடுக்கம் நாறு அலர் காந்தள் நுண்ஏர்தண் ஏர் உருவின்,
துடுப்பெனப் புரையும் நின் திரண்டநேர் அரிமுன்கைச்
சுடர்விரி வினைவாய்ந்த தூதையும் பாவையும் 5

விளையாட, அரிப்பெய்த அழகுஅமை புனைவினை
ஆய்சிலம்பு எழுந்து ஆர்ப்ப, அஞ்சில இயலும் நின்
பின்னுவிட்டு இருளிய ஐம்பால் கண்டு என்பால
என்னைவிட்டு இகத்தர இறந்தீவாய் கேள் இனி;
மருளி, யான் மருளுற, “இவன் உற்றது எவன்?” என்னும் 10

அருள் இலை இவட்டு என அயலார் நிற் பழிக்குங்கால்,
வைஎயிற்றவர் நாப்பண் வகை அணி பொலிந்து, நீ,
தையில் நீராடிய தவம் தலைப் படுவாயோ?
உருள்இழாய்! ஒளிவாட, “இவன் உள்நோய் யாது?” என்னும்
அருள் இலை இவட்டு” என அயலார் நிற் பழிக்குங்கால், 15

பொய்தல் மகளையாய்ப் பிறர்மனைப் பாடிநீ
எய்திய பலர்க்குடத்த பயம் பயக்கிற்பதோ?
ஆய்தொடி! “ஐதுஉயிர்த்து, ‘இவன் உள்நோய் யாது?’
என்னும்

நோய்இலை இவட்டு” என நொதுமலர் பழிக்குங்கால்,
சிறுமுத்தனைப் பேணிச், சிறுசோறு மடுத்துநீ, 20

நறுநுதலவரொடு நக்கது நன்கு இயைவதோ?
எனவாங்கு,
அனையவை உளையவும், யான்நினக்கு உரைத்ததை
இனையநீ செய்தது உதவாயாயின், சேயிழாய்!
செய்ததன் பயன் பற்று விடாது; 25

நயம்பற்று விடின், இல்லை; நசைஇயோர் திறத்தே.”

முறுக்கு அவிழ்ந்து மலர்ந்த அரும்புகளையுடையதும் நீர்
மடத்திற்கு மேலே நீண்டு நிற்கும் இலைகளையுடையதுமாகிய
தாமரையின் முளைகள் வளையமாக நிமிர்ந்து தோன்றுவது
போல், முத்துக்கள் வைத்து ஆக்கிய, வளையல்களை அணிந்த,
காந்தள் மலர் கொத்துக்களை ஒக்கும், முன்கையில், சிறந்த சிற்பத்
தொழில் அமைந்த பாணையும் பாவையும் கொண்டு

விளையாடுதற்கு, காற்சிலம்பு ஒளிசெய்ய, மெல்ல மெல்ல அடியிட்டுச் செல்லும் உன்னுடைய பின்னிவிட்ட, கூந்தலைக் கண்டு, அறிவு ஆண்மை முதலாம் பண்புகள் என்னைவிட்டு நீங்குமாறு போகின்றவளே! நான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக.

நான் மயக்கம் உறுவதால், அது கண்டு தானும் மயக்கமுற்று, இவனுக்கு வந்துள்ள நோய்தான் யாதோ என நின்று கேட்கும் அருள் இவளுக்கு இல்லையே என்று அயலார் உன்னைப் பழிக்கும்போது, கூரிய பற்களையுடைய இளம் மகளிர் நடுவே, வகை வகையான அணிகளை அணிந்து சென்று, தைத்திங்களில் நீராடி நோன்பு நோற்பதால் உண்டாகும் பயனை நீ பெறுவையோ?

தலையில் தலைப்பாகை என்னும் அணி அணிந்தவளே! இவன்புகழ் கெடும் வண்ணம், இவனை வருத்தும் மன நோய்தான் யாதோ என்று கேட்கும் அருள் உள்ளம் இவளுக்கு இல்லையே என்று அயலார் உன்னைப் பழிக்கும் பொழுது, நோன்பு நோற்கும் விளையாட்டினை மேற்கொள்ளும் இளம் பிள்ளையாகி, மனைதோறும் சென்று பிச்சையேற்றுவந்த உணவைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தளிப்பதால் உண்டாகும் நற்பயன் உனக்குப் பயன் தருமோ?

தொடி அணிந்தவளே! நான் படும் நோயைக் கண்டு, நெடுமூச்செறிந்து, இவனைப் பற்றி வருத்தும் மனநோய்தான் யாதோ என்று கேட்கும் துயர்நிலை இவளுக்கு இல்லையே என்று அயலார் உன்னைப் பழிக்கும்போது, பாவைத் திருமணம் செய்து, நிலாச் சோற்றை, அம்மணம் காணவரும் ஆயத் தார்க்குப் படைத்து மகிழும் அந்நோன்பின் பயன் உனக்கு நன்கு வந்து உதவுமோ?

- என்று, உன் மனம் நோவுமாறு நான் கூறுவது இதுவே: சேயிழாய்! உன்னை விரும்பினவர், வருந்தும்படி நீ செய்த கொடுமை தீர அவருக்கு நீ ஓர் உதவி செய்யாது போனால், நீ செய்த அக்கொடுமையால் வந்த தீவினைப் பயன் உன்னைப் பற்றாமல் போகாது. அதுவுமல்லாமல், பிறர்க்குக் காட்ட வேண்டிய அருளை நீ கைவிட்டால், பிறர் உனக்குக் காட்ட வேண்டிய அருளும் உன்னைக் கைவிட்டு விடும்!

தளைநெகிழ்பிணி.....அவிர் தொடி-தாமரைக் கொடிபோல் முத்திழைத்துப் பண்ணிய பொன்கொடி. வினை-ஓவியத் தொழில். தூதை-பாணை. அம் சில-அழகிய சில. என்பால்-என்பால் உள்ள பண்புகள். இகத்தர-போகும்படி. இறந்தீவாய்-

செல்கின்றவளே. மருளி-மயக்கமுற்று. தலைப்படுவாயோ-
பெறுவையோ. பொய்தல் மகள்-விளையாட்டு மகள்.
எய்திய-யாசித்துப் பெற்ற உணவு. பயக்கிற்பதோ-பயன்தருமோ.
ஐது உயிர்த்து-மெல்ல உயிர்த்து. சிறுமுத்தன்-பாவைத்
திருமணத்தில் வரும் ஆண்பாவை. சிறுசோறு-நிலாச்சோறு.
மடுத்து-சமைத்து விருந்திட்டு. உளையவும்-வருத்தவும்.
நயம்-அருள். நசை இயோர்- நினைவை விரும்பினோர்.

24. அம்பல் அலரின் அலர்க!

சிறந்த குடியில் பிறந்த செல்வத்திருமகளின் தோழி அவள்.
அத்திருமள் மீது காதல் கொண்டான் ஓர் இளைஞன். அவன்,
அவளை அடைய இத்தோழியின் துணை இருத்தல் வேண்டும்
என உணர்ந்தான். உடனே தோழியைக் கண்டு தன் குறைகூறிக்
கொண்டான். அவன் குறை தீர்ப்பதாக அவனுக்கு வாக்களித்த
அத்தோழி, அத்திருமகளிடம் கலந்து பேசி அவள் இசைவைப்
பெற்றது இது:

“சுணங்குஅணி வனமுலை, சுடர்கொண்ட நறுநுதல்
மணம்கமழ் நறுங்கோதை, மாரிவீழ் இருங்கூந்தல்,
நுணங்குஎழில் ஒண்தித்தி, நுழைநொசி மடமருங்குல்,
வணங்குஇறை வரிமுன்கை, வரிஆர்ந்த அல்குலாய்!
‘கண்ணார்ந்த நலத்தாரைக் கதும்எனக் கண்டவர்க்கு, 5

உள்நின்ற நோய்மிக உயிர்எஞ்சு துயர்செய்தல்
பெண்அன்று; புனைஇழாய்!’ எனக்கூறித்தொழுஉம்;
தொழுதே

கண்ணும் நீராக நடுங்கினன்; இன்நகாய்!
என்செய்தான் கொல்லோ! இஃதுஒத்தன்; தன்கண்
பொருகளிறு அன்ன தகைசாம்பி, உள்ளுள் 10

உருகுவான்போலும் உடைந்து?
தெருவின்கண், காரணம்இன்றிக் கலங்குவார்க் கண்டுநீ
வாரணவாசிப் பதம் பெயர்த்தல்; ஏதில
நீ நின்மேல் கொள்வது எவன்?
‘அலர்முலை, ஆய்இழை நல்லாய்! கதுமெனப் 15

பேரமர் உண்கண் நின்தோழி உறீஇய
ஆர்அஞர் எவ்வம் உயிர்வாங்கும்;

மற்று இந்நோய்தீரும் மருந்தருளாய்; ஒண்தொட!
நின்முகம் காணும் மருந்தினேன் என்னுமால்;
நின்முகம் தான்பெறினல்லது, கொள்ளே 20

மருந்து பிறிதுயாதும் இல்லேல், திருந்துஇழாய்!
என்செய்வாம்கொல் இனி நாம்?
பொன்செய்வாம்;
ஆறுவிலங்கித் தெருவின்கண் நின்று, ஒருவன்
கூறும்சொல் வாய் எனக் கொண்டு, அதன் பண்பு
உணராம் 25

தேறல் எளிது என்பாம் நாம்;
ஒருவன் சாமாறு எளிது என்பாம் மற்று;
சிறிதுஆங்கே; மாணாஊர் அம்பல்அலரின் அலர்கென,
நாணும் நிறையும் நயப்பில் பிறப்பிலி;
பூணாகம் நோக்கி, இமையான் நயந்துநம் 30

கேண்மை விருப்புற் றவனை எதிர்நின்று,
நாண்அடப், பெயர்த்தல் நயவர வின்றே.”

தோழி: தேமல் படர்ந்த கொங்கை, நிலவொளி வீசும் நெற்றி,
மணம் நாறும் மலர்மாலை, கருமை மிகுதியால் மேகமும்
விரும்பும் கூந்தல், நுணுகி நோக்குவார்க்கு மட்டுமே புலப்பட்டு
அவர் அறிவை மயக்கும் இடை, வளையல் அணிந்த முன்கை,
வரிக்கோடு விளங்கும் அல்குல் ஆகிய உறுப்பு நலம் உடையவளே!

இனிக்கும் நகையினை உடையவளே! ஓர் இளைஞன்,
என்னைப் பார்த்து, ‘அழகிய அணிகளை உடையவளே!
கண்ணுக்கு நிறைந்த அழகினை உடைய பெண்களைப்
பார்த்தவர்க்கு, மனத்தில் காமநோய் பெருகும்படி, அவர் உயிர்
அவரை விட்டு விரைந்து பிரிந்து போவது போன்ற கொடிய
துன்பத்தைத் தருவது, பெண் தன்மையன்று’ எனக்கூறிவிட்டு,
உன்னைப் பார்த்து வணங்குவான்; வணங்கி கண்கலங்க நின்று
வருந்துவான். எங்கிருந்தோ வந்த இவன், ஆண் யானை போன்ற
தன் ஆண் தன்மையை இழந்து, உள்ளம் உடைந்து,
உள்ளுக்குள்ளாகவே உருகுவான்போல் தோன்றுகிறான்; இவன்
இங்கு வந்து என்ன செய்து விட்டான் பார்த்ததனையா?

தலைவி: தோழி! தெருவில் காரணம் இல்லாமல் கலங்குவோனைப் பார்த்து, பிறர் துயரைத் தம் துயராகக் கொள்ளும் 'வாரணவாசிப் பதம்' என்னும் பட்டத்தை நீ ஏற்றுக் கொள்ளாதே; உன்னோடு எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாதவற்றையெல்லாம், நீ, உன்மேல் ஏற்றுக்கொண்டு, இவ்வாறு இரங்குவது ஏனோ?

தோழி: அவ்விளைஞன் என்னை விடாது பின்தொடர்ந்து வந்து, 'அடி பருத்த கொங்கையும், அழகிய அணியும் உடையவளே! பேரழகு மிக்க மைதீட்டிய கண்களையுடைய உன் தோழி, எனக்கு அளித்த இக்காம நோய் என் உயிரை வாங்குகிறது. இந்நோய் தீரவல்ல மருந்தை நீ எனக்குத் தருவாய். உன் முகத்தை நான் காண, அது காரணமாக உன்பால் தோன்றும் அருளையே மருந்தாகக் கருதுகிறேன்' என்று கூறுகிறான். ஆகவே, அவன் உன் முக அருளைப் பெறுவதல்லது. அவன் நோய் தீர்க்கும் மருந்து வேறு இல்லையேல், அதற்கு நாம் என்ன செய்வது?

தலைவி: 'என்ன செய்வதா? அவனோடு கூடி அழகைப் பெறுவது! உலகியல் முறையைக் கைவிட்டு, தெருவில் வந்து நின்று, யாரோ ஒருவன், வாயில் வந்தன எல்லாம் கூற, அதை உண்மை எனக்கொண்டு, அவன் இயல்பையும் அறிந்து கொள்ளாமல், அவனை நம்பி ஏற்றுக்கொள்வது எளிது' என்று சொல்லுவோமே?

தோழி: தோழி! உன் உள்ளம் அதுவானால், ஒருவன் நம் பொருட்டு உயிர் விடுதலும் எளிது என்று சொல்லுவோமே!

தலைவி: இவ்வூர்ப் பெண்கள் இப்போதே முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கும் நம் காதல், அலராகிப் பரவுக என்று கருதும், நாணையும், நிறைந்த குணங்களையும் விரும்பாதவனும், நற்குடிப் பிறப்பில்லாதவனும் ஆகிய இவன், என்னுடைய அணிகலன் அணிந்த ஆகத்தை அணைத்து இன்புறும் ஆர்வமிகுதியால், இரவிலும் கண் உறங்காது, நம் நட்பைப் பெரிதும் விரும்பித் திரிகின்றான். அத்தகையானை, நாம் நம் நாண் கெடுமாறு அவன் முன் சென்று, அவனை மீளப் பண்ணுதல் அத்துணை நயம் உடையதல்லவே! இதற்கு நான் என் செய்வேன்?

வீழ்-விரும்புகின்ற. தித்தி-தேமல். சாம்பி-கெட்டு. வாரண வாசிப்பதம்-பிறர் துயரைத் தம் துயராகக் கொள்ளல்.

உறீஇய-செய்த. அஞர்-மனக்கவலை. எவ்வம்-துயரம். பொன் செய்வாம்-காதலனைப் பெற்றுப் பேரழகு பெறுவாம். சிறிது ஆங்கே-இறந்து படுதல் இல்லை. நயப்பு இல்-விரும்பாதவன். நய வரவு இன்று-பொருந்தாது.

25. நாண் இலன்!

வளம் மிக்க குடியில் வந்த ஓர் இளைஞன், செல்வக் குடியில் பிறந்த சிறந்த ஓர் அழகியிடம் காதல் கொண்டு, அவள் காதலை அடைய அவள் தோழியின் துணையை நாடினான். அவனோடு சிறிது நேரம் உரையாடி அவனது உண்மைக் காதலை உணர்ந்து கொண்ட அத்தோழி, அப்பெண்ணை அடைந்து, அவன் காதலை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொண்டது இது:

‘எல்லா! இஃது ஒத்தன், என்பெறான்? கேட்டைக்காண்;
செல்வம் கடைகொளச் சாஅய்ச், சான்றவர்,
அல்லல் களைதக்க கேளிர் உழைச்சென்று,
சொல்லுதல் உற்று, உரைக்கல்லா தவர்போலப்,
பல்லாழ் பெயர்ந்து என்னைநோக்கும், மற்றுயான் நோக்கின் 5

மெல்ல இறைஞ்சும் தலை.

எல்லா! நீ, முன்னத்தான் ஒன்று குறித்தாய்போற் காட்டினை,
நின்னின்விடாஅ நிழல்போல் திரிதருவாய்;
என்நீ பெறாதது? ஈது என்?

சொல்லின், மறாது ஈவாளமன்னோ இவள்? 10

செறாஅது ஈதல் இரந்தார்க்கு ஒன்று ஆற்றாது வாழ்தலின்
சாதலும் கூடுமாம் மற்று.

இவளதந்தை காதலின் யார்க்கும் கொடுக்கும் விழுப்பொருள்;
யாதுநீ வேண்டி யது?

பேதாய்! பொருள்வேண்டும் புன்கண்மை ஈண்டில்லை;

யாழ 15

மருளி, மடநோக்கின் நின்தோழி, என்னை

அருளீயல் வேண்டுவல் யான்;

அன்னையோ, மண்டமர் அட்ட களிற்று அன்னான்தன்னை, ஒரு
பெண்டிர் அருளக் கிடந்தது எவன்கொலோ?

ஒண்தொட! நாண்இலன் மன்ற; இவன்,

20

ஆயின் ஏள்!

பல்லார்நக்கு எள்ளப் படுமடல்மா ஏறி,
மல்லல்ஊர் ஆங்கண் படுமே, நறுநுதல்
நல்காள், கண்மாறிவிடின் எனச்செல்வான்; நாம்
எள்ளிநகினும் வரூஉம்; இடைஇடைக்

25

கள்வர்போல் நோக்கினும் நோக்கும்; குறித்தது
கொள்ளாது போகாக் குணன்உடையன், எந்தைதன்
உள்ளம் குறைபடாவாறு.”

தலைவி, தோழி, தலைவன் மூவரும் அருகருகே நிற்கத், தோழி, தலைவியை நோக்கிக் கூறியது: ஏடி! பெண்ணே! இவனைப் பாரேன்! இவன் பெறாத குறைதான் யாதோ? கேடு கெட்ட இவன் நிலையைப் பார்! பண்பால் சிறந்த பெரியோர், யாதோ காரணத்தால் தன் செல்வம் எல்லாம் அழிந்து விட்டமையால், வறுமையுற்று, தம் வறுமைத் துயரைப் போக்கவல்ல தம் உறவினர் சிலரிடம் சென்று தம் குறையை வாய்திறந்து கூற முற்பட்டு, குறைகூறிப் பழகியறியாத தம் பெருந்தன்மையால், ஏதும் கூறி மாட்டாது நிற்பாரைப் போல, என்னிடம் கூறக் கருதியதைக் கூறமாட்டாமல், என்னைப் பலமுறை நோக்குவான். ஆனால், அவனை நோக்க நான் தலை நிமிர்ந்தால் உடனே தன் தலையைத் தாழ்த்திக் கொள்கிறான்.

தோழி: ஏடா! எம்மோடு யாதோ ஒரு தொடர்பு கொள்ளக் கருதியுள்ளாய் போல் குறிப்பால் காட்டுகின்றாய். அதனால், பிரியாது தொடரும் நிழல்போல் என்னை விட்டுப் பிரியாது தொடர்கின்றாய்; உன் குறைதான் யாதோ? கூறு!

தலைவன்: சொன்னால், நான் விரும்புவதை, இதோ நிற்கும் இவள் மறுக்காது கொடுப்பாளோ? ஒருவர், தம்மிடம் வந்து யாதேனும் ஒன்றை இரப்பாராயின் முகம் வேறுபடாது, அவர்க்கு அவர் விரும்புவதைக் கொடுக்கமாட்டாமல் உயிர் வாழ்வதைக் காட்டிலும் உயிரிழந்து போவதே நல்லது!

தோழி: இவள் தந்தை, தன்னிடம் வந்து இரப்பவரிடம் காட்டும் அன்பால், அவர்க்கு மிக உயர்ந்த பொருள்களையும் கொடுக்கும் கொடைக்குணம் உடையவனாவான். நீ விரும்பும் பொருள் யாது?

தலைவன்: பேதைப் பெண்ணே! பொருளை இரந்து நிற்கும் இழிநிலை எனக்கு என்றும் உண்டானதில்லை. மருண்டு நோக்கும்

மடப்பம் மிக்க பார்வையுடையவளாகிய உன் தோழி என்னிடம் அருள்கொண்டு, அவள் காதலை எனக்கு அளித்தல் வேண்டும். அதையே நான் வேண்டுகிறேன்.

தோழி: ஓ! பெரிய போர்க்களத்தில் பகைவரைக் கொன்று அழிக்கும் யானை போன்ற ஆற்றல் மிக்க ஒருவனை, ஒரு பெண் அருள் பண்ணிக்காக்க வேண்டிய நிலை இருந்தவாறு என்னே!

தோழி தலைவியை நோக்கிக் கூறியது: ஒள்ளிய தொடி அணிந்தவளே! இவன் மிகவும் நாண் கெட்டவன் போலும்! நாம் அவனைப் பலமுறை எள்ளி நகைப்பினும், அதைப் பொருட்படுத்தாது மீண்டும் மீண்டும் வருகிறான்; வந்து என்னோடு உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போதே, இடை இடையே, ஒரு பொருளைக் களவாடக் கருதியவர் கவரும் வரை அதைப் பார்க்காதவர்போல் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பது போல், உன்னை நோக்காமல் நோக்குவான்; நம் தந்தையின் உள்ளம் நிறையுமளவான பெரும் பொருளைக் கொடுத்து, உன் காதலைப் பெறாமல் போகாத, பிடிவாத குணம் உடையவன் போலவும் தோன்றுகிறான். 'இவன் என்னிடம் அன்பு கொள்ளாது மறுத்துவிட்டால், பலரும் இவளைப் பழிக்கும் வண்ணம், பனை மடலால் பண்ணிய குதிரைமீது அமர்ந்து, செல்வம் கொழிக்கும் இவள் சிற்றூர்ப் பொதுவிடத்தில் வந்து நிற்பேன்' எனக் கூறிச் செல்வான்; ஆகவே, பெண்ணே! அவன் காதலை ஏற்றுக் கொள்வதே நல்லது! அதில் இழுக்கும் இல்லை!

எல்லா-ஏடி. இஃது ஒத்தன்-இவன் ஒருவன். கடைகொள-அழிந்து போக. சாஅய்-வறுமையுற்று. உரைக்கல்லாதவர்- சொல்ல முடியாதவர். பல்லூழ்-பலமுறை. முன்னம்-குறிப்பு. மருளி-மருண்டு. அருள்சயல்-அருள் செய்தல். கண் மாறிவிடின்-மறந்து விடின். ஏஎ-இகழ்ச்சிப்பொருள் உணர்த்தும் ஓர் இடைச்சொல்.

26. பிறர்க்கின்னா செய்வது நன்றாமோ?

தான் காதலிக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கும் தன்னிடம் காதல் பிறக்கும் வரை காத்திருக்க வேண்டும் என்ற ஒழுக்கமுறை உணராத ஓர் இளைஞன், ஒரு பெண்ணிடத்தில் காதல் கொண்டான். அவளுக்குத் தன்னிடத்தில் காதல் பிறக்கும் வரை காத்திருக்க அவனால் முடியவில்லை. அதனால், ஒருநாள் அவளை

இடைவழியில் மடக்கி, ஏதேதோ காதல் மொழிகள் பேசினான். அவனை இனியும் ஏமாற்றிச் செல்வது இயலாது என அறிந்து இறுதியில் அவள் அவன் காதலை ஏற்றுக் கொண்டாள். அது இது:

“ஏ! இஃது ஒத்தன் நாணிலன்; தன்னொடு
மேவேம் என்பாரையும் மேவினன் கைப்பற்றும்;
மேவினும் மேவாக்கடையும் அஃது எல்லாம்
நீ அறிதி; யான் அஃது அறிகல்லேன்; பூ அமன்ற
மெல்லிணர் செல்லாக் கொடி அன்னாய்! நின்னையான் 5

புல் இனிதாகலின் புல்லினென்; எல்லா!
தமக்கு இனிது என்று வலிதின் பிறர்க்கு இன்னா
செய்வது நன்றாமோ மற்று?
சுடர்த்தொட! போற்றாய்; களைநின்முதுக்குறைமை; போற்றிக்
கேள்;

வேட்டார்க்கு இனிதாயினல்லது, நீர்க்கு இனிது என்று 10

உண்பவோ நீர் உண்பவர்?
செய்வது அறிகல்லேன்; யாது செய்வேன்கொலோ!
ஐவாய் அரவின் இடைப்பட்டு நைவாரா
மையில் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை
வெளவிக் கொளலும் அறன் எனக் கண்டன்று; 15

அறனும் அது கண்டற்றாயின், திறன் இன்றிக்
கூறும் சொல் கேளான் நலிதரும், பண்டுநாம்
வேறல்லம் என்பது ஒன்று உண்டால், அவனொடு
மாறுண்டோ நெஞ்சே! நமக்கு?”

அவள்: நாணம் என்பது இன்னது என்பதை அறியாத இவன், தன்னொடு ஒத்துவாரேம் எனக் கூறி மறுக்கும் மகளிரையும், காதல் வெறிகொண்டு கையால் பற்றிக் கொள்வான். என்னே இவன் இழிசெயல்!

அவன்: மனம் ஒப்புவதும் ஒப்பாததும் ஆகிய அவற்றை எல்லாம் நீ அறிவாய்! நான் அவற்றை அறியேன். பூங்கொடி போன்றவளே! உன் உடல் தழுவ இனிக்கும் ஆதலின், தழுவத் துணிந்து விட்டேன்!

அவள்: ஏடா! தனக்கு இன்பம் தருகிறது என்று பிறர்க்குத் துன்பம் தரும் ஒரு செயலைச் செய்வது நன்றோ?

அவன்: தொடி அணிந்தவளே! அறம் உரைக்கும் உன் அறிவு முதிர்ச்சியைச் சற்றே கைவிடுவாயாக. நான் கூறும் இதை ஊன்றிக் கேள்: தண்ணீர்குடிப்பவர், தமக்கு அந்நீர் குடிக்க இனிக்கிறது என்பதற்காக உண்பரே அல்லது அந்நீருக்கு இனிதாம் என்று உண்பரோ? ஐவாய் நாகத்தின் வாயில் அகப்பட்டு வருந்துவார் போல், ஐம்பொறிகளுக்கும் இன்பம் தரும் மங்கையர் ஆசையில் அகப்பட்டு வருந்திச் செயல் இழந்தேன். இனியாது செய்வேனோ? 'மாசற்ற மதிபோன்ற முகத்தினையுடைய மகளிரை, அவர் விரும்பாது போயினும், கவர்ந்து செல்வதும் ஓர் அறமுறையாம்' என உலகியல் கூறுகிறது.

அவன்: உலகியல் அறமும் அவ்வியல்புடையதாயின் இவனும், நான் கூறும் நெறிமுறைகளைக் கேளாமல், முறையில்லாமல் நம்மைக் கைப்படுத்தி வருத்துவதையே செய்வானாயின், முற்பிறவியில், நானும் இவனும் வேறல்லம் என்ற உறவு முறை இருந்திருக்குமாயின், நெஞ்சே! இனி நாம் இவனோடு மாறுபடுவது உண்டோ?

மேவேம்-பொருந்தேம். மேவாக்கடை-பொருந்தாவிடத்து. அமன்ற-நெருங்கிய. புல்-அணைத்துக் கொள்ளுதல். போற்றாய்-ஆழ்ந்துவிடாதே. முதுக்குறைமை-பேரறிவு. வேட்டார்-நீர் வேட்கை உடையார். நைவாரா-வருத்தம் கொண்டு. கண்டன்று-அறிந்து கூறும்.

27. நோய் தீர்க்கும் மருந்து நீ!

நான் உணர்வு மிக்க நற்குடிப் பிறந்த நங்கை ஒருத்தி, ஓர் இளைஞன்மீது காதல் கொண்டாள்; ஆனால், அதைத் தன் தோழிக்குக் கூறவும் நாணினாள். ஆயினும் தோழி அதை எவ்வாறோ அறிந்து கொண்டாள். தனக்கு அது தெரியாது என்பதால், அவள் தன்னைக் கண்டு அஞ்சும் அச்சத்தைப் போக்கக் கருதினாள். கருதியவாறே, ஒருநாள், அவள் காதல் குறித்து அவளோடு உரையாடி அதைப் போக்கவும் செய்தாள். அது இது.

“நோக்குங்கால் நோக்கித் தொழுஉம், பிறர் காண்பார்
தூக்கிலி; தூற்றும்பழிஎனக் கைகவித்துப்,
போக்குங்கால் போக்கும் நினைந்து இருக்கும்; மற்றுநாம்

காக்கும் இடம் அன்று இனி;
எல்லா! எவன் செய்வாம்?

5

பூக்குழாய்! செல்லல் அவனுழைக் கூஉய்க் கூஉய்
விரும்பி, யான் விட்டேனும் போல்வல்; எனதோள்மேல்
கரும்பு எழுது தொய்யிற்குச் செல்வல்; ஈங்காக
இருந்தாயோ? என்று ஆங்கு இற;
அவன் நிந்திருந்தடிமேல் வீழ்ந்துஇரக்கும் நோய் தீர்க்கும்10

மருந்துநீ ஆகுதலான்!
இன்னும், கடம்பூண்டு ஒருகால், நீவந்தை, உடம்பட்டாள்
என்னாமை என்மெய்தொடு;
இஃதோ, அடங்கக் கேள்.

நின்னொடு சூழுங்கால், நீயும் நிலங்கிளையா 15

என்னொடு நின்றல் எளிதன்றோ? மற்றுஅவன்
தன்னொடு நின்றுவிடு.”

தோழி: வரும் வழியில் இளைஞன் ஒருவனைக் கண்டேன். ஆண்மகனாகிய தான், பெண்களைத் தொழுது நிற்பதைப் பிறர் கண்டால் பழிப்பரே என்பதை எண்ணிப் பாராத அவன், நாம் அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், நம்மைப் பார்த்துத் தொழுவான். அயலானோர் ஆடவன், நம்மைத் தொழுவது, நமக்குப் பழியாம் என்று கருதி, அவன் தொழுவதை விலக்க முற்பட்டால், போகாதே இருப்பான். ஆகவே, இனி நாம் அவனை இங்கு வாராமல் காப்பது இயலாது; அதற்குக் காலம் கடந்து விட்டது! ஏடி! இதற்கு நாம் என் செய்வது? இந்நிலையில் அவனுக்கு உடன்படுவதல்லது வேறுவழியில்லை. ஆகவே, வருந்தும் அவனொடு நீ கூடும் கூட்டத்தை நானே விரும்பி, உன்னைப் பலமுறை கூவிக்கூவி அழைத்துக்கொண்டுபோய் விட்டவள் போல். நான் நடந்து கொள்கிறேன்; தோள்மேல் கரும்பு போன்ற ஒவியம் எழுத உதவும் தொய்யிற் குழம்பைக் கொண்டு வரச்செல்பவள் போல், அவனிக்கும் இடத்திற்கு நான் முன்னே செல்கிறேன். பின்னர் நீ அங்கு வந்து, 'இதையே இருப்பிடமாகக் கொண்டு இங்கேயே இருந்துவிட்டாயோ?' எனக் கேட்டவாறே, அவன் நிற்கும் இடத்திற்குச் சென்று விடு. அவனைப்பற்றி வருத்தும் காமநோயைப் போக்கும் மருந்து நீயே ஆதலின், அவன் அதைத் தீர்க்குமாறு உன் காலில் விழுந்து வேண்டிக் கொள்வான்.

தலைவி: ஏடி! தோழி! இங்கே வா! மறுபடியும் அவனிடத்தில் சென்று, 'உன் குறைமுடிப்பதைத் தன் கடமையாக ஏற்றுக்கொண்டு உன்னோடு கூட உடன்பட்டு விட்டாள்' என்று கூறவில்லை என, என் உடலைத் தொட்டு உறுதிமொழி அளிப்பாயாக!

தோழி: நன்று; அவ்வாறாயின், நான் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன்; கேள். அவனைப்பற்றி உன்னோடு கலந்து பேசியபோது, நீ, அதற்கு உடன்பட்டவள் போல் நிலத்தைக் கிளறியவாறே நின்றாய்; என் அருகில் அவ்வாறு நிற்பது உனக்கு எளிதாமோ? ஆகாது! அவன் அருகில் அது எளிதாயிருக்கும். வேண்டுமானால், சென்று அவனோடுதான் நின்றுவிட்டேன்!

தூக்கிலி-ஆராய்ந்து பாராதவன். செல்வல்-வருத்தம். கூஉய்க் கூஉய்-பலகால் கூப்பிட்டு. இற-சென்று சேர்வாயாக. கடம் பூண்டு-கடமையாக மேற்கொண்டு. வந்தை-வாராய். என்னாமை-என்று சொல்லாமைக்கு. அடங்கக் கேள்-சுருங்கச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

28. பெரும்பொன் படுகுவை பண்டு!

தான் காதலித்த ஒருத்தியோடு, சில நாள் வரை கூடிமகிழ்ந்து, பின்னர்ப் பிரிந்து போய்விட்ட ஓர் இளைஞன் பலநாள் வரை அவளிடம் வரவில்லை. அதனால் அவள் வருந்தியிருக்க, அவன் மறுபடியும் வந்தபொழுது அவ்விருவருக்கும் இடையே நடைபெற்ற உரையாடல் இது:

“அணிமுகம் மதி ஏய்ப்ப, அம்மதியை நனிஏய்க்கும்
மணிமுக மாமழை நின்பின்ஓப்பப், பின்னின்கண்
விரிநுண்ணூல் சுற்றிய ஈரிதழ் அலரி,
அரவுக்கண், அணிஉறழ் ஆரல்மீன் தகையொப்ப,
அரும்படர் கண்டாரைச்செய்து, ஆங்கு இயலும்

5

விரிந்துஓலி கூந்தலாய்! கண்டை எமக்குப்
பெரும்பொன் படுகுவை பண்டு;

ஏள! எல்லா! மொழிவது கண்டை; இஃதுஓத்தன் தொய்யில்
எழுதிஇறுத்த பெரும்பொன் படுகும்;

உழுவது உடையமோ யாம்?

10

உமுதாய்,

சுரும்புஇமிர் பூங்கோதை அந்நல்லாய்! யான்நின்
திருந்திழை மென்தோள் இழைத்த மற்றுஇஃதோ
சுரும்புஎல்லாம் நின்உழவு அன்றோ? ஒருங்கே,
துகள்அறு வாள்முகம்ஒப்ப மலர்ந்த

15

குவளையும் நின்உழவு அன்றோ? இகலி
முகைமாறு கொள்ளும் எயிற்றாய்! இவைஅல்ல
என்உழுவாய் நீ மற்று இனி!
எல்லா! நற்றோள் இழைத்த சுரும்புக்கு நீகூறு;
முற்றெழில் நீலமலர் எனஉற்ற

20

இரும்புஈர் வடியன்ன உண்கட்கும் எல்லாம்
பெரும்பொன் உண்டு என்பாய் இனி.

நல்லாய்! இகுளை! கேள்:

ஈங்கே தலைப்படுவன், உண்டான் தலைப்பெயின்
வேந்து கொண்டன்ன பல;

25

ஆங்காக; அத்திரம் அல்லாக்கால், வேங்கைவீ
முற்றெழில் கொண்ட சுணங்கு அணி பூணாகும்
பொய்த்து ஒருகால் எம்மை முயங்கினை சென்றீமோ,
முத்தேர் முறுவலாய்! நீபடும் பொன்னெல்லாம்
முத்தி எறிந்து விடற்கு.”

30

அவன்: உன் அழகிய முகம் மதியை ஒப்ப, மாணிக்க அணி
விளங்கும் உன் பின்னல் மயிர், உன் முகத்துக்கு ஒப்பாகிய
அம்மதியைச் சேர்ந்திருக்கும் கார் மேகத்தை ஒப்ப, அப்பின்னல்
மயிரில் நுண்ணிய நூலால் கட்டிய, தேன் ஒழுகி ஈரம்பட்ட,
இதழ்களைக் கொண்ட மலர்கள், உன் பின்னலுக்கு ஒப்பாகிய
சுருநாகத்தில் அதன் கரிய நிறத்தோடு மாறுபட்டுக் கிடக்கும்
கார்த்திகை எனும் விண்மீன்களின் அழகை ஒப்ப, இவ்வாறு
ஒப்பக் காண்பவரை, ஒப்புக்காணும் அந்நிலையிலேயே காதல்
நோயில் வீழ்த்திக் கொடிய துன்பத்தில் ஆழ்த்தும் கூந்தலை
உடையவளே! முன்னெல்லாம் என் பொருட்டு, பெரிய பொன்

பெறுவாய்; அதாவது, கூட்டத்தால் உடலழகு பெறுவாய். அந்நிலையை இன்று நினைத்துப் பார்ப்பாயாக!

அவள்: ஐயே! இவன் கூறுவதைப் பாரேன்! ஏடா! ஓரோவொரு சமயம் என்னிடம் வந்து என் தோளில் தொய்யிற் குழம்பால் ஓவியம் தீட்டியது உண்மை. அதனால் யான் பொன் பெற்றதும் உண்டு; ஆனால், என் கொங்கையால் உன் மார்பை இடைவிடாது உழுத அந்நற்பேறு உடையனோ?

அவன்: அவ்வுழு தொழிலையும் நீ செய்தாய்: சிறந்த அணிகள் விளங்கும் உன் மெல்லிய தோள்மீது நான் தீட்டிய இக்கரும்பு உருவம் எல்லாம், உன் உழவின் பயன் அல்லவோ? நீ என்னை இடைவிடாது கூடியதால் அன்றோ நான் அவற்றைத் தீட்டினேன்? அத்துடன் குவளை மலர் போன்ற உன் கண்கள் உன் முகத்திற்குப் பொருந்த மலர்ந்து மகிழ்ச்சி கொண்டதும் உன் உழவினால் வந்த பயன் அல்லவோ? உன் கொங்கைகள் என் மார்பை இடைவிடாது புணர்ந்ததால் அன்றோ, அக்கண்கள் அந்த அழகைப் பெற்றன? முல்லை அரும்புகளோடு முரண்பட்டு மாறுபடும் வெண்பற்களை உடையாய்! இவையல்லது வேறு எதை நீ உழுது பெற முடியும்?

அவள்: ஏடா! என்னுடைய தோளில் எழுதின கரும்புக்கு உன்னால் பொலிவு வந்தது என்று வேண்டுமானால் கூறு. ஆனால், அது என் பிறவுறுப்புக்களுக்குப் பொருந்தாது. நீலமலர் போன்ற, கத்தியால் கீறிச் செய்த வடுப்போன்ற மை தீட்டிய என் கண்களுக்கும், பிற உறுப்புக்களுக்கும், பொலிவு உன் கூட்டத்தால் வந்தது எனக் கூறுவையோ? அவற்றின் பொன்னிறம், உன் கூட்டத்தால் வந்ததன்று; அது உன் பிரிவை எண்ணி ஏங்கியதால், பசலை படர்ந்து ஆக்கியதாகும்!

அவன்: நல்லவளே! இதைக்கேள்: அரசனை அடைந்து அவன் பொருளை நுகர்ந்த ஒருவன், அவனுக்குத் துணையாய் நின்று ஒரு காரியத்தில் வெற்றி கண்ட வழி, அவ்வெற்றியால் வரும் முழுப் பயனையும் அவ்வரசனே கொள்வது போல், என் கூட்டத்தால் சிறிதே நலம் பெற்ற உன்னை, எனக்கே உரியவளாக்கிக்

கொண்டு, உன்னால் அளிக்கக்கூடிய அத்தனை நலத்தையும் அடையத் துணிந்து விட்டேன்.

அவள்: நன்று; நீ என்னை மறந்து போவதைவிடுத்து மணந்து வாழும் போது அவ்வாறே ஆகுக!

அவன்: முத்தை ஒக்கும் முறுவலை உடையவளே! நீ அதை ஏற்றுக்கொண்டிலையேல், என்னால் நீ பெற்ற பொன் கடனாய் பசலை அனைத்தையும், அறவே ஒழித்து விடும் பொருட்டு, சுணங்கு அணி செய்யும், உன் மார்பால் என்னைப் பொய்யாக வாவது, ஒருமுறை தழுவிச் செல்வாயாக!

ஏய்ப்ப-ஒப்ப. பின்-பின்னல். ஆரல்மீன்-கார்த்திகை என்னும் விண்மீன். படர்-துன்பம். கண்டை-காண். பொன் படுகுவை-பேரழகு பெற்றுள்ளாய்; பொன் கடன்பட்டுள்ளனை. இறுத்த-வந்து தங்கின. உழுவது-தலைவன் மார்பைத் தழுவதல். சுரும்பு-வண்டு. இமிர்-ஒலிக்கும். இகலி-மாறுபட்டு. என் உழுவாய்-வேறு எதை உழத் தெரியும். முத்தி-உதிர்ந்து.

29. முதுபார்ப்பான் கருங்கூத்து!

ஓர் இளைஞன் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்தான். காதலித் தவன், ஊரார் அறிய அவளை மணந்து கொள்ளாது, மறைந்து மறைந்து வந்து செல்லும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தான். அதை விரும்பாத தோழி, அவன் ஒரு நாள் இரவு, வழக்கம் போல் வந்து, காதலி வருகைக்காக மனையின் பின்புறத்தில் காத்திருக்கும் பொழுது, அவன் காதில் விழுமாறு, முன்னாள் இரவு நடைபெற்றதாக ஒரு பொய் நிகழ்ச்சியைக் கூறி, அவன் உள்ளத்தில் திருமண உணர்ச்சி வரச் செய்தாள். அது இது:

“திருந்துஇழாய்! கேளாய், நம் ஊர்க்கெல்லாம் சாலும் பெருநகை அல்கல் நிகழ்ந்தது ஒருநிலையே,
மன்பதை எல்லாம் மடிந்த இருங் கங்குல்,
அந்துகில் போர்வை அணிபெறத் தைஇ நம்
இன்சாயல் மார்பன் குறிநின்றேன் யானாகத்,

‘தீரத் தறைந்த தலையும், தன் கம்பலும்,
காரக் குறைந்து, கறைப்பட்டு வந்துநம்
சேரியிற் போகா முடமுதிர் பார்ப்பானைத்
தோழி! நீ போற்றுதி’ என்றி; அவன் ஆங்கே,
பாராக், குறழாப், பணியாப் பொழுதன்றி 10

யார்இவண் நின்றீர்’ எனக்கூறிப் பையென,
வைகாண் முதுபகட்டில் பக்கத்திற் போகாது,
‘தையால்! தம்பலம் தின்றியோ?’ என்றுதன்
பக்குஅழித்துக் ‘கொண்ட’ எனத்தரலும், யாது ஒன்றும்
வாய்வாளேன் நிற்பக், கடிதுஅகன்று, கைமாறிக் 15

‘கைப்படுக்கப் பட்டாய் சிறுமி! நீ, மற்றுயான்
ஏனைப் பிசாசு; அருள்; என்னை நலிதரின்
இவ்வூர்ப் பலிநீ பெறாமல் கொள்வேன்’ எனப்
பலவும் தாங்காது, வாய்பாடி நிற்ப,
முதுபார்ப்பான் அஞ்சினனாதல் அறிந்து, யான் 20

எஞ்சாது ஒருகை மணல் கொண்டு மேல்தூவக்கண்டே
கடிது அரற்றிப் பூசல் தொடங்கினன்; ஆங்கே
ஒடுங்கா வயத்தின் கொடும் கேழ்க் கடுங்கண்
இரும்புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுள், ஓர்
ஏதில் குறுநரி பட்டற்றால்; காதலன் 25

காட்சி அழுங்க, நம் ஊர்க்கெலாஅம்
ஆகுலம் ஆகி விளைந்ததை; என்றும் தன்
வாழ்க்கை அதுவாகக் கொண்ட முது பார்ப்பான்
வீழ்க்கைப் பெருங் கருங் கூத்து.”

சிறந்த அணிகளை உடையவளே! கேள்: நம் ஊரார் நம்மைக்
கண்டு எள்ளி நகைப்பதற்குப் போதுமான ஒரு நிகழ்ச்சி நேற்று
இரவு நடைபெற்றது. உலகம் உறங்கிவிட்ட நள்ளிரவில்,

போர்வை போர்த்திக்கொண்டு நம் தலைவன் குறிப்பிட்டிருந்த இடத்தில், அவன் வருகையை எதிர்நோக்கி நான் காத்திருந்தேன். 'மயிர் உதிர்ந்து போக மொட்டையான தலையும், மேற்போர்வையும் உடையனாய்க் கருங்குட்டத்தால் கையும் காலும் குறைந்து, நம் சேரியை விட்டு நீங்காமல் திரியும் முதிர்ந்த முடப்பார்ப்பான் ஒருவன் உளன்; அவனிடத்தில் விழிப்பாய் இரு' என்று நீ பலமுறை கூறியுள்ளனையே, அந்தப் பார்ப்பான், அங்கு என்னைப் பார்த்து விட்டு, 'மக்கள் வழங்காத இந்நேரத்தில் வந்து நிற்கும் நீ யார்?' எனக்கேட்டு, வைக்கோலைக் கண்டால் விட்டுப் போக விரும்பாத வயது முதிர்ந்த எருதுபோல், என்னைவிட்டு நகராமல் நின்று, 'பெண்ணே! வெற்றிலை வேண்டுமோ?' என்று கேட்டவாறே, பாக்குப் பையைத் திறந்து, 'எடுத்துக் கொள்' என்று தரவும், நான் வாய்திறந்து ஏதும் கூறாதிருக்கவே, அகன்று நின்று, 'சிறியவளே! இன்று நீ என்கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டாய்! நான் இவ்வூரில் வாழும் ஆண் பிசாசு; என்னிடத்தில் அன்பு கொள். அதை விடுத்து என்னை வருத்த நினைத்தால் இவ்வூரார் இடும் பலியை நீ பெறாதபடி செய்து விடுவேன்' என்று வாய் பிதற்றவே, பார்ப்பன முதியோன் அஞ்சி விட்டான் என்பதை நான் அறிந்து கொண்டேன். அதனால் சிறிதும் தயங்காது ஒரு கை மண் எடுத்து அவன்மீது தூவினேன். உடனே, 'ஓ' எனப் பெருங் கூச்சல் இட்டுக்கொண்டே ஓடிவிட்டான். மகளிர் தனித்திருக்கக் கண்டால், தன் காமவேட்கையைக் காட்டிக் கொள்வதையே, தொழிலாகக் கொண்டு திரியும் அப்பார்ப்பான் நடத்திய நயக்கத்தக்க இக்கூத்து, நம் காதலர் நம்மை வந்து காணும் காட்சி இன்பத்தைக் கெடுத்து நமக்குத் துன்பமாய் முடிந்தது. இந்நிகழ்ச்சி, அழியா ஆற்றலும், அஞ்சாமையும் உடைய புலியை அகப்படுத்த விரித்த வலையில், இயல்பில் அப்புலிக்கு முற்றிலும் வேறுபட்ட குள்ளநரி வந்து அகப்பட்டது போல் ஆகிவிட்டது!

சாலும்-போதிய. மன்பதை-உயிர்கள். மடிந்த-உறங்கிய. தீர-உதிர்ந்து போக. தறைந்த-வழுக்கையான. கம்பல்-போர்வை.

காரம்-கருங்குட்டம். குறழா-குனிந்து. பணியாப்பொழுது-தகாத காலம். வை-வைக்கோல். தம்பலம்-வெற்றிலைபாக்கு. பக்கு-பாக்குப்பை. அழித்து-திறந்து. வாய் வாளேன்-வாய்திறந்து பேசாது. நலிதரின்- வருத்தின். எஞ்சாது-விடாமல். ஒடுங்கா-அழிக்கமுடியாத. வயம்-பலம். அழுங்க-கெடும்படி. ஆகுலம்-வருத்தம். வீழ்க்கை-விரும்புதல் உடைய.

“தாதுகுழ் தாமரைத் தனிமலர்ப் புறம்சேர்பு. . . .
ஆய்தூவி அன்னம் தன்அணிநடைப் பெடையொடு
மேதகத் திரிதருஉம் மிகுபுனல்.”

- மருதம் 4. வரி 2-7

மருதத் திணை

ஆற்றுப் பாய்ச்சலால் வளம்பெறும் வயலும் வயலைச் சேர்ந்த நிலமும் மருதநிலம் என அழைக்கப்பெறும். அந்நிலமக்கள் களமர், உழவர் எனவும், மக்கள் தலைவன் மகிழ்நன், ஊரன் எனவும் அழைக்கப் பெறுவர். நெல்லும் கரும்பும் உணவாம். தொழில் உழவாம்.

மணந்து மனையறம் மேற்கொண்ட ஆண்மகன், மனைவியை மறந்து, பரத்தை வீடு சென்று வாழ்வதும், அதனால் அவன் மனைவி வருந்துவதும், அவன் மீண்டு வந்தக்கால் அவனோடு அவள் ஊடி நிற்பதும், இதை ஒட்டிய வேறு பிற நிகழ்ச்சிகளும் மருதநில ஒழுக்கங்களாம்.

பாடிய புலவர் மருதன் இளநாகனார்

மருதக் கலியைப் பாடியவர் மதுரை மருதன் இளநாகனார் என்பவராவர். இறையனார் களவியலுக்குச் சிறந்த உரை வகுத்தவருள் இவரும் ஒருவராவர். இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய மாறன் வழி, நாஞ்சில் வள்ளுவன், பிட்டங் கொற்றன், சிறுகுடிவாணன், கழுவுள், கொங்கர், கோசர், மழவர், வேளிர் என்ற பேரரசர்களையும், சிற்றரசர்களையும், மறவர்குடி மக்களையும் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார். மதுரை, திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், ஊனூர், சாய்க்கானம், செல்லூர், வீரை முதலிய பேரூர்களும் இவர் பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவர் பாடிய பாக்கள் 79. நற்றிணையில் 12; குறுந்தொகையில் 4; கலித்தொகையில் 35; அகநானூற்றில் 23; புறநானூற்றில் 5.

மருதக் கலி

1. ஒளிபூத்த நுதலார்!

பரத்தையர் உறவு கொண்டு, அவரோடு ஆடியும் பாடியும் அடையும் மகிழ்ச்சியில் தன்னை மறந்துவிட்ட கணவன் வந்தபோது, அவன் மனைவி ஊடிக் கூறியது இது:

“வீங்குநீர் அவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயல்கொண்ட
ஞாங்கர் மலர்கூழ்தந்து, ஊர்புகுந்த வரிவண்டு,
ஓங்குயர் எழில்யானைக் கனைகடாம் கமழ்நாற்றம்
ஆங்கவை விருந்தாற்றப் பகல்அல்கிக், கங்குலான்
வீங்குஇறை வடுக்கொள வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர் 5

தேங்கமழ் கதுப்பினுள் அரும்புஅவிழ் நறுமுல்லைப்
பாய்ந்துஊதிப் படர்தீர்ந்து, பண்டு, தாம் மரீஇய
பூம்பொய்கை மறந்து உள்ளப் புனல்அணி நல்ஊர!
அணைமென்தோள் யாம்வாட, அமர்துணைப் புணர்ந்து, நீ
மணமனையாய் எனவந்த மல்லலின் மாண்புஅன்றோ 10

பொதுக்கொண்ட கவ்வையின் பூவணிப் பொலிந்தநின்
வதுவைஅம் கமழ்நாற்றம் வைகறைப் பெற்றதை?
கனலும் நோய்த்தலையும், நீ கனங்குழை அவரொடு
புனல்உளாய் எனவந்த பூசலின் பெரிதன்றோ,
தார்கொண்டாள் தலைக்கோதை தடுமாறிப் பூண்டநின் 15

ஈர்அணி சிதையாது எம்இல்வந்து நின்றதை?
தணந்ததன் தலையும், நீ தளர்இயல் அவரொடு
துணங்கையாய் எனவந்த கவ்வையின் கடப்பன்றோ,
ஒளிபூத்த நுதலாரோடு ஓரணிப் பொலிந்தநின்
களிதட்ப வந்த இக்கவின்காண இயைந்ததை? 20

எனவாங்கு,
அளிபெற்றேம், எம்மைநீ அருளினை; விளியாது
வேட்டோர் திறத்து விரும்பிய நின்பாகனும்
நீட்டித்தாய் என்று கடாஅம் கடுந்திண்தேர்;
பூட்டு விடாஅ நிறுத்து.” 25

மலர் விற்பவர், பெரிய நீர் நிலையில் கருநீல மலர்களைப் பறித்துக் கொணர், அம்மலர்களை வட்டமிட்டவாறே ஊருள்

புகுந்த வண்டு, அவ்வூரில், யானையின் மணம் நாறும் மதநீரை உண்டு வாழும் வண்டுகள், அம் மதநீரால் விருந்தளிக்க உண்டு, பகற்பொழுதெல்லாம் அங்கே தங்கியிருந்து, இரவில் தம் முன்கையில் அணிந்த தொடியால், வடுப்படுமாறு, கணவன்மார் களைத் தழுவி இன்புறும் மகளிர் மயிருள் கிடந்து மலரும் முல்லை மலர்களில் படிந்து, தேன் நுகர்ந்து, மயக்கம் உற்று, வேறு மலர்களைத் தேடிச் செல்ல வேண்டும் என்ற நினைவும் இல்லாமல், தான் வாழ்ந்திருந்த பொய்கையையும் மறந்து திரியும் நீர்வளம் மிக்க நல்லூரைச் சேர்ந்தவனே!

தலையணை போன்ற மென்மை வாய்ந்த எம் தோள்கள் தளர்ந்து நாங்கள் வாட, நீ உன் மனம் விரும்பும் மங்கையரோடு கூடி, மணக்கோலம் கொண்ட அம் மங்கையர் மனையில் வாழ்கின்றனை என ஊரார் அலர் தூற்ற, அதனால் உனக்கு வந்த புகழ்ச் செல்வத்தைக்காட்டிலும், சிறந்தோர் பாராட்டைப் பெறாத, வெற்று ஆரவாரம் மிக்க, பரத்தையர் விற்கும் மலர்மாலையை விலை கொடுத்து வாங்கி, இன்பம் காணும் விழாவில் கலந்து கொண்டமையால் அழகு பெற்ற உன் திருமண மாலையின் பெருமணத்தை, நாங்கள் இவ் விடியற்காலத்தே பெறும் இந்நிகழ்ச்சி மாண்புடையதல்லவோ?

எம் உடலைக் கொதிப்பேறச் செய்யும் உன் பிரிவுத்துயரால் வந்த நோய்க்கும் மேலாக, பரத்தையரோடு, புனலாடி மகிழ்கின்றாய் என ஊரார் உரைக்க வந்த பழிச் சொல்லைக் காட்டிலும், காதல் மயக்கத்தால், உன் மார்பு மாலையைத் தான் அணிந்து கொண்டவளுடைய தலைமாலையைத் தடுமாறி அணிந்து கொண்ட நீ புனலாடும்போது பூண்டிருந்த ஈர ஆடையைக் களையாமலே, வந்து நிற்கும் உன் செயலால் உண்டாகும் பழிச்சொல் பெரிது அல்லவோ?

எம்மை விட்டுப் பிரிந்ததோடு நில்லாமல், பரத்தையரோடு துணங்கைக் கூத்தின்கண் உள்ளாய் என ஊரார் உரைக்க வந்த ஆரவாரத்தைக் காட்டிலும், ஒளிவீசும் நெற்றியினராகிய பரத்தையரோடு கூடி, ஓர் ஆடையை இருவரும் அணிந்து மகிழ்வதில் இன்புற்ற உன் காமவேட்கை ஒருசிறிதே தணிய, இங்கு வந்த உன் அழகை யாம் காணவாய்த்த இந்நிகழ்ச்சி பெரிதல்லவோ?

உன் வருகை ஒன்றினாலேயே நாங்கள் உன் அருளைப் பெற்றவரானோம்; நீயும் எம்மீது இந்த அளவிற்காவது

அருள்காட்டி விட்டாய்; அதுவே போதும். பரத்தையரிடம் நீ போவதையே விரும்பும் உன் பாகனும், தேரை, நீ இங்கு நெடும் பொழுது நிறுத்தி வைக்கமாட்டாய் என்னும் நினைவால் தேரைப் பூட்டுவிடாமலே நிறுத்தி வைத்துள்ளான்; காலம் தாழ்ப்பதற்கு முன் சென்று, அப்பரத்தையர் அன்பைக் கெடாமல் காப்பாற்றுவாயாக!

பகர்பவர்-விற்பவர். கனை-மிக்க. அல்கி-தங்கி. இறை-முன்கை. வீழுநர்-விரும்புவார். மரீஇய-தங்கிய. அமர்-விரும்பும். மல்லல்-வளம். கனலும்-வருத்தும். பூசல்-அலர். தணந்த-விட்டுப் பிரிந்த. கடப்பு-மிக்கது. தட்ப-தடுக்க. வேட்டோர்- விரும்பியவர். கடாமம்-செலுத்தும்.

உள்ளுறை: நீர் நிலை, பரத்தையர் சேரி. நீலமலர், பரத்தை. மலர் விற்பவர், பரத்தையரைக் கொண்டு வரும் பாணர். மலரைச் சூழ்ந்த வண்டு, பரத்தையரைச் சூழ்ந்து திரியும் தலைவன். அது மதநீர் உண்டு தங்குதல், சேரிப் பரத்தையரைப் புணர்தல். முல்லையில் தேன் குடித்தல், இப்பரத்தையிடம் இன்பம் நுகர்தல். பொய்கையை மறத்தல், மனைவியை மறத்தல்.

2. துறைபோதல் ஒல்லுமோ?

பரத்தை வீடு சென்றிருந்தான் கணவன். 'வரட்டும் அவன், ஊடித் துரத்தி விடுகிறேன்' எனக் கூறியிருந்தாள் அவன் மனைவி. அவனும் வந்து சேர்ந்தான்; ஆனால், அவள் வீட்டில் எவ்விதப் பூசலும் எழவில்லை. மறுநாள் அவள் அண்டை வீட்டுக்காரி, 'ஏடி! நேற்று நீ உரைத்த உறுதி எல்லாம் என்னாயிற்று?' எனக் கேட்டாள். 'ஊடித் துரத்தவே நான் துடித்தேன். ஆனால், என் உள்ளம் அவனை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டது; நான் என்ன செய்வேன்?' என்றாள் அவள். அது இது:

“கார்முற்றி இணர்ஊழ்த்த கமழ்தோட்ட மலர்வேய்ந்து
சீர்முற்றிப் புலவர்வாய்ச் சிறப்புளய்தி, இருநிலம்
தார்முற்றியது போலத் தகைபூத்த வையைதன்
நீர்முற்றி மதில்பொருஉம் பகைஅல்லால், நேராதார்
போர்முற்றொன்று அறியாத புரிசைசூழ் புனல்ஊரன்

நலத்தகை எழில்உண்கண் நல்லார்தம் கோதையால்
அலைத்த புண்வடுக்காட்டி, அன்புஇன்றிவரின், எல்லா!
புலப்பேன்யான் என்பேன்மன்? அந்நிலையே அவன்காணின்
கலப்பேன் என்னும் இக்கையறு நெஞ்சே.

கோடுஎழில் அகல்அல்குல் கொடியன்னார் முலைமூழ்கிப் 10

பாடுஅழி சாந்தினன் பண்பின்றிவரின், எல்லா!
ஊடுவேன் என்பேன்மன்? அந்நிலையே அவற்காணின்
கூடுவென் என்னும் இக்கொள்கைஇல் நெஞ்சே,
இனிப்புணர்ந்த எழில்நல்லார் இலங்கு எயிறு உறாஅலின்
நனிச்சிவந்த வடுக்காட்டி நாண்இன்றிவரின், எல்லா! 15

துனிப்பேன்யான் என்பேன்மன்? அந்நிலையே அவன்காணின்
தனித்தேதாமும் இத்தனியில் நெஞ்சே,
எனவாங்கு,

பிறைபுரை ஏர்நுதால்! தாம் எண்ணியவை எல்லாம்

துறைபோதல் ஒல்லுமோ, தூவாகாது ஆங்கே 20

அறைபோகு நெஞ்சு உடையார்க்கு?"

கார்காலம் தொடங்கி விட்டமையால், கொத்துக் கொத்தாக
மலர்ந்து உதிர்ந்த மலர்களை அணிந்த, புகழ்மிக்க புலவர் வாயால்
பாராட்டப்பெற்று, நிலமகளுக்கு, மார்பில் மாலை சூட்டியது
போன்ற அழகைப் பெற்ற வையை ஆற்றின் வெள்ளம் மோதும்
பகையல்லது, பகைவர் போர் குறித்து வளைத்துக் கொள்ளுதலை
அறியாத, மதில்களால் சூழ்ந்த மதுரைமா நகரத்தினனாகிய நம்
தலைவன்,

ஏடி! நல்ல அழகும் மைதீட்டிய கண்களும் உடைய
பரத்தையர், மாலையால் அடித்து ஆக்கிய புண் வடுவைக் காட்டி,
என்னிடம் அன்பின்றி வந்தால், ஊடிக் கொள்வேன் என்று
கூறுவேன் நான்; ஆனால், 'அவனைக் கண்டால் அவனோடு
கலந்து விடுவேன்' என்று கூறுகிறது இந்நெஞ்சு!

அழகுமிக்க அல்குலையுடைய, மலர்க்கொடி போன்ற
பரத்தையர் மார்பில் வீழ்ந்து, அதனால் பெருமை இழந்த
சந்தனத்தோடு, பண்பை இழந்து வந்தால், ஏடி! ஊடுவேன்
என்பேன் நான்; ஆனால், 'அவனைக் கண்டால், அவனோடு
கூடுவேன்' என்கிறது இந்நெஞ்சு!

புதிதாக நட்புச் செய்துகொண்ட, அழகு மிக்க பரத்தையின், பற்கள் ஆழப்பதிந்ததால், மிகச் சிவந்து தோன்றும் வடுவைக் காட்டி, அதற்காக நாணுவதும் செய்யாமல் வந்தால், வெறுத்துத் துரத்துவேன் என்பேன் நான்; ஆனால், அவனைக் கண்டால், என்னை விடுத்து அவனிடம் சென்று விடுகிறது தனக்கென ஒரு பற்றுக்கோடும் இல்லாத இந்நெஞ்சு!

தோழி! தன்னை உடையவர்க்குத் துணைபுரிவதற்கு மாறாக, அவர் அழிவிற்கான செயல்களை அவர் அண்மையில் இருந்தவாறே செய்யும் இந்நெஞ்சு போன்ற துணையைப் பெற்றவர்க்குத், தாம் எண்ணிய காரியங்களில் வெற்றி காண்பதும் இயலுமோ?

ஊழ்த்து-அலர்ந்து. தோட்டு-இதழ். கையறு-செயல் அற்ற. பாடு-பெருமை. உறாஅலின்-அழுந்துவதால். துனிப்பேன்-வெறுப்பேன். ஏர்-அழகு. துறைபோதல்-வெற்றி காணல். ஒல்லுமோ-இயலுமோ. தூ ஆகாது-துணை ஆகாமல். அறைபோதல்-உடன் இருந்தே கேடு செய்தல்.

3. பாகனைப் பழிப்போமே?

பரத்தையர் சேரிக்குச் சென்று வந்த கணவனோடு ஊடிச் சினக்கும் அவன் மனைவி கூறியது இது:

“பொதுமொழி பிறர்க்குஇன்றி முழுதாளும் செல்வர்க்கு
மதிமொழி இடன்மாலை வினைவர்போல் வல்லவர்
செதுமொழி சீத்த செவி செறுவாக
முதுமொழி நீராப், புலன்நா உழவர்,
புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைசூழ் புனல்ஊர்! 5

ஊரன்மன் உரன்அல்லன் நமக்கு என்ன உடன்வாளாது,
ஒரூர்தொக்கிருந்த நிற்பெண்டிருள் நேராகிக்,
களையான் நின்குறிவந்து, எம்கதவம் சேர்ந்து அசைத்த கை
வளையின்வாய் விடன்மாலை மகளிரை நோவேமோ;
கேளலன் நமக்குஅவன் குறுகன்மின் எனமற்றெம் 10

தோளொடு பகைபட்டு நினைவாடு நெஞ்சத்தேம்?

‘ஊடியார் நலம்தேம்ப ஓடியெறிந்தவர் வயின்

மால்தீர்க்கும் அவன்மாப்புஎன்று எழுந்தசொல் நோவேமோ;

முகைவாய்த்த முலைபாயக் குழைந்தநின் தார்ள்ள
வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்? 15

சேரியால் சென்று நீசேர்ந்த இல் வினாயினன்
தேரொடு திரிதரும் பாகனைப்பழிப் பேமோ;
ஓலிகொண்ட சம்மையான் மணமனை குறித்து எம்இல்
பொலிக எனப்புருந்த நின்புலையனைக் கண்டயாம்?
எனவாங்கு, 20

நனவினான் வேறாகும் வேளா முயக்கம்
மனைவரின் பெற்றுஉவந்து, மற்று எம்தோள்வாட,
இனையர்என உணர்ந்தார் என்று ஏக்கற் நாங்குக்
கனவினான் எய்திய செல்வத்து, அனையதே,
ஐய! எமக்கு நின் மாப்பு.” 25

‘இவ்வுலகம் அனைவர்க்கும் பொது’ என்ற சொல்
இல்லாகுமாறு, உலகம் அனைத்தையும் ஒருவனாகவே நின்று
ஆளும் அரசு செல்வம் உடையவனுக்கு, அறிவு நிறைந்த
அறவுரைகள் கூறுவதை வழக்கமாகக் கொள்ளும் அமைச்சர்
போல், நூல் வல்லோரால், பொல்லாத சொற்கள் போக்கப் பட்ட
நல்ல சொற்களையே கேட்டுப் பழகிய காதுகள் விளை நிலமாக,
பழம்பெரும் புலவர்கள் பாடி விட்டுச் சென்ற பாக்கள்
அந்நிலத்தை வளர்க்கும் நீராக, அறிவு அமைந்த நாவாகிய ஏரால்
உழுது உண்ணும் புலவர்கள் பாடி அளிக்கும் புதுப் பாக்களைக்
கேட்டு மகிழ்வதற்கு இடமாய, மதில் சூழ்ந்த மதுரை மாநகரில்
பிறந்தவனே!

‘நம் கணவன் நமக்கு உறவுடையான் அல்லன்; ஆகவே,
அவனை அணுகாதீர்கள்’ எனத் தடை விதிக்கவும் கேளாது,
அவனை அடைய நினைக்கும் எம் தோள்களோடு மாறுபட்டு,
நினைவிழந்து வாடும் நெஞ்சினோமாகிய நாங்கள், வருந்தி வாய்
மூடிக்கிடப்பதல்லது, ‘ஊரன் நமக்கு மட்டும் பற்றுக்கோடாய்
இருப்பவன் அல்லன்’ என ஒருவர் கூறியதை ஒருவர் கூறாது,
அவரவர் வாய்க்கு வந்தன எல்லாம் கூறிப் பழித்து, ஒரு பெரிய
ஊர் நிறையக் குடியேற்றக்கூடிய அளவு திரண்டிருந்த சேரிப்
பரத்தையரைப் போல் உன்னைக் காணாத விடத்துக் கலங்கிய
கலக்கத்தைக் கைவிட்டு, நீ வரக்குறித்த இடத்திற்குச் சென்று,
ஆங்கு உன்னைக் காணாமையால், ஈங்கு வந்து, எம் கதவைத்

தட்டும் கைவளை ஒலியால் தம் வருகையைத் தெரிவிப்பதை வழக்கமாகக் கொள்ளும் அப்பரத்தையரை நாங்களும் நொந்து கொள்வோமே?

பரத்தையரின் கொங்கைகள் தழுவிதால் அழகு குலைந்த உன் மாலை, எம்மைக் கண்டு இகழுமாறு, செப்புக் கலத்தில் இட்டு வைத்த மாலை போல், பயன்படாத இளமை நலத்தை உடையராகிவிட்ட நாங்கள், 'தலைவன் மார்பு ஊடிய இற்பரத்தையரின் ஊடலைத் தீர்த்துக் கூடக் கருதாமல், இடையர் வெட்டிச் சாய்த்த மரம்போல் அவர் நலன் இழந்து அழிய, அவரை விடுத்து, சேரிப் பரத்தையரிடத்தில் காதல் வேட்கையைத் தணித்துக் கொள்ளும்' என ஊரார் கூறும் பழிச்சொல்லை நொந்து கொள்வோமே?

எங்கள் வீட்டை, நீ பரத்தையரோடு மணங் கொள்ளும் வீடாகக் கருதி, ஆரவாரம் செய்து கொண்டே, 'பொலிக! பொலிக!' என உன்னை வாழ்த்தி வரும் பாணனைப் பார்த்துப் பழகிய நாங்கள், பரத்தையர் சேரிதோறும் சென்று அங்கு நீ இருக்கும் வீட்டை வினாவிக் கொண்டே, தேரோடு திரியும் பாகனைப் பழிப்போமே?

எங்கள் மனைக்கு, நீ எப்போதாவது வந்தால், சிறிதே மகிழ்ந்து, நீ நீங்கிய பின், எம் தோள்கள் தளர்ந்து போவதால், அத்தளர்ச்சியைக் காண்பவர், இவளும், இவனும் இப்படி ஆகி விட்டனரே எனப் பழிக்கக் கேட்டு, அப்பழி தீரற் பொருட்டாவது பழைய நிலையைப் பெற விரும்பி ஏக்கம் கொண்டு, அதற்காக உன் கூட்டத்தை விரும்பி, உன் மாற்பைத் தழுவினும், உன் மனம் இங்கு இல்லாமல் அப்பரத்தையரிடமே இருப்பதால், உள்ளம் விரும்பாத அக்கூட்டம், கனவில் கண்ட செல்வம் போல், எமக்குப் பயனற்றதாகி விடுகிறது.

இடன்மாலை-உரைக்கும் இயல்புடைய. வினைவர்- அமைச்சர். செதுமொழி-தீய சொற்கள். சீத்த-களையப்பட்ட. செறு-வயல். கூட்டுண்ணும்-கூடி மகிழும். நேர்-ஓப்பு. விடன் மாலை-அறிவிக்கும் இயல்புடைய. ஓடி எறிந்து-இடையன் வெட்டிவிட்ட மரம் போலாகி. மால்-துன்பம். சும்மை- பேரொலி. பொலிக-பொலிக என வாழ்த்தல். வேளா முயக்கம்-விருப்பமில்லாத கூட்டம். ஏக்கற்று-மனம்நொந்து.

4. எம்மையும் உள்ளூவாய்!

பரத்தையர் வீடு சென்று வந்த கணவனோடு ஊடிச் சினக்கும் மனைவி கூறியது இது:

“போதுஅவிழ் பணிப்பொய்கைப் புதுவது தளைவிட்ட
தாதுசூழ் தாமரைத் தனிமலர்ப் புறம்சேர்பு,
காதல்கொள் வதுவைநாள் கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிய
மாதர்கொள் மான்நோக்கின் மடந்தை தன்துணையாக
ஒதுடை அந்தணன் எரிவலம் செய்வான்போல் 5

ஆய்தூவி அன்னம், தன்அணிநடைப் பெடையொடு
மேதகத் திரிதருஉம் மிகுபுனல் நல்ஊர!
தெள் அரிச் சிலம்புஆர்ப்பத் தெருவின்கண் தாக்கி, நின்
உள்ளம்கொண்டு ஒழித்தாளைக், குறைகூறிக்
கொளநின்றாய்,
துணிந்தது பிறிதாகத், துணிவிலள்இவள் எனப் 10

பணிந்தாய் போல்வந்து, ஈண்டுப், பயனில மொழிவாயோ?
பட்டுழி அறியாது, பாகனைத் தேரொடும்
விட்டு, அவள் வரல்நோக்கி, விருந்தேற்றுக்கொள நின்றாய்,
நெஞ்சத்த பிறவாக, நிறையிலள்இவள்; என
வஞ்சத்தான் வந்து, ஈங்கு வலியவலைத்து ஈவாயோ? 15

இணர்தகைத் தண்காவின் இயன்ற நின்குறிவந்தாள்
புணர்வினில் புகன்று, ஆங்கே புனல்ஆடப் பண்ணியாய்,
தருக்கிய பிறவாகத் தன்னிலள்இவள், எனச்
செருக்கினால் வந்து, ஈங்குச் சொல்உகுத்துஈவாயோ?
எனவாங்கு, 20

தருக்கேம் பெரும! நின்அல்குல் விருப்புற்றுத்
தாழ்ந்தாய் போல் வந்து தகவில செய்யாது,
சூழ்ந்தவைசெய்து, மற்று எம்மையும் உள்ளூவாய்,
வீழ்ந்தார் விருப்பு அற்றக்கால்.”

திருமண நாளன்று, நாணம் மிகுதியால், முகத்தை மண ஆடைக்குள்ளே மறைத்துக்கொள்ளும், மான் விழி போன்ற கண்ணுடையவளாகிய மடந்தையை வாழ்க்கைத் துணையாகப்

பெற்று, அந்தணன் எழுப்பிய வேள்வித்தீயை வலம் செய்யும் மணமகள் போல, அழகிய அன்னச்சேவல், தன் பெடையோடு, பல்வகைப் பூக்கள் நிறைந்த பொய்கையில், புதிதாக மலர்ந்த தாமரை மலரைப் பெருமிதம் தோன்ற வலம் வரும், நீர்வளம் மிக்க நல்லூரைச் சேர்ந்தவனே!

ஓசை எழுப்பும், பரல்கள் இட்ட சிலம்பு ஒலிக்க, தெருவில் உன்னைத் தாக்கி, உன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட பரத்தையை, உரிமை யாக்கிக் கொள்ளத் துணிந்து நிற்கும் நீ, இங்கு வந்த காரியம், உறுதியாக வேறொன்றாய் இருக்கவும், 'இவள், தனக்கென்ன ஒரு வரையறை அற்றவள்' என்று கருதி, பணிந்து வந்தவன் போல் பயனற்ற சொற்களைச் சொல்ல லாமோ?

உன் உள்ளம் கவர்ந்த பரத்தை சென்றிருக்கும் இடத்தை அறியாது, அவளைத் தேடிக்கொண்டு வருமாறு பாகனைத் தேரோடு அனுப்பிவிட்டு, அவள் வருகையை எதிர்நோக்கி, வரும் அவளை ஏற்றுப் போற்றக் கருதி நிற்கும் நீ, உன் நினைவெல்லாம், வேறு ஒருத்தியைப் பற்றியதாகவும், 'உரைத்த உறுதிப்பாட்டில் நிற்கும் நிறை இவளுக்கு இல்லை' என்னும் வஞ்ச நினைவால் இங்கு வந்து, என் மனவலியை அலைத்து அழிக்கலாமோ?

மலர்க் கொத்துக்களைக் கொண்ட குளிர்ந்த சோலையில், நீ குறிப்பிட்டபடி வந்த பரத்தையைப், புணர்ந்து பாராட்டிய தோடு புனலாடி மகிழவும் பண்ணின, நீ நெஞ்சில் நிற்கும் நினைப்பு வேறொன்றாயிருக்கவும், 'இவள் தனக்கென ஒரு கொள்கையை யுடையவள் அல்லள்' என்ற செருக்கால் இங்கு வந்து, பயனிலாச் சொற்களைக் கொட்டி அளக்கலாமோ?

பெருமானே! யாம் எம் கற்பு நெறி குறித்துச் செருக்கடையோம். எம்மோடு தங்குவதில் விருப்பம் கொண்டு பணிந்தவன் போல் வந்து, உமக்கும் எமக்கும் தகுதியில்லாத செயல்களைச் செய்யாமல், இன்பம் நுகரக் கருதிய அப்பரத்தையரிடத்தில் நுகரக்கூடிய இன்பம் முழுமையும் நுகர்ந்து விட்டமையால், விருப்பம் அற்றுப் போகும் அந்நிலையில், எம்மை ஒருமுறை நினைத்துப் பார்ப்பது ஒன்றை மட்டும் செய்வாயாக. அவ்வின்பம் ஒன்றே எமக்குப் போதும்!

தளைவிட்ட-மலர்ந்த. கலிங்கம்-ஆடை. துணிந்தது-கருதியது. பட்டுழி-சென்றவிடம். வலி-ஆட்சி ஆணவம். அலைத்

தீவாயோ-வருந்துவாயோ. புகன்று-பாராட்டி. தன்னிலள்-
தனக்கென ஓர் இயல்புடையவள் அல்லள். உகுத்து-வீணை
கொட்டி. சூழ்ந்தவை-விரும்பியதை.

5. மலர்ப் பொய்கை!

பரத்தை வீடு சென்று திரும்பிய ஒருவன், தன் மனைவியின்
தோழியைக் கண்டு, மனைவியின் சினத்தை மாற்றித் தன்னை
ஏற்றுக் கொள்ளத் துணைபுரிவாயாக என வேண்டிக்கொண்ட
போது, அத்தோழி கூறியது இது:

“மணிநிற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்ந்தாடும் அன்னம், தன்
அணிமிகுசேவலை அகல்அடை மறைத்தெனக்,
கதுமெனக் காணாது கலங்கி, அம்மடப்பெடை
மதிநிழல் நீருள்கண்டு, அதுஎன உவந்துஓடித்,
துன்னத் தன்எதிர்வருஉம் துணைகண்டு, மிகநாணிப் 5

பன்மலர் இடைப்புக் கூஉம் பழனம்சேர் ஊர்; கேள்:
நலம்நீப்பத் துறந்து எம்மைநல்காய் நீவிடுதலின்
பலநாளும் படாதகண் பாயல்கொண்டு இயைபவால்;
துணைமலர்க் கோதையார் கைவலும் பாராட்ட
மணமனைத் ததும்பும் நின்மணமுழவந்து எடுப்புமே. 10

அகலநீதுறத்தலின், அமுதுஓவா உண்கண் எம்
புதல்வனை மெய்தீண்டப் பொருந்துதல் இயைபவால்,
நினக்குஓத்த நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்து, நின்
தமர்பாடும் துணங்கையுள் அரவம்வந்து எடுப்புமே.
வாராய்நீ துறத்தலின், வருந்திய எமக்குஆங்கே 15

நீர்இதழ் புலராக்கண் இமைகூம்ப இயைபவால்;
நேரிழை நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்து நின்
தேர்பூண்ட நெடுநன்மான் தெண்மணி வந்து எடுப்புமே
எனவாங்கு,
மெல்லியான் செவிமுதல் மேல்வந்தான் காலைபோல் 20

எல்லாம் துயிலோ எடுப்புக; நின்பெண்டிர்
இல்லின் எழீஇய யாழ் தழீஇக், கல்லாவாய்ப்
பாணன் புகுதராக்கால்.”

நவமணிகளின் நிறம் போன்ற பன்னிற மலர்கள் நிறைந்த பொய்கையில், சேவல் அன்னத்தோடு மகிழ்ந்து விளையாடும் பெடை அன்னம், சேவலை, அகன்ற ஓர் இலைமறைத்து விடவே, அதைக் காணாது, கலங்கி அறிவிழந்து தண்ணீரூள் விழும் வெண்திங்கள் நிழலைத், தன் சேவலாகவே கருதி, மனம் மகிழ்ந்து, அதை நெருங்க, அந்நிலையில் தன் எதிரே வரும் தன் காதல் துணையைக் கண்டு, நாணி மலர்களிடையே மறைந்து கொள்ளும் வயல்கள் நிறைந்த ஊரனே! கேள்:

எங்கள் நலம் எங்களை விட்டு நீங்கும்படி, எங்களைத் துறந்து, அருள் கொள்ளாமல், அறவே கைவிட்டமையால், பல நாளாகத் தூங்காத எம் கண்கள், தளர்ச்சி மிகுதியால் யாம் படுக்கையை இடமாகக் கொள்ளச் சற்றே உறங்குவதும் கூடும். ஆனால், இணை இணையாகத் தொடுத்த மலர் மாலை அணிந்த பரத்தையர் உன்னைப் பாராட்ட, நாள்தோறும் நீ மணங்கொள்ளும் மனைகள் ஒவ்வொன்றிலும் எழும் மணமுரசின் ஒலி வந்து அந்த உறக்கத்தைக் கலைத்துவிடும்!

நீ எம்மை விட்டு நீங்கவே, தாமும் உறக்கத்தைக் கைவிட்டமையால், அழுது ஓயாத எம் கண்கள், உடல் புதல்வன் மெய்யைத் தீண்டுவதால் பெற்ற மெய்ய் மயக்கத்தால் சிறிதே இமை பொத்தி உறங்குதலும் கூடும். ஆனால், உனக்கு ஏற்ற இளமை நலம்மிக்க பரத்தையரை உன் மனையில் கொணர்ந்து, உனக்குச் சுற்றமாகி விட, அப்பரத்தையரோடு நீ ஆடும் துணங்கைக் கூத்தின் ஆரவாரம் வந்து அவ்வுறக்கத்தைக் கலைத்து விடும்!

எங்கள் மனை தேடிவராமல், எம்மைத் துறந்து கைவிடு வதால், வருந்திய எங்களுக்காக, நீர் சொட்டும் மலர்போல், வற்றாது நீர் சொரியும் எம் கண்கள், சிறிதே இமை பொருந்தி உறங்குதலும் கூடும். ஆனால், அணிகள் அணிந்த பரத்தையரை, உன் நெடிய மாளிகையில் கொண்டுவந்து சேர்க்கும் தேரில் பூட்டிய குதிரைகளின் மணியோசை வந்து அவ்வுறக்கத்தைக் கலைத்து விடும்!

படைவலி இழந்து, அரணுக்குள்ளே அடங்கியிருப்போன் காதில், படையெடுத்து வந்து, அரணை வளைத்திருப்போன் பாசறையில் எழும் பள்ளி எழுச்சி முரசு புகுந்து ஒலித்து பெருந்துயர் செய்வது போல், மணமுரசும், துணங்கை ஒலியும், குதிரை மணியும் எம் துயிலைக் கெடுக்கட்டும். ஆனால், பரத்தையர் வீட்டில் வாசித்த யாழைத் தழுவியவாறே தெருவில்

திரிந்து, தலைவியரின் ஊடலைத் தீர்ப்பதல்லது வேறு திறமான தொழில் எதையும் கற்றுத் தெளியாத பாணன் மட்டும் எம் மனையுள் புகான் ஆகுக! அவற்றின் வருகையினும் இவன் வருகையை எமக்கு வருத்தமாம்!

அடை-இலை. துன்ன-நெருங்கிவர. பழனம்-வயல். இயைபஆல் - உறங்கும். ததும்பும்-ஒலிக்கும். எடுப்பும்- கலைக்கும். ஓவா-ஓயாத. தமர்-பரத்தையர். துணங்கை-ஒரு வகைக் கூத்து. புலரா-நீர் அறாத. தெண்-தெளிந்த. மெல்லியான்-படைவலி இல்லாதவன். மேல் வந்தான்- முற்றியிருப்பவன். காலை-காலை முரசு. புகு தராக் கால்-பாராத விடத்து.

6. வருநாள் போல் அமைகுவம்!

பரத்தையர் சேரிக்குச் சென்று வீடு திரும்பிய கணவனோடு ஊடிச் சினக்கும் மனைவி கூறியது இது:

“விரிகதிர் மண்டிலம் வியல்விசம்பு ஊர்தரப்
புரிதலை தளைஅவிழ்ந்த பூஅங்கண் புணர்ந்துஆடி
வரிவண்டு வாய்கூழும் வளங்கெழு பொய்கையுள்,
துனிசிறந்து இழிதரும் கண்ணின்நீர் அறல்வார
இனிது அமர் காதலன் இறைஞ்சித் தன்அடிசேர்பு 5

நனிவிரைந்து அளித்தலின் நகுபவள் முகம்போலப்,
பனிஒருதிறம் வாரப் பாசடைத் தாமரைத்
தனிமலர் தளைவிடீஉம் தண்துறை நல்ஊர்!
‘ஒருநீ; பிறர்இல்லை அவன்பெண்டிர்’ எனஉரைத்துத்
தேரொடும் தேற்றிய பாகன் வந்தீயான்கொல், 10

ஓர்இல்தான் கொணர்ந்து உய்த்தார் புலவியுள்
பொறித்தபுண்
பாரித்துப் புணர்ந்தநின், பரத்தைமை காணிய?
‘மடுத்துஅவன் புகுவழிமறையேன்’ என்று, யாழொடும்
எடுத்துச் சூள்பலவுற்ற பாணன் வந்தீயான்கொல்,
அடுத்துத் தன்பொய் உண்டார்ப் புணர்ந்தநின்
எருத்தின்கண் 15

எடுத்துக்கொள்வது போலும் தொடிவடுக் காணிய?
தணந்தனை எனக்கேட்டுத், தவறுஓராது எமக்குநின்

குணங்களைப் பாராட்டும் தோழன் வந்தீயான்கொல்,
கணங்குழை நல்லவர் கதுப்பறல் அணைத்துஞ்சி
அணங்குபோல் கமழும்நின் அலர்மாப்பு காணிய?

20

என்றுநின்

தீராமுயக்கம் பெறுநர்ப் புலப்பவர்
யார்? நீ வருநாள்போல் அமைகுவம்யாம்; புக்கீமோ?
மாரிக்கு அவாவற்றுப் பீள்வாடும் நெல்லிற்கு ஆங்கு
ஆரத்துவலை அளித்தது போலும், நீ

25

ஓர் யாட்டு ஒருகால் வரவு.”

எட்டுத் திசையிலும் சென்று பரவும் கதிர்களையுடைய
இளஞாயிறு வானில் எழ, முறுக்கற மலர்ந்த மலர்களில் உள்ள
இனிய தேனை, வண்டுகள் கூடிவந்து குடித்து, மேலும் தேன்
குடிக்கும் வேட்கையால், அவ்விடத்திலேயே ஆழ்ந்து திரியும்
வளம் மிக்க பொய்கையில், கணவன் பிரிவால் வந்த சினம்
மிகுதலால், இடையறாது ஒழுகும் கண்ணீர் இப்போது
காமத்தீயால் வறண்டு துளித்துளியாக விழ, அவள் துயர்கண்டு
அவளிடம் அன்புகொண்ட கணவன், தன் பிழை பொறுக்கு மாறு
விரைந்துவந்து, அவள் அடி பணிந்து அருள்புரிய, சிறிதே மகிழும்
மனைவி முகம் போல், இலைகளுக்குள்ளே மறைந்து நின்ற ஒரு
தாமரையரும்பு, பனி, ஞாயிற்றின் தோற்றத்தால் ஒரு சிறிது
மறைய, மலர்ந்து காட்டும் துறைகளையுடைய நல்லூரைச்
சேர்ந்தோனே!

‘அவன் விரும்பும் பெண், நீயே; பிறர் இல்லை; அதை நீயே
உணர்ந்து பார்’ என்று அன்று தேரைத் தொட்டுச் சூளுரைத்த
தேர்ப்பாகன், ஒரு பெரிய வீடு நிறையத் தான் கொண்டு வந்து
சேர்ந்த பரத்தையர் பலரும், உன்னோடு புலந்து பண்ணிய
புண்வடுக்கள், உன் உள்ளத்தில் நாணம் இன்மையால்
வேண்டுமென்றே நீ அவற்றை மறைக்காது விடவே, பலரும்
காணப்பரந்து கிடப்பதால், உன் பரத்தைமைப் பண்பு
வெளிப்பட்டு விட்டதைக் காண, இன்று வாரானோ?

உன் கணவன், தானே விரும்பிச் சென்றடையும் பரத்தையர்
வீடு எதுவும் இல்லை; இருந்தால் அதை உனக்கு மறையேன்’
என்று, தன் யாழைத் தொட்டு அன்று சூளுரைத்த பாணன்,
பொய்யன் என்பதை அறிந்திருந்தும், காமமயக்கத்தால் மீண்டும்
மீண்டும் அப்பொய்யைப் பலமுறை அனுபவித்த பரத்தையரைப்

புணர்ந்த உன் கழுத்தில், அவர் தொடி செய்த தழும்பு மறையாமல் கிடப்பதைக் காண, இன்று வாரானோ?

என்னைக் கைவிட்டுச் சென்றுள்ளாய் என்ற செய்தியைக் கேட்டிருந்தும், உன் பிழைகளை எண்ணிப் பார்க்காமல், என்னிடம் வந்து உன் பெருமைகளையே பாராட்டும் உன் தோழன், நீ பரத்தையரைப் புணர்ந்தபோது குலைந்த அவர் கூந்தலை அணையாகக்கொண்டு நீ உறங்கினமையால், தெய்வ மணம் மணக்கும், உன் மார்பைக் காண, இப்போது வாரானோ?

உன் அன்பு மாறாத கூட்டத்தைப் பெறும் அப்பரத்தையரைச் சினந்து கொள்வார் ஈண்டு யான் உள்ளனர்? ஒருவரும் இலர்! ஓர் ஆண்டுக்கு ஒருமுறையே வரும் உன் வருகை, எனக்கு மழையை எதிர் நோக்கி, கருவிலே நிற்கும் கதிர் கருகும் நெய்பயிருக்கு, நிறையப் பெய்யாது, போதாத சிறு தூரலே, தூவியது போல், பெருந்துயர் தரும். ஆகவே, நீ வாராத நாட்களையும் வந்து அன்பு காட்டிய நாட்களாகவே கருதி நான் அமைதி காணுவேன். ஆகவே, நீ விரும்பும் அப்பரத்தையர் மனைக்கே நீ சென்று புகுவாயாக!

புரி-இதழ்முறுக்குண்ட. பூ அம் கள்-பூவில் உள்ள அழகிய தேன். துனிசிறந்து-வெறுப்புற்று. ஒருதிறம்-ஒருபால். வார-ஒழுக. ஒரு-ஆராய்ந்து பலர். வந்தீயான்கொல்-வாரானோ? பாரித்து-பலரும் அறியப்பரப்பி. மடுத்து-தானே சென்று. எடுத்து-கழுத்து. தணந்தனை-பிரிந்தாய். தீரா-அன்பு நீங்காத. புக்கீமோ-செல்க. பீள்-கதிர். ஆரா-நிறையாத. ஆட்டு-ஆண்டு.

7. அழிந்துகு நெஞ்சத்தேம்!

பரத்தையர் சேரிக்குச் சென்று, வீடு திரும்பிய கணவனோடு ஊடிச் சினக்கும் மனைவி கூறியது இது:

“இணைபட நிவந்த நீலமென் சேக்கையுள்,
துணைபுணர் அன்னத்தின் தூவிமெல் அணை அசைஇச்
சேடுஇயல் வள்ளத்துப் பெய்தபால் சிலகாட்டி
ஊடும் மென்சிறுகிளி உணர்ப்பவள் முகம்போலப்,
புதுநீர புதல்ஒற்றப் புணர்திரைப் பிதிர்மல்க

5

மதிநோக்கி அலர்வீழ்த்த ஆம்பல் வான்மலர் நண்ணிக்
கடிகயத் தாமரைக் கமழ்முலை கரைமாவின்
வடிதீண்ட வாய்விடுஉம் வயல்அணி நல்ஊர்!

கண்ணிநீ கடிக்கொண்டார்க் கனைதொறும், யாம்அழப்
பண்ணினால் களிப்பிக்கும் பாணன் காட்டு என்றானோ 10

பேணான் என்று உடன்றவர் உயிர்செய்த வடுவினான்,
மேனாள் நின்தோள்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த இதழினை?
நாடி நின்தூது ஆடித், துறைச்செல்லாள், ஊரவர்
ஆடைகொண்டு ஒலிக்கும் நின்புலத்தி காட்டு என்றானோ,
கூடியார் புனல்ஆடப் புணையாய மார்பினில் 15

ஊடியார் எறிதர ஒளிவிட்ட அரக்கினை?
வெறிது நின்புகழ்களை வேண்டார்இல் எடுத்துஏத்தும்
அறிவுடை அந்தணன் அவளைக் காட்டு என்றானோ;
களிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட உருவின்மேல்,
குறிபெற்றார் குரற்கூந்தல் கோடுளர்ந்த துகளினை? 20

எனவாங்கு,
செறிவுற்றேம், எம்மைநீ செறிய; அறிவுற்று
அழிந்துஉகு நெஞ்சத்தேம்; அல்லல் உழப்பக்
கழிந்தவை உள்ளாது, கண்டவிடத்தே
அழிந்து நிற்பேணிக் கொளலின், இழிந்ததோ, 25

இந்நோய் உழத்தல எமக்கு?"

ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடுக்கி விரித்த உயர்ந்த நீலப் பட்டால்
ஆன படுக்கையில், துணையைப் புணர்ந்த அன்னத்தின் தூவி
அடைத்துச் செய்த தலையணையில் சாய்ந்திருந்து, வெள்ளிக்
கிண்ணத்தில் வார்த்த பாலைச் சிறிது சிறிதாக ஊட்ட, உண்ணாது
வெறுக்கும் சின்னஞ்சிறு கிளி, அதை உண்ணுமாறு, அது உவக்கும்
மொழிகளைக் கூற, அவை கேட்டு, அது உண்ணக் கண்டு மகிழும்
மங்கை யொருத்தியின் மலர்ந்த முகம்போல், குளத்தின் நடுவே
நின்ற தாமரைப் பேரரும்பு, கரைக்கண் நிற்கும் மாமரத்தின், நீர்
நோக்கித் தாழ்ந்திருக்கும் கிளையில் காய்த்துத் தொங்கும் வடு
மாங்காய் நிறைந்த குலை, குளத்தில் புதிதாகப் புகுந்த நீரிடையே
நிற்கும் புதர்மீது, அலைகள் இடைவிடாது வந்து மோதுவதால்
எழும் வெண்ணிறத் திவலைப் படலத்தை வெண்மதிக்க திராகக்
கருதி மலர்ந்த ஆம்பல் மலரை முதலில் தீண்டிப் பின்னர்த்
தன்னைத் தீண்ட மலரும், வயல்வளம் மிக்க நல்லூர்ப்
பெருமானே!

நீ, பரத்தையர் இன்பத்தை விரும்பி, அவரைக் கவர்ந்து சென்று தழுவி இன்புற, அது அறிந்து நான் 'புலம்பும்படி' நம்மை விரும்புகின்றிலன்' என்று உன்மீது கோபம் கொள்ளும் பரத்தையர், உன் மேனியில், தம் நகங்களால் முன் நாள் செய்த புண்ணோடு, மறுநாள் உன் தோளைத் தழுவி இன்புற்ற பரத்தையரின் பற்குறி சேர்ந்த உன் வாயிதழ்களையும் எனக்குக்கொண்டு வந்து காட்டும்படி, தன் பாட்டால் உன்னை மகிழ்விக்கும் பாணன் உனக்குக் கூறினானோ?

உன்னோடு கூடிய பரத்தையர் புனலாடி மகிழ, அவர்க்குப் புணையாய்க் கிடந்து துணைபுரியும் உன் மார்பில், புனல் விளையாட்டின் போது உன்னோடு ஊடிய பரத்தையர் வழித்து எறிய, வந்து விழுந்து உண்டான சாதிலிங்கக் கறையை, உன் மனம் விரும்பும் பரத்தையரைத் தேடி அவரிடம் தூது செல்லும் தொழில் உடைமையால், ஊரார் ஆடைகளை வெளுத்துத் தரத் துறைக்குச் செல்லாமல் வீணே திரிந்து வரும் புலைத்தி எனக்குக்காட்டு என்று உனக்குச் சொன்னானோ?

உன்னோடு கூடிக் களித்த பரத்தையரின் மலர்மாலை அமுந்தியதால் மென்மைப்பட்ட உன்மேனி மீது, குறித்த இடத்தில் வந்து கூடிய பரத்தையின் கூந்தலை, நீ கோதி முடிக்கும் பொழுது அக்கூந்தலினின்றும் உதிர்ந்த மலர்த் தாதுக்கள் படிந்திருப்பதை உன் புகழைக் கேட்க விரும்பாதவர் மனையிலும் அதை வீணாக எடுத்துக் கூறும் அறிவுடையோ னாகிய அந்தணன், அவளுக்குக் காட்டு என்று உனக்குக் கூறினானோ?

முன்பெல்லாம் நீ என்னைச் சேர்ந்திருப்பதால், நானும் எல்லா நலனையும் சேரப் பெற்றிருந்தேன்; இப்போது உன் பரத்தைமைக் குணத்தை அறிந்து அதனால் அழிந்து வருந்தும் நெஞ்சை உடையவளாகிவிட்டேன். இவ்வாறு நீ துயர் தரவும், அக் கொடுமையைக் கருதாமல், உன்னைக் கண்டவுடனே, உன் மனம் அழிய உன்னை ஏற்றுக்கொள்வதைக் காட்டிலும், உன் பிரிவினால் வந்த இத்துன்பத்தில் கிடந்து உழலுதல் இழிவுடையதோ?

இணை-பலவகை. நிவந்த-உயர்ந்த. சேடு-பெருமை. வள்ளம்-கிண்ணம். ஒற்ற-அலைக்க. வடி-மாம்பிஞ்சு. கண்ணி-கருதி. கனைதொறும்-தழுவும் தொறும். உடன்றவர்-கோபித்தவர். ஒலிக்கும்-வெளுக்கும். புலைத்தி-வண்ணாத்தி. அரக்கு-

சாதிலிங்கம். களிபட்டார்-மகிழ்ந்தார். கயம்-மென்மை. கோடு உணர்தல்-வாரி முடித்தல். செறிவுற்றேம்-நிறைவுற்றேம். உகு-வருந்துகின்ற. கொளலின்-கொள்வதைக்காட்டிலும்.

8. மயக்கிய வருதி!

பரத்தையர் வீடு சென்று திரும்பிய கணவனோடு ஊடிச் சினக்கும் அவன் மனைவி கூறியது இது:

“அகன்துறை அணிபெறப் புதலொடு தாழ்ந்த
பகன்றைப்பூ உறநீண்ட பாசடைத் தாமரை,
கண்பொர ஒளிவிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தால்
தண்கமழ் நறும்தேறல் உண்பவள் முகம்போல
வண்பிணி தளைவிடுஉம் வயல்அணி நல்ஊர! 5

நோதக்காய் எனநின்னை நொந்தீவார் இல்வழித்,
தீதிலேன் யான் எனத் தேற்றிய வருதிமன்,
ஞெகிழ்தொடி இளையவர் இடைமுலைத் தாதுசோர்ந்து
இதழ்வனப்பிழந்த நின்கண்ணி வந்து உரையாக்கால்?
கனற்றிநீ செய்வது கடிந்தீவார் இல்வழி, 10

மனத்தில் தீதிலன் என மயங்கிய வருதிமன்,
அலமரல் உண்கண்ணார் ஆய்கோதை குழைத்தநின்
மலர்மார்பின் மறுப்பட்ட சாந்தம் வந்து உரையாக்கால்?
என்னைநீ செய்யினும் உரைத்தீவார் இல்வழி
முன்அடிப் பணிந்து எம்மை உணர்த்திய வருதிமன், 15

நிரைதொடி நல்லவர் துணங்கையுள் தலைக்கொள்ளக்
கரையிடைக் கிழிந்தநின் காழகம் வந்துரையாக்கால்?
எனவாங்கு,
மண்டுநீர் ஆரா மலிகடல் போலும்நின்
தண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள்ள நாளும் 20

புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றி, மற்றுயாம் எனின்,
தோலாமோ நின்றபாய் மருண்டு?”

காண்பவர் கண்ணொளி கெடும்படி பேரொளி வீசும்
வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் வார்த்த மதுவைக் குடிக்கும் மங்கையின்
முகம்போல், தண்ணீர்த்துறை அழகு பெறும்படி,

புதரோடேவந்து தாழ்ந்துகிடக்கும் பகன்றைக் கொடியின் வெண்ணிறப் பூக்கள்மீது வந்து படியுமாறு வளைந்த தாமரை அரும்பு, மலர்ந்து காட்டும் வயல் வளத்தால் அழகுபெறும் நல்லூரைச் சேர்ந்தவனே!

இன்று உன் பிரிவால் தளர்ந்த கொடியினராகி விட்ட பரத்தையரின் கொங்கைகளுக்கு இடையில் நீ கிடந்து உறங்கி வந்தமையால், தாதுக்கள் உதிர்ந்து, இதழ்கள் அழகிழந்து போன உன் தலைமாலை, உன் பரத்தைமை ஒழுக்கத்தை எமக்கு உணர்த்தாது இருக்குமானால், 'எங்களால் வெறுக்கத்தக்கவன் நீ' என்று உன்னை ஒரு காலத்திலும் நொந்து கொள்வார் இல்லாத இடத்தில் 'நான் ஏதும் தீது செய்திலேன்' என்று கூற வருக! ஆனால், அத்தலைமாலைதான் அதை உணர்த்தி விடுகிறதே!

உன்னைத் தமக்கே உரியவனாக ஆக்கிக் கொள்வதற்காகும் வழிவகைகளைக் காண அலையும், பரத்தையரை நீ புணர்ந்த பொழுது, அவருடைய அழகிய மாலைகள், அழுந்தி விட்டமையால், உன் மார்பில் மாசபட்டுத் தோன்றும் சந்தனம், உன் ஒழுக்கக்கேட்டை எமக்கு உணர்த்தாதிருக்குமானால், எம் நெஞ்சை நோகப் பண்ணி, நீ மேற்கொண்டிருக்கும் உன் ஒழுக்கக் கேட்டை வெறுப்பவர் இல்லாத இடத்தில், 'நான் மனத்தால் தீதுடையேனல்லேன்' எனக்கூறி, எம்மை மயக்க வருக! ஆனால், சந்தனந்தான் அதை உரைத்து விடுகிறதே!

நிரை நிரையாகத் கொடியணிந்த பரத்தையரோடு துணங்கைக் கூத்து ஆடியபொழுது, அவர்க்கு நீ தலைக்கைதர, அப்போது கரை கிழிந்துபோன உன் நீல ஆடை, உன் பரத்தைமை ஒழுக்கத்தை எமக்கு உணர்த்தாதிருக்குமானால், நீ எத்தகைய கொடுமைகளைச் செய்த போதும், உன்னைச் சினந்து ஒரு சொல் கூறுவார் இல்லாத இடத்தில், எம் காலில் வீழ்ந்து ஏதேதோ கூறி என் ஊடலைத் தீர்க்க வருக! ஆனால், அவ் ஆடைதான் அதை உணர்த்தி விடுகிறதே!

பெருக்கெடுத்துப் பாயும் வெள்ளத்தாலும் நிரம்பாத ஒழுக்கம் கடல் போன்ற, ஆசை அடங்காத உன் பரத்தைமை அளவின்றி வளர்ந்து விடுவதால், உன்னோடு நாள்தோறும் புலந்துகொள்ளும் அப்பரத்தையர் ஊடலை வேண்டுமானால், சென்று தீர்ப்பாயாக! ஆனால், எங்கள் ஊடலைத் தீர்க்க வேண்டியது இல்லை. ஊடுவதை நாங்கள் அறியோம். நீ கூறும் பொய்யுரைகளை, மெய்யுரைகளாக ஏற்று உனக்குத் தோலாதிருத்தல் எமக்கு

இயலுமோ? ஆகவே, எமக்கு ஊடல் உண்டாவதோ, அதை நீ தீர்க்க வேண்டுவதோ தேவையில்லை!

பாசடை-பச்சிலை. கண் பொர-கண் கூசுமாறு. நொந்தீவார்-வெறுப்பவர். நெகிழ்-சுழலும். கனற்றி-வருத்தி. கடிந்தீவார்-கடிவார். என்னை-எவ்வளவு பெரிய கொடுமையை. காழகம்-ஆடை. ஆரா-நிறையாத. தண்டா-அடங்காத. புலத்தகை-ஊடும் இயல்புடைய. தேற்றி-தெளிவிப்பாயாக.

9. நின்னிணும் பெரிதே!

பரத்தையார் தொடர்பு கொண்டுள்ளான் கணவன் எனச் சினங்கொண்டான் மனைவி. 'நான் அது செய்திலேன். உனக்குப் பித்தேறி உள்ளது; அதனாலேயே இவ்வாறு பிதற்றுகின்றாய்' என்றான் அவன். அதற்கு அவள் கூறியது இது:

“பொய்கைப்பூப் புதிதுஉண்ட வரிவண்டு, கழிப்பூத்த
நெய்தல்தாது அமர்ந்துஆடிப், பாசடைச் சேப்பினுள்
செய்துஇயற்றியதுபோல வயல்பூத்த தாமரை
மைதபு கிளர் கொட்டை மாண்பதிப் படர்தருஉம்,
கொய்குழை அகைகாஞ்சித் துறைஅணி நல்ஊர! 5

அன்பிலன்; அறனிலன் எனப்படான் எனஏத்தி
நின்புகழ் பலபாடும் பாணனும் ஏமுற்றான்.
நஞ்சு உயிர்செகுத்தலும் அறிந்து உண்டாங்கு, அளிஇன்மை
கண்டும் நின்மொழிதேறும் பெண்டிரும் ஏமுற்றார்.
முன்பகல் தலைக்கூடி, நண்பகல் அவளநீத்துப், 10

பின்பகல் பிறர்த்தேரும் நெஞ்சமும் ஏமுற்றாய்
எனவாங்கு,
கிண்கிணி மணித்தாரோடு ஒலித்துஆர்ப்ப, ஒண்தொடிப்
பேரமர்க் கண்ணார்க்கும் படுவலைஇது, என
ஊரவர் உடன்நகத், திரிதரும் 15

தேர் ஏமுற்றன்று நின்னிணும் பெரிதே.”

பொய்கைப் பூவில் புதிய தேன் குடித்த வண்டு, கழியில் பூத்திருக்கும் நெய்தல் மலரின் மகரந்தத்தை உண்டு திரிந்து, பின்னர், வயலில், பச்சிலை தழைத்த சேம்பின் கிழங்கால் செய்து வைத்ததுபோல் பூத்துக்கிடக்கும் தாமரை மலரில், கரிய

இதழ்களுக்குள்ளே நின்று காட்சி தரும் கொட்டையாகிய தன் வாழிடம் நோக்கி மீண்டு வந்தடையும் வளம் மிக்கதும், மகளிர், தழை ஆடை குறித்துக் கொய்யும் தோறும் தளிர்க்கும் காஞ்சி மரங்கள் வளர்ந்த துறைகளையுடையதுமான நல்லூரைச் சேர்ந்த வனே!

‘அன்புடையவன் அல்லன். அறன் உடையன் அல்லன்’ என்று, எம் தலைவன், என்றும் பழித்துரைக்கப் படான் எனக் கூறி உன் புகழ் பாடிப் பாராட்டும் பாணனும் பித்தேறினான்!

உண்டவர் உயிரைப் போக்கும் என்பதை அறிந்திருந்தும், நஞ்சை உண்பவர்போல், உனக்குத் தம்மிடத்தில் உண்மை அன்பில்லை என்பதை அறிந்தும், உம் பொய்மொழியை மெய்யாகக் கொள்ளும் பரத்தையரும் பித்தேறினார்!

விடியற்காலையில் ஒரு பரத்தையோடு கூடியிருந்து, உச்சிக்காலத்தில் அவளைக் கைவிட்டு வேறு ஒருத்தியிடம் சென்று, அந்திக்காலத்தில் கூட்டத்தக்க பரத்தையர் எனத் தேடி அலையும் உன் நெஞ்சம் பித்தேறிற்று!

கிண்கிணி மணிமாலையோடு ஒலி எழுப்பி ஆரவாரம் செய்ய, தொடி அணிந்த பெரிய சூழல் கண்ணராகிய பரத்தையரை வளைத்துப் பிடிக்கும் பெரிய வலையாகும் என்று, ஊரார் ஒன்று கூடிப் பழிக்குமாறு திரியும் உன் தேர், உன்னைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பித்தேறிற்று! நான் ஒருத்தி மட்டுமே பித்தேறிலேன்!

அமர்ந்து-விரும்பி. ஆடி-உண்டு. சேப்பு-தான்தோன்றி எனும் கிழங்குவகை. மைதபு-குற்றம் அற்ற. கிளர்-விளங்கும். கொட்டை-தாமரைப் பொகுட்டு. குழை-தளிர்கள். அகை-துளிர்க்கும். ஏழுற்றார்-பித்தேறினான். செகுத்தல்-அழித்தல். மணித்தார்-மணிமாலை.

10. பொய்ச்சூள் அஞ்சிப் புலவேன்!

மனைவியை மறந்து, நாஸ்தோறும் புதுப்புதுப் பரத்தையரைத் தேடித் திரிந்து கொண்டிருந்தான் ஓர் இளைஞன். அதனால் சினங் கொண்ட அவன் மனைவியின் தோழி, அவன் வந்தால், ஊடித் துரத்த வேண்டும் என உறுதி பூண்டிருந்தாள். ஒருநாள் அவன் வந்து சேர்ந்தான். வாய்திறந்து ஏதும் கூறாமல் அவனை ஏற்றுக்கொண்டாள் அவன் மனைவி. மறுநாள், ‘என்ன’ இவ்வாறு

செய்துவிட்டனையே?’ எனக் கேட்டாள் தோழி. அதற்கு அம்மனைவி கூறியது இது:

“நீரார் செறுவில் நெய்தலொடு நீடிய
நேர்இதழ் ஆம்பல் நிரைஇதழ் கொண்மார்,
சீரார் சேயிழை ஒலிப்ப ஓடும்
ஓரைமகளிர் ஒதை வெரீஇ எழுந்து,
ஆரல்ஆர்கை அம்சிறைத் தொழுதி 5

உயர்ந்த பொங்கர் உயர்மரம் ஏறி,
அமார்க்கண் மகளிர் அலப்பிய அந்நோய்,
தமார்க்கு உரைப்பனபோல் பல்சூரல் பயிற்றும்
உயர்ந்த போரின் ஒலிநல் ஊரன்
புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்யன் ஆயின், 10

வதுவை நாளால் வைகலும், அஃதுயான்
நோவேன் தோழி! நோவாய்நீ என
எற்பார்த்து உறுவோய்! கேள்இனித் தெற்றென.
'எல்லினை வருதி; எவன்குறித்தனை?' எனச்,
சொல்லா திருப்பேனாயின், ஒல்லென 15

விரிஉளைக் கலிமான் தேரொடுவந்த
விருந்து எதிர்கோடலின் மறப்பல் என்றும்;
'வாடிய பூவொடு வாரல் அம்மனை' என
ஊடிஇருப்பேனாயின், நீடாது,
அச்ச ஆறாக உணரிய வருபவன் 20

பொய்ச்சூள் அஞ்சிப் புலவேன் ஆகுவல்;
'பகல்ஆண்டு அல்கினை பரத்த!' என்று யான்
இகலி இருப்பேனாயின், தான்தன்
முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப் பெற்ற
புதல்வன் புல்லிப் பொய்த்துயில் துஞ்சும் 25

ஆங்க,
விருந்து எதிர்கொள்ளவும், பொய்ச்சூள் அஞ்சவும்
அரும்பெறற் புதல்வனை முயங்கக் காணவும்
ஆங்கு அவிந்து ஒழியும் என்புலவி; தாங்காது
அவ்வவ் இடத்தான் அவைஅவை காணப் 30

பூங்கண் மகளிர் புனைநலம் சிதைக்கும்
மாய மகிழ்நன் பரத்தைமை
நோவென் தோழி! கடன் நமக்கு எனவே.”

நீர் நிறைந்த வயலில் மலர்ந்த நெய்தல் மலரையும், ஆம்பல் மலரையும் பறித்துவர, சிலம்பு ஒலிக்க விரைந்து ஓடும் விளையாட்டு மகளிரின் ஆரவாரத்திற்கு, அஞ்சி எழுந்த, ஆரல் மீன் உண்ணும் அழகிய பறவைக்கூட்டம், உயர்ந்த மரத்தின் உயர்ந்த கிளையிலே சென்று அமர்ந்து, மகளிர் தம்மை அலைக்கழித்ததை, அவர் சுற்றத்தார்க்கு உரைப்பது போல், ஓயாது கூவுவது போன்ற சிறந்த போரின் ஆரவாரம் மிக்க நம் நல்லூர்த் தலைவன், நாஸ்தோறும் புதிய புதிய பரத்தையரை மணந்து கொள்வதையே விரும்ப, அதற்கேற்ப ஒவ்வொரு நாளும் திருமண நாளாகவே அமைந்தும் விடுமாயின், அந்நிலைக்கு நான் பெரிதும் வருந்துகின்றேன். ஆனால், அது குறித்து, நீ ஒரு சிறிதும் வருந்தவில்லை என்று எனக்காக வருந்துகின்றவளே! அதற்குரிய காரணத்தைக் கூறுகிறேன். கேள்:

‘ஒவ்வொரு நாளும் நீ இத்தகைய திருமணக் கோலத்தோடு வருகின்றாய்; என்னை என்னவென்று கருதியுள்ளாய்?’ எனச் சினந்து கூறி, பிறகு ஏதும் கூறாது வாய் மூடிக்கிடப்பேனானால், அவன் உடனே, அடர்ந்த பிடரி மயிரும், மன ஊக்கமும் கொண்ட குதிரை பூண்ட தேர் ஆரவாரிக்க, விருந்தினர் சிலரோடு வந்து சேர்வான்; விருந்தேற்றுக் கொள்ள வேண்டிய கடமையால் நான் புலவியை அறவே கைவிடுவேன்!

‘பரத்தையரோடு கூடியதால் வாடிய மாலையோடு என் மனைக்கு வாராதே’ என்று கூறி ஊடி இருப்பேன். ஆனால், ஊடலை நீட்டிக்கவிட்டால், அவன் உரைக்கும் பொய்ச் சூளால் அவனுக்கு யாது கேடு நேருமோ என்று எண்ணி நான் அஞ்சும் அச்சமே, தன் ஊடலைத் தீர்க்கும் வழியாம் என உணர்ந்திருக்கும் அவன், இப்போதும் பொய்ச் சூளுரைத்து விடுவானோ என அஞ்சிப் புலவியைக் கைவிடுவேன்!

‘பரத்தையர் ஒழுக்கம் உடையவனே! பகற்காலம் முழுவதும் நீ பரத்தையர் வீட்டில் தங்கியிருந்தாய்’ எனக் கூறி ஊடி இருப்பேனாயின், அவன், தன் குடி முதல்வனாகிய தன் தந்தையின் புகழ்மிக்க பெயரையே, தன் பெயராகக் கொண்டிருக்கும் மகனைத் தழுவிவாறே பொய்யுறக்கம்

கொண்டு விடுவான். அது காணப் பொறாத நான் என் ஊடலைக் கைவிடுவேன்.

இவ்வாறு விருந்தினரை வரவேற்று ஓம்பவும், அவன் பொய்ச் சூளுக்கு அஞ்சவும், பொய்யுறக்கத்திற்கு நாணியும், என் ஊடல் உணர்வு! அழிந்து விடும்!

மலர்விழி மகளிரின் சிறந்த நலத்தைக் கெடுக்கும் பொய்யுரைகளைக் கூறவல்ல நம் தலைவனுடைய பரத்தைமை ஒழுக்கத்தால், அப்பரத்தையர் மனை ஒவ்வொன்றிலும் அவன் புலந்து செய்த புண்வடுக்களைக் கண்டும் வாய்முடி வாளா கிடக்க வேண்டியது நம் கடமையாகி விட்டதே என நினைந்து, மனம் நொந்து, வாழ்ந்திருப்பதல்லது வேறு என்னால் என்ன செய்ய முடியும்?

செறு-வயல். கொண்மார்-கொண்டு வர. ஓரை-விளையாட்டு. வெரீஇ-அஞ்சி. ஆர்கை-உண்ணும் தொழில் மேற்கொண்ட. தொழுதி-நாரைக்கூட்டம். பொங்கர்-சோலை. அலப்பிய-அலைந்த. வெய்யன்-விருப்பம் உடையவன். எல்லினை-கோலங்கொண்டுள்ளாய். கலிமான்-ஊக்கமிக்க குதிரை. அச்ச ஆறாக-அச்சமே வழியாக. உணரிய- உணர்த்துதற்கு. அல்கினை-தங்கினை. பரத்த-பரத்தைமை உடையாய். இகலி-ஊடி. முதல்வன்-தந்தை.

11. வரி தேற்றாய் நீ!

மணல் வீடு கட்டித் தந்தும், மலர் பறித்துக் கொடுத்தும் தன்னோடு ஆடிப் பழகும் ஓர் இளைஞனிடம் காதல் கொண்டாள் ஒரு பெண். அது ஊரார்க்குத் தெரிந்து விட்டது. அவர்கள் பலவாறு பேசத் தொடங்கிவிட்டனர். அதுகண்ட அவள் தோழி, அவளை அது குறித்து வினாவினாள். தோழிக்கு உண்மையை உரைக்க அஞ்சி அப்பெண் கூறியது இது:

“புனைஇழை நோக்கியும், புனல்ஆடப் புறம்சூழ்ந்தும்,
அணிவரி தைஇயும், நம்இல்வந்து வணங்கியும்,
நினையுபு வருந்தும் இந்நெடுந்தகை திறத்து, ‘இவ்வூர்
இனையள்ளன்று எடுத்துஓதற்கு அனையையோ நீ! என
வினவுதி ஆயின், விளங்கிழாய்! கேள்இனி

5

செவ்விரல் சிவப்புஊரச், சேட்சென்றாய் என்று அவன்,
பௌவநீர்ச் சாய்க்கொழுதிப் பாவைதந் தனைத்தற்கோ,

கௌவைநோய் உற்றவர், காணாது கடுத்தசொல்
ஒவ்வா என்று உணராய்நீ, ஒருநிலையே உரைத்ததை?
ஒடுங்கி யாம்புகல் ஒல்லேம் பெயர்தர, அவன் கண்டு 10

நெடும் கயமலர் வாங்கி நெறித்துத் தந்தனைத்தற்கோ,
விடுத்தவர் விரகுஇன்றி எடுத்தசொல் பொய்யாகக்
கடிந்ததும் இலையாய் நீ கழறிய வந்ததை?
வரிதேற்றாய்நீ என வணங்குஇறை அவன்பற்றித்
தெரிவேய்த்தோள் கரும்புஎழுதித் தொய்யில் செய்தனைத்
தற்கோ 15

புரிபு நம்ஆயத்தார் பொய்யாக, எடுத்தசொல்
உரிதுஎன, உணராய்நீ உலமந்தாய் போன்றதை?
எனவாங்கு,
அரிதுஇனி, ஆய்இழாய்! அதுதேற்றல்; புரிபுஒருங்கு
அன்றுநம் வதுவையுள் நமர்செய்வது இன்றுஈங்கே 20

தான் நயந்து இருந்தது இவ்வூராயின், என்கொலோ
நாம் செயற்பாலது இனி?"

நம் அணிகளை, அவை அவை இருக்க வேண்டிய நிலையில்
இருக்குமாறு திருத்தியும், நாம் புனலாடும் பொழுது நமக்குத்
துணைபுரிந்தும், நம் தோளில் அழகிய தொய்யில் எழுதியும், நம்
மணல் வீட்டிற்கு வந்து, நாம் ஏவும் பணிகளைச் செய்தும்,
'இவ்வாறு இவர் பின் அலைந்து திரிந்தும் இவர் காதலைப் பெற
முடியவில்லையே' என நினைந்து வருந்தும், அப்பெரியவனோடு
இவள் இத்தகைய காதல் உறவு கொண்டுள்ளாள் என்று
உன்னைப் பழி தூற்றுவதற்கு, நீ, அத்தகைய ஒழுக்கம்
உடையையோ என்று, தோழி! நீயும் கேட்கின்றனையாயின்,
கூறுகிறேன்:

அலர்கூறிப் பழிப்பதாகிய ஒரு நோயைப் பெற்றுவிட்ட
இவ்வூரார் உண்மை நிகழ்ச்சியை உணராது, என் ஒழுக்கத்தின்
பால் ஐயம்கொண்டு கூறியது என்று உணராமல் அவர்
கூறியதையே, நீயும் கூறியது, அவன், 'ஏடி, பெண்ணே!
இயல்பாகவே சிவந்திருக்கும் உன் கை விரல்கள், மேலும்
சிவந்துபோகும்படி, இக் கோரையை நெடும் பொழுது நின்று
வாங்குகின்றனையே' என்று கூறியவாறே வந்து, தண்டாங்

கோரையைப் பறித்துக் கிழித்து விளையாட்டுப் பாவை பண்ணிக் கொடுத்த அவ்வொரு செயலுக்காகவோ?

‘கொடியவர் என ஊராரால் ஒதுக்கப்பட்ட அம்மகளிர், இவ்வாறு கூறுவது, பிறகு நமக்கே தீங்காய் முடியுமே என உணரும் அறிவில்லாமல் கூறிய அப் பழிச்சொல், பொய்யாகி மறையும்படி அவரைக் கடிந்து அடக்காது, நீ என்னைக் கோபிக்க இங்கு வந்தது, மலர் பறிக்கச்சென்ற நாம், ஆழம் கண்டு அஞ்சி வறிதே மீள, அவள் அது கண்டு, மலர் பறித்து, அதன் புற இதழை அகற்றி அளித்த அந்த ஒரு செயலுக்காகவோ?

நம் ஒழுக்க நிலை கெடாதவாறு விழிப்பாய் இருந்து காத்த ஆயத்தாரின் காவல் பயன் அற்றதாகும்படி ஊரார் கூறும் அவ் அலர் உரையை, நீ பொய் என்று உணராமல், அது எனக்கு ஏற்றதே என எண்ணி ஈங்கு வந்து மனம் நடுங்குவாள் போல் நிற்பது, ‘தொய்யில் எழுத நீ அறியாய் போலும்’ என்று கூறியவாறே, நம் கைகளைப் பற்றித் தோளில் கரும்பு வடிவைத் தீட்டிய அந்த ஒரு நிகழ்ச்சிக்காகவோ?

- என்று நான் உனக்குக் கூறும்படி, உன் நெஞ்சில் இடம் பெற்றுவிட்ட இவ் ஐயத்தைப் போக்குவது அரிது.

இனி, நம் திருமணத்தின்போது, என்னை அவனோடு ஒன்று சேர்க்க நம் சுற்றத்தார் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை, இன்று இவ்வூரார் செய்ய விரும்பி இருப்பாரானால் அதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்?

நோக்கியும்-திருத்தியும். வரி-தொய்யில். நினையுபு-நினைந்து. இணையள்-இன்ன உறவு உடையள். அணையையோ- அவ்வியல்பு உடையையோ. சேண்-நெடும்பொழுது. பௌவம்- கடல். சாய்-கோரை. கொழுதி-கோதி. கௌவை நோய்-அலர் உரைக்கும் நோய். ஒரு நிலையே-கருதியவாறே. விரகு-அறிவு. கழறிய-கோபித்தற்கு. புரிபு-காவல் புரியும். உலமந்தாய்- வருந்தினாய். நயந்து-விரும்பி.

12. நிறையும் எளிதோ?

பரத்தை வீடு சென்று திரும்பிய கணவனோடு ஊடிச் சினக்கும் மனைவி கூறியது இது:

“இணைஇரண்டு இயைந்து ஒத்த முகை நாப்பண்,
பிரிதுயாதும்

துணைஇன்றித், தளைவிட்ட தாமரைத் தனிமலர்,
திருமுகம் இறைஞ்சினள், வீழ்பவற்கு இனைபவள்
அரிமதர் மழைக்கணநீர், அலர்முலைமேல் தெறிப்பபோல்
தகைமலர்ப் பழனத்த புள்ஒற்ற ஓசிந்துஓல்கி 5

மிகநனி சேர்ந்த அம்முகைமிசை, அம்மலர்
அகஇதழ்த் தண்பனி உறைத்தரும் ஊர! கேள்:
தண்தளிர்ந்தகை பூத்த, தாதுஎழில் நலம்செலக்
கொண்டுநீ மாறிய கவின்பெறல் வேண்டேன்மன்
உண்டாதல்சாலா என்உயிர் சாதல் உணர்ந்துநின் 10

பெண்டுஎனப் பிறர்கூறும் பழிமாறப்பெறு கற்பின்?
பொன்எனப் பசந்தகண், போதுஎழில் நலம்செலத்,
தொல்நலம் இழந்தகண் துயில்பெறல் வேண்டேன்மன்,
நின் அணங்குற்றவர் நீசெய்யும் கொடுமைகள்
என்னுழை வந்துநொந்து உரையாமல் பெறுகற்பின்? 15

மாசற மண்ணுற்ற மணிஏசும் இருங்கூந்தல்
வீசேர்ந்து வண்டுஆர்க்கும் கவின்பெறல் வேண்டேன்மன்,
நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாணன் எம்மனை
நீசேர்ந்த இல்வினாய் வாராமை பெறுகற்பின்?
ஆங்க, 20

கடைஇய, நின்மார்பு தோயலம் என்னும்
இடையும், நிறையும் எளிதோ? நிற்காணின்,
கடவுடி, கைத்தங்கா நெஞ்சு என்னும் தம்மோடு
உடன்வாழ் பகை உடையார்க்கு?”

உருவாலும், வடிவாலும் ஒத்த அளவினவான இரண்டு பெரிய அரும்புகளுக்கு நடுவே தனக்கு அண்மையில் பிற மலர்களையோ, அரும்புகளையோ, இலைகளையோ பெறாமல் தனித்து மலர்ந்த தாமரை மலர், தன்னால் விரும்பப் பட்டவனை நினைந்து, முகம் கவிழ்ந்து அழும் ஒரு பெண்ணின் கண்களினின்றும் சொரியும் நீர், அவள் கொங்கைகள் மீது தெறித்து விழுவது போல், வயல் பறவைகள் வந்து தாக்குவதால்,

மிகவும் சாய்ந்து, அவ் அரும்புகள் மீது, தன் உள்ளே அடங்கியிருந்த நீரைச்சொரியும் வளம் மிக்க ஊரனே! கேள்:

உண்டு என்று கூறுவதற்கும் இயலாதபடி மிகத்தேய்ந்து விட்ட என் உயிர், அந்நிலையிலும் நிற்காமல் அறவே இறந்து போதலை அறிந்திருந்தும், 'பரத்தையர் பின் திரியும் அப்பழி யுடையான் மனைவி இவள்' என்று பிறர் கூறும் பழி நீங்கப் பெறின் அதுவே போதும்! தனிரின் மேல் வீழ்ந்து, அதன் அழகை மிகுதிப்படுத்திய மகரந்தப் பொடி போன்ற என் மேனியின் மாமை நிறமும் தேமலும் என்னை விட்டுக் கழியும்படி கவர்ந்து கொண்டு தாராமல் நீ மறந்துவிட்ட அவ்வழகை, திரும்பவும் பெற நான் விரும்பேன். என் புகழே போனபிறகு, அவ்வழகால் பெறக்கூடியது யாதுளது?

முன்னே புணர்ந்து பின்னே கைவிடப் பெற்று, உன்னால் துன்பமுறும் பரத்தையர், என்பால் வந்து, உன் கொடுமைகளைச் சொல்லி அழாதிருக்கும் அந்நன்னிலையைப் பெற்றால், அது ஒன்றே போதும். மலர் போன்ற அழகு அழிய என் கண்கள் பசலைபடர்ந்து பாழுற்றன. அவ்வாறு பாழுற்ற அக்கண்கள் இதுகாறும் பெறாதுவிட்ட உறக்கத்தை, மறுபடியும் பெறுவதை நான் விரும்பேன்.

நீ விரும்பும் பரத்தையரைத் தேடித்தரும் உன் பாணன், இரங்கற்பண்ணை இசைத்துக் கொண்டே, நீ சென்றிருக்கும் பரத்தையர் வீட்டின் முகவரியை அறிந்து கொள்ள, என் மனைக்கு வாராதிருக்கும் அந் நிலையைப் பெற்றால், அது ஒன்றே போதும். மாசுபோகக் கழுவப் பெற்று, நீலமணியை, 'நிறத்தில் நீ எனக்கு ஒப்பாக மாட்டாய்' என்றுகூறி ஏசும் என் கருங்கூந்தல் மலர் அணிந்து, அம்மலர்களில் தேன் குடிக்க வந்து மொய்க்கும் வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும் அழகைப்பெறுவதை, நான் இனி விரும்பேன்.

நான் இவ்வாறெல்லாம் கூறினும், ஐய! உன்னைக் கண்டால், என்னை உன்னிடம் துரத்தித், தானும் என்னிடம் நிற்க மறுத்து உன்னிடமே வந்து தங்கும், உடன் இருந்தே கொல்லும் உட்பகையாகிய இந்நெஞ்சை உடையவர்க்கு, 'என்னை உன்னிடம் பண்டு காதல் கொள்ளப் பண்ணிய உன் மார்பை இனித் தழுவேம்' என்று கூறத்தக்க நிறை என்னும் நற்பண்பைப் பெறுதல் எளிதோ?

முகை-அரும்பு. நாப்பண்-நடுவே. தளைவிட்ட-மலர்ந்த. இறைஞ்சினள்-கவிழ்ந்து. வீழ்பவர்க்கு-விரும்பிய கணவனுக்காக.

இனைபவள்-வருந்துபவள். புள் ஒற்ற-பறவை தாக்க. சாலா-அமையாத. பெறுகற்பின்-பெற்றால். நின்-உன்னால். அணங்குற்றவர்-வருந்திய பரத்தையர். கடைஇய-தூண்டிய. தோயலம்-தழுவமாட்டோம். இடை-ஊடல். நிறை- உள்ளத்தை ஒருவழி நிறுத்தும் குணம். கடவுபு-செலுத்தி.

13. தண்பனி வைகல்

பரத்தை வீடு சென்று திரும்பிய கணவனோடு ஊடிச் சினக்கும் மனைவி கூறியது இது:

“பன்மலர்ப் பழனத்த பாசடைத் தாமரை
இன்மலர் இமிர்புஊதும் துணைபுணர் இருந்தும்பி,
உண்துறை உடைந்தபூப் புனல்சாய்ப்பப் புலந்துஊடிப்
பண்புடை நன்னாட்டுப் பகைதலை வந்தென,
அதுகைவிட்டு அகன்று ஓரீஇக், காக்கிற்பான் குடைநீழல் 5
மதிபடர்ந்து இறைகொள்ளும் குடிபோலப், பிறிதும்ஒரு
பொய்கை தேர்ந்து அலமரும் பொழுதினான், மொய்தப,
இறைபகை தணிப்ப, அக்குடி பதிப்பெயர்ந்தாங்கு
நிறைபுனல் நீங்கவந்து, அத்தும்பி, அம்மலர்ப
பறைதவிர்பு அசைவிடீஉம் பாய்புனல் நல்ஊர்! 10

நீங்குங்கால் நிறம்சாய்ந்து புணருங்கால் புகழ்பூத்து
நாம்கொண்ட குறிப்பிவள்நலம் என்னும் தகையோதான்,
எரிஇகழ் சோர்ந்துஉக, ஏதிலார்ப் புணர்ந்தமை
கரிகூறும் கண்ணியை ஈங்குளம் இல்வருவதை?
சுடர்நோக்கி மலர்ந்து, ஆங்கே படிந் கூம்பும் மலர்போல்என் 15

தொடர்நீப்பின், தொகும் இவள்நலம் என்னும் தகையோதான்
அலர்நாணிக் கரந்தநோய் கைம்மிகப், பிறர்கூந்தல்
மலர்நாறும் மார்பினை ஈங்கு எம்இல் வருவதை?
பெயின்நந்தி, வறப்பின்சாம் புலத்திற்குப் பெயல்போல் யான்
செலின்நந்திச், செறின்சாம்பும் இவள்என்னும்
தகையோதான் 20

முடியுற்ற கோதைபோல் யாம்வாட, ஏதிலார்
தொடிஉற்ற வடுக்காட்டி ஈங்கு எம்இல் வருவதை?

ஆங்க,

ஐய அமைந்தன்று; அனைத்தாகப் புக்கீமோ;
வெய்யாரும், வீழ்வாரும் வேறாகக், கையின்

25

முகை மலர்ந்தன்ன முயக்கில் தகையின்றே;
தண்பனிவைகல் எமக்கு.”

வகைவகையான மலர்கள் நிறைந்த வயலில் படர்ந்திருக்கும், தாமரைக் கொடியில், காண இனிக்குமாறு மலர்ந்திருக்கும் தாமரை, ஊதும் துணையைப் புணர்ந்த தும்பி, நீர்த்துறையை உடைத்துக்கொண்டு வந்த வெள்ளம், அம்மலரைச் சாய்த்து விடவே, அப்பூ வாழ்க்கையை வெறுத்து, பண்பட்ட நாட்டில் பகைவர் படை புக, அந்நாட்டைக் கைவிட்டு, அழிவு வராமல் காக்கவல்ல அரசனொருவன் ஆட்சிக்குட்பட்ட வேற்று நாட்டில் குடியேறி வாழும் மக்கள்போல், வேறொரு குளத்தைத் தேர்ந்து, அதிற் சென்று குடியேறி, அதுகாறும் வாழ்ந்திருந்த வயலின் அழிவிற்காக வருந்தியிருக்கும் காலத்தில், அந்நாட்டு அரசன், அப்பகைவரைத் துரத்திவிடவே, மக்கள் மீண்டும் வந்து குடியேறியது போல், வெள்ளம் வற்றக் கண்டு, மீண்டு வந்து, பண்டு விட்டுச் சென்ற மலரில் படுத்து இளைப்பாறும், நீர்வளம் மிக்க நல்லூருக்குரியோனே!

எரிபோலும் செந்நிறத்தையுடைய இதழ்கள் வாடி உதிர்ந்து போகுமாறு, பரத்தையரைப் புணர்ந்த உன் செய்கையைச், சான்றாய் நின்று எனக்குக் கூறும் உன் தலைமாலையோடு என் மனைக்கு நீ வரும் இந்நிலைமை, “இவளுடைய மேனியின் நல்லியல்பு, நாம் பிரிந்திருக்கும் காலத்தில் நிறம் கெட்டுப், புணர்ந்திருக்கும் காலத்தில் பொலிவு பெற்று, நாம் கொள்ளும் குறிப்பின்படியே இருக்கும்” என்ற உன் தருக்கின் விளைவு போலும்!

உன் ஒழுக்கக்கேடு குறித்து நான் வருந்த, அதனால் உடல்பெறும் தளர்ச்சியைக் கண்டு ஊரில் அலர் எழுமே என்ற அச்சத்தால், மறைத்து வைக்கும் என் மனநோய், என்னால் அடக்கிவைக்க முடியாதபடி பெருகிவிடும் வண்ணம், பரத்தையரின் கூந்தலின் மலர் மணம்நாறும் மார்பை உடையையாகி, என் மனைக்கு நீ வரும் இந்நிலைமை, ஞாயிறு வர மலர்ந்து, அது மறைய வாய்முடும் தாமரை மலர்போல், இவள் நலம், இவளோடு நான் தொடர்பு கொண்டால் மலர்ந்து

விட்டால் கூம்பிவிடும் என்று எண்ணும் உன் தருக்கின் விளைவுபோலும்!

முடியில் சூடிய மாலைபோல, நான் வாடி அழியவும், நீ பரத்தையரின் தொடி அழுத்திய வடுவைக் காட்டிக் கொண்டு எம் மனைக்கு வரும் இந்நிலைமை, 'மழை பெய்தால் செழித்து வளர்ந்து, அது பெய்யாது பொய்த்தால் உலர்ந்துபோகும் விளை நிலத்திற்கு மழைபோல நான் சென்றால் மகிழ்ந்து, செல்லாது வெறுத்தால் அழிந்து போவாள் இவள்' என்ற உன் செருக்கின் விளைவுபோலும்!

யாவரும் கண்டு வியக்கத்தக்க பண்பு எல்லாம் உன்பால் அமைந்துள்ளன; அது அவ்வாறே ஆகுமாறு, நீ வந்த இடத்திற்கே மீண்டும் செல்வாயாக. உன்னால் காதலிக்கப் பட்டவரும், உன்னைக் காதலிப்பவரும் ஆகிய அப்பரத்தையர், வெறுத்து வேறுபடும்படி, இங்கே வந்து தானே மலராமல், தன் கைகொண்டு மலர்த்திய மலரின் மணமிலா மலர்ச்சிபோல், உள்ளத்தில் அன்பின்றிப் புணரும் புணர்ச்சி புணர்ச்சியாகாது. அது எனக்கு இன்பம் தருவதற்கு மாறாகப் பணிக்காலத்து வைகறை போல் துன்பமே தரும்!

பழனம்-வயல். இமிர்பு-ஆரவாரம் செய்து. வந்தென-வந்ததால். ஓர்இ-போய். இரைகொள்ளும்-தங்கும். அலமரும்-வருந்தும். பொய்தப-பலம் குறைய. இறை-அரசன். பறைத விர்பு-பறத்தலைக் கைவிட்டு. அசைவிடுஉம்-இளைப்பாறும். சாய்ந்து -கெட்டு. சோர்ந்து உக-வாடி உலர. கரி-சான்று. வருவதை-வருகின்ற தன்மை. சுடர்-ஞாயிறு. படின்-மறையின். தொகும்- மறையும். கைம்மிக-அளவிறந்து பெருக. நந்தி-செழித்து. செறின்-செல்லாமல் வருத்தினால். ஐய-வியப்படைய. புக்கீமோ-போவாயாக. வெய்யார்-விரும்பப்படுவார். வீழ்வார்-விரும்புவார்.

14. நெடுங்கடை நிலலாதி!

பரத்தை வீடு சென்று திரும்பிய கணவன், தெருவில் ஆடி மகிழும் மகனை ஏந்தியவாறே மனைபுகக் கண்ட மனைவி சினந்து கூறியது இது:

“புள்இமிழ் அகல்வயல் ஒலிசெந்நெல் இடைப்பூத்த முள்அரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்து அதன்

வள்ளிதழ் உறநீடி வயங்கிய ஒருகதிர்,
அவைபுகழ் அரங்கின்மேல் ஆடுவாள், அணிநுதல்
வகைபெறச் சொீஇய வயந்தகம்போல் தோன்றும் 5

தகைபெறு கழனிஅம் தண்துறை ஊர! கேள்:
அணியொடு வந்துஈங்கு எம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி;
மணிபுரை செவ்வாய் நின்மார்பகலம் நனைப்பதால்,
தோய்ந்தாரை அறிகுவேன் யான்எனக் கமழும்நின்
சாந்தினால் குறிகொண்டாள் சாய்குவள் அல்லளோ? 10

புல்லல் எம்புதல்வனைப் புகல்அகல் நின்மார்பின்,
பல்காழ் முத்து அணிஆரம் பற்றினன் பரிவானால்,
மாண்இழை மடநல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பின்
பூணினால் குறிகொண்டாள் புலக்குவள் அல்லளோ?
கண்டேஎம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி, நின்சென்னி, 15

வண்டுஇயிர் வகைஇணர் வாங்கினன் பரிவானால்,
நண்ணியார்க் காட்டுவது இதுஎனக், கமழும்நின்
கண்ணியால் குறிகொண்டாள் காய்குவள் அல்லளோ?
எனவாங்கு,
பூங்கண் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி 20

நீங்காய்; இகவாய்; நெடுங்கடை நில்லாதி;
ஆங்கே அவர்வயின் சென்றீ, அணிசிதைப்பான்
ஈங்குஎம் புதல்வனைத் தந்து.”

பறவைகள் ஓயாது ஒலிக்கும் வயலில், கதிர் முற்றி ஒலிக்கும்
செந்நெற்பயிரின் இடையே மலர்ந்திருக்கும் தாமரை மலரைச்
சாய்த்து, அதன் இதழைத் தீண்டுமளவு நீண்ட ஒரு கதிர்,
அவையத்தார் புகழ், அரங்கின்மேல் ஆடும் ஆடல் மகள்
நெற்றியில், சூட்டிய வயந்தகம் என்னும் தலைக்கோலம் போல்
தோன்றும் கழனிகளையும், நீர்த்துறைகளையும் உடைய ஊரனே!
கேள்:

பரத்தையர் மனையில் அணிந்துகொண்ட அணியோடு ஈங்கு
வந்து, எம் மகனை எடுத்து அணைத்துக்கொள்ளற்க! பவழம்
போல் சிவந்த அவன் வாயிலிருந்து வடியும் நீர், உன் அகன்ற
மார்பை நனைத்துவிடுவதால், உன் மார்பில் பூசிய சந்தனத்தால்,
உன் காதல் விளையாட்டினைக் கண்டு கொள்ளும் பரத்தை, உன்

மாப்பு நனையுமாறு உன்னைக் தழுவிய மங்கையரை நான் அறிவேன் என்று கூறி வருந்தமாட்டாளோ?

என் மகனை நீ தழுவாதே! தழுவினால், அவன் உன் மார்பில் கிடக்கும் முத்துமாலையை அறுத்துவிடுவான். அவன் அறுத்துவிட்டால், உன் அணிகளின் இயல்பால் மகளிர் உன் மாற்பைத் தழுவியதையும், தழுவாததையும் உணர்ந்துகொள்ளும் உன் பரத்தை, ஊடிச் சினக்க மாட்டாளோ?

என் மகனை வாரி எடுத்துக்கொள்ளாதே! கொண்டால், அவன் உன் தலைமாலையைப் பற்றி அறுத்து விடுவான். அவன் அது செய்துவிட்டால், தலைமாலையின் இயல்பால், கலவி இன்மையும் உண்மையும் உணர்ந்து கொள்ளும் உன் பரத்தை, நீ புணர்ந்த மகளிர் இன்னார் என்பதை இது காட்டும் எனக்கூறிச் சினந்து கொள்ள மாட்டாளோ?

என் மகனைப் பொய்யாகப் பாராட்டி நீங்காமலும், இவ்விடத்தினின்றும் அகலாமலும், இன்னமும் என் மனைவாயிலில் நிற்காதே! பரத்தையர் பண்ணி அனுப்பிய அணிகளை ஒழிக்கும் என் மகனை என்பால் தந்துவிட்டு நீ விரும்பும் அப்பரத்தையர்பால் சென்று சேர்வாயாக!

இமிழ்-ஆரவாரிக்கும். வயங்கிய-விளங்கிய. வயந்தகம்-நெற்றி அணி. புரை-போன்ற. தோய்ந்தார்-புணர்ந்தவர். சாய்குவள்-வருத்துவள். புல்லல்-அணைத்துக்கொள்ளாதே. புகல்-புகழும். பல்காழ்-பலவடம். பரிவான்-அறுப்பான். நண்ணியார்-புணர்ந்தவர். பூங்கண்-அழகியகண். இகவாய்-கடவாய். சென்றீ-செல்வாயாக.

15. அம்புலி காட்டல் இனிது!

பரத்தை வீடு சென்றிருந்த கணவன் வந்து வாயிற்புறத்தே காத்திருந்தான். அவன் வருகையை, மகனோடு குலாவிக்கொண்டிருந்த மனைவி கண்டு கொண்டாள்! உடனே அவனுக்கு அறிவுண்டாகுமாறு மகனோடு சில கூறலுற்றாள். அது இது:

“நயம் தலைமாறுவார் மாறுக; மாறாக்
கயம்தலை மின்னும் கதிர்விடு முக்காழ்ப்,
பயந்தளம் கண்ஆர யாம்காண நல்கித்

திகழ்ஒளி முத்துஅங்கு அரும்பாகத் தைஇப்,
பவழம் புனைந்த பருதி சுமப்பப் 5

கவழம் அறியா நின் கைபுனை வேழம்
புரிபுனை பூங்கயிற்றில் பைபய வாங்கி
அரிபுனை புட்டிலின் ஆங்கண்ணர்த்து ஈங்கே,
வருக! எம்பாக மகன்!
கிளர்மணி ஆர்ப்பஆர்ப்பச் சாஅய்ச் சாஅய்ச் செல்லும் 10

தளர்நடை காண்டல் இனிது; மற்று இன்னாதே,
உளம்என்னா நுந்தைமாட்டு எவ்வம் உழப்பார்
வளைநெகிழ்பு யாங்காணுங் கால்.
ஐய! காமரு நோக்கினை, அத்தாஅத்தா என்னும்நின்
தேமொழி கேட்டல் இனிது; மற்று இன்னாதே, 15

உய்வின்றி நுந்தை நலன் உணர்ச் சாஅய்ச் சாஅய்மார்,
எவ்வநோய் யாங்காணுங் கால்.
ஐய! திங்கட் குழவி! வருக! என யான் நின்னை
அம்புலி காட்டல் இனிது; மற்று இன்னாதே,
நல்காது, நுந்தை புறமாறப் பட்டவர் 20

அல்குல்வரி யாங்காணுங் கால்.
ஐய! எம்காதிற் கணங்குழை வாங்கிப் பெயர்தொறும்,
போதுஇல் வருங்கூந்தல் கொள்வதை நின்னையான்,
ஏதிலார் கண்சாய, நுந்தை வியன்மார்பில்
தாதுதேர் வண்டின் கிளைபாடத் தைஇய 25

கோதை பரிபுஆடக் காண்கும்.”

மகனே! உன்பால் கொண்டிருந்த அன்பைக் கைவிடுவார்
கைவிடுக. உன் தலையில் கிடந்து மின்னும் மூவட அணி
அழகைக் காணும் என் கண்கள், மகிழ்ச்சியால் நிறைவெய்தும்
படி, என்பால் அருள்கொண்டு உன்னைப் பெற்ற, உன்பால்
அன்பு குறையாத நான் கண்டு களிக்க, முத்துக்கள், விளிம்பில்
அரும்புகளாக வைத்து இழைக்கப்பெற்றுப் பவழத்தால் செய்த
வட்டப் பலகைமீது செதுக்கிவைத்த, உணவுண்ணக் கல்லாத,
பண்ணிய யானைப் பாவையை, யானைப் பாகனாகிய என்
மகனே! முறுக்கின கயிற்றில் வளைத்துக் கட்டி உன் கெச்சை மணி
ஒலிக்க பையப்பைய ஈர்ந்து இவண் வருக.

அணிமணிகள் ஒலிக்க, அசைந்து அசைந்து நடக்கும் உன் தளர் நடையைக் காண்பது எனக்கு இனிக்கிறது; ஆனால், தன்னிடம் அன்பு காட்டும் மகளிர் உயிரோடு வாழ்கின்றனரா என எண்ணிப் பார்ப்பதும் செய்யாத உன் தந்தையால் துன்புறும் மகளிரின் கைவளை கழன்றோடும் காட்சியைக் காண நேரின் துன்பமாம்.

ஐயனே! கண்டவர் காமுறும் காட்சி அழகு உடையயாகி, 'அத்தா! அத்தா' என்று கூறும் உன் மழலை மொழியைக் கேட்பது எனக்கு இனிக்கிறது; ஆனால், தம் பெண்மை நலத்தை உன் தந்தை நுகர்ந்துகொண்டமையால், உயிர் பிழைக்கும் வழி காணாது உடல் மெலியும் மகளிரின், துன்பத்தைக் காண்பது துன்பமாம்.

ஐயனே! நான், 'திங்கட்குழவியே! என் மகனோடு ஆட இவண் வருக!' என்று அழைத்து அம்புலி காட்டல் இனிக்கிறது; ஆனால், உன் தந்தையால், அறவே கைவிடப்பட்ட மகளிரின் துயர்மிகுதியால் உண்டான அல்குல் வரியைக் காண்பது துன்பமாம்.

ஐயனே! நீ என் காதில் குழையணியைக் கழற்றிக் கொண்டு ஓடும்போதெல்லாம், உன்னைப் பிடித்து, உன் தந்தை இல்லாமையால் மலர் இட்டு முடிக்கப்பெறாத என் வெறுங்கூந்தல் மீது, ஏற்று வைத்துக்கொள்வது, உன் தந்தையின் மார்பில், அணிந்திருக்கும் மலர்மாலையை, அதைச்சூட்டிய பரத்தையர் பார்த்துக் கண்கலங்குமாறு நீ பறித்துப் பாழாக்கும் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்வதற்கே ஆம்.

நயம்-அன்பு. தலைமாறுவார்-கைவிடுவார். கயம்-மென்மை. முக்காழ்-மூன்று வடம். தைஇ-அழுத்தி. பருதி-வட்டப் பலகை. கவழம் அறியா-உணவு உண்ணமாட்டாத. கைபுனை வேழம்-யானைப் பொம்மை. புரிபுனை-முறுக்கிப் பண்ணிய. புட்டில்-கெச்சை. கிளர்-ஒளி வீசும். எவ்வம் உழப்பார்-துன்பம் அடைவார். சாஅய்ச்சாஅய்மார்-நொந்து தளர்வார். புறம்மாற-வெறுக்க. போதுஇல்-மலர் சூடாத. தைஇய-கட்டிய. பரிபு-அறுத்து.

16. எந்தை பெயரன்!

கணவன் பரத்தை வீடு சென்றமையால் உண்டான கலக்கத்தை மகன் ஆடல் பாடல்களைக் காணும் மகிழ்ச்சியில் மறந்திருந்தாள்

ஒரு பெண். அதனால் ஒருவாறு கவலையற்றிருந்தாள் அவள் தோழியும். அந்நிலையில் அவன் வந்து சேர்ந்தான். அப்போது அவர் மூவர்க்கும் இடையே நிகழ்ந்த உரையாடல் இது:

“மைஅற விளங்கிய மணிமருள் அவ்வாய், தன்
மெய்ப்பெறா மழலையின் விளங்குபூண் நனைத்தரப்,
பொலம்பிறையுள் தாழ்ந்த புனைவினை உருள்கலன்,
நலம்பெறு கமழ்சென்னி நகையொடு துயல்வர,
உருவுஎஞ்சாது இடைகாட்டும் உடைகழல் அந்துகில், 5

அரிபொலி கிண்கிணி ஆர்ப்புஓவா அடிதட்பப்
பாலோடு அலர்ந்த முலைமறந்து, முற்றத்துக்
கால்வல்தேர் கையின் இயக்கி, நடைபயிற்றா
ஆலமர் செல்வன் அணிசால் பெருவிறல்
போல வரும் என் உயிர், 10

பெரும! விருந்தொடு கைதூவா எம்மையும் உள்ளாய்,
பெருந்தெருவில் கொண்டாடி, ஞாயர் பயிற்றத்
திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள் யாம் கேட்ப,
மருந்துஓவா நெஞ்சிற்கு அமிழ்தம் அயின்றற்றாப்
பெருந்தகாய்! கூறு சில. 15

எல்இழாய்! சேய்நின்று, நாம்கொணர்ந்த பாணன் சிதைந்து
ஆங்கே,

வாய்ஓடி ‘ஏனாதிப் பாடியம்’ என்றற்றா;
நோய்நாம் தணிக்கும் மருந்தெனப் பாராட்ட
ஓவாது, அடுத்து அடுத்து, அத்தா அத்தா என்பான் மாண,
வேய் மென்தோள் வேய்த்திறம் சேர்த்தலும், மற்றுஇவன், 20

வாய் உள்ளிற் போகான் அரோ.
உள்ளி, உழையே ஒருங்கு படைவிடக்
கள்ளர் படர்தந்தது போலத், தாம்எம்மை
எள்ளுமார் வந்தாரே ஈங்கு.
ஏதப்பாடு எண்ணிப் புரிசைவியல் உள்ளோர், 25

கள்வரைக் காணாது கண்டேம் என்பார் போலச்
சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவல்; நின்
ஆணை கடக்கிற்பார் யார்?

அதிர்வில் படிநுளருக்கி வந்துஎன் மகன்மேல்,
முதிர்பூண் முலைபொருத ஏதிலாள் முச்சி 30

உதிர்ந்துகள் உக்க நின்ஆடை ஒலிப்ப
எதிர்வளி நின்றாய் நீசெல்.
இனி, எல்லா! யாம் தீதிலேம் என்று தெளிப்பவும் கைந்நீவி
யாதொன்றும் எம்கண் மறுத்தர இல்லாயின்,
மேதக்க எந்தை பெயரினை யாம் கொள்வேம் 35

தாவா விருப்பொடு கன்று யாத்துழிச் செல்லும்
ஆபோல் படர்தக நாம்.”

பவழமணி போன்ற அழகிய வாய், மழலை மொழிகளை வழங்கும்போது வழியும் நீரால், மார்பு அணிகளை நனைக்க தலையில் பிறை வடிவில் செய்யப்பட்ட அணியிலிருந்து தொங்கும் சுட்டி என்னும் அணி, முத்துவடங்களோடு அசைய, உன் திருமேனியைப், பிறந்த மேனியாகவே முழுதும் காட்டும் வண்ணம் கழன்ற அழகிய கிண்கிணியின் ஒலிக்கு மாறாமல் அடி எடுத்து வைக்கும் உன் கால்களைத் தளைக்க, என்னிடம் பால் உண்பதையும் மறந்து முற்றத்தில், நடைதேர் உருட்டி, நடை பயின்று, ஆலமர் கடவுள் மகனாகிய முருகன் போல் வரும் என் உயிரே!

விருந்தினரை வரவேற்கும் வேலை மிகுதியால் கை ஓயாத என்னையும் நினையாமல், செவிலித்தாயர் பெரிய தெருவில் உன் அறிவின் திறனைப் புகழ்ந்தும் பாராட்டியும் கற்பிக்க, நீ கற்ற சொற்களை உன் மழலைமொழி கேட்டுப் பெற்ற இன்பத்தால் நிறைவு காணாத என் நெஞ்சம், அமிழ்தை உண்டாற்போல் பேரின்பம் கொள்ளுதற் பொருட்டு, அச்சொற்களுள் சிலவற்றையேனும் கூறுவாயாக.

தோழி! இசை வளர்க்கும் இனிய நோக்கம் குறித்து நாம் கொண்டு வந்த பாணன், இங்கு வந்ததும் இசைத் தொழிலை மறந்து நம் தலைவருக்குப் பரத்தையரைத் தேடித் திரிவதையே தொழிலாகக் கொண்டு, ஏனாதிப் பாடியம் என்ற பரத்தையர் சேரியிலேயே குடியாய் இருப்பதால், ஒருநாள், “பாணா! நீ யாண்டுள்ளாய்?” என்று வினவ, வாய் மறந்து, “ஏனாதிப் பாடியத்தில் உள்ளேம்” என்று கூறியதுபோல், நாம் நம் காதல் நோய்க் கவலையைப் போக்கும் மருந்தெனக் கருதி இவனைப் பாராட்ட விடாமல் அடிக்கடி, அப்பா! அப்பா! என்று கூறும்

இம்மகனை, என் தோள்மீது, ஏற்றி வைத்திருக்கும்போதும், நம் தலைவன் பெயர் இவன் வாயைவிட்டுப் போகாது போல் தோன்றுகிறது. இதற்கு யாம் என்ன செய்வது?

மகன் தொடர்ந்து அப்பா அப்பா என அழைத்தாலும் தோழி ஏதும் கூறாது வாய்மூடிக் கிடப்பதாலும், தலைவன் வந்துள்ளான் என்பதை அறிந்து கொண்ட அவள், “கள்வர், தம் கைத்திறம் செல்லக்கூடிய இடத்தைத் தேர்ந்து, ஆங்குள்ளார்மீது தம் படைக்கலங்கள் அனைத்தையும் ஒரு சேரவிட்டு அழிக்க வருவதுபோல், இவர், நம்மையெல்லாம் எள்ளி நகைத்தற் பொருட்டு வந்தனரோ?” என்று கேட்டாள்.

அது கேட்ட அவன், ஊரைக் காக்கும் காவலர், கள்வர் களைக் காணாதபோதும், அவரால் வரும் ஏதங்களை எண்ணிக் “கள்வரைக் கண்டேம். கள்வரைக் கண்டேம்” எனக் கூறுவது போல், “நான் செய்யாத ஒரு குற்றத்தைச் செய்ததாகக் கூறிச் சினவாதே; உன் ஆணையை மீறவல்லவர் யார்?” என்று பணிந்து கூறினான்.

அது கேட்ட தலைவி, “அஞ்சாது செய்யும் வஞ்சனையால் என்னை வருத்தி, என்பால் விருப்பம் கொண்டு வராது, என் மகன்மேல் விருப்பம்கொண்டு, உன் பரத்தையின் கூந்தலி லிருந்து உதிர்ந்த மகரந்தத் தூள்கள் சிந்திக்கிடக்கும் உன் மேலாடை, அலையும் வண்ணம் எதிர்க்காற்றில் வந்து என் எதிரே நிற்பவனே! ஈண்டு நில்லாது இப்போதே சென்றுவிடு” என்றாள்.

அது கேட்ட அவன், “ஏடி! நான் ஏதும் தீது செய்திலேன்” என்று சூள் உரைக்கவும், அதையும் மீறி, என்பால் நீ கொண்ட சினத்தைச் சிறிதும் கைவிடமாட்டாயேல், தன் கன்றினிடம் விரைந்தோடும் பசுப்போல், மிக்க மேன்மைப்பாடுடைய எந்தையின் பெயர் பூண்டிருக்கும் என் மகனை அணைத்துக் கொள்ளச் செல்வோம் வருக!

அவ்வாய்-அழகிய வாய். மெய்பெறா-பொருள் செறியாத. உருள்கலன்-சுட்டி. எஞ்சாது-முழுமையும். அரிபொலி-பரலால் அழகு பெற்ற. தட்ப-தடுக்க. அலர்ந்த-பருத்த. பெருவிறல்-முருகன். கைதூவா-கை ஓயாத. ஞாயர்-செவிலித்தாயர். வாய்ஓடி-வாய்மறந்து. ஏனாதிப்பாடி-ஒரு பரத்தையர் சேரி. வாய் உள்ளல்-வாயினின்றும் உழையே-கோட்டையின் உள்ளே. கடக்கிற்பார்-மீறுபவர். படிறு-வஞ்சனை. எருக்கி- வருத்தி. எதிர் வளி-எதிர்க்காற்று. கைநீவி-கைகடந்து. தாவா- குறையாத.

17. நகைமுகம் காட்டு!

மகனோடு கோயிலுக்குச் சென்ற தோழி, காலம் கழித்து வந்தமை குறித்து, அவளைச் சினந்து கொண்டிருந்த ஒரு பெண், பரத்தை வீடு சென்ற கணவன் வரக்கண்டு, காணாள்போல் கூறியது இது:

“ஞாலம் வறம்தீர்ப் பெய்யக் குணக்குள்பு
காலத்தில் தோன்றிய கொண்டிழைப்போல் எம்முலை
பாலொடு வீங்கத் தவநெடிது ஆயினை;
புத்தேளிர் கோட்டம் வலம்செய்து இவனொடு
புக்கவழி எல்லாம் கூறு. 5

கூறுவேன்; மேயாயே போல வினவி வழிமுறைக்
காயாமை வேண்டுவல் யான்.

காயேம்,

மடக்குறு மாக்களோடு ஓரை அயரும்
அடக்கமில் போழ்தின்கண் தந்தை காமுற்ற 10

தொடக்கத்துத் தாய்உழைப் புக்காற்கு, அவளும்
மருப்புப்பூண் கையுறை யாக அணிந்து,
‘பெருமான்! நகைமுகம் காட்டு’ என்பாள், கண்ணீர்
சொரிமுத்தம் காழ்சோர்வ போன்றன; மற்றும்,
வழிமுறைத் தாய்உழைப் புக்காற்கு அவளும், 15

மயங்கு நோய் தாங்கி, மகன்எதிர் வந்து
முயங்கினள்; முத்தினள் நோக்கி நினைந்தே
“நினக்கு யாம் யாரேம் ஆகுதும்? என்று
வனப்புறக் கொள்வன நாடி அணிந்தனள்;
ஆங்கே “அரிமதர் உண்கண் பசப்பநோய் செய்யும் 20

பெருமான் பரத்தைமை ஒவ்வாதி” என்றாள்,
அவட்கு இனிதாகி விடுத்தனன், போகித்
தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயும் மற்றீதோர்
புலத்தகைப் புத்தேளில் புக்கான்: அலைக்குஒரு
கோல்தா; நினக்கு அவள் யாராகும்? எல்லா! 25

வருந்தியான் நோய்கூர, நுந்தையை என்றும்
பருந்து எறிந்தற்றாகக் கொள்ளும், கொண்டாங்கே,
தொடியும் உகிரும் படையாக, நுந்தை
கடியுடை மார்பில் சிறுகண்ணும் உட்காள்
வடுவும் குறித்தாங்கே செய்யும்; விடுஇனி 30

அன்ன பிறவும், பெருமான்! அவள்வயின்
துன்னுதல் ஓம்பித் திறவதின் முன்னிநீ
ஐயம் இல்லாதவர் இல்ஓழிய, எம்போலக்
கையாறு உடையவர் இல்அல்லால் செல்லல்;
அமைந்தது இனி நின் தொழில்.” 35

அவள்: மழை இல்லாமையால் வந்த வறட்சி நீங்க,
கூதிர்க்காலத்தில், கிழக்கே எழும் கார் மேகம்போல்,
கொங்கைகள் பால் பெருத்து வீங்கும்படி நீ மிகவும்
காலங்கழித்து வந்துள்ளாய்; கோயிலை வலம்வந்து வணங்கிய
பின்னர், இவனோடு, நீ போய்வந்த இடம் ஒன்றையும்
ஒளியாமல் கூறு.

தோழி: கூறுகிறேன். கேட்ட பிறகு சினவாதிருக்கும்படி
வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

அவள்: சினவேன்; கூறு.

தோழி: சிறுமியரோடு ஆடி மகிழும், மனத்தை அடக்காது, அது
விரும்பும்படியெல்லாம் அலைந்து திரியும் இளம் பருவத்தில்,
இவன் தந்தையால் காமுறப்பட்டவரும், காதல் விளையாட்டில்
தொடக்கப் பருவத்தினருமாய ஒரு தாய் வீட்டிற்குச் சென்றான்;
அவள் இவன் கையில் இடப இலைச் சினை பொறித்த
மோதிரத்தை இட்டு, “பெருமானே! சிரித்த உன் முகத்தைச்
சிறிதே காட்டு” என்று கேட்டு நின்றவளுடைய கண்களிலிருந்து
உதிர்ந்த நீர், முத்து வடத்திலிருந்து முத்துக்கள் அறுந்து சிந்துவன
போல் தோன்றிற்று.

பிறகு, அவளுக்குப் பிறகு தாயாம் தகுதி பெற்றவள்பால்
சென்றான். இவனைக் கண்ணுற்றதும், அவள் தன் காம நோயை
ஒருவாறு தாங்கிக்கொண்டு, இவனைத் தழுவிக்கொண்டாள்;
முத்தமும் கொண்டாள். பிறகு இவன் தந்தை தன்னைக்
கைவிட்டு விட்டமையால், இவனுக்குத் தாயாம் உரிமை தனக்கு
இப்போது இல்லை என்பதை உணர்ந்து, “மகனே! உனக்கு இனி

நான் யாரோ?” எனக் கூறியவாரே, இவனால் எவ்வளவு தாங்க முடியுமோ அவ்வளவு அணிகளைச் சூட்டிவிட்டு, “மகனே! மகளிர் கண்கள் பசந்து பாழாகும்படி, அவர்க்குக் காம நோய் அளித்துக் கொடுமை செய்யும் உன் தந்தை குணத்தை நீ ஒரு சிறிதும் கொள்ளற்க” எனக்கூறி விடை கொடுத்தான்.

அவளுக்கு, அவள் மனம் மகிழுமாறு மறுமொழி அளித்து விட்டு, தன்னை நம்பினும் சிறந்தவளாகக் கருதி நம்மைச் சினக்கும் புதியவள் மனைக்குப் போனான்.

அவள்: அப்படியா செய்தி! ஏடி! இவனை அடிக்க ஒருகோல் கொண்டு வா. ஏடா! உனக்கு அவள் என்ன உறவு? எந்நேரமும் நான் வருந்தும்படி, உன் தந்தையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு, தன் தொடியும் நகமுமே படைக்கலங்களாக, உன் தந்தையின் மார்பில், சிறிதும் அஞ்சாமல், தான் நினைத்தபடியே புண்ணாக்கி வடுப்படுத்துவாள். ஏடா! நடந்தது நடந்துவிட்டது; அழுகையை நிறுத்து. இதுபோலும் தகாதன செய்வதையும் விட்டு விடு. அவள் மனைக்குப் போவதை மறந்துவிடு. அது மட்டுமன்றி; நீ செல்லக்கூடிய வீடுகளிலும் செல்லத் தகுதியுடைய வீடுகள் யாவை என்பதை எண்ணிப் பார்த்து, உன் தந்தையின் நட்பைப் பெறுவதில் சிறிதும் ஐயங்கொள்ளாத பரத்தையர் மனையை அறவே மறந்து விட்டு, என்னைப்போல், உன் தந்தையின் அன்பை இழந்து செயல் இடித்து சிந்தை நோவார் வீடல்லது, மற்றையோர் வீடுகளுக்குச் செல்லாதே! நன்றி; வீட்டைவிட்டு வெளியே சென்று உலாவிவரும் நல்வாய்ப்பு உனக்கு இன்றோடு ஒழிந்துவிட்டது.

தவநெடிது ஆயினை-மிகவும் நீட்டித்தாய். புத்தேளிர் கோட்டம்- கோயில். மேயாயே போல-விரும்பினவள்போல். தலைக்கொண்டு-மாறுபட்டு. புலத்தகை-புலக்கும் இயல்பு. புத்தேள்-புதியவள். சிறு கண்ணும்-சிறிய இடமும். உட்காள்- அஞ்சாது. துன்னுதல்-நெருங்குதல். கையாறு-இழந்த துன்பம். அமைந்தது-முடிந்தது.

18. நீட்டித்த காரணமென்?

மாலையில் மகனை விளையாடவிட்டு அழைத்துவரச் சென்ற தோழி, காலம் தாழ்த்தி வர, அவ்வாறு வந்தமைக்கு யாது காரணம் என்று தாய் கேட்க, “வரும் பொழுது இவன் நம் தலைவர் விரும்பும் பரத்தையின் மனைபுகுந்தான்” என்று தோழி

உரைக்க. அதுகேட்டு அவள் அவனைச் சினக்கும்போது, பரத்தை வீடு சென்றிருந்த கணவன் வர மேலும் சினந்து கூறியது இது:

“பெருந்திரு நிலைஇய, வீங்குசோற்று அகன்மனைப்
பொருந்து நோன்கதவுஒற்றிப், புலம்பி, யாம் உலமர
இளையவர் தழுஉஆடும் ஏக்கர்வாய் வியன் தெருவின்
விளையாட்டிக் கொண்டு வரற்கு எனச் சென்றாய்,
உளைவுஇலை, ஊட்டல் என் தீம்பால் பெருகும்
அளவெல்லாம் 5

நீட்டித்த காரணம் என்?

கேட்டீ!

பெருமடல் பெண்ணைப் பிணர்த்தோட்டுப் பைங்குரும்
பைக்

குடவாய்க் கொடிப்பின்னல் வாங்கித் தளரும்
பெருமணித் திண்தேர்க் குறுமக்கள் நாப்பண் 10

அகன்நகர் மீள்தருவா னாகப், புரிஞெகிழ்பு,
நீல நிரைப்போது உறுகாற்கு உலைவன போல்
சாலகத்து ஒல்கிய கண்ணார், உயர்சீர்த்தி
ஆல்அமர் செல்வன் அணிசால்மகன் விழாக்
கால்கோள் என்று ஊக்கிக், கதும் என நோக்கித் 15

திருந்தடி நூபுரம் ஆர்ப்ப இயலி, விருப்பினால்
கண்ணும் நுதலும் கவுளும் கவவியார்க்கு
ஒண்மை எதிரிய அங்கையும் தண்ணெனச்
செய்வன சிறப்பின் சிறப்புச் செய்து, இவ்இரா
எம்மொடு சேர்ந்து சென்றீவாயால்; செம்மால்! 20

நலம் புதிது உண்டு உள்ளா நாண்இலி செய்த
புலம்பு எலாம் தீர்க்குவேம்மன் என்று இரங்குபு
வேற்று ஆனாத் தாயர் எதிர்கொள்ள, மாற்றாத
கள்வனால் தங்கியது அல்லால், கதியாதி;
ஒள்இழாய்! யான் தீது இலேன். 25

எள்ளலான், அம்மென் பணைத்தோள் நுகர்வேய்ந்த

கண்ணியோடு

எம்இல் வருதியோ? எல்லா! நீ; தன்மெய்க்கண்

அம் தீம் சொல் நல்லார் அணிந்த கலம்காட்டி,

முந்தை இருந்து மகன்செய்த நோய்த்தலை

வெந்த புண் வேல் எறிந்தற்றால், வடுவொடு

30

தந்தையும் வந்து நிலை.”

அவள்: ஒருபால் செல்வமும், ஒருபால் பெருஞ்சோறும் குவிந்து கிடக்கும் நம் வீட்டின் வாயிற் கதவை அடைந்து, உங்களை எதிர்நோக்கி நான் தனியே இருந்து வருந்த, மகனைச் சிறுவர்கள் விளையாடும் மணல் பரந்த பெரிய தெருவிற்குக் கொண்டு போய் விளையாட்டுக் காட்டி வரச் சென்ற நீ, மகனுக்கு ஊட்டவேண்டிய பால் ஊட்டப் பெறாமல் பெருகித் தானே சுரக்கும்வரை, வாராமல் நீட்டித்த காரணம் யாது?

தோழி: கூறுகிறேன் கேள். பனை மரத்தின் மட்டைகளுக்கு இடையே உள்ள குடம்போன்ற வடிவுடைய, காய்களைப் பின்னிக்கிடக்கும், கொடிகளை ஈர்த்து ஈர்த்துத் தளர்ந்து விளையாடும் சிறுவர்கள் சூழ்ந்து வர, அவர் நடுவே இவன், தேர் ஏறித் தெருவழியே திரும்பி வரத்தொடங்கினான். அரும்புகளை வரிசை வரிசையாக ஈன்ற கருநீல மலர்க்கொடி, மலர்ந்து, அடிக்கும் காற்றால் அலைப்புண்டு ஆடி அசையும் காட்சியைக் காட்டுவதுபோல் சாளரங்களின் அகத்தே இருந்து வீதியை விழித்துப் பார்க்கும் மகளிர், ஆலின்கீழ் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானின் செல்வச் சிறுவன் முருகன் திருவிழாத் தொடங்கி விட்டதோ எனக்கருதி மனம் களித்து, விரைந்து வெளியே வந்து பார்க்க, இவனாதல் அறிந்து, சிலம்புகள் ஆரவாரிப்ப, அணுகி, இவனுடைய கண், நுதல், கன்னம், கை ஆகிய உறுப்புகளைத் தழுவி இன்புற்று, “எம் தலைவா! இன்று இரவு எம்மோடு தங்கிச் செல்வாயாக; தங்கினால், எம் பெண்மை நலம் அனைத்தும் நுகர்ந்து நீங்கிவிட்ட நாணிலியாகிய உன் தந்தை, எமக்குச் செய்த கொடிய துன்பத்திலிருந்து தப்பிப் பிழைத்து விடுவோம்” என்று இரங்கிக் கூறி வேண்டி அழைக்க, அவர் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்ட இவனால், சிறிதுபொழுது தங்க வேண்டி வந்ததே அல்லாது, நான் எக்குற்றமும் செய்திலேன்.

அவள்: “ஏடா! உன் தாய்மார் சூட்டிய தலைமாலையோடு எம் வீட்டுக்குள் வருவையோ?” எனக்கூறிச் சினக்கும் அந்நிலையில் கணவனும் வந்துவிடவே, “தன் மேனியில், பரத்தையர் அணி செய்துவிட்ட தன் அழகைக் காட்டி, மகன் என் முன்னே நின்று செய்யும் துன்பத்திற்கு மேலாக, இவன் தந்தை, பரத்தையர் பண்ணி அனுப்பிய புண்வடுவோடு வந்து நிற்பது, வெந்த புண்ணில் வேல் நுழைந்ததுபோல் உளது;

நோன்-வலிய. உலமர-வருந்த. உளைவு-கவலை. தோடு-இலை. நாப்பண்-நடுவே. போது-மலர்கள். உலைவன- அசைவன. சாலகம்-சாளரம். கால்கோள்-தொடக்கம். நூபுரம்- சிலம்பு. கதியாகி-சினவாதே. நோய்த்தலை-நோய்க்கு மேலும்.

19. யானே தவறுடையேன்!

‘கோயிலை வலம்வரப் பண்ணி விரைந்து வீடு வந்து சேர்’ என்று தோழிக்கு ஆணையிட்டு, அவளோடு அனுப்பிய மகன், பரத்தையர் இட்டு அனுப்பிய மோதிரத்தோடும் தொடியோடும் வரக்கண்டு, தலைவி சினந்து கூறியது இது:

“உறுவளி தூக்கும் உயர்சினை மாவின்
நறுவடி ஆர்இற் றவைபோல் அழியக்
கரந்துயான் அரக்கவும், கைநில்லா வீங்கிச்,
சுரந்தஎன் மென்முலைப்பால் பழுதாக, நீ
நல்வாயில் போத்தந்த பொழுதினான், எல்லா! 5

கடவுட் கடிநகர் தோறும் இவனை
வலங்கொளீஇ வாஎனச், சென்றாய், விலங்கினை
ஈரம் இலாத இவன் தந்தை பெண்டிருள்
யார்இல் தவிர்ந்தனை? கூறு.
நீருள், அடைமறை ஆய்இதழ்ப் போதுபோல் கொண்ட 10

குடைநிழல் தோன்றும் நின் செம்மலைக் காணாஉ,
‘இவன் மன்ற’ யான்நோவ உள்ளம் கொண்டு, உள்ளா
மகன் அல்லான் பெற்றமகன், என்று அவன் நகர்
வாயில்வரை இறந்து போத்தந்து, தாயர்
தெருவில் தவிர்ப்பத், தவிர்ந்தனன்; மற்று அவர் 15

தத்தம் கலங்களுள் கையுறை என்று இவற்கு
ஒத்தவை ஆராய்ந்து அணிந்தார்; பிறன் பெண்டிர்

ஈத்தவை கொள்வானாம் இஃது ஒத்தன்; சீத்தை!
செறுத்தக்கான் மன்ற பெரிது,
சிறுபட்டி, ஏதிலார் கைஎம்மை எள்ளுபு நீ தொட்ட 20

மோதிரம் யாவோ? யாம் காண்கு.
அவற்றுள், நறாவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற்கு ஏற்பச்
சுறா ஏறு எழுதிய மோதிரம் தொட்டாள்,
குறிஅறிந்தேன்; காமன்கொடி எழுதி, என்றும்
செறியாப் பரத்தை இவன்தந்தை மாப்பில் 25

பொறி ஒற்றிக்கொண்டு ஆள்வல் என்பது தன்னை
அறீஇய செய்த வினை,
அன்னையோ! இஃது ஒன்று
முந்தைய கண்டும் எழுகல்லாத என்முன்னர்
வெந்த புண்வேல் எறிந்தற்றா; இஃதுஒன்று 30

தந்தை இறைத்தொடி மற்றுஇவன் தன்கைக்கண்
தந்தார் யார் எல்லாஅ! இது?
இஃதுஒன்று! எனஒத்துக் காண்க பிறகும் இவற்கு என்னும்
தன்னலம் பாடுவி தந்தாளா? நின்னை
இது தொடுக என்றவர் யார்? 35

அஞ்சாதி; நீயும் தவறிலை; நின்கை இதுதந்த
பூ எழில் உண்கண் அவளும் தவறிலன்;
வேனில் புனல் அன்ன நுந்தையை நோவார் யார்?
மேல்நின்றும் எள்ளி, இது இவன் கைத்தந்தாள்
தான் யாரோ என்று வினவிய, நோய்ப்பாலேன் 40

யானே தவறுடையேன்.”

அவள்: மாமரத்தின் உயர்ந்த கிளையில் உள்ள வடு
மாங்காய்கள், காம்பற்று உதிர்ந்தபோது அவற்றிலிருந்து பால்
சுரந்து பெருகுவது போல், பால் பீறிப் புறப்பட, அது
தெரியாதபடி கைகளால் நன்கு அரக்கவும், அடங்காமல்,
பெருகிச் சுரக்கும் என் முலைப்பால் உண்ணாமல் பழுதாகும்
படி, நீ நம் வாயிலைக் கடந்துபோகும்பொழுது, “ஏடி!
இவனைக் கடவுளர் வாழும் கோயில்கள்தோறும் வலமாகக்
கொண்டு சென்று அழைத்து வருக’ என ஆணையிட்டு
அனுப்பச் சென்ற நீ, என் ஆணையை மீறிவிட்டாய்! இவன்

தந்தைக்குரிய பரத்தையருள், எவள் வீட்டில் இதுகாறும் தங்கியிருந்தாய்? கூறு அதை.

தோழி: நீர்நிலையில் உயர்ந்து நிற்கும் இலையடியில் மலரும் தாமரை மலர்போல், தூக்கிப் பிடித்த கொடையின் கீழ்த் தோன்றும், உன் மகனைக்கண்டு, 'இவன், நான் துயர்கொள்ள, என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு, பிறகு அறவே மறந்துவிட்டவனுடைய மகனே ஆவன் என்று கூறியவாறே, தலைவாயிலையும் கடந்து வந்து தெருவில் தடுத்து நிறுத்த, இவன் அங்கேயே தங்கி விட்டான். அம்மட்டோ! தடுத்து நிறுத்திய அத்தாய்மார் தாங்கள் அணிந்திருந்த அணிகளாள், இவனுக்கு ஏற்புடைய அணிகளை ஆராய்ந்து அணிவித்தனர்.

அவள்: என்னைக் கைவிட்டு எனக்கு அயலானாகிவிட்ட ஒருவனுடைய மனைவிமார் அளித்ததை இவன் வாங்கி வந்தானாம்! சீச்சீ! இவன் நம்மால் வெறுத்து ஒதுக்கத் தக்கவனே ஆவன்!

ஏ, பட்டி மகனே! பரத்தையர் என்னை எள்ளி நகைத்தற் பொருட்டு, உன் கையில் தொட்டு இட்ட மோதிரம் எது? நான் அதைப் பார்க்கவேண்டும். காட்டு!

இம்மோதிரங்களுள், உன் சிவந்த விரலுக்குப் பொருந்துமாறு, சுறாமீன் வடிவம் தீட்டப்பெற்ற இம்மோதிரத்தை இட்டவன் மனக்குறிப்பை, நான் அறிந்து கொண்டேன்; 'காமன் கொடியாகிய சுறாமீன் வடிவை இவன் தந்தை மார்பில் இலச்சினையாக அழுத்தி அவனை நான் என்றென்றும் அடிமைகொள்வேன்' எனக் கூறும் தன் சூளுரையை நான் அறியச்செய்தது அது.

ஏடா! நீயும் அதற்கு உடன்பட்டவன்தானோ? நன்று! இது நாமே செய்துகொண்ட வினை!

என் கண்முன்னே நிற்கும் இவ்விகழ்ச்சிகளைக் கண்டும் அவற்றைக் கடிய எழுமாட்டாது தலைகவிழ்ந்து நிற்கும் என்முன், வெந்த புண்ணில் வேல் எறிந்ததுபோல், இதோ வேறு ஒன்றும் காட்சி அளிக்கிறது. 'ஏடா! இவன் தந்தையின் முன்கையில் கிடந்த இத்தொடியை, இவன் கையில் இட்டவர் யாவர்? பிறர் எவ்வளவு உயர்ந்தவராயினும், எவ்வளவு உரிமையுடையவராயினும் தலைவன் என்னோடு உறவு கொண்டுவிட்ட பின்னர்,

அத்தலைவனுக்கு, அவரும், என்னைப்போல் ஒரு தன்மையரே' என்று கூறித் தற்பெருமை கொள்வாள் ஒருத்தி தந்தாளோ இதை?

ஏடா! உனக்கு இதை இடுமாறு கூறியவர் யாவர்?

ஏடா! நடந்தது நடந்துவிட்டது. இவரை இங்கே வருக என்று அழைத்தவர் யாரோ?

என்பால் பாராட்டைக் கேட்டு மகிழ்ந்தவனே! நான் பாராட்டித் தரும் பாலில் ஒரு சிறிது குடிப்பாயாக!

பால் உண்ண மறுக்கும் உன்னை யாரேனும் சினந்து கொண்டால், அவன் சினத்தை மாற்றி, அவரை மகிழ்ச்சியுறச் செய்யும் உன் புகழைப் பாராட்டும் பெரிய பாராட்டுரைகளைக் கேட்டு மகிழ்வதோடு, உன் தாய்மார்க்குரிய பாலையும் பருகுவாயாக! அதையும் நானே தண்டி அளிப்பேன்.

உறுவளி-பெருங்காற்று. தூக்கும்-அசைக்கும். ஆர்இற்று-காம்பற்று. விலங்கினை-தவறி விட்டாய். ஈரம்-அன்பு. அடை-இலையால். சீத்தை-கைவிடத் தக்கவன். இறை-முன்கை. தன்னலம் பாடுவி-தன் புகழ் பாடுவாள். நோய்ப்பாலேன்-துன்பத்திற்குள்ளான நான்.

20. உவகைக் கூத்து!

கணவன் பரத்தை வீடு சென்ற கலக்கம் தோன்றாமை குறித்து, மகனுக்குப் பாராட்டிப் பாலூட்டும் பணியைத் தானே மேற்கொண்டிருக்குங்கால், கணவன் வரக்கண்டு, மனைவி மனம் வெறுத்துக் கூறியது இது:

“காலவை, சுடுபொன் வளைஇய ஈரமை சுற்றொடு

பொடியழல் புறந்தந்த செய்வுறு கிண்கிணி;

உடுத்தவை,கைவினைப் பொலிந்த காசமை

பொலங்காழ்மேல்

மையில் செந்துகிர்க் கோவை, அவற்றின்மேல்

தைஇய பூந்துகில் ஐதுகழல் ஒருதிரை;

5

கையதை, அலவன் கண்பெற அடங்கச் சுற்றிய

பலவுறு கண்ணுள் சிலகோல் அவிர் தொடி;

பூண்டவை, எறியா வாளும், எற்றா மழுவும்

செறியக் கட்டி ஈரிடைத் தாழ்ந்த

பெய்புல மூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிரின்

10

மையற விளங்கிய ஆனேற்று அவிர்நூண்;
 சூடின, இருங்கடல் முத்தமும், பன்மணி பிறவும் ஆங்கு
 ஒருங்குடன் கோத்த உருளமை முக்காழ்மேல்
 சுரும்பார் கண்ணிக்குச் சூழ் நூலாக,
 அரும்பவிழ் நீலத்து ஆயிதழ் நாணச் 15

சுரும்பாற்றுப் படுத்த மணிமருள் மாலை,
 ஆங்க அவ்வும் பிறவும் அணிக்கு அணியாக நின்
 செல்வறு திண்தேர்க் கொடுஞ்சினை கைப்பற்றிப்
 பைபயத் தூங்கும் நின்மென்விரல் சீறடி
 நோதலும் உண்டு, ஈங்கு என்கை வந்தீ; 20

செம்மால்! நின் பால் உண்ணிய;
 பொய்போர்த்துப் பாண்தலையிட்ட பலவல் புலையனைத்
 தூண்டிலா விட்டுத் துடக்கித் தான் வேண்டியார்
 நெஞ்சம் பிணித்தல் தொழிலாத் திரிதரும்
 நுந்தைபால் உண்டி சில. 25

நுந்தைவாய், மாய்ச்சூள்தேறி மயங்குநோய் கைமிகப்
 பூவெழில் உண்கண் பனிபரப்பக், கண்படா
 ஞாயர்பால் உண்டி சில.
 அன்னையோ! யாம்எம்மகனைப் பாராட்டக் கதுமெனத்
 தாம் வந்தார் தம்பாலவரோடு; தம்மை 30

வருகென்றார் யார்கொலோ ஈங்கு?
 என்பாலல், பாராட்டு உவந்தோய்! குடியுண்டித்தை, என்
 பாராட்டைப் பாலோ சில.
 செருக்குறித்தாரை உவகைக் கூத்தாட்டும்
 வரிசைப் பெரும்பாட்டொடு எல்லாம் பருகீத்தை; 35

தண்டுவென் ஞாயர் மாட்டைப் பால்.”

சிறந்த என் மகனே! உன் காலில் கிடப்பன சுட்டபசும்
 பொன்னால் பண்ணிய காற்சரியோடு கூடிய நிறம் ஊட்டிப்
 பண்ணப்பட்ட சதங்கை. நீ உடுத்திருப்பவை, கைத்தொழில்
 வளத்தால் கவின்பெற்ற, பொன் மணிகளை வரிசையாகக் கோத்த
 மணிவடத்தின்மேல், அழுக்கறத்தீட்டிய சிவந்த பவள மாலை.
 இவை இரண்டிற்கும் மேலே, வழக்கிவிழும் பூந்துகிலாடை. உன்

கையின்கண் உள்ளது நண்டின் கண்கள் போல் காட்சி அளிக்குமாறு, ஆக்கிய அழகிய பொற்றொடி. கழுத்தில் அணிந்திருப்பது, வாள் போலவும் மழுப்போலவும் பண்ணிய அணிகளை நெருக்கமாகக் கட்டி, அவ்விரண்டினுக்கும் இடையே தொங்கும்படி, தம்பளப்பூச்சியின் மேனிபோன்ற செந்நிறப் பவழத்தில், ஆனேற்று உருவம் அமைந்த ஆரம். சூடப்பெற்றவை முத்தையும் நவமணிகளையும் ஒருங்கு கோத்து உருள் வடிவில் ஆக்கிய மூவடம்; அதற்குமேல் மலர்மாலை. இவை இரண்டினுக்கும் இடையே, அரும்பற மலரும் நீலமலர் நாணுமாறு, நீலமணியோ என மருளுமாறு ஆக்கிய நீலமணிமாலை.

இவையும், இவைபோல்வன பிறவும், உன் அழகிற்கு அழகு செய்ய, அலைந்து திரிந்தால், சின்னம் சிறு கால்கள் வருந்தினும் வருந்தும்; ஆகவே, நடை தேரின் கைப்பிடையைப் பற்றிக் கொண்டு, பையப்பைய அசை நடையிட்டுப் பால் உண்ண வருக!

பண்ணிசைக்கும் தொழிலால் தன் வஞ்சனைகளையெல்லாம் மறைத்துவிட்டுப் பரத்தையரை வயப்படுத்தும் தொழில்களில் வல்லனாகிவிட்ட பாணனைத் தூண்டிலாகப் போட்டு விரும்பும் பரத்தையரைக் கைப்பற்றி, அவர் உள்ளத்தைக் கவர்வதையே தொழிலாகக் கொண்டு திரியும் தந்தைக்கு உரிய பங்குப் பால் இது. இதில் சிறிது உண்!

தந்தை கூறும் பொய்ச் சூள்களை நம்பி, காமநோய் பெருகவே, தம் கண்கள் ஒளியிழந்து நீர் சொரிய, உறக்கத்தைக் கைவிட்ட உன் தாய்மார்க்குரிய பங்குப் பால் இது. இதில் சிறிது உண்!

நான் என் மகனைப் பாராட்டிக் கொண்டிருக்க, அவர் தோழர்கள் புடைசூழ வந்து சேர்ந்தார்; நன்று மகனே! அஞ்சாதே; நீயும் தவறுடைய அல்லை; உன் கையில் இதைக் கொடுத்த பரத்தையும் தவறுடையவள் அல்லள், வேனிற் காலத்தில் ஆற்றில் ஓடும் நீர் அனைவர்க்கும் உரிமையாவது போல், எல்லோர்க்கும் உரியனாகிவிட்ட உன் தந்தையை நொந்துகொள்வார் இங்கு ஒருவரும் இல்லை. 'என்னினும் சிறந்தவளாகி, என்னை எள்ளி நகைத்து, இவன் கையில் இதைக் கொடுத்தவர் யார்?' என்று கேட்டு வருந்தும் நானே தவறுடையேன்!

ஈரமை-இரண்டாய் அமைந்த. சுற்று-ஒரு காலணி. காழ்-மாலை. துகிர்-பவளம். தைஇய-உடுத்த. அலவன்-நண்டு. கோல்-அறுப்புத் தொழில். மூதாய்-தம்பளப்பூச்சி. காழ்-வடம். சுரும்பாற்றுப் படுத்த-வண்டுகள் மொய்க்காத. தூங்கும்-அசையும். வந்தீ-வருக. உண்ணிய-உண்ண. பலவல்-பல தொழில் வல்ல. துடக்கி-வலிதிற் கைப்பற்றி. பனி-நீர். கதுமென-திடுமென. குடியுண்டித்தை-குடிப்பாயாக. உவகைக் கூத்தாடும்-மகிழ்ச்சி செய்யும். வரிசைப் பெரும் பாட்டு-பெரிய பாராட்டு. பருகீத்தை-சூடி.

21. மகனல்லான் பெற்ற மகன்!

ஆற்றல், அறம், அருள் என்ற முப்பெரும் பண்புகளாலும் சிறந்த கணவன்பால், பரத்தையர் ஒழுக்கம் போன்ற பழி நிலவக் கண்ட மனைவி, ஒருநாள், அவன் பரத்தையர் சேரியிலிருந்து தம்மனை புகும் காலம் நோக்கி, மகனுக்கு அறிவுரை கூறுவாள்போல், அவனுக்கு அறிவுரை கூறியது இது.

“மைபடு சென்னி மழுகளிற்று ஓடைபோல்
கைபுனை முக்காழ் கயந்தலைத் தாழ்ப்,
பொலஞ்செய் மழுவொடு வாள்அணி கொண்ட
நலங்கிளர் ஒண்பூண் நனைத்தரும் அவ்வாய்
கலந்துகண் நோக்குஆரக், காண்பின் துகிர்மேல் 5

பொலம்புனை செம்பாகம் போர்கொண் டிமைப்பப்
கடிஅரணம் பாயா நின்கைபுனை வேழம்
தொடியோர் மணலின் உழக்கி அடியார்ந்த
தேரைவாய்க் கிண்கிணி ஆர்ப்ப இயலும் என்
போர் யானை வந்தீக ஈங்கு. 10

செம்மால்! வனப்பெலாம் நுந்தையை ஒப்பினும், நுந்தை
நிலைப்பாலுள் ஒத்தகுறி என்வாய்க் கேட்டு ஒத்தி;
கன்றிய தெவ்வர்கடந்து களம்கொள்ளும்
வென்றி மாட்டு ஒத்தி; பெரும! மற்று ஒவ்வாதி,
ஒன்றினேம் யாம் என்று உணர்ந்தாரை, நுந்தைபோல் 15

மென்தோள் நெகிழ விடல்.

பால்கொளல் இன்றிப் பகல்போல் முறைக்கு ஒல்காபட்

கோல் செம்மை ஒத்தி; பெரும! மற்று ஒவ்வாதி,
கால்பொரு பூவின் கவின்வாட நுந்தைபோல்
சால்பு ஆய்ந்தார் சாய விடல். 20

வீதல் அறியா விழுப்பொருள் நச்சியார்க்கு
ஈதல் மாட்டு ஒத்தி; பெரும! மற்று ஒவ்வாதி
மாதர்மென் நோக்கின் மகளிரை நுந்தைபோல்
நோய்கூர நோக்காய் விடல், ஆங்க,
திறம் அல்ல யாம் கழற, யாரை நகும் இம் 25

மகன் அல்லான் பெற்ற மகன்?
மறைநின்று, தாம் மன்ற வந்தீத்தனர்
ஆயிழாய்! தாவாத எற்குத் தவறுண்டோ? காவாது ஈங்கு
ஈந்தை இவனை, யாம் கோடற்குச், சீத்தை! யாம்
கன்றி, அதனைக் கடியவும், கைநீவிக் 30

குன்ற இருவரைக் கோண்மா இவாந்தாங்குத்
தந்தைவியன் மார்பில் பாய்ந்தான், அறன்இல்லா
அன்பிலி பெற்ற மகன்.”

இளைய களிற்றின் நெற்றிப் பட்டத்திலிருந்து தொங்கும்
மூவடம்போல், மூவடம் உன் மெல்லிய தலையிலிருந்து தாழ,
மழுவும் வாளும் பொறிக்கப்பெற்ற ஐம்படைத் தாலியை,
நனைக்கும் நீர் வழியும் உன் வாயை எம் கண்கள் கண்டு களிக்க,
பவளப் பலகைமேல், வேறொரு யானையோடு போர் இடுவது
போன்ற காட்சி தோன்றப் பண்ணிய-கோட்டை களைப்
பாய்ந்தழிக்க மாட்டாத, வேழப் பாவையை, மகளிர் கட்டி ஆடும்
மணல் வீட்டில் சுற்றி அடித்து, கிண்கிணி ஒலிக்க, ஈர்த்துத் திரியும்,
என் போர் யானையே! இவண் வருக!

சிறந்தோனே! அழகால் உன் தந்தையை ஒத்திருப்பினும், உன்
தந்தை பண்புகளுள், உனக்கு ஏற்ற பண்புகள் யாவை என்பதை
என்னிடம் கேட்டு அறிந்து கொள்வாயாக! பகைவர்களை
வென்று களத்தைத் தனதாக்கிக் கொள்ளும் சிறப்பில், உன்
தந்தையை ஒப்பாயாக! உன் தந்தையோடு ஒன்றுகலந்து
விட்டோம் என்று உளமார உணர்ந்த மகளிரை, மறந்து, அவர்
தோள் நெகிழக் கைவிடும் கொடுமையில், உன் தந்தையை நீ
ஒவ்வாதே!

நுகத்தடியில் நடுநிற்கும் பகலாணிபோல், ஒரு பக்கத்தில் சாய்ந்துவிடாமல், நீதிமுறை பிறழாத செங்கோல் சிறப்பில், பெருமானே! உன் தந்தையை ஒப்பாயாக! உன் தந்தையிடம் உள்ள பண்புகளை உணர்ந்து அவனை அடைந்த மகளிர் அழகு, காற்றால் அலைப்புண்ட மலர் போல், அழியுமாறு அவரைக் கைவிடும் குணத்தில் நீ உன் தந்தையை ஒவ்வாதே!

பொருள் விரும்புவார்க்கு, அவர் விரும்புமாறே அளிக்கும் ஈகைப் பண்பில், பெருமானே! நீ உன் தந்தையை ஒப்பாயாக! அழகிய மகளிரை, அவர் காதல் நோயுற்றுப் போமாறு பார்த்துக் கொடுமை செய்வதில், நீ, உன் தந்தையை ஒவ்வாதே!

இவ்வாறு, உன் தந்தையிடம் நிறைந்துள்ள நன்மையல்லாத பண்புகளை நீயும் பெற்று விடதோ என்று கூறி நான் கண்டித்துக் கொண்டிருப்பவும், மகனாம் தகுதிப் பாடற்றவன் பெற்ற மகனாகிய இவன், யாரைப் பார்த்து நகைக்கின்றான்?

ஓ ஓ! இதுகாறும் நம்மை மறந்திருந்த அவர் தாம் மறைந்து வந்து நின்கிறார் போலும்!

அழகிய அணிகளை அணிந்தவளே! உனக்கு எத்துன்பமும் செய்யாத என்பால் ஏதேனும் தவறுளதோ? நான் இவனை ஏந்திக் கொள்ள, என்பால் கொடுப்பாயாக? என்று தந்தை கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே, மகன் அவன்மீது பாய்ந்து விடக்கண்ட அவள், கோபம் கொண்டு நான் கடிந்துரைக்கவும், என் கைகளை விலக்கிக்கொண்டு, பெரியமலைமீது பாய்ந்து ஏறும் சிங்கம் போல், அறவழியில் நில்லாத, அன்புள்ளம் இல்லாதவன் பெற்ற இம்மகன், தன் தந்தையின் பெரிய மார்பில் பாய்ந்து விட்டானே! என்னே இவன் இழிகுணம்!

ஓடை-நெற்றிப்பட்டம். கயம்-மெத்தென்ற. ஆர்-நிறைய. காண்பின்-காட்சிக்கினிய. துகிர்-பவளம். செம்பாகம்-சரிபாதி. கடி-காவல். உழக்கி-அழித்து. ஆர்ந்த-கட்டிய. நிலைப்பாலுள்-நிலை பெற்ற குணங்களுள். ஒன்றினேம்-ஒன்று பட்டோம். பகல்-ஞாயிறு. ஒல்கா-தளராத. வீதல்-கெடுதல். கூர-மிக. வந்தீத்தனர்-வந்தார். தாவாத-வருத்தம் செய்யாத. ஈந்தை-கொடு. கன்றி-வெறுத்து. கைநீவி-கைகடந்து. கோண்மா- சிங்கம். இவர்தல்-பாய்தல்.

22. கூந்தல் கொள்ளல்!

கணவன் பரத்தையர் சேரிக்குச் சென்றுவிட்ட செய்தியைத் தன் தோழியோடு கூறி வருந்தியிருக்கும் பொழுது, அவனும் வந்துசேர, அவனை அவள் சினக்க, அவன் பணிந்து விடையளிக்க, தோழி இடையில் புகுந்து இன்சொல் கூற, இறுதியில் அவள் அவனை ஏற்றுக்கொண்டது இது:

“ஒருஉநீ, எம்கூந்தல் கொள்ளல்; யாம் நினைனை
வெருஉதும் காணும் கடை.
தெரிஇழாய்! செய்தவறு இல்வழி யாங்குச் சினவுவாய்,
மெய் பிரிந்து அன்னவர் மாட்டு?
ஏடா! நினக்குத் தவறுண்டோ? நீ வீடு பெற்றாய்; 5

இமைப்பின் இகழ் மறைபாங்கே கெடுதி;
நினைப்பால் அறியினும் நின்நொந்து நினைனைப்
புலப்பார் உடையர் தவறு.
அனைத்தோளாய்! தீ யாரைப்போலத் திறன்இன்று உடற்றுதி
காயும் தவறிலேன் யான். 10

மான்நோக்கி! நீ அழ நீத்தவன் ஆனாது
நாண் இலனாயின் நலிதந்து அவன்வயின்
ஊடுதல் என்னோ இனி?
இனி, யாதும் மீக்கூற்றம் யாம்இலம் என்னும்
தகையது, காண்டைப்பாய்; நெஞ்சே! பனிஆனாப் 15

பாடில்கண் பாயல் கொள.”

அவள்: உன்னைக் காணவே யாம் வெட்கப்படுகிறோம். என் கூந்தலைத் தொடாதே; அகன்று நில்.

அவன்: சிறந்த அணிகளை அணிந்தவளே! ஓர் உடலை இரு கூறு ஆக்கினாற்போன்ற ஒருமைப்பாடு உடையவரிடம் அவர் செய்த பிழை எதுவும் இல்லையாகவும், நீ எவ்வாறு சினங்கொள்வாய்?

அவள்: ஏடா! உன்மீதும் ஏதேனும் குற்றம் உண்டாமோ? நீ தான், உன் ஒழுக்கக்கேடு உணர்ந்து ஊராரால் கைவிடப்பட்டவன் ஆயிற்றே, கண் இமைத்தால், அக்கண் இமைக்கு உள்ளாகவே நீ கரந்து விடுவாயே! அத்தகைய உன் நிலையை

அறிந்திருந்தும், உன்னை நொந்து கொண்டு, உன்னைச் சினந்து கொள்பவரே தவறுடையவர்!

அவன்: அணைமென் தோளய்! நான், நீ சினக்குமளவு தவறு செய்தவனல்லன்; அங்ஙனமாகவும், தீயோயைக் காய்வது போல் என்னைக் காய்கின்றனையே!

தோழி: மான் விழி! நீ அழும்படி உன்னை விட்டு அகன் றவன், நாண் அற்றவனுமாயின், அவனிடத்தில் நொந்து புலந்து கொள்வதில் யாது பயன்?

அவள்: நெஞ்சே! உறக்கத்தை மறந்த நம் கண்கள் சிறிதே படுத்துறங்கும்படி, நாம் நம்மை உயர்த்திப் பிறரைத் தாழ்த்திக் கூறும் நிலை நமக்கு இனி இல்லையாகுக என்று இத்தோழி கூறும் சொல்லின் அழகை நீ எண்ணிப்பார்!

ஒருஉ-நீங்கிநில். வெருஉதும்-வெறுக்கிறோம். காணும் கடை-காணும் பொழுது. நினைப்பால்-உன் நிலையின் இயல்புகளை. இன்று-இல்லை. உடற்றுதி-வருந்துகிறாய். நலிதந்து-வருத்தி. காண்டைப்பாய்-காண்பாயாக. பனிஆனா-கண்ணீர் வற்றாத.

23. தேற்றும் யாம்!

பரத்தையர் சேரிக்குச் சென்றிருந்த கணவன்மீது சினம் கொண்டிருந்த மனைவி, அவன் வீடுவந்து சேர்ந்ததும், சினம் மாறாதிருந்தால், அவன் பொய்ச் சூளுரைக்கவும் அஞ்சான்; அதனால் கேடுண்டாதலும் கூடும் என்ற எண்ணத்தால், அவனை ஏற்றுக்கொண்டது இது:

“ஒருஉக், கொடிஇயல் நல்லார் குரல்நாற்றத்து உற்ற

முடிஉதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாகத்,

தொடிய, எமக்கு நீயாரை? பெரியார்க்கு

அடியரோ, ஆற்றாதவர்?

கடியர்தமக்கு யார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று?

5

வினைக்கெட்டு வாயல்லா வெண்மை உரையாது, கூறுநின், மாயம் மருள்வார் அகத்து,

ஆயிழாய்! நின்கண் பெறினல்லால், இன்னுயிர் வாழ்கல்லா என்கண் எவனோ தவறு?

இஃதுஒத்தன் புள்ளிக்களவன் புனல்சேர்பு ஒதுக்கம்போல் 10

வள்உகிர் போழ்ந்தனவும், வாள்எயிறு உற்றனவும்
 ஒள்இதழ் சோர்ந்த நின்கண்ணியும், நல்லார்
 சிறறுபு சீறச் சிவந்த நின்மாற்பும்
 தவறாதல் சாலாவோ? கூறு.
 அதுதக்கது, வேற்றுமை என்கண்ணோ ஓராதி; தீதின்மை 15

தேற்றக் கண்டயாய்; தெளிக்கு
 இனித் தேற்றேம் யாம்;
 தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை அந்நல்லார்
 தார்மயங்கி வந்த தவறு அஞ்சிப், போர் மயங்கி
 நீஉறும் பொய்ச்சூள் அணங்காகின், மற்றுஇனி 20
 யார்மேல் விளியுமோ? கூறு.”

அவள்: ஏடா! அகன்று நில். பூங்கொடி போன்ற பரத்தை யரின்
 மயிர் முடியிலிருந்து உதிர்ந்த மகரந்தப் பொடிகள், தோளில்
 உதிர்ந்து கிடக்க, இங்கு வந்து என்னைத் தீண்ட, எனக்கு நீ என்ன
 உறவு? ஒழுக்கம் கெடவல்ல பெரியவர்க்கு, அது கெடமாட்டாத
 சிறியோர் அடிமையாவரோ?

அவன்: உன்னைப் போல் கடுமையாயிருப்பவர்க்கு அறிவு
 சொல்லக் கூடியவர் யார்? ஒருவரும் இல்லை.

அவள்: வந்த வேலையை விட்டு, வழங்கும் வெற்றுகரை களை,
 உன் பொய்யை மெய்யென்று நம்பி மயங்கும் பரத்தை யரிடத்தில்
 கூறு.

அவன்: உன் அருளைப் பெற்றாலல்லது உயிர் வாழமாட்டாத
 என்னிடத்தில், உள்ள தப்பு யாது?

அவள்: நீரை ஓட்டி நண்டு நகர்ந்து சென்றதால் உண்டான
 வடுப்போல், பரத்தையரின் நகம் செய்த வடுவும், பல் அழுத்திய
 வடுவும், வாடிய மலர் மாலையும், பரத்தையர் சினந்து அடிக்கச்
 சிவந்த மார்பும், நீ பிழைபட்டவன் என்பதை உணர்த்தப்
 போதாவோ? சொல்.

அவன்: நீ கூறுவது சரி; ஆனால் அதனால் என்னிடம்
 குறையிருப்பதாகக் கருதாதே; இல்லை என்பதைச் சூளுரைத்து
 இதோ, தெளிவாக்குகிறேன் பார்!

அவள்: நன்று! நீ சூளுரைக்கவும் வேண்டாம்; நான் தெளிவு
 பெறவும் வேண்டியதில்லை. உன்னிடம் காதல் மயக்கம் கொண்டு
 தேர் ஏறி வந்த பரத்தையர் மாலையை, நீ அணிந்து வந்திருக்கும்

பிழைக்கு அஞ்சி, நான் உன்னோடு மேற் கொள்ளும் ஊடல் போரில், நீ கூறத் துணிந்திருக்கும் பொய்ச் சூளால் உனக்குத் தெய்வக்குறை உண்டாயின், அதனால் விளையும் கேடு, இறுதியில் யாரைச் சேரும்! சொல். என்னை அல்லவோ சேரும்?

ஒருஉ-நீங்கு. மொய்ம்பின-தோளின்கண் உள்ள. கடியர்-கோபம் உடையவர். களவன்-நண்டு. ஒதுக்கம்-வரிகள். சிரறுபு-கோபித்து. சிற-அடிக்க. தேற்றங் கண்டயாய்-தெளிவாயாக.

24. எம் மனை வாரல்!

கணவன் பரத்தையர் சேரியிலிருந்து வர, அவன் மனைவி, தொடக்கத்தில் ஊடி, இறுதியில் ஏற்றுக்கொண்டது இது:

“யார் இவன் எம் கூந்தல் கொள்வான்? இதுவும் ஓர் ஊராண்மைக்கு ஒத்த படிபுடைத்து, எம்மனை வாரல்; நீ வந்தாங்கே மாறு. என்இவை? ஒருயிர்ப் புள்ளின் இருதலையுள் ஒன்று போரெதிர்ந்தற்றாப் புலவல் நீ! கூறினென் 5

ஆருயிர் நிற்குமாறு யாது? ஏன; தெளிந்தேம் யாம், காயாதி, எல்லாம்வல் எல்லா! பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்நொடித்தாங்கு, வருந்தல் நின்வஞ்சம் உரைத்து மருந்தின்று; மன்னவன் சீறில் தவறுண்டோ? நீ நயந்த 10

இன்னகை! தீதோ இலேன். மாணமறந்து உள்ளா, நாணிலிக்கு இப்போர் புறம்சாய்ந்து காண்டைப்பாய் நெஞ்சே! உறழ்ந்து இவனைப் பொய்ப்ப விடேஎம் என நெருங்கின்; தப்பினேன் என்று அடி சேர்தலும் உண்டு.” 15

அவள்: என் கூந்தலைத் தீண்டும் இவன் யார்? இவன் செயல், குடிகளுக்கு எவ்வித நன்மை செய்யாமல், செய்பவர் போல் நடித்து நாடாள்வது போன்ற பெருங்கொடுமை உடைத்து. ஏடா! என் வீட்டிற்கு வாராதே! வந்த வழியே திரும்பிச் செல்.

அவன்: என்ன இது! உடலும், உயிரும் ஒன்றாகத் தலை மட்டும் இரண்டாகவுள்ள சிம்புட் பறவையின், இரு

தலைகளுள், ஒன்றோடொன்று போர்செய்த தன்மை போல், நீ என்னைக் கொடுமை கூறி வெறுப்பதால் வரும் பயன் யாது? அதைக் கைவிட்டு, என் உயிர் அழியாது நிற்கும் வழியாது? இதை முதலில் கூறு.

அவள்: எதையும் செய்யவல்ல ஏடா! காட்டில் வாழும் கொற்றவைக்குப் பேய் குறி கூறியதுபோல் நீ, பொய்கூறி என்னை வருத்தாதே. உன் பரத்தைமை ஒழுக்கத்தை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

அவன்: தவறு இல்லாத போதிலும், அரசன் சினங் கொள்வான். அவனால் சினக்கப்பட்டவனிடம் தவறு இருக்குமோ? இராது. ஆயினும், அரசன் சினங்கொண்டால் அதை மாற்றவல்ல மருந்து எங்கும் இல்லை. அதைப் போலவே, நீ என்மீது சுமத்தக் கருதிய தவறுகளை நானும் உடையவனல்லேன்.

அவள்: நெஞ்சே! இவனோடு மாறுபட்டு, பொய்ச் சூளுரைக்க விடேம் எனத் துணிந்து இவனை நெருக்கினால், உடனே இவன் நம் காலில் வீழ்ந்து வணங்குவதும் செய்வான். ஆகவே நம்மை மறந்து, பிறகு ஒருமுறையேனும் நினைத்துப் பார்ப்பதும் செய்யாத மானமில்லாதவனுக்கு, இவ்வூடல் போரில் தோற்று, அத்தோல்வியால் வரும், நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து காண்பாயாக!

படிறு-கொடுமை. மாறு-மீண்டு செல். புலவல்-வெறுக்காதே. என்-யாதுபயன். கொற்றி-கொற்றவை. நொடித்தல்-குறி சொல்லுதல். மாண-மிகவும். புறம் சாய்ந்து-தோற்று.

25. நின் புக்கில் பல!

கணவன் பரத்தையர் சேரியிலிருந்து வர, அவன் மனைவி தொடக்கத்தில் ஊடி. இறுதியில் ஏற்றுக்கொண்டது இது:

“கண்டேன் நின்மாயம் களவாதல்; பொய்நங்கா மண்டாத சொல்லித் தொடாஅல், தொடைய, நின் பெண்டிர் உளர்மன்னோ ஈங்கு.

ஒண்தொடி! நீ கண்டது எவனோ தவறு?

கண்டது, நோயும் வடுவும் கரந்து மகிழ்செருக்கிப்

5

பாடுபெயல் நின்ற பாணாள் இரவில்,

தொடிபொலி தோளும், முலையும், கதுப்பும்,

வடிவார் குழையும், இழையும் பொறையா

ஒடிவது போலும் நுகுப்போடு அடிதளரா
ஆராக் கவவின் ஒருத்தி வந்து, அல்கல் தன் 10

சீரார் ளெகிழும் சிலம்பச் சிவந்து நின்
போரார் கதவம் மிதித்தது அமையுமோ?
ஆயிழை ஆர்க்கும் ஒலிகேளா, அவ்வெதிர்
தாழாது எழுந்து நீ சென்றது அமையுமோ?
மாறாள் சினைஇ, அவள் ஆங்கே நின்மாப்பின் 15

நாறிணர்ப் பைந்தார் பரிந்தது அமையுமோ?
தேறிநீ, தீயேன் அலேன், என்று மற்று அவள்
சீறடி தோயா இறுத்தது அமையுமோ?
கூறு; இனிக் காயேமோ யாம்?
தேறின், பிறவும் தவறிலேன் யான். 20

அல்கல், கனவுகொல் நீ கண்டது?
'கணைபெயல், தண்துளி வீசும்பொழுதில் குறிவந்தாள்
கண்டகனவு' எனக், காணாது, மாறுற்றுப்
பண்டைய அல்ல நிற்பொய்ச்சுள் நினக்கு, எல்லா!
நின்றாய், நிற்புக்கில் பல. 25

மென்தோளாய்! நல்குநின் நல்எழில்; உண்கு;
ஏடா! குறையுற்று நீஎம் உரையல், நின்தீமை
பொறை ஆற்றேம் என்றல் பெறுதுமோ? யாழ
நிறையாற்றா நெஞ்சுடையேம்."

அவள்: உன் பரத்தையர் நட்பு, திரை மறைவில்
நடைபெறுகிறது என்பதைக் கண்டு கொண்டேன். ஆகவே
பொய்ச் சிரிப்புச் சிரித்து, நான் விரும்பாதவற்றைச் சொல்லி
என்னைத் தொடாதே! நீ தொட, உன்னோடு உறவுடைய
பெண்டிர் யாரேனும் இங்கு இருக்கின்றனரோ?

அவன்: நீ என்னிடத்தில் கண்ட தவறு யாது?

அவள்: நான் கண்டது, ஒருத்தி, தன் காதல் நோயையும், தன்
உருவையும் மறைத்துக்கொண்டு, அடைமழை விடாது பெய்யும்
நள்ளிரவில், தொடியால் அழகுபெற்ற தோளும், முலையும்,
கூந்தலும், காது குழையும், கழுத்து இழையும், சுமைகளாக,
ஒடிந்து விழுவதுபோன்ற இடையோடு, காலும் தளர்ந்து
போகும்படி, காற்சிலம்பு ஒலிக்க வந்து, சினங்கொண்டு கதவைத்

தட்டிய அது ஒன்று போதாதோ, உன் தவற்றினை நிலைநாட்ட? அவள் எழுப்பிய ஒலி கேட்டு, நீ சிறிதும் காலம் கடத்தாது, விரைந்து ஓடிக் கதவைத் திறந்துவிட்ட அது ஒன்று போதாதோ? உன்னைப் பார்த்ததும் சினத்தைக் கைவிடாமல், உன் மார்பு மாலையை அறுத்துப் பாழாக்கிய அது ஒன்று போதாதோ? 'நான் தவறு செய்திலேன்; என்னை நம்பு' என்று கூறி அவள் திருவடியில் நீ வீழ்ந்து கிடந்த அது போதாதோ? இப்போது சொல்; நான் உன்னைச் சினந்து கொள்ளேனோ?

அவன்: நான் கூறுவதைத் தெளிவாகக் கேட்டால், இக்குற்றங்களை மட்டும் அன்று; இவை போன்ற பிற குற்றங்களையும் நாம் செய்திலேன் என்பது தெளிவாகும். கூறிய தவறு எல்லாம், இரவில் நீ கனவில் கண்டவை போலும்!

அவள்: பெருமழை ஓயாது பெய்யும் நள்ளிரவில் நீ குறிப்பிட்ட இடத்தில் வந்தவளைக் கண்டதால் வந்த கனவு என்று கருதாமல், அதை மறுத்து நிற்கின்றாய். உன் ஒழுக்கத்தை அறிந்துகொண்டேன். ஏடா! நீ உரைக்கும் பொய்ச்சூள், முன்புபோல் பயன் அளிக்காது; நீ புகும் பரத்தையர் வீடுகளும் பலவாகும்.

அவன்: மென்தோளாய்! நன்று! நடந்ததை மறந்து உன் நல்லெழில் இன்பத்தை எனக்குத் தா; அதை நான் நுகர வேண்டும்.

அவள்: ஏடா! நில் என்ற இடத்தில் நிற்காத நெஞ்சைப் பெற்ற நான், 'உன் தீமைகளை, இனியும் தாங்கிக்கொள்ளேன்' என்று கூறி, உன்னை மறுக்கும் ஆற்றலை எங்ஙனம் பெறுவேன்? ஆகவே, 'என்னை ஏற்றுக்கொள்' என்று என்னிடம் வந்து குறை கூறி நிற்காதே; இனி அதற்குத் தேவையும் இல்லை!

மண்டாத-விரும்பாதன. தொடைய-தொட. பாடுபெயல்-பெருமழை. நுகப்பு-இடை. அல்கல்-இரவு. ஞெகிழம்-சிலம்பு. போரார்-பொருந்திய. கணைபெயல்-பெருமழை. காணாது-பாராது. புக்கில்-நுழையும் வீடு. உண்கு-நுகர்வேன்.

26. நெகிழும் என் நெஞ்சு!

கணவன் பரத்தையர் சேரியிலிருந்து வர, அவன் மனைவி தொடக்கத்தில் ஊடி, இறுதியில் ஏற்றுக்கொண்டது இது:

“அரிநீர் அவிழ்நீலம், அல்லி, அனிச்சம்,
புரிநெகிழ்முல்லை, நறவோடு அமைந்த
தெரிமலர்க் கண்ணியும், தாரும், நயந்தார்
பொருமுரண் சீறச் சிதைந்து, நெருநையின்,
இன்று நன்று என்னை அணி

5

அணைமென்தோளாய்! செய்யாத சொல்லிச் சினவுவது
ஈங்கு எவன்?

ஐயத்தால் என்னைக் கதியாதி; தீ தின்மை
தெய்வத்தால், கண்ட, தெளிக்கு
மற்றது அறிவல்லயான் நின்குள் அனைத்தாக, நல்லார்
செறிதொடி உற்ற வடுவும், குறிபொய்த்தார்

10

கூர்உகிர் சாடிய மார்பும் குழைந்தநின்
தாரும், ததர்பட்ட சாந்தமும், சேரி
அரிமதர் உண்கண்ணார், ஆராக் கவவின்
பரிசுழிந்து யாழநின் மேனிகண்டு, யானும்
செரு ஒழிந்தேன்; சென்றீ இனி.

15

தெரியிழாய்! தேற்றாய் சிவந்தனை காண்பாய்நீ, தீதின்மை
ஆற்றின் நிறுப்பல் பணிந்து.

அன்னதேல், ஆற்றல் காண்!

வேறுபட்டாங்கே கலுழ்தி, அகப்படின்,

மாறுபட்டு ஆங்கே மயங்குதி! யாதொன்றும்

20

கூறி உணர்த்தலும் வேண்டாது, மற்றுநீ
மாணாசெயினும் மறுத்து, ஆங்கே நின்வயின்
காணின் நெகிழும் என்நெஞ்சாயின், என்உற்றாய்
பேணாய் நீ பெட்பச் செயல்.”

அவன்: நீரில் மலர்ந்த நீலம், அல்லி, அனிச்சம், முல்லை, நறாம்
ஆகிய மலர்களை முறை அறிந்து கட்டிய கண்ணியையும்
மாலைமயும் விரும்பிப் பரத்தையர், ஊடிச் சினக்க
நலம்கெட்டு, நேற்றைக்காட்டிலும், என் ஐயன் அழகு. இன்று
நனிமிக நன்று!

அவன்: அணைத்தோளாய்! செய்யாத குற்றத்தைச் செய்த
தாகக் கூறிச் சினவாதே! ஐயம்கொண்டு என்னை வருத்தாதே!
நான் தீதிலேன் என்பதைத் தெய்வத்தின் முன் சூளுரைத்து
உன்னைத் தெளிவிப்பேன்!

அவள்: உன் பொய்ச்சூளை நான் நன்கு அறிவேன்; அது அவ்வாறே பொய்யாகுக! ஒருத்தியின் தொடிசெய்த வடுவும், வரக் குறித்த இடத்தில் உன்னைக் காணாமையால் சினங்கொண்டவர்கை விரலால் புண்பட்ட மார்பும், குழைந்த மாலையும், கலைந்த சந்தனமும் சேரிப் பரத்தையர் தணியா வேட்கையால் தழுவப் பண்புகெட்ட உன் வடிவும் கண்டு, உன்னோடு ஊடிப் போர்புரிவதை நானும் மறந்துவிட்டேன். இனி நீ, அப்பரத்தையர் சேரிக்கே சென்றுவிடு!

அவன்: தெரிஇழாய்! நான் கூறியதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் சினங்கொண்டாய்! நான் தீமையற்றவன் என்பதை நீயே காண்பாய். பணிந்து முறையாக முயன்று நானும் அதை நிலைநாட்டுவேன்.

அவள்: அவன் கூறுவது, அவ்வாறே உண்மையாயின், நெஞ்சே! அதை நிலைநாட்டவல்ல ஆற்றலைக் காண்பாயாக! ஏடா! நான் வெறுத்தால் கலங்குகிறாய்; கையில் அகப்பட்டால், என்னோடு மாறுபட்டு, பரத்தையர் சேரி புகுந்து அறிவு மயங்குகின்றாய். அது நிற்க. எதை வேண்டுமாயினும் சொல்லி, என் ஊடலைத் தீர்க்க வேண்டாது, நீ இதைக் காட்டிலும் இழிந்தவற்றைச் செய்தாலும், மீண்டும் மீண்டும் உன்னைக் காணவே, என் நெஞ்சு நெகிழுமாயின், அந்நெஞ்சின், இவ்வுறுதி யற்ற நிலையை உணராது, எந்நெஞ்சை நயப்படுத்துவதற்காக, அது விரும்பியதை எல்லாம் மேற்கொண்டு, நீ என்ன காரியம் செய்கிறாய்?

அரி-அழகிய. நெகிழ்-மலர்ந்த. என்னை-என் தலைவன். ததர்பட்ட-கலைந்த. ஆரா-மனநிறைவு தாராத. கவவு-புணர்ச்சி. ஆற்றின்-முறைப்படி. கலுழ்தி-வருந்துகிறாய். பெட்ப-விரும்பும்.

27. புணர்ந்தீர்! பிரியன்மின்!

பரத்தையர் சேரியிலிருந்து வீடு திரும்பிய கணவன் மகளிர் பலர் மலர்வனம் புகுந்து விளையாடியதாகத் தான் ஒரு கனவு கண்டதாகக் கூறி, மனைவியின் சினத்தை மாற்றியது இது:

“புனவளர் பூங்கொடி அன்னாய்! கழியக்
கனவெனப் பட்டது ஓர் காரிகை நீர்த்தே;
முயங்கிய நல்லார் முலையிடை மூழ்கி

- மயங்கி மற்று ஆண்டுஆண்டுச் சேறலும், செல்லாது
உயங்கி இருந்தார்க்கு உயர்ந்த பொருளும் 5
- அரிதின் அறம்செய்யா ஆன்றோர் உலகும்,
உரிதின் ஒருதலை எய்தலும், வீழ்வார்ப்
பிரிதலும், ஆங்கே புணர்தலும், தம்மின்
தருதல் தகையாதால் மற்று.
நனவினாற் போலும், நறுநுதால்! அல்கல் 10
- கனவினாற் சென்றேன், கலிகெழு கூடல்
வரைஉறழ் நீள்மதில் வாய்க்கூழ்ந்த வையைக்
கரைஅணி காவின் அகத்து.
உரைஇனி, தண்டாத் தீம்சாயல் நெடுந்தகாய்! அவ்வழிக்
கண்டது எவன் மற்று நீ? 15
- கண்டது, உடம்அமர் ஆயமொடு, அவ்விசும்பு ஆயும்
மடநடை மாயினம், அந்தி அமையத்து
இடம்விட்டியங்கா இமையத்து ஒருபால்,
இறைகொண்டிருந்தன்ன நல்லாரைக் கண்டேன்,
துறைகொண்டு உயர்மணல்மேல் ஒன்றி நிறைவதை 20
- ஓர்த்தது இசைக்கும் பறைபோல் நின்நெஞ்சத்து
வேட்டதே கண்டாய் கனா.
கேட்டை; விரையல்நீ; மற்றுவெகுள்வாய், உரை யாண்டு
இதுவாகும், இன்னகை நல்லாய்! பொதுவாகத்
தாங்கொடியன்ன தகையார் எழுந்ததோர் 25
- பூங்கொடி வாங்கி, இணர்கொய்ய, ஆங்கே
சிணையலர் வேம்பின் பொருப்பன் பொருத
முணையரண்போல உடைந்தன்று, அக்காவின்
துணைவரி வண்டின் இனம்
மற்றாங்கே, நேரிணர் மூசியவண்டெல்லாம், அவ்வழிக் 30
- காரிகைநல்லார் நலங்கவர்ந்து உண்பபோல் ஓராங்குமூசு;
அவருள்,
ஒருத்தி செயல் அமை கோதை நகை
ஒருத்தி இயலார் செருவில் தொடியொடு தட்பு;
ஒருத்தி தெரிமுத்தம் சேர்ந்த திலகம், 35

ஒருத்தி அரிமாண் அவிர்குழை ஆய்காது வாங்க;
 ஒருத்தி வரியார் அகல்அல்குல் காழகம்
 ஒருத்தி அரியார் நெகிழ்த்து அணிசுறாத் தட்ப;
 ஒருத்தி புலவியால் புல்லாது இருந்தாள், அலவுற்று
 வண்டினம் ஆர்ப்ப இடைவிட்டுக், காதலன் 40

தண்தார் அகலம் புகும்.

ஒருத்தி அடிதாழ் கலிங்கம் தழீஇ, ஒருகை
 முடிதாழ் இருங்கூந்தல் பற்றிப், பூவேய்ந்த
 கடிகயம் பாயும், அலந்து.

ஒருத்தி, கணங்கொண்டு அவைமூசக், கையாற்றாள்,
 பூண்ட 45

மணம் கமழ்கோதை பரிவு கொண்டோச்சி
 வணங்குகாழ் வங்கம் புகும்.

ஒருத்தி, இறந்த களியான்இதழ் மறைந்த கண்ணள்
 பறந்து அவைமூசக் கடிவாள், கடியும்
 இடம்தேற்றாள்; சோர்ந்தனள் கை. 50

ஆங்க, கடிகாவில் கால்ஒற்ற ஒல்கி, ஒசியாக்
 கொடிகொடி, தம்மில் பிணங்கியவை போல்,
 தெரிஇழை ஆர்ப்ப மயங்கி இரிவுற்றார், வண்டிற்கு
 வண்டலவர்; கண்டேன் யான்.

நின்னை நின்பெண்டிர் புலந்தனவும், நீ அவர் 55

முன்னடி ஒல்கி உணர்த்தினவும் பன்மாண்
 கனவின் தலையிட்டு உரையல்; சினைஇ, யான்
 செய்வதுஇல் என்பதோ கூறு.

பொய்கூறேன்; அன்னவகையால் யான்கண்ட கனவுதான்
 நன்வாயாக் காண்டை; நறுநுதால்! பன்மாணும் 60

கூடிப்புணர்ந்தீர்! பிரியன்மின்! நீடிப்
 பிரிந்தீர்! புணர்தம்மின் என்பனபோல
 அரும்புஅவிழ் பூஞ்சினைதோறும் இருங்குயில்
 ஆனாது அகவும் பொழுதினான், மேவர
 நான்மாடக்கூடல் மகளிரும், மைந்தரும் 65

தேன்இமிர் காவில் புணர்ந்திருந்து ஆடுமார்
ஆனா விருப்போடு அணிஅயர்ப; காமற்கு
வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டு.”

அவன்: பூங்கொடி போன்றவளே! மனம் விரும்பும் மகளிர்
மார்பைத் தழுவி, அவ்வின்பத்தால் அறிவு மயங்கி, மேலும்
மேலும் அவர்களையே சுற்றிவரும் இன்ப வாழ்க்கையும்,
பொருள்தேடிப் போகாமல் வீட்டில் அடைத்திருந்தவர்க்கும்
செல்வம் செழிக்கும் பொருள் வாழ்க்கையும், அருந்தம்
செய்யாமலே வீட்டுலக வாழ்வைப் பெறலாகும் அறவாழ்க்
கையும் ஆகிய இம் மூன்றையும் ஒருசேரப் பெறுதலும்,
மனைவியரைப் பிரிதலும், வந்து புணர்தலும் ஆகிய இவற்றைக்
கனவு தடுப்பதில்லை. ஆதலின், கனவு ஓர் அழகிய நிகழ்ச்சியாம்!

நறுநுதால்! கூடல்மாநகரை வளைத்து நிற்கும், வரை போன்ற
மதில்களைச் சூழ்ந்தோடும் வைகைக்கரைக்கண் உள்ள ஒரு
பூஞ்சோலைக்கு, நனவில் போவதைப் போலவே கனவில்
சென்றேன்!

அவள்: குறைவிலாப் பேரின்பம் தரும் பெரியோனே! நீ அங்கே
என்ன கண்டாய்? கூறு.

அவன்: வானத்தில் உலாவரும் அன்னப் பறவைகள், அந்திப்
பொழுதில், இமயமலையின் ஒருபால் அமர்ந்திருப்பதுபோல்,
துறையருகே உள்ள மணல்மேட்டில், மகளிர் தம் ஆயத்தோடு
அமர்ந்திருக்கக் கண்டேன்.

அவள்: பறை கொட்டுவோன், எந்த இசையை மனத்தில்
எண்ணுவானோ, அந்த இசையையே எழுப்பிக் காட்டும்
பறைபோல், நீ விரும்புவதையே கனவிலும் கண்டாய்; நன்று!

அவன்: முதலில் விரையாது கேள், பிறகு சினக்கலாம்.

அவள்: நன்று; கூறு.

அவன்: நல்லாய்! மலர்க்கொடி போன்ற மங்கையர், தம்மைப்
போன்ற பூங்கொடியில் மலர் பறிக்க, அதைத் தாழ்த்த, உடனே,
பாண்டியன் போரிடும் படைக்களத்தில் பகைவர் உடைந்து
ஓடுவதுபோல், அக்கொடியில் கூடியிருந்த வண்டுக் கூட்டம்
கலைந்து ஓடிற்று.

மலரைச் சூழ்ந்திருந்த வண்டுகள், மகளிரைச் சூழ்ந்து
கொண்டன. உடனே, ஒருத்தியின் மலர்மாலையும் முத்து
மாலையும் ஒருத்தியின் தொடியில் மாட்டிக்கொள்ள ஒருத்தியின்

நெற்றியில் தொங்கும் முத்தாரம், ஒருத்தியின் காதிலணிந்த மகரக் குழையில் மாட்டிக்கொள்ள, ஒருத்தியின் ஆடை, ஒருத்தியின் காற்சிலம்பில் மகரமீன் வடிவில் ஆக்கிய மூட்டுவாயில் மாட்டிக்கொள்ள, கணவனோடு ஊடிச் செயலிழந்து கிடந்தவள் ஓடிச்சென்று கணவன் மார்பில் கண்புதைத்துக் கொண்டாள்.

ஒருத்தி, கால்வரை தாழும் ஆடையை ஒரு கையிலும் சரியும் கூந்தலை ஒரு கையிலும் பற்றிக்கொண்டு மருண்டோடி மலர்ப் பொய்கையில் பாய்ந்தாள்.

ஒருத்தி, வண்டுகள் கூட்டமாய் வந்து மொய்ப்பதால், கையால் ஓட்டமாட்டாது, மாலையைப் பறித்து ஓட்டியவாறே ஓர் ஓடத்தில் குதித்தாள்.

ஒருத்தி மதுவை மிகக் குடித்துவிடவே கண்கள் மூடிக் கொண்டதால், மொய்க்கும் வண்டுகளை விரட்டத் தெரியாமல் கைசோர்ந்து போனாள்.

இவ்வாறு, சோலையில் சூறாவளி புக, மலர்க்கொடிகள் ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொள்வது போல், அம்மங்கையர், வண்டுக்குத் தோற்று விரைந்தோடியதைக் கண்டேன்.

அவள்: உன் பரத்தையர் உன்னோடு ஊடிக்கொண்டதையும், நீ அவர் காலில் வீழ்ந்து அவர் ஊடலைத் தணித்ததையும் கனவின் மேல் ஏற்றிக் கூறாதே. சினந்து கொண்டு என்னால் செய்யக்கூடியது எதுவும் இல்லை என்பதால் இவ்வாறு கூறினையோ?

அவன்: நறுநுதால்! நான் பொய் கூறவில்லை. 'மகளிரைக் கூடியவர்களே! அவரை விட்டுப் பிரியாதீர்கள்! பிரிந்திருந்தவர்களே! வந்து கூடுங்கள்!' என்று கூறுவது போல் குயில்கள் கூவும் வேனிற்காலம் வரக்கண்டு மதுரை நகரத்து மகளிரும் மைந்தரும், வண்டொலிக்கும் மலர்வனம் புகுந்து வேனில் விழாக்கொண்டாடித் தம்மை அழகு செய்துகொள்வர். ஆகவே, நான் கண்ட கனவு நனவாகுமாறு நீ அருள் புரிவாயாக!

புனம்-சோலை. காரிகை-அழகு. நீர்மை-தன்மை. உயங்கி-வருந்தி. வீழ்வார்-விரும்புவார். தகையாது-விலக்காது. ஓர்த்து-எண்ணியதை. துனை-விரைவு. தட்ப-மாட்ட. காழகம்-ஆடை. நெகிழம்-சிலம்பு. ஒற்ற-வீச. இரிவுற்று-சிதறி. வண்டலவர்-விளையாட்டு மகளிர். வாயா-உண்மை. மேவர-பொருத்தமாக. இமிர்-ஓலிக்கும். அயர்ப-அணிவர்.

28. கடவுளைக் கண்டாயோ?

பரத்தை வீடு சென்ற கணவன் வரக்கண்டு மனைவி சினங்கொள்ள, 'நான் பரத்தையர் சேரி சென்றிலேன்; தேவ கோட்டம் சென்றிருந்தேன்' என்று அவன் கூற, 'நீ வணங்கிய கடவுளரின் இயல்பு இத்தகையதோ' என்று அவள் கேட்டது இது:

- “வண்ணீது சாந்தம் வடுக்கொள நீவிய
தண்டாத் தீம்சாயல் பரத்தை வியன் மார்ப!
பண்டு இன்னை அல்லைமன்; ஈங்கு எல்லி வந்தீயக்
கண்டது எவன்? மற்று உரை.
நன்றும், தடைஇய மென்தோளாய்! கேட்டவாயாயின், 5
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு உதவி உறையும்
கடவுள்கண் தங்கினேன்
சோலை மலர்வேய்ந்த மான்பிணை யன்னார்பலர், நீ
கடவுண்மை கொண்டொழுகுவார்;
அவருள், எக்கடவுள்? மற்றுஅக் கடவுளைச் செப்பீமன்; 10
முத்தேர் முறுவலாய்! நாம் மணம்புக்கக்கால்
'இப்போழ்து போழ்து' என்று அது வாய்ப்பக் கூறிய
அக்கடவுள், மற்று அக்கடவுள். அது ஒக்கும்.
நாவுள் அழுந்து தலைசாய்த்து நீ கூறும்
மாயமோ கைப்படுக்கப் பட்டாய்; நீ கண்டாரை 15
வாயாக யாம்கூற வேட்டவாய் கேளினி:
பெறல்நசை வேட்கையின் நின்குறி வாய்ப்பப்
பறிமுறை நேர்ந்த நகாராகக்; கண்டார்க்கு
இறுமுறை செய்யும் உருவொடு நும்இல்
செறிமுறை வந்த கடவுளைக் கண்டாயோ? 20
நறும்தண் தகரமும், நானமும் நாறும்
நெறிந்த குரல்கூந்தல் நாளணிக்கு ஒப்ப
நோக்கிற் பிணிகொள்ளும் கண்ணொடு மேனாள்நீ,
பூப்பலிவிட்ட கடவுளைக் கண்டாயோ?
ஈர்அணிக்கு ஏற்ற ஒடியாப் படிவத்துச் 25

சூர்கொன்ற செவ்வேலான் பாடிப் பலநாளும்
ஆராக் கனைகாமம் குன்றத்து நின்னொடு
மாரிஇறுத்த கடவுளைக் கண்டாயோ?
கண்ட கடவுளர் தம்முளும், நின்னை
வெறிகொள் வியன்மாப்பு வேறாகச் செய்து

30

குறிகொளச் செய்தார் யார்? செப்பு; மற்று, யாரும்
சிறுவரைத் தங்கின் வெகுள்வர்; செறுதக்காய்!
தேறினேன்; சென்றீநீ; செல்லாவிடுவாயேல்!
நற்றார் அகலத்துக்கு ஓர்சார மேவிய
நெட்டு இரும்பூந்தல் கடவுளர் எல்லார்க்கும்

35

முட்டுப்பாடு ஆகலும் உண்டு.”

அவள்: வண்டுகள் மொய்க்கும்படி வாரிப் பூசிய சந்தனத்
தோடு பழிபட்ட மார்பைப் பெற்றவனே! முன்பு எல்லாம்
இவ்வாறு நடந்துகொண்டிலை. இரவில் நெடும் பொழுது
கழித்துவர, நீ ஆங்குக் கண்ட காட்சிகள் யாவையோ?

அவன்: மென் தோளாய்! நாம் இருவரும் ஒன்று கூடி உயர்ந்த
வாழ்க்கையை நடத்த உதவும் கடவுளரை வழிபடத் தங்கினேன்.

அவள்: மாலை அணிந்த மானை ஒத்த மகளிர் பலர் உள்ளனர்,
உன்னால் கடவுளாக மதித்து வழிபடத் தக்கவர். அவர்களுள்
எந்தக் கடவுள் நீ கூறும் கடவுள்?

அவன்: முத்தொக்கும் முறுவல் உடையாய்! நாம் மணங்
கொண்ட அன்று, இன்று மணநாள் என அறிந்து கூறிய கடவுளே
நான் கூறிய கடவுள்!

அவள்: நீ கூறியது பொருந்தும்! நா உள்ளே அடங்க, தலை
தடுமாற நீ கூறுவது அனைத்தும் பொய். நீ அகப்பட்டுக்
கொண்டாய். நீ கண்ட உண்மையான கடவுள் எது என்பதைக்
கூறுகிறேன். கேள்.

உன்னை அடையும் ஆசையால், நீ வரக் குறித்த இடத்திற்கு
வரும், விழுந்து முளைத்த பற்களைக் கொண்ட பார்த்தவர்
உயிரைப் பறித்துக்கொள்ளும் உருவோடு, உன்னை மணந்து
கொள்ளும் உரிமையோடு, உன் மனைக்கு வந்த கடவுளைக்
கண்டாயோ?

மயிர்ச்சாந்தும் புழுகும் பெற்று, நீண்டு வளர்ந்த கூந்தலுக்குக்
காலை செய்த ஒப்பனைக்கு ஏற்ப, பார்வையால் பற்றிக்

கொள்ளும் கண்களோடு வந்து, நீ இட்ட பூப்பலியை ஏற்றுக் கொண்ட கடவுளைக் கண்டாயோ?

தணியாத காதல் மிகுதியால், திருப்பரங்குன்றம் வந்து மாவடிவாய் நின்ற சூரனைக் கொன்ற முருகனைப் பல நாள் பாடி, மாரிக்காலத்திலும் உன்னோடு ஆங்கு வாழும் கடவுளைக் கண்டாயோ?

நீ கண்ட அக்கடவுள்களுள், உன் மார்பு அழகுக்கெட்டு வேறுபடும்படி அதை வடுப்படுத்தியவர் யாவர்? சொல். நீ, இங்குச் சிறிது பொழுது தங்கினும் சினங்கொள்வர். வெறுக்கத்தக்கவனே! உன்னைத் தெரிந்துகொண்டேன். இப்பொழுதே இங்கிருந்து சென்றுவிடு; செல்லாது போனால், உன் மார்போடு ஒரு வகையில் உறவுடையராய நீண்ட கரிய கூந்தலை உடைய அக்கடவுள்களுக்கு முட்டுப்பாடு உண்டா தலும் கூடும்!

நீவிய-பூசிய. இன்னை-இத்தன்மை உடையை. வந்தீய-வர. செப்பீமன்-சொல்லுக. வாய்-உண்மை. வேட்டவாய்- விரும்பினவளே! தகரம்-மயிர்ச்சாந்தம். நானம்-புழுகு. ஈரணி-புனலாடற்கேற்ற அணிவகை. கனை-மிக்க. வெறி-மணம். வரை-காலம். செறுதக்காய்-வெறுக்கத்தக்கவனே. ஓர்சார-ஒருசேர.

29. கூனி குழையும் குழைவு காண்!

பெருஞ் செல்வர் மனையில் பணிபுரியும் ஒரு கூனியும் குறளனும் காதல் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கிடையே ஒருநாள் நடைபெற்ற காதல் பேச்சு இது.

“என் நோற்றனை கொல்லோ?

நீருள் நிழல்போல் நுடங்கிய மென்சாயல்,

ஈங்கு உருச் சுருங்கி

இயலுவாய்! நின்னோடு உசாவுவேன்; நின்நீத்தை.

அன்னையோ! காண்தகை இல்லாக் குறள்நாழிப்

போழ்தினான் 5

ஆண்டலைக்கு ஈன்ற பறழ்மகனே! நீ எம்மை

வேண்டுவல் என்று விலக்கினை; நின்போல்வார்

தீண்டப் பெறுபவோ மற்று.

- மாண்ட, எறித்த படைபோல் முடங்கி, மடங்கி
நெறித்து விட்டன்ன நிறை ஏரால், என்னைப் 10
- பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய் பொறீஇ, நிறுக்கல்லேன்;
நீ நல்கின் உண்டு என்உயிர்.
- குறிப்புக்காண், வல்லுப் பலகை எடுத்து நிறுத்தன்ன
கல்லாக்குறள! கடும்பகல்வந்து, எம்மை
இல்லத்துவா என மெய்கொளீஇ; எல்லா! நின் 15
- பெண்டிர் உளர்மன்னோ? கூறு.
நல்லாய்கேள்! உக்கத்து மேலும் நடு உயர்ந்து, வாள்வாய
கொக்கு உரித்தன்ன கொடுமடாய்! நின்னையான்
புக்கு அகலம் புல்லின் நெஞ்ச ஊன்றும்; புறம்புல்லின்,
அக்குளுத்துப் புல்லலும் ஆற்றேன்; அருளீமோ! 20
- பக்கத்துப் புல்லச் சிறிது,
போ; சீத்தை மக்கள் முரியே! நீ மாறு; இனித்தொக்க,
மரக்கோட்டம் சேர்ந்தெழுந்த பூங்கொடிபோல
நிரப்பமில் யாக்கை தழீஇயினர் எம்மைப்
புரப்பேம் என்பாரும் பலரால், பரத்தை, என் 25
- பக்கத்துப் புல்லீயாய் என்னுமால்; தொக்க
உழுந்தினும் துவ்வாக் குறுவட்டா! நின்னின்
இழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு? கழிந்தாங்கே,
யாம் வீழ்தும் என்று தன்பின்செலவும், உற்றீயாக்
கூனிகுழையும் குழைவு காண்; 30
- யாமை எடுத்து நிறுத்தற்றால்; தோள்இரண்டும் வீசி,
யாம்வேண்டேம் என்று விலக்கவும், எம்வீழும்
காமர் நடக்கும் நடைகாண்; கவர்கணைச்
சாமனார் தம்முன் செலவு காண்.
ஓஓகாண், நம்முள் நகுதல் தொடீஇயர் நம்முள்நாம் 35
- உசாவுவம்; கோன்அடி தொட்டேன்.
ஆங்காக, சாயல் இன்மார்ப! அடங்கினேன்; 'ஏஎ
பேயும் பேயும் துள்ளல் உறும்' எனக்
கோயிலுள் கண்டார் நகாமை வேண்டுவல்!
தண்டாத் தகடுருவ; வேறாகக் காவின்கீழ்ப் 40

போதர் அகடுஆரப் புல்லி முயங்குவேம்;
துகள்தபு காட்சி அவையத்தார் ஓலை
முகடு காப்பு யாத்து விட்டாங்கு.”

குறளன்: நீருள் நெளியும் நிழல்போல் உடல் நெளிந்து கூனிக் குறுகிச் செல்பவளே! சற்றே நில். உன்னை ஒன்று கேட்கவேண்டும்; நான் கேட்க நீ என்ன தவம் செய்தனையோ?

கூனி: காண வெறுக்கும் குறள் வடிவில், ஆண்டலைப் பறவைக்குப் பிறந்தவளே! என்னை விரும்புகிறேன் என்று கூறி என்னைத் 'தடுத்து நிறுத்தினாய். உன்னைப் போன்றவர் என்னைத் தொடவும் முடியுமோ?

குறளன்: கலப்பையில் கோத்த படைபோல் முடங்கியும் மடங்கியும் தோன்றும் உன் கூணுருவம் பெற்ற மிக்க அழகால், என்னைத் தாங்கமாட்டாத நோய் செய்தவளே! அந்நோய் பொறுத்து நான் உயிர் வாழேன். நீ அருள் செய்தால் என் உயிர் நிற்கும்.

கூனி: சூதாட்டப் பலகையை எடுத்து நாட்டியது போன்ற குறளனே! நடுப்பகலில் வந்து என் கையைப் பிடித்து, வீட்டிற்கு வா என்று அழைப்பவளே! உன் வீட்டில் பெண்டிர் எவரும் இலரோ? கூறு.

குறளன்: நல்லவளே! கேள்: தலைக்குமேலே உயர்ந்து காட்டும் கொக்கை உரித்தாற்போலும் கூன் பெற்றவளே! உன்னை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டால் கூன் என் நெஞ்சைக் குத்தும். புறத்தே தழுவக் கருதினால் அக்குளுக் காட்டும். அதனால் அதுவும் மாட்டேன். ஆகவே, உன்னைப் பக்கவாட்டில் தழுவ அருள் பண்ணுவாயாக!

கூனி: சீ! போ! குறைபட்ட மக்கள் வடிவே! மரத்தில் வளைந்தபகுதியைப் பற்றிப் படரும் கொடிபோல், வளராத தம் வடிவால் என்னைத் தழுவி, காப்பாற்றுவோம் என்று முன் வருவார் பலர். அங்ஙனமாகவும் இப்பரத்தை மகன், பக்க வாட்டில் வந்து புல்லு என்கின்றான். உழுந்து பணியாரத்தைக் காட்டிலும் உண்ண இனிக்கும் என் கூன் பிறப்பு, உன்னைக் காட்டிலும் இழிந்ததோ?

குறளன்: உன்னை விரும்புகிறேன் என்று கூறி நான் பின் செல்லவும் என்னை விட்டுப்போகும் கூனி குழையும் குழைவைப் பாரேன்?

கூனி: ஆமையை எடுத்து நிறுத்தியது போல், தோள் இரண்டையும் வீசி, நான் வெறுக்கவும் என்னை விரும்பும் இவ்வழகனார் நடக்கும் நடையைப் பாரேன்! காமனுக்கு பின் பிறந்த சாமனார் நடைபோலும்!

குறளன்: சரி, சரி! நம்மை நாம் நகைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. அவ்வாறே நான் குளுரைத்து விட்டேன். இனி நம் காதல் நிறைவேற ஒரு வழி காண்போமாக!

கூனி: அப்படியே ஆகுக! நானும் நாவை அடக்கிக் கொண்டேன். இவ்வரண்மனையில் வாழ்பவர், 'பேயும் பேயும் புணர்ந்ததும் போலும்' என்று கூறி நம்மை நகைக்காமை வேண்டும். கோயிலுக்குப் புறத்தே உள்ள பூங்காவுக்கு வருக. ஆன்றோர் ஓலைச்சுவடியைக் கட்டி அதன்மீது அரக்கு முத்திரை இட்டதுபோல், குறைபட்ட உடம்புகள் நிறைவுபெறுமாறு இறுகப் புல்லி மகிழ்வோம்.

நின்றீத்தை-நிற்பாயாக. பறழ்-இளமை. நெறித்து-முறித்து. பொறீஇ-தாங்கிக் கொண்டு. கல்லேன்-மாட்டேன். வல்லு-சூதாட்டம். கொளீஇ-பற்றி. உக்கம்-தலை. கொடு மடாய்-கூனியே. அக்குளுத்து-கிச்சக்கிச்சுற்று. சீத்தை-சீ; கெட்டவனே. முரி - குள்ளன், நிரப்பமில் - முழுதும் வளராத. பரத்தை-இழிகுணத்தான். புல்லீயால்-தழுவுவாயாக. துவ்வா- வளராத. வீழ்தும்-விரும்புகிறேன். முற்றீயா-இசையாத. சாமனார்-காமன் தம்பி. உசாவுவம்-ஆராய்வோம். அடிதொட்டேன்- ஆணையிட்டேன். உறும்-ஓக்கும். துகள்தபு-குற்றமற்ற. காட்சி-அறிவு. முகடு-தலை. காப்பு-இலச்சினை.

30. போர் கண்டாயும் போறி!

பரத்தை வீடு சென்றுவந்த கணவன், காடைப் போர் காண்ப் போயிருந்தேன் என்று பொய் கூறினான். அது கேட்ட மனைவி, அவன் கூறிய காடை, பரத்தையே என்பதை, இருவேறு பொருள்படும் சொற்களால் கூறி அவனோடு ஊடியது இது.

“நில் ஆங்கு; நில்ஆங்கு; இவர்தரல்; எல்லா! நீ நாறுஇருங் கூந்தலார் இல்செல்வாய், இவ்வழி, யாறு மயங்கினை போறி; நீ வந்தாங்கே மாறுஇனி, நின்னாங்கே நின் சேவடி சிவப்பச் செறிந்து ஒளிர் வெண்பல்லாய்! யாம் வேறு இயைந்த

5

குறும்பூழ்ப் போர்கண்டேம், அனைத்தல்லது, யாதும் அறிந்ததோ இல்லை, நீ வேறு ஓர்ப்பது.

குறும்பூழ்ப் போர் கண்டமை கேட்டேன்; நீ என்றும்
புதுவன ஈகை வளம்பாடிக், காலின்
பிரியாக், கவிகைப்புலையன் தன் யாழின் 10

இகுத்த செவிசாய்த்து, இனிஇனிப் பட்டன
ஈகைப் போர் கண்டாயும் போறி; மெய்எண்ணில்
தபுத்த புலர்வில் புண்.
ஊரவர் கவ்வை உளைந்தீயாய், அல்கல் நின்
தாரின்வாய்க் கொண்டு முயங்கிப் பிடிமாண்டு 15

போர் வாய்ப்பக் காணினும் போகாது கொண்டாடும்
பார்வைப்போர் கண்டாயும் போறி; நின்தோள் மேலாம்
ஈரமாய் விட்டன புண்.
கொடிற்றுப் புண் செய்யாது, மெய்ம்முழுதும் கையின்
துடைத்து நீ வேண்டினும், வெல்லாது கொண்டாடும் 20

ஓட்டியபோர் கண்டாயும் போறி; முகம்தானே
கொட்டிக் கொடுக்கும் குறிப்பு.
ஆயின், ஆயிழாய்! அன்னவை யான் ஆங்கு அறியாமை
போற்றிய நின்மெய் தொடுகு.
அன்னையோ! மெய்யைப் பொய்என்று மயங்கிய
கைஒன்று 25

அறிகல்லாய் போறி; காண் நீ,
நல்லாய்! பொய்யெல்லாம் ஏற்றித், தவறு தலைப்பெய்து
கையொடு கண்டாய்; பிழைத்தேன்; அருள் இனி
அருளுகம்! யாம் யாரேம்? எல்லா! தெருள்
அளித்து நீ பண்ணிய பூழெல்லாம் இன்னும் 30

விளித்து, நின் பாணனோ டாடி, அளித்தி;
விடலை! நீ நீத்தலின் நோய்ப்பரிது ஏய்க்கும்
நடலைப்பட்டு, எல்லா! நின்பூழ்.”

தலைவி: ஏடா! அங்கேயே நில்; அங்கேயே நில்; அணுக
வராதே. பரத்தையர் வீட்டிற்குச் செல்பவன், வழிதவறி இங்கு
வந்துவிட்டாய் போலும்! உன் கால்கள் சிவக்க, நீ வந்தபடியே,
வந்த இடத்திற்கே செல்வாயாக.

தலைவன்: விளங்கும் வெண்பல்லாய்! நான் வழியில்
காடைப்போர் கண்டு, வந்ததல்லது, நீ நினைப்பதுபோல் வேறு
எதையும் அறியேன்.

தலைவி: நீ காடைப் போர் கண்டாய் என்று நானும் கேட்டேன். நீ புதிது புதிதாகக் கொடுக்கும் கொடை வளத்தைப் பாடி, உன் காலைவிட்டு நீங்காத, யாழ் இசைக்கக் கவிழ்ந்த கையை உடைய பாணன், தன் யாழோசைக்கு மயங்கிப் புதிது புதிதாக அகப்பட்ட காடைப் பறவைகளாய் கன்னிப்பரத்தையர் போரைக் கண்டாய் போலும்! அப்போரில் பட்ட புதுப் புண் உன்னைக் கொன்றன போலும்!

பழிச்சொல்லுக்கு வருந்தாமல் மாலையணிந்த மார்பில் தழுவிப் பிடித்துக்கொள்ளவே. மகிழ்ந்து மற்றும் சில மகளிரைப் பற்றிவரப் பார்வைப் பொருளாக அனுப்பப்பட்ட மகளிரால் வந்த ஊடல் போரைக் கண்டும், உன்னை வெறுத்து ஊடக் கருதாது உன்னைக் கூடி மகிழும் கூடலாகிய அப்போரையும் கண்டாய்போலும்! அப்போரில் உன் தோள் பட்ட புண்கள் இன்னமும் ஈரமாகவே உள்ளன.

கன்னத்தில் செய்யும் சிறு புண்ணையும் செய்யாது உடல் முழுவதையும் கையால் தடவிக் கொடுப்பினும், கலவிப் போரில் வெற்றி காணாது, உன்னை மேலும் கொண்டு செல்லும் தொடர்ந்த கலவிப் போரைக் கண்டாய் போலும்! அதை உன் முகக் குறிப்பே காட்டிக் கொடுக்கிறது.

தலைவன்: ஆயிழாய் நீ கூறிய எதையும் நான் அறிந்திலேன் என்பதை உனக்குச் சூளுரைத்து உணர்த்துவேன்.

தலைவி: நான் கூறிய மெய்யைப் பொய்யென்று கருதும், நீ உலகியல் ஒழுக்கம் அறியாய் போலும்!

தலைவன்: நல்லவளே! தவறுகளை யெல்லாம் என் தலைமேல், ஏற்றி பொய்யுரைகளையெல்லாம் மெய்யுரையாக்கி உன்னைக் கையோடு பிடித்துவிட்டாய். உண்மையில் பிழைசெய்துவிட்டேன். அருள் பண்ணுவாயாக.

தலைவி: ஏடா! உனக்கு அருள்காட்ட நான்கள் யார்? நீ கைவிடுவதால், உன் நடிப்பிலே அகப்பட்டு அக்காடைகள் வருந்தும். ஆகவே, ஆங்குச் சென்று, உன் பாணன் துணையால் மேலும் பல காடைகளைப் பற்றி வந்து, அவை மனம் மகிழ நீ ஆடி வருக!

இவர்தரல்-அணுகாதே. போறி-போல உள்ளாய். மாறு- திரும்பிப்போ. வேறுஇயைந்த-புதிதாக வந்த. குறும்பூழ்-காடை. ஓர்ப்பது-எண்ணுவது. ஈகை-கொடை; காடை. கவிகை-கவிந்த கை. இருத்த-தாழ்ந்த. தபுத்த-கொன்றன. உளைந்தீயாய்- வருந்தாய். கொடிறு-கன்னம். தொடுகு-சூள் உரைப்பேன்.

கை-ஓழுக்கம். தலைப்பெய்து-தலைமேல் ஏற்றி. விடலை-
தலைவன். நடலை-வஞ்சனை.

31. குதிரையோ கவ்வியது?

பரத்தை வீடு சென்று காலம் தாழ்த்திவந்த கணவன் குதிரை ஏற்றம் பழகி வந்தேன் என்று பொய் கூறினான். அது கேட்ட மனைவி அக்குதிரை அவன் பரத்தையே என்பதைக் குதிரைக்கும் பரத்தைக்கும் பொருந்தத் தக்க சொற்களால் ஊடியது இது.

“ஏந்து எழில் மார்பு! எதிர் அல்ல நின்வாய்ச்சொல்
பாய்ந்து ஆய்ந்த தானைப் பரிந்து ஆனா மைந்தினை;
சாந்தழி வேரை; சுவல் தாழ்ந்த கண்ணியை,
யாங்குச்சென்று, ஈங்கு வந்தீத்தந்தாய்! கேள் இனி
ஏந்தி, எதிர்இதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்! 5

குதிரை வழங்கி வருவல்.
அறிந்தேன்; குதிரைதான்,
பால் பிரியா ஐங்கூந்தல் பன்மயிர்க் கொய்சுவல்,
மேல்விரிந்து யாத்த சிகழிகைச் செவ்வுளை,
நீல மணிக்கடிகை வல்லிகை, யாப்பின்கீழ் 10

ஞால் இயல் மென்காதின் புல்லிகைச் சாமரை,
மத்திகைக் கண்ணுறையாகக் கவின்பெற்ற
உத்தி ஒருகாழ், நூல் உத்தரியத் திண்பிடி,
நேர்மணி நேர்முக்காழ்ப் பல்பல கண்டிகைத்,
தார்மணி பூண்ட தமனிய மேகலை, 15

நூபுரப் புட்டில், அடியொடு அமைத்து யாத்த
வார் பொலம் கிண்கிணி ஆர்ப்ப, இயற்றி, நீ
காதலித்து ஊர்ந்த நின் காமக்குதிரையை
ஆய்சுதை மாடத்து, அணிநிலா முற்றத்துள்,
ஆதிக் கொளீஇய அசையினை, ஆகுவை 20

வாதுவன்; வாழிய; நீ.
சேகா! கதிர்விரி வைகலின் கைவாருஉக் கொண்ட
மதுரைப் பெருமுற்றம்போல, நின் மெய்க்கண்

குதிரையோ வீறியது?

கூர்உகிர் மாண்ட குளம்பின் அது நன்றே;

25

கோரமே! வாழி! குதிரை.

வெதிர் உழக்கு நாழியால் சேதிகைக் குத்திக்
குதிரை உடல் அணிபோல நின் மெய்க்கண்
குதிரையோ கவ்வியது?

சீத்தை, பயம்இன்றி ஈங்குக் கடித்தது நன்றே;

30

வியமமே; வாழி! குதிரை.

மிகநன்று, இனி அறிந்தேன் இன்று நீ ஊர்ந்த குதிரை,
பெருமணம் பண்ணி அறத்தினிற் கொண்ட
பருமக் குதிரையோ அன்று; பெரும! நின்
ஏதில் பெரும்பாணன் தூதுஆட, ஆங்கேயோர்

35

வாதத்தான்வந்த வளிக்குதிரை; ஆதி

உருவழிக்கும் அக்குதிரை ஊரல்; நீ ஊரில் பரத்தை

பரியாக, வாதுவனாய் என்றும் மற்று அச்சார்த்

திரி; குதிரை ஏறிய செல்.”

தலைவி: எழில் மிகு மார்ப! நீ கூறும் சொல் உண்மை விடையன்று. மடிப்புக் கலைந்து கரை கிழித்து நலங்கிய ஆடை அணிந்த ஆற்றல் உடையை; சந்தனத்தை அழித்த வேர்வை உடையை; குலைந்து தோளில் வீழ்ந்த மாலை உடையை. எங்கே சென்று இங்கே வந்தாய்? உண்மையைக் கூறு.

தலைவன்: நீலமலர்க் கண்ணாய்! குதிரை ஊர்ந்து வந்தேன்.

தலைவி: நீ ஊர்ந்த குதிரை எது என்பதை நான் அறிவேன். ஐவகையாகப் பிரித்து, பின்னுதற்கேற்ப வெட்டிவிட்ட கூந்தலாகிய பிடரிமயிரையும், அதற்கு மேலே கட்டிய துஞ்சாகிய தலையாட்டத்தையும், கழுத்தில் பூணும் கட்டுவடமாகிய வல்லிகையினையும், காதில் தொங்கும் புல்லிகை என்னும் காதணியாகிய கன்னச் சாமரையினையும், தெய்வசத்தி என்ற அணியிலிருந்து தொங்கும் சுட்டியாகிய சாட்டையினையும், மேலாடை ஆகிய கடிவாளத்தையும் கழுத்தில் அணியும் முக்கண்டனாகிய கண்டிகையினையும் உடைய மேகலையாகிய சதங்கையும், சிலம்பாகிய கெச்சையும் ஒலிக்க, நீ விரும்பி ஊர்ந்த பரத்தையாகிய குதிரையை, அழகிய மாடத்து நிலா முற்றத்தில் ஆதி என்னும் ஓட்டம் காண ஊர்ந்து தளர்ந்துள்ளாய். நீ நல்ல குதிரைச் சேவகன் ஆகுவை. நீ வாழ்க!

சேவகா! விடியற்காலையில் மதுரை வீதியில் குப்பையை அலகால் வாரிவிட்டது போல், உன் மேனியில் அக்குதிரைதான் கீறியதோ? கூரிய குளம்பினுடைய அது கொடிது போலும்! அதை ஊர்ந்து திரியும் நீ வாழ்க!

உழக்காலும், நாழியாலும் வண்ணம் தீட்டியது போல் உன் மேனியில் அழகுதோன்றக் கவ்வியது அக்குதிரைதானோ? சீ! பயம் அற்றுக் கடித்த அக்குதிரை பெரிய நஞ்சு போலும்!

நன்று! நீ ஊர்ந்த குதிரை எது என்பதை நான் நன்கு அறிந்து கொண்டேன். அது முறையாக மணங்கொண்டு அறவழியில் வந்த காமக்கிழத்தியாகிய குதிரையும் அன்று. பாணன் தூது போக, யாதோ ஒரு வகையால் வந்த பரத்தை யென்னும் பழிமிக்க குதிரையாகும். உன் உருவை அழிக்கும் அக்குதிரையை ஊராதே. இல்லை; ஊர்ந்து திரியவே விரும்பினால், இப்போதே செல்வாயாக.

பாய்ந்தாய்ந்த தானை-நலங்கிய ஆடை. மைந்து-வலிமை. வேரை-வேர்வை உடையை. உளை-குதிரை அணி. வல்லிகை-குதிரையின் கழுத்தாரம். ஞால்-தொங்கும். புல்லிகை-ஒரு காதணி. சாமரை-குதிரை அணி. உத்தி-மகளிர் அணி. மத்திகை-சாட்டை. உத்தரியம்-மேலாடை. முக்காழ்-கழுத்து மாலை. கண்டிகை-குதிரையின் கழுத்து மாலை. தமனியம்-பொன். நூபுரம்-சிலம்பு. புட்டில்-கெச்சை. ஆதி-ஒருவகை வேகம். அசையினை-தங்கினாய். வீறி-கீறியது. சேதிகை-வண்ணம் தீட்டும் தொழில். வியமம்-விடம். பருமம்-மேகலையணிந்த; சேணம் இடாத.

32. யானை வந்தது!

பரத்தை வீடு சென்றிருந்த கணவன், 'யானை ஊர்ந்து வந்தேன். அதனால் காலம் தாழ்ந்துவிட்டது' என்று கூறக்கேட்ட மனைவி கூறியது இது:

“அன்னை; கடுஞ்சொல் அறியாதாய் போல நீ என்னைப் புலப்பது ஒறுக்குவேன் மன்யான்; சிறுகாலை இற்கடை வந்து, 'குறி செய்த அவ்வழி என்றும் யான் காணேன் திரிதர, எவ்வழிப்பட்டாய்' சமணாக, இவ்வெள்ளல்;

5

முத்தேர் முறுவலாய்! நம்வலைப் பட்டதோர் புத்தியானை வந்தது காண்பான் யான் தங்கினேன்.

ஓக்கும்,
அவ்வியானை, வனப்புடைத் தாகலும் கேட்டேன்;
அவ்வியானைதான் சுண்ண நீறுஆடி, நறுநறா நீர் உண்டு, 10

ஒண்ணுதல் யாத்த திலக அவிர் ஓடைத்,
தொய்யில் பொறித்த வனமுலை வான்கோட்டுத்
தொய்யகத் தோட்டிக், குழை தாழ்வடிமணி,
உத்தி பொறித்த புனைபூண் பருமத்து,
முத்து ஏய்க்கும் வெண்பல் நகைதிறந்து 15

நன்னகர் வாயில் கதவ வெளில் சார்ந்து,
தன் நலம்காட்டித், தகையினால் கால்தட்டி வீழ்க்கும்
தொடர் தொடராக வலந்து படர்செய்யும்;
மென்தோள் தடக்கையின் வாங்கித் தற்கண்டார்
நலம் கவளம் கொள்ளும்; நகைமுக வேழத்தை 20

இன்று கண்டாய்போல் எவன்எம்மைப் பொய்ப்பது நீ?
எல்லா! கெழீஇத், தொடிசெறித்த தோளிணை தத்தித்
தழீஇக் கொண்டு ஊர்ந்தாயும் நீ;
குழீஇ, அவாவினால் தேம்புவார் இற்கடை ஆறா
உவா அணி ஊர்ந்தாயும் நீ; 25

மிகாஅது, சீர்ப்படஉண்ட சிறுகளி ஏர்உண்கண்
நீர்க்குவிட்டு ஊர்ந்தாயும் நீ;
சார்ச் சார் நெறிதாழ் இருங்கூந்தல் நின்றபெண்டிர் எல்லாம்
சிறுபாகராகச் சிரற்றாது மெல்ல
விடாஅது நீ எம் இல்வந்தாய்; அவ்வியானை 30

கடாஅம் படும் இடத்து ஓம்பு.”

தலைவி: உன் காதற் பரத்தை, விடியற்காலையில் எம்வாயிற்
கண் வந்து நின்றவாறே, நீ கூறிய இடத்திற்கு வந்து, உன்னைக்
காணாமல் நான் அலைந்து திரியும்படி நீ எங்கே சென்றனை எனக்
கடுஞ்சொல் கூறி உன்னைச் சினந்துகொள்ளவும், நீ அதை
அறியாதான் போல் வந்து என்னைப் புலந்துகொள்ளும்
உன்னிடம் நான் சினங்கொள்வேன் என்றும் நீ அவ்வியல்
புடையாய் போலும்!

தலைவன்: முறுவலாய்! ஒரு புதிய யானை வந்துள்ளது; அதைக்
காண நான் தங்கிவிட்டேன்.

தலைவி: ஓக்கும். அந்த யானை அழகுடையது என்றும் கேட்டேன். அந்த யானை, சுண்ணப்பொடி பூசி, மதுநீர் உண்டு, நெற்றியில் திலகமாகிய பட்டத்தையும், கொங்கைகளாகிய கொம்புகளையும், தலைக் கோலமாகிய அங்குசத்தையும் மகரக் குழையாகிய மணிகளையும், தலைப்பணியாகிய மெத்தை யினையும் பெற்றுளது. மாளிகை வாயிலிடத்தில் கதவாகிய கம்பத்தைச் சேர்ந்து, தன் அழகைக் காட்டி ஆடவரைத் தளைக்கும். தன் தோளழகாகிய பெரிய கைகளால், ஆடவரின் நற்பண்புகளாகிய உணவைப் பற்றிக் கவளமாகக் கொள்ளும் அந்நகைமுக வேழத்தை இன்றுதான் முதன்முதலாகக் கண்டது போல் என்னிடம் பொய் கூறுவது ஏன்?

ஏடா! தோள் என்ற அதன் மருமத்தைப் பற்றிக் கொண்டு தத்தி ஏறினவனும் நீயே.

பண்டு உன்மேல் காதல்கொண்டு வந்து கூடிப்பிரிந்த பரத்தையர் மனைவாயிற்குக் கொண்டுசென்று, அவர் கண்டு வருந்த அந்த யானையின் மீது ஊர்ந்தவனும் நீயே.

காதல் வெறி பெருகிவிடாதபடி, சிறிதே உணவுண்டு வந்த அதைச் சிலநாள் ஓய்ந்திருக்க விடுத்துப் பின்னர் ஊர்ந்தவனும் நீயே.

உன் காதற் பரத்தையர் உன் புதிய உறவு கண்டு கோபியா திருத்தற் பொருட்டு எம் மனைக்கு வந்துள்ளாய்; ஆனால், அது காணும் அந்தப் புதிய யானை, சினந்து, உன்னை ஏறவிடாதபடி மதங்கொண்டுவிடும். அத அவ்வாறு மதங்கொண்டு விடாதபடி விரைந்து சென்று அதைக் காப்பாற்றுவாயாக!

அன்னை-அத்தகையை. ஓடை-நெற்றிப்பட்டம். தோட்டி-அங்குசம். குழை-மகரக்குழை. உத்தி-தலையணி. பருமம்-மெத்தை. வெளில்-யானை கட்டும் இடம். படர்-துன்பம். கெழீஇ-சேர்ந்து. உவா-யானை; இளைய மகளிர். சிரற்றாது-சினங்கொள்ளாது.

33. புதுப்புனல் ஆடினாய்!

பரத்தை வீடு சென்றுவந்த கணவன் காலம் தாழ்த்து வந்த காரணம் யாது எனக் கேட்டுச் சினக்கும் மனைவிக்குக், 'குமரி ஆடிவந்தேன்; அதனால் இவ்வாறு ஆயிற்று' என்று கூற, அது கேட்டு அவள் கூறியது இது:

“யாரை நீ? எம்இல் புகுதர்வாய்! ஓரும்,
 புதுவ மலர்தேரும் வண்டேபோல், யாழ்,
 வதுவை விழவணி வைகலும் காட்டினையாய்,
 மாட்டு மாட்டுஓடி மகளிர்த் தரத்தரப்
 பூட்டுமான் திண்தேர் புடைத்த மறுகு எல்லாம் 5

பாட்டாதல் சான்ற நின்மாயப் பரத்தைமை
 காட்டிய வந்தமை கைப்படுத்தேன்; பண்டெலாம்
 கேட்டும் அறிவேன் மன் யான்,
 தெரிகோதை அந்நல்லாய்! தேறியல் வேண்டும்;
 பொருகரை வாய்குழந்த பூமலி வையை 10

வருபுனல் ஆடத் தவிர்ந்தேன்; பெரிது என்னைச்
 செய்யா மொழிவது எவன்?
 ஒஓ! புனலாடினாய் எனவும் கேட்டேன்; புனல், ஆங்கே,
 நீள்நீர் நெறி கதுப்பு, வாரும் அறலாக
 மாண் எழில் உண்கண், பிறழும் கயலாகக் 15

கார்மலர் வேய்ந்த கமழ்பூம் பரப்பாக,
 நாணுச் சிறை அழித்து, நன்பகல் வந்த அவ்
 வியாணர்ப் புதுப்புனல் ஆடினாய், முன்மாலைப்
 பாணன் புணையாகப் புக்கு;
 ஆனாது, அளித்து அமர்காதலோடு அப்புனல் ஆடி 20

வெளிப்படு கவ்வையை யான் அறிதல் அஞ்சிக்,
 குளித்து ஒழுகினாய் எனவும் கேட்டேன்; குளித்து ஆங்கே,
 போர்த்த சினத்தால் புருவத் திரையிடா
 ஆர்க்கும் ஞெகிழத்தால் நன்னீர் நடை தட்பச்
 சீர்த்தக வந்த புதுப்புனல் நின்னைக் கொண்டு 25

ஈர்த்துய்ப்பக் கண்டார் உளர்;
 ஈர்த்தது, உரைசால் சிறப்பின்நின் நீருள்ளம் வாங்கப்
 புரைநீர் புதுப்புனல் வெள்ளத்தின் இன்னும்
 கரை கண்டதூஉம் இலை;
 திரைதொடீ! பொய்யா வாள்தானைப் புனைகழற்கால்
 தென்னவன் 30

வையைப் புதுப்புனல் ஆடத் தவிர்ந்ததைத்
 தெய்வத்தின் தேற்றித் தெளிப்பேன், பெரிது என்னைச்

செய்யா மொழிவது எவன்?

மெய்யதை; மல்கு மலர் வேய்ந்த மாயப் புதுப்புனல்,
பல்காலும் ஆடிய செல்வழி ஒல்கிக்

35

களைஞரும் இல்வழிக் கால் ஆழ்ந்து, தேரோடு
இளமணலுள்படல் ஓம்பு; முளைநேர்
முறுவலார்க்கு ஓர் நகை செய்து.”

தலைவி: ஏடா! என் மனைபுகும் நீ யார்? உனக்கும் எனக்கும் என்ன உறவு? புதுப்புது மலர்களைத் தேடி அலையும் வண்டுபோல், நாள்தோறும், உன் திருமணக்கோலத்தைக் காட்டி, ஆங்காங்குச் சென்று, மகளிர் பலரைக் கொண்டுவந்து திரிவதால், எப்போதும் பூட்டியபடியே இருக்கும் உன் தேர் ஓடிய தெருவில் எல்லாம் உன்னைப்பற்றிய பெருமையே பாராட்டப்பெறும். உன் பரத்தைமைக் குணம் புலப்பட வந்த உன்னையும் உன் இழிசெயலையும் இன்று கையோடு பிடித்துவிட்டேன்; முன்பெல்லாம் இதைக் கேட்டும் இருந்தேன்.

தலைவன்: நல்லாய்! உன் அறிவு தெளிவுபெறுதல் வேண்டும். வையையில் புதுவெள்ளம் வர, அதில் ஆட அங்குத் தங்கிவிட்டேன். அங்ஙனமாகவும், நான் செய்யாத ஒன்றைச் செய்ததாகக் கூறிச் சினப்பது ஏனோ?

தலைவி: ஆம். நீ புதுப்புனல் ஆடினாய் என்றும் கேட்டேன். அடர்ந்த கூந்தல் அறல் மணலாக, கண்கள் கயல்மீன்களாக, மலர்கள் உதிர்ந்து மணக்கும் சோலை புகுந்தாடும் இடமாக, நாண் என்ற அணையை அழித்து விட்ட, நல்ல பகற் காலத்திலேயே புகுந்துவிட்ட புது வெள்ளத்தில், பாணனாகிய தெப்பம் துணைபுரியப் பாய்ந்தாடினாய் எனவும் கேட்டேன்.

அப்புதுவெள்ளத்தில், ஆராக்காதல் கொண்டு ஓயாது ஆடுவதால் எழும் அலர் உரையை நான் அறிந்துகொள்வேன் என்று அஞ்சி மறைந்து மறைந்து ஆடினாய் என்றும் கேட்டேன். ஆனால், அப்புனல் அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாது பெருஞ் சினம் கொண்டு, புருவமாகிய அலைகளை வீசி, சிலம்பொலியாகிய ஆரவாரம் எழ, உன் நல்லொழுக்கமெல்லாம் கெட்டுப் பின்னிடுமாறு உன்னை இழுத்துக் கொண்டோடியதைக் கண்டவர்களும் இருக்கின்றார்கள்.

இழுத்துச் சென்ற அப்புனல், உன் புகழ்ந்து பாராட்டத்தக்க பண்புள்ளத்தைத் தன்னுடையதாக்கிக் கொள்ளவே நீ அப்புது வெள்ளத்தின் கரைகாண விரும்பியதும் இல்லை.

தலைவன்: நிறைதொடஇ! வெற்றிவாளும் வீரக் கழலும் உடைய பாண்டியனுக்குரிய வையையாற்று வெள்ளத்தில் ஆட நின்றேன் என்பதைக் கடவுளர் மீது ஆணையிட்டுக் காட்டுவேன். அங்ஙனமாகவும் செய்யாத ஒன்றற்காகச் செய்து சினப்பது ஏனோ?

தலைவி: உண்மை. மலர் ஆடிய அம்மாய்ப் புதுப்புனலில் பலமுறை ஆடச் செல்லும்பொழுது, காப்பாற்றுவாரும் இல்லாத இடத்தில், முளைபோன்ற முறுவலராகிய இளமகளிர் நகைக்குமாறு, கால்கள் தளர்ந்து, தேரோடு புதுமணலில் அகப்பட்டுக்கொள்ளாமல் விழிப்பாய் இருப்பாயாக.

மாட்டுமாட்டு-இடந்தோறும். புடைத்த-ஆரவாரித்த. மறுகு-தெருவு. தேறீயல்-தெளியல். வாரும்-நீர் ஒழுகும். சிறை - அணை. யாணர்-புதுவருவாய். கவ்வை-அலர். குளித்து-மறைத்து. ஞெகிழ்பு-சிலம்பு. நடை-நல்லொழுக்கம். நீர்-நல்லொழுக்கம். தவிர்ந்ததை-தங்கியதை. மல்பு-பெருகிய.

34. வாழும் நாள் முனிந்தானை

அவன் அரசன். நாடு காவல் குறித்து வெளிநாடு சென்றிருந்தான். அவன் பிரிவைத் தாங்க முடியாமல் வருந்தினான் அரசமாதேவி. அவள் துயர் அறிந்த ஆன்றோர் சிலர் அரசனிடம் சென்று, வீடு திரும்புமாறு வேண்டிக் கொண்டது இது:

“நறவினை வரைந்தார்க்கும், வரையார்க்கும் அவைஎடுத்து
அறவினை இன்புறாஉம் அந்தணர் இருவரும்
திறம்வேறு செய்தியின் நூல்நெறி பிழையாது,
குழவியைப் பார்த்து உறாஉம் தாய்போல் உலகத்து
மழை சுரந்து அளித்து ஓம்பும் நல்லாழி யாவார்க்கும் 5

பிழையாது வருதல் நின் செம்மையில் தரவாய்ந்த
இழைஅணி கொடித்திண்தேர் இனமணி யானையாய்!
அறன் நிழல்எனக் கொண்டாய் ஆய்குடை; அக்குடைப்
புறநிழற்கீழ்ப் பட்டாளோ இவள்? இவள் காண்டிகா,
பிறைநுதல் பசப்பு ஊரப் பெருவிதுப்பு உற்றானை. 10

பொய்யாமை நுவலும் நின்செங்கோல், அச்செங்கோலின்
செய்தொழில்சீழ்ப் பட்டாளோ இவள்? இவள் காண்டிகா,
காமநோய் கடைக்கூட்ட வாழும்நாள் முனிந்தானை.

ஏமம் என்று இரங்கும் நின் எறிமுரசம்; அம்முரசின்
ஏமத்து இகந்தாளோ இவள்? இவள் காண்டிகா, 15

வேய்நலம் இழந்ததோள் கவின்வாட உழப்பாளை;
ஆங்கு,
நெடிது சேண் இகந்தவை காணினும், தான் உற்ற
வடுக் காட்டக், கண் காணாதற்றாக, என் தோழி
தொடிகொட்ப நீத்த கொடுமையைக் 20

கடிது என உணராமை கடிந்ததோ நினக்கே?"

மதுவை விலக்கிய அமரர்க்கும், விலக்காத அரக்கர்க்கும்
அவ்விரு கொள்கையும் ஏற்று அவர்க்கு இன்ப வாழ்வளிக்கும்
வியாழன், வெள்ளியாகிய ஆசிரியர் இருவரும் செய்த அரசியல்
நூல் வழியில் நின்று, குழந்தைக்குப் பாலூட்டி மகிழும் தாய்
போல், உலகத்தில், மழை தவறாமல் பெய்து காக்கும் நல்வழி,
ஒருவர்க்கும் தப்பாமல் கிடைக்கும் வாய்ப்பினை உன் செம்மைக்
குணத்தால் கொண்டுவந்து அளிக்கும் இழை அணிந்த தேரும்,
மணி ஒலிக்கும் யானையும் உடையவனே!

உன் குடை நிழல், அறநிழல் கூறி எடுத்தாய்; ஆனால், இவள்
மட்டும் அக்குடை நிழலுக்கு அப்பாற் பட்டவளோ? பிறைத்
திங்கள் போன்ற நெற்றி பசலை படரத் துன்புறும் இவளைப் பார்!

உன் செங்கோல் முறைமை நடுவு நிலைமை கெடாமையைப்
பறைசாற்றுகிறது. ஆனால், இவள், அச் செங்கோலாட்சிக்கு
உட்படாது, அப்பாற்பட்டுவிட்டாளோ? காமநோய்,
இறுதிநாளைக் கொண்டு வந்துவிட, வாழ்நாளை வெறுக்கும்
இவளைப் பார்!

எம் ஆட்சிக்கீழ் வாழ்வார் அனைவரையும் காப்போம் என்று
முழங்குகிறது முரசு. ஆனால், இவள் மட்டும், அம்முரசளிக்கும்
காப்பு எல்லையைக் கடந்து விட்டாளோ? மூங்கில் போன்ற
அழகை இழந்த தோள்கள் தளர்ந்து வாட வருந்தும் இவளைப்
பார்!

மிகச் சேய்மைக்கண் உள்ள பொருள்களையும் காணினும்,
கண், தன்னிடம் உள்ள வடுவைப் பிறர் காட்டிய போதும்
காணாது. அதுபோல், என் தோழியின் தொடிகள் கழன்று
போகும்படி நீ கைவிட்டுச் சென்ற கொடுமையைக் கொடுமை
என்று பிறர் எடுத்துக் கூறியும், உணராதிருத்தல், உனக்கு ஆகாத

குணங்கள் என்று ஆன்றோரால் ஒதுக்கப்பட்டனவற்றுள் ஒன்றோ?

வரைந்தார்-நீக்கியவர். ஊழி-முறை. காண்டிகா- காண் பாயாக. முனிந்தாள்-வெறுத்தவள். ஏமம்-பாதுகாப்பு. இரங்கும்-ஒலிக்கும். கொட்ப-கழல. கடிந்தது-ஒதுக்கப்பெற்றது.

35. கழறுதல் வேண்டுமோ?

அவன் அரசன்; நாடு காவல் குறித்து வெளிநாடு சென்றிருந்தான். அவன் பிரிவைத் தாங்க முடியாமல் வருந்தினான் அரசமாதேவி. அவள் துயர் அறிந்த ஆன்றோர் சிலர் அரசனிடம் சென்று வீடு திரும்புமாறு வேண்டிக்கொண்டது இது:

“ஈண்டு, நீர்மிசைத் தோன்றி இருள்சீக்கும் சுடரேபோல், வேண்டாதார் நெஞ்சுஉட்க வெருவந்த கொடுமையும் நீண்டு தோன்று உயர்குடை நிழல்எனச், சேர்ந்தார்க்குக் காண்தகு மதியென்னக் கதிர்விடு தண்மையும், மாண்டநின் ஒழுக்கத்தால் மறுவின்றி வியன் ஞாலத்து 5

யாண்டோரும் தொழுதேத்தும் இரங்குஇசை முரசினாய்! ஐயம்தீர்ந்து, ‘யார்கண்ணும், அருந்தவ முதல்வன்போல் பொய்கூறாய்’ என நின்னைப் புகழ்வது கெடாதோதான், நல்கி நீ தெளித்தசொல் நசைஎனத் தேறியாள் பல் இதழ் மலர் உண்கண் பனிமல்கக் காணுங்கால்? 10

‘சுரந்தவான் பொழிந்தற்றாச் சூழநின்று யாவார்க்கும் இரந்தது நசைவாட்டாய்’ என்பது கெடாதோதான், கலங்கு அஞர்உற்று நின்கமழ்மார்பு நசைஇயாள் இலங்கு கோல் அவிர்தொடி இறைஊரக் காணுங்கால்? ‘உறைவரை நிறுத்தக்கோல் உயிர்திறம் பெயர்ப்பான்போல் 15

முறைசெய்தி’ என நின்னை மொழிவது கெடாதோதான், அழிபடர் வருத்தநின் அளிவேண்டிக் கலங்கியாள் பழிதபு வாள்முகம் பசப்புஊரக் காணுங்கால்?

ஆங்கு, தொன்னலம் இழந்தோள், நீ துணைஎனப் புணர்ந்தவள் 20

இன்னுறல் வியன்மார்ப! இனையையால் கொடிது என நின்னையான் கழறுதல் வேண்டுமோ, என்னோர்கள் இடும்பையும் களைந்தீவாய்! நினக்கே?”

கடல்மேல் தோன்றி இருளைக் கெடுக்கும் ஞாயிறு போல், பகைவர்க்கு நெஞ்சு நடுங்கும்படிச் செய்யும் கொடுமையாலும், வெண் கொற்றக் கொடையைத் தமக்கு நிழல் என்று கருதி வந்தடைந்தவர்க்கு, நிலவொளி வீசும் முழுமதி போல் அளிக்கும் தண்ணொளாலும் மாண்புற்ற உன் ஒழுக்க நெறியால் பரந்த உலகில் எந்தப் பகுதியில் வாழ்வோரும், மனத்தில் மாசு கொள்ளாமல், பணிந்து பாராட்டத்தக்க மும்முரசுடையோய்!

அன்பு கொண்டு, பிரியேன் என்ற உன் சொல்லை நம்பிய மனைவியின் மலர்போன்ற மைதீட்டிய கண்களில் நீர் நிறைவதைப் பார்க்குமிடத்து, ஆலின் கீழ் இருந்து அறம் வளர்த்த கடவுள் போல், எவரிடமும் பொய்கூறாய் என்று, உலகம் ஐயமறப் புகழும் உன் பெருமை கெட்டு விடாதோ?

மனம் மிக வருந்தினும் மணக்கும் உன் மார்பைக் காதலிக்கும் உன் மனைவியின் கைகளிலிருந்து சிறந்த வேலைப் பாடமைந்த தொடி, கழல்வதைப் பார்க்குமிடத்தில், வானம் மழைநீரை வழங்குவது போல் உன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு இரந்து விரும்பிய பொருளை, எவர்க்கும் மறுக்கமாட்டாய் என்ற பெருமை கெட்டுவிடாதோ?

காதல் நினைவு வருத்துகிற காலத்தும், உன் அருளையே விரும்பி அது கிடைக்காமையால் உன் மனைவியின் மாசற்ற முகம், பசலை படர்ந்து பாழடைவதைப் பார்க்குமிடத்தில் உயிரைப் பிரிக்கும் எமனைப் போல, மக்களை அவரவர் ஒழுக்க நிலையில் நிலைபெறுமாறு செய்த செங்கோல் சிறப்பால், நீதி வழங்குவாய் என்று நீ பாராட்டப் பெறுவது கெட்டுவிடாதோ?

எத்தகையோர் இன்னல்களையும் களைந்து காப்பாற்றுவோனே! 'இனிமை தரும் மலர்ந்த மார்பனே, வாழ்க்கைத் துணை என்று உன்னால் வரைந்து கொள்ளப்பட்டவள், இயற்கை அழகை இழந்தாள். ஆனால், உன் இயல்போ இது; இது மிகவும் கொடுமையை யுடைத்து' என்று இவ்வளவு தூரம்வந்து உன்னைக் கடிந்துரைக்க வேண்டுமோ?

கீக்கும்-அழிக்கும். உட்க-நடுங்க. வெருவந்த-அச்சம் தரும். தண்மையும்-அருளும். அருந்தவ முதல்வன்-தக்கணாமூர்த்தி. நசை-பற்றுக்கோடு. வாட்டாய்-அழிக்கமாட்டாய். அஞர்-துன்பம். கோல்-வேலைப்பாடுமிக்க. ஊர-கழல். உயிர்திறம் பெயர்ப்பான்-காலன். அழிபடர்-மிக்க துன்பம். தபு-நீங்கிய. என்னோர்கள்-எத்தகையோர்.

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவாளை மறுமையும்
புல்லாளே ஆய மகள்.”

- முல்லை 3. வரி 63,64

முல்லைத் திணை

காடும், காட்டைச் சேர்ந்த நிலமும் முல்லை நிலம் என அழைக்கப் பெறும். அந்நிலத்து மக்கள் ஆயர், இடையர், கோவலர், பொதுவர் எனவும், மக்கள் தலைவன் அண்ணல், தோன்றல் எனவும் அழைக்கப் பெறுவர். கம்பும், வரகும், பாலும், நெய்யும் உணவுப் பொருள்களாம். ஆடு மாடு மேய்த்தல், மேட்டு நிலங்களை உழுது பயிர் விளைத்தல் தொழில்களாம். காதலித்த ஒரு பெண்ணை மணக்க அவர் குலமுறைப்படிக் கொல்லேறு தழுவுவதும், காதலன் வருகையை எதிர்நோக்கிக் காத்திருப்பதும் முல்லை நில ஒழுக்கங்களாம்.

பாடிய புலவர் சோழன் நல்உருத்திரன்.

முல்லைக் கலியைப் பாடிய புலவர் சோழன் நல்லுருத்திரன் என்ற பெயருடையாராவார். இவர் சோழர் குடியில் பிறந்தவராவார். ஆயினும் பாண்டியர்களைப் பல்லாற்றானும் பாராட்டியுள்ளார். ஆயர் வாழ்க்கையை அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். பாரதக் கதைகளைப் பாட்டின் இடையிடையே, பொருந்தும் இடங்களிலெல்லாம் புகுத்தி வைத்துள்ளார். 'புலிபோல் ஊக்கம் மிக்க மக்களாய் வாழவேண்டுமேயல்லது, எலிபோல் திருட்டுள்ளம் உடையராய் வாழக் கூடாது' என்ற பொருளைத் தோற்றுவிக்கும் புறநானூற்றுப் பாட்டு (புறம்:190) இவர் பெருமைக்குச் சான்று கூறி நிற்கிறது. இவர் பாடிய பாக்களாக, இம்முல்லைக் கலிச் செய்யுள்கள் பதினேழும், அப்புறநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றும் ஆகப் பதினெட்டுச் செய்யுள்களே கிடைத்துள்ளன.

முல்லைக் கலி

1. பொதுமகளிர் பொழில் புக்கார்!

ஆயர்குலத்தில் பிறந்த அழகியொருத்தி, அக்குலத்தில் பிறந்த ஆடவன் ஒருவன்மீது காதல்கொண்டாள். அவளைப்போலவே அவ்விளைஞனும் அவள்மீது காதல் கொண்டான் என்றாலும், குலமுறைப்படி அவளை மணந்து கொள்ள முன்வந்திலன். அதனால் வருந்தியிருந்த அவளுக்குத் தோழி, ஊரில் நடை பெற்ற கொல்லேற்று விழாவைக் காட்டி, இதுபோன்ற ஒரு விழாவில் கலந்து கொண்டு காதலன் விரைந்து வந்து மணந்துகொள்வான் என்று கூறியது இது:

“தளிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற்கு அரும்பு ஈன்று
முளிமுதல் பொதுளிய முட்புறப் பிடவமும்
களிபட்டான் நிலையேபோல் தடவுபு துடுப்பு ஈன்று
ஞெலிபுடன் நிரைத்த ஞெகிழ்இதழ்க் கோடலும்
மணிபுரை உருவின் காயாவும் பிறவும்

5

அணிகொள மலைந்த கண்ணியர், தொகுபுஉடன்
மாறெதிர் கொண்ட தம்மைந்து உடன்நிறுமார்,
சீறரும் முன்பினோன் கணிச்சிபோல் கோடுசீஇ
ஏறு தொழுஉப் புகுத்தனர் இயைபுடன் ஒருங்கு
அவ்வழி, முழக்கென, இடியென, முன்சமத்து ஆர்ப்ப

10

வழக்குமாறு கொண்டு வருபு வருபு ஈண்டி,
நறையொடு துகள்எழ, நல்லவர் அணி நிற்பத்
துறையும், ஆலமும், தொல்வலி மராஅமும்
முறையுளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ
மேற்பாட்டு உலண்டின் நிறன்ஓக்கும் புன்குருக்கண்

15

நோக்கு அஞ்சான், பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்
கோட்டிடைக்கொண்டு குலைப்பதன் தோற்றம்காண்,
அம்சீர் அசைஇயல் கூந்தல் கைநீட்டியான்
நெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவண் தன்
வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்;

20

சுடர்விரிந்தன்ன சுரி நெற்றிக்காரி,
விடர்இயம் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்
குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் தோற்றம்காண்
படர்அணி அந்திப் பசுங்கண் கடவுள்
இடரிய ஏற்றெருமை நெஞ்சு இடந்திட்டுக் 25

குடர்கூளிக்கு ஆர்த்துவான் போன்ம்;
செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக்
கதன் அஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி
நுதிநுனைகோட்டால் குலைப்பதன் தோற்றம்காண்
ஆரிருள் என்னான், அருங்கங்குல் வந்து, தன் 30

தாளில் கடந்து அட்டுத் தந்தையைக் கொன்றானைத்
தோளில் திருகுவான் போன்ம்
எனவாங்கு,
அணிமாலைக் கேள்வன் தருஉமா ஆயர்
மணிமாலை ஊதும் குழல் 35

கடாஅக் களிற்றினும் கண்ணஞ்சா ஏற்றை
விடாஅதுநீ கொள்குவை; ஆயின் படாஅகை
ஈன்றன ஆயமகள் தோள்;
பகல் இடக் கண்ணியன், பைதல் குழலன்,
சுவல் மிசைக்கோல் அசைத்த கையன்; அயலது 40

கொல்லேறு சடாஇருந்தார்க்கு எம் பல்லிரும்
கூந்தல் அணை கொடுப்பேம் யாம்
கோளாளர் என்ஓப்பார்இல் என நம்மானுள்
தாளாண்மை கூறும் பொதுவன், நமக்கு ஒருநாள்,
கேளாரின் ஆகாமை இல்லை; அவற்கண்டு 45

வேளாண்மை செய்தன காண்;
ஆங்கு, ஏறும்வருந்தின; ஆயரும் புண்கூர்ந்தார்;
நாறிரும் கூந்தல் பொதுமகளிர் எல்லாரும்
முல்லையம் தண்பொழில் பக்கார், பொதுவரோடு
எல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு.” 50

தோழி தலைவிக்குக் கூறியது: மழைபெற்றுக் குளிர்ந்த
காட்டில், முதல் மழைக்கு அரும்பு விட்டு, புதல் நிறைய
மலர்ந்த பிடவம், கள்ளுண்ட ஒருவன் கால் தளர்ந்து

ஆடுவதுபோல் அலையும் அரும்புகளைவிட்டு, கடைந்தெடுத்த செந்தழலைச் சேரவைத்தாற் போல் மலரும் செங்காந்தள், கருநீல மணி போன்ற காயாம் பூ முதலிய மலர்களாலாகிய மாலை அணிந்த ஆயர்கள் ஒன்றுகூடி, தம் ஆற்றலை நிலைநாட்டிக் காட்ட, சிவபெருமானின் குந்தாலிப் படைபோன்ற கூரிய கொம்புகளைக் கொண்ட கொல்லேறுகளைத் தொழுவினுள் அவிழ்த்து விட்டனர்.

உடனே, முரசுபோலவும், இடிபோலவும் ஆரவாரம் எழ புகையும் புழுதியும் எழுந்து படர, மணப்பருவம் பெற்ற மகளிர் வரிசை வரிசையாக நிற்க, அம்மகளிரை மணக்க விரும்பிய அக்குல இளைஞர்கள், அப்போரை ஏற்றுக்கொண்டு, தண்ணீர்த் துறையிலும், ஆலின் கீழும், மராமரத்தடியிலும் கோயில் கொண்டிருக்கும் கடவுளை வணங்கித் தொழுவள் புகுந்தார்கள்.

பட்டுப்பூச்சியின் பசுமையோடு செந்நிறம் பெற்ற காளை, தன் கண்ணொளி கண்டு அஞ்சாது பாய்ந்த ஆயனைக் குத்திக், கொம்பில் கோத்துக் கொண்டு ஆடும் ஆட்டத்தைப் பாள்! அழகும் மென்மையும் வாய்ந்த திரௌபதையின் கூந்தலைத் தீண்டிய துச்சாதனின் நெஞ்சைப் பிளந்து, கொண்டு, தன் வஞ்சத்தை முடித்துக் கொண்ட வீமசேனன் போல் காட்சி அளிக்கிறது.

நெற்றியில் வெள்ளைச் சுழிபெற்ற கரிய காளை, மலைப் பிளப்பு மலர்கூடி வந்த ஆயனை முட்டி, அவன் குடர்சரியுமாறு குத்தி அலைக்கும் காட்சியைக் காண்! ஊழிமுடிவில் ஒரு பாதி உமையின் பச்சை நிறம் காட்டும் பரம்பொருள் கூற்றுவன் நெஞ்சைப் பிளந்து, அவன் குடரைக் கூளிக்குப் பசியாறக் கொடுப்பது போல் காட்சி அளிக்கிறது.

சிறுசிறு செம்புள்ளிகளைக் கொண்ட வெள்ளைக் காளை தன் சினம் கண்டு அஞ்சாது பாய்ந்த ஆயனைக் கூரிய கொம்பால் குத்திக் குலைக்கும் காட்சியைக் காண்! தன் தந்தை துரோணாசாரியனைக் கொன்ற சிகண்டியை இருள் என்று பாராமல் இரவில் வந்து தலையைத் திருகிக் கொன்ற அசுவத்தா மாவைப் போல் காட்சி அளிக்கிறது.

ஆயர் இம்மாலையில் ஊதும் இக் குழலோசை, அழகிய மாலை அணிந்த நம் காதலனை நமக்கு மணம் செய்து தரும் நல்ல நிமித்தமாகும்.

தோழி தலைவனைக் கண்டு கூறியது: மதம் மிக்க யானையைக் காட்டிலும் அஞ்சாமை வாய்ந்த காளையை நீ வென்று அடக்கினால், இவள் தோள் வெற்றிக்கொடி ஏந்தும்.

கண்ணியும் குழலும் கொண்டு, தோள்மேல் தாங்கிய கோல்மீது கைவைத்து நிற்கும் ஆயனுக்கு அண்மையில் நிற்கும் எருதை அடக்குவார்க்கே எம் கருங்கூந்தலாளை மணம் செய்து தருவோம்.

தோழி தலைவியைக் கண்டு கூறியது: கொல்லேற்றை அடக்கி வெற்றிகொள்பவர் எனக்கு நிகரானவர் ஒருவரும் இல்லை என்று ஆண்மை கூறும் நம் காதலன், ஒருநாள் நம் ஏற்றை அடக்கி நம்மை மணந்து கொள்வது நிகழாமல் போவது இல்லை. அதற்கு ஏற்றவகையில் நம் கண்களும் அவனை வரவேற்று விருந்தளித்தன காண்!

எருதுகளும் இளைத்து விட்டன; இளைஞர்களும் புண்ணுற்றனர். வந்திருந்த ஆயர்குல மங்கையர், தத்தம் காதலரோடு, முல்லை மலர்க் காட்டுக்குள் புகுந்துவிட்டனர்; நாமும் அவ்வாறே அவன் செல்வோம்; வருக!

முளி-உலர்ந்த கிளை. தடவுபு-அசைந்து. நெலிதல்- தீக்கடைதல். நெகிழ்-மலர்ந்த. முன்பு-வலி. கணிச்சி-மழுப்படை. நறை-புகை. உலண்டு-பட்டுப்பூச்சி. விடரி-மலைப்பிளப்பு. படர்-துன்பம். கதன்-சினம். தாள்-ஆண்மை. ஆயின்-ஆராய்ந்த தால். படாகை-வெற்றிக்கொடி. சுவல்-தோள். நம்மான்-நம் மந்தை.

2. கலங்கினர் பலர்!

கோனார் குடியில் வந்த ஒரு குமரன், தான் காதலித்த ஒருத்திக்கு என விடப்பட்ட காளையை வென்று அடக்கியதைக் கண்ட அப்பெண்ணின் சுற்றத்தார் மகிழ்ந்து கூறியது இது:

“கண்ணகன் இருவிசும்பில் கதழ்பெயல் கலந்தேற்ற தண்நறும் பிடவமும், தவழ்கொடித் தளவமும் வண்ணவண் தோன்றியும், வயங்கிணர்க் கொன்றையும் அன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத், தழையும் கோதையும் இழையும் என்றிவை

தைஇனர் மகிழ்ந்து திளைஇ விளையாடும் மடமொழி ஆயத்தவருள் இவள் யார்,

- உடம்போடு என்உயிர் புக்கவள் இன்று?
 ஓஓ இவள், பொருபுகல் நல்லேறு கொள்பவர் அல்லால்
 திருமா மெய்தீண்டலர் என்று, சுருமமா 10
- எல்லாரும் கேட்ப அறைந்து அறைந்து எப்பொழுதும்
 சொல்லால் தரப்பட்டவள்
 சொல்லுக; பாணியேம் என்றார்; அறைகு என்றார் பாரித்தார்
 மாணிழை ஆறாகச் சாறு
 சாற்றுள், பெடையன்னார் கண்பூத்து நோக்கும்
 வாயெல்லாம் 15
- மிடைபெறின் ஏராத் தகைத்து,
 தகைவகை மிசைமிசைப் பாயியர், ஆர்த்துடன்
 எதிர்எதிர் சென்றார் பலர்.
 கொலைமலி சிலைசெறி செயிர்அயர் சினம்சிறந்து
 உருத்து எழுந்து ஓடின்று மேல். 20
- எழுந்தது துகள்,
 ஏற்றனர் மார்பு,
 கவிழ்ந்தன மருப்பு,
 கலங்கினர் பலர்!
 அவருள், மலர்மலி புகல்எழ அலர்மலிர் மணிபுரை
 நிமிர்தோள் பிணைஇ 25
- எருத்தோடு இமிலிடைத் தோன்றினன்; தோன்றி
 வருத்தினான் மன்ற அவ்வேறு.
 ஏறெவ்வம் காணா எழுந்தார்; எவன்கொலோ
 ஏறுடை நல்லார் பகை?
 மடவரே நல்லாயர் மக்கள்; நெருநல் 30
- அடலேற்று எருத்து இறுத்தார்க் கண்டுமற்று இன்றும்
 உடலேறு கோள் சாற்றுவார்
 ஆங்கினித்
 தண்ணுமைப் பாணி தளராது எழுஉக;
 பண்ணமை இன்சீர்க் குரவையுள் தெண் கண்ணித் 35
- திண்தோள் திறல்ஒளி மாயப்போர் மாமேனி
 அந்துவர் ஆடைப் பொதுவனோடு ஆய்ந்த

முறுவலாள் மென்தோள் பாராட்டிச் சிறுகுடி
மன்றம் பரந்தது உரை.”

தலைவன் நண்பனைக் கேட்டது: மழைபெற்று மலர்ந்த
பிடவம், கொடிமுல்லை, பல்வண்ணத்தோன்றி, கொத்துக்
கொத்தான கொன்றை முதலாகிய மலர்களை இடையிடையே
தழையிட்டுத் தொடுத்த மலர்மாலையும் மணிமாலையும்
அணிந்து விளையாடும் இவ்வாயர் மகளிருள், தன் உருவோடு
என் உயிருள் புகுந்து கொண்ட இவள் யார்?

நண்பன் விடை: இவளா...? எம் எருதை வென்று அடக்குவார்
அல்லது பிறரால் தீண்டமுடியாத திருமேனியுடையாள் என்று,
ஊரார் கேட்குமாறு, ஓயாமல் பறையறைந்து அறிவிக்கப்
பட்டவள் இவள்!

தலைவன்: ‘நன்று, நான் வென்று கொள்வேன் என்று
கூறுவாயாக’ எனத் தன் நண்பனிடம் கூறினான். அது கேட்ட
அவர்களும், ‘அதற்காக நாம் காத்திருக்க மாட்டோம்.
இப்பொழுதே நடைபெறுக’ என்று கூறிவிட்டுத் தம்மவரை
நோக்கி, ‘நம் மகள் குறித்து விழா நிகழும் எனப் பறைசாற்றுங்கள்’
என்று பணித்தனர்.

‘இவ்விழாவுள் பெடை மயில் அன்ன மகளிர், விழா நிகழ்
களம் அனைத்தையும் நின்ற இடத்தில் நின்றவாறே காணக் கூடிய
நல்ல இடத்தைப் பெறுவாரானால் நன்று’ என்றார்கள் சுற்றத்தார்.

அழகாக வரிசை வரிசையாக நிற்கும் எருதுகளின் முன்னே
எதிர் எதிராகச் சென்று பலர் நின்றார்கள்.

கொலை புரியும் கொடுமை மிக்க காளைகள், கடும் கோபம்
கொண்டு இளைஞர்கள்மீது பாய்ந்தன.

எங்கும் புழுதி எழுந்தது; இளைஞர்கள் மார்பைக்
காட்டினார்கள்; கொம்புகள் அவர் மார்பைக் குத்தமாட்டாது
கவிழ்ந்தன. காளைகள் பாயப் பலர் கலங்கிவிட்டனர்.

ஏறு தழுவ வந்த இளைஞர்களுள், ஒருவன், உள்ளத்தில் காதல்
வேட்கை ஊற்றெடுத்துப் பெருகியதால், நீலமணியின்
நிறம்பெற்ற தன் நெடிய தோளால், எருதின் கழுத்தை இறுகத்
தழுவி, அதன் இமில்மீது ஏறி அமர்ந்து இறுதியில் அதை அடக்கி
வென்றான்.

எருதுக்குரிய ஆயர், தம் எருதுக்குண்டான இடையூறு கண்டு, அவ்விளைஞன் மீது போருக்கு எழுந்தனர்; வென்றடக்கிய அவனைப் பாராட்டுவதைவிட்டு, அவனைப் பகைத்துக் கொள்வது ஏனோ?

நேற்று, ஆயர்குல இளைஞர்கள், ஏறு தழுவிப் புகுந்து புண்பெற்றதைக் கண்டும், இன்றும் ஏறு தழுவும் விழாவினைக் கொண்டாட முன்வந்த ஆயர்கள் அறிவற்றவரே!

நன்று; ஆயர் சிற்றூரில் நிகழ்ந்த குரவைக் கூத்தில் கண்ணியும் கட்டமைந்த தோளும், புகழும் போர் வன்மையும் வாய்ந்த இளைஞனோடு, நகைமுகத்தவளாய அவ்விளையோரின் தோளையும் பாராட்டிப் பாட்டெழுந்து விட்டது; ஆகவே, மணமுழா முழங்குமாக!

கதழ்-விரைந்த. தளவம்-முல்லை. துதைய-நெருங்க. பொரு-போர். புகல்-விரும்பும். பாணியேம்-காலம் கடத்தோம். பாரித்தார்-நன்கு தெரிவித்தனர். மிடை-பரண். சிலை-இடி. செறி-ஓலிக்கும். செயிர்-குற்றம். மலிர்-நிறைந்த. நிமிர்-நீண்ட. எருத்து-கழுத்து. அடல்-கொல்லும். உடல்-போர்வல்ல. பாணி-முழக்கம். துவர் ஆடை-செந்நிற ஆடை. பொதுவன்-இடையன்.

3. எளியவோ ஆயமகள் தோள்?

‘காதல் கொண்டவன் கடுக வந்து மணந்துகொண்டிலனே’ எனக் கலங்கிய கன்னிக்கு அவள் தோழி, ‘ஊரில் நடந்த ஏறு தழுவல் காட்சிகளைக் காட்டிவிட்டு, ஆயர்கள் குரவைக் கூத்தாடுகின்றனர்; அதுகாண வந்திருக்கும் காதலனுக்கு அறிவு வரும்படிச் செய்ய நாமும் அக்கூத்தில் கலந்துகொண்டு பாடுவோம் வா’ என்றது இது:

“மெல்லிணர்க் கொன்றையும், மென்மலர்க் காயாவும்
புல்லிலைவெட்சியும், பிடவும், தளவும்,
குல்லையும், குருந்தும், கோடலும், பாங்கரும்,
கல்லவும், கடத்தவும் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்,
பல்லான் பொதுவர், கதழ்விடை கோள் காண்மார்

5

முல்லை முகையும், முருந்தும், நிரைந்தன்ன
மல்லர், பெருமழைக் கண்ணர், மடம் சேர்ந்த
சொல்லர், சுடரும் கனங்குழைக் காதினர்,

நல்லவர் கொண்டார் மிடை;
அவர் மிடை கொள, 10

மணிவரை மருங்கின் அருவி போல
அணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியும்,
மீன்பூத்து அவிர்வரும் அந்திவான் விசும்புபோல்
வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையும்,
கொலைவன் சூடிய குழவித் திங்கள்போல் 15

வளையுபு மலிந்த கோடணி சேயும்,
பொருமுரண் முன்பின் புகலேறு பலபெய்து
அரிமாவும், பரிமாவும், களிறும், கராமும்
பெருமலை விடரகத்து ஒருங்குடன் குழீஇப்
படுமழை ஆடும் வரையகம் போலும் 20

கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுஉ;
தொழுவினுள், புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு குத்தின ஏறு!
ஏற்றின், அரிபரிபு அறுப்பன சுற்றி
ளிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிரைக்கண் 25

உருவமாலை போலக்
குருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன.
கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த ஏற்றின்முன்
ஆடிநின்று அக்குடர் வாங்குவான் பீடுகாண்,
செந்நூல்கழி ஒருவன் கைப்பற்ற, அந்நூலை 30

முந்நூலாகக் கொள்வாறும் போன்ம்.
இகுளை; இஃது ஒன்று சண்டை; இஃது ஒத்தன்;
கோட்டினத்து ஆயர் மகன் அன்றே, மீட்டொரான்,
போர்புகல் ஏற்றுப்பிணர் எருத்தில் தத்துபு
தார்போல் தழீஇயவன்? 35

இகுளை! இஃது ஒன்று கண்டை; இஃது ஒத்தன்;
கோவினத்தாயர் மகன் அன்றே, ஓவான்
மறையேற்றின் மேலிருந்து ஆடித், துறையம்பி
ஊர்வான் போல் தோன்று மவன்?
தொழீஇஃ! காற்றுப்போல் வந்த கதழ்விடைக் காரியை 40

ஊற்றுக் களத்தே அடங்கக் கொண்டட்டு அதன்
மேல் தோன்றி நின்ற பொதுவன் தகை கண்டை;
ஏற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பின் இடந்திட்டுச்
சீற்றமோடு ஆருயிர்கொண்ட ஞான்று இன்னன்கொல்
கூற்று என உட்கிற்று என் நெஞ்சு. 45

இகுளை! இஃது ஒன்று கண்டை; இஃது ஒத்தன்;
புல்லினத்தாயர் மகன் அன்றே, புள்ளி
வெறுத்தவய வெள்ளேற்று அம்புடைத் திங்கள்
மறுப்போல் பொருந்தியவன்?
ஓவா வேகமோடு உருத்துத் தன்மேல் சென்ற 50

சேஎச் செவிமுதல் கொண்டு பெயர்த்து ஒற்றும்
காயாம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன் தகை கண்டை;
மேவார் விடுத்தந்த கூந்தற் குதிரையை
வாய் பகுத்திட்டுப் புடைத்த ஞான்று, இன்னன்கொல்
மாயோன் என்று உட்கிற்று என் நெஞ்சு. 55

ஆங்கு, இரும்புலித் தொழுதியும் பெருங்களிற்று இனமும்
மாறு மாறு உழக்கியாங்கு உழக்கிப் பொதுவரும்
ஏறுகொண்டு ஒருங்கு தொழுஉ விட்டனர்; விட்டாங்கே
மயில் எருத்து உறழ் அணி மணிநிலத்துப் பிறழ்ப்,
பயில் இதழ் மலர் உண்கண் 60

மாதர் மகளிரும் மைந்தரும் மைந்துற்றுத்
தாதெரு மன்றத்து அயர்வர் தழுஉ.
கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாளை மறுமையும்
புல்லாளே ஆய மகள்.
அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவர் அல்லதை 65

நெஞ்சிலார் தோய்தற்கு அரிய உயிர் துறந்து
நைவாரா ஆயமகள் தோள்.
வளியா அறியா, உயிர், காவல் கொண்டு,
நளிவாய் மருப்பஞ்சம் நெஞ்சினார், தோய்தற்கு
எளியவோ, ஆயமகள் தோள்? 70

விலைவேண்டார் எம்மினத்து ஆயர், மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத், தாம் வீழ்வார் மார்பின்

முலையிடைப் போலப், புகின்.

ஆங்கு,

குரவை தழீஇ, யாம் மரபுளி பாடித்

75

தேயா விழுப்புக்கழ்த் தெய்வம் பரவுதும்

மாசில், வான் முந்நீர்ப் பரந்த தொன்னிலம்

ஆளும் கிழமையொடு புணர்ந்த

எங்கோ வாழியர்இம் மலர்தலை உலகே.”

கொன்றை, காயா, வெட்சி, பிடவு, முல்லை, கஞ்சங் குல்லை, குருந்தம், காந்தள், பாங்கர் என்று மலையிலும், மரம் செறிந்த காட்டிலும் மலர்ந்த பல்வகை மலர்களால் ஆன கண்ணி சூடி, ஆயர்குல இளைஞர்கள் கொல்லேறு தழுவுவதைக் காண, முல்லை அரும்பும், மயில் பீலி முளையும் போன்ற பற்களையும், அருள் வடியும் கண்களையும் நாணம் கலந்த சொற்களையும் உடைய ஆயர்குல மகளிர் பரணில் ஏறி இடம்பெற்றனர்.

கரிய மலையிடையே பாயும் வெண்ணிற அருவிபோல், வெண்கால் காரியும், வெண்மீன் விளங்கும் அந்திச் செவ்வானம் போல், வெண்புள்ளி பரந்த செவுலும், பரமன் சூடிய வெண்பிறை மதிபோல், வளைந்த வெண்கோடுகளைக் கொண்ட சிவந்த எருதும் போன்ற, மாறுகொண்டு போரிடவல்ல காளைகள் புகுந்த அத்தொழு, சிங்கமும், குதிரையும், களிறும், முதலையும் கலந்து போரிடும் மலைச்சாரல் போல் காட்சி அளித்தது.

தொழுவுள் புகுந்த ஆயர்களைக் காளைகள் தேடிச் சென்று குத்தின.

அவ்வாறு குத்தியதால், அவற்றின் கொம்புகள், கணிச்சிப் படைபெற்ற பரமன் சூடிய பிறைத் திங்களை மாலை சூழ்ந்து கிடப்பதுபோல், குருதி சொட்டும் குடர்களால் பிணிப்புண்டன.

குடர் சுற்றிய கோட்டினைக் கொண்ட காளை முன் நின்று, அக்குடரை வாங்கி வலிப்பவன் பெருமையைப் பார்! சிவப்பு நல் சுற்றிய ஒரு கழியை ஒருவன் தன் இருகைகளிலும் கோத்துப் பிடிக்க, அந்நூலை முந்நூலாகக் கழற்றிச் சேர்ப்பவன் போல் காட்சி அளிக்கின்றனன்.

தோழி! இதோ இவனைப் பாரேன்; போர் விரும்பும் காளையின் கழுத்தில் பாய்ந்து, அதற்குச் சூட்டிய மாலை போல்

தழுவி, தழுவியதை விடாமல் பிடித்திருக்கும் இவன் எருமை ஆயர் மகன் அல்லனோ?

தோழி! இதோ இவன் ஒருவனைப் பாரேன்; மறு விளங்கும் காளைமேல் அமர்ந்து ஆடி மகிழ்ந்து, துறையில் தெப்பத்தில் அமர்ந்து அதைச் செலுத்திச் செல்பவன் போல், காளையை விடாமல் ஊர்ந்து செல்லும் இவன் பசுவாயர் மகன் அல்லனோ?

தோழி! காற்றுப்போல் பாய்ந்து வந்த கரிய எருதை அதன் ஆற்றல் அடங்காத தழுவிக்கொண்டு, அதன்மேல் அமர்ந்து காட்சி அளிக்கும் இவனைப் பார்! எருமை ஊர்தியோனாகிய இயமனைக் காலால் உதைத்து அவன் உயிரைக் கைக்கொண்ட அன்று, சிவபெருமான் இவன் போலவே காட்சி அளித்தான்போலும் என்று எண்ணி நடுங்குகிறது என் நெஞ்சு.

தோழி! இதோ இவனைப் பாரேன்! கரும் புள்ளியும் செம்புள்ளியும் கலந்துபெற்ற வெள்ளைக்காளையை அடக்கி அதன்மீது, மதியிடையே தோன்றும் மறுபோல் காட்சி அளிக்கும் இவன் ஆட்டிடையர் மகன் அல்லனோ?

வேகமோடு வந்து தாக்கிய எருதின் கொம்புகளைப் பிடித்து அதன் ஆற்றலை அழித்து நிற்கும், காயாம்பூவால் ஆன கண்ணிசூடி நிற்கும் இவன் அழகைப் பார்! பகைவர் ஏவிய குதிரை அரக்கனை, அதன் வாயைப் பிளந்து கொன்றழித்த அன்று, திருமால், இவன்போலவே தோன்றினான் போலும் என்று எண்ணி நடுங்குகிறது என் நெஞ்சு.

புலியும் யானையும் போரிட்டதுபோல், காளைகளும், காளை நிகர் ஆயர்களும் போரிட்டு ஓய்ந்தனர். தாம் தாம் தழுவிய ஏறுகளைக் கைக்கொண்டு, ஆயர்கள் வெளியேறிய அத்தொழு, மயில் இறகு சிந்திக் கிடக்கும் மலைநிலம் போல், மகளிர் சூடிய மலர்கள் சிந்திக் காட்சி அளித்தது.

ஆயர் குல ஆடவரும் மகளிரும், மன்றில் குரவையாடி மகிழத் தொடங்கினர்.

கொல்லேற்றின் கொம்புக்கு அஞ்சுவோனை ஆயர் மகள் மணந்துகொள்ளாள்.

அஞ்சாமல் சென்று கொல்லேற்றை அடக்கிக் கொள்பவர் அல்லது, உள்ளத்தில் உரம் இல்லாதவர்க்கு, ஆயர் மகள் தோள் அணைத்தற்கு இயலாதாம்.

உயிரைக் காற்று என்று கருதாது, அரிய பொருள் என்று மதித்துக் கொல்லேற்றின் கொம்பு காண அஞ்சுவார்க்கு ஆயர்மகள் தோளைத் தழுவுதல் எளிதாகுமோ?

காதலிக்கும் காதலியின் மார்பில் மகிழ்ந்து தலைவைத்தல் போல், கொல்லேற்றின் கொம்புகளுக்கு இடையே புகுந்து பாயவல்லவரிடத்தில், ஆயர், மகளிர் பரிசுப் பொருள் எதுவும் கேளார்.

- என்றெல்லாம் பாடித் தெய்வத்தை வழிபடுவோமாக! கடல்குழ்ந்த இவ்வுலகை உரிமையால் ஆளும் அரசர், இவ்வுலகில் நீடுவாழ்வாராக!

கல்-மலை. கடம்-காடு. கதழ்-சினம். முருந்து-இறகு முளை. பொறி-புள்ளி. அரிமா-சிங்கம். கராம்-முதலை. கொடிநறை-கொடிபோல் பரவும் புகை. தெரிபு-ஆராய்ந்து. வலந்தன-கட்டுண்டன. கோட்டினம்-எருமை. கோவினம்-பசு. அம்பி-தெப்பம். இடந்து-பிளந்து. புல்லினம்-ஆடு. கூந்தல்-ஓர் அரக்கன். நைவாரா-வருந்தாத. நளி-துன்பம். மரபுளி-முறையாக. முந்நீர்-கடல்.

4. பொருகளம் போலும் தொழுஉ!

காதலன், குலமுறைப்படி வந்து மணந்து கொள்ளாத கவலையால் வருந்திய ஒருத்தியை அவள் தோழி, ஊரில் நிகழும் ஏறுதழுவும் விழாவிற்குக் கொண்டு சென்று காட்டியும், குரவைக் கூத்தில் கலந்துகொண்டு பாடியும் அவள் கவலைப் போக்கிய தோடு, இறுதியில் அவர் திருமணத்திற்குப் பெற்றோர்களும் இசைந்துள்ளனர் என்றது இது:

“மலிதிரை ஊர்ந்து தன் மண் கடல் வெளவலின்,
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நாடு இடம்படப்,
புலியொடு வில் நீக்கிப், புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்
தொல்லிசை நடட குடியோடு தோன்றிய

5

நல்லினத்து ஆயர்ஒருங்கு தொக்கு எல்லாரும்,
வானுற ஓங்கிய வயங்குஒளிர் பனைக்கொடிப்
பால்நிற வண்ணன்போல் பழிதீர்ந்த வெள்ளையும்,
பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித்
திருமறு மார்பன்போல் திறல்சான்ற காரியும்,

10

மிக்குஒளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைநுதல்
முக்கண்ணான் உருவேபோல் முரண்மிகு குராலும்,
மாகடல் கலக்குற மாகொன்ற மடங்காப் போர்
வேல்வல்லான் நிறனேபோல் வெருவந்த சேயும், ஆங்குஅப்
பொருவரும் பண்பி னவ்வையும், பிறவும் 15

உருவப்பல் கொண்முகக் குழீஇயவை போலப்
புரிபு புரிபு புகுத்தனர் தொழுவ.
அவ்வழி, முள்ளியிற்று ஏள் இவளைப் பெறும், இதுஓர்
வெள்ளேற்று எருத்து அடங்குவான்.
ஒள்ளிழை, வார்உறுகூந்தல் துயில்பெறும் வைமருப்பின் 20

காரி கதன் அஞ்சான் கொள்பவன்; ஈரரி,
வெருஉப்பிணை மான்நோக்கின் நல்லாள் பெறாஉம், இக்
குருஉக்கண் கொலையேறு கொள்வான்; வரிக்குழை
வேய்உறழ் மென்தோள் துயில்பெறும், வெந்துப்பின்
சேஎய் சினன் அஞ்சான் சார்பவன்; என்றாங்கு 25

அறைவனர் நல்லாரை ஆயர், முறையினால்
நாள்மீன்வாய் சூழ்ந்தமதிபோல் மிடைமிசைப்
பேணி நிறுத்தார் அணி.
அவ்வழிப் பறைஎழுந்து இசைப்பப், பல்லவர் ஆர்ப்பக்
குறையா மைந்தர் கோள் எதிர்எடுத்த 30

நறைவலம் செயவிடா இறுத்தன ஏறு.
அவ்வேற்றின்,
மேல்நிலை மிகல் இகலின் மிடைகழிபு இழிபு மேற்சென்று
வேல்நுதி புரைவிறல் திறல்நுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்,
பால்நிற வெள்ளை எருத்தத்துப் பாய்ந்தானை 35

நோனாது குத்தும் இளங்காரித் தோற்றம்காண்,
பால்மதி சேர்ந்த அரவினைக் கோள்விடுக்கும்
நீல்நிற வண்ணனும் போன்ம்.
இரிபு எழுபு அதிர்பு அதிர்பு இகந்து உடன்பலர் நீங்க
அரிபு அரிபு இறுபு இறுபு குடர்சோரக் குத்தித், தன் 40

கோடுஅழியக் கொண்டானை ஆட்டித்திரிபு உழக்கும்
வாடில் வெகுளி எழில் ஏறு கண்டை, இஃது ஒன்று
வெருவரு தூமம் எடுப்ப வெகுண்டு

திரிதரும் கொல்களிறும் போன்ம்.

தாள்எழு துணிபிணி இசைதவிர்பு இன்றித் தலைச்சென்று 45

தோல்வலி துணிபிணி துறந்து இறந்து எய்தி மெய்சாய்ந்து

கோள்வழுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேல் செல்லாது

மீளும் புகர்ஏற்றுத் தோற்றம்காண் மண்டு அமருள்,

வாளாகப் பட்டானை ஒவ்வான் எனப் பெயரும்

மீளி மறவனும் போன்ம்.

50

ஆங்க, செறுத்து அறுத்து உழக்கி ஏற்று எதிர்நிற்ப

மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்,

தடிகுறை இறுபு இறுபு தாயின கிடப்ப,

இடிஉறழ் இசையின் இயம் எழுந்து ஆர்ப்பப்,

பாடேற்றுக் கொள்பவர், பாய்ந்துமேல் ஊர்பவர்,

55

கோடுஇடை நுழைபவர், கோள் சாற்றுபவரொடு

புரிபு மேற்சென்ற நூற்றுவர் மடங்க

வரிபுனை வல்வில் ஐவர் அட்ட

பொருகளம் போலும் தொழுஉ.

தொழுவினுள், கொண்ட ஏறெல்லாம் புலம்புகத்,

தண்டாச்சீர் 60

வாங்கெழில் நல்லாரும் மைந்தரும் மல்லல்ஊர்

ஆங்கண் அயர்வர் தழுஉ.

பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலையேற்றுக்

கோடுகுறி செய்த மார்பு.

நெற்றிச்சிவலை நிறை அழித்தான் நீள்மார்பில்

65

செற்றார் கண்சாய, யான்சாராது அமைகல்லேன்;

பெற்றத்தார் கவ்வை எடுப்ப அதுபெரிது

உற்றீயாள் ஆயர் மகள்.

தொழீஇஇ! ஒருங்குநாம் ஆடும் குரவையுள் நம்மை

அருக்கினான் போல்நோக்கி, அல்லல்நோய் செய்தல்

70

குருஉக்கண் கொலையேறு கொண்டேன்யான் என்னும்

தருக்கன்றோ ஆயர் மகன்.

நேரிழாய்! கோள் அரிதாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்

காரி கதன் அஞ்சான் பயந்த பொதுவற்கே
ஆர்வுற்று எமர் கொடைநேர்ந்தார், அலர்எடுத்த

75

ஊராரை உச்சி மிதித்து,

ஆங்குத்

தொல்கதிர்த் திகிரியான் பரவுதும், ஒல்கா

உரும் உறழ் முரசின் தென்னவற்கு

ஒருமொழி கொள்ள இவ்வுலகுடன் எனவே.”

80

கடல், தன் நாட்டின் ஒரு பகுதியைக் கவர்ந்துகொண்டதால், நாட்டு எல்லையை வேறு திசையில் விரிவாக்க விரும்பி, பகைவர் நாட்டுள் புகுந்து, ஆங்குப் பறந்திருந்த சேர சோழர்க்குரிய விற்கொடியையும் புலிக்கொடியையும் அகற்றி விட்டுத் தன் மீன் கொடியை நிலைநாட்டிய பாண்டியன் குடியோடு தோன்றிய பழம்பெரும் புகழ்வாய்ந்த குடியில் தோன்றிய ஆயர்கள், ஒன்றுகூடி, பனைக்கொடியும் வெண் மேனியும் உடைய பலதேவன் போன்ற வெள்ளை, பகைவரைப் பாழ்பண்ணிப் புகழ்வாய்ந்த ஆழிப்படை ஏந்திய, திருமகள் உறையும் மார்பை உடைய திருமால் போன்ற காரி, முக்கண் முதல்வன் போன்ற குரால், மாமரத்தை அழித்த வேலேந்திய முருகன் போன்ற சிவலை ஆகிய பற்பல காளைகளைத் தொழுவின் உள்ளே, ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விட்டனர்.

‘இவ்வெள்ளையை வென்று அடக்குவோன், முள் போன்ற பற்களையுடைய இவ்வழகியைப் பெறுவான்; கூரிய கொம்புகளையுடைய இக்காரியை வென்று அடக்குவோன், இவ்வொள்ளிழையின் கூந்தலில் துயிலும் பேற்றினைப் பெறுவான். குரால் நிறம் பெற்ற இக்கொலை எருதை வென்றுகொள்பவன் மருளும் மான்விழி கொண்ட இம்மங்கை நல்லாளை மணப்பன்; சிறந்த பலம் வாய்ந்த இச் செங்காளைச் சினத்தை அழிப்பவன், வரிக்குழை பெற்ற இவ்வனப் புடையாளின் தோளில் துயிலும் வாய்ப்பினைப் பெறுவான்’ என்று கூறி, ஆயர்கள் குலமுறைப்படி பறையறைந்து அறிவிக்க, ஆயர் மகளிர் விண்மீன்களும் வெண்மதியும் கலந்து வருவதுபோல் வந்து பரண் மீது ஏறி அமர்ந்தனர்.

உடனே வலமாகக்கொண்டுவந்து விடப்பட்ட காளைகள், பறை ஒலிக்க, பேராரவாரம் எழ உள்ளே புகுந்த குறையா ஆற்றல் பெற்ற ஆயர்குல இளைஞர்களை எதிர்த்துத் தாக்கின.

காளையை வென்றடக்கும் கருத்தோடு, பரணைவிட்டிறங்கி, வேல்முனை போன்ற கூரிய கொம்புகண்டு அஞ்சாமல் வெள்ளைக்காளை மீது பாய்ந்த கருமேனி ஆயனை, அவன் அதன்மீது பாய்ந்ததைப் பொறுக்காமல், பாய்ந்து தாக்கும் இளைய கரிய எருதைப் பார். வெண்திங்களை விழுங்கும் அரவினை அழித்து அகற்றும் நீலவண்ண நெடுமால்போல் தோன்றுகிறது!

தன்முன் வந்த பலரும் அஞ்சி நடுங்கி அலறிப்புடைத்துக் கொண்டு ஓடும்படி, அவர் எலும்புகளை முறித்துக் குடர்களைச் சரித்துவிட்டு, மேலும் தழுவநின்றவனை அலைத்துத் துரத்தித் திரியும் கொல்லேறு, கடுக்கும் நெடுவீசும் மருந்தை எரித்து எழுப்பிய புகைக்குள் சிக்கிய கொல்யானை சினங்கொண்டு திரிவதுபோல் தோன்றும் கொடுங்காட்சியைப் பாராய்.

தோள் வலியால் கொல்லேறு தழுவத் துணிந்து முன் வந்து, தன் முயற்சியால் உண்டாகும் புகழ் கெடாதபடி தன் உடலைத்துவிக் கைநழுவி முன்னே வீழ்ந்துவிட்ட இளைஞன் மீது பாயாது மீளும் செங்காளைச் சிறப்பைப் பார். போரில் தோற்று, வாட்படையோடு அகப்பட்ட வீரனை, இவன் நம் ஆண்மைக்கு நிகராகான் என நினைத்து விட்டு வேறிடம் செல்லும் வீரன்போல் விளங்குகிறது!

கொல்லேற்றின் குத்துக்களைத் தாங்கிக்கொள்பவரும் அதன்மீது பாய்பவரும், அதன் கொம்புகளிடையே நுழைப வரும், வென்று அடங்குவோம் என வீரம் பேசுவோருமாகிய இளைஞர்கள், மேலும் மேலும் வந்து தாக்குவதாலும், கொல்லேறுகளும் சினம் மிகுந்து, பாய்ந்து அழிப்பதாலும், எலும்புகள் முறிந்து, தசைகள் அறுந்து தோன்றும் அக்களம், பாண்டவரும், துரியோதனாதியரும் போரிட்ட களம்போல் காட்சி அளிக்கும்.

தழுவிப்பிடித்த ஏறுகளைப் புலத்தில் மேயவிடுத்து அழகிய மகளிரும் ஆற்றல் மிக்க இளைஞரும் ஊரில் குரவை ஆடி மகிழ்வார்.

கொல்லேற்றின் கொம்புகள் பாய்ந்து உண்டான புண்ணைப் பாடிப் பாராட்டுவோம் தோழிகாள்! வருக!

தலைவி: என் பொருட்டு விடப்பட்ட, நெற்றியில் சிவந்த சுழிபெற்ற காளையை வென்றவன் மார்பை, இதுகாறும் என்னைப் பழித்துரைத்த இவ்வூர்ப் பெண்கள் பார்த்துக்

கண்முடிக்கொள்ளும்படி, தழுவாதுவிடேன். இனி, ஆயர்மகளிர் அலர் கூறின், அதற்காக இவ்வாய மகள் வருந்துவதும் செய்யாள்.

தோழி! நாம் ஆடிய குரவைக் கூத்தின்போது, நம் காதலன் நம்மைக் கொல்பவன் போல நோக்கியது உம் கொல்லேற்றை அடக்கி விட்டேன் என்ற செருக்கால் அல்லவோ?

தோழி: நேரிழாய்! அடக்கிக் கைப்பற்றுவது அரிது என்று கூறிக்கொண்டு வந்துநிறுத்திய எருதை வென்று அடக்கிய நம் காதலனுக்கு, அலர் கூறிய ஊரார் தலை தாழ்க்கும்படி, நம் சுற்றத்தார் மணம் செய்துதர முன் வந்தனர் காண்.

ஆகவே, வெற்றிமுரசு ஒலிக்கும் பாண்டியன் ஆணை உலகெங்கும் சென்று பரவுக என்று, ஆழிப்படையுடைய அரியை வணங்கி வாழ்த்துவோமாக.

வணக்கிய-வென்ற. பொலம்-பொன். திரு-திருமகள். மடங்கா-தோற்காத. வெருவந்த-அச்சந்தரும். பொருவு அரும்-ஒப்புக்கூற முடியாத. கொண்மு-மேகம். புரிபு-விரும்பி. வை-கூரிய. கதன்-சினம். ஈர்அரி-இருகண்கள். குருஉக்கண்-செங்கண். இரிபு-சென்று. எழுபு-எழுந்து. இகந்து-அழிந்து. அரிபு-முறிந்து. தவிர்பு-கெடுதல். புகர்-செந்நிறம். பெயரும்-மீளும். மீளி-கூற்றுவன். மறவன்-வீரன். தடிகுறை-தசைப் பிண்டம். இறுபு-அறுந்து. தாயின-பரவின. தண்டா-குறையாத. பெற்றம்-பசு. உற்றீயாள்-வருந்தாள். குருஉக்கண்-சிவந்தகண். உச்சிமிதித்தல்-மதியாமை. உறழ்-ஒத்த.

5. அன்றே புக்கது என் நெஞ்சு!

தன்னிடம் காதல் காட்டிய இளைஞன், ஊரார் கூறிய அலர் மறையுமாறு தன் கொல்லேற்றை அடக்கிவிட்டமையால், அவனை மணந்துகொள்ளும் வாய்ப்பினைப் பெற்ற ஒரு மங்கைநல்லாள், மனம் விரும்பும் ஒருவனையே மணந்து கொள்ள வழிசெய்து நல்லாட்சி புரியும் அரசனை வாழ்த்தியது இது.

“அரைசுபடக் கடந்து அட்டு ஆற்றில் தந்த
முரைசுகெழு முதுகுடி முரண்மிகு செல்வற்குச்
சீர்மிக சிறப்பினோன் தொல் குடிக்கு உரித்து எனப்
பார்வளர் முத்தமொடு படுகடல் பயந்த
ஆர்கலி உவகையர் ஒருங்குடன் கூடித்,

தீதின்று பொலிக எனத் தெய்வக்கடி அயர்மார்
 வீவில் குடிப்பின் இருங்குடி ஆயரும்
 தாவில் உள்ளமொடு துவன்றி ஆய்புடன்,
 வள்ளுருள் நேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத்
 தெள்ளிதின் விளங்கும் சுரிநெற்றிக் காரியும், 10

ஒரு குழையவன் மார்பில் ஒண்தார்போல் ஒளிமிகப்
 பொருவறப் பொருந்திய செம்மரு வெள்ளையும்,
 பெரும் பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமிடற்று அணி போல
 இரும்பிணர் எருத்தின் ஏந்துஇயில் குராலும்;
 அணங்குடை வச்சிரத்தோன் ஆயிரம் கண் ஏய்க்கும் 15

கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகரும்,
 வேல்வலான் உடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் துகில் ஏய்ப்ப
 வாலிது கிளர்ந்த வெண்கால் சேயும்,
 கால முன்பின் பிறவும் சால,
 மடங்கலும், கணிச்சியும் காலனும், கூற்றும் 20

தொடர்ந்து செல் அமையத்துத் துவன்று உயிர் உணீஇய
 உடங்கு கொட்பன போல் புகுத்தனர் தொழுஉ;
 அவ்வழி,
 கார்எதிர் கலிஒலி கடிஇடி உருமின் இயம் கறங்க,
 ஊர்பு எழு கிளர்பு உளர் புயல் மங்குலின் நிறை பொங்க 25

நேரிதழ் நிரை நிரை வெறி வெறிக் கோதையர் அணி நிற்பச்
 சீர்கெழு சிலைநிலைச் செயிர் இகல் மிகுதியிற்
 சினப்பொதுவர்

தூர்பு எழு துதை புதை துகள் விசம்புற வெய்த
 ஆர்புடன் பாய்ந்தார் அகத்து.
 மருப்பிற் கொண்டு மார்பு உறத் தழீஇயும், 30

எருத்திடை அடங்கியும், இயில் இறப் புல்லியும்,
 தோளிடைப் புகுதந்தும், துதைந்து பாடேற்றும்
 நிரைபுமேல் சென்றாரை நீள் மருப்புறச் சாடிக்
 கொள இடங் கொளவிடா நிறுத்தன ஏறு.
 கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் கோட்டுவாய்ச் சாக்குத்திக் 35

கொள்வார்ப் பெறாஅக் குருஉச் செகில் காணிகா,
 செயிரிற் குறைநாளால் பின் சென்று சாடி

உயிர் உண்ணும் கூற்றமும் போன்ம்.
பாடேற்றவரைப் படக்குத்திச் செங்காரிக்
கோடெழுந்து ஆடும் கண்மணி காணிகா, 40

நகைசால் அவிழ்பதம் நோக்கி நறவின்
முகைசூழும் தும்பியும் போன்ம்.
இடைப்பாய்ந்து எருத்தத்துக் கொண்டானோடு எய்தி
மிடைப்பாயும் வெள்ளேறு கண்டைகா,
வாள் பொரு வானத்து அரவின் வாய்க் கோட்பட்டுப் 45

போதரும் பால்மதியும் போன்ம்.
ஆங்க, ஏறும் பொதுவரும் மாறுற்று, மாறா
இரு பெரு வேந்தரும் இகலிக் கண்ணுற்ற
பொரு களம் போலும் தொழூஉ.
வெல்புகழ் உயர்நிலைத் தொல்லியல் துறைபுதை துளங்கு
இமில் 50

நல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகன் நோக்கிப்
பாடிய ஆயமகள் கண்.
நறுநுதால்! என்கொல்? ஐங்கூந்தல் உளரச்
சிறு முல்லை நாரியதற்குக் குறு மறுகி
ஒல்லாது உடன்று எமர் செய்தார், அவன் கொண்ட 55

கொல்லேறு போலும் கதம்.
நெட்டிருங் கூந்தலாய்! கண்டை, இஃது ஓர் சொல்,
கோட்டினத்து ஆயர் மகனோடு யாம் பாட்டதற்கு
எங்கண் எமரோ பொறுப்பர், பொறாதார்
தங்கண் பொடிவது எவன்? 60

ஒண்ணுதால்!
இன்னஉவகை பிறிதுயாது? யாய் என்னைக்
கண்ணுடைக் கோலன் அலைத்தற்கு என்னை
மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோடு எண்ணி
அலர் செய்து விட்டது இவ்வூர். 65

ஒன்றிப் புகரினத்து ஆய மகற்கு ஒள்ளிழாய்!
இன்று எவன் என்னை எமர் கொடுப்பது? அன்று அவன்
மிக்குத் தன்மேற் சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்

புக்கக்கால் புக்கது என் நெஞ்சு.

என,

70

பாடிமிழ் பரப்பகத்து அரவணை அசைஇய
ஆடு கொள் நேமியான் பரவுதும், நாடு கொண்டு,
இன்னிசை முரசின் பொருப்பன் மன்னி
அமைவரல் அருவி ஆர்க்கும்
இமையத்து உம்பரும் விளங்குக எனவே.”

75

அழியாப் பெருங்குடியில் வந்த ஆயர், பகையரசர்களை வென்று கைப்பற்றிக் கொணர்ந்த மும்முரசுகளுக்கு உரிமை பூண்ட பழைய பாண்டியர் குடியில் வந்தவனுக்கும், அவன் குடியில் பிறக்கும் பின்னாளோர்க்குமே உரித்து என உலகம் பாராட்டும் முத்துக்களோடு, பிற வளங்களையும் பெற்ற மகிழ்ச்சி உடையராய், அத்தென்னவன் தீதின்றி வாழ்வானாக என வாழ்த்த எடுக்கும் விழாவைக் கொண்டாட ஒன்றுகூடிப் பேசி, ஆழிப்படை ஏந்திய அண்ணல், சங்கை வாயில் வைத்திருக்கும் காட்சி போல், நெற்றியில் வெண்சுழி விளங்கும் காரி பலதேவன் மார்பில் விளங்கும் பல வண்ண மலர்மாலை போல் சிவந்த மறுவிளங்கும் வெள்ளையும், கணிச்சிப்படை ஏந்திய சிவன் கழுத்தில், விடம் உண்டுவந்த கறைபோல் கழுத்தில் கருநிறம் பெற்ற, குரால்நிறக் காளை, அமரர் கோன் மேனியில் காணலாம் ஆயிரம் கண்கள் போல் புள்ளிகள் பல நிறைந்த புகர்நிறக்காளை, வேலேந்திய முருகன் விரும்பி உடுத்த வெள்ளாடைபோல், வெள்ளைக்கால் பெற்ற செந்நிறக் காளை என்ற இக் காளைகளையும், இவை போன்ற பிற காளை களையும், ஊழிமுடிவில் உயிர்களை எல்லாம் அழிக்க, ஊழித்தீயும், கணிச்சிப்படையும், காலக் கடவுளும், கூற்றுவனும் ஒன்றுகூடி, உயிர்கள் அஞ்சி அலையும்படிச் செல்வதுபோல, ஆய்க்குல இளைஞர்கள் அஞ்சி அகலும்படித் தொழிவினுள் விடுத்தார்கள்.

கார்காலத்து இடியோசைபோல் பறைகள் ஒலிக்க, பரந்து எழும் கார்மேகம்போல் புகை எழ, மலர்மாலை அணிந்த மங்கையர் வரிசையாக வந்து நிற்க, மனத்தில் மாறுபாட்டுணர்வு மிகவே மாறாச் சினங்கொண்ட ஆயர், கண்கள் மறையுமாறு எழும் புழுதிப்படலம், வானுறச் சென்று படரும்படி உயர்ந்து பரவ, ஆரவாரம் செய்து கொண்டே தொழிவினுள் புகுந்தனர்.

புகுந்து கொம்புகளைப் பற்றியும், மார்பிலே அணைத்துக் கொண்டும், கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டும், இமில் முறியும்படி ஏறி அமர்ந்தும், தம் தோள்களுக்கு இடையே தலையை வைத்து நெருக்கியும், கொம்புகளின் குத்துக்களைத் தாங்கியும் தங்களைத் தழுவி அடக்க வந்த ஆயர்களைக் காளைகள் தம் நீண்ட கொம்புகளால் தாக்கித் தங்களைக் கைப்பற்றவிடாது தடுத்து நிறுத்தின.

தன்னைத் தழுவ வந்தவர்களை எல்லாம் தம் கொம்பால் குத்திக் கொன்றுவிட்டு, மேலும் தழுவ முன்வருவாரைக் காணாது நிற்கும் அச் செந்நிறக் காளையைப் பார், தோழி! உயிர் நீங்கும் காலம்வந்த உயிர்களைப் பற்றிக்கொண்டு, இனிக் கவரவேண்டிய உயிர்களின் பின்சென்று அவ்வுயிர் உண்ணும் கூற்றுவன்போல் காட்சி அளிக்கிறது.

தன் குத்துகளை மார்பில் ஏற்றுப் பாயும் ஆயனைக் குத்தி வெளிப்பட்ட, கால் சிவந்து உடல் கறுத்த காளையின் கொம்புகளில் பூட்டிய மணிக் கொத்துக்கள், குருதி படிந்து காணும் காட்சி, நறாம் பூவின் அரும்பு மலரும் காலத்தை எதிர்நோக்கி அதைச் சுற்றிப் பறக்கும் தும்பி போல் தோன்றும் அவ்வழகைப் பார்.

தன்மீது பாய்ந்து தன் கழுத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்டவனோடு, பரண்நோக்கிப் பாயும் வெள்ளைக் காளையைப் பார்! வானத்தில், பாம்பின் வாயில் அகப்பட்ட வெண்மதி, அப்பாம்போடு உலாவருதல்போல் காட்சி அளிக்கிறது.

இவ்வாறு எருதுகளும் இளைஞர்களும் போராடியும் அத்தொழு, இரண்டு பெரிய அரக்கர்கள் பகைத்துப் போரிட்ட களம் போல் காட்சியளித்தது.

வென்று உயர்ந்த புகழும், பழங்குடிப் பெருமையும் உடைய, உயர்ந்த இமிலைக்கொண்ட கொல்லேற்றைத் தழுவிய, அவ்வாயன் முகத்தைப் பார்த்த மகிழ்ச்சியால் அவள் கண்கள் உறக்கத்தை மறந்தன.

நறுநுதால்! நாம் நம் கூந்தலை ஆற்ற, அது முல்லைமணம் கமழக் கண்டதற்கு, நம் சுற்றத்தார், உள்ளம் வேறுபட்டு, அவன் இன்று வென்று அடக்கிய அக்காளை போல் கடுங்கோபம் கொண்டார்கள்; அவர் கோபம் இன்று என்னாயிற்று?

நீண்ட கருங்கூந்தலாய்! இன்னொன்று கூறுகிறேன் கேள்; எருமை ஆயர் மகனோடு நாம் காதல் கொண்டமைக்கு, நம்

சுற்றத்தார் பொறுத்துக்கொண்டனர்; அது பொறுக்காமல் இவ்வூரார் சினங்கொண்டு கண் சிவப்பது ஏனோ? அவர் சினம் இப்போது என்னாயிற்று?

ஒண்ணுதால்! தாய், தன் கண்களையே கோலாகக் கொண்டு நம்மை வருத்தியதைக் கண்ட ஊரார், மலை அணிந்த ஆயனோடு என்னைத் தொடர்பு காட்டி அலர் கூறிப் பழித்தார்கள். இதைக் காட்டிலும் இன்பம் வேறு உளதோ?

ஒள்ளிமூய்! ஆயன் மகன், அன்று, சினம்கொண்டு தன்மீது பாய்ந்த சிவந்த கரிய எருதின் கோடுகளுக்கு இடையே புகுந்து அடக்கிய அப்போதே, என் நெஞ்சு அவனிடம் சென்று புகுந்து விட்டது; அங்ஙனமாகவும், நம் சுற்றத்தார், நாளைக்கு மணம் செய்து தருவது ஏனோ?

நன்று; தோழி! நாமும் நம் நாடும் வாழ, பகை நாடுகளை வென்று வெற்றி முரசு முழக்கும் பாண்டியன் ஆட்சி, இமையத்திற்கு அப்பாலும் சென்று பரவுக என்று, கடல் நீரில், பாம்பணைமீது பள்ளிகொள்ளும் பரமனைப் பரவுவோமாக!

பட-அழிய. ஆற்றில்-முறைப்படி. படு-ஒலிக்கும். ஆர்கலி-பெருமகிழ்ச்சி. கடி-விழா. அயர்மார்-கொண்டாட. வீவு-கேடு. துவன்றி-நிறைந்து. சுரி-ஒருவகை நெற்றி அணி. முன்பு-வலி. துவன்று-மிகப்பல. உடங்கு-ஒன்றுபட்டு. நறை-புகை. மிடை-பரண். பொடிதல்-காய்ந்து போதல்.

6. பாடினம் பரவுதும்

ஆயர்குலக் கன்னியர், தத்தமக்கு எனத் தனித்தனியே விடப்பட்ட காளைகளைத் தாம் விரும்பும் ஆயர்குல இளைஞர்கள் வென்று அடக்கியது கண்டு மகிழ்ந்து, அவரோடு குரவை ஆடியது இது:

“கழுவொடு சுடுபடை சுருக்கிய தோற்கண்
இமிழ்இசை மண்டை உறியொடு தூக்கி
ஒழுகிய கொன்றைத் தீங்குழல் முரற்சியர்
வழுஉச்சொல் கோவலர் தத்தம் இனநிறை
பொழுதொடு தோன்றிய கார்நனை வியன் புலத்தார்.

5

அவ்வழி,

நீறு எடுப்பவை, நிலம் சாடுபவை,

மாறேற்றுச் சிலைப்பவை, மண்டிப் பாய்பவையாய்த்

துளங்கு இமில் நல்லேற்று இனம்பல, களம்புகும்
மள்ளர் வனப் பொத்தன. 10

தாக்குபு தம்முள் பெயர்த்து ஒற்றி எவ்வாயும்
வைவாய் மருப்பினால் மாறாது குத்தலின்,
மெய்வார் குருதிய ஏறெல்லாம்; பெய்காலைக்
கொண்டல் நிரை ஒத்தன.
அவ்வேற்றை 15

பிரிவுகொண்டு இடைப்போக்கி இனத்தோடு புனத்து ஏற்றி,
இருதிறனா நீக்கும் பொதுவர்,
உருகெழு மாநிலம் இயற்றுவான்,
விரிதிரை நீக்குவான் வியன்குறிப்பு ஒத்தனர்.
அவரைக் கழலஉழக்கி எதிர்சென்று சாடி 20

அழல்வாய் மருப்பினால் குத்தி, உழலை
மரத்தைப்போல் தொட்டன ஏறு.
தொட்டதம், புண்வார் குருதியால் கைபிசைந்து மெய்திமிரித்
தாங்கார் பொதுவர், கடலுள் பரதவர்
அம்பி ஊர்ந்தாங்கு, ஊர்ந்தார் ஏறு. 25

ஏறுதம் கோலம்செய் மருப்பினால் தோண்டிய வரிக்குடர்
ஞாலக்கொண்டு எழுஉம் பருந்தின் வாய்வழிஇ
ஆலும் கடம்பும் அணிமார் வலங்கிட்ட
மாலைபோல் தூங்கும் சினை.
ஆங்கு, 30

தம்புல ஏறு பரத்தர உய்த்த தம்
அன்புறு காதலர் கைபிணைந்து ஆய்ச்சியர்
இன்புற்று அயர்வார் தழுஉ.
முயங்கிப் பொதிவேம், முயங்கிப் பொதிவேம்;
முலைவேதின் ஒற்றி முயங்கிப் பொதிவேம்; 35

கொலையேறு சாடிய புண்ணை, எம் கேளே!
பல்லாழ் தயிர் கடையத் தாஅய புள்ளிமேல்
கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்
புல்லல் எம் தோளிற்கு அணியோ? எம் கேளே!
ஆங்கு, போரேற்று அருந்தலை அஞ்சலும், ஆய்ச்சியர் 40

காரிகைத்தோள் காமுறுதலும் இவ்விரண்டும்
 ஓராங்குச் சேறல் இலவோ? எம் கேளே!
 கொல்லேறு கொண்டான் இவள் கேள்வன் என்று ஊராள்
 சொல்லும் சொல்கேளா அளைமாறி யாம் வரும்
 செல்வம் எம்கேள்வன் தருமோ? எம் கேளே!

45

ஆங்க,

அருந்தலை ஏற்றொடு காதலர்ப் பேணிச்
 சுரும்பு இமிர் கானம் நாம் பாடினம் பரவதும்,
 ஏற்றவர் புலம்கெடத் திறைகொண்டு
 மாற்றாரைக் கடக்க எம்மறங்கெழு கோவே.”

50

கழுவும் சூட்டுக் கோலும் இட்டுச் சுருக்கிய தோல்
 பையையும், பற்று நீங்கக் கழுவிய பால் செம்பு வைத்த
 உறியையும், சுமந்து கொண்டு, கொன்றையின் நீண்ட காயைத்
 துளைத்துச் செய்த சூழலை ஊதும் இனிமையில், சொல்லிய
 சொற்களையும் மறந்த ஆயர்கள், மழைபெற்றுத் தழைத்த
 காட்டிற்கு ஆனிரையோடு சென்றனர்.

ஆங்குக் காட்டுப் புழுதியைக் கால்களால் கிளறி எழுப்பு வதும்,
 கொம்புகளால் நிலத்தைக் குத்துவதும், தமக்குள்ளே
 ஒன்றோடொன்று மாறுபடுவதும், மண்டிப் பாய்வதுமாய்ச்
 செல்லும் கொல்லேறுகள், போர்க்களம் புகும் படைவீரர் போல்
 காட்சி அளித்தன.

தமக்குள்ளே ஒன்றோடொன்று தாக்கித் தம் கூரிய
 கொம்புகளால் குத்துவதால், புண்பட்டுக் குருதி வடியும்
 உடலினவாகிய காளைகள், நாட்காலையில் மழைபெய்யும்
 செம்மேகக் கூட்டம் போல் தோன்றின.

போரிடும் அக் காளைகளை, அவ்விரண்டினுக்கும் இடையே
 வேறு சில எருதுகளை விட்டுப் பிரித்துப், பசுமந்தையோடு
 மேய்புலத்திற்குக் கொண்டு சென்று, ஆங்கு அந்நிரையை
 இரண்டாகப் பிரிக்கும் ஆயர், பெரிய உலகைப் படைக்க
 நினைந்து முதலில், அந் நிலத்தை மறைத்துக் கிடந்த கடலை
 அகற்றிய நான்முகனுக்கு நிகராயினர்.

இடைபுகுந்து விலக்கும் ஆயர்களுள் சிலரை எருதுகள்
 ஓடும்படி மிதித்தும், ஓடாமல் எதிர்த்து நின்றவரைக் கொம்பால்
 குத்தி உழலை கோத்த மரம் போல் துளைத்தும் கொடுமை
 செய்தன.

ஆயர்கள் எருதுகள் துளைத்த புண்களிலிருந்து ஒழுகும் குருதியால் வழக்காதிருக்கும்பொருட்டு மணலை வாரிப்பூசிக் கொண்டு, பரதவர் மீன் படகேறிச் செல்வது போல், எருதுகள்மீது பாய்ந்து ஏறி அமர்ந்தனர்.

எருதுகள், தம் அழகிய கொம்புகளால் குத்திச் சரித்த குடர் களைக் கவ்வி எழுந்த பருந்தின் வாயிலிருந்து வழக்கிய அக்குடர்கள், ஆலமரக்கிளைகளிலும், கடம்ப மரக்கிளைகளிலும், வீழ்ந்து தொங்கி, அம்மரங்களில் கோயில் கொண்டிருக்கும் கடவுளரை வழிபடச் சூட்டிய மாலைபோல் காட்சி தரும்.

அந்நிலையில், எருதுகளை மேய்புலத்தில் கொண்டு விட்ட காதலரோடு கை பிணைந்து, ஆயர் மகளிர் குரவை ஆடத் தொடங்கினர்.

என் தோழி! காதலர் மார்பில், கொல்வேறு குத்திச் செய்த புண்ணை, என் கொங்கை வெப்பத்தால் ஆற்ற அவர் மார்பை ஆரத் தழுவுவேன் நான்.

என் தோழி! பலமுறை தயிர் கடைய என் தோளில் தெளித்த தயிர்ப்புள்ளிகள் மேல், கொல்லேற்றை அடக்கிய அவன் புண்குருதி மயங்குமாறு, அவனைத் தழுவிக்கொள்வது என் தோளுக்கு அழகு மட்டுமோ! அதற்கு மேலும் சிறப்பல்லவோ அது!

என் தோழி! ஆயர்கள், கொல்லேற்றின் கொம்பு கண்டு அஞ்சுவதும், ஆய்ச்சியர், கொல்லேற்றின் கோட்டில் புண்பெறல் இன்றி அழகுறத் தோன்றும் அவர் தோளைக் காதலிப்பதும், ஆயர்குடியில் பிறந்தவர்க்கு ஆகவோ?

என் தோழி! இதோ போகும் இவள் காதலன் கொல்லேற்றை அடக்கி வெற்றி கொண்டான் என ஊரார் புகழ்ந்துரைப்பதைக் கேட்டுப் பெறும் மகிழ்ச்சி செல்வத்தை நாம் அடையும்படி, நம்மை மோர் விற்க வெளியே செல்ல விடுவாரோ?

எருதையும், அவ்வெருதை அடக்கிய காதலரையும் பாராட்டிக் காட்டுக் கடவுளாகிய திருமாலை, பகைவர் நாடு பாழாக, அவர்பால் திறைபெற்று அவரை வென்று வீறு பெறுக எம் வேந்தன் என வேண்டிப் பாடிப் பரவுவோமாக!

கழுவு-கிட்டி. மண்டை-கறவைக்கலம். கொண்டல்-மேகம். அம்பி-படகு. ஞால-தொங்க. வேதின்-வெப்பத்தால். காரிகை-அழகு. அளை-மோர். மாறி-விற்று. ஏற்றவர் புலம்-பகைவர் நாடு.

7. எல்லாத் தவறும் அறும்!

ஆயர் குலத்து வந்த அழகி ஒருத்தி, அக்குல இளைஞன் ஒருவன்பால் காதல் கொண்டாள். ஆயினும் தன் காதலைப் பெற்றோர் ஏற்றுக்கொள்வாரோ என்ற ஐயம் எழ, ஒருநாள் தன் காதலைத் தன் தோழிக்கு உணர்த்தி, வருந்தினாள்; அப்போது, 'பெண்ணே! காதல் நிறைவேறுமோ, நிறைவேறாதோ, என எண்ணிக் கலங்க வேண்டாம். பெற்றோர் உன்னை உன் காதலுக்கே மணம் செய்து தர முடிவு செய்தனர் என்றது இது:

“எல்லா! இஃதொன்று கூறு; குறும்பு இவர்
புல்லினத்தார்க்கும், குடம் அட்டவார்க்கும் எம்
கொல்லேறு கோடல் குறை எனக் கோவினத்தார்
பல்வேறு பெய்தார் தொழுவது.

தொழுவத்து,

5

சில்லை, செவிமறைக் கொண்டவன் சென்னிக்

குவிமுல்லைக்

கோட்டங்காழ் கோட்டின் எடுத்துக்கொண்டு ஆட்டிய
ஏழை இரும்புகர் பொங்க, அப்புவந்து என்
கூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்.

அதனைக், கெடுத்தது பெற்றார்போல் கொண்டாயான்

முடித்தது 10

கேட்டனள் என்பவோ யாய்?

இஃதொன்று கூறு;

கேட்டால் எவன் செய்ய வேண்டுமோ? மற்றிகா!

அவன் கண்ணி அன்றோ, அது?

பெய்போது அறியாத் தன் கூழையுள் ஏதிலான்

15

கைபுனை கண்ணி முடித்தாள் என்று வாய் கேட்பின்
செய்வது இல் ஆகுமோ, மற்று?

எல்லாத் தவறும் அறும்.

ஓஓ! அஃது அறுமாறு?

ஆயர்மகனாயின், ஆயமகள் நீயாயின்,

20

நின் வெய்யனாயின், அவன் வெய்யை நீ ஆயின்,
நின்னை நோதக்கதோ இல்லைமன்; நின் நெஞ்சம்

அன்னை நெஞ்சாகப் பெறின்!

அன்னையோ?

ஆயர் மகனையும், காதலை, கைம்மிக,

25

ஞாயையும் அஞ்சுதி, ஆயின், அரிதரோ

நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து;

மருந்தின்றி யான்உற்ற துயராயின், எல்லா!

வருந்துவேன் அல்லனோ யான்

வருந்தாதி,

30

மண்ணிமாசற்ற நின்கூழையுள், ஏறு, அவன்

கண்ணி தந்திட்டது எனக்கேட்டுத் திண்ணிதாத்

தெய்வமால் காட்டிற்று இவட்கு, என நின்னை அப்

பொய்யில் பொதுவற்கு அடைகூழ்ந்தார், தந்தையோடு

ஐயன்மார் எல்லாம் ஒருங்கு.”

35

தலைவி: தோழி! என்னை மணம் பேசி வந்த ஆட்டு இடையர்க்கும், இப்பசு இத்தனை படி பால் கறக்கும் எனக் கூறவல்ல பசுவாயர்க்கும் நம் கோவினத்து ஆயர், கொல்லேறு கோடலே அதற்கு வழியாம் என்று கூறி, எருதைத் தொழுவள் கொண்டாவிட்டனர்.

அத் தொழுவள் சிலுவைக்குணம் கொண்ட, காளையைக் கட்டிப் பிடித்தவன் தலையில் சூடிய முல்லை மலரால் ஆள வளைந்த மாலையைத் தன் கொம்புகளில் மாட்டி எடுத்துக் கொண்ட காளை துள்ள, அம்மாலை வந்து என் கூந்தலில் வீழ்ந்துவிட்டது.

அதைக் காணாது போக்கிவிட்ட ஒரு பொருளைக் கண்டெடுத்தவர் போல் எடுத்து நான் சூட்டிக் கொண்டதைத் தாய் கேட்டாள் என்று யாரேனும் கூறுவரோ? தோழி! இதற்கு ஒருவழி கூறு.

தோழி: பெண்ணே! கேட்டால் கேட்கட்டும்; அதற்கு நாம் என்ன செய்யவேண்டும்? ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம். அது நம் காதலன் கண்ணி அல்லவோ?

தலைவி: தோழி! மலர் சூடி அறியாத இவள் அயலான் தலைமாலையைத் தன் கூந்தலில் அணிந்து கொண்டாள் என்று தாய் கேட்டால், அவள் சினத்தை மாற்ற நாம் ஏதேனும் செய்ய வேண்டாவோ?

தோழி: அதனால் எல்லாப் பிழையும் மறைந்துபோம்.

தலைவி: எவ்வாறு மறைந்துவிடும்? விளங்கக்கூறு.

தோழி: அவன் ஆயர்மகன், நீ ஆயர்மகன், அவன் உன்னை விரும்புகிறான்; அவனை நீ விரும்புகிறாய். உண்மை இதுவானால் உன்னை நொந்து கொள்வது ஏனோ?

தலைவி: தாய் உள்ளம் உன் உள்ளம் போல் விரிந்திருக்குமானால் நொந்து கொள்ளத் தேவை இல்லைதான்!

தோழி: இவ்வளவு கூறியும், உன் நிலை பழைய நிலைதானோ? ஆயர் மகனையும் காதலிக்கின்றாய்; அன்னைக்கும் அஞ்சுகின்றாய். நிலைமை இதுவானால், உன் காதல் நோய்க்கு மருந்து கிடைப்பது அரிதே.

தலைவி: நான் பெற்ற நோய், மருந்தில்லாப் பெருநோயாயின், நான் வருந்தி அழிய வேண்டியதுதானோ?

தோழி: வருந்தாதே! உன் கூந்தலில், அவன் கண்ணி வந்து வீழ்ந்தது எனக்கேட்டு, நம் தந்தையும் தமையன்மாரும், குலதெய்வமாகிய திருமால் இவளுக்கு வழி காட்டிற்று என்று கருதி, உன்னை அப்பொதுவனுக்கே மணம் செய்துதர முடிவுசெய்தனர்.

குறும்பு-ஆயர் சேரி. புல்லினம்-ஆடு. குடம் அட்டவர்-இப்பக இவ்வளவு பால் கறக்கும் என அளவிட வல்லவர். சில்லை-சினங்கொள்ளும். காழ்-மாலை. பெய்போது-சூடும்பூ. கைம்மிக-அதிகமாக. அடை-கொடுப்பதை.

8. தலையினால் தொட்டுற்றேன் சூள்!

செல்வர் மனையில் சிறு தொழில் புரியும் ஓர் ஆடவனும் ஒரு பெண்ணும் காதல் கொண்டிருந்தனர்; தன்னைக் காதலிக்கும் அவ் ஆடவனிடத்தில் ஒழுக்கக் கேடு இருப்பதைப் பின்னர்த் தெரிந்துகொண்ட அவள், அவனை வெறுக்க பிறகு அவன் கூறிய சூள்கேட்டுச் சினம் தணிந்தது இது:

“இகல் வேந்தன் சேனை இறுத்தவாய் போல
அகல் அல்குல், தோள், கண்என மூவழிப் பெருகி,
நுதல், அடி, நுகப்பு என மூவழிச் சிறுகிக்,
கவலையால் காமனும் படைவிடு வனப்பினோடு
அகல் ஆங்கண் அளைமாறி அலமந்து பெயருங்கால்

5

நகைவல்லேன் யான் என்று என் உயிரோடு படைதொட்ட
இகலாட்டி! நின்னை எவன் பிழைத்தேன், எல்லா! யான்;

அஃது அவலம் அன்றுமன.
ஆயர் எமரானால், ஆய்த்தியேம் யாம்மிகக்;
காயாம் பூங்கண்ணிக் கருந்துவர் ஆடையை! 10

மேயும் நிரைமுன்னர்க் கோல் ஊன்றி நின்றாய்! ஓர்
ஆயனை அல்லை? பிறவோ அமரருள்
ஞாயிற்றுப் புத்தேள் மகன்!
அதனான் வாய்வாளேன்,
முல்லை முகையும், முருந்தும் நிரைத்தன்ன 15

பல்லும் பணைத்தோளும் பேரமர் உண்கண்ணும்
நல்லேன் யான் என்று நலத்தகை நம்பிய
சொல்லாட்டி! நின்னொடு சொல்லாற்றுகிற்பார் யார்?
சொல்லாதி
நின்னைத் தகைத்தனேன்; அல்லல்காண் மன்; 20

மண்டாத கூறி மழ்குழக்கு ஆகின்றே
கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலநீ
பண்டம் வினாய் படிற்றால் தொடையிநிற்
கொண்டது எவன், எல்லா! யான்?
கொண்டது, 25

அளைமாறிப் பெயர் தருவாய்! அறிதியோ? அஞ்ஞான்று
தளவமலர் ததைந்ததோர் கானச் சிற்றாற்றயல்,
இளமாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினால் என் நெஞ்சம்
களமாக்கொண்டு ஆண்டாய்; ஓர் கள்வியை அல்லையோ?
நின்நெஞ்சம், களமாக்கொண்டு யாம்ஆளல் எமக்கு எவன்
எளிதாகும்? 30

புனத்துளான் எந்தைக்குப் புகாஉய்த்துக் கொடுப்பதோ?
இனத்துளான் என்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ?
தினைக்காலுள் யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ?
அனைத்தாக,
வெண்ணெய்த் தெழிகேட்கும் அண்மையால்; சேய்த்தன்றி 35

அண்ணணித்து ஊராயின், நண்பகல், போழ்தாயின்,
கண்ணோக்கு ஒழிக்கும் கவின்பெறு பெண்ணீமை

மயில்எருத்து வண்ணத்து மாயோய்! மற்று இன்ன
வெயிலொடு எவன் விரைந்து சேறி? உதுக்காண்;
பிடிதுஞ்ச அன்ன அறைமேல, நுங்கின் 40

தடிகண் புரையும் குறுஞ்சுனை ஆடிப்,
பனிப்பூந் தளவொடு முல்லை பறித்துத்
தனிக்காயாந் தண்பொழில் எம்மொழி வைகிப்
பனிப்படச் செல்வாய், நும் ஊர்க்கு,
இனிச் செல்வேம் யாம்; 45

மாமருண் டன்ன மழைக்கண் சிற்றாய்த்தியர்
நீமருட்டும் சொற்கண் மருள்வார்க்கு உரை அவை
யாமுனியா ஏறுபோல் வைகல் பதின்மரைக்
காமுற்றுச் செல்வாய் ஓர் கட்டுத்திக் கள்வனை;
நீ எவன் செய்தி பிறர்க்கு? 50

யாம் எவன் செய்தும் நினக்கு?
கொலை உண்கண், கூர்எயிற்றுக் கொய்தளிர் மேனி
இனை வனப்பின் மாயோய்! நின்னிற் சிறந்தார்
நிலவுலகத்து இன்மை தெளிநீ; வருதி;
மலையொடு மார்பு அமைந்த செல்வன் அடியைத் 55

தலையினால் தொட்டு உற்றேன் சூள்;
ஆங்கு உணரார் நேர்ப; அது பொய்ப்பாய் நீ ஆயின்,
தேங்கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி எம் ஆயர்
வேந்தூட்டு அரவத்து நின்பெண்டிர் காணாமல்
காஞ்சித் தாது உக்கன்ன தாதெரு மன்றத்துத் 60

தூங்கும் குரவையுள் நின்பெண்டிர் கேளாமை
ஆம்பல் குழலால் பயிர் பயிர்; எம் படப்பைக்
காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேம் குறி.”

அவன்: ஏடி! பகையரசன் படை, களத்தின் இயல்புக்கு ஏற்ப,
சில இடங்களில் பருத்தும் சில இடங்களில் சிறுத்தும்
நிற்பதுபோல், அல்குல், தோள், கண் என்ற இம் மூன்றும்
பருத்து, நெற்றி, இடை, கால் என்ற இம்மூன்றும் சிறுத்து,
உன்மீது கொள்ளும் காதற்கவலையால் காமனும் படையைக்
கைவிட்டுக் கலங்கும் வடிவோடு, ஊரில் மோர்விற்பு மீளும்
பொழுது, ‘எள்ளி நகைக்கத் தக்கவன்’ என்று எண்ணி, என்

உயிர் போகும்படி, காமக் கணைகளை வீசிச் செல்லும் கொடுமை யுடையவனே! நான் உனக்கு என்ன பிழை செய்தேன்? கூறு.

அவள்: நான் மோர் விற்று வருவது இழிவுடைத் தன்று; என்னைப் பெற்றவர் ஆயரானால், நான் ஆய்ச்சி ஆவதில் சிறிதும் தவறு இல்லை. காயம்பூக் கண்ணிகட்டி, கருந்துவராடை அணிந்து, மேயும் மந்தைமுன் கோலூன்றி நிற்கும் நீ ஆயன் அல்லை, தேவர்களுள் காயும் கடவுள் ஆகிய ஞாயிற்றின் மகன் போலும்!

அவன்: ஏடி! என்னைப் பழிப்பதே உன் கருத்தாயின், இனி உன்னோடு ஒன்றும் பேசேன்; முல்லை அரும்பும் மயிலிறகு முனையும் போன்ற பல்லும், மூங்கில் போன்ற தோளும், பெரிய கண்ணும் நல்லனவே உடையேன் என்று உன் நலத்தை நீயே பாராட்டிக் கொள்ளும் சொல்லாட்டி! உன்னோடு சொல்லாட வல்லவர் யார்?

அவள்: ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம்.

அவன்: அங்ஙனமாயின், உன்னைத் தடுத்து நிறுத்துவேன் நான்.

அவள்: அந்தோ! இவ் அல்லலுக்கு என் செய்வேன்? ஏடா! பொருந்தாத சொற்களைச் சொல்லிக் குழந்தைப் பருவத்து அறியாமையைக் காட்டுகிறது உன் செயல். கடன் வாங்கியவர்களைக் கண்டபோதே, கடன் கொடுத்தவர், அவர் செல்வ நிலை குறித்துக் கேட்கத் தொடங்குவது போல, என்னை நீ கேட்க, நான் உன்னிடம் பெற்ற கடன்தான் யாதோ?

அவன்: நீ வாங்கிய கடனா! கூறுகிறேன் கேள்; முன்னொருநாள் மோர் விற்று வரும் நீ, முல்லைக்கொடி படர்ந்த காட்டாற்றங் கரையில், பிஞ்சுமாங்காயைப் பிளந்து வைத்தது போன்ற உன் கண்களால், என் நெஞ்சைக் கவர்ந்து கொண்டு அதில் அமர்ந்து ஆட்சி புரிந்த கள்வி, நீ அல்லவா? இதை நீ அறியாயோ?

அவள்: உன் நெஞ்சை, என் களமாகக் கொண்டு ஆள்வது எனக்கு எவ்வாறு எளிதாகும்? அந் நெஞ்சு கொல்லையில் தொழில் புரியும் தந்தைக்கு உணவுகொண்டு செல்லுமோ? ஆனிரையோடிருக்கும் என் அண்ணனுக்குப் பாற்கலம் கொண்டு செல்லுமோ? தினையரிந்த கொல்லையில் தாய்விட்டுச் சென்ற கன்றைக் காக்குமோ?

அவன்: இனி, அவ்வாறே, நீ ஏவிய அத்தொழில்களை என் நெஞ்சு செய்யுமாக. ஊரோ, தயிர் கடையும் ஒலி கேட்கும் அவ்வளவு அண்மையில் உள்ளது; காலமோ, நண்பகற்பொழுது. பார்த்தவர் பார்வையைப் பாழாக்கும் பேரழகும் பெண்ணியல்பும், மயில் இறகுபோன்ற மேனியும் உடைய மாயோளே! வெயில் காயும் இப்போதே ஏன் விரைந்து செல்ல வேண்டும்? அதோ பார், பிடியானை படுத்திருப்பது போன்ற பாறை மேல், பனை நுங்கின் கண் போன்ற சனைகள் காட்சி அளிக்கின்றன! அதில் நீராடி, மல்லியும் முல்லையும் பறித்து, காயாம்பூ மலர்ந்த பொழிலில் என்னோடு தங்கிப், பொழுதுசாயப் போவாயாக!

அவன்: நான் போகிறேன். ஏடா! மான் மருண்டது போல் மருண்டு பார்க்கும், உன் சொல்கேட்டு மயங்கும் சிற்றாய்ச்சி யர்க்கு இதையெல்லாம் கூறு. அவர்கள் கேட்பார்கள். பசுக்கூட்டத்தை வெறுக்காத காளைமாடு போல் நாள் ஒன்றிற்குப் பதின்மர் என்ற முறையில் கண்டவரைக் காமுறும் கட்டுத்தி மகன் நீ. இத்தகைய நீ, பிறர்க்கு என்ன நன்மை செய்வாய்? உனக்குத்தான் நாங்கள் என்ன நன்மை செய்ய முடியும்?

அவன்: கொலைபுரியும் கண்கள்; கூரிய பற்கள்; தளிர் மேனி-இத்தகைய அழகுகளை உடைய மாயோளே! உன்னைக் காட்டிலும் சிறந்தவர் இவ்வுலகில் ஒருவரும் இல்லை. மலைபோன்ற மார்புடைய திருமால் அடியைத் தலையால் தொட்டுத் தவறு செய்திலேன் என்று சூளுரைத்து விட்டேன். ஆகவே, அணுக வருக!

அவன்: உரைத்த சூளுரையை நீ பொய்த்து விடுவாய் என்றாலும், சிலர், அதை உணராமல் உன்னை ஏற்றுக்கொள்வர். அதற்கு நான் மட்டும் விலக்கோ? நன்று. எம்மூர் ஆயர், வேந்தன் வெற்றிகுறித்துச் செய்யும் விழா ஆரவாரத்தில், உன் காதலியர் உன்னைக் காணாதபடி வந்து காஞ்சி மரத்தடியில் குரவையாடி மகிழும் உன் காதலியர் கேளாதபடி, ஆம்பல் குழல் இசைத்து என்னை அழைப்பாயாக! எங்கள் தோட்டத்துக் காஞ்சி மரமே நான் வரக்குறித்த இடமாம்.

இகலாட்டி-வெறுப்பவள். மண்டாத-பொருந்தாதன. மழ குழக்கு-கொஞ்சம்மொழி. புகா-உணவு. தெழி-தயிர் கடையும் ஒலி. தடி-வெட்டிய. கட்டுத்தி-காத்திருக்கும்போதே கவர்ந்து

செல்வோன். வேந்தூட்டு-வேந்தன் வாழப் பலி இடும் விழா. பயிர்-அழைத்தல்.

9. படையிடுவான் காமன்!

பிறர் ஏவும் தொழில் புரிந்து வாழும் பணியாளர் குடியில் வந்த ஒருவன், அக் குடியில் பிறந்த, காம உணர்வு பெறாத கட்டிளங் கன்னி யொருத்தியிடம் காமம் கொண்டு கூறியது இது:

“கார் ஆரப் பெய்த கடிகொள் வியன்புலத்துப்
பேராது சென்று பெரும்பதவப் புல்மாந்தி,
நீரார் நிழல குடம்சுட்டு இனத்துள்ளும்,
போர் ஆரா ஏற்றின் பொருநாகு, இளம்பாண்டில்
தேர்ஊரச் செம்மாந்ததுபோல் மதைஇனள் 5

பேரூரும் சிற்றூரும் கௌவை எடுப்பவள்போல்
மோரோடு வந்தாள் தகை கண்டை; யாரோடும்
சொல்லியாள் அன்றே வனப்பு!
பண்ணித் தமர்தந்து ஒருபுறம் தைஇய
கண்ணி எடுக்கல்லாக் கோடுஏந்து அகல் அல்குல், 10

புண்நில்லார் புண்ணாக நோக்கும்; முழுமெய்யும்
கண்ணனோ, ஆயமகள்?
இவள்தான், திருத்தாச் சுமட்டினள்; ஏனைத் தோள்வீசி
வரிக்கூழ் வட்டி தழீஇ, அரிக்குழை
ஆடற்றகையள்; கழுத்தினும் வாலிது! 15

துண்ணிதாய்த் தோன்று நுசப்பு.
இடைதெரியா ஏள் இருவரும் தத்தம்
உடைவனப்பெல்லாம் இவட்கு ஈத்தார் கொல்லோ?
படையிடுவான் மன்கண்டீர் காமன், மடையடும்
பாலொடு கோட்டம் புகின். 20

இவள்தான், வருந்தநோய் செய்து இறப்பின் அல்லால்
மருந்தல்லள்;
யார்க்கும் அணங்காதல் சான்றாள் என்று ஊர்ப்பெண்டிர்
மாங்காய் நறுங்காடி கூட்டுவேம்; யாங்கும்

எழுநின் கிளையொடும் போகென்று தத்தம்
கொழுநரைப் போகாமல் காத்து முழுநாளும்

25

வாயில் அடைப்ப வரும்.”

கார் காலத்து மழை நிறையப் பெய்த காட்டிற்குச் சென்று புல்லை நிறையத் தின்று நீர் நிறைந்த நிழலடியில் தங்கிக் குடம்பால் கறக்கும் பசுவினத்தில், பிற பசுக்களுக்கு ஒப்புக் கூறப்படும் உயர்ந்த இளம்பசு போர்வெறி அடங்காத எருதுக்கு ஈன்ற இளங்காளை, வண்டியை ஈர்த்துச் செம்மாந்து செல்வது போல், பேரூரில் வாழ்வோரும், சிற்றூரில் வாழ்வோரும் ஆரவாரம் செய்யும்படி, மோர்க்கூடையோடு வந்த இவள் அழகை, நெஞ்சே! நீ பார்! ஊரில் உள்ள எந்தப் பெண்ணோடும் ஒப்புக்கூற இயலாத வனப்புடையவள் அல்லளோ இவள்?

தாயும் தந்தையும் தொடுத்துச் சூட்டிய மலர்ச் சரங்களையும் சுமக்கமாட்டாது தளரும் இடையை உடைய இவள், உள்ளத்தில் காம உணர்வு அற்ற உயர்ந்தோர்களும், காமவெறி யால் கலங்கும்படி பார்ப்பாள். இவ்வாயமகள் மெய்ம் முழுதும் கண் உடையவளோ?

இவள், தன் அழகிற்கு ஏற்காத சமையுடையாள்; ஒரு கையால் நெல் கூடையைத் தழுவி, ஏனைய தோளை வீசி வருவாள்; காதில் மகரக்குழை ஆடும் அழகுடையாள். கழுத்திலும் ஆரங்கள் மின்னுகின்றன. இடையும் நுண்மையாகத் தோன்றுகிறது.

அழகிற் சிறந்த உருப்பசியும் திலோத்தமையும் தத்தம் அழகையெல்லாம் இவளுக்கே கொடுத்து விட்டார்களோ? பலியாகக் கொண்டு வரும் பாலுணவோடு இவள் காமவேள் கோட்டம் புகுந்தால், அக்காமனும் தன்னை மறந்து, கைவில்லையும் நழுவவிட்டுக் கலங்குவான்.

இவள், இவ்வாறு நான் வருந்த எனக்குக் காமநோய் அளித்துக் கைவிட்டுச் செல்வ தல்லது, அந்நோயைப் போக்குவாள் அல்லள். அதனால், இவள், ஆடவரை வருத்தும் தெய்வமாதல் அறிந்த இவ்வூர்ப் பெண்டிர், ‘ஏடி! எமக்கு மோர் வேண்டாம்; அதற்குப் பதிலாக மாங்காய் ஊறுகாயை வைத்துக் கொள்வோம்; ஆகவே, இனி, உன் தாய் தமக்கையரோடு அவர் போகும் இடத்திற்குப் போய் விடு; எம் ஊர்க்கு வரவேண்டாம்’ என்று கூறி அனுப்பி விடுவதோடு, தத்தம் கணவன்மார்களை

நாள் முழுதும் வீட்டிற்குள்ளேயே அடைத்து வைத்து வாயிற்கண்ணே இருந்து காக்குமாறு இவள் வருவாள்.

பொரு-உவமித்துக் கூறத்தக்க. நாகு-பசு. பாண்டில்-வண்டி. சொல்லியாள்-உவமை காட்டமுடியாத உயர்வுடையாள். புண்பழிபாவச் செயல்கள். வட்டி-ஓலைக்கூடை.

10. அஞர் உற்றது என் நெஞ்சு!

கோமகன் வீட்டில் குற்றேவல் புரியும் ஓர் ஆயன், வெண்ணெய் விற்றுவரும் ஆய்ச்சி ஒருத்தியைக் கண்டு, காதல்கொண்டு, அவளோடு பேசி, அவள் இசைவைப் பெற்றது இது:

“கடிகொள் இருங்காப்பில் புல்லினத்து ஆயர்
குடிதொறும் நல்லாரை வேண்டுதி; எல்லா!
இடுதேள் மருந்தோநின் வேட்கை? தொடுதரத்
துன்னித் தந்தாங்கே நகை குறித்து, எம்மைத்
திளைத்தற்கு எளியமாக் கண்டை; அளைக்கு எளியாள் 5
வெண்ணெய்க்கும் அன்னள் எனக்கொண்டாய்;

ஒண்ணுதால்!

ஆங்குநீ கூறின், அனைத்தாக; நீங்குக.
அச்சத்தால் மாறி அசைவினால் போத்தந்து
நிச்சம் தடுமாறும் மெல்லியல் ஆய்மகள்
மத்தம் பிணித்த கயிறுபோல் நின்நலம் 10

சுற்றிச் சூழலும் என் நெஞ்சு.
விடிந்த பொழுதினும் இல்வயின் போகாது
கொடுந்தொழுவினுள் பட்ட கன்றிற்குச் சூழும்
கடுஞ்சூல் ஆநாகுபோல் நிற்கண்டு, நாளும்
நடுங்கு அஞர் உற்றது என் நெஞ்சு. 15

எவ்வம் மிகுதர, எந்திறத்து எஞ்ஞான்றும்
நெய்கடை பாலின் பயன் யாதும் இன்றாகிக்
கைதோயல் மாத்திரை யல்லது செய்தி
அறியாது; அளித்து என் உயிர்.
அன்னையோ, 20

மன்றத்துக் கண்டாங்கே, சான்றார் மகளிரை
இன்றியமையேன் என்று இன்னவும் சொல்லுவாய்
நின்றாய்நீ, சென்றீ; எமர்காண்பர்; நாளையும்
கன்றொடு சேறும் புலத்து.”

அவள்: ஏடா! காவல் மிக்க பெரிய குறும்பில் வாழும் ஆட்டிடையர் குடி ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள மகளிர் அனைவரையும் நீ விரும்புகின்றாய், உன் காம வேட்கை, தேள் கடிக்கு விரைந்து மருந்திட்டுப் போக்க வேண்டுவது போல், உடனே தீர்க்க வேண்டிய கொடுமை உடையதோ? ஒரு வேடிக்கைக்காக என் உடலைத் தொட இசையவே, நீ என்னைக் கூடவும் கருதிவிட்டனையே. சிறிது மோர் வேண்டியவர்க்கு மோர் அளித்தவள், வெண்ணெய் வேண்டினால் வெண்ணையும் கொடுப்பாள் என்று எண்ணுவார் வேட்கை போன்றது உன் வேட்கை!

அவன்: ஒண்ணுதால்! உன் கருத்து அதுவாயின், அவ்வாறே ஆகுக. உன் கடுஞ்சொல் கேட்ட அச்சத்தால் உன்னை மறந்து என்னிடம் வந்து, இங்கு நிற்கமாட்டாத தளர்ச்சியால் என்னை விட்டு, உன்னிடம் வந்து, ஆயர்மகள், மத்தில் பிணித்த கயிறுபோல், உன்பால் பெறலாகும் நலத்தையே நினைந்து, என் நெஞ்சு, மாறி மாறி வந்து அலையும்!

விடிந்த பிறகும் வீட்டைவிட்டுப் போகாது தொழுவன் விடப்பட்டிருக்கும் கன்றையே சூழ்ந்து சூழ்ந்து வரும் முதற்கன்று ஈன்ற இளம் பசுபோல், உன்னைக்கண்டு, என் நெஞ்சு நாள்தோறும் காமநோய்கொண்டு கலங்கும்!

காமநோய் நாள்தோறும் பெருகுவதால், கடைந்து நெய்யெடுத்துவிட்ட பால், எதற்கும் பயன்படாது, கை தோயும் அளவோடு ஆகிவிடுவதுபோல், என் உயிரும் எதற்கும் பயன்படமாட்டாது செயல் இழந்துவிட்டது.

அவள்: ஓ! அப்படியா! மகளிரை மன்றத்தில் கண்டவுடனே, 'நீவிர் இல்லாமல் நான் உயிர் வாழேன்' என்பது போலும் காதலுரைகளைச் சொல்லி நிற்கின்றாய் நீ; இங்கு நின்றால் என் தாய் தந்தையர் பார்த்துவிடுவர்; ஆகவே, இங்கிருந்து சென்றுவிடு. இன்றேபோல் நாளையும் கன்றுகளோடு மேய்புலத்திற்குச் செல்வேன்; ஆங்கு வருக!

திளைத்தல்-புணர்ந்து மகிழ்தல். கடுஞ்சூல்-முதல் சூல். ஆநாகு-இளம் பசு.

11. சிற்றில் புனைகோ சிறிது?

ஆயர்குலத்து அழகன் ஒருவனைக் கண்டு காதலித்த ஓர் ஆய்ச்சி, தன் காதலைத் தோழிக்கு உரைத்து, 'இதை நீ நம் தாய்க்கு உரைத்து என் திருமணத்திற்குத் துணை புரிவாயாக' என வேண்டிக்கொண்டது இது:

“தீம்பால் கறந்த கலம்மாற்றிக் கன்றெல்லாம்
தாம்பில் பிணித்து மனைநீஇ, யாய்தந்த
பூங்கரை நீலம் புடைதாழ் மெய்அசைஇப், பாங்கரும்
முல்லையும் தாய பாட்டாங்கால், தோழி! நம்
புல்லினத்து ஆயர் மகளிரோடு எல்லாம் 5

ஒருங்கு விளையாட, அவ்வழி வந்த
குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன், மற்று என்னை
'முற்றிழை, ஏள், மடநல்லாய்! நீ ஆடும்
சிற்றில் புனைகோ சிறிது?' என்றான்; 'எல்லா! நீ
பெற்றேம் யாம் என்று பிறர்செய்த இல் இருப்பாய்; 10

கற்றது இலை மன்ற; காண்' என்றேன்; 'முற்றிழாய்!
தாதுகூழ் கூந்தல் தகைபெறத் தைஇய
கோதை புனைகோ நினக்கு?' என்றான்; 'எல்லா! நீ
ஏதிலார் தந்த பூக்கொள்வாய்; நனிமிகப்
பேதையை, மன்றபெரிது' என்றேன்; மாதராய்! 15

ஐய பிதிர்ந்த சுணங்கு அணி மென்முலைமேல்
தொய்யில் எழுதுகோ மற்று?' என்றான்; யாம்பிறர்
செய்புறம் நோக்கி இருத்துமோ? நீ பெரிது
மையலை மாதோ! விடுகு' என்றேன்; தையலாய்!
சொல்லிய வாரெல்லாம் மாறுமாறு யான் பெயர்ப்ப, 20

அல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தான்; அவனைநீ
ஆயர்மகளிர் இயல்பு உரைத்து, எந்தையும்
யாயும் அறிய உரைத்தீயின், யான் உற்ற
நோயுங் களைகுவை மன்.”

“தோழி! பால் கறந்த கலங்களை எடுத்து வைத்துவிட்டு, கன்றுகளைப் பிடித்துக் கட்டிவிட்டு, தாய் கொடுத்த பூங்கரை நீல ஆடையைக் கட்டிக்கொண்டு, பாங்கர்க் கொடியும் முல்லைக் கொடியும் படர்ந்த நம் ஊர்ப்புறத்தோட்டத்திற்குச்

சென்று ஆயர் மகளிரோடு ஆடிக் கொண்டிருந்தேன்; அப்போது, குருந்த மலர்மாலை அணிந்துவந்த ஆயன், 'நல்லாய், நீ ஆடும் மணல் வீட்டைக் கட்டவோ?' என்று கேட்டான். நான், 'ஏடா! உனக்கென ஒரு வீடு கட்டிக்கொள்ளக் கருதாது, பிறர் கட்டிய வீட்டில் மகிழ்ந்திருக்கக் கற்றவனே! நீ உண்மையில் உலகியல் அறியாதவனே' என்றேன். உடனே அவன், 'முற்றிழாய்! உன் கூந்தலில், நான் அழகுபெறத் தொடுத்த மாலையைச் சூட்டவோ?' என்றான். நான், 'ஏடா! சென்று பறிக்காமல் பிறர் பறித்துத் தந்த பூவைப் பெற்றுக் கொள்ளும் நீ மிகமிகப் பேதை' என்றேன். அவன், 'மாதராய்! உன் கொங்கைகள் மீது தொய்யில் எழுதவோ?' என்றான். நான், 'பிறர் கோலம் செய்ய, அதை வாளா பார்த்திருப் பேனோ? நீ பெரிதும் காதல் மயக்கம் கொண்டுள்ளாய்; ஆகவே, அகன்று நில் என்றேன். தோழி! இவ்வாறு அவன் சொல்லியதற்கெல்லாம் மறுத்து விடையளிக்கவே, மனம் கலங்கிச் சென்றுவிட்டான். அவனுக்கு, 'ஆயர்மகளிரை மணக்கும் வழி இதுவன்று; கொல்லேறு தழுவுவதே வழியாம்' என்று அறிவித்துவிட்டு, அப்படியே, தந்தைக்கும் தாய்க்கும் என் காதலைத் தெரிவித்து என் திருமணத்திற்கு வழிகாணுவை யாயின், என் நோயைக் களைந்தவள் ஆவாய்!"

பாங்கர்-கொடிவகை. பாட்டம்-புறவடை. பிதிர்ந்த-விட்டு விட்டுத் தோன்றும். செய்புறம்-அழகு செய்தல். மையல்-மயக்கம். உரைத்தீயின்-கூறினால்.

12. ஓம்பு என்றார் எமர்!

பெருஞ் செல்வர் மனையில் பணிபுரியும் ஓர் ஆயன், தன்னைப் போலவே குற்றேவல் புரியும் ஓர் ஆய்ச்சியிடம் காதல்கொண்டு, ஒருநாள், அவள் எங்கோ சென்று கொண்டிருக்கும் போது தடுத்து நிறுத்தித் தன் காதலைக் காட்டி அவள் காதலைப் பெற்றது இது:

“யார்இவன் என்னை விலக்குவான்? நீர் உள்ள
பூந் தாமரைப்போது தந்த, விரவுத்தார்க்
கல்லாப் பொதுவனை; நீமாறு, நின்னொடு
சொல்லல் ஓம்பு என்றார் எமர்;

எல்லா! கடாஅய கண்ணால் கலைஇய நோய் செய்யும்

நடாஅக் கரும்பு அமன்ற தோளாரைக் காணின்
விடாஅல்; ஓம்பு; என்றார் எமர்;
கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்
பல்இதழ் உண்கண்ணும் தோளும் புகழ்பாட
நல்லது கற்பித்தார் மன்ற; நுமர் பெரிதும் 10

வல்லர் எமர்கண் செயல்;
ஓஓ வழங்காய் பொழுது, நீ கன்று மேய்ப்பாய் போல்
வழங்கல் அறிவார் உரையாரேல், எம்மை
இகழ்ந்தாரை அன்றோ எமர்?
ஓக்கும்; அறிவல்யான்; எல்லா! விடு. 15

விடேன்யான்; என் நீ குறித்தது இருங்கூந்தால்!
நின்னை என் முன் நின்று
சொல்லல் ஓம்பு என்றமை அன்றி, அவனைநீ
புல்லல் ஓம்பு என்றது உடையரோ? மெல்ல
முயங்கு; நின்முள்ளெயிறு உண்கும்; எவன்கொலோ 20

மாயப்பொதுவன் உரைத்த உரையெல்லாம்
வாயாவதாயின், தலைப்பட்டாம்; பொய்யாயின்,
சாயல்இன் மார்பின் கமழ்தார் குழைத்தநின்
ஆயிதழ் உண்கண் பசப்பத், தடமென் தோள்
சாயின், ஏள் உடைத்து.” 25

அவள்: என்னைத் தடுத்து நிறுத்தும் இவன் யார்? எனக்குத்
தாமரை மலர் அளிக்க முன்வந்த, கல்வியறிவில்லாத ஆயனே! நீ
என்னை விட்டுச் சென்றுவிடு; உன்னோடு சொல்லாடுதல் கூடாது
என்று என் பெற்றோர் ஆணையிட்டுள்ளனர்.

அவன்: ஏடி! காதல் வேட்கையை வெளிப்படுத்தும் கண்களால்
மனம் கலங்கும் காம நோயைத் தரும் கரும்பு உருவம் எழுதிய
தோள்பெற்ற மகளிரைக் கண்டால் விடாமல் பற்றிக்
கொள்ளுங்கள் என்று கூறியுள்ளார்கள் எங்கள் சுற்றத்தார்.

அவள்: ஏடா! இவ்வாறு உன்னை ஊக்கிவிட்டவர்கள்,
மகளிரைக் கண்டால் அவரைத் தடுத்து, அவர் கண்ணையும்
தோளையும் புகழ்ந்து பாட நல்ல ஒரு தொழிலை உனக்குக்
கற்பித்துள்ளார் போலும்! என் சுற்றத்தாரிடத்தில் என்னை மணம்
பேச உன் சுற்றத்தவர் மிக மிக வல்லவர் போலும்!

அவன்: ஏடி! மக்கள் வழங்காத உச்சிப்பொழுதில், கன்று மேய்ப்பவன் போல் நீ இங்குத் திரிவதைப் பார்த்த என் சுற்றத்தார் எனக்கு உரையாரானால், அது என்னை இகழ்ந்தது ஆகாதோ?

அவன்: ஏடா! நீ கூறியது பொருந்தும்; என்னைப் போகவிடு.

அவன்: கருங்கூந்தல் உடையாய்! உன்னை விடேன். உன் சுற்றத்தார், என்முன் நின்று சொல்லாட வேண்டாம் என்றுதான் கூறினரே அல்லது, என்னைத் தழுவ வேண்டாம் என்று கூறவில்லையே; ஆகவே, உன்னை முத்தங்கொள்ள, நீ என்னைச் சிறிதே தழுவுவாயாக!

அவன்: இவன் கூறியன எல்லாம் உண்மையோ! அல்லது பொய்யோ? உண்மையாயின், இவனோடு மண வாழ்க்கை பெற்று மகிழ்வோம்; பொய்யாயின், அவன் மார்பு மாலையைக் காதல் நோக்கத்தால் கருகச் செய்த கண்கள் பசலை படர்ந்து ஒளி இழக்க, நம் பெரிய தோள்கள் தளரினும், அதுவும் ஒரு வகையில் அழகுடையதே!

உளர்-ஆடும். மாறு-விலகிப்போ. கடாஅய-காம வெறியூட்டிய. முயங்கு-அணைத்துக்கொள். வாய்-உண்மை. தலைப் பட்டாம்-மணந்து கொண்டோம். சாயினும்-தளரினும்.

13. ஏதமோ? இல்லை!

செல்வர் மனையில் சிறு தொழில் புரியும் ஓர் ஆயர்குல இளைஞன், தன்னைப்போன்ற குற்றேவல் புரியும் குமரி ஒருத்தியைக் கண்டு காதல் பேச்சுப் பேச, அவன் காதலை ஏற்றுக் கொண்டு அவள் கூறியது இது:

“நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்தோள்

அலமரல் அமர்உண்கண் அந்நல்லாய்! நீ உறீஇ

உலமரல் உயவு நோய்க்கு உய்யுமாறு உரைத்துச் செல்;

பேரேமுற்றார் போல முன்நின்று விலக்குவாய்;

யார்? எல்லா! நினை அறிந்ததூஉம் இல்வழி;

5

தளரியால்! என்னறிதல் வேண்டின், பகை அஞ்சாப்

புல்லினத்து ஆயர் மகனேன், மற்று யான்;

ஒக்குமன்;

புல்லினத்து ஆயனைநீ ஆயின், குடஞ்சுட்டு
நல்லினத்து ஆயர் எமர்; 10

எல்லா!
நின்னொடு சொல்லின் ஏதமோ இல்லைமன்;
ஏதம் அன்று; எல்லை வருவான் விடு;
விடேன்,
உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி, மடம்பட்டு 15

மெல்லிய வாதல் அறியினும், மெல்லியால்!
நின்மொழி கொண்டு யானோ விடுவேன், மற்று என் மொழி
கொண்டு

என் நெஞ்சம் ஏவல் செயின்;
நெஞ்சு ஏவல் செய்யாது என நின்றாய்க்கு, எஞ்சிய
காதல்கொள் காமம் கலக்குற, ஏதிலார் 20

பொய்ம்மொழி தேறுவது என்?
தெளிந்தேன் தெரியிழாய்! யான்.
பல்கால் யாம் கான்யாற்று அவிர்மணல், தண் பொழில்,
அல்கல் அகல் அறை ஆயமொடு ஆடி,
முல்லை குருந்தொடு முச்சி வேய்ந்து எல்லை 25

இரவுற்றது இன்னம் கழிப்பி;
அரவுற்று உருமின் அதிரும் குரல்போல் பொருமுரண்
நல்லேறு நாகுடன் நின்றன;
பல்லான் இனநிறை நாம் உடன் செலற்கே.”

அவன்: அழகு மிகப் பெற்று, ஆராக் காதல் ஊட்டும் தோளும்,
மருளும் விழியும், அழகும் உடைய நல்லவளே! நீ அளித்த,
உணர்வு தடுமாறும் இக்காம நோய்க்கு, உய்யும் வழி ஒன்று
உரைத்துவிட்டுச் செல்வாயாக.

அவன்: பித்தம் பிடித்தலைவார் போல் என் முன்னே வந்து
தடுத்து நிறுத்தும், ஏடா! நீ யார்? உன்னை நான் அறியேன்.

அவன்: ஏடி! என்னை அறிந்துகொள்ள விரும்புவையாயின்;
கூறுவேன் கேள்: நான் பகை கண்டு அஞ்சாத, ஆட்டிடையர்
குலத்தில் வந்தவன்.

அவன்: நீ கூறியது நன்று; நீ ஆட்டினத்தவனாயின், எமர்
குடம்பால் கறக்கும் பசுவினத்து ஆயர் ஆவர்.

அவன்: ஏடி! அங்ஙனமாயின், உன்னோடு சிறிது சொல்லாடி மகிழ்வதில் குற்றம் ஏதும் இல்லை.

அவள்: சொல்லாடுவதில் குற்றம் இல்லையேல், நாளைக்குச் சொல்லாடலாம், இன்று போக விடு.

அவன்: ஏடி! என் சொல்லைக் கேட்டு, என் நெஞ்சு எனக்கு ஏவல் புரியுமாயின், முதலில் உடன்பட்டு, பிறகு கைவிட்டுப் போவாரின் சொல் நிலையற்றது என்பதை அறியினும், காதல் மயக்கத்தால் உன் மொழியை உண்மையென்று கொண்டு உன்னைப் போகவும் விடுவேன். ஆனால், என் நெஞ்சு நான் ஏவியவாறு பணிபுரியாது ஆதலின், நானும் உன்னைப் போகவிடேன்.

அவள்: என் நெஞ்சும் எனக்கு ஏவல் செய்யாது என்று மானம் இன்றிக் கூறி நிற்கும் உனக்கு, உன்னையும் மீறி நிற்கும் காமம் உன் அறிவைக் கலக்க, அயலார் கூறும் பொய்மொழி களின் உண்மை இன்மைகளை உணர்ந்துகொள்வது எவ்வாறு இயலும்?

அவன்: தெரியிழாய்! நீ இப்போது கூறிய சொற்களாலும், சொல்லிய வகையாலும், 'வருகிறேன்' என்ற உன் சொல் உண்மை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

கானாற்றங்கரையில், புதுமணல் பரந்த பூஞ்சோலையில், அகன்ற பாறையில், தோழியரோடு விளையாடி, முல்லை மலர்களைக் குருந்த மலர்களோடு கூந்தலில் சூடி, காலம் கழிப்பது நன்றன்று; பாம்பைக் கண்டு, இடிக்கும் இடியின் குரல்போல், குரல் எழுப்பும் நல்லேறு, தான் விரும்பும் நாகுடன் கலந்து நிற்பதைக் காண! அவை போல், கூடி மகிழ்ந்து விரைவில் வீடடைவோம் வருக!

நந்திய-பெருகிய. உலமரல்-வருத்தும். பேரேமுற்றார்-பெரும் பித்தம் பிடித்தவர். எல்லை-நாளை. நீப்பார்-கைவிடுவார். மடம்பட்டு-அறிவிழந்து, உருமின்-இடியின். நாகு-பசு.

14. இல் இயல்பு அன்று!

தாய் தந்தையர், தனக்கு, அவர் விரும்பும் ஒருவனோடு மணம் முடிக்கத் துணிந்திருந்ததை அறிந்தும், அதைத் தடுத்துத் தன்னை மணந்துகொள்ள முயலாது, வாளா வருந்தும் காதலன்பால் சென்று, அறிவுரை கூறித் தன் மணம் அவனோடு

நிகழ வழிசெய்து வருக என்று ஒரு பெண் தன் தோழியை வேண்டிக்கொண்டது இது:

“வாரி நெறிப்பட்டு இரும்புறம் தாஅழ்ந்த
ஓரிப்புதல்வன் அழுதனன் என்பவோ?
புதுவமலர் தைஇ, எமர் என் பெயரால்
வதுவை அயர்வாரைக் கண்டும், மதியறியா
ஏழையை என்று அகலநக்கு வந்தீயாய் நீ, 5

தோழி! அவனுழைச் சென்று;
சென்றுயான் அறிவேன்; கூறுகமற்று இனி;
சொல்அறியாப் பேதை! மடவை! மற்று எல்லா!
நினக்கு ஒருஉம் மற்று என்று அகல்; அகலும் நீடின்று;
நினக்கு வருவதாகக் காண்பாய்; அனைத்து ஆகச் 10

சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் கூறு;
தருமணல் தாழ்ப் பெய்து; இல்பூவல் ஊட்டி,
எருமைப் பெடையோடு எமர் ஈங்கு அயரும்
பெருமணம் எல்லாம் தனித்தே ஒழிய
வரிமணல் முன்துறைச் சிற்றில் புனைந்த 15

திருநுதல் ஆயத்தார் தம்முள் புணர்ந்த
ஒரு மணந் தான் அறியுமாயின், எனைத்தும்
தெருமரல் கைவிட்டிருக்கோ? அலர்ந்த
விரிநீர் உடுக்கை உலகம் பெறினும்
அருநெறி ஆயர் மகளிர்க்கு 20

இருமணம் கூடுதல் இல் இயல்பன்றே.”

தலைவி: தோழி! வாரி முடித்துப் புறத்தே தாழ விட்ட தலைமுடியையுடைய நம் காதலன் வாளா அழுது கொண்டுள்ளான் என்று சிலர் கூறுகின்றனர்; நீ அவனிடம் சென்று, ‘என் சுற்றத்தவர், புதுமலர் சூட்டி எனக்குத் திருமணம் செய்ய ஏற்பாடு செய்வதைக் கண்டும், அதைத் தடுக்க ஏதும் செய்யாத அறிவிழந்தவனே’ என்று கூறி, அவனை எள்ளி நகைத்து விட்டு வருக!

தோழி: நன்று. சென்று சொல்ல எனக்குத் தெரியும். என்ன சொல்லவேண்டும் என்பதைச் சொல்:

தலைவி: தோழி! நீ அவனிடம் சென்று, ' ஏடா! உன் மணவிருப்பத்தை உரியவரிடம் சொல்லத் தெரியாத மடப்பம் உடையை; அதனால், இத் திருமணம் உன்னை விட்டு அகலினும் அகலும்; அதுவும் அண்மையிலேயே நிகழ்ந்துவிடும். அம் மணம் உனக்கே நிகழும் வழிவகைகளை அறிந்து விரைந்து தொழில் புரிக' என்று அறிவித்து வருக! அவனிடம் நீ கூறும் அச்சொற்களை, அவன் ஆணையிட்டுக் கூறியதாகக் கருதாமல் அன்பால் கூறியதாகக் கருதி ஏற்கும் வகையில் இனிமையாகக் கூறி வருக!

மேலும், தோழி! அலைகொண்டு வந்து குவிக்கும் மணல் பரந்த துறையில் வீடுகட்டி விளையாடிய ஆய்த்தார் அறியாவாறு என்னைப் புணர்ந்த அத்திருமணத்தை அவன் ஒருவனே அறிவான்; ஆதலின், புதுமணல் பரப்பியும், மனைக்குச் செம்மண் பூசியும், பெண் எருமைக்கோடு நட்டுக் கடவுளை வழிபட்டும் நம் சுற்றத்தார் மேற்கொள்ளும் என் திருமணம், அவனை நீக்கித் தனித்தே நிகழக்கண்டும், நான் மனங்கலங்காது மடிந்திருப்பேனோ? கடல் சூழ்ந்த இவ்வலகையே பெறுவதாயினும், ஒழுக்க நெறி நிற்கும் ஆயர் மகளிர்க்கு இருமணம் நிகழ்தல் இயல்பு உடைத்து அல்லவே!

ஓரி-சூந்தல். வந்தீயாய்-வருக. ஒருஉம்-நீங்கும். வியங்கொள-ஏற்கும்வகையில். பூவல் ஊட்டி- செம்மண் இட்டு. எருமைப் பெடை-கடவுளாக நடப்படும் எருமையின் கொம்பு.

15. வதுவையும் ஈங்கே அயர்ப!

நாணம், மடம் போன்ற நங்கையர்க்குரிய நல்லியல்புகளைக் குறைவறப் பெற்ற ஒருத்தி, மணம் விரும்பும் ஓர் இளைஞனிடம் காதல் கொண்டாள். ஆனால், அவளும் அவள் தோழியும் அக்காதலைத் தாய் முதலாயினோர் அறியாதபடி மறைத்து வைத்திருந்தனர். ஒருநாள் அது எவ்வாறோ தாய்க்குப் புலனாகிவிட்டது. அதனால் அப்பெண் மிகமிக நடுங்கினாள். அப்போது ஆங்கு வந்த தோழி, அவளை அவ்விளைஞனுக்கே மணம்முடிக்கப் பெற்றோர்களும் முடிவு செய்துள்ளதை அறிவித்து அவள் மன நடுக்கத்தை மாற்றியது இது:

“தோழி! நாம் காணாமை உண்ட கடுங்கள்ளை மெய்கூர் நாணாது சென்று நடுங்க உரைத்தாங்குக் கரந்ததூஉம் கையோடு கோட்பட்டாம் கண்டாய் நம்

புல்லினத்து ஆய மகன் சூடி வந்ததோர்
முல்லை ஒருகாழும் கண்ணியும், மெல்லியால்! 5

கூந்தலுள் பெய்து முடித்தேன்மன்; தோழியாய்!
வெண்ணெய் உரைஇ விரித்த கதுப்போடே,
அன்னையும் அத்தனும் இல்லரா, யாய் நாண
அன்னைமுன் வீழ்ந்தன்று அப்பூ;
அதனை, வினவலும் செய்யாள்; சினவலும் செய்யாள் 10

நெருப்புக்கை தொட்டவர் போல விதிர்த்திட்டிடு
நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினாள்; யானும் என்
சாத்துளர் கூழை முடியா, நிலம் தாழ்ந்த
பூங்கரை நீலம் தழீஇத், தளர்பு ஒல்கிப்
பாங்கரும் கானத்து ஒளித்தேன்; அதற்கு எல்லா! 15

ஈங்கு எவன் அஞ்சுவது?
அஞ்சல்; அவன் கண்ணி நீ புனைந்தாயாயின், நமரும்
அவன் கண் அடைசூழ்ந்தார் நின்னை; அகன் கண்
வரைப்பில் மணல் தாழ்ப் பெய்து, திரைப்பில்
வதுவையும் ஈங்கே அயர்ப்; அதுவே, யாம் 20

அல்கலும் சூழ்ந்த வினை.”

தலைவி: தோழி! பிறர் காணாதபடி மறைத்து உண்ட மதுவின் களிப்பு மேனி வழியாக வெளிப்பட்டு மிகவே, பிறகு, எவர்க்கும் காணாமல் சென்று, அவர்கள் நடுங்கும்படி, தான் மதுவுண்டதைத் தானே உரைத்ததுபோல் நாம் மறைத்துவைத்த நம் களவொழுக்கமும் கையோடு பிடிபட நம் களவுக் காதல் வெளிப்பட்டுவிட்டது. நம் காதலனாகிய அந்த ஆட்டு இடையர் மகன் தொடுத்துக் கொண்டு வந்தளித்த தாரையும் கண்ணியையும் என் கூந்தலில் இட்டு முடித்தேன். அம்மலர் நேற்று நம் செவிலித்தாய் வெண்ணெய் தேய்க்க, என் கூந்தலை விரித்தாளாக, நம் தந்தையும் தாயும் வீட்டிலேயே இருக்கும் அந்நிலையில், பெற்ற தாய் கண்டு நாணும்படி, பேணி வளர்த்த தாயின் முன் வீழ்ந்து விட்டது.

ஆனால், அம் மலரைப் பார்த்த தாய், அது குறித்து என்னை வினவுவதும் செய்திலள்; அதற்காக என்னைச் சினப்பதும் செய்திலள்; நெருப்பைக் கையால் தொட்டவர், அக்கைகளை உதறிக்கொண்டு ஓடுவது போல், வீட்டை விட்டு விரைந்து

வெளியேறிச் சென்றாள். நானும் மயிர்ச் சாந்திட்டு உலர்த்திய என் கூந்தலை முடித்துக்கொண்டு, நிலம் வரை தாழக் கட்டிய பூங்கரை நீல ஆடையைக் கையில் ஏந்திப் பிடித்தபடியே, அச்சத்தால் நடை தளர, அடுத்திருந்த சோலைக்குள் புகுந்து ஒளிந்துகொண்டேன்.

தோழி: பெண்ணே! பூ விழுந்த அதற்கு நீ இவ்வாறு அஞ்சி நடுங்குவது ஏன்? சிறிதும் அஞ்சாதே! ஆட்டிடையர் மகன் அளித்த கண்ணியை நீ சூடிக்கொண்டாய் என்றால், அதற்கு ஏற்ப நம் உறவினர்களும், உன்னை அவனுக்கே மணம் செய்து தர முடிவு செய்துள்ளனர். அதுமட்டுமன்று; நம் அகன்ற மனை முற்றத்தில் மணல் பரப்பி, மணப்பந்தல் இட்டு, திருமணத் தையும் இப்போதே செய்து காணவும் திட்டம் செய்துள்ளனர். இரவு பகலாக அவர்கள் எண்ணி முடித்ததெல்லாம் திருமண நிகழ்ச்சியேயாம்.

கரந்தது-மறைத்தது. உரைஇ-தேய்க்க. கதுப்பு-கூந்தல். விதிர்த்திட்டு-நடுங்கி உதறி. கூழை-கூந்தல். அடை-கொடுப்பதை.

16. கோ வரினும் இங்கே வருக!

பெருஞ் செல்வர் மனையில் சிறு தொழில் செய்யும் ஓர் இடைக்குலச் சிறுவன், தன் மனம் விரும்பிய இடைக்குலச் சிறுமி ஒருத்தியை, ஒருநாள், அவள் கன்றோடு காடு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் போது தடுத்து நிறுத்தி, தன் காதலை ஏற்கும் வகையில் எடுத்துக்காட்டி, அவள் இசைவைப் பெற்றது இது:

“பாங்கு அரும் பாட்டங்கால் கன்றொடு செல்வேம்; எம் தாம்பின் ஒருதலை பற்றினை, ஈங்கு எம்மை முன்னை நின்றாங்கே விலக்கிய, எல்லா! நீ, என்னை? ஏழுற்றாய்; விடு. விடேஎன்; தொடீய செல்வார்த் துமித்து எதிர் மண்டும் 5 கடுவய நாகுபோல் நோக்கித், தொழுவாயில் நீங்கிச் சினவுவாய் மற்று. நீ நீங்கு, கன்று சேர்ந்தார்கண் கதவு ஈற்றாச் சென்றாங்கு வன்கண்ணள் ஆய்வரல் ஒம்பு; யாய் வருக ஒன்றோ; பிறர் வருக; மற்று நின் 10

கோவரினும் இங்கே வருக! தளரேன் யான்,
நீ அருளி நல்கப் பெறின்.
நின்னையான் சொல்லினவும் பேணாய், நினைஇக்
கனைபெயல் ஏற்றின் தலைசாய்த்து எனையதூஉம்
மாறு எதிர் கூறி மயக்குப் படுகுவாய்!

15

கலத்தொடு யாம் செல்வழி, நாடிப் புலத்தும்
வருவையால் நாணிலி நீ.”

இடைச்சி: ஏடா! மனைப்பக்கத்தில் உள்ள எங்கள் புறவடைக்குக் கன்றுகளை ஓட்டிச் செல்கிறேன் நான்; அவ்வாறு செல்லும் என் கையில் உள்ள தாம்பின் ஒரு கோடியைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, முன்பு ஒருமுறை தடுத்து நிறுத்தியது போல், இன்றும் தடுத்து நிறுத்தும் நீ யார்? உனக்கும் எனக்கும் என்ன உறவு? உனக்கென்ன பித்தம் பிடித்து விட்டதோ? விலகி நின்று போக வழிவிடு!

இடையன்: போகவிடேன். போக வேண்டுமானால் தன்னைத் தொடுவோரைத் தாக்கித் தள்ளிவிட்டு, விரைந்து வெளிப்படும் பெண்ணெருமை போல், கன்று தொழுவாயிலி விருந்து வெளிப்பட்டு இடைநின்று தடுக்கும் என்னைத் தள்ளிவிட்டுச் சினங்கொண்டு செல்வாயாக!

இடைச்சி: ஏடா! தன் கன்றின் அருகே செல்பவர் மேல், கன்று ஈன்ற பசு கடுஞ்சினம் கொண்டு பாய்வது போல், என்னை அடுத்து நிற்கும் உன்னைத் தாய் கண்டால் கடுஞ்சினம் கொண்டு காய்வாள்; ஆதலின், என்னைவிட்டு விலகிச் சென்றுவிடு.

இடையன்: ஏடி! நீ மட்டும் என்மீது அருள்காட்டி ஆட்கொண்டு விட்டால், பிறகு நான் எதற்கும் அஞ்சேன்; ஆகவே, இங்கே உன் தாயே வரட்டும்; அல்லது உன் உறவினருள் வேறு யாரேனும் வரட்டும்; அதற்கு மேலாக உங்கள் அரசனே வருவதானாலும் வரட்டும்; நான் சிறிதும் அஞ்சேன்.

இடைச்சி: நான் கூறிய எதையும் நீ ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. காதல் ஒன்றையே நினைந்து, மழை பெய்யக் கண்டு தலை சாய்த்துச் செல்லும் எருதுபோல், நான் கூறும் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் எதிர்ச்சொல் கூறிக்கூறி, என்னை மயக்கி விட்டாய். நான் கறவைக் கலத்தோடு சென்று மாடுமேய்க்கும் இடத்திற்கும் நீ வருவது உண்டு ஆதலின், ஆங்கு வருக! நாணற்றவனே! ஆங்குக் கூடி மகிழ்வோம்!

பாட்டம்-தோட்டம். துமித்து-அழித்து. மண்டும்-பாயும்.
கடுவய-மிக்கபலம். தொழு-தொழுவம். கதவு-சினம். ஈற்றா-
கன்று போட்ட பசு.

17. மெல்லியது ஓரா அறிவு!

காம வெறிகொண்டு திரியும் ஓர் ஆயன், மலர் பறித்து வரும்
மங்கையைத் தடுத்து நிறுத்திக் காதற் பேச்சுப் பேசியது இது:

“மாண உருக்கிய நன் பொன் மணி உறீஇப்
பேணித் துடைத்தன்ன மேனியாய்! கோங்கின்
முதிரா இளமுகை ஒப்ப எதிரிய
தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய்; மற்றுநின்
கையது எவன்? மற்று உரை.

5

கையதை, சேரிக்கிழவன் மகளேன் யான்; மற்று இஃதோர்
மாதர்புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்
போழில் புனைந்த வரிப்புட்டில்; புட்டிலுள் என் உள?
கண்தக்காய்! எற்காட்டிக் காண்.

காண் இனி, தோட்டார் கதுப்பின் என் தோழியவரொடு 10

காட்டுச் சார்க் கொய்த சிறுமுல்லை, மற்று இவை.
முல்லை இவை ஆயின், முற்றிய கூழையாய்!
எல்லிற்றுப் போழ்தாயின், ஈதோளிக் கண்டேனால்;
செல் என்று நின்னை விடுவேன் யான்; மற்று எனக்கு
மெல்லியது ஓரா அறிவு.”

15

அவன்: உருக்கி எடுத்த பசும்பொன்னின் நடுவே நீல
மணிகளை அழுத்திச் செய்த அணிபோன்ற கரிய திருமேனியாய்!
முற்றாத கோங்கின் இளம் மொக்கைப்போல், தொய்யில்
தீட்டப்பெற்ற அழகிய இளம் கொங்கையாய்! உன் கையில்
இருப்பது யாது? கூறு.

அவள்: ஏடா! நான், இவ்வாயர்பாடித் தலைவன் மகள்; என்
கையில் இருப்பது, அழகிய புலைத்தி, பனங்குருத்தைப் பிளந்து
பின்னிவந்து விலையாகத் தந்த புட்டில்.

அவன்: காணத்தக்க கலின் உடையவளே! புட்டிலுள் என்ன
இருக்கிறது? அதை எனக்குச் சிறிது காட்டு.

அவள்: இதோ பாரேன்! இவை, அடர்ந்த கூந்தலையுடைய
என் தோழிமாரோடு சென்று காட்டில் பறித்த சிறு முல்லை
மலர்கள்!

அவன்: முடித்த கூந்தலையுடையவளே! புட்டிலுள் இருப்பது முல்லை மலர் ஆதலாலும், பொழுதும் மறைந்து விட்டது ஆதலாலும், உன்னையும் இந்நிலையில் பார்த்து விட்டேன் ஆதலாலும், போ என்று கூறி உன்னைப் போக விடுவேனோ? என் அறிவு, காமவேட்கையால் மிகவும் இளைத்துவிட்டது. ஆகவே, கூட்டத்திற்கு உடம்படுவ தொன்றே வழியாம்.

மாண-நன்றாக. எதிரிய-முளைத்த. போழ்-பிளந்த ஓலைத் துண்டு. புட்டில்-கூடை. காட்டுச்சார்-காட்டில். கூழை-கூந்தல். ஓரா-ஆராயும் திறம் இல்லாத.

“வாடை தூக்க வணங்கிய தாழை
ஆடுகோட் டிருந்த அசைநடை நாரை.”

- நெய்தல் 11. வரி 2, 3

நெய்தல் திணை

கடலும் கடலைச் சேர்ந்த நிலமும் நெய்தல் நிலம் என அழைக்கப் பெறும். அந்நிலத்து மக்கள் பரதவர், கானவர், நுளையர் என்றும், மக்கள் தலைவன் சேர்ப்பன், துறைவன், கொண்கன் என்றும் அழைக்கப் பெறுவர். கடல்வாழ் மீனும், கழியில் விளையும் உப்பும, இவ்விரண்டையும் விற்றுப் பெறும் நெல்லும் உணவுப் பொருள்களாம். மீன் பிடித்தல், உப்புக் காய்ச்சல், வாணிகம் புரிதல் இவை தொழில்களாம். பொருள் தேடிப் போயிருக்கும் கணவனை நினைந்து வருந்தி வாய்விட்டுப் புலம்பியவாரே, அவன் ஊர்ந்து வரும் கலத்தை எதிர்நோக்கி, கடற்கரையில் ஞாயிறு மறையும் அந்திப் பொழுதில் மனைவி காத்துக் கிடப்பது நெய்தல் ஒழுக்கம் எனப்படும்.

பாடிய புலவர் நல்லந்துவனார்

நெய்தற்கலியைப் பாடியவர் நல்லந்துவனாராவார். இவர் புலவராலும் போற்றத்தக்க புகழ் உடையவர். இவர் திருப்பரங்குன்றத்தைப் பாடிய சிறப்பை, 'தண்பரங்குன்றத்து அந்துவன் பாடிய சந்துகெழு நெடுவரை' என மதுரை மருதன் இளநாகனார் என்ற மருதக்கலியாசிரியர் இவரைப் பாராட்டியுள்ளார். கலித்தொகைக்கு உரை எழுதிய ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், "தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் செய்யுள் செய்தார்" எனக் கூறியிருப்பதும் காண்க. இவர், அந்துவன் என்றும், நல்லந்துவன் என்றும், ஆசிரியர் நல்லந்துவன் என்றும் அழைக்கப் பெறுவர். இவர் மதுரையைச் சேர்ந்தவர். நெய்தற்கலியைப் பாடியதோடு ஏனைய கலிப்பாக்களையும் வகைப்படுத்தித் தொகுத்து அளித்தவர் இவரே. தாம் பாடிய பரிபாடல் செய்யுள்களில், மதுரை, வைகை, பரங்குன்றம் என்ற இம்மூன்றையும் பாராட்டியுள்ளார். இவர் பாடிய பாக்கள் 40. நற்றிணையில் 1; பரிபாடலில் 4; கலித்தொகையில் 33; கலித்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்து 1; அகநானூற்றில் 1.

நெய்தற் கலி

1. நெஞ்சமும் எஞ்சும்!

பொருள் ஈட்டிவரப் போன கணவன் இன்னமும் வந்திலனே என வருந்தியிருக்கும் அந்நிலையில், தனித்திருப்பவர்க்குத் துன்பம் தரும் மாலை வரக் கண்ட மனைவி அம்மாலைக் காலத்தோடு வருந்திக் கூறியது இது:

“வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய ஒழுக்கத்தால்
நல்லாற்றின் உயிர்காத்து, நடுக்கறத் தான்செய்த
தொல்வினைப் பயன்துய்ப்பதத் துறக்கம்

வேட்டுஎழுந்தாற்போல்
பல்கதிர் ஞாயிறு பகல்ஆற்றி மலைசேர,
ஆனாது கலுழ்கொண்ட உலகத்து மற்றவன் 5

ஏனையான் அளிப்பான் போல் இகல்இருள் மதிசீப்பக்
குடைநிழல் ஆண்டாற்கும் ஆளிய வருவார்க்கும்
இடைநின்ற காலம்போல் இறுத்தந்த மருள்மாலை!
மாலைநீ, தூஅறத் துறந்தாரை நினைத்தலின் கயம்பூத்த
போதுபோல் குவிந்தஎன் எழில்நலம் எள்ளுவாய்! 10

ஆய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்பூப்போல் தளைவிட்ட,
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிகல்லாய்,
மாலைநீ, தைஎனக் கோவலர் தனிக்குழல் இசைகேட்டுப்
பைஎன்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம் பாராட்டுவாய்!
செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார் பாராட்டும், 15

பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுள் புதுநலம் கடிகல்லாய்
மாலைநீ, தகைமிக்க தாழ்சினைப் பதிசேர்ந்து புள்ஆர்ப்பப்
பகைமிக்க நெஞ்சத்தேம் புன்மை பாராட்டுவாய்!
தகைமிக்க புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி நறுமுல்லை
முகைமுகம் திறந்தன்ன முறுவலும் கடிகல்லாய் 20

எனவாங்கு,
மாலையும் அலரும் நோனாது, எம்வயின்
நெஞ்சமும் எஞ்சும்மன் தில்ல; எஞ்சி
உள்ளாது அமைந்தோர் உள்ளும்
உள்ளில் உள்ளம் உள்ளுள் உவந்தே.” 25

வெற்றிப் புகழ் மிக்க ஒரு வேந்தன், நல்லொழுக்கம் உடைமையால், அறநூல் கூறும் அரசியல் முறைப்படி உயிர்களைக் காத்து, பிறகு தான் செய்த நல்வினைப் பயனை நுகரும் பொருட்டு வீட்டுலக வாழ்வை விரும்பிச் சென்றதைப் போல், ஞாயிறு, பகற் காலத்தை ஒளிசெய்து பிறகு மலையிடையே சென்று மறைய, அரசனை இழந்து ஓயாது அழும் உலகத்தில், இறந்த அரசனின் இளையோன் வந்து, அவ்வுலகைத் தன்னால் இயன்ற அளவு காப்பது போல், வெண் திங்கள் தோன்றி, இருளைச் சிறிதே அகற்ற, ஆண்ட அரசனுக்கும் ஆளவரும் அரசனுக்கும் இடையில் அரசிழந்து அல்லப்பட்ட காலம் போல், வந்து சேர்ந்து மருட்டும் மாலையே!

ஏ மாலைக் காலமே! என் ஆற்றல் அழியும்படி விட்டுப் பிரிந்தவரை நினைந்து நினைந்து வருந்துவதால், குளத்தில் பூத்த மலர்கள் உன் வருகை கண்டு குவிவது போல் குவிந்த என் அழகைக் கண்டு எள்ளி நகைக்கும் நீ, கோட்டுப் பூக்கள், உன் வருகை கண்டு, வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும்படி மலர்வது போல், மலர்ந்த கணவரைப் புணர்ந்த மகளிரின் அழகைப் போக்காய்; என்னே உன் கொடுமை?

ஏ மாலைக் காலமே! ஆயர் குழல் இசை கேட்டு அழியும் நெஞ்சைப் பெற்ற என் பக்கத்தில் இருந்து, என்னைப் பழித்துப் பாராட்டும் நீ, செவ்வழிப் பண்போன்ற மொழி நலம் உடைய மகளிரின், புணர்ந்து பெற்ற, பாராட்டத்தக்க புதுநலத்தைப் போக்காய்; என்னே உன் கொடுமை?

ஏ மாலைக் காலமே! அழகிய தாழ்ந்த கிளைகளில் அமர்ந்து பறவைகள் மகிழ்ந்து ஆரவாரம் செய்யக்கண்டு அப்பறவைகளோடு பகைமை உணர்ச்சி கொள்ளும் என் புன்மையைப் பழித்துப் பாராட்டும் நீ, இன்பம் மிக்க புணர்ச்சியைப் பெற்ற மகளிரின், முல்லை அரும்பு முகை திறந்து மலர்ந்தது போன்ற முறுவலைப் போக்காய்; என்னே உன் கொடுமை?

பிரிந்து மறந்து வாழும் காதலரைத் தனக்கு உள்ளாகவே உவந்து உள்ளும், உள்ளே உறுதி இல்லாத, நம் நெஞ்சும், மாலைக்காலமும், மகளிர் கூறும் பழிச்சொல்லும் நமக்குத் தரும் கொடுமைகளைத் தாங்கமாட்டாது, நம்மை விட்டுப் போய்விடும்.

துறக்கம்-வீட்டுலக இன்பம். வேட்டு-விரும்பி. கலுழ்-துன்பம். இகல்-மாறுபாடு. சீப்ப-போக்க. தூ-வன்மை.

கடிகல்லாய்-போக்கமாட்டாய். பைஎன்ற-குறைந்த. நோனாது-
தாங்காமல். எஞ்சும்-பிரியும்.

2. மாலை என்மனார் மயங்கியோர்!

காதலன் பிரிவால் கலங்கிய காதலி, அந்நிலையில் மாலைக்
காட்சிகள் மேலும் துயர்செய்வது கண்டு, தோழியிடம் துயர்
உற்றுக்கொண்டது இது:

“அகல்ஞாலம் விளக்கும் தன்பல்கதிர் வாயாகப்
பகல் நுங்கியது போலப் படுசுடர் கல்சேர,
இகல்மிகு நேமியான் நிறம்போல இருள்இவர,
நிலவுக் காண்பதுபோல அணிமதி ஏர்தரக்,
கண்பாயல் பெற்றபோல் கணைக்கால மலர்கூம்பத், 5

தம்புகழ் கேட்டார்போல் தலைசாய்த்து மரம்துஞ்ச,
முறுவல் கொள்பவைபோல முகைஅவிழ்பு புதல் நந்தச்
சிறுவெதிர்ங் குழல்போலச் சுரும்பு இமிர்ந்து இம்என்ப,
பறவை தம் பார்ப்பு உள்ளக், கறவை தம் பதிவயின்
கன்றுஅமர் விருப்பொடு மன்றுநிறை புகுதர, 10

மாவதிசேர, மாலை வாள்கொள,
அந்தி அந்தணர் எதிர்கொள அயர்ந்து
செந்தீச் செவ்வழல் தொடங்க, வந்ததை,
வால்இழை மகளிர் உயிர்பொதி அவிழ்க்கும்
காலை ஆவது அறியார், 15

மாலை என்மனார் மயங்கியோரே.”

பரந்த உலகைப் பலரும் காண ஒளியூட்டும் கதிர்களே தனக்கு
வாயாகக், காலையில் கக்கிய பகற்காலத்தை மாலையில்
விழுங்கிக் கொண்டது போல், மறையும் ஞாயிறு கதிர்களைச்
சுருக்கிக்கொண்டு மலையிடையே சென்று மறைய, போரில் வல்ல
சக்கரப்படையுடைய திருமாலின் கருநிறம் போன்ற இருள்
எங்கும் பரவ, உடனே, அவ்விருளைத் தன் நிலவொளி யால்
ஒட்டி வெற்றி காண்பது போல், அழகிய திங்கள் தோன்ற,
தூங்கும் கண்கள் போல் திரண்ட தண்டினைக் கொண்ட
தாமரை மலர்கள் குவிய, தம் புகழைத் தம் முன்னரே புகழ்க்
கேட்ட பெரியோர், தலைதாழ்த்திக் கொள்வது போல், மரங்கள்

தாழ்ந்து துயில் கொள்ள, முல்லைக்கொடி படர்ந்த புதர்கள், சிரிப்பது போல், அரும்பு அவிழ்ந்து மலர, மூங்கிலாலான குழலிலிருந்து எழும் ஓசைபோல், வண்டுகள் இம்மெனும் ஒலி எழுப்ப, பறவைகள் தம் குஞ்சுகளை நினைந்து குடம்பை அடைய, கறவைப் பசுக்கள், வீட்டில் விட்டுவந்த கன்றுகளைக் காணும் விருப்பத்தால், விரைந்து வந்து தொழுவை அடைய, விலங்கினங்கள், தத்தம் வாழிடம் செல்ல, அந்தணர் அந்திக்காலத்தை வழிபட வளர்த்த வேள்வித்தீயில் செந்தழல் தோன்ற, வந்த இக்காலத்தை, பிரிந்து வாழும் மகளிரின் உயிரை, அவர் உடலிலிருந்து போக்கும் காலை என்று கூறாமல், அறிவிழந்தோர் மாலை என்று கூறுவர். என்னே அவர் அறியாமை!

நுங்கியது-விழுங்கியது. இவர-படர. கணை-திரண்ட. நந்த-செழிக்க. வாள்-ஒளி. பொதி-கூடியிருந்த உடல்.

3. இல்லாகின்றால் இருள்!

கணவன் கடமை மேற்கொண்டு வெளிநாடு சென்றிருந்த மையால், மாலைக் காட்சிகளைக் கண்டு வருந்தி வாய்விட்டுப் புலம்பியிருந்த ஒருத்தி, கணவன் வரக்கண்டதும் களித்து மகிழ்ந்த காட்சியைக் கண்ட ஊரார், உவந்து கூறியது இது:

“அருள்தீர்ந்த காட்சியான், அறன்னோக்கான், நயம் செய்யான்,

வெருவுற உய்த்தவன் நெஞ்சம்போல் பைபய இருள்தூர்பு புலம்புஊரக் கனைசுடர் கல்சேர,
உரவுத்தகை மழுங்கித் தன்இடும்பையால் ஒருவனை இரப்பவன் நெஞ்சம்போல் புல்என்று புறம்மாறிக், 5

கரப்பவன் நெஞ்சம்போல் மரம்எல்லாம் இலைகூம்பத்,
தோற்றம்சால் செக்கருள் பிறைநுதல் எயிறாக
நாற்றிசையும் நடுக்குறூஉம் அடங்கற்காலைக்
கூற்று நக்கதுபோலும் உட்குவரு கடுமாலை!
மாலைநீ, உள்ளம்கொண்டு அகன்றவர் துணைதாராப்
பொழுதின்கண் 10

வெள்ளமான் நிறம்நோக்கிக் கணைதொடுக்கும் கொடியான் போல்

அல்லல்பட் டிருந்தாரை அயர்ப்பிய வந்தாயோ?
 மாலைநீ, ஈரம்இல் காதலர் இகந்தருளா இடன்னோக்கிப்,
 போர்தொலைந்து இருந்தாரைப் பாடுள்ளி நகுவார்போல்
 ஆர்அஞர் உற்றாரை அணங்கிய வந்தாயோ? 15

மாலைநீ, கந்தாதல் சான்றவர் களைதாராப் பொழுதின்கண்
 வெந்ததோர் புண்ணின்கண் வேல்கொண்டு நுழைப்பான்
 போல்,

காய்ந்தநோய் உழப்பாரைக் கலக்கிய வந்தாயோ?
 எனவாங்கு,
 இடன்இன்று அலைத்தரும் இன்னாசெய் மாலை 20

துனிகொள் துயர்தீரக், காதலர் துணைதர,
 மெல்லியான் பருவத்து மேல்நின்ற கடும்பகை,
 ஒள்ளை நீங்கி, ஒருவாது காத்தோம்பும்
 நல்இறை தோன்றக், கெட்டாங்கு,
 இல்லாகின்றால் இருள் அகத்து ஒளித்தே.” 25

அருளோடு தொடர்பு கொள்ளாத அறிவுடையவனும்,
 அறநெறியைப் பாராதவனும், நல்லனவற்றைச் செய்து
 அறியாதவனும், பார்த்தவர் வெறுப்பனவற்றையே விரும்பிச்
 செய்வோனுமாகிய ஒருவன் உள்ளத்தைப் போல், இருள் படர்ந்து
 எங்கும் தனிமையுணர்ச்சியே தலைவிரித்தாடும்படி, ஞாயிறு
 மலையிடையே சென்று மறைய, வறுமையால் உள்ளத்தின்
 உறுதிப்பாட்டையெல்லாம் இழந்து, ஒருவனை அடுத்து
 இரப்பவனைப் போல் மரங்கள் முதலில் ஒளி இழந்து, பிறகு,
 இரப்பாரைக் கண்டதும் ஒளிந்து கொள்வோன் உள்ளம் குறுகிக்
 காண்பது போல், இலைகளெல்லாம் குவிய, ஒளிவிளங்கும்
 செவ்வானில் தோன்றும் பிறைத்திங்களே பல்லாக, நாற்றிசை
 உலகும் நடுங்கி அழியும் ஊழி முடிவில், கூற்றுவன் நகைத்தாற்
 போல், காட்சியளித்துக் கொடுமை செய்யும் ஏ, மாலைக்காலமே!

என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு பிரிந்து சென்ற கணவர்,
 துணைசெய்ய வாராத இக்காலத்தில், வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு
 வருந்தும் மானின் மார்பை நோக்கி அம்பு தொடுக்கும்
 கொடியவன் போல், அல்லல் பட்டிருக்கும் என்னை, மேலும்
 வருத்திச் செயலிழக்கச் செய்ய வந்தாயோ?

அன்புள்ளம் அற்ற கணவர் பிரிந்துசென்று அருள் புரியா திருக்கும் இக்காலத்தைப் பார்த்திருந்து, போரில் தோற்றுப் போனவர்களைப் பக்கத்தில் நின்று பரிகசிப்பவர் போல், தயங்குதற்கரிய துயர் உற்றுக் கிடக்கும் என்னை, மேலும் துன்புறுத்த வந்தாயோ?

எனக்குப் பற்றுக்கோடாக இருக்கவேண்டிய கணவர், என் துயரைக் களைய வாராத இக்காலத்தில், வெந்த புண்ணில் வேலை நுழைப்பவன்போல், காயும் காமநோயில் அழுந்திக் கிடக்கும் என்னை, மேலும் கலக்க வந்தாயோ?

- என்று கூறி அவள் புலம்பும்படி, ஓடி உய்வதற்கு இடம் காணாதபடி அலைக்கும் துன்பமே செய்யும் இம்மாலைக் காலம், வெறுப்பால் வந்த துயர் தீரும்படி, கணவன் விரைந்து வந்துசேரவே, ஒரு நாட்டைப் படைவலி இல்லாத அரசன் ஆண்டு கொண்டிருக்கும்போது, அந்நாட்டில் வந்துதங்கிய பகைவன் படை, அந்நாட்டில் படைவலி மிக்க நல்லோன் நாடாளத் தொடங்கியதும், அழிந்து ஓடுவதுபோல், ஓடி, இருளிடையே மறைந்து இல்லையாகி விட்டது!

காட்சி-அறிவு. நயம்-நீதி. உய்த்தவன்-கழிந்தவன். ஊர-மிக. அடங்கற்காலை-உலக அழிவுக்காலம். உட்கு-அச்சம். கந்து-பற்றுக்கோடு. துணைதர-விரைந்துவர.

4. அசைவளி அலைக்குமே!

காதலியைப் பிரிந்து ஊர் சென்றிருந்தான் ஓர் இளைஞன்; அவன் வாராத நாட்கள் சிலவே என்றாலும், அச்சிறு பிரிவையும் தாங்கிக் கொள்ளமாட்டாமல் வருந்தினாள் அவன் காதலி. அவள் மென்மை அறிந்த தோழி, அவ்விளைஞனைக் கண்டு, அவள் இயல்பை எடுத்துக்கூறி, விரைவில் மணந்து கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொண்டது இது:

“ஒண்கடர் கல்சேர உலகூரும் தகையது
தெண்கடல் அழுவத்துத் திரைநீக்கா எழுதருஉம்
தண்கதிர் மதியத்து அணிநிலா நிறைத்தரப்,
புள்ளினம் இரைமாந்திப் புகல்சேர, ஒலியான்று
வள்ளிதழ் கூம்பிய மணிமருள் இருங்கழி

பள்ளி புக்கது போலும் பரப்புநீர்த் தண்சேர்ப்ப!
தாங்கரும் காமத்தைத் தணந்து நீ புறமாறத்,

தூங்குநீர் இமிழ்திரை துணையாகி ஒலிக்குமே
உறையொடு வைகிய போதுபோல் ஒய்என
நிறைஆனாது இழிதருஉம் நீர்நீந்து கண்ணாட்டு 10

வாராய்நீ புறமாற, வருந்திய மேனியாட்டு
ஆரிருள் துணையாகி அசைவளி அலைக்குமே,
கமழ்தண்தாது உதிர்ந்துஉக ஊமுற்ற கோடல்வீ
இதழ்சோரும் குலைபோல இறைநீவு விளையாட்டு.
இன்துணைநீ நீப்ப இரவினாள் துணையாகித் 15

தன்துணைப் பிரிந்த யாஅம் தனிக்குருகு உசவுமே,
ஒண்சுடர் ஞாயிற்று விளக்கத்தான் ஒளிசாம்பும்
நண்பகல் மதியம்போல் நலம்சாய்ந்த அணியாட்டு,
எனவாங்கு,
எறிதிரை தந்திட இழிந்தமீன் இன்துறை 20

மறிதிரை வருந்தாமல் கொண்டாங்கு, நெறிதாழ்ந்து
சாயினள் வருந்தியாள் இடும்பை
பாய்பரிக் கடுந்திண்தேர் களையினோ இடனே.”

ஞாயிறு மலையைச் சேர்ந்து மறைந்துவிட்டமையாலும்,
உலகெங்கும் தன் ஒளிபரவுப்படி, கடலில் அலைகளைக் கிழித்துக்
கொண்டு தோன்றும் திங்களின் அழகிய நிலவொளி
பரவிவிட்டமையாலும், புறவைக் கூட்டம் இரைதின்று வாழிடம்
சென்றுவிட்டமையாலும், ஒலி அடங்கி மலர்கள் குவிந்த,
நீலமணியின் நிறம் பெற்ற உப்பங்கழி, துயில் கொள்வதுபோல்
தோன்றும் கடற்கரைத் தலைவனே!

நீ, இவளை ஒருமுறை பிரிந்து உன் ஊர் அடைந்து,
தாங்குதற்கரிய காமவேட்கையைக் கைவிட்டதால், நீர்த்துளி
நிற்கும் நீலமலர் போல், நிற்காது விரைந்து விழும் கண்ணீரில்
கிடந்து வருந்தும் கண்ணை உடைய இவளுக்கு அசையும் கடலில்
ஆரவாரிக்கும் அலைகள்தாம் துணையாகும்.

நீ ஈங்கு வாராமல், நீ வாராமையால் வருந்திய இவளைக்
கைவிட்டமையால், மணக்கும் மகரந்தங்கள் உதிர, இதழ்கள்
ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கழன்று போகும் காந்தள் மலர் போல்,
முன்கையை விட்டுக் கழன்றோடும் வளைகளை உடைய
வளாகிவிட்ட இவளுக்கு, இருள் நிறைந்த இராக் காலத்தில்
அசையும் காற்று ஒன்றே துணையாம்.

உயிர்த் துணைவனாகிய நீ கைவிட்டமையால், ஒளிவீசும் ஞாயிற்றின் பேரொளியால் ஒளிகுன்றித் தோன்றும் நடுப்பகல் மதிபோல், ஒளி இழந்த முகத்தினை உடைய இவளுக்கு, தன் சேவலைப் பிரிந்து வருந்தும் குருகு ஒன்றே துணையாய் நின்று கூவும்.

வீசும் அலை கொண்டுவந்து கரையில் இட்ட மீனை, கடல்நோக்கி மீளும் அவ்வலையே, மீளவும் கொண்டு சென்று கடலில் சேர்த்துக் காப்பதுபோல், பாய்ந்தோடும் குதிரைகள் பூண்ட உன் பெரிய தேர், நெறிதவறி ஒளிந்து ஒளிந்து வந்தமையால் ஒளிஇழந்து வருந்தும் இவள் துயரை, வரைவு, முயற்சியோடு வெளிப்பட வந்து களையின், நன்று; அதற்கு இதுவே காலமாம்.

புகல்-வாழிடம். ஆன்று-அடங்கி. தணந்து-ஊர் சென்று தங்கி. கோடல்வி-காந்தள் மலர். உசவும்-கூவி அழைக்கும்.

5. நாம் உயிர்வாழ்தல் நகை உடைத்து!

முறைப்படி பல மனைவியரை மணந்து வாழும் ஒருவனிடம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தாள் ஒரு பெண். அவனும் அவளைக் காதலித்தான். சிலநாள் அவளோடு மகிழ்ந்திருந்த அவன், அவளை மறந்து தன் மனைக்குச் சென்றுவிட்டான். அவன் இயல்பு அதுவாகவும், அவனையே நினைந்து அழும் தன் நெஞ்சின் இழிநிலையை அப்பெண், அவள் தோழியிடம் கூறி வருந்தியது இது:

“கோதை ஆயமும் அன்னையும் அறிவுறப்
போதெழில் உண்கண் புகழ்நலன் இழப்பக்
காதல்செய்து அருளாது துறந்தார்மாட்டு ஏதின்றிச்
சிறிய துனித்தனை, துன்னாசெய்து அமர்ந்தனை,
பலவுநூறு அடுக்கினை, இனைபு ஏங்கி அமுதனை 5

அலவலை உடையை என்றி தோழி!

கேள்இனி:

மாண்எழில் மாதர் மகளிரோடு அமைந்தவன்
காணும் பண்பிலனாதல் அறிவேன்மன்; அறியினும்,
பேணி அவன் சிறிது அளித்தக்கால் என்

நாண்இல் நெஞ்சம் நெகிழ்தலும் காண்பல்,
 இருள்உறழ் இருங்கூந்தல் மகளிரோடு அமைந்தவன்
 தெருளும் பண்பிலனாதல் அறிவேன்மன்; அறியினும்,
 அருளி அவன் சிறிது அளித்தக்கால் என்
 மருளிநெஞ்சம் மகிழ்தலும் காண்பல்.

15

ஒள்இழை மாதர் மகளிரோடு அமைந்தவன்
 உள்ளும் பண்பிலனாதல் அறிவேன்மன்; அறியினும்,
 புல்லி அவன்சிறிது அளித்தக்கால் என்
 அல்லல் நெஞ்சம் அடங்கலும் காண்பல்.
 அதனால்,

20

யாமநடுநாள் துயில் கொண்டொளித்த
 காமநோயின் கழீஇய நெஞ்சம்
 தான் அவர்பாற் பட்டதாயின்
 நாம் உயிர் வாழ்தலோ நகைநனி உடைத்தே.”

‘மாலைபோல் தொடர்ந்துவரும் தோழியரும் தாயும் நம்
 களவுக் காதலை அறிந்துகொள்ளும்படி, மலர்போன்ற கண்கள்,
 பலரும் புகழும் அழகிழந்து அழியுமாறு, முதலில் காதல்செய்து,
 பிறகு ஆட்கொள்ளாது அகன்றுவிட்டவனை அயலான் என்று
 மறந்துவிடாமல், தொடக்கத்தில் அவனைச் சிறிதே வெறுத்தாய்;
 அவனிடம் உள்ள குறைகளைப் பலநூறுமுறை எடுத்துக்
 காட்டினாய்; இறுதியில் அவனை நினைந்து ஏங்கி அழுதாய்; நீ
 மிகவும் மருண்டு விட்டாய்’ என்று கூறி, தோழி! நீ என்னை
 நொந்து கொள்ளுகின்றாய்; நொந்துகொள்ளும் முன் நான் கூறும்
 இதைக் கேள்:

அன்பும் அழகும் உடைய மனைவியரோடு மனம் விரும்பி
 வாழும் அவன், நம்மைக் காணும் விரும்பமும் இலனாகி
 விட்டதை நானும் அறிவேன்; அறியினும், அவன் என்பால் சிறிதே
 அன்பு காட்டியவுடனே, நாணற்ற என் நெஞ்சம் அவன்பால்
 நெகிழ்ந்து விடுவதைக் காண்கிறேன்.

இருள்போன்ற கரிய கூந்தலை உடைய மனைவியரோடு மனம்
 விரும்பி வாழும் அவன், நம் துயரைத் தீர்க்கும் குணம்
 இல்லாதவனாகிவிட்டதை நானும் அறிவேன்; அறிவினும், சிற்சில

காலங்களில் அவன் சிறிதே அருள்காட்டி அன்பு செய்தவுடனே, மருண்ட என் நெஞ்சம் மகிழ்வதையும் காண்கிறேன்.

உயர்ந்த அணிகள் அணிந்த மனைவியரோடு மனம் விரும்பி வாழும் அவன், நம்மை நினைத்துப் பார்ப்பதும் செய்யாத பண்பற்றவனாகிவிட்டதை நான் அறிவேன்; அறியினும், அவன் ஒருமுறை வந்து சிறிதே புல்லியவுடனே வருந்தும் என் நெஞ்சின் வருத்தம் அடங்குவதையும் காண்கிறேன்.

ஆகவே, இரவின் இடையாமத்தில், நம் உறக்கத்தைக் கவர்ந்து ஒளித்துக்கொண்ட காமநோயில், ஆழ்ந்துபோன என் நெஞ்சம், அவரிடமே சென்று விடுமாயின் அதன் பிறகும் நாம் இருந்து உயிர் வாழ்தல் நகைப்பிற்கு இடமாம்.

துனித்தனை-வெறுத்தாய். துன்னா-பொருந்தாத. அலவலை-மனம் தடுமாறல். கழீஇய-மிக்க.

6. மடங்கெழு நெஞ்சே!

காவல் மிகுதியால் காதலனைக் காணச்செல்லமுடியாமல், வீட்டினுள்ளேயே அகப்பட்டுக் கிடக்கும் ஒரு பெண், எப்போதும் அவன் நினைவாகவேயிருக்கும் நெஞ்சை நோக்கிக் கூறியது இது:

“கருங்கோட்டு நறும்புன்னை மலர்சினை மிசைதொறும்
 சுரும்பார்க்கும் குரலினோடு இருந்தும்பி இயைபு ஊத
 ஒருங்குடன் இம்என இமிர்தலின் பாடலோடு
 அரும்பொருள் மரபின்மால் யாழ்கேளாக் கிடந்தான்போல்
 பெருங்கடல் துயில்கொள்ளும் வண்டுஇமிர் நறுங்கானல் 5
 காணாமை இருள்பரப்பிக் கையற்ற கங்குலான்
 மாணானோய் செய்தான்கண் சென்றாய், மற்றுஅவனைநீ,
 காணவும் பெற்றாயோ? காணாயோ? மடநெஞ்சே!
 கொல்ஏற்றுச் சுறவினம் கடிக்கொண்ட மருள்மாலை
 அல்லல்நோய் செய்தான்கண் சென்றாய், மற்று

அவனை நீ 10

புல்லவும் பெற்றாயோ? புல்லாயோ? மடநெஞ்சே!
 வெறிகொண்ட புள்ளினம் வதிசேரும் பொழுதினால்
 செறிவளை நெகிழ்ந்தான்கண் சென்றாய், மற்று அவனை நீ,

அறியவும் பெற்றாயோ? அறியாயோ? மடநெஞ்சே!
எனவாங்கு,

15

எல்லையும் இரவும் துயில்துறந்து பல்லாழ்
அரும்படர் அவலநோய் செய்தான்கண் பெறல்நசைஇ
இருங்கழி ஓதம்போல் தடுமாறி
வருந்தினை, அளிய, என்மடங்கெழு நெஞ்சே!”

பெறுதற்கரிய பொருளாக விளங்கும் திருமால், பாட்டையும் யாழையும் கேட்டவாறே, பள்ளிகொண்டிருப்பதுபோல், கரிய கொம்புகளையுடைய புன்னை மரத்தின் மலர்கள் தோறும் சென்று மொய்க்கும் வண்டுகளின் ஒலியோடு, தும்பிகளும் ஒன்று சேர்ந்து ஊத, இரு ஒலிகளும் ‘இம்’ என்னும் ஒசைபடுமாறு ஒலிக்க, கடல் அலை ஓய்ந்து உறக்கம்கொள்ளும் கானற் சோலையில்,

பொருள்களைக் காணமுடியாதபடி இருளைப் பரப்பிச் செயலிழக்கச் செய்யும் கங்குற் காலத்தில், மட நெஞ்சே! மாண்பில்லாத காமநோயைத் தந்தவன்பால் போனாய்; போன நீ ஆங்கு அவனைக் காணும் வாய்ப்பையாவது பெற்றாயோ? அல்லது காணாதே வந்தாயோ?

கொல்லும் சூறாமீன் வாழ்வதால், எவரும் போகாதபடி காவல் செய்யப்பட்ட மாலைப்போதில், என் மட நெஞ்சே! நாம் அல்லல் உறுவதற்குக் காரணமான நோயைத் தந்தவன்பால் சென்றாய்; சென்ற நீ அவனைப் புல்லும் பேற்றினைப் பெற்றாயோ? அல்லது அதுதானும் வாய்க்காதே வந்தாயோ?

வரிசை வரிசையாக வாழும் பறவைக் கூட்டம், தத்தம் வாழிடம் சென்றடையும் காலத்தில், என் மட நெஞ்சே! நாம் இறிக இட்ட வளைகளைக் கழலப் பண்ணினவன்பால் சென்றாய்; சென்ற நீ, அவன் உள்ளத்தை அறிந்து கொள்ளும் அவ்வாய்ப்பினையாவது பெற்றாயோ? அல்லது அதுவும் வாய்க்கப்பெறாதே வந்தாயோ?

என் மட நெஞ்சே! தாங்குவதற்கு அரிய காம நோயைத் தந்தவனைப் பெற விரும்பி, இரவிலும் பகலிலும் தூக்கத்தை மறந்து, உப்பங்கழியில் ஏறுவதும் இழிவதுமாக மாறி மாறி ஓடும் ஓதநீர் போல், போவதும் வருவதுமாகிப் பெரிதும் வருந்தினாய்; நீ மிகவும் அளிக்கத்தக்காய்.

இயைபு-கலந்து. வெறி-வரிசை. வதி-வாழிடம். பல்லூழ்-பல முறை. நசைஇ-விரும்பி.

7. என்னையும் மறைத்தாள்!

தன்னைக் காதலித்த ஒருவன் விரைந்து வந்து மணந்து கொள்ளாமையால் வருந்தினாள் ஒரு பெண். ஆனால், தன் வருத்தத்தைத் தன் தோழியும் அறிந்து கொள்ளுதல் கூடாது என்பதில் விழிப்பாயிருந்தாள். அவள் காதல் பெருமையையும், கற்பின் சிறப்பையும் கண்டுகொண்ட அத்தோழி, அப்பெண்ணின் காதலனைக் கண்டு அவள் இயல்பை எடுத்துக்கூறி மணந்துகொள்ள வேண்டிக்கொண்டது இது:

“ஞாலம்மூன்று அடித்தாய முதல்வற்கு, முதுமுறைப் பால்அன்ன மேனியான் அணிபெறத் தைஇய நீலநீர் உடைபோலத் தகைபெற்ற வெண்திரை வால்எக்கர் வாய்குழும் வயங்குநீர்த் தண்ணீர்ப்ப! ஊர்அலர் எடுத்துஅரற்ற, உள்ளாய்நீ துறத்தலின், 5

கூரும்தன் எவ்வநோய் என்னையும் மறைத்தாள்மன்; காரிகைபெற்றதன் கவின்வாடக் கலுழ்பு ஆங்கே பீர்அலர் அணிகொண்ட பிறைநுதல் அல்லாக்கால் இணைபுஇவ்வூர் அலர்தூற்ற, வெய்யாய்நீ துறத்தலின், புணைஇல்லா எவ்வநோய் என்னையும் மறைத்தாள்மன் 10

துணையாருள் தகைபெற்ற தொன்னலம் இழந்துஇனி அணிவனப்பு இழந்ததன் அணைமென்தோள் அல்லாக்கால் இன்றுஇவ்வூர் அலர்தூற்ற, வெய்யாய்நீ துறத்தலின், நின்றதன் எவ்வநோய் என்னையும் மறைத்தாள்மன்; வென்றவேல் நுதிஏய்க்கும் விறல்நலன் இழந்துஇனி 15

நின்று நீர்உகக் கலுழும் நெடும்பெருங்கண் அல்லாக்கால். அதனால், பிரிவில்லாய் போலநீ தெய்வத்தின் தெளித்தக்கால் அரிது என்னாள் துணிந்தவள் ஆய்நலம் பெயர்தரப் புரிஉளைக் கலிமான்தேர் கடவுபு 20

விரிதண்தார் வியன்மாற்ப! விரைக நின் செலவே.”

மூவுலகையும் தன் இரு அடியால் அளந்த முழுமுதற் கடவுளாகிய திருமாலுக்கு மூத்தமுறையுடையோனாகிய, பால் போன்ற வெண்மணி உடைய பலராமன், அழகுற அணந்த நீல ஆடைபோல் தோன்றும்படி, வெண்திரை வீசும் கடலின் நீலநிறத் தண்ணீர், வெண்மணலால் ஆன மேட்டை வந்து சூழும் குளிர்ந்த கடற்கரைத் தலைவனே!

ஊரார் ஓயாது அலர் கூறும்படி, நீ இவளைக் கைவிட்டதால் பெருகிய தன் காம நோயைத், தன் அழகு கெடும்படிக் கலங்குவதால், கலங்கிய அப்போதே, பீர்க்கம்பூப்போல் ஒளி இழந்து போகும், பிறை வடிவான நெற்றி இல்லாதபோது, எனக்கும் தெரியாதபடி மறைத்துக்கொள்வாள்; ஆனால், அந்நெற்றிதான், எப்போதும் எல்லோர்க்கும் அதை வெளிப்படுத்திவிடுகிறதே!

ஊரார் ஒன்றுகூடி அலர் கூறும்படி நீ இவள் இயல்பை அறியாமல் கைவிடுவதால், ஒப்புக்காட்ட முடியாத உயர்ந்த கொடுமை வாய்ந்த காம நோயைத் தோழியர் தோள்களைக் காட்டிலும் சிறந்தது எனப் பாராட்டப் பெறும் பேரழகால் வந்த இயற்கை அழகையும் இழந்து அணிகள் பூட்டிச் செய்யும் செயற்கை அழகையும் இழந்த அணைபோன்ற அவள் தோள்கள் இல்லாதபோது, எனக்கும் தெரியாதபடி மறைத்துக்கொள்வாள். ஆனால், அத்தோள்கள் தாம் அதை வெளிப்படுத்தி விடுகின்றனவே!

ஊரார் அலர் கூறும்படி நீ இவளைக் கைவிடுவதால் தன்னைவிட்டு நீங்காமல் நின்றுவிட்ட காமநோயை வென்ற வேல்முனைபோல் சிறப்புற்ற அழகை இழந்து, நீர்சொரிய நெடிது நின்று அழும், இவள் கண்கள் இல்லாதபோது, எனக்கும் தெரியாதபடி மறைத்துக்கொள்வாள். ஆனால், அக்கண்கள்தாம் அதை வெளிப்படுத்திவிடுகின்றனவே!

மாலை அணிந்த மார்பனே! என்றும் பிரியாதவன் போல் நீ அன்று சூளுரைத்ததை, அவ்வாறு பிரியாதிருப்பது இயலாது என்பதை உணராமல், உன் சூளுரையை உண்மை என்றே நம்பியவளின் அரிய நலங்களெல்லாம், மீண்டும் வந்தடையும் படி விரைந்தோடும் குதிரை பூண்ட உன் தேர் ஏறி, எம் மனைநோக்கிச் செல்லும் செலவை விரைந்து மேற்கொள் வாயாக.

முதுமுறை-மூத்தோன் முறை. கூரும்-மிகும். எவ்வம்-
வருத்தம். இணைபு-கூடி. வெய்யாய்-விரும்பாமல். விறல்நலன்-
சிறந்த அழகு. கடவுபு-செலுத்தி.

8. கொண்க, கொடியை!

காதலித்த ஒருவன் மணந்துகொள்ளாமையால் மனம்
வருந்தினாள் ஒரு மங்கை. அம்மங்கையின் மாளாத்துயரை,
அவனுக்கு அறிவித்து, மணமுயற்சியை விரைந்து மேற்
கொள்ளும்படி, அவள் தோழி வேண்டிக் கொண்டது இது:

“கண்டவர் இல்என உலகத்துள் உணராதார்
தங்காது தகைவின்றித் தாம்செய்யும் வினைகளுள்
நெஞ்சறிந்த கொடியவை மறைப்பினும் அறிபவர்
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரிஇல்லை ஆதலின்
வண்பரி நவின்ற வயமான் செல்வ! 5

நன்குஅதை அறியினும், நயன் இல்லா நாட்டத்தால்
அன்பிலை எனவந்து கழறுவல் ஐய! கேள்;
மகிழ்செய் தேமொழித், தொய்யில்குழ் இளமுலை
முகிழ்செய, முள்கிய தொடர்புஅவள் உண்கண்
அவிழ்பனி உறைப்பவும் நல்காது விடுவாய், 10

இமிழ்திரைக் கொண்க! கொடியை காணநீ
இலங்கு ஏர்எல்வளை ஏர்தழை தைஇ
நலம்செல நல்கிய தொடர்பவள் சாஅய்ப்
புலந்துஅழப் புல்லாது விடுவாய்,
இலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப! கொடியைகாண் நீ 15

இன்மணிச் சிலம்பின், சின்மொழி, ஐம்பால்
பின்னொடு கெழீஇய தடவிரல் அல்குல்
நுண்வரிவாட வாராது விடுவாய்,
தண்ணந்துறைவ! தகாஅய் காண் நீ
எனவாங்கு, 20

அனையள் என்று அளிமதி, பெரும! நின்இன்று
இறைவரை நில்லா வளையல் இவட்கு இனிப்
பிறை ஏர் சுடர்நுதல் பசலை
மறையச் செல்லும் நீ மணந்தனை விடினே.”

விரைந்தோடவல்ல குதிரையைப் பெற்ற கோமானே! தவறு செய்வது கூடாது எனத் தாமே அறிந்தோ, பிறரால் அறிவிக்கப்பட்டோ நல்வழியில் நிற்காது, அறிவிழந்தவர்கள், நாம் செய்யும் தவறுகளை உணர்ந்தவர் உலகில் ஒருவரும் இலர் என்று எண்ணிச் செய்யும், கொடுமைகளுள் கொடுமை எனத் தன் நெஞ்சு அறிந்த கொடுமையைச் செய்து மறைப்பினும், அக்கொடுமையை அறிவாருள், அவர் நெஞ்சைக் காட்டிலும், அறிந்து சான்றுகூற வல்லவர் பிறர் இல்லை, என்ற உண்மையை நீ நன்கறிவாய் என்றாலும், என் தோழிபால் கொண்ட அன்பு மிகுதியால் அறிவிழந்து விட்டேனாதலின், 'நீ அன்பிழந்த வனாகி விட்டாய்' என்று உன்னை இடித்துரைக்கும் என் சொற்களைக் கேட்பாயாக.

ஒலிக்கும் அலைவீசம் கடற்கரைத் தலைவ! மகிழும் இனியமொழியினை உடையவளாகிய என் தோழியின் இளங்கொங்கைகள் பெருகும்படித் தழுவின உன் தொடர்பை, அவள் கண்கள் நீர் சொரியக் கண்டும், அளிக்காது கைவிடும் நீ, நனிமிகக் கொடியன்!

ஒளிவீசம் அழகிய வளைகளையுடைய என் தோழிக்கு அழகிய தழை ஆடை உடுத்து, அவள் இளமை அழகு மேலும் மிகும்படி அன்று அளித்த தொடர்பை, அவள் தன் நலம் இழந்து, உன்னை வெறுத்துப் புலம்பக் கண்டும் ஏற்றுக் கொள்ளாது கைவிட்டுச் செல்லும் நீ நனிமிகக் கொடியன்!

இனிய மணி ஒலிக்கும் சிலம்பையும், சிலவே வழங்கும் சொற்களையும் உடைய என் தோழியின் கூந்தலை, நீ ஐம்பாலாகப் பின்னிவிட்டபோதே பின்னிக்கொண்ட உறவை, அவள் அல்குல், வரிவனப்பு இழப்பதைக் கண்டும் கைவிட்டுச் செல்லும் நீ, தகுதிப்பாடுடையவன் அல்லன்!

பெருமானே! அவள் நான் கூறிய அவ்வளவு மென்மையுடையாள் என்பதை அறிந்துகொள்வாயாக! வந்து மணந்து கொண்டால், நீ இல்லாமையால், தன் கையில் நிற்காது கழன் றோடும் வளையல்களையுடையவளாகி விட்ட இவளுடைய பிறைத்திங்கள் போல் ஒளிவீசம் நெற்றியில் படர்ந்துள்ள பசலை மறைந்துவிடும்.

தகைவுஇன்றி-தடுப்பார் இல்லாமல். கரி-சான்று. பரி-ஓட்டம். நவீன்ற-பழகிய. நயன்-சிறப்பு. நாட்டம்-அறிவு. முகிழ்செய-பருத்துத் தோன்ற. ஏர்-அழகு. இறை-முன்கை. கொண்கன், சேர்ப்பன், துறைவன்-நெய்தல் நிலத் தலைவன் பெயர்கள்.

9. வாள்முகம் விளங்கப் பூண்க நின் தேர்!

காதலன் வருகைக்காக இரவெல்லாம் காத்திருந்து காத்திருந்து துயர் உறும் ஒருத்தியின் துயர்நிலைகண்ட அவள் தோழி, அவள் காதலன்பால் சென்று, திருமணத்தை விரைவில் முடித்துக் கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொண்டது இது:

“பொன்மலை சுடர்சேரப் புலம்பிய இடன்னோக்கித்
தன்மலைந்து உலகேத்தத் தகைமதி ஏர்தரச்
செக்கர்கொள் பொழுதினான் ஒலிநீவி இனநாரை
முக்கோல்கொள் அந்தணர் முதுமொழி நினைவார்போல்
எக்கர்மேல் இறைகொள்ளும் இலங்குநீர்த் தன்சேர்ப்ப! 5

அணிச்சிறை இனக்குருகு ஒலிக்குங்கால் நின்திண்தேர்
மணிக் குரல் எனஇவள் மதிக்கும்மன்; மதித்தாங்கே
உள்ளான்ற ஒலியவாய் இருப்பக்கண்டு, அவைகானல்
புள்ளன உணர்ந்துபின் புலம்புகொண்டு இனையுமே.
நீர்நீவிக் களுன்றபூக் கமமுங்கால் நின்மாப்பின் 10

தார்நாற்றம் எனஇவள் மதிக்கும்மன்; மதித்தாங்கே
அலர்பதத்து அசைவளி வந்துஒல்கக், கழிப்பூத்த
மலர்என உணர்ந்துபின் மம்மர்கொண்டு இனையுமே.
நீள்நகர் நிறைஆற்றாள் நினையுநள் வதிந்தக்கால்
தோள்மேலாய் எனநின்னை மதிக்கும்மன்; மதித்தாங்கே 15

நனவெனப் புல்லுங்கால் காணாளாய்க் கண்டது
கனவென உணர்ந்துபின் கையற்றுக் கலங்குமே.
எனவாங்கு,
பலநினைந்து இனையும் பைதல நெஞ்சின்
அலமரல் நோயுள் உழக்கும் எந்தோழி 20

மதிமருள் வாள்முகம் விளங்கப்
புதுநலம் ஏர்தரப் பூண்கநின் தேரே.”

பொன் வளம் மிக்க மேற்கு மலையில் ஞாயிறு மறைய, வருந்திய உலகின் வருத்தத்தைப் போக்க, உலகம் தன்னைக் கொண்டாடும்படி திங்கள் கிழக்கே தோன்ற, வானம் செந்நிறம் பெறும் அவ்வந்திப் பொழுதில், முக்கோல் ஏந்திய முதிய அந்தணர்கள், அருமறையை நினைந்து அமர்ந்திருப்பது போல்,

நாரைகள், ஒலி அடங்கி, மணல் மேட்டில் தங்கியிருக்கும் கடல்நாடனே!

அழகிய சிறகுகளை உடைய குருகுகள் ஒலிக்க, அதை உன் தேரின் மணியொலி என்றே மதிப்பாள்; அவள் அவ்வாறு மதித்திருக்கும்போதே, அவ்வொலி, அடங்கி ஒலிப்பக் கேட்டு, அது கானற் சோலைப் பறவைகளின் ஒலி என்று உணர்ந்து வருந்துவாள்.

கழியில் நீர் மட்டத்திற்கு மேலே உயர்ந்து நின்ற மலர், மலர்ந்து மணம் வீசியதும், அதை உன் மாலை வீசும் மணம் என்றே மதிப்பாள். அவ்வாறு மதித்திருக்கும் போதே, அது மலரும்போது, அதை அசைத்த காற்று வந்து தன் மேனியில் வீசக்கண்டதும், அம் மணம் கழியில் மலர்ந்த மலரின் மணம் என்பதை உணர்ந்து வருந்துவாள்.

நெடிய மனையில், தன் மனத்தை ஒரு நிலையில் நிறுத்த மாட்டாது, உன்னை நினைந்து வாடும்போது, தன்னை மறந்து சிறிதே துயில, நீ தன் தோளைத் தழுவி யதாகவே மதிப்பாள்; அவ்வாறு மதிப்பவள், அதை நனவில் நிகழும் நிகழ்ச்சியாகவே எண்ணி உன்னைத் தழுவச் செல்லும் போது, உன்னைக் காணாது, கண்டது கனவு என உணர்ந்து கலங்குவாள்.

இவ்வாறு பலப்பல நினைந்து வருந்தும் நெஞ்சோடு, நடுங்கும் காமநோயில் வீழ்ந்து கலங்கும் என் தோழியின் மதிபோன்ற முகம் ஒளிபெற, அவள் மேனியில் புதிய அழகு இடம்பெற, நீ நின் தேர் ஏறிச் செல்வாயாக!

ஏர்தர-எழ. இறைகொள்ளும்-தங்கும். குருகு-நாரை. ஆன்ற-அடங்கிய. களுன்ற-அடர்ந்த. ஒல்க-அசைய.

10. அருளினை அளியே!

காதலன் விரைவில் வந்து மணந்துகொள்ளாமையால் வருந்தும் ஒருத்தியின் வருத்தங்களை அவள் காதலனுக்கு அறிவித்து விரைவில் வரைந்துகொள்ள வரும்படி, அவள் தோழி வேண்டிக்கொண்டது இது:

“தெரிஇணர் ஞாழலும், தேம்கமழ் புன்னையும்,
புரிஅவிழ் பூவின கைதையும் செருந்தியும்,
வரிஞ்ரிமிறு இமிர்ந்துஆர்ப்ப இருந்தும்பி இயைபுணதச்

செருமிகு நேமியான் தார்போலப் பெருங்கடல்
வரிமணல்வாய் சூழும் வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப! 5

கொடுங்கழி வளைஇய குன்றுபோல் வாலெக்கர்
நடுங்குநோய் தீர நின்குறிவாய்த்தாள் என்பதோ,
கடும்பனி அறல்இகு கயலேர்கண் பனிமல்க
இடும்பையோடு இளைபுஏங்க இவளைநீ துறந்ததை?
குறிஇன்றிப் பன்னாள்நின் கடுந்திண்தேர் வருபதம்கண்டு 10

எறிதிரை இமிழ்கானல் எதிர்கொண்டாள் என்பதோ,
அறிவுஅருர் உழந்தேங்கி ஆய்நலம் வறிதாகச்
செறிவளை தோள்ஊர இவளைநீ துறந்ததை?
காண்வர இயன்ற இக்கவின்பெறு பனித்துறை
யாமத்துவந்து நின்குறி வாய்த்தாள் என்பதோ, 15

வேய்நலம் இழந்ததோள் விளங்கிழை பொறையாற்றாள்
வாள்நுதல் பசப்பூர இவளைநீ துறந்ததை?
அதனால்,
இறைவனை நெகிழ்ந்த எவ்வநோய் இவள்தீர
உரவுக்கதிர் தெறும்என ஓங்குதிரை விரைபுதன் 20

கரைஅமல் அடும்பு அளித்தாஅங்கு
உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப! அருளினை அளியே!"

புலிநகக் கொன்றை மலரும், புன்னைப் பூவும், தாழம் பூவும்,
செருந்தி மலரும், வரிகளையுடைய வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்ய,
கரிய தும்பிகள் அதற்கேற்ப ஊத, நீலநிற நெடுமாலின் மார்பில்
வளைந்து கிடக்கும் மலர்மாலை போல், நீலநிறக் கடலைச்
சேர்ந்த மணலிடத்தில் வளைந்து வளைந்து உதிர்ந்து கிடக்கும்
கடல் நாடனே!

பண்டு காண்பதற்கு அரிதாய் இருந்த கண்ணீர், கயல்போன்ற
இவள் கண்ணிமைகளில் நிறைந்து நிற்க, வருத்தத்தோடு கெட்டு
அழியும்படி இவளை நீ கைவிட்டது, உன் மனம் நடுங்குவதற்குக்
காரணமாய் உன் காமநோய் தணியும்படி, கொடிய உப்பங்
கழியால் வளைப்புண்ட, மலைபோன்ற மணல் மேட்டில், நீ வரக்
குறித்த இடத்திற்குத் தப்பாமல் வந்த அதற்கோ?

தன் அறிவு வருத்தத்தில் ஆழ்ந்து அழிய, தன் நலம் அழிய,
வளைகள் கையிலிருந்து கழன்று உதிர, இவளை நீ கைவிட்டது,

வீசம் அலையின் ஆரவாரம் எழும் கானற் சோலைக்கு, உன் தேர் என்று வரும் என்பதை அறியமாட்டாமையால், பலநாள் காத்திருந்து, உன்னை வரவேற்றாள் என்ற அதற்கோ?

பண்டு தாம் பெற்றிருந்த, மூங்கில் போன்ற அழகை இழந்த தோள்கள், பூட்டிய அணிகளைத் தாங்கமாட்டாது தளர, நெற்றி பசலை படர, இவளை நீ கைவிட்டது காண்பவர் கண்ணைக் கவரும் அழகுமிக்க இக்கடற்கரையில், இரவின் இடையாமத் திலும் வந்து, நீ குறித்த இடத்தில் உன்னை வரவேற்றாள் என்ற அதற்கோ?

சேர்ப்ப! கரையில் படர்ந்த அடும்பங் கொடியை ஞாயிறு காய்ந்து அழிக்கும் என அஞ்சி, அலைகள், ஓயாமல் ஓடிவந்து நீர் அளித்துக் காப்பதுபோல், நீ கைகள் வளையிழந்து போன வருத்தத்தை இவள் தீருமாறு நீ விரைந்து வந்து அருள்புரி வாயாக!

கைதை-தாழை. எரிமிறு-வண்டு. கொடும்-வளைந்த. இணைபு-வருந்தி. அஞர்-வருத்தம். அமல்-அடர்ந்த. அடும்பு-ஒரு கொடி.

11. நனவின் வருதலும் உண்டு!

காதல் உணர்வூட்டி மறைந்துவிட்டான் காதலன் என்று கலங்கினாள் ஒரு பெண்; அதனால் அவள் உடல் தளர்ந்து உருவிழந்து போனாள்; ஒருநாள், அவன் வர, அவனோடு கூடி மகிழ்ந்ததுபோல் கனவு கண்டாள்; உடனே போன அழகெல்லாம் மீண்டும் வந்துவிட்டன. அவ்வுண்மையை அவள் தன் தோழிக்குக் கூறியது இது:

“தோள் துறந்தருளாதவர் போல்நின்று
வாடை தூக்க வணங்கிய தாழை
ஆடுகோட் டிருந்த அசைநடை நாரை
நளியிரும் கங்குல் நம்துயர் அறியாது
அளியின்று பிணியின்று விளியாது நாலும்

5

கானலம் சேர்ப்பனைக் கண்டாய் போலப்
புதுவது கவினினை என்றியாயின்,
நனவின் வாரா நயன் இலாளைனைக்

- கனவில் கண்டுயான் செய்தது கேள்இனி:
 அலந்தாங்கு அமையலென் என்றானைப் பற்றி,என் 10
- நலம்தாராயோ எனத் தொடுப்பேன் போலவும்,
 கலந்தாங்கே, என்கவின்பெற முயங்கிப்
 புலம்பல ஓம்பென அளிப்பான் போலவும்;
 முலையிடைத் துயிலும் மறந்தீத்தோய் என
 நிலைஅழி நெஞ்சத்தேன் அமுவேன் போலவும், 15
- வலையுறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதுஎனத்
 தலையுற முன்னடிப் பணிவான் போலவும்;
 கோதை கோலா இறைஞ்சி நின்ற
 ஊதையம் சேர்ப்பனை அலைப்பேன் போலவும்,
 யாதுஎன் பிழைப்புஎன நடுங்கி, ஆங்கே 20
- பேதையைப் பெரிது எனத் தெளிப்பான் போலவும்,
 ஆங்கு,
 கனவினால் கண்டேன் தோழி! காண்தகக்
 கனவின்வந்த கானலம் சேர்ப்பன்
 நனவின் வருதலும் உண்டென 25
- அனைவரை நின்றது என் அரும்பெறல் உயிரே.”

‘நம் தோளைத் துறந்து நமக்கு அருள் காட்டாத நம் காதலரைப்போல், வாடைக்காற்று அசைக்க, அசையும் தாழையின் வளைந்த கொம்புபோல் இருந்த நாரை நள்ளிரவில், நம் துயரை அறிந்துகொள்ளாமல், தனக்கு வருத்தம் இல்லாதிருக்கவும், நம்மீது அருள் இல்லாமையால் ஓயாது கூவும் காணற் சோலை மலிந்த கடல்காட்டுத் தலைவனாகிய காதலனைக் கண்டவள்போல், புதிய அழகு பெற்றுள்ளனையே, அதற்குக் காரணம் என்ன?’ என்று கேட்டாள் தோழி! நனவில் வராத அந்நயனற்றவனைக் கனவில் கண்டேன்; கண்டு நான் செய்ததைக் கூறுகிறேன் கேள்:

‘உன்னைப் பிரிய நேர்ந்தால் வருந்தி உயிர் வாழேன்’ என்று கூறினவனைப் பற்றிக்கொண்டு, ‘அன்று கொண்ட என் நலத்தை இன்று தா’ என்று வளைத்துக்கொண்டேன் போலவும், உடனே அவன், இழந்த அழகை நான் பெறும்படி என்னைப் புல்லி, ‘இனி வருந்தாதே’ என்று கூறி அளிப்பான் போலவும்,

‘என்னை மறந்ததோடு என் மார்பில் கிடந்து துயிலும் இன்பத்தையும் மறந்தாயோ?’ என்று கேட்டு நிலைகெட்ட நெஞ்சடையேனாகிய நான் அழுவேன் போலவும், அது கண்டு அவன், ‘வலையுள் அகப்பட்ட மயில்போல் பெரிதும் வருந்தினாய்’ என்று கூறித் தன் குறை தீர என் அடியில் அவன் முடிபடும்படி வணங்குவான் போலவும்,

அவ்வாறு வணங்கி நிற்கும், ஊதைக்காற்று அடிக்கும் கடற்கரைத் தலைவனை, மாலையையே கோலாகக் கொண்டு அடிப்பேன் போலவும், ‘நான் செய்த பிழையாது?’ என்று கேட்டு நடுங்கி, ‘இவ்வாறு வருந்த நீ பெரிதும் பேதைபோலும்’ என்று கூறித் தெளிவிப்பான் போலவும்,

தோழி! நான் கனவு கண்டேன். கனவில் வந்தவன் நனவிலும் வருவான் என்ற அந்நம்பிக்கையில் நிற்கிறது என் அரும்பெறல் உயிர்!

நாலும்-கூவும். அலந்தாங்கு-பிரிந்தவிடத்து. தொடுப்பேன்-வழக்குத் தொடுப்பேன். இறைஞ்சி-வணங்கி. ஊதை-ஊதைக் காற்று.

12. மருந்தறை கோடலின் கொடிதே!

அன்பு காட்டிப் பிரிந்துவிட்டான் காதலன் என்ற நினைவால் அறிவிழந்த ஒரு பெண், கடல் நீரையும், அன்றில் பறவையையும், குழலோசையையும் பார்த்துப் புலம்பும் கொடுமையை, அவள் தோழி, அவள் காதலனுக்குக் கூறியது இது:

“தொல்லாழி தடுமாறித் தொகல்வேண்டும் பருவத்தால்
பல்வயின் உயிர்எல்லாம் படைத்தான்கண்

பெயர்ப்பான்போல்,

எல்லுறு தெறுகதிர் மடங்கித் தன்கதிர்மாய
நல்லற நெறிநிறீஇ உலகாண்ட அரசன்பின்
அல்லது மலைந்திருந்து அறநெறி நிறுக்கல்லா

5

மெல்லியான் பருவம்போல் மயங்கிருள் தலைவர
எல்லைக்கு வரம்பாய இடும்பைகூர் மருள்மாலை!
பாய்திரை பாடுவாப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கடல்!

தூவறத் துறந்தனன் துறைவன் என்று அவன்திரம்
நோய்தெற உழப்பார்கண் இமிழ்தியோ? எம்போலக் 10

காதல்செய்து அகன்றாரை உடையையோ? நீ.
மன்றிடும் பெண்ணை மடல்சேர் அன்றில்!
நன்றுஅறை கொன்றனர் அவிர்எனக் கலங்கிய
என்துயர் அறிந்தனை நாறியோ? எம்போல
இன்துணைப் பிரிந்தாரை உடையையோ? நீ. 15

பனிஇருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் சிறுகுழல்!
இனிவரின் உயரும் மன் பழிஎனக் கலங்கிய
தனியவர் இடும்பை கண்டு இனைதியோ? எம்போல
இனிய செய்து அகன்றாரை உடையையோ? நீ.
எனவாங்கு, 20

அழிந்து அயல் அறிந்த எவ்வம் மேற்படப்
பெரும் பேதுறுதல் களைமதி பெரும்!
வருந்திய செல்லத்தீர்த்த திறன்அறி ஒருவன்
மருந்தறை கோடலின் கொடிதே, யாழநின்
அருந்தியோர் நெஞ்சம் அழிந்துக விடினே.” 25

பலகோடி அண்டங்களில் வாழும் உயிர்கள் அனைத்தும்
பழைய ஊழிக்காலத்தில் தோன்றிய முறைகெட்டு, அவற்றைத்
தோற்றுவித்த தன்னிடத்திலேயே வந்து ஒடுங்குவதை விரும்பும்
ஊழி முடிவில், அவ்வுயிர்களைப் பண்டு படைத்த தன்னிடமே
அழித்து அடக்கிக் கொள்ளும் இறைவனைப்போல, ஒளி காட்டக்
காலையில் தான் விட்ட கதிர்களைத் தன்னிடத்தே
மீட்டுக்கொண்டு ஞாயிறு மறைய, நல்ல அறநெறியில் நின்று
நாடாண்ட அரசனுக்குப் பிறகு, அறம் அல்லாத செயல்களையே
விரும்பி, அறநெறியை நிலைநாட்ட அறியாத ஆற்றல் குறைந்த
ஒருவன் இருந்து புரியும் ஆட்சிப் பருவம் போல், அறிவை
மயக்கும் இருள் பரவ, பகற் காலத்திற்கு எல்லைபோல் விளங்கும்
துன்பந்தரும் மாலைக்காலத்தில்-

பாயும் அலையோசை அடங்காத, பரந்த நீரைக் கொண்ட
கடலே! கடல் துறைவனாகிய காதலன், நம் ஆற்றல் அழியும்படி
நம்மைக் கைவிட்டான் என்று அவனால் வந்த நோயில் கிடந்து
வருந்தும் மகளிர் குறித்து வருந்தி முழங்குகின்றனையோ?

அல்லது, எங்களைப்போல் காதல் செய்துவிட்டு, கைவிட்டுப் போவாரை நீயும் பெற்றுள்ளனையோ?

மன்றில் நிற்கும் பனையின் மடலில் வாழும் அன்றிலே! காதலர், செய்ய வேண்டிய நன்மைகளை யெல்லாம் கொண்டு அழித்துவிட்டார் என்று கலங்கும் என் துயர் கண்டு நீ கூவுகின்றனையோ? அல்லது முன்பு இனிய துணையாய் இருந்துவிட்டு, இன்று பிரிந்துவிட்டாரை, எங்களைப் போல் நீயும் பெற்றுள்ளனையோ?

வருத்தம் தரும் சிறிய குழலே! இப்போது வரினும் அவர் செய்த பழி மிகவும் அகன்றுவிடும் என்று கூறிக் குளிர்ந்த இருள் சூழ்ந்துவரும் அந் நிலையிலும் கலங்கும் கணவனைப் பிரிந்த மகளிரின் துயர்கண்டு வருந்துகின்றனையோ? அல்லது முன்பு இனிமை அளித்துப் பிறகு அகன்றுவிட்டவரை, எங்களைப் போல் நீயும் பெற்றுள்ளனையோ?

- என்று கூறி உள்ளம் உடைந்து, தன் காதலை ஊரார் உணர்ந்து கொண்டமையால் உண்டான வருத்தம் மிகவே, அவள் பித்தேறுதலைப் பெருமானே! அவளை மணந்து கொண்டு மாற்றுவாயாக! அதற்கு மாறாக, அவள் உள்ளம் உடைந்து உயிர் இழந்துபோகும்படி அவளைக் கைவிடுவையாயின், அது, ஒரு நோயைத் தீர்க்கவல்ல மருந்தின் திறத்தை அறிந்த ஒருவன், அதை அறியேன் என்று கூறி வஞ்சிப்பதைக் காட்டிலும் கொடியதாம்!

தொகல்-கூடுதல். பெயர்ப்பான்-மீண்டும் ஒடுக்குவோன். எல்-ஞாயிறு. எல்லை-பகல். பாடு-ஒலி. தூ-பற்று. தெற-வருத்த. நாறி-ஒலித்தி. எவ்வம்-வருத்தம். பேதுறுதல்-வருந்துதல். செல்லல்-துன்பம்.

13. நீங்கின்றால் பசப்பே!

கணவன் பிரிந்தமையால் கலங்கினாள் காதலி. மாலையைக் கண்டு மனம் நொந்து புலம்பினாள். பசலை படர்ந்து அவள் மேனியும் பாழுற்றது. அந்நிலையில் அவள் கணவன் வந்து சேர்ந்தான். அவள் துயரெல்லாம் எங்கோ சென்று மறைந்தது. அந்நிலை கண்ட சிலர், பாராட்டிக் கூறியது இது:

“நயனும் வாய்மையும் நன்னர் நடுவும்
இவனின் தோன்றிய இவைஎன இரங்கப்
புரைதவநாடிப் பொய்தபுத்து இனிதுஆண்ட

அரைசனோடு உடன்மாய்ந்த நல்லூழிச் செல்வம்போல்
நிரைகதிர்க் கனலி பாடொடு பகல்செலக் 5

கல்லாது முதிர்ந்தவன் கண்இல்லா நெஞ்சம்போல்
புல்இருள் பரத்தருஉம், புலம்புகொள் மருள்மாலை.
இம்மாலை,

ஐயர் அவிர்அழல் எடுப்ப, அரோ, என்
கையறு நெஞ்சம் கனன்று தீ மடுக்கும்! 10

இம்மாலை,

இருங்கழி மாமலர் கூம்ப, அரோ, என்
அரும்படர் நெஞ்சம் அழிவொடு கூம்பும்!

இம்மாலை,

கோவர் தீங்குழல் இனைய, அரோ, என் 15

பூஎழில் உண்கண் புலம்புகொண்டு இனையும்!
எனவாங்கு,

படுசுடர் மாலையொடு பைதல்நோய் உழப்பானைக்
குடிபுறம் காத்தோம்பும் செங்கோலான் வியன்தானை
விடுவழி விடுவழிச் சென்றாங்கு அவர் 20

தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கின்றால் பசப்பே.”

‘நல்லொழுக்கமும், வாய்மையும், நல்ல நடுவுநிலையும் ஆகிய
இந்நன்மைகள், இவனிடத்தில் தோன்றின ஆகும்’ என்று கூறி,
இறந்த பிறகு உலகத்தவர் இரங்கும்படி, நன்மை மேலும் மேலும்
வளர, நன்மையல்லாத பொய்யை அழித்து, இனிமை மிகும்படி
ஆண்ட அரசனோடு, அவன் அளித்த நல்ல செல்வங்களும் அழிந்து
போவதைப்போல, நிறைந்த ஒளிக்கதிர்களைக் கொண்ட ஞாயிறு
மறையவே, பகற்காலமும் மறைந்துபோக, வருத்தம் மிகுவதற்குக்
காரணமான மாலைக்காலம், ஒன்றையும் கல்லாதவனுடைய
நெஞ்சம், அஞ்ஞான இருளையே வெளிப்படுத்துவதுபோல்,
புன்மைக் குணம் படைத்த இருளை எங்கும் பரப்பும்.

இம்மாலைப்போதில், அந்தணர் செந்தழல் வளர்க்க, செயலற்ற
என் நெஞ்சமும் கனன்று காமத்தீயை மூட்டும்!

இம்மாலைப்போதில், கரிய உப்பங்கழியில் மலர்கள் குவிய, என் நெஞ்சமும், எப்போதும் காதலனையே நினைப்பதால் வந்த துயரால் அழிந்து செயலிழந்து கூம்பும்!

இம்மாலைக் காலத்தில், ஆயர்குழல் ஊத, கருநீல மலர் போன்ற என் கண்கள், தனிமைத் துயர்கொண்டு கலங்கும்!

- என்று கூறி வருந்தியவளை, குடிகளைக் குறை நேரா வண்ணம் காக்கும் நல்லாட்சி உடைய அரசன் படை செல்லச் செல்லப் பகைவர் படை ஓடிமறைந்தது போல், கணவன் வந்து தொடத் தொட, இவளைப் பற்றியிருந்த பசலை நோய் பறந்தோடிவிட்டது!

புரை தவ-குற்றம் கெட. தபுத்து-கெடுத்து. கனலி-ஞாயிறு. பாடு-மறைதல். மடுக்கும்-கொளுத்தும். படர்-நினைவுத்துயர்.

14. ஊக்கினன் ஊசலை!

காதல் இன்பம் ஊட்டிய இளைஞன், விரைந்து வந்து மணந்துகொண்டிலனே என்று வருந்தினாள் ஒரு பெண். 'பெண்ணே! பண்டொருநாள் நீ வருந்தியிருக்க, அப்போது வந்து உன் ஊஞ்சலை ஆட்டி உன்னை மகிழ்வித்த அவன், இப்போதும் வந்து உன் வாட்டத்தைப் போக்குவான். வருந்தாதே எனக் கூறித் தேற்றினாள் தோழி. அது இது:

“பெருங்கடல் தெய்வநீர் நோக்கித் தெளித்துஎன்
திருந்திழை மென்தோள் மணந்தவன் செய்த
அருந்துயர் நீக்குவேன் போன்மன்; பொருந்துபு
பூக்கவின் கொண்ட புகழ்சால் எழில் உண்கண்
நோக்குங்கால் நோக்கின் அணங்காகும் சாயலாய்! தாக்கி 5

இனமீன் இகல்மாற வென்ற சினமீன்
எறிகுறா வான்மருப்புக் கோத்து நெறிசெய்த
நெய்தல் நெடுநார்ப் பிணித்து யாத்துக் கையுளர்வின்
யாழ்இசை கொண்ட சினவண்டு இமிர்ந்தார்ப்பத்
தாழாது உறைக்கும் தடமலர்த் தண்தாழை 10

வீழ்ஊசல் தூங்கப் பெறின்.

மாழை மடமான் பிணைஇயல் வென்றாய் நின்ஊசல்
கடைஇயான் இகுப்ப நீடுஊங்காய் தடமென்தோள்

- நீத்தான் திறங்கள் பகர்ந்து.
நாணினகொல்? தோழி! நாணினகொல்? தோழி! 15
- இரவெலாம் நல்தோழி! நாணின என்பவை
வாள்நிலா ஏய்க்கும் வயங்கொளி எக்கர்மேல்
ஆணாப் பரிய அலவன் அளை புகூஉம்
கானல் கமழ்ஞாழல் வீஏய்ப்பத் தோழி! என்
மேனி சிதைத்தான் துறை. 20
- மாரிவீழ் இருங்கூந்தல் மதைஇய நோக்கு எழில் உண்கண்
தாழ்நீர முத்தின் தகைஏய்க்கும் முறுவலாய்!
தேயானோய் செய்தான் திறம்கிளந்து நாம்பாடும்
சேய்உயர் ஊசல்சீர் நீ ஒன்று பாடித்தை.
பார்த்து உற்றன தோழி! பார்த்து உற்றன தோழி! 25
- இரவெலாம் நல்தோழி! பார்த்து உற்றன என்பவை
தன்துணை இல்லாள் வருந்தினாள்கொல் என
இன்துணை அன்றில் இரவின் அகவாவே,
அன்றுதான் ஈர்த்த கரும்புஅணி வாடஎன்
மென்தோள் ளெகிழ்த்தான் துறை. 30
- கரைகவர் கொடுங்கழிக் கண்கவர் புள்ளினம்
திரையறப் பொன்றிய புலவுமீன் அல்லதை
இரைஉயிர் செகுத்துண்ணாத் துறைவனை யாம்பாடும்
அசைவரல் ஊசல்சீர் அழித்தொன்று பாடித்தை.
அருளினகொல்? தோழி! அருளினகொல்? தோழி! 35
- இரவெலாம் தோழி! அருளின என்பவை
கணங்கொள் இடுமணல் காவி வருந்தப்
பிணங்குஇரும் மோட்ட திரை வந்தளிக்கும்
மணங்கமழ் ஐம்பாலார் ஊடலை ஆங்கே
வணங்கி உணர்ப்பான் துறை. 40
- எனநாம்,
பாட மறைநின்று கேட்டனன், நீடிய
வால்நீர்க் கிடக்கை வயங்குநீர்ச் சேர்ப்பனை
யான்என உணர்ந்து நீ நனிமருளத்
தேன் இயிர்புன்னை பொருந்தித் 45
- தான் ஊக்கினன் அவ் ஊசலை வந்தே.”

தோழி: முகத்திற்கு ஏற்குமாறு பொருந்தி, மலர்களின் அழகைத் தம்மிடத்தே கொண்ட, புகழால் நிறைந்த அழகிய கண்களால் ஒருவரை நோக்கும்பொழுது, அந்நோக்கினாலேயே வருத்தத்தை விளைவிக்கும் சாயலை உடையவளே! தனக்கு இனமாகிய மீன்களின் பகை அழியும்படி அவற்றைத் தாக்கி வென்ற சினம்மிக்க சுறா மீன் கொம்பால் செய்த பலகையைத் கோத்து, நெய்தல் மலர்களை நாரில் தொடுத்துக் கட்டி, கையால் வாசிக்கப்பெறும் யாழோசை போன்ற ஒலியை உடைய வண்டுகள் வாய்திறந்து பாட, தாழம் விழுதால் திரித்து இட்ட ஊசலை நீ வந்து ஆடினால் கடல் தெய்வத்தைக் காட்டி, 'உன்னைப் பிரியேன்' என்று சூள் உரைத்து, உன் தோள்களைத் தழுவி இன்புற்றவன், இப்போது அகன்று வாழ்வதால் உனக்கு உண்டான வருத்தத்தைத் தீர்ப்பதும் என்னால் ஒருவாறு இயலும்!

இளைய மான்பிணையின் பார்வையை வென்றவளே! உன் தோளைக் கைவிட்ட காதலன் கொடுமைகளைக் கூறிப் பாடிய வாறே நான் ஊசலை உயர்த்தியும் தாழ்த்தியும் ஆட்ட நெடும்பொழுது ஆடுவாயாக!

கானற் சோலைக்கண் உள்ள ஞாழல் மலர்போல், உன்மேனி பசந்து போகும்படி உன் நலத்தைக் கெடுத்தவன் கடற்கரையில், வெண்ணிலவின் ஒளிபோல் பரந்த வெண்மணல் மேட்டில், ஓயாமல் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும் நண்டுகள் நம்மைக்கண்டு ஓடி வளையுள் புகுந்துகொள்ளும். தோழி! துறைவன் நமக்குச் செய்த கொடுமைகளை எண்ணி அவை நாணினபோலும்! இரவு முழுதும் அவ்வாறே நாணிக்கிடக்குமோ?

கார்மேகம் விரும்பும் கூந்தலையும் மருண்ட பார்வை யினைக் கொண்ட அழகிய கண்களையும் முத்தின் அழகை வென்ற முறுவலையும் உடையவளே! அழியாநோய் அளித்த அவன் கொடுமைகளைக் கூறும் உயர்ந்த ஊசல் பாட்டை நீ பாடுவாயாக!

தலைவி: முதன் முதலாகக் கண்ட அன்று என் தோளில் தீட்டிய கரும்புருவம் கலைந்து என் தோள்கள் தளருமாறு கொடுமை செய்தவன் துறையில், துணையோடு கூடியிருக்கும் அன்றில், துணைவனைப் பிரிந்திருப்பவள் துயர் உறுவளோ என்று எண்ணி, இரவில் கூவுவது இல்லை. தோழி! நம் வருத்தத்தைப்

பார்த்துத் தாமும் வருந்துகின்றன போலும்! இரவு முழுவதும் இவ்வாறே வருந்தி வாயடைத்துக் கிடக்குமோ?

கரையை இடித்துக் கரைக்கும் வளைந்த கழியில் வாழும் பறவைகள், திரைகள் கொண்டு வந்து தரும் இறந்த மீன்களைத் தின்பதல்லது, உயிர்களைக் கொன்று தின்னாத துறைவனைப் பாடும் ஊசற் பாட்டில், இனி, அவன் புகழைப் பாராட்டிப் பாடுவாயாக!

தோழி: மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய மகளிரின் ஊடலைப் பணிந்து போக்குவோன் துறையில் காற்றுக் கொண்டு வந்து குவிக்கும் மணலால் வருந்திய குவளையின் வருத்தத்தை, பெரிய அலைவந்து, அம்மணலைக் கரைத்துக் காக்கும். தோழி! அவ்வலைகள் அவளுடைய போலும்! அவை இரவு முழுதும் இவ்வாறே அருட்பணி புரியுமோ?

- இவ்வாறு நாம் பாட, மறைவில் நின்று கேட்டுவந்த கடல் நாட்டுக் காதலனை, நான் என்றே கொண்டு, இது வரை ஆட்டியதுபோல் அல்லாமல், புதுவகையால் ஆட்டுகின்றனளே என்று எண்ணி நீ மருளும்படி, புன்னைமர நிழலில் மறைந்து வந்து, உன் ஊசலை உவந்து ஆட்டினான் அல்லவோ. அத்தகையான் இன்றும் வருவான். வருந்தற்க!

வான்மருப்பு-வெண்கோடு. தூங்க-ஆட. பிணை-பெண். கிளந்து-பாராட்டி. ஈர்த்த-எழுதிய. அசைவரல்-ஆடும். கணம்-கூட்டம். பிணங்கு-உயர்ந்த.

15. அகறலோ கொடிதே!

காதலியைக் கடிமணம் புரிந்துகொள்ள விரும்பாது இரவிலும், பகலிலும் மறைந்து வந்து மகிழ்வதிலேயே இன்பம் காணும் ஓர் இளைஞனுக்கு, அதனால் அவன் காதலி படும் துயரங்களை எடுத்துக்கூறி, அவள் தோழி, வரைவிற்கு வழிசெய்தது இது:

“உரவுநீர்த் திரைபொர ஓங்கிய எக்கர்மேல்
 விரவுப் பல் உருவின வீழ்பெடை துணையாக
 இரைதேர்ந்து உண்டுஅசா விடுஉம் புள்ளினம் இறைகொள
 முரைசு மூன்றுஆள்பவர் முரணியோர் முரண்தப,
 நிரைகளிறு இடைபட நெறியாத்த இருக்கைபோல்

சிதைவன்றிச் சென்றுழிச் சிறப்பெய்தி வினைவாய்த்துத்
 துறையகலம் வாய்க்கும் துணிகடல் தண்சேர்ப்ப!
 புன்னைய நறும்பொழில் புணர்ந்தனை இருந்தக்கால்
 'நன்னுதால்! அஞ்சல்ஓம்பு' என்றதன் பயன் அன்றோ,
 பாயின பசலையால் பகல் கொண்டசுடர் போன்றாள் 10

மாவின தளிர் போலும் மாண்நலம் இழந்ததை?
 பன்மலர் நறும்பொழில் பழிஇன்றிப் புணர்ந்தக்கால்,
 'சின்மொழி! தெளி' எனத் தேற்றிய சிறப்பன்றோ,
 வாடுபு வனப்போடி, வயக்குறா மணிபோன்றாள்,
 நீடுஇறை நெடுமென்தோள் நிரைவளை நெகிழ்ந்ததை? 15

அடும்புஇவர் அணிஎக்கர் ஆடிநீ மணந்தக்கால்
 'கொடுங்குழாய்! தெளி' எனக்கொண்டதன் கொளை
 அன்றோ,
 பொறை ஆற்றா நுகுப்பினால், பூவீந்த கொடிபோன்றாள்
 மறைபிறர் அறியாமை மாணாநோய் உழந்ததை?
 எனவாங்கு, 20

வழிபட்ட தெய்வம்தான் வலிஎனச் சார்ந்தார்கண்
 கழியும் நோய் கைம்மிக அணங்காகியது போலப்
 பழிபரந்து அலர்தூற்ற, என்தோழி
 அழிபடர் அலைப்ப அகறலோ கொடிதே."

கடல் அலைகள் ஓயாது வந்து மோதியதால் உயர்ந்து
 உண்டான மணல் மேட்டில் பல்வேறு உருவினவாகிய புறவைக்
 கூட்டம், தாம் விரும்பும் பெடைகள் துணையாகத் தங்கியிருக்கும்
 துறையில், மும்முரசாளும் பாண்டியர், பகையரசரின் பகை
 அழியும்படி, பெடைகளுக்கு நடுவே வரிசை யாகக் கட்டிவைக்கும்
 யானைகளைப்போல, இடைவழியில் சிதைவுறாமல் சென்று,
 சிறப்பும் சிறந்த செல்வமும் பெற்று மீளும் கலங்கள் சூழ்ந்து
 நிற்கும் கடற்கரைத் தலைவனே!

படர்ந்த பசலை நோயால், பகற்காலத்தில் ஏற்றிய
 விளக்குப்போல் ஒளி இழந்தவள், மாந்தளிர் போன்ற தன் அழகை
 இழந்தது, புன்னைமரச் சோலையில், நீ புணர்ந்திருந்த போது,
 'நன்னுதால்! நான் பிரியேன்; நீ அஞ்சாதே' என்று கூறித்
 தெளிவித்ததன் பயன் அல்லவோ?

வாடி, வனப்பிழந்து, நெடுங்காலமாகக் கழுவாது விட்ட மணிபோல் மாசுபடிந்து தோன்றும் இவள் தோள்களின் வளைகள் கழன்று ஓடுவது, மலர்ச் சோலையில் இவளை மகிழ்ந்து புணர்ந்திருந்தபோது, 'சின்மொழி! நான் பிரியேன்; நீ அஞ்சாதே' என்று கூறித் தெளிவித்ததன் பயன் அல்லவோ?

பொறை தாங்கமாட்டாத இடையை உடைமையால், அணிகள் அணியாது, மலர்கள் உதிர்ந்துபோன கொடி போல் காட்சி அளிப்பவள், தன் காதலைப் பிறர் அறியாவாறு மறைத்து மறைத்துக் காம நோயில் வீழ்ந்து அழிவது, அடும்பங்கொடி படர்ந்த மணல் மேட்டில் நீ மகிழ்ந்து புணர்ந்தபோது, 'கொடுங்குழாய்! நான் பிரியேன்; நீ அஞ்சாதே' என்று கூறியதை உண்மை என்று ஏற்றுக்கொண்டதன் விளைவு அல்லவோ?

தம்மைக் காக்கும் அரணாம் என்று கருதி அடைந்த கடவுளே, அடைந்த அன்பர்களை, கொடுநோயில் தள்ளிக் கொடுமை செய்ததுபோல், என் தோழிக்கு நீ செய்த பழி எங்கும் பறந்து அலராகிவிட்டமையால், அவளைப் பெருந் துன்பம் வருத்த, விட்டுப் பிரிவது கொடிது!

பொர-மோத. வீழ்-விரும்பும். அசாவிடுஉம்-இளைப்பாறும். இறைகொள-தங்க. தப-அழிய. யாத்த-கட்டின. துணி-தெளிந்த. ஓடி-கெட்டு. வயக்குறு-கழுவாத. இவர்-படரும். அழி-பெரிய. படர்-நோய்.

16. சென்றனை களைமோ!

ஒரு பெண்ணைக் காதலித்துப் பிறகு கைவிட்டுத் திரியும் ஓர் இளைஞனுக்கு, அரிய பல அறிவுரைகளைக் கூறி, அப்பெண்ணின் தோழி, அவனை வரைவிற்கு உடன்படச் செய்தது இது:

“மாமலர் முண்டகம் தில்லையோடு ஒருங்குடன்
கானல் அணிந்த உயர்மணல் எக்கர்மேல்
சீர்மிகு சிறப்பினோன் மரமுதல் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரகம் போல் பழம்தூங்கும் முடத்தாழைப்
பூமலர்ந்தவைபோலப் புள் அல்கும் துறைவ! கேள்:

5

ஆற்றுதல் என்பது, ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்;
போற்றுதல் என்பது, புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை;

பண்பு எனப்படுவது, பாடறிந்து ஒழுக்குதல்;
 அன்பு எனப்படுவது, தன்கிளை செறாஅமை;
 அறிவு எனப்படுவது, பேதையார் சொல் நோன்றல்; 10

செறிவு எனப்படுவது, கூறியது மறாஅமை;
 நிறை எனப்படுவது, மறை பிறர் அறியாமை;
 முறை எனப்படுவது, கண்ணாடாது உயிர் வெளவல்;
 பொறை எனப்படுவது, போற்றாரைப் பொறுத்தல்.
 ஆங்கதை அறிந்தனர் ஆயின், என் தோழி 15

நல்நுதல் நலன் உண்டு துறத்தல், கொண்க!
 தீம்பால் உண்பவர் கொள்கலம் வரைதல்
 நின்தலை வருந்தியாள் துயரம்
 சென்றனை களைமோ; பூண்க நின் தேரே.”

கரிய மலர்களையுடைய கழிமுள்ளி, தில்லைமரத்தோடு ஒன்று கலந்து காட்சி அளிக்கும் கடற்கரையில், உயர்ந்த மணல் மேட்டில், புகழ்மிக்க தக்கணாமூர்த்தி சேர்ந்திருக்கும் கல்லால் மரத்தில் கட்டித் தொங்கவிட்ட கமண்டலங்கள் போல, பழங்கள் தொங்கும் தாழை மரத்தில், தாழம்பூ மலர்ந்ததுபோல் வெண்ணாரைக் கூட்டம் வந்து தங்கும் துறைவனே!

இல்லறம் ஆற்றுதல் என்பது, வறியவர்க்கு உதவுதல், பேணிப் பாதுகாத்தல் என்பது, கூடினவரைப் பிரியாதிருத்தல்; பண்பு எனப்படுவது, உலகியல் அறிந்து நடந்து கொள்ளுதல்; அன்பு எனப்படுவது, சுற்றத்தாரைக் கெடுக்காதிருத்தல்; அறிவு எனப்படுவது, அறிவற்றவர் கூறும் எதையும் பொறுத்துக் கொள்ளுதல்; உறவு எனப்படுவது, அவ்வுறவினர் கூறிய எதையும் மறவாதிருத்தல்; நிறை எனப்படுவது, மறைத்துக் காக்கவேண்டிய ஒன்றைப் பிறர் அறியாதபடிக் காத்தல்; முறை எனப்படுவது, நம்மவர் என்று இரக்கம் காட்டாது, அவர் செய்த குற்றத்திற்கு ஏற்ற தண்டனை கொடுத்தல்; பொறை எனப்படுவது, பகைவரை, அழிக்கும் காலம் வரும்வரையும் பொறுத்திருத்தல்.

கொண்க! அவ்வுண்மைகளை அறிந்து, அறிந்தபடியே வாழ்வீராயின், ஒன்று கூறுகிறேன்; கேள்: என் தோழியின் நலத்தை நுகர்ந்து அவளைக் கைவிடுதல், பாலைக் குடித்து விட்டு, அப்பாலிருந்த கலத்தைக் கைவிட்டதுபோல் கொடிதாம்.

ஆகையால், உன்னால் வருந்தியவள் துயரை, விரைந்து துடைப்பாயாக! அதன் பொருட்டுத் தேர் ஏறிச் செல்வாயாக!

முண்டகம்-கழிமுள்ளிச் செடி. சிறப்பினோன்-தக்கணாழர்த்தி. மரம்-ஆலமரம். கரகம்-கமண்டலம். அலந்தவர்-வறியோர். நோன்றல்-பொறுத்தல். வரைதல்-கழித்து விடுதல்.

17. நிரைதொடி துயரம் நீங்கின்றால்!

கணவன் வினை காரணமாக வெளிநாடு சென்றிருந்தான். அவனைப் பிரிய நேர்ந்தமைக்குப் பெரிதும் வருந்தினாள் அவன் மனைவி. கடலும், கானலும், மரமும்கூட அவள் துயர் குறித்துக் கலங்குவதாக வாய்விட்டுக் கூறிப்புலம்பிகொண்டிருந்தாள். அந்நிலையில் அவன் வந்து சேர்ந்தான். அவள் துயர் மறைந்தது. இந்நிகழ்ச்சியைத் தோழி முதலாயினோர் கண்டு களித்தனர். அதுவே இது:

“மல்லரை மறம் சாய்த்த மலர்த் தண்தார் அகலத்தோன்
ஒல்லாதார் உடன்றுஓட உருத்து உடன் எறிதலின்
கொல்யானை அணிநுதல் அமுத்திய ஆழிபோல்
கல்சேர்பு ஞாயிறு கதிர்வாங்கி மறைதலின்,
இருங்கடல் ஒலித்து ஆங்கே இரவுக் காண்பது போலப் 5

பெருங்கடல் ஓதநீர் வீங்குபு கரை சேர்ப்
போலய வண்டினால் புல்என்ற துறையவாய்ப்
பாயல் கொள்பவை போலக் கயமலர் வாய்கூம்ப
ஒருநிலையே நடுக்குற்று இவ்வுலகெலாம் அச்சற
இருநிலம் பெயர்ப்பன்ன எவ்வம்கூர் மருண்மாலை! 10

தவல்இல் நோய் செய்தவர்க் காணாமை நினைத்தலின்
இகலிடும் பனிதின எவ்வத்துள் ஆழ்ந்தாங்கே
கவலைகொள் நெஞ்சினேன் கலுழ்தரக், கடல் நோக்கி
அவலம் மெய்க் கொண்டதுபோலும்; அஃது எவன்

கொலோ?

நடுங்கு நோய் செய்தவர் நல்காமை நினைத்தலின் 15

கடும்பனி கைமிகக் கையாற்றுள் ஆழ்ந்தாங்கே
நடுங்கு நோய் உழந்தஎன் நலன் அழிய மணல் நோக்கி

இடும்பை நோய்க்கு இடுவனபோலும்; அஃது எவன்
கொலோ?

வைவினர் நலன் உண்டார் வராமை நினைத்தலின்
கையறு நெஞ்சினேன் கலக்கத்துள் ஆழ்ந்தாங்கே 20

மையல்கொள் நெஞ்சொடு மயக்கத்தான் மரன் நோக்கி
எவ்வத்தால் இயன்றபோல் இலை கூம்பல் எவன் கொலோ?
எனவாங்கு,

கரைகாணாப் பெளவத்துக் கலம் சிதைந்து ஆழ்பவன்
திரைதரப் புணைபெற்றுத் தீ தின்றி உயர்ந்தாங்கு 25

விரைவினர் காதலர் புகுதர
நிரைதொடி துயரம் நீங்கின்றால் விரைந்தே.”

மாமன் கஞ்சனால் ஏவப்பட்ட மல்லர்களை, மறத்தைக்
கெடுத்து அழித்த, மாலை அணிந்த மார்பையுடைய மாயவன்,
பகைவர்கள் அனைவரும் நடுங்கி ஓடும்படி, சினம் கொண்டு ஏறிய,
அப்பகைவரின் யானையின் நெற்றியில் சென்று அழுந்திய ஆழிப்
படைபோல் தோன்றும்படி, ஞாயிறு கதிர் களை ஒடுக்கிக்கொண்டு
மலையிடையே சென்று மறைந்து விடவே, பெரிய கடல் பேரொலி
எழுப்பி, இரவைக் காண விரும்புவதுபோல் ஒதநீர் பெருகி எழுந்து
கரையை அடைய, வண்டுகள் போய்விட்டமையால்
அழகிழந்துபோன துறையில், துயில் கொண்டன போல் நீர்ப் பூக்கள்
கூம்பிக்கிடக்க, உலகம் அனைத்தும் ஒருசேர நடுங்கி அஞ்சுவதற்குக்
காரணமான ஊழிக்காலம்போல் தோன்றும் கொடிய துன்பங்கள்
மிகும் மாலைப் பொழுதில்,

தணியாத காமநோயைக் கொடுத்த காதலனைக் காணாமல்
அவனை நினைந்து வருந்துவதால், அந்நோயிடமாக வந்து
கேடுசெய்யும் பனிக்காலம் என் அறிவை அழிக்க, துன்பத்தில்
ஆழ்ந்து, கவலைகொள்ளும் நான் புலம்ப, என் புலம்பலை,
இக்கடல் பார்த்து அதைத் தனக்கு வந்ததாகக் கொண்டதுபோல்
'ஓ' எனப் புலம்புகிறது. இதற்கு என்னோ காரணம்?

நடுங்குவதற்குக் காரணமாய காமநோயைத் தந்த காதலன்,
என்னிடம் அருள்காட்டாமையை நினைந்து அகன்றுவிட்டதால்,
கொடிய பனிக்காலம் வரச் செயலற்று, நடுங்கும் நோயில் உழன்று
என் நலமெல்லாம் அழிய, அதை மணற்குன்று பார்த்து,
இடும்பைதரும் அந்நோய்க்குக் கரைந்து அழிவதுபோல் காட்சி
அளிக்கிறது. இதற்கு என்னோ காரணம்?

கொன்று உயிர் போக்காமல் உயிரோடு வைத்து, என் நலங்களை நுகர்ந்த காதலன் என்னிடம் வராதிருப்பதையே நினைத்து விட்டமையால், செயலிழந்த சிந்தையோடு கலக்கத்தில் ஆழ்ந்து, மயங்கிய அந்நெஞ்சோடு மயங்க, அந்நிலையை மரங்கள் பார்த்து, அத்துன்பத்தால் இலை குவிந்தன. இதற்கு என்னோ காரணம்?

- என்று கூறி இவள் புலம்ப, கரைகாண முடியாத கடலில், கலம் கவிழக் கடலில் ஆழ்ந்து வருந்துவான் ஒருவன் அலை கொண்டு வந்து அளித்த ஒரு புணையைப் பற்றிக் கொண்டு கேடின்றிக் கரையேறினாற்போல், இவள் காதலன் விரைந்து வந்துசேர, இவள் துயர் விரைந்து மறைந்துவிட்டது.

ஒல்லாதவர்-பகைவர். உடன்று-சினந்து. ஆழி-சக்கரம். தவல் இல்-கேடு இல்லாத. கலுழ்தர-கலங்க. இடுதல்-கரைதல். வையினர்-உயிரோடு வைத்து. விரைவினர்-விரைந்து.

18. குடிமைக்கண் பெரியதோர் குற்றம்

காதலியைக் காண, இரவிலும் பகலிலும் மறைந்து மறைந்து வருவதால் கேடுகள் பல நிகழக் கண்டும், மணத்தில் மனம் செலுத்தாதிருந்த காதலனைத் தோழி கண்டு, அது அவன் பெருமைக்குச் சிறுமையாம் என்று கூறி, அவனைத் திருமணத்திற்கு இசைவித்தது இது:

“துணைபுணர்ந்து எழுதரும் தூநிற வலம்புரி
இணை திரள் மருப்பாக, எறிவளி பாகனா,
அயில்திணி நெடுங்கதவு அமைத்து அடைத்து

அணிகொண்ட

எயிலிடு களிநேபோல் இடுமணல் நெடுங்கோட்டைப்
பயில்திரை நடுநன்னாள் பாய்ந்து உறுஉம் துறைவ! கேள்: 5

கடிமலர் புன்னைக்கீழ்க் காரிகை தோற்றாளைத்
தொடி நெகிழ்ந்த தோளளாத் துறப்பாயான்; மற்று நின்
குடிமைக்கண் பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ?
ஆய்மலர்ப் புன்னைக் கீழ் அணிநலம் தோற்றாளை
நோய்மலி நிலையளாத் துறப்பாயால்; மற்று நின்

10

வாய்மைக்கண் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ?
திகழ்மலர்ப் புன்னைக்கீழ்த் திருநலம் தோற்றாளை

இகழ்மலர்க் கண்ணளாத் துறப்பாயால்; மற்று நின்
புகழ்மைக்கண் பெரியதோர் புகராகிக் கிடவாதோ?
எனவாங்கு,

15

சொல்லக் கேட்டனையாயின், வல்லே
அணிகிளர் நெடுவரை அலைக்கும் நின் அகலத்து
மணிகிளர் ஆரம் தாரோடு துயல்வர
உயங்கினள் உயிர்க்கும் என் தோழிக்கு
இயங்கொலி நெடும்திண்தேர் கடவுமதி விரைந்தே.” 20

வேற்படைகளை வைத்து அடித்து ஆக்கிய பெரிய கதவு இட்டு,
வாயிலை அடைத்து அழகுசெய்த பெரிய கோட்டை மதிலைக்
குத்தி அழிக்கும் யானைப் படைபோல் வீசும் காற்றுப் பாகனாக,
துணையாக எழும் வலம்புரிச் சங்குகள் கோடு களாகக் கடல்
அலைகள், கரைக்கண் நிற்கும் நெடிய மணல் மலையாகிய
கோட்டையைப் பாய்ந்து அழிக்கும் துறைவனே! நான் கூறுவதைக்
கேள்:

மணம் நாளும் மலர்களைப்பெற்ற புன்னை மரத்தடியில்
உன்னைக் கூடினமையால் தன் அழகை இழந்தவளை, அவள்
தோள்கள் வளைகளை இழந்து தளர்ந்து போகும்படிக்
கைவிடுவது உன் குடிப் பெருமைக்கு ஒரு குற்றமாய் நிற்காதோ?

அழகிய மலர்களைக்கொண்ட புன்னை மரத்தடியில்
உன்னைப் புணர்ந்தமையால் தன் அழகிய நலத்தை இழந்தவளை
நோய் பெருகும் நிலையில் கைவிடுவது, வாய்மையே வழங்கும்
உன் வாழ்க்கையில் பொய்யும் இடம்பெற்று வஞ்சமாய்
முடியாதோ?

ஒளிவீசும் மலர்களைக்கொண்ட புன்னை மரத்தடியில்
உன்னைக் கூடினமையால், யாவராலும் பாராட்டப்படும்
தெய்வத் திருவழகை இழந்தவளை, இகழும் கண்களையுடைய
வள் ஆகும்படிக் கைவிடுவது, உன் புகழுக்குப் பெரிய குற்றமாய்
முடியாதோ?

- என்று நான் கூறியதை எல்லாம் கேட்டாயாயின், நெடிய
மலையையும் வருத்தும் உன் பெரிய மார்பில் கிடக்கும் மாணிக்க
வடமும் மலர்மாலையும் ஆடி அலையும்படி, வருந்திப்
பெருமூச்சுவிடும் என் தோழியின் துயர் தீர்த்தற் பொருட்டு, உன்
தேரை விரைந்து ஓட்டுவாயாக!

வலம்புரி-சங்கு. வளி-காற்று. அயில்திணி-வேற்படை தைத்த. எயிலிடு-மதிலைக் குத்தும். புகர்-குற்றம். துயில்வா-அசைய. உயங்கினள்-வருந்தி. உயிர்க்கும்-பெருமூச்சு விடும்.

19. ஈண்டுக இவள் நலம்!

திருமணத்தை முடித்துக்கொள்ளாமலே, பொருள் ஈட்டிவரப் போகத் துணிந்தான் ஓர் இளைஞன். அவ்வாறு அவன் போய்விட்டால், அவன் காதலி பெரிதும் வருந்துவாள் என்பதை அறிந்த தோழி, செல்வத்தின் சிறப்பின்மையைக் கூறி அவன் போக்கைத் தடுத்தது இது:

‘இவர்திமில் எறிதிரை ஈண்டிவந்து அலைத்தக்கால்
உவறுநீர் உயர்எக்கர் அலவன்ஆடு அளைவரித்
தவல்லில்தண் கழகத்துத் தவிராது வட்டிப்பக்
கவறு உற்ற வடுவேய்க்கும் காமர்பூம் கடல்சேர்ப்ப!
முத்துஉறழ் மணல்எக்கர் அளித்தக்கால் முன்னாயம் 5

பத்துருவம் பெற்றவன் மனம்போல நந்தியாள்,
அத்திறத்து நீ நீங்க, அணிவாடி அவ்வாயம்
வித்தத்தால் தோற்றான் போல் வெய்துயர் உழப்பவோ?
முடத்தாழை முடுக்கருள் அளித்தக்கால், வித்தாயம்
இடைத்தங்கக் கண்டவன் மனம்போல நந்தியாள், 10

கொடைத்தக்காய் நீயாயின், நெறியல்லாக் கதியோடி
உடைப்பொதி இழந்தான்போல் உறுதுயர் உழப்பவோ?
நறுவீதாழ் புன்னைக்கீழ் நயந்துநீ அளித்தக்கால்
மறுவித்தம் இட்டவன் மனம்போல நந்தியாள்,
அறிவித்து நீ நீங்கக் கருதியாய்க்கு அப்பொருள் 15

சிறுவித்தம் இட்டான்போல் செறிதுயர் உழப்பவோ?
ஆங்கு,
கொண்டு பலர்தூற்றும் கெளவை அஞ்சாய்
தீண்டற்கு அருளித் திறன்அறிந்து எழீஇப்
பாண்டியம் செய்வான் பொருளினும் 20

ஈண்டுக இவள்நலம்! ஏறுக தேரே.”

பரந்து செல்லும் மீன் படகுகளைக் கரைநோக்கி எறியும் அலைகள் திரண்டுவந்து அலைத்தவழி, நீர்வழியும் மணல்

மேட்டில் உள்ள வளைகளிலிருந்து வெளிப்பட்டு விளையாடும் நண்டுகள், மனவேட்கை குன்றாத சூதாடு களத்தில், ஆர்வம் குறையாமல் உருட்டிவிட்ட சூதாடு கருவிகள்போல் காட்சி அளிக்கும் அழகிய கடற்கரைத் தலைவனே!

முத்துக் குவியல்போல் தோன்றும் வெண்மணல் மேட்டில் நீ புணர்ந்த அன்று, முன் தாயம் இட்டவன், முதல் மனை கட்டும்படி ஈரைந்தைப் பெற்ற விடத்தில் பெறும் மகிழ்ச்சி போல், மகிழ்ச்சியால் சிறந்தவள், அவ்வன்பை மறந்து நீ அகன்று விட்டால், ஆட்டத்தில், பெருந்தாயம் இடுவதற்கு மாறாக, ஈர் இரண்டு இருமுன்று எனச் சிறுதாயம் இட்டுத் தோற்பவன் போல், அழகிழந்து துயர் உற மாட்டாளா?

முடத்தாழை மரச் செறிவில் நீ புணர்ந்து அன்புகாட்ட, ஆட்டத்தில் சிறு தாயம் இடவேண்டிய இடத்தில் அவ்வாறே சிறு தாயம் இடப்பெற்றவள் போல் மனம் மகிழ்ந்தவள், கொடைக்குணம் குன்றாத நீ இப்போது பிரிந்துபோவதைக் கருதுவையாயின், சிறு தாயம் இடவேண்டிய இடத்தில் காய்களை முறையறியாது உருட்டிப் பெரும் தாயம் இட்டு, ஈடு கட்டிய பெரும்பொருளை இழந்தவன்போல் மிக்க துயரில் ஆழ்ந்துவிட மாட்டாளா?

மணம் வீசும் மலர்களைக் கொண்ட புன்னைமரத்தடியில் நீ புணர்ந்து அன்புகாட்ட, ஒரு தாயத்திற்குத் துணையாக மறு தாயமும் இட்டவன்போல் மனம் மகிழ்ந்தவள், இப்போது, பொருளின் சிறப்பைக் கூறிப் பிரியக் கருதினால், இருமுறை தாயம் இடவேண்டிய இடத்தில் ஒருமுறையே தாயம் இட்டவன்போல் துயர்உற மாட்டாளா?

இவளைக் கைவிட்டுப் போவதால், ஊரார் பழிப்பது கண்டும் நீ அஞ்சாய் என்றாலும், அந்நிலையைக் கைவிட்டு, இவளை மணந்துகொள்வதை எண்ணி, அதற்கான வழிவகை களை அறிந்து தேர் ஏறிச் செல்வாயாக! அவ்வாறு சென்று வரைந்துகொண்டால், இவள்பெறும் நலம், உழைப்பாளி ஓயாது உழைத்துப் பெறும் பொருளைக் காட்டிலும் சிறக்கும்!

திமில்-படகு. அலவன்-நண்டு. தவல்-கேடு. கழகம்-சூதாடு இடம். வட்டிப்ப-உருட்ட. கவறு-சூதாடுகாய். ஆயம்-தாயம். வித்தம்-சிறுதொகை. பொதி-ஈடுகாட்டிய பொருள். பாண்டியம்-முயற்சி.

20. தீயினால் சுடுதலோ இலர்!

கா தலித்த ஒருத்தியை மணந்துகொள்ளக் கருதாதே வந்து கொண்டிருந்தான் ஓர் இளைஞன். அதனால் அப்பெண் மிகவும் வருந்தினாள். வந்து வரைந்துகொள்ளும்படி, தோழி எவ்வளவோ எடுத்துக்கூறியும் அவன் கேட்டிலன். அப்பெண் தான் படும் துயரைத் தானே கூறினால், ஒருவேளை அவன் மணந்துகொள்ள மனம் இசைவன் என நம்பினாள் தோழி. ஒருநாள் அவன் வழக்கம்போல் வந்து அண்மையில் ஒளிந்துகொண்டிருக்கும்போது, தோழி அவள் துயர் குறித்து வினவ, அவள் தன் மனத்துயரை விளங்கக் கூறியது இது:

“அரிதே தோழி! நாம் நிறுப்பாம் என்றுணர்தல்;

பெரிதே காமம்! என் உயிர் தவச்சிறிதே!

பலவே யாமம்! பையுளும் உடைய

சிலவே நம்மோடு உசாவும் அன்றில்?

அழல் அவிர் வயங்கிழை ஒலிப்ப உலமந்து

5

எழில் எஞ்ச மயிலின் நடுங்கிச் சேக்கையின்

அழலாகின்று அவர் நக்கதன் பயனே.

மெல்லிய நெஞ்சு பையுள்கூரத், தம்

சொல்லினான் எய்தமை அல்லது, அவர் நம்மை

வல்லவன் தைஇய வாக்கமை கடுவிசை

10

வில்லினான் எய்தலோ இலர்மன்! ஆயிழை!

வில்லினும் கடிது அவர் சொல்லினுள் பிறந்த நோய்;

நகைமுதலாக நட்பினுள் எழுந்த

தகைமையின் நலிதல் அல்லது, அவர் நம்மை

வகைமையின் எழுந்த தொன்முரண் முதலாகப்

15

பகைமையின் நலிதலோ இலர்மன்; ஆயிழை!

பகைமையிற் கடிது அவர் தகைமையின் நலியும் நோய்;

நீயலேன் என்றென்னை அன்பினால் பிணித்துத்தம்

சாயலின் சுடுதல் அல்லது, அவர் நம்மைப்

பாயிருள் அறநீக்கும் நோய்தபு நெடும்சுடர்த்

20

தீயினால் சுடுதலோ இலர்மன்; ஆயிழை!

தீயினும் கடிதுஅவர் சாயலின் கனலும் நோய்.

ஆங்கு,

அன்னர் காதலராக, அவர் நமக்கு

இன்னுயிர் போத்தரும் மருத்துவராயின்

25

யாங்காவதுகொல் தோழி! எனையதூஉம்

தாங்குதல் வலித்தன்றாயின்

நீங்கரிது உற்றன்று அவர் உறீஇய நோயே.”

தோழி! நாணை, அழிந்துபோகவிடாது தடுத்து நிறுத்துவது நமக்கு அரிதாகிவிட்டது. நான் கொண்ட காமமோ பெரிது; ஆனால், என் உயிரோ மிகமிகச் சிறிது; வருந்தும் நள்ளிர வுகளோ பல; அவை துன்பத்தையும் துணையாகப் பெற்றுள்ளன; நம்மைத் துயிலவிடாது ஓயாது கூவும் அன்றில்கள்தாம் சிலவோ? பலவுள்ளன! காதலரோடு கூடிக் களித்ததன் பயன், பொன்னாலான சிலம்பு முதலாம் நம் அணிகளை இழந்து பீலியை இழந்த மயில்போலாகி, நடுங்கிப் படுக்கையில் வீழ்ந்து நம் உடல் நெருப்பாய்ச் சுட நேர்ந்துவிட்டது.

மெல்லிய நம் நெஞ்சு மிகமிக வருந்தும்படி, ‘பிரியேன்; பிரியின் உயிர் தரியேன்’ என்பன போன்ற தன் சொல்லால் வருத்துவதல்லது. தன் வில்லால் வருத்துவதில்லை. அவர் வில் தரும் துயரினும், அவர் சொல் தரும் துயரே கொடிதாம்.

நம் நகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அவர் நம்மோடு கொண்ட நட்பிடையே தோன்றிய தம் தகுதிப் பாட்டால் நம்மை வருத்துவதல்லது தன் பகைமையால் வருத்துவதில்லை. அவர் பகைதரும் வருத்தத்தினும், அவர் தகைமைதரும் வருத்தமே கொடிதாம்.

‘உன்னைப் பிரியேன்’ என்று கூறி அன்பால் நம்மை வயப்படுத்திக்கொண்டு, தன் மெல்லிய சாயலால் நம்மை வருத்துவதல்லது, தீயால் சுடுவது இல்லை. அவர் சாயலால் வந்த நம் காமநோய், தீயைக் காட்டிலும் கொடிதாம்.

தோழி! நம் காதலர் இவ்வாறு நம்மை வருத்துவதையே வழக்கமாகக் கொள்வாரானால், அவர் அன்று நமக்கு அளித்த இக் காமநோய் நம் உயிரைப் போக்கத் துணிந்துவிட்டது; அவர் நம் உயிரைப் போக்காமல் காக்கும் மருத்துவராய் வரும் நிலையைக் கருதுவாரானால், அந்நிலை என்று வாய்க்குமோ? அதுவரை நம் உயிர் வாழுமோ?

எஞ்சு-கெட்ட. சேக்கை-படுக்கை. பையுள்-துன்பம். கூர-மிக. தைஇய-பண்ணிய. தகைமை-தகுதிப்பாடு. நீயலேன்-பிரியேன். சாயல்-மென்மை. கனலும்-சுடும்.

21. உக்குவிடும் என் உயிர்!

அறிவு, அடக்கம் போன்ற நற்பண்புகளால் நிறைந்த ஓர் இளைஞன், ஒரு பெண்ணின்பால் காதல்கொண்டான். ஆனால், அவள் பெற்றோர் அவளை அவனுக்கு மணம்செய்து கொடுக்க மறுத்தனர். அதனால் அக்கால வழக்கப்படி, அவள் ஊர் மன்றத்தில் மடலேறினான்; அவன் உறுதிப்பாடு கண்ட ஊர்ப் பெரியோர்கள், அவளை அவனுக்கு மணம்செய்து கொடுத்தார்கள். அதை அவன் தன் நண்பர்க்குக் கூறியது இது:

“எழில்மருப்பு எழில் வேழம் இகுதரு கடாத்தால்
தொழில்மாறித் தலைவைத்த தோட்டிகை நிமிர்ந்தாங்கு,
அறிவும், நம் அறிவாய்ந்த அடக்கமும், நானொன்று
வறிதாகப் பிறர்என்னை நகுபவும் நகுபுடன்
மின் அவிர் நுடக்கமும் கனவும்போல் மெய்காட்டி 5

என் நெஞ்சம் என்னொடு நில்லாமை நனிவெளவித்
தன்நலம் கரந்தாளைத் தலைப்படுமாறு எவன்கொலோ?
மணிப்பலி சூட்டிய நூலொடு மற்றை
அணிப்பூளை ஆவிரை எருக்கொடு பிணித்து யாத்து
மல்லலூர் மறுகின்கண் இவள்பாடும்; இஃது ஒத்தன் 10

எல்லீரும் கேட்டமின் என்று.

படரும் பனை ஈன்ற மாவும், சுடர்இழை
நல்கியாள் நல்கியவை.

பொறை என்வரைத் தன்றிப் பூநுதல் ஈத்த
நிறையழி காமநோய் நீந்தி, அறையுற்ற 15

உப்பியல் பாவை உறையுற்றதுபோல
உக்குவிடும் என் உயிர்.

பூளை, பொலமலர் ஆவிரை, வேய்வென்ற
தோளாள் எமக்கு ஈத்தபூ.

உரிதென் வரைத்தன்றி ஒள்ளிழை தந்த 20

பரிசுழி பைதல்நோய் மூழ்கி எரிபரந்த
 நெய்யுள் மெழுகின் நிலையாது பைபயத்
 தேயும் அளித்து என் உயிர்.
 இளையாரும் ஏதிலவரும் உளைய, யான்
 உற்றது உசாவும் துணை.

25

என்றுயான் பாடக்கேட்டு
 அன்புறு கிளவியாள் அருளிவந்து அளித்தலின்,
 துன்பத்தில் துணையாய் மடல் இனி இவள்பெற
 இன்பத்துள் இடம்படல் என்றிரங்கினள்; அன்புற்று
 அடங்கரும் தோற்றத்து அருந்தவம் முயன்றோர் தம்

30

உடம்பு ஒழித்து உயல்உலகு இனிது பெற்றாங்கே.”

அழகிய கொம்புகளால் அழகுபெற்ற ஒரு யானை, மதங்
 கொண்டு விடுவதால், செய்யும் தொழிலையும் செய்யாமல்,
 செய்யும் தவறுகளை நீக்கி, செந்நெறியில் செலுத்தும்
 தோட்டியையும் மதியாது செல்வதுபோல், என் அறிவும்,
 அடக்கமும் நாணும் என்னைவிட்டு நீங்க, பார்த்தவர் என்னைப்
 பழித்து நகைக்கும்படி, மின்னல் ஒளியும், கனவுக் காட்சியும்
 போன்ற தன் வடிவைக் காட்டி, என் நெஞ்சம் என்னிடம்
 நில்லாதபடிக் கவர்ந்துகொண்டு, பிறகு தன் நலத்தைத் தாராது
 மறைத்துக்கொண்டவளை அடையும் வழி யாதோ என்று
 ஆராய்ந்து, இறுதியில் அவள் ஊர்ப் பொதுவிடத்தில் பனை
 மடலால் பண்ணி நிறுத்திய குதிரைக்கு, மணிபோன்ற மயிற்
 பீலியைச் சூட்டி, பூளை, ஆவிரை மலர்களை எடுக்க மலரோடு
 இணைத்துத் தொடுத்த மாலையைக் கட்டி இவன் ஒருவன்
 இவளைப் பாடும். அப்பாட்டை எல்லோரும் கேளுங்கள்.

சுடர் வீசும் அணிகள் அணிந்து என்னால் காதலிக்கப்
 பட்டவள் எனக்கு அளித்தவை, இக்காம நோயும், பனைமடலால்
 ஆன இக்குதிரையுமே ஆம்.

என் உயிர், என்னிடம் நிற்காது, இப்பூநுதலாள் அளித்த, நிறை
 எனும் நற்பண்பு அழிதற்குக் காரணமான காமநோய்க் கடலில்
 வீழ்ந்து, உப்புப் பாத்திரத்தில் விளைந்த உப்பாலான ஒரு பாலை,
 மழை பெய்யப் பெற்றதும் தானே கரைந்து உருவிழ்த்தல் போல்
 தானே அழிந்து விடும்.

மூங்கில் வனப்பை வென்ற தோளை உடையவள், எனக்கு அளித்தவை, இப்பூளைப் பூவும், பொன்னிற ஆவிரை மலருமே ஆம்.

என் உயிர், என்னால் தாங்கிக்கொள்ளாதபடி, ஒள் இழையாள் தந்த, என் பண்புகள் எல்லாம் பாழாகுவதற்குக் காரணமாய் காமநோயில் அழுந்தி, நெருப்பிடையே விழுந்த மெழுகு உருகி உருவிழத்தல்போல் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து போகும்.

காமநோயால் நான் வருந்த, என் வருத்தத்தை வினாவி நிற்கும் நல்ல துணைவர்கள் இவ்விளைஞர்களும், இவளோடு உறவில்லாத அயலாருமே யாவர்.

இவ்வாறு நான் பாட, அன்பு வடியும் மொழிவழங்கும் அவள் அது கேட்டு, அருளும் அன்பும் கொண்டு என்னை அளித்தலால், 'ஆசை அடங்கிய அறிவு வாய்க்கப் பெற்ற அரிய தவத்தைச் செய்து முடித்தவர்கள், தம் உடம்பை இங்கே ஒழித்து, வீட்டுலக இன்பத்தைப் பெறுவதுபோல், இவன் துன்பத்திற்குத் துணையாய் நின்ற இம்மடல், இவன் இன்பக்காலத்தில் இடம் பெறாது ஒழிக' என்று கூறி வந்து என்னை ஆட்கொண்டாள்.

இகுதரு-சொரியும். கைநிமிர்தல்-மறுத்தல். தலைப்படுதல்-கூடுதல். மல்லல்-வளம். மறுகு-பொதுவிடம். படர்-துன்பம். அறை-உப்பளம். உறை-மழைத்துளி. உக்கு-அழிந்து. பரிசு-பண்பு. உளைய-வருந்த.

22. அழல் மன்ற காமம்!

மனம் விரும்பும் மங்கையை மணம் செய்துதர, அவள் பெற்றோர் மறுக்க, அவள் ஊர் மன்றில் மடல் ஏறிய இளைஞன், அவ்வூர்ப் பெரியோர்களை நோக்கிக் கூறியது இது:

“சான்றவிர்! வாழியோ! சான்றவிர்! என்றும்
பிறர்நோயும் தம்நோய்போல் போற்றி அறன்அறிதல்
சான்றவர்க்கெல்லாம் கடன்ஆனால், இவ்விருந்த
சான்றீர்! உமக்கு, ஒன்று அறிவுறுப்பேன்; மான்ற
துளியிடை மின்னுப்போல் தோன்றி, ஒருத்தி

5

ஒளியோடு உருவு என்னைக்காட்டி, அளியள் என்
நெஞ்சாறு கொண்டாள்; அதற்கொண்டும் துஞ்சேன்;

அணிஅலங்கு ஆவிரைப் பூவோடு எருக்கின்
பிணையலம் கண்ணி மிலைந்து, மணிஆர்ப்ப
ஓங்குஇரும் பெண்ணை மடல்ஊர்ந்து என் எவ்வநோய் 10

தாங்குதல் தேற்றா இடும்பைக்கு உயிர்ப்பாக
வீங்குஇழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது
பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து.

யாமத்தும் எல்லையும் எவ்வத்திரை அலைப்ப
மாமேலேன் என்று மடல்புணையா நீந்துவேன் 15

தேமொழி மாதர் உறாஅது உறீஇய
காமக் கடலகப் பட்டு.

உய்யா அருநோய்க்கு உயலாகும் மையல்
உறீஇயாள் ஈத்த இம் மா.

காணுநர் எள்ளக் கலங்கித் தலைவந்து என் 20

ஆண் எழில் முற்றி உடைத்து உள்ளழித்தரும்,
மாணிழை மாதராள ஏளர் எனக் காமனது
ஆணையால் வந்த படை.

காமக் கடும்பகையில் தோன்றினேற்கு ஏமம்
எழில்நுதல் ஈத்த இம் மா. 25

அகைளி ஆனாது என்ஆருயர் எஞ்சும்
வகையினால் உள்ளம் சுடுதருமன்னோ!

முகைவர் இலங்கு எயிற்று இன்னகை மாதர்
தகையால் தலைக்கொண்ட நெஞ்சு

அழல்மன்ற காம அருநோய்; நிழல்மன்ற 30

நேரிழை ஈத்த இம் மா.

ஆங்கதை,

அறிந்தனிராயின், சான்றவிர்! தான்தவம்

ஓரீஇத், துறக்கத்தின் வழீஇ, ஆன்றோர்

உள்ளிடப்பட்ட அரசனைப் பெயர்த்து அவர் 35

உயர்நிலை உலகம் உறீஇயாங்கு என்

துயர் நிலை தீர்த்தல் நும்தலைக் கடனே.”

சான்றோர்களே! நீவிர் வாழ்வீராக! பிறர் துயரைத் தம்
துயர்போல் கருதி, அவ்வாறு கருதுவதால் உண்டாகும்

அறப்பயனை அறிந்து வாழ்தல் சான்றோர்களுக்கெல்லாம் கடமையானால், ஈங்குக் கூடியிருக்கும் உங்கள்பால் ஒன்று கூறுவேன். ஒரு பெண் மழையிடையே தோன்றி மறையும் மின்னல்போல் தோன்றி, தன் ஒளியோடு தன் உருவையும் எனக்குக் காட்டி, என்பால் அருள் உள்ளம் கொண்டு, என் நெஞ்சைத் தான் வரும் வழியாகக் கொண்டுவிட்டாள். அன்று முதல் நான் துயில்கொண்டறியேன். அழகிய ஆவிரை மலரோடு இணைத்துக் கட்டிய எருக்கம்பூக் கண்ணி அணிந்து, பனை மடலால் செய்த குதிரைமீது மணி ஒலிக்க அமர்ந்து, நின்று வருத்தும் காமநோயைத் தாங்கமாட்டாமையால் வந்த மன வருத்தத்திற்கு ஆறுதலாக, இம் மடல்மாவை மனத்தில் இருத்தி, அம்மங்கை செய்த கொடுமைகளில் ஒரு சிலவற்றைப் பாடுகிறேன். கேளுங்கள்:

தேன்போன்ற மொழியினையுடைய அம்மாதரான் நான் காமுறாமல் என்னைக் காமுறச் செய்த காமக் கடலில் அகப்பட்டு இரவு பகல் இருபொழுதிலும், வருத்தம் என்ற அலைகள் வந்து வருத்துவதால், 'மடல்மாமேல் உள்ளேன்; மடல்மாமேல் உள்ளேன்' என்று கூறியவாறே, அக்கடலை அம்மடலே புணையாக நீந்துவேன்.

என்னை மையல் உறப் பண்ணியவள் அளித்த இம் மடல்மா, நான் உயிர் பிழைத்து வாழமுடியாமலுக்குக் காரணமாய் காமநோய் தீர்க்கும் ஒரு வழியாகும்.

மாட்சிமை மிக்க மாதராளின் அழகு என்ற வடிவில் காமன் ஆணையால் வந்திருக்கும் படை, பார்த்தவர் பழிக்கும்படி நான் கலங்க என்னிடம் வந்து, என் ஆண்மை என்ற மதிலைச் சூழ்ந்து உடைத்துக்கொண்டு உள்ளத்தை அழிக்கத் தொடங்கும்.

காமம் என்ற கொடிய பகைவந்து வளைத்துக் கொண்டதால், இவ்வாறு வந்து நிற்கும் எனக்கு, அழகிய நுதலினள் ஆகிய இவள் அளித்த இம்மடல்மா, ஒரு வகையில் அரணாம்.

முல்லை அரும்பு போன்ற பற்களையுடைய அவள் அழகால் அவளுக்கு ஆட்பட்டுவிட்ட என் நெஞ்சில் நின்று எரியும் காமத்தீ, என் உயிர் மறைந்துபோகாது நின்று வருந்தும்படி என் உள்ளத்தைச் சுடும். அந்தோ! நான் என் செய்வேன்?

காமநோய் ஒரு நெருப்பு! நேரிழையாள் அளித்த இம்மடல்மா, அந்நெருப்பைத் தணிக்கும் நிழலாம்!

ஆன்றோர்களே! இதை நீங்கள் அறிவீராயின், தவம் செய்து உயர்நிலை உலகம் புகவேண்டிய ஓர் அரசன், அதைத் தவறவிட்டபோது, ஆன்றோர்கள், அவனுக்கு அறிவூட்டி, அத்தவத்தைச் செய்யப்பண்ணி உயர்நிலை உலகத்தில் கொண்டு விடுவதுபோல், என் துயர் தீர்த்தலும் உங்கள் தலையாய கடமையாம்.

மான்ற-மயங்கிய. ஆறு-வழி. பெண்ணை-பனை. தேற்றா-முடியாத. உயிர்ப்பு-ஓய்வு. எவ்வத் திரை-துன்ப அலை. உய்யா-உயிர்வாழ முடியாத. உயல்-பிழைக்கும்வழி. அழித்தரும்-அழிக்கும். ஏர்-அழகு. அகை-சுட்டு எரிக்கும். முகையேர்-அரும்பை ஒத்த. ஓர்இ-கைவிட்டு.

23. பாம்பும் அவைப்படில் உய்யும்!

தன் மனம் விரும்பிய மங்கையை மணந்து பெறமுடியாமை யால் வருந்திய ஓர் இளைஞன், மடலேறத் துணிந்து தன் துணியை வழியில் எதிர்ப்படுவார்க்கு உரைத்தது இது:

“கண்டவிர் எல்லாம் கதுமென வந்து ஆங்கே
பண்டறியாதீர் போல நோக்குவீர்; கொண்டது
மாவென்று உணர்மின்; மடல்அன்று; மற்றிவை
பூஅல்ல; பூளை, உழிஞையோடு யாத்த
புனவரை இட்ட வயங்கு தார்ப்பீலி 5

பிடியமை நூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி
அடர்பொன் அவிர் ஏய்க்கும் ஆவிரம் கண்ணி
நெடியோன் மகன்நயந்து தந்தாங்கனைய
வடிய வடிந்த வணப்பின் என் நெஞ்சம்
இடிய இடைக்கொள்ளும் சாயல் ஒருத்திக்கு 10

அடியுறை காட்டிய செல்வேன்; மடியன்மின்;
அன்னேன் ஒருவனேன் யான்.
என்னானும், பாடுஎனில் பாடவும் வல்லேன்! சிறிது ஆங்கே
ஆடுஎனில் ஆடலும் ஆற்றுகேன்; பாடுகோ?
என்னுள் இடும்பை தணிக்கும் மருந்தாக 15

நன்னுதல் ஈத்த இம் மா.

திங்கள் அரவுஉறின் தீர்க்கலார் ஆயினும்

தம் காதல் காட்டுவர் சான்றவர், இன்சாயல்
ஒண்தொடி நோய்நோக்கில் பட்ட என் நெஞ்சநோய்
கண்டும் கண்ணொடாது இவ்வூர். 20

தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி உயிர்செகுக்கும்
பாம்பும் அவைப்படி உய்யுமாம்; பூங்கண்
வணர்ந்தொலி ஐம்பாலாள் செய்த இக்காமம்
உணர்ந்தும் உணராது இவ்வூர்.
வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைநின்றார் 25

அஞ்சல் என்றாலும் உயிர்ப்பு உண்டாம்; அம்சீர்ச்
செறிந்தேர் முறுவலாள் செய்த இக்காமம்
அறிந்தும், அறியாது இவ்வூர்.
ஆங்க,
என்கண் இடும்பை அறீஇயினென்; நும்கண் 30

தெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கால், இன்ன
மருளுறு நோயொடு மம்மர் அகல,
இருள்உறு கூந்தலாள் என்னை
அருள்உறச் செயின் நுமக்கு அறனுமார் அதுவே.”

என்னைப் பார்ப்பவர் அனைவரும் விரைந்துவந்து புதியவன்
ஒருவனைப் பார்ப்பதுபோல், பார்க்கின்றீர்; நான் கொண்டது
குதிரை என்று உணருங்கள். இது மடல் அன்று. பொன்
தகடுபோன்ற ஆயிரம் பூவால் ஆன கண்ணியும், உழிஞை, பூளை,
மயிற்பீலி ஆக இம்மூன்றையும் தொடுத்துச் செய்த மாலையும்
எனக்குச் செல்வங்கள் அல்ல; மால் மகனாகிய காமன் என்னை
அழிக்க விரும்பித் தந்ததுபோன்ற, அழகையெல்லாம்
வடித்தெடுத்த, தன் வடிவால் என் நெஞ்சம் என்ற அரண்
இடியுண்டுபோகும்படி, இடைக்காலத்தில் வந்து என்
உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளும் சாயல் உடையவளுக்கு நான்
அடிமை என்பதை உலகத்தார்க்குக் காட்டச் செல்கின்றேன்.
அதற்காக நீங்கள் வருந்தாதீர்கள். நான் அவ்வியல்புடையேன்.

பாடு என்றால் பாடவும் வல்லேன்; ஆடு என்றால் சிறிது
ஆடவும் வல்லேன். என் உள்ளத்தின் காம நோயால் வந்த
கொடுமையைத் தணிக்கும் மருந்தாக இவள் அளித்த இம்மடல்
மாவைப் பாடவோ?

திங்கள் அரவால் தீண்டப்பெற்றால், அதைத் தீர்க்க மாட்டாராயினும், சான்றோர்கள், தங்கள் காதலையாவது காட்டுவர்; இனிய சாயலும், ஒள்ளிய தொடியும் உடையவளின், துன்பம் செய்யும் கண்வலையில் அகப்பட்ட என் உள்ளத்தின் நோயைக் கண்டும், இவ்வூரார் என்மீது அருள் கொண்டீவர்.

கடித்து உயிர் போக்கும் பாம்பும், ஆன்றோர் அவையில் அகப்பட்டால் உயிர் பிழைக்குமாம். ஆனால், மலர் விழியும், நீண்டு வளர்ந்த மயிரும் உடையாள் செய்த இக்காம நோயைக் கண்டும், இவ்வூரார் காணாதவர்போல் செல்வர்.

வெள்ளத்தின் சுழியில் அகப்பட்டுக் கொண்ட ஒருவனுக்குக், கரையில் நிற்பவர், 'அஞ்சாதே! அஞ்சாதே!' என்று கூறினும் உய்யும் வழி உண்டாகும். ஆனால், இவள் செய்த இக் காமநோயை அறிந்திருந்தும், அறியாதவர்போல் ஆகிவிடுவர் இவ்வூரார்.

என் துன்பத்தை உங்களுக்குத் தெரிவித்துவிட்டேன். இனி அதுபோக்கும் வழிவகைகளை நீங்கள் ஆராய்ந்து பார்த்தால், இதுபோன்ற நோயால் வந்த என் மனமயக்கம் நீங்கும்படி, சுருண்ட கூந்தலையுடைய இவள் என்னை, அருள் செய்து ஆட்கொள்ளும்படிச் செய்வீராயின், அது உங்களுக்குப் பேரறமாம்.

கதுமென-விரைந்து. புனவரை-சோலையில். நெடியோன் மகன்-காமன். வடிய வடிந்த-சிறப்பெல்லாம் தோன்றிய. இடிய-அழிய. கண்ணோடாது-அருள்காட்டாது. செகுக்கும்-அழிக்கும். மம்மர்-மயக்கம்.

24. கொடுத்தார் தமர்!

மனம் விரும்பிய மங்கையை மணப்பதற்கு மடல் ஏறுதல் ஒன்றே வழியாம் என உணர்ந்து துணிந்து மடலேறினான் ஓர் இளைஞன். அவன் மனவுறுதி கண்ட பெற்றோர், மகளை அவனுக்கே மணம் செய்துகொடுத்தனர். இதைப் பார்த்தவர்கள் சிலர் பாராட்டிக் கூறியது இது:

“அரிதினில் தோன்றிய யாக்கை புரிபுதாம்
வேட்டவை செய்தாங்குக் காட்டி, மற்று ஆங்கே
அறம் பொருள் இன்பம் என்று அம்முன்றின் ஒன்றன்

திறம்சேரார் செய்யும் தொழில்கள் அறைந்தன்று;
அணிநிலைப் பெண்ணை மடல்ஊர்ந்து ஒருத்தி 5

அணிநலம் பாடி வரற்கு
ஓர் ஒருகால் உள்வழியளாகி நிறைமதி
நீருள் நிழல்போல் கொளற்கு அரியள், போருள்
அடன்மாமேல் ஆற்றுவேன் என்னை மடன் மாமேல்
மன்றம் படர்வித்தவள்; வாழி சான்றீர்! 10

பொய்தீர் உலகம் எடுத்தகொடி மிசை
மையறு மண்டிலம் வேட்டனள், வையம்
புரவூக்கும் உள்ளத்தேன் என்னை இரவூக்கும்
இன்னா இடும்பை செய்தாள்; அம்ம சான்றீர்!
கரந்து ஆங்கே இன்னானோய் செய்யும் மற்று இஃதோ 15

பரந்த சுணங்கின் பணைத்தோளாள் பண்பு?
இடிஉமிழ் வானத்து இரவு இருள் போமும்
கொடிமின்னுக் கொள்வேன் என்றன்னள், வடிநாவின்
வல்லார்முன் சொல்வல்லேன் என்னைப், பிறர் முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டியவள்; வாழி சான்றீர்! 20

என்றாங்கே,
வருந்த மாஊர்ந்து மறுகின்கண் பாடத்,
திருந்திழைக்கு ஒத்த கிளவிகேட்டு ஆங்கே
பொருந்தாதார் போர்வல் வழதிக்கு அரும்திறை
போலக் கொடுத்தார் தமர்.” 25

பெறுதற்கரிய மக்கட் பிறவியின் நோக்கத்துக்கு வேறுபட்டு,
மனம் விரும்பியதையெல்லாம் செய்து, தாம் செய்ததையே
செய்யும்படி மற்றவர்க்கும் காட்டி வாழ்ந்தமையால், போன
பிறவியில் அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றில் அறத்தின்
பக்கத்திலும் சேராதவர்கள், இப்பிறவியில் செய்யும்
தொழில்களுள், மடல் ஊர்ந்து ஒருத்தியின் நலத்தைப்
பாடிவருவதும் ஒன்று என அறநூல்கள் கூறியுள்ளன.

சான்றோர்களே! போர்க்களத்தில், ஆற்றல் மிக்க குதிரைமீது
அமர்ந்து அரும்போர் புரியவல்ல என்னை, மடல்மாமேல்
அமர்ந்து இம் மன்றத்தில் வந்து நிற்கச் செய்தவள், ஒரு சமயம்
என் உள்ளத்தின் உள்ளே இருப்பவளாகிப் பின்னொரு சமயம்,

நீருள் தோன்றும் நிறைமதி நிழல் போல் பற்றுதற்கு அரியளாகி விடுகிறாள்.

சான்றோர்களே! கேளுங்கள்: உலகம் எல்லாம் வரினும் உணவிட்டுக் காக்கும் உயர்ந்த உள்ளம் உடைய என்னை, இரந்து நிற்கும், கொடியவருத்தம் உடையவனாகச் செய்து விட்டவள், உயர்ந்தோரால் புகழப்படும், கீழ்த்திசையில் தோன்றும் ஞாயிற்று மண்டலத்தை அடைய விரும்புவார்க்கு அது கிடைக்க அரிதாதல் போல்' எனக்கு அரியளாகி விட்டாள்.

பரந்த சணங்கையும் பணை போன்ற தோளையும் உடைய இவள் கண்ணிலிருந்து மறைந்தவுடனே, கொடிய நோயைக் கொடுக்கிறாள்; அவள் இயல்பே இதுதானோ?

சான்றோர்களே! கற்று வல்ல பெரியோர்கள் முன் அவர் மதிக்கும் வகையில் சொல்லாடவல்ல என்னைப் பிறர் முன் ஏதும் கூறமாட்டாத ஊமை யாக்கிவிட்ட இவள் இடியை உமிழும் வானத்தில், இராக்காலத்து இருளைப் பிளந்து வெளிப்படும் கொடி மின்னலைக் கொள்வேன் என்பதுபோல் கைப்பற்ற அரியளாகி விட்டாள்.

- இவ்வாறெல்லாம் கூறி, அவனார் மன்றத்தில் பார்த்தவர் வருந்தும்படி மடல்மேல் இருந்து பாட, பாண்டியனுக்கு அவன் பகைவர் தாமே வந்து திறைப் பொருள் கொடுப்பது போல், அவள் பெற்றோர், அவளைத் தாமே கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள்.

புரிபு-வேறுபட்டு. உள்வழியள்-உள்ளே இருப்பவள். அடன்மா-போர்க் குதிரை. எடுத்த-புகழ்ந்த. கொடிமிசை-பெரும்புகழ். புரலுக்கும்-கொடுத்துக் காப்பாற்றும்.

25. தெளிந்து நலம் பெற்றாள்!

திருமணத்தை இடைவைத்து வெளிநாடு சென்றிருந்தான் காதலன்; அச்சிறு பிரிவையும் தாங்கமாட்டாது தளர்ந்த காதலி, நாணம், அச்சம், மடம் என்ற பெண்டிர்க்குரிய பண்புகளை இழந்து, பலரும் காணப் புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள். அந்நிலையில் அவன் வந்து சேரவே, அவள் பண்டே போல் பெருவனப்புற்றாள். அவள் நிலையை உடனிருந்து கண்டவர், காணாதவர்க்குக் கூறிப் புகழ்ந்தது இது:

“புரிவுண்ட புணர்ச்சியுள் புல்லாரா மாத்திரை
 அருகுவித்து ஒருவரை அகற்றலின், தெரிவார்கண்
 செயநின்ற பண்ணினுள் செவிசுவை கொள்ளாது
 நயம் நின்ற பொருள்கெடப், புரிஅறு நரம்பினும்,
 பயன்இன்று மன்று அம்ம! காமம் இவள் மன்னும் 5

ஒள்நுதல் ஆயத்தார் ஓராங்குத் திளைப்பினும்,
 முள்நுனை தோன்றாமை முறுவல் கொண்டு அடக்கித், தன்
 கண்ணினும் முகத்தினும் நகுபவள்; பெண் இன்றி
 யாவரும் தண்குரல் கேட்ப நிரைவெண்பல்
 மீஉயிர் தோன்ற நகாஅ நக்கு, ஆங்கே 10

பூஉயிர்த்தன்ன புகழ்சால் எழில் உண்கண்
 ஆயிதழ் மல்க அழும்.
 ஒஓ! அழிதகப் பாராதே, அல்லல் குறுகினம்
 காண்பாம் கனங்குழை பண்பு.
 என்று, எல்லீரும் என்செய்தீர்? என்னை நகுதிரோ? 15

நல்ல நகாஅலிர் மற்கொலோ? யான் உற்ற
 அல்லல், உறீஇயான் மாயமலர் மார்பு
 புல்லிப் புணரப் பெறின்.
 எல்லா! நீ உற்றது எவனோமற்று என்றீரேல், எற்சிதை
 செய்தான் இவன்என, உற்றது இதுஎன 20

எய்த உரைக்கும் உரன் அகத்து உண்டாயின்,
 பைதலவாகிப் பசக்குவமன்னோ, என்
 நெய்தல் மலர் அன்ன கண்?
 கோடுவாய் கூடாப்பிறையைப், பிறிதொன்று
 நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுள், கண்டாங்கே 25

ஆடையான் மூஉய் அகப்படுப்பேன்; சூடிய
 காணான் திரிதரும் கொல்லோ, மணிமிடற்று
 மாண்மலர்க் கொன்றையவன்?
 தெள்ளியேம் என்றுரைத்துத் தேராது ஒருநிலையே
 வள்ளியை ஆகுஎன நெஞ்சை வலிஉறீஇ, 30

உள்ளி வருகுவர் கொல்லோ? உளைந்துயான்
 உள்ளி இருக்குவேன் மன்கொலோ? நள்ளிருள்

மாந்தர் கடிகொண்ட கங்குல் கனவினால்
தோன்றினனாகத், தொடுத்தேன்மன்; யான்தன்னைப்
பையெனக் காண்குவிழிப்ப, யான்பற்றிய 35

கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து.
கதிர்பகா ஞாயிறே! கல்சேர்தி யாயின்,
அவரை நினைத்து, நிறுத்து என்கை நீட்டித்
தருகுவையாயின், தவிரும், என் நெஞ்சத்து
உயிர்திரியா மாட்டிய தீ. 40

மையில் சுடரே! மலைசேர்தி நீயாயின்
பெளவ நீர்த்தோன்றிப் பகல்செய்யும் மாத்திரை,
கைவிளக்காகக் கதிர்சில தாராய்; என்
தொய்யில் சிதைத்தானைத் தேர்கு.
சிதைத்தானைச் செய்வது எவன்கொலோ, எம்மை 45

நயந்து நலம் சிதைத்தான்?
மன்றப்பனைமேல் மலைமாந்தளிரே! நீ
தொன்று இவ்வுலகத்துக் கேட்டும் அறிதியோ?
மென்தோள் நெகிழ்த்தான் தகையல்லால் யான் காணேன்
நன்று தீதென்று பிற. 50

நோய் எரியாகச் சுடினும், சுழற்றி என்
ஆயிதழ் உள்ளே கரப்பன்; கரந்து ஆங்கே
நோயுறு வெந்நீர் தெளிப்பின் தலைக்கொண்டு
வேவது அளித்து இவ்வுலகு
மெலியப் பொறுத்தேன்; களைந்தீமின்; சான்றீர்! 55

நலிதரும் காமமும் கௌவையும் என்றுஇவ்
வலிதின் உயிர்காவாத் தூங்கியாங்கு, என்னை
நலியும் விழும் இரண்டு.
எனப்பாடி,
இனைந்து நொந்து அமுதனள்; நினைந்து நீடு உயிர்த்தனள்;
60

எல்லையும் இரவும் கழிந்தன என்று எண்ணி, எல்இரா
நல்கிய கேள்வன் இவன்மன்ற; மெல்ல
மணியுள் பரந்த நீர்போலத் துணிவாம்;

கலம் சிதை இல்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்
கலங்கிய நீர்போல் தெளிந்து நலம்பெற்றாள்

65

நல்எழில் மார்பனைச் சார்ந்து.”

மனம் விரும்பிய கூட்டத்தில், அக் கூட்டத்தால் உண்டாகும் இன்பம் நிறையாத போதே, ஒருவர் அக்கூட்டத்திற்கு அரியராகும்படி அவரைப் பிரித்து விடுவதால், ஆராயுமிடத்தில், இசை எழுப்பிய யாழினுள், அவ்விசை இன்பத்தை ஆர நுகர்வதற்கு முன்பே, அவ்விசைப் பயன் கெட்டுப் போகும்படி அறுந்துபோகும் நரம்பைக் காட்டிலும், காமம், பயன்றதாகும். இவள், உடன் ஆடும் தோழியர் ஒன்று கூடிச் சிரிக்கும் காலத்திலும், முள்நுனை போன்ற பற்கள் வெளியே தோன்றாதபடிச் சிரிப்பதை அடக்கிக்கொண்டு, கண்ணோக்காலும், முகக்குறிப்பாலும் மட்டுமே சிரிக்கும் இயல்புடையாள். அத்தகையாள், இப்போது பெண்தன்மை இழந்து, தன் குரலை எல்லோரும் கேட்கும்படி, வரிசையாகவுள்ள தன் பற்கள் தெரியுமாறு உரக்கச் சிரிப்பாள். சிரித்த சிறிது நாழிகைச் கெல்லாம், மலர்ந்த மலர்போன்ற மைதீட்டிய கண்கள் கலங்கும்படி அழுவாள்!

அந்தோ! இக் கனங்குழையாளின் துயர்நிலை நம்மைத் துன்புறுத்தும் என்று பாராமல், இவள் செயல்களை நின்று காண்போமாக!

- என்று கருதி வந்து நீங்கள் எல்லோரும் என்ன காரியம் செய்கிறீர்கள்? வந்து என்னை இகழ்கின்றீர்களோ? நான் படும் இவ் அல்லலை எனக்கு அளித்தவனுடைய மார்பைத் தழுவி இன்புறும் வாய்ப்பினை நான் பெற்றால், பின்னர் நீங்கள் இகழமாட்டீர்கள்.

‘ஏடி! நீ படும் துயர் யாது?’ என்று கேட்பீரானால், எனக்கு இத்துயர் அளித்தவன் இன்னான் என்றும் அவன் அளித்த துயர் இத்தகையது என்றும் உரைக்கும் தெளிவு எனக்கு இருக்குமானால், நெய்தல் மலர்போன்ற என் கண்கள் இவ்வாறு துன்பம் உற்று ஒளி இழந்து போகுமோ?

மணல் வீட்டில், காதல் இன்பம் கைகூடுமோ என்பதை அறிய இழைத்த கூடலில், இருகோடும் ஒன்று கூடாத பிரைத்திங்கள் உருவைக் கண்டேன்; உடனே, அதை என் ஆடையால் மூடிக்கைப்பற்றக் கருதிய நான், மணிமிடறும், கொன்றைமலரும் உடைய சிவன், முடியில் சூடிக் கொள்ளக் காணாமல்

அலைவனோ? என்று எண்ணி ஆக்க அழிவுகளை ஆராய்ந்து பாராமல், நாங்கள் தெளிந்த அறிவுடையோம் என்று அறிவித்து, அதை நிலைநாட்டும் வகையில் அப் பிறைத்திங்களை அவனுக்கு அளித்து, நீயும் ஒரு வள்ளலாகி விடு என்று உள்ளத்திற்கு உறுதி அளித்துவிட்டு, 'காதலர் நம்மை நினைந்து வருவாரோ? அவரை இகழ்ந்து, வருந்தியிருப்பேனோ?' என்று எண்ணியவாறே இருக்க, இரவின் இடையாமத்தில், கனவில் அவன் வந்து தோன்றினான்; உடனே அவனை வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டேன்; பிறகு அவனைப் பார்க்குமாறு கண்விழித்து நோக்க, பிடித்திருந்த என் கைகளுக்கு உள்ளாகவே கரந்து மறைந்துவிட்டான்.

'ஏ, ஞாயிறே! மலையிடையே சென்று மறைந்துவிடு வாயாயின் என் காதலர் நினைவாய் இருந்து தேடிப் பிடித்து என் கையில் கொண்டுவந்து கொடுத்தால், என் உள்ளத்தில் என் உயிரே திரியாக மூட்டிய காமத் தீ தணியும்.

குற்றமற்ற ஞாயிறே! மலையிடையே சென்று மறைந்து விடுவாயாயின், மீண்டும் கடலிடையே தோன்றும் வரை, உன் கதிர்களில் ஒரு சிலவற்றைத் தருக! அக்கதிர்களைக் கைவிளக்காகக் கொண்டு, என் தொய்யில் அழகைக் கெடுத்தவனைத் தேடிப் பிடித்துக் கொள்வேன்.

என்னை முன்பு விரும்பி, பின்னர் வெறுத்துக் கெடுத்தவனை, ஏற்றுக்கொள்வதல்லது, வேறு என்ன செய்வது?

மன்றத்தில் நிற்கும் பனைமரத்தின் உச்சியில் மாந்தளிர் நிறம் போல் தோன்றும் மாலை வெயிலே! என் தோள்களைத் தளர்ப்பண்ணியவன் தகுதிப் பாட்டைப் பாராட்டுவதல்லது அவனிடம் உள்ள நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து அறியேன். இதற்கு மாறான நிகழ்ச்சி உலகில் நிகழ்வதாக நீ கேட்டும் அறிதியோ?

காம நோய் நெருப்பாக நின்று என்னைச் சுட்டாலும் அதை அடக்கிக் கொள்வேன்; அதைப் போலவே என் கண்கள் சொரியும் காமத்தீயால் கொதிக்கும் நீரையும் அக்கண்களுக்குள்ளாகவே அடக்குவேன்; அவ்வாறு அடக்காது வெளிப்படுத்தித் தெளிந்தால், அதன் வெம்மையால் இவ்வுலகமே வெந்துவிடும். அந்தோ! இவ்வுலகம் அளித்தற்குரியது!

சான்றோர்களே! வருத்தும் காமம், காமம் கண்டு எழுந்த அலர் ஆகிய இவை இரண்டும், என் உயிரைக் காவுத் தண்டாகக்கொண்டு என்னை வருத்தும்; அதை என் மனவலியால்

இதுவரையும் பொறுத்துக்கொண்டேன்; இனி, பொறுக்க மாட்டேன்; களைந்து காப்பாற்றுவீராக!

- என்று பாடி, இரவும் பகலும் பயனின்றிக் கழிந்து விட்டனவே என வருந்தி அழுதாள்; நெடிது நினைந்து பெருமூச்சு விட்டாள். அந் நிலையில் இவள் கணவன் ஒருநாள் இரவு வந்து சேர, அவன் மார்பைத் தழுவி, கலங்கிய நீர் தேற்றாவின்கொட்டை இடப்பெற்றதும் கலங்கல் ஒளிந்து தெளிதல் போல், துயர்தீர்ந்து இன்புற்றாள்.

புல்-சூடிப்பெறும் இன்பம். ஆரா-நிறையாத. மீயுயர்-மேலே. உயிர்த்தன்ன-மலர்ந்தாற் போன்ற: அழிக்க-வருந்த. உறீஇயான்-கொடுத்தவன். உரன்-அறிவு. பைதல்-துன்பம். நாடுவேன்- தேடும் நாள். மூஉய்-மூடி. வள்ளியை-வள்ளல் தன்மை உடையை. உளைந்து-வருந்தி. தகை-அழகு. சுழற்றி-மறைத்து. கரப்பான்-மறைப்பேன். நலிதரும்-வருத்தும். காவா- காவடித்தண்டு. எல்-ஒளி. இல்லத்துக் காழ்-தேற்றாங்கொட்டை.

26. என் உயிர் காவாது என்கொலோ?

காதலன் விரைந்துவந்து வரைந்து கொள்ளாது வெளிநாடு சென்று விட்டமையால், பெண்மைப் பண்புகளையும் இழந்து, ஊரெல்லாம் திரிந்து ஓயாது புலம்பிய ஒரு பெண், காதலன் வரக்கண்டதும், பண்டுபோல் ஆகி விட்டதை ஊரார் பாராட்டியது இது:

“அகலாங்கண் இருள்நீங்கி அணிநிலாத் திகழ்ந்தபின்,
பகலாங்கண் பைஎன்ற மதியம்போல் நகல்இன்று
நன்னுதல் நீத்த திலகத்தள்; மின்னி
மணிபொரு பசும்பொன்கொல்? மாஈன்ற தளிரின்மேல்
கணிகாரம் கொட்கும்கொல்? என்றாங்கு அணிசெல, 5

மேனி மறைத்த பசலையள்; ஆனாது
நெஞ்சம் வெறியா நினையா, நிலன் நோக்கா,
அஞ்சா, அழாஅ, அரற்றா, இஃது ஒத்தி
என் செய்தாள்கொல்? என்பீர்! கேட்டமின்; பொன்செய்தேன்,
மறையில், தன்யாழ்கேட்ட மாணை அருளாது 10

அறைகொன்று மற்றுஅதன் ஆருயிர் எஞ்சப்
பறை அறைந்தாங்கு ஒருவன் நீத்தான். அவனை
அறைநவ நாட்டில் நீர்கொண்டுதரின், யானும்
நிறை உடையேன் ஆகுவேன் மன்ற, மறையின் என்
மென்தோள் நெகிழ்த்தானை மேஎய் அவனாங்கண் 15

சென்று சேட்பட்டது என் நெஞ்சு.
'ஒன்றி முயங்கும்' என்று என்பின் வருதிர்; மற்றாங்கே
'உயங்கினாள்' என்று ஆங்கு உசாதீர்; மற்று அந்தோ!
'மயங்கினாள்' என்று மருடர்; கலங்கன்மின்
இன்னுயிர் அன்னார்க்கு எனைத்தொன்றும் தீதின்மை 20

என்உயிர் காட்டாதோ மற்று?
பழிதபு ஞாயிறே! பாடு அறியாதார்கண்
கழியக் கதழ்வை எனக்கேட்டு, நின்னை
வழிபட்டு இரக்குவேன் வந்தேன், என் நெஞ்சம்
அழியத் துறந்தானைச் சீறுங்கால், என்னை 25

ஒழிய விடாதீமோ என்று.
அழிதக மாஅந்தளிர்கொண்ட போழ்தினான் இவ்வூரார்
தாஅம் தளிர்குடித் தந்நலம் பாடுப;
ஆஅம் தளிர்க்கும் இடைச்சென்றார் மீள்தரின்
யாஅம் தளிர்க்குவேம் மன். 30

நெய்தல் நெறிக்கவும் வல்லன்; நெடுமென் தோள்
பெய்கரும்பு ஈர்க்கவும் வல்லன்; இளமுலைமேல்
தொய்யில் எழுதவும் வல்லன்; தன் கையில்
சிலைவல்லான் போலும் செறிவினான், நல்ல
பல வல்லன், தோள் ஆள்பவன் 35

நினையும் என் உள்ளம்போல் நெடுங்கழி மலர்கூம்ப,
இனையும் என் நெஞ்சம்போல் இனம் காப்பார்குழல் தோன்றச்
சாயஎன் கிளவிபோல் செவ்வழியாழ் இசைநிற்பப்,
போயஎன் ஒளியேபோல் ஒருநிலையே பகல்மாயக்,
காலன்போல் வந்த கலக்கத்தோடு என்தலை 40

மாலையும் வந்தன்று இனி.
இருளொடு யான் ஈங்குஉழப்ப, என் இன்றிப் பட்டாய்;
அருள் இலை, வாழி! சுடர்!

ஈண்டுநீர் ஞாலத்துள் எம்கேள்வர் இல்லாயின்
மாண்ட மனம்பெற்றார் மாசில் துறக்கத்து 45

வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்துதல் வாய்எனின்,
யாண்டும் உடையேன் இசை.
ஊர் அலர்தூற்றும் இவ்வுய்யா விழுமத்துப்
பீர் அலர்போலப் பெரிய பசந்தன
நீர் அலர்நீலம் என, அவர்க்கு அஞ்ஞான்று 50

பேரஞர் செய்த என்கண்,
தன் உயிர்போலத் தழீஇ, உலகத்து
மன்னுயிர் காக்கும் இம்மன்னனும் என்கொலோ,
இன் உயிரன்னானைக் காட்டி எனைத்தொன்றும்
என் உயிர் காவாத்து? 55

எனவாங்கு,
மன்னிய நோயொடு மருள்கொண்ட மனத்தவள்
பன்மலை இறந்தவன் பணிந்துவந்து அடிசேரத்
தென்னவன் தெளித்த தேஎம் போல
இன்நகை எய்தினள் இழந்த தன்நலனே.” 60

காதலன் கூடியிருந்த காலத்தில், இரவில் இருள் நீக்கி
ஒளிவிடும் முழுமதிபோல் அழகுபெற்று, அவன் அகன்றதும்,
பகற்காலத்தில் ஒளிகெட்ட மதிபோல ஒளி இழந்த நெற்றியில்
இருந்து அழிந்து போன திலகத்தை உடையளாய், நீல மணியின்
நிறங்கலந்த பசும்பொன்னோ, மலர்த்தாது படிந்த மாந்தளிரோ
எனப் பாராட்டிய தன் அழகுகெட, மேனியை மறைத்த
பசலையை உடையளாய், அமைதி இழந்து, மனம் மருண்டு,
எதையெதையோ நினைந்து, தலை தாழ்த்தி, அஞ்சி, அழுது,
வாய்திறந்து அரற்றி, இவள் ஒருத்தி என்ன துயர் உற்றாளோ?”
என்று கேட்போர்களே! கூறுகிறேன், கேளுங்கள்.

வஞ்ச எண்ணங்கொண்டு நான் வாசித்த யாழ் ஓசை கேட்ட
அகணப் பறவைபால் அருள் காட்டாமல், அதன் உயிர்
போகும்படி பறையறைந்து ஒலி எழுப்பினாற்போல், ஒருவன்
முன்னே இன்பம் அளித்துப் பின்னர் அவ்வின்பத்தோடு என்
உயிரும் போகும்படி என்னைக் கைவிட்டான்; அவனை
நவகண்டம் என்ற நாடுகளிலும் சென்று தேடிக்கொண்டுவந்து
தந்தால், நானும் பிற மகளிரைப் போல் பெண்மைக் குணங்களில்

நிறைந்திருப்பேன்; களவொழுக்கத்தில் என் தோளைத் தளரச் செய்தவன்பால் சென்று, என் நெஞ்சு எனக்குத் தொலைவுடையதாகி விட்டது.

‘என்றேனும் ஒருநாள் இவள் அவனைக் கூடுதலும் கூடும்’ என்று கூறி என் பின் வருகின்றீர்கள்; வருகின்ற நீங்கள், ‘இவள் வருந்துகிறாள், இவள் வருந்த, போன அவனுக்கு ஆங்கு யாதேனும் கேடு நிகழ்ந்திருக்குமோ?’ என்று கேட்காதீர்கள்! ‘அந்தோ! இவள் செயலிழந்தாள்’ என்று கூறி நீங்கள் மருளாதீர்கள்! உண்மையை உணராமல் கலங்காதீர்கள்! என் உயிர்போன்ற அவனுக்குச் சிறிதும் கேடு இல்லை என்பதை இறவாது கிடக்கும் என் உயிர் இங்குக் காட்டவில்லையோ?

பழி நீங்கிய ஞாயிறே! உலகியலை அறியாதவர்களை மிகவும் சினப்பாய் என்று கேட்டு, உன்னை வணங்கி வழி பாடாற்றி ஒன்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்; என் நெஞ்சு அழியும்படி என்னைக் கைவிட்டவனைக் காய்ந்து அழிக்குங் கால் என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே!

காதலனைப் பிரிந்திருப்பவர்க்கு வருத்தம் மிகும்படி மாந்தளிர் நிறம்போன்ற வெயில் காயும் இம் மாலைக் காலத்தில், இவ்வூர் மகளிர் தழையாடை அணிந்து தம் அழகைப் பாராட்டி மகிழ்வர். ஆச்சா மரங்கள் வளர்ந்திருக்கும் காட்டு வழியில் சென்றிருக்கும் காதலர் மீண்டு வந்து சேர்ந்தால், அம்களிரைப்போல், நானும் மகிழ்வேன். ஆனால், அவர் வாராமையால் அது இயலாதாயிற்று.

என் தோளுக்கு உரியோனாகிய அவன், புறவிதழ் நீக்கிப் புனைந்த நெய்தல் மாலையை எனக்குச் சூட்டவும் வல்லன்; என் தோள்மேல் கரும்பின் உருவத்தை எழுதவும் வல்லன்; என் கொங்கைமேல், தொய்யில் எழுதவும் வல்லன்; காம வேட்கை அடங்கியிருக்கும் காலத்தில் கையில் வில்லேந்திய காமனைப் போல்வான். இவை அல்லாமல், நல்ல பல தொழில்களிலும் வன்மையுடையான்.

பிற எதையும் நினையாமல் அவன் ஒருவனையே நினைக்கும் உள்ளம் குவிவதுபோல், கழியில் மலர்ந்த மலர்கள் வாடிக் குவியவும், இரங்கும் என் நெஞ்சைப்போல், ஆனிரை காக்கும் ஆயர் ஊதுகுழல் இரங்கற்பண்ணை எழுப்ப, தளர்ந்த என் சொற்கள்போல், செவ்வழிப் பண்ணின் இசை எங்கும் இசைக்க, என் மேனியை விட்டுப் போன ஒளியைப்போல, பகற்காலத்தின் ஒளி ஒருங்கே மறைந்து போக, காலக் கடவுள்போல் கடுஞ்சினம்

கொண்டுவந்த மனக்கலக்கத்தோடு மாலைப்பொழுதும்
வந்துவிட்டது!

காயும் சுடரே! இருளில் கிடந்து நான் வருந்தும்படி, நான்
என்பதொரு பண்பு என்பால் இல்லாமல் போகும்படி நீ
மறைந்துவிட்டாய்; உன்னிடம் அருள் இல்லை; ஆயினும், நீ
வாழ்க!

உலகில், கணவரை இழந்த மகளிர் அக்கணவர்மேல் சென்ற
வேட்கை மிகுதியால் இறந்து மாண்பற்ற மனத்தைப்
பெறுவாராயின், வீட்டுலக வாழ்வை அடைந்து, வேண்டிய
இன்பங்களை வேண்டியவாறே பெற்று மகிழ்வர் என்பது
உண்மையானால், அவர் பிரிவுத்துயர் பொறுக்காது
எந்நாழிகையிலும் உயிரிழக்கத் துணிந்து நிற்கும் நானும் புகழைப்
பெற்றவளாவேன்.

நீரில் மலரும் நீல மலரோ என்று நினைந்து அவர் வருந்தும்படி
அவரை அன்று துன்புறுத்திய என் கண்கள் அக்கொடுமையால்,
இன்று, பீர்க்கம் பூப்போல் பசந்து ஒளி இழந்துவிட்டன;
அப்பழியை ஊராரும் பலர் அறியத் தூற்றுவர்.

தன் உயிர்போல் மன் உயிரையும் மதித்து நாடாளும்
இந்நாட்டு மன்னனும், என் உயிர் அனைய காதலனைக்
கொண்டுவந்து காட்டி என் உயிரைக் காவாத்து ஏனோ?

- என்று கூறிப் புலம்பி நிலைபெற்ற நோயோடு மருண்ட
மனத்தையுடைய அவள், மலைநாடு கடந்து சென்ற காதலன்
மீண்டு வந்து அடிபணியக் கண்டு, பாண்டியனோடு
நட்புக்கொண்டவர் நாடுபோல், இழந்த தன் நலங்களைப் பெற்று
மனம் மகிழ்ந்தாள்.

பைஎன்ற-ஒளிஇழந்த. நகல்-ஒளி. கணிகாரம்-கோங்கமரம்.
கொட்கும்-கொட்டும். மறை-வஞ்சனை. எஞ்ச-அழிய.
நவ-ஒன்பது. உயங்கினாள்-வருந்தினாள். தபு-கெடுக்கும். பாடு-
உலகியல். கதழ்வை-சினம் கொள்ளுவாய். ஆஅம்-ஆச்சாமரம்.
ஈர்க்கவும்-எழுதவும். இனையும்-வருந்தும். பட்டாய்-மறைந் தால்.
வாய்-உண்மை. உய்யா-பிழைப்பு இல்லாத. அஞர்- துன்பம்.
இறந்தவன்-நடந்து சென்றவன்.

27. நீருள் புகினும் சுடும்!

காதலன் பொருளீட்டி வரப் போய்விட்டானாக, தனிமை வந்து வருத்த வருந்திய ஒரு பெண், பிரிவுத்துயர் அளவு கடந்து பெருகிவிட்டதால் அறிவு திரிந்து, கடலையும் காணலையும் நோக்கிப் புலம்பியிருந்த நிலையில், போனவன் வந்து சேரவே, அவள் தன் துயர் தீர்ந்து இன்புற்ற நிலையைப் பார்த்தவர் பாராட்டியது இது:

“நன்னுதால்! காண்டை நினையா நெடிது உயிரா
என் உற்றாள்கொல்லோ? இஃதுஓத்தி, பன்மாண்
நகுதரும், தன்நாணுக்கை விட்டு இகுதரும்
கண்ணீர் துடையாக், கவிழ்ந்து நிலன்நோக்கி,
அன்ன இடும்பை பலசெய்து, தன்னை

5

வினவுவார்க்கு ஏதில சொல்லிக், கனவுபோல்
தெருளும், மருளும் மயங்கி வருபவள்
கூறுப கேளாமோ சென்று?

‘எல்லா! நீ என் அணங்கு உற்றனை? யார் நின் இது
செய்தார்?

நின் உற்றஅல்லல் உரை என என்னை

10

வினவுவீர்! தெற்றெனக் கேண்மின், ஒருவன்
‘குரல் கூந்தால்! என்உற்ற எவ்வம் நினைக்குயான்
உரைப்பனைத் தங்கிற்று என்இன் உயிர்’ என்று
மருவூட்டி, மாறியதற் கொண்டு எனக்கு
மருவூழிப் பட்டது என் நெஞ்சு.

15

எங்கும் தெரிந்து அதுகொள்வேன் அவன் உள்வழி
பொங்கிரும் முந்நீர் அகம் எல்லாம் நோக்கினை
திங்களுள் தோன்றியிருந்த குறுமுயல்!
எம்கேள் இதனகத்து உள்வழிக் காட்டமோ,
காட்டையாய் ஆயின், கதநாய் கொளுவுவேன்;

20

வேட்டுவர் உள்வழிச் செப்புவேன்; ஆட்டி
மதியொடு பாம்பு மடுப்பேன்; மதிதிரிந்த
என் அல்லல் தீராயெனின்.

என்று ஆங்கே, உள்நின்ற எவ்வம் உரைப்ப, மதியொடு
வெண்மழை ஓடிப்புகுதி; சிறிது என்னைக் 25

கண்ணோடினாய் போறிநீ.
நீடுஇலைத் தாழைத்துவர் மணல் கானலுள்
ஓடுவேன், ஓடிஒளிப்பேன்; பொழில் தொறும்
நாடுவேன், கள்வன் கரந்திருக்கற் பாலன்கொல்?
ஆய்பூ அடும்பின் அலர்கொண்டு உதுக்காண்! எம் 30

கோதை புனைந்த வழி.
உதுக்காண்! சாஅய்மலர்காட்டிச் சால்பிலான் யாம்ஆடும்
பாவை கொண்டு ஓடியுழி.
உதுக்காண்! நம் தொய்யில் பொறித்தவழி
உதுக்காண்! 'தையால்! தேறு' எனத் தேற்றி அறனில்லான் 35

பைய முயங்கியுழி.
அளியஎன் உள்ளத்து உயவுத்தேர் ஊர்ந்து
விளியா நோய்செய்து இறந்த அன்பிலவனைத்
தெளிய, விசும்பினும் ஞாலத்தகத்தும்
வளியே! எதிர்போம், பலகதிர் ஞாயிற்று 40

ஒளி உள்வழியெல்லாம் சென்று, முனிபு எம்மை
உண்மை நலன்உண்டு ஒளித்தானைக் காட்டமோ!
காட்டாயேல், மண்ணகம் எல்லாம் ஒருங்கு சுடுவேன், என்
கண்ணீர் அழலால் தெளித்து.
பேணான் துறந்தானை நாடும் இடம் விடாயாயின் 45

பிறங்கு இருமுந்நீர் வெறுமணலாகப்
புறங்காலின் போக இறைப்பேன்; முயலின்
அறம் புணையாகலும் உண்டு.
துறந்தானை நாடித் தருகிற்பாயாயின், நினக்கொன்று
பாடுவேன் என்நோய் உரைத்து. 50

புல்லியகேளிர் புணரும் பொழுதுணரேன்!
'எல்லி ஆகு எல்லை!' என்று, ஆங்கே பகல் முனிவன்;
எல்லிய காலை, இரா முனிவேன்! யான் உற்ற
அல்லல் களைவார் இலேன்.

ஓஓ கடலே! தெற்றெனக் கண்ணுள்ளே தோன்ற இமை
எடுத்துப் 55

பற்றுவேன் என்று, யான் விழிக்குங்கால், மற்றும் என்
நெஞ்சத்துள் ஓடி ஒளித்து, ஆங்கே துஞ்சா நோய்
செய்யும் அறனில்லவன்.

ஓஓ கடலே! ஊர் தலைக்கொண்டு கனலும் கடுந்தீயுள்
நீர் பெய்தக்காலே சினம் தணியும், மற்று இஃதோ 60

ஈரம் இல்கேள்வன் உறீஇய காமத்தீ
நீருள் புகினும் சுடும்.

ஓஓ கடலே! எற்றமிலாட்டி என் ஏமுற்றாள்? என்று இந்நோய்
உற்று அறியாதாரோ நகுக! நயந்தாங்கே
யிற்றா அறியின் முயங்கலேன், மற்றென்னை 65

அற்றத்து இட்டு ஆற்று அறுத்தான் மார்பு.
ஆங்குக்

கடலொடு புலம்புவோள் கலங்கு அஞர்தீரக்
கெடலரும் காதலர் துனைதரப் பிணி நீங்கி
அறன் அறிந்து ஒழுகும் அங்கணாளனைத் 70

திறனிலார் எடுத்த தீ மொழி எல்லாம்
நல்லவையுள் படக்கெட்டாங்கு
இல்லாகின்று, அவள் ஆய்நுதல் பசப்பே.”

‘நன்னுதால்! யாதோ ஒன்றை நினைத்துப் பெருமூச்சு விடும்
இப்பெண்ணைப் பார்! இவள் என்ன துன்பம் உற்றாளோ?
பலமுறை நகைப்பாள்; நாணைக் கைவிட்டு, சொரியும்
கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, தலை கவிழ்ந்து, தரையைப்
பார்த்து, இவைபோலப் பொருளற்ற வேறுபல செய்து, தன் நிலை
குறித்துக் கேட்பார்க்குத் தொடர்பற்ற விடைகளை அளித்துக்
கனவு காண்பவன்போல் காணுவாள்; சிறிதுநேரம் தெளிந்த
அறிவோடும், சிறிது நேரம் மயங்கிய அறிவோடும் மாறி மாறித்
தோன்றுவாள்; அவள்பால் சென்று வாய் பிதற்று வதைக்
கேட்போமா?’ என்று கூடிவந்து, ‘ஏடி! நீ என்ன துயர் உற்றாய்?
இத்துயர் செய்தவர் யாவர்? நீ படும் துயரை எமக்கு உரை’ என்று
என்னைக் கேட்போரே! தெளிவாகக் கேளுங்கள்:

ஒருவன், 'கொத்தான கூந்தலையுடையவளே! எனக்கு வந்த வருத்தத்தை உன்னிடம் வந்து உரைக்கும் வரை என் உயிர் தங்கிற்று, காண்! அந் நன்றிக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்வேன்?' எனக் காதல் பேச்சுப்பேசி, எனக்குக் காதல் வெறி ஊட்டிவிட்டுக் கைவிட்டுச் சென்ற அன்று முதல் என் நெஞ்சு மயக்கம் கொண்டுவிட்டது; இனி, அவனிருக்கும் இடம்தேடித் தெரிந்து கொள்வேன்.

உலகம் முழுவதையும் ஒருசேரக் காணும் நிலையில், வானத்துத் திங்களில் வாழும் முயலே! என் காதலன் இருக்கும் இடத்தைக் காட்டு; காட்டி, என் துயரைத் தீர்க்காதுவிட்டால், வேட்டை நாயை ஏவி விடுவேன்; நீ இருக்கும் இடத்தை வேட்டுவர்க்கு அறிவித்து விடுவேன்; உன்னையும் நீ வாழும் அத்திங்களையும் ஒருசேர விழுங்குமாறு பாம்பை அனுப்புவேன். நன்று நான் என் உள்ளத்துத் துயரை உனக்குக் கூற, நீ மதியோடு மேகத்தினுள்ளே ஓடிப் புகுகின்றாய்; என்மீது சிறிதே அருள்கொண்டுதான் புகுகின்றாய் போலும்!

தாழை வளர்ந்து செம்மணல் பரந்த கடற்கரைக்கு அவரைத் தேடி ஓடுவேன்; ஒளிந்திருந்து பார்ப்பேன்; உள்ளம் கவர்ந்த கள்வன் ஒளிந்திருப்பான் என்ற நினைவால் பொழில்தோறும் புகுந்து புகுந்து தேடுவேன்!

அரும்பின் அழகிய மலரால் மாலைகட்டி அவன் எனக்கு அணிவித்த இடம் இதுதான்; பாருங்கள்!

பண்புகெட்ட அவன், தண்டாங்கோரையால் பண்ணிய பாவையையும் மாலையையும் கொண்டுவந்து காட்டி, அவற்றின் மேல் ஆசைகொண்டு நான் அவன் ஓடிவருமாறு அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிய இடம் இதுதான்; பாருங்கள்!

என் தோளிலும் மார்பிலும் அவன் தொய்யில் தீட்டிய இடம் இதுதான்; பாருங்கள்!

'தையால்! உன்னைக் கைவிடேன், என்னை நம்பு' என்று தேற்றி, என்னைப் புணர்ந்த இடம் இதுதான்; பாருங்கள்!

காற்றே! எளியவளாகிய என் உள்ளத்தில் அழியாக் காமநோயை அளித்து மறைந்துவிட்ட அவ்வன்பற்றவனை, வானிலும், மண்ணிலும்-சுருங்கக் கூறினால், ஞாயிற்றின் ஒளிபுகும் எல்லா இடங்களிலும் சென்று, தேடிப் பிடித்துவந்து காட்டுவாயாக! காட்டாதுவிட்டால், இம்மண்ணகம் எங்கும்

கொதிக்கும் என் கண்ணீரைத் தெளித்து, அங்கிருந்து எழும் அழலால் உன்னைச் சுடுவேன்!

பொங்கிவரும் கடலே! என்னைக் காப்பாற்றாது கை விட்டவனை நான் தேடி அடையும் இடத்தை நீ விடாயாயின் உன்னிடம் நீரெல்லாம் வற்றி வெறுமணலாகும்படி என் புறங்காலால் உன் நீரை இரைத்துவிடுவேன்!

கைவிட்ட காதலனைக் கொண்டு வந்து கூட்டினால், உன்னைப் பாடிப் பாராட்டுவேன்.

என்னைப் புணர்ந்த காதலர் என்னைப் புணரும் காலம் இரவோ, பகலோ என்பதை அறியேன். அதனால், பகற்காலத்தில், 'பகலே இரவாகி விடு' என்று கூறிப் பகலை வெறுப்பேன்; இரவு வரக் கண்டதும், அப்போதும் காதலன் வராமையால், அவ்விரவையும் வெறுப்பேன். நான் படும் துயரத்தைத் தீர்ப்பவர் ஒருவரும் இல்லை.

கடலே! அறவுள்ளம் இல்லாத அக்காதலன், என் கண்களுக்குள்ளே தோன்றக் கண்டதும், அவனைக் கைப்பற்ற அக்கண்ணிமைகளைத் திறந்ததும், அவன், உடனே ஓடிச் சென்று, என் நெஞ்சுக்குள்ளே ஒளிந்து கொண்டு, உறங்க மாட்டாமைக்குக் காரணமான காமநோயைத் தருவான்.

கடலே! ஊரை வளைத்துக் கொண்டு எரியும் நெருப்பு, நீர் சொரிந்தவுடனே தணிந்து அவிந்துபோம்; ஆனால், அன்பற்ற நம் காதலன் மூட்டிய காமத்தீ, நீருள் புகுந்தாலும் சுடும்.

கடலே! 'எண்ணித்துணியும் அறிவில்லாத இவள் என்ன பித்தேறினாள்!' என்று, காமநோயின் இயல்பை அறியாதவர் கூறி நகைக்கட்டும், காக்கவேண்டிய காலத்தில் கைவிட்டவன் மார்பை, காதலித்த அன்று, பின்னர் இப்படி ஒரு துன்பம் நேரும் என்பதை அறிவேனாயின் நான் காழுற்றுத் தழுவிவிடுக்க மாட்டேன்.

- இவ்வாறு கடலையும் காணலையும் நோக்கிப் புலம்பிய அவள் துன்பம் எல்லாம் தீரும்படி அவள் காதலன் விரைந்து வந்து சேரவே, அவள் நெற்றியில் படிந்து கிடந்த பசலை, அறநெறி அறிந்து, அருள்வழி நிற்கும் உயர்ந்தோனை, அப்பண்பு இல்லாத சிறியோர் இட்டுக் கூறிய இழிசொற்கள், நல்லோர் கூடிய அவையுள் சென்று ஆராயத் தொடங்கியதும் அழிந்து விடுவதுபோல அகன்று ஒளிபெற்றுத் திகழ்ந்தது.

இகுதரும்-சொரியும். அணங்கு - வருத்தம். மருவு - மயக்கம். மருப்பேன் - செலுத்துவேன். கொளுவுவேன் - ஏசுவேன். கண்ணோடினாய் - அருள்பண்ணினாய். தேறு - தெளிவாயாக. உழி-இடம். உயவு - வருத்தம். விளியா - கெடாத. விடாய் - காட்டாய். முந்நீர் - கடல். புணை - துணை. எல்லி - இரவு. எல்லை - பகல். தெற்றென - தெளிவாக. துஞ்சா - உறங்காத. தலைக்கொண்டு-ஒன்றுகூடி. உறீஇய - கொடுத்த. எற்றம் - துணிவு.

28. வாழ்வார்க்கெல்லாம் வரும்!

காதலன் பிரிந்து சென்றுவிட்டான். அவன் பிரிவு பொறாத அவன், அறிவு மயங்கி, வானத்தையும், மேகத்தையும், ஞாயிற்றையும், திங்களையும் பார்த்துப் புலம்பி இருந்தான். அந்நிலையில், போன கணவன் வந்து சேர்ந்தான். சேரவே, அவன் துயர் தீர்ந்து இன்புற்றிருந்தான். அந்நிலையைப் பார்த்தவர் புகழ்ந்து கூறியது இது:

“துனையுநர் விழைதக்க சிறப்புப்போல் கண்டார்க்கு
நனவினுள் உதவாது நள்ளிருள் வேறாகும்
கனவின் நிலையின்றால் காமம்; ஒருத்தி
உயிர்க்கும், உசாவும், உலம்வரும் ஓவாள்;
கயல்புரை உண்கண் அரிப்ப வரிவாரப்

5

பெயல்சேர் மதிபோல வாண்முகம் தோன்றப்
பலவொலி கூந்தலாள், பண்பெல்லாம் துய்த்துத்
துறந்தானை உள்ளி அழுஉம், அவனை
மறந்தாள்போல் ஆலி நகூஉம்; மருளும்
சிறந்த தன்நாணும் நலனும் நினையாது,

10

காமம் முனைஇயாள் அலந்தாள் என்று எனைக்காண
நகரினமின்; கூறுவேன் மாக்காள்! மிகாஅது
மகளிர் தோள்சேர்ந்த மாந்தர் துயர்கூற நீத்தலும்,
நீள்சுரம் போகியார் வல்லவந்து அளித்தலும்,
ஊழ்செய்து இரவும் பகலும் போல் வேறாகி,

15

வீழ்வார்கண் தோன்றும் தடுமாற்றம், ஞாலத்துள்
வாழ்வார்கட்கு எல்லாம் வரும்.
தாழ்பு துறந்து தொடிநெகிழ்த்தான் போகிய கானம்

- இறந்து எரி நையாமல் பாஅய் முழங்கி
வறந்து என்னை செய்தியோ, வானம்? சிறந்த என் 20
- கண்ணீர்க் கடலால், கனை துளி வீசாயோ,
கொண்முகக் குழீஇ முகந்து?
நுமக்கு எவன் போலுமோ? ஊரீ! எமக்கு எம்
கண்பாயல் கொண்டு, உள்ளாக் காதலவன் செய்த
பண்புதர வந்த என் தொடர் நோய் வேது 25
- கொள்வது போலும், கடும்பகல்? ஞாயிறே!
எல்லாக் கதிரும் பரப்பிப், பகலொடு
செல்லாது நின்றீயல் வேண்டுவல்; நீ செல்லின்,
புல்லென் மருள் மாலைப் போழ்து இன்று வந்து என்னைக்
கொல்லாது போதல் அரிதால்; அதனொடு யான் 30
- செல்லாது நின்றல் இலேன்.
ஒல்லை எம் காதலர்க் கொண்டு, கடல் ஊர்ந்து, காலை நாள்
போதரின் காண்கு வேன்மன்னோ பனியொடு
மாலைப் பகை தாங்கி, யான்?
இனியன் என்று ஒம்படுப்பல், ஞாயிறு! இனி 35
- ஒள்வளை ஓடத் துறந்து, துயர் செய்த
கள்வன்பால் பட்டன்று, ஒளித்து என்னை, உள்ளிப்
பெருங்கடல் புல்லென, காணல் புலம்ப,
இருங்கழி நெய்தல் இதழ் பொதிந்து தோன்ற,
விரிந்து இலங்கு வெண்நிலா வீசும் பொழுதினான், 40
- யான்வேண்டு ஒருவன், என் அல்லல் உறீஇயான்;
தான்வேண்டு பவரோடு துஞ்சும்கொல்? துஞ்சாது!
வானும், நிலனும், திசையும், துழாவும் என்
ஆனார்படர் மிக்க நெஞ்சு.
ஊரவர்க்கு எல்லாம் பெருநகைஆகி, என் 45
- ஆர்உயிர் எஞ்சும்மன்; அங்கு நீ சென்றீ
நிலவு உமிழ்வான் திங்காள்! ஆய்தொடி கொட்ப
அளிபுறம் மாறி, அருளான் துறந்த அக்

காதலன் செய்த கலக்குறு நோய்க்கு ஏதிலார்
எல்லாரும் தேற்றார், மருந்து.

50

வினைக் கொண்டு என் காம நோய் நீக்கிய ஊரீர்!
எனைத்தானும் எள்ளினும் எள்ளலன், கேள்வன்;
நினைப்பினும், கண்ணுள்ளே தோன்றும்; அனைத்தற்கே
ஏமராது, ஏமரா ஆறு.

கனை இருள் வானம்! கடல் முகந்து, என்மேல்

55

உறையொடு நின்றீயல் வேண்டும், ஒருங்கே
நிறை வளை கொட்பித்தான் செய்த துயரால்
இறை இறை பொத்திற்றுத் தீ.

எனப்பாடி,

நோயுடை நெஞ்சத்து எறியா, இனைபு ஏங்கி,

60

‘யாவிரும் எம் கேள்வற் காணரோ?’ என்பவட்டு
ஆர்வுற்ற பூசற்கு அறம் போல, எய்தந்தார்;
பாயல் கொண்டு உள்ளாதவரை வரக் கண்டு
மாயவன் மார்பில் திருப்போல் அவள்சேர,
ஞாயிற்று முன்னர் இருள்போல மாய்ந்தது என்

65

ஆயிழை உற்ற துயர்.”

மக்களால் விரைந்து விரும்பப்படும் தலைமைபோல்
தோன்றும் காம இன்பம், இரவில் தோன்றிப் பகலில் பயந்தராதது
வேறுபடும் கனவைக் காட்டிலும் நிலையற்றதாம். தழைத்து
வளர்ந்த கூந்தலை உடைய இப்பெண், தன் நலத்தை நுகர்ந்து
தன்னைக் கைவிட்டுச் சென்ற காதலனை நினைந்து கயல்போன்ற
கண்களிலிருந்து நீர் சொரிவதால், தன் முகம், மழையிடையே
தோன்றும் முழுமதி போல் காட்சி அளிக்க நெட்டுயிர்ப்புக்
கொள்வாள்; வழி வருவாரை ஏதேதோ வினவுவாள்; நெஞ்சம்
நடுங்குவாள்; ஓயாது அழுவாள்; அவனை மறந்தவள்போல்
மகிழ்ந்து நகைப்பாள்; மனம் மருளுவாள்; சிறந்த நானையும்
பிறகு பெண்மை நலங்களையும் மதியாது, காமம் ஒன்றே மதித்து
மனம் நொந்தாள்’ என்று கூறி என்னை நகைக்காதீர்கள்!
ஐயறிவுடையீர்! சுருங்கச்சொல்லும் இதைக் கேளுங்கள்! மகளிர்
தோளைத் தழுவிய காதலர், பின்னர் அவர் துயர் உறும்படிக் கை
விடுதலும், பிரிந்து பெரிய காட்டைக் கடந்து போனவர்,
விரைந்து வீட்டைந்து இன்பம் அளித்தலும் ஆகிய இவ்விரு

நிகழ்ச்சிகளும், பிரிந்து கூடி வாழும் காதலர்கள்பால், இரவும் பகலும் போல் வரும் தடுமாற்றம் உலகில் வாழ்வார் அனைவர்க்கும் வரும்.

வானமே! மழை பெய்யாது வறண்டு நீ என்ன காரியம் செய்கின்றாய்? பணிந்து அன்பு காட்டிப் பின்னர் துறந்து தொடி கழலும்படித் தோளை மெலிவித்த என் காதலன் போன காட்டு வழியில், வெப்பம் மிகுந்து தீப்பிடித்து எரியாமல் இருக்கும்பொருட்டு, உன் இனத்தோடு கூடிவந்து, என் கண்ணீராகிய கடலில் நீர் முகந்து சென்று, இடித்துப் பெருமழை பெய்யாயோ?

ஊர்வாழ் பெரியோர்களே! இந் நண்பகற் காலம், என் உறக்கத்தைக் கெடுத்து என்னை நினையாது கைவிட்டுச் சென்ற காதலன் தந்த காமநோயால் வந்த கடுங்குளிரை வேது கொள்வதுபோல் உள்ளது. உமக்கு எவ்வாறு உள்ளதோ?

ஞாயிறே! நீ உன் எல்லாக் கதிர்களையும் பரப்பிவிட்டு இப் பகற்காலத்தோடே மறைந்து போகாதிருப்பதை நான் வேண்டுகிறேன். நீ போய்விட்டால், மாலைக்காலம் வந்து என்னைக் கொல்லாமல் விட்டுச்செல்வது அரிது. மேலும் அந்நிலை உண்டானால், நான் உயிரிழந்து போகாதிருத்தலும் அரிதாம். போகாதிருப்பது உன்னால் இயலாது என்றால், ஞாயிறே! ஒன்று செய்; காலையில் கடல் நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு என் காதலனோடு விரைந்து வந்தால், உயிரோடிருந்து உங்களைக் காண்பதும் செய்வேன். அதற்காக இம் மாலைக்காலமாகிய பகையையும் ஒருவாறு தாங்கிக்கொண்டு, 'காதலன் நல்லவன்; கலங்காதே' என்று ஆறுதல் கூறிக் காத்திருப்பேன்.

என் கைவளைகள் கழன்றுபோகும்படி என்னைக் கை விட்டுக் கொடுமை செய்த கள்வனிடம், அன்று சென்று ஒளிந்துகொண்டு, இன்று, ஒரு சிறுபொழுதும் உறங்காது, வானுலகிலும், மண்ணுலகிலும் பிற உலகிலும் அக்கள்வனைத் தேடி அலையும் என் நெஞ்சு, என் துயர் நிலையைக்கண்டு, கடல் ஒலியடங்க, கானற்சோலைகள் புலம்ப, கழிநெய்தல் கண்முட, வெண்ணிலா வெளிப்படும் இம்மாலைப் பொழுதில், நான் விரும்பும் ஒருவனும், என்னை இத்துன்பத்தில் ஆழ்த்தின வனும், தன்னால் விரும்பப்படுவோனுமான அவன்பால் துயில்கொண்டிருக்கும் போலும்!

ஒளியை உமிழும் திங்களே! என் தொடிகள் கழன்று போகும்படி அருளை மறந்து என்னைக் கைவிட்ட காதலன்

செய்த இக் காம நோய் தீர்க்கும் மருந்தை அயலில் வாழ்வார் எல்லோரும் அறிந்து கூறமாட்டார்கள். அதை நீ ஒருவனே அறிவாய். ஊரார் எல்லாம் நகைக்கும்படி என் உயிர் பிரிந்துவிடும்; ஆகவே, அதைப் போகாமல் காக்க, நீ விரைந்து அவனிடம் சென்று என் குறை முடிப்பாயாக!

ஊர் மக்களே! கடமையாகக் கருதி, என் காம நோயைத் தீர்த்தற் பொருட்டு, அந்நோய் தந்த என் காதலனை, நீங்கள் எவ்வளவுதான் இகழினும், அவன் இகழான். அவன், தன்னை நினைப்பார் நெஞ்சில் தோன்றுவதைக் காட்டிலும் விரைவாகக் காண விரும்புவார் கண்களில் தோன்றுவான். ஆனால், அது ஒன்றே என் உயிருக்குக் காப்பாகிவிடாது!

ஏ கார்மேகமே! என் கைவளைகளைக் கழலப் பண்ணினவன் செய்த கொடுமையால் என் மயிர்க்கால்தோறும் தீ மூண்டுவிட்டது; ஆகவே கடல் நீரையெல்லாம் ஒருசேர முகந்து வந்து என்மீது பொழிவாயாக!

- இவ்வாறெல்லாம் கூறித் தன் நெஞ்சில் அடித்துக் கொண்டு வருந்தி அழுது, உங்களில் ஒருவரும் என் காதலனைக் கண்டுபிடிக்கவில்லையோ? என்று கேட்டு வருந்தியவளுக்கு, அவள் துயர் தீர்க்க அறக்கடவுளே முன்வந்தாற் போல, அவள் கணவன் வந்து சேர்ந்தான். தன் உறக்கத்தைக் கெடுத்து, தன்னை மறந்து திரிந்த கணவன் வரக்கண்டதும், அவள் திருமால் மார்பில் சேர்ந்த திருமகள் போல், அவன் மார்பில் சேர்ந்துவிட்டாள். உடனே அவளைப்பற்றி வருத்திய காமநோய் ஞாயிற்றைக் கண்ட இருள்போல், இருந்த இடம் தெரியாது மாய்ந்துவிட்டது.

துணையுநர்-விரைந்து. உசாம்-வினாவும். உலம்வரும்-மனம் கழலும். ஆலி-ஆரவாரம் செய்து. மருளும்-மயங்கும். அலந்தாள்-வருந்தினாள். நையாமல்-வருந்தாமல். கொண்மூ-மேகம். வேது-வெப்பம். ஒல்லை-விரைவு. துழாவும்-தேடும். கொடம்-கழல. புறமாறி-மறந்து. தேற்றார்-அறியார். ஏமரா-துணை ஆகாத. பொத்திற்று-மூண்டது. இணைபு-வருந்தி.

29. யாமம் நீ துஞ்சலை!

கணவன் மீது கொண்ட கழிபெரும் காதலால், பொருள் தேடிப்போயிருக்கும் அவன் பிரிவை, இல்லறத்தார்க்குரிய கடமை அது என்று எண்ணிப் பொறுத்திருக்க மாட்டாமல்,

ஒருபெண், வருத்தம் மிகுந்து வாய்விட்டுப் புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள். அந்நிலையில் அவன் வந்து சேர, அவள் மனத்துயர் மறந்து மகிழ்ந்தாள். அக்காட்சியை அவ்வூரார் பாராட்டிக் கூறியது இது:

“உரைசெல உயர்ந்து ஓங்கு, சேர்ந்தாரை ஒரு நிலையே
வரை நில்லா விழுமம் உறீஇ, நகுக்கு உரைத்து, தெறல்

மாலை

அரைசினும் அன்பு இன்றாம், காமம், புரைதீர,
அன்னமென் சேக்கையுள் ஆராது, அளித்தவன்
துன்னி அகல, துறந்த அணியளாய்,

5

நாணும் நிறையும் உணர்கல்லாள், தோள் ளெகிழ்பு
போர்அமர் உண்கண் நிறைமல்க, அநநீர்தன்,
கூர்எயிறு ஆடி, குவி முலைமேல் வார்தரத்,
தேர்வழி நின்று தெருமரும்; ஆயிழை
கூறுப கேளாமோ, சென்று?

10

‘எல்லிழாய்! எற்றி வரைந்தானை, நாணும் மறந்தாள்’ என்று,
உற்றனிர் போல, வினவுதிர்! மற்று இது
கேட்டமின், எல்லீரும் வந்து.

வறம் தெற மாற்றிய வானமும் போலும்,
நிறைந்து என்னை மாய்ப்பது ஓர் வெள்ளமும் போலும்,

15

சிறந்தவன் தூஅற நீப்ப, பிறங்கி வந்து,
என்மேல் நிலைஇய நோய்!

‘நக்கு நலனும் இழந்தாள், இவள்’ என்னும்
தக்கவிர் போலும்! இழந்திலேன் மன்னோ
மிக்க என் நாணும், என் உள்ளமும்,

20

அக்கால் அவனுழை ஆங்கே ஒழிந்தன!
உக்காண் இஃதோ உடம்பு உயிர்க்கு ஊற்றாக,
செக்கர் அம்புள்ளித் திகிரி அலவனொடு, யான்
நக்கது, பல் மாண் நினைந்து.

கரை காணா நோயுள் அமுந்தாதவனைப்

25

புரை தவக் கூறி, கொடுமை துவல்வீர்!

வரைபவன் என்னின் அகலான் அவனை,

திரை தரும் முந்நீர் வளாஅகம் எல்லாம்,
நிரை கதிர் ஞாயிற்றை, நாடு என்றேன்; யானும்
உரை கேட்புழி எல்லாம் செல்வேன்; புரை தீர்ந்தான் 30

யாண்டு ஒளிப்பான் கொல்லோ மற்று?
மருள் கூர் பிணைபோல் மயங்க, வெந் நோய் செய்யும்
மாலையும் வந்து, மயங்கி, எரி நுதி
யாமம் தலை வந்தன்று ஆயின், அதற்கு என்னோய்
பாடுவேன், பல்லாருள் சென்று. 35

யான்உற்ற எவ்வம் உரைப்பின், பலர்த் துயிற்றும்
யாமம்! நீ துஞ்சலைமன்.
எதிர்கொள்ளும் ஞாலம், துயில் ஆராது ஆங்கண்
முதிர்பு என்மேல் அற்றிய வெந்நோய் உரைப்பின்,
கதிர்கள் மழுங்கி, மதியும் அதிர்வது போல் 40

ஓடிச் சுழல்வது மன்.
பேர்ஊர் மறுகில் பெருந் துயிற் சான்றீரே!
நீரைச் செறுத்து, நிறைவுற ஓம்புமின்!
கார் தலைக்கொண்டு பொழியினும், தீர்வது
போலாது, என் மெய்க் கனலும் நோய். 45

இருப்பினும் நெஞ்சம் கனலும்; செலினே
வருத்தறும் யாக்கை; வருந்துதல் ஆற்றேன்;
அருப்பம் உடைத்து, என்னுள் எவ்வம் பொருத்தி,
பொறி செய்புனை பாவைபோல, வறிது உயங்கிச்
செல்வேன், விழும் உழந்து. 50

என ஆங்குப் பாட, அருள் உற்று,
வறம் கூர் வானத்து வள்உறைக்கு அலமரும்
புள்ளிற்கு அது பொழிந்தாஅங்கு, மற்றுத் தன்
நல் எழில் மார்பன் முயங்கலின்,
அல்லல் தீர்ந்தன்று, ஆயிழை பண்பே.” 55

தன் புகழ் வளரத், தாங்கள் அறிவால் நிறைந்து, தன்னை
அடைந்து வாழும் அமைச்சர்களையும், கடுஞ்சொல் உரைத்து,
அளவிலாக் கொடுமைகள் அளித்துக் கொல்லும் கொடுங்கோல்
அரசனைக்காட்டிலும், காமம் கொடிது! அன்னத்தூவியால் ஆன

மெல்லிய சேக்கையில், நிறைந்த இன்பத்தை அளித்துவிட்டுத், துணிந்து நீங்கிவிட்டமையால் அணிகளை இழந்து, நாணையும் நிறையையும் மறந்து, தோள் தளர்ந்து, கண்கள் நீர் நிறைய, அந்நீர் அவள் வாய்வழியே வழிந்து அவள் மார்பில் வடிய, காதலனைத் தேடிக் காணும் கருத்தில் கலங்கி நிற்பாள். அவள் கூறுவனவற்றைச் சென்று கேட்போமா? என்று கூறியவாறே வந்து, என்னிடம் அன்புடையவர்போல், என் வருத்தம் குறித்து வினாவி நிற்போரே! நான் கூறுவதைக் கேளுங்கள். என் உயிரினும் சிறந்த காதலன், என் ஆற்றல் அழியும்படி அகன்றுவிட்டமையால், என்னைப் பற்றி வருத்தும் காம நோய் கொடுமையால், வறண்டு மழை மறுத்த மேகம் போலும்! அளவின்றிப் பெருகி வருத்துவதால், வெள்ளம் போலும்!

என்னைப் பார்த்து நகைத்து, “நாணையும், நிறையையும் இழந்ததோடு நலனையும் இழந்தாள்” என்று கூறி, அவற்றை இழந்தறியாத பெரியோர் போல் நின்றோரே! அவற்றை நான் இழந்திலேன். அவனோடு கூடி, அதோ காணும் அவ்விடத்தில், நண்டுகள் ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கூடி மகிழும் காட்சியைக் கண்டு இன்புற்றதை நினைந்து வருந்தும்படி அவன் என்னை விட்டுப் பிரிந்த அப்போது, என் நாணும், நலனும் உள்ளமும் தாமாகவே அவனிடம் சென்று அடங்கிவிட்டன.

என்னைப்போல், நாணையும் நலனையும் இழந்து கரைகாண முடியாத காம நோயால் வருந்தாத என் காதலனை அவன் புகழ் கெடும்படிப் பழிக்கும் பெரியோர்களே! அவனைப் பழிக்காதீர்கள்! என்னை மணந்த அவன், என்னை மறந்து எங்கும் சென்றுவிடான்! கடல் சூழ்ந்த இம்மண்ணுலகம் எங்கும் சென்று, அவனைத் தேடிப் பிடிக்கும்படி, ஞாயிற்றை வேண்டிக் கொண்டுள்ளேன். நானும் அவன் புகழ் கேட்கும் இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று தேடுவேன். இந்நிலையில் பழியற்ற அவன், எங்கே மறைந்துகொள்ள முடியும்?

மருண்ட மான் பிணைபோல் நான் மயங்கும்படி, கொடிய துன்பம் தரும் மாலையும் வந்து, அதனுடன் செந்தீக் கொழுந்துபோல் கொடுமை செய்யும் இராக்காலமும் கலந்து வந்து சேருமாயின், என்னைப் போல் வருந்தும் மகளிரோடு சென்று, அதற்கு என் நோயைக் கூறுவேன். உயிர்கள் அனைத்தையும் உறங்கச் செய்யும் இரவே! நான் படும் துயரை உனக்குக் கூறினால் நீ உறுதியாக உறக்கம் கொள்ளாய்!

தன்னை வாழ்த்தி வரவேற்கும் உயிர்கள் நிறை துயில் பெறாதபடி, கதிர்கள் நிறைந்து வந்து, என்னை வளைத்து வருத்தம் செய்யும் முழுமதியும் தான் வந்து வளைத்துக் கொண்டதால் எனக்கு வந்த வருத்தத்தை உரைக்கக் கேட்டால், கதிர்கள் ஒளி மழுங்க, மருண்டு ஓடி மனம் நடுங்கும்.

பிறர் துயர் காணாது பேரூர்த் தெருக்களில் பெருந்துயில் கொள்ளும் பெரியோர்களே! மேகமெல்லாம் ஒன்று திரண்டு வந்து பெய்தாலும் என் மேனியில் நின்று எரியும் காமத் தீ தணிவதாகத் தோன்றவில்லை. ஆகவே, கடல் நீரை எல்லாம் கொண்டுவந்து, என்னை நிறைக்கும்படி, அணைகட்டி அடைத்து, என் உயிரைக் காப்பாற்றுவீராக.

காதலன் பிரியாதிருப்பினும், 'பிரிந்து விடுவானோ' என்று எண்ணி நெஞ்சு நடுங்கும். அவன் பிரிந்துவிட்டால், வருத்தும் என் உடலின் வருத்தத்தை நான் தாங்கேன். என் உள்ளத்தைப்பற்றி வருத்தும் இக் காமநோய், அழிக்கலாகா அரணைப் பெற்றுளது. அதனால், உறுப்புக்களைப் பொருத்தமுறப் பொருந்திய பாவை போன்ற நான், தீராத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து வறிதே மயங்கிக் கிடப்பேன். -என்று அவள் பலப்பல கூறிப் புலம்ப, வறண்ட கோடை காலத்து வானத்தில் மழைத்துளி பெறாது வருந்தும் வானம்பாடிக்கு மழை பெய்து அளித்தது போல், காதலன் வந்து அன்பு காட்ட, இவளைப் பற்றிக் கொடுமை செய்த பித்தம் தெளிந்தது.

உரை-புகழ். வரை-அளவு. விழுமம்-துன்பம். தெறல் மாலை-அழிக்கும் இயல்பு. துன்னி-அடைந்து. நெகிழ்பு-தளர்ந்து. தூவற-ஆற்றல் அழிய. நீப்ப-நீங்க. உக்காண்-இதோ பார். செக்கர்-சிவந்த. தவ-கெட. வளாகம்-உலகம். மறுகு-தெரு. செறுத்து-அடைத்து. அருப்பம்-கோட்டை. உயங்கி-வருந்தி. விழுமம்-துன்பம். கூர்-மிக்க. உறை-துளி.

30. அன்னவோ காம, நின் அம்பு?

காதலன் பிரிவால் வந்த வருத்தமிகுதியால் மகளிர்க்கு உரிய மடம் முதலாம் பண்புகளை மறந்து, மதியையும், மன் மதனையும் முன்னிலைப்படுத்திப் புலம்பித் திரிந்த ஒருத்தி, அக்காதலன் வந்ததும், மகிழ்ந்து மனம் தெளிந்ததைக் கண்ட ஊரார், அவளை உவந்து பாராட்டியது இது:

“ஆறு அல்ல மொழி தோற்றி, அற வினை கலக்கிய
 தேறுகள் நறவு உண்டார் மயக்கம்போல், காமம்
 வேறு ஒரு பாற்று ஆனது கொல்லோ? சீறடிச்
 சிலம்பு ஆர்ப்ப, இயலியாள் இவள்மன்னோ, இனி மன்னும்
 புலம்பு ஊர்ப் புல்லென்ற வனப்பினாள் விலங்குஆக, 5

வேல்நுதி உறநோக்கி, வெயில்உற, உருகும் தன்
 தோள்நலம் உண்டானைக் கெடுத்தாள் போல் தெருவில்
 பட்டு,

ஊண்யாதும் இலள் ஆகி, உயிரினும் சிறந்ததன்
 நாண்யாதும் இலள் ஆகி, நகுதலும் நகூஉம்; ஆங்கே
 பெண்மையும் இலள் ஆகி அமுதலும் ஆமுஉம்; தோழி! ஓர்
 10

ஒண்ணுதல் உற்றது உழைச் சென்று கேளாமோ?
 இவர் யாவர் ஏழுற்றார் கண்டரே? ஒஓ!
 அமையும் தவறிலீர் மற்றொகாலோ? நகையின்
 மிக்கதன் காமமும் ஒன்று என்ப, அம்மா
 புதுநலம் பூ வாடியற்று, தாம் வீழ்வார் 15

மதி மருள் நீத்தக்கடை.
 என்னையே மூசி, கதுமென நோக்கன்மின் வந்து.
 கலைஇய கண், புருவம், தோள், நுகப்பு, ஏள்
 சில மழைபோல் தாழ்ந்து இருண்ட கூந்தல், அவற்றை
 விலைவளம் மாற அறியாது, ஒருவன் 20

வலை அகப்பட்டது என் நெஞ்சு
 வாழிய கேளீர்!
 பலவும் சூள் தேற்றித் தெளித்தவன் என்னை
 முலையிடை வாங்கி முயங்கினன், நீத்த
 கொலைவனைக் காணேன்கொல், யான்? 25

காணினும், என்னை அறிதிர்; கதிர்பற்றி
 ஆங்குஎதிர் நோக்குவன் ஞாயிறே! எம் கேள்வன்
 யாங்கு உள்ள ஆயினும் காட்டமோ? காட்டாயேல்,
 வானத்து எவன் செய்தி, நீ?
 ஆர் இருள்நீக்கும் விசும்பின் மதிபோல, 30

நீருள்ளும் தோன்றுதி, ஞாயிறே! அவ்வழித்
தேரை தினப்படல் ஒம்பு.

நல்கா ஒருவனை நாடியான் கொள்வனை
பல்கதிர் சாம்பிப் பகல்ஒழிய, பட்டமோ
செல்கதிர் ஞாயிறே! நீ.

35

அறாஅல் இன்று அரி முன்கைக் கொட்கும்
பறாஅப் பருந்தின் கண்பற்றிப் புணர்ந்தான்
கறாஅ எருமைய காடு இறந்தான் கொல்லோ?
உறாஅத் தகைசெய்து, இவ்ஊர் உள்ளான் கொல்லோ?
செறாஅது உளனாயின், கொள்வேன்; அவனைப்

40

பெறாஅது யான் நோவேன், அவனை எற் காட்டிச்
சுறாஅக் கொடியான் கொடுமையை, நீயும்
உறாஅ அரைச! நின் ஒலைக்கண் கொண்ட
மறாஅ அரைச! நின் மாலையும் வந்தன்று;
அறாஅ தணிக, இந்நோய்

45

தன்நெஞ்சு ஒருவற்கு இனைவித்தல், யாவார்க்கும்
அன்னவோ! காம! நின் அம்பு?
கையாறு செய்தானைக் காணின், கலுழ் கண்ணால்
பையென நோக்குவேன், தாழ் தானை பற்றுவேன்;
ஐயம் கொண்டு, என்னை அறியான் விடுவானேல்,

50

ஒய்யெனப் பூசல் இடுவேன்மன், யான் அவனை
மெய்யாகக் கள்வனோ என்று.
வினவன்மின் ஊரவிர்! என்னை, எஞ்ஞான்றும்
மடாஅ நறவு உண்டார் போல, மருள
விடாஅது உயிரொடு கூடிற்று என் உண்கண்

55

படாஅமை செய்தான் தொடர்பு.
கனவினான் காணிய, கண்படா ஆயின்,
நனவினான், ஞாயிறே! காட்டாய் நீ ஆயின்,
பனை ஈன்ற மாஊர்ந்து, அவன் வரக், காமன்
கணை இரப்பேன், கால் புல்லிக்கொண்டு

60

எனஆங்கு,
கண் இனைபு, கலுழ்பு ஏங்கினள்;

தோள் ளெகிழ்ப்பு, வளை நெகிழ்ந்தனள்;
அன்னையோ! எல்லீரும் காண்மின்! மடவரல்
மெல்நடை பேடை துனைதரத், தற்சேர்ந்த

65

அன்னவான் சேவல் புணர்ச்சிபோல், ஒண்ணுதல்
காதலன் மன்ற அவனை வரக்கண்டு, ஆங்கு
ஆழ்துயரம் எல்லாம் மறந்தனள், பேதை,
நகை ஒழிந்து, நாணு மெய் நிற்ப, இறைஞ்சி,
தகைஆகத் தையலாள் சேர்ந்தாள் நகைஆக,

70

நல்எழில் மார்ப னகத்து.”

‘தோழியீர்! தீய சொற்களையே தோற்றுவித்து, அறச் செயல்களை அழிக்கும் கள்ளையும் மதுவையும் உண்டவர் மயக்கம் போல், உயர்ந்த காமமும், பெருந்திணைக் காமமாய் மாறிவிட்டதோ? சிலம்பொலிக்கச் செல்லும் இவள், துன்பம் மிகுவதால் தன் பேரழகை இழந்து, வேல் முனை போல் கொடுமை செய்யும் கண்களால் மயங்கி மயங்கிப் பார்த்து, வெயில் என்றும் நிழல் என்றும் பாராமல் திரிந்து வருந்துவாள். கணவனை இழந்தவள் போல் தெருவில் வந்து, ஊண் உண்ணாமல், உயிரினும் சிறந்த நானையும் இழந்து நகைப்பாள்; பெண் தன்மைகளை யெல்லாம் இழந்து அழுவாள். இவள் அருகிற் சென்று இவள் படும் துயர்க் காரணத்தைக் கேளாமோ?’ என்று கூறியவாறே விரைந்து வந்து என்னை மொய்த்துக் கொள்ளாதீர்கள். உங்களுக்கு முன்னே வந்து என் நிலை குறித்து வருந்தும் இவர்களைப் பாருங்கள். இவர்களே போதும். நான் செய்த, இது போன்ற தவற்றினை நீங்களும் செய்யவில்லையோ? காம இன்பங்களுள், இவ்வாறு பித்தம் பிடித்துப் பிதற்றலும் ஒருவகை இன்பமாம் என்று நூல் வல்லவர் கூறுவார்கள். தம்மை விரும்பிய மகளிர் மதிதிரிந்து மருளும்படிக் கணவர்கைவிட்டபோது, அம்மகளிர் நலன் இழந்து போவது வண்டுகள் தேனை நுகர்ந்து கைவிட மலர்கள் தம் புது நலத்தை இழந்தது போலும்.

என் கண், புருவம், தோள், இடை, கார்மேகம் போல் கறுத்து நீண்ட கூந்தல் ஆகியவற்றை, அவற்றிற்குரிய விலையறிந்து வாங்கத் தெரியாமல் விற்று, ஒருவன் பொய்வலையில் மாட்டிக்கொண்டது என் நெஞ்சு.

பலப்பல சூள்கள் உரைத்து என்னைத் தேற்றித் தெளிவித்துத், தழுவி இன்புற்று, இப்போது கைவிட்டுப் போன கொலையாளியை நான் காணேனோ?

ஞாயிறே! உன் கதிர்களைப் பிடித்து ஏறி, என் காதலனை எவ்வாறேனும் தேடிப் பிடித்துக்கொள்வேன். நீ அவன் எங்கே இருப்பினும், அவ்விடத்தை மட்டும் காட்டுவாயாக! அதுவும் மாட்டாயேல், நீ வானத்தில் இருப்பது ஏனோ?

இருள் நீங்கி விளங்கும் திங்கள் வானத்தில் காண்பது போல், நீ நீருள்ளே தோன்றுகின்றாய்; அங்கே தேரைகளால் தின்னப் பெறாமல் விழிப்பாயிருப்பாயாக!

மறைந்து செல்லும் ஞாயிறே! எனக்கு அன்பு தர மறுக்கும் அவனைத் தேடிக் காணவேண்டும்; அதற்குத் துணை புரியும்படி, உன் கதிர்களில் பெரும்பகுதி இங்கே நிற்க, சில கதிர்களோடு மட்டுமே செல்வாயாக.

கடமை மறவாத ஞாயிறே! மாலையும் வந்துவிட்டது. வளைகள் கழலாமல் கிடந்த என் கைகளைப் பற்றிப் புணர்ந்த காதலன், கறவாத எருமைகள் வாழும் காட்டைக் கடந்து போய்விட்டானோ? அல்லது என்னைக் கூடாமல், இவ்வூரிலேயே ஒளிந்து கொண்டுள்ளானோ? அறியேன்; அவனை அடைய முடியாமல் நான் வருந்துகிறேன். அவன் இவ்வூரில் இருந்தால், செய்த கொடுமைகளுக்காகச் சினவாமல் ஏற்றுக்கொள்வேன். இத்தகைய கொடியோனை எனக்குக் காதலனாகக் காட்டி, இக்காமன் செய்த கொடுமையை, கூற்றுவேன்! உன் ஓலையில் குறித்து வைத்துக்கொண்டுள்ளாய்; இது மாலை செய்த குற்றம்; ஆகவே, நீ அக்காமனைச் சினந்து கொள்ளாமல் அமைதி உறுவாயாக! ஏ காமனே! காதலனுக்காகக் காதலியின் உள்ளம் வருந்தும் இக்கொடுமையைத் தருவதில், உன் மலர் அம்புகள், மகளிர் எல்லோரிடத்திலும் ஒத்த இயல்பு உடையதாமோ?

என்னை இவ்வாறு செயல் இழந்து துயர் உறச்செய்த கொடியவனைக், கலங்கிக் கண்ணீர் சொரியும் கண்களால் பைய நோக்குவேன்; அவன் போய்விடாதபடி, அவன் மேலாடையைப் பற்றிக் கொள்வேன்; அவன் என்னைப் பிரிந்து சென்றபோது என்னிடம் இருந்த அழகெல்லாம் அழிந்து விட்டமையால், நான் அவன் காதலிதானோ என்ற ஐயம் அவனுக்கு உண்டாக, என்னை விட்டுச்செல்ல முயன்றால், என் பெண்மைப்

பண்புகளை யெல்லாம் கவர்ந்து சென்ற கள்வனாகவே கருதி, “கள்வன்! கள்வன்!” என்று எல்லோரும் கேட்கக் கூச்சல் இடுவேன்.

ஊரில் உள்ளீர்! என்னை எதுவும் கேளாதீர்கள். என் கண்கள் உறங்காதபடிக் கொடுமை செய்தவனோடு நான் கொண்ட நட்பு, மதுவுண்டவர் போல் என்னை மயங்க விடாது, என் உயிரோடு கலந்துவிட்டது.

காதலனைக் கனவில் கண்டு மகிழ என் கண்கள் உறங்காவாயின், ஞாயிறே! நீ நனவின்கண் வந்தாகிலும் அவனைக் கொண்டுவந்து காட்டு! நீயும் காட்டாயானால் மடல் ஏறி என்னைப் பெறுவதற்காக, பனைமடலால் ஆன குதிரை ஏறி, அவனே வரும்படி அவனைத் துன்புறுத்தும் மலர் அம்புகளை எனக்குத் தருவாயாக! என்று காமன் காலைக் கட்டிக் கொண்டே கேட்பேன்.

- என்று புலம்பி, கண்கலங்கி அழுதவரும், தோள் தளர்ந்து வளைகழன்று வருந்தியவளுமான இப்பெண், பெடை அன்னம் முன்னே செல்ல, அதைத் தொடர்ந்து வந்தடைந்த அன்னச் சேவலின் கூட்டம்போல் காதலன் வரக்கண்டு, தன் துயரையெல்லாம் மறந்தாள். பித்தம் கொண்டு பலரும் பார்க்க நகைத்ததை மறந்து, நாணம் நிலைபெற்று நிற்க, தலை வணங்கி, இன்பம் பெருகும்படிக் காதலன் மார்பைத் தழுவிக்கொண்டாள். என்னே அவள் காதல்! மகிழ்ச்சிமிகு அக் காட்சியை எல்லோரும் கண்டு மகிழுங்கள்!

ஆறு-அறவழி. தேறு-தெளிந்த. நறவு-தேன். ஊர-மிக. உழை-அருகில். ஏழுற்றார்-பித்தம் பிடித்தவர். வீழ்வார்-விரும்புவார். மதி-அறிவு. நீத்த-கைவிட்ட. மூசி-மொய்த்து. கதுமென-விரைவாக. மாற-விற்க. சாம்பி-ஒளிகெட்டு. பட்டமோ-மறைவாயாக. அறாஅல்-அறுதல். பறாஅப்படுத்து-வளையல். செறாஅது-வெறுக்காது. உறாஅ-ஒரு பக்கம் சேராத. அரைச-கூற்றுவனே. பூசல்-கூச்சல். படாஅமை-உறங்காமை. துணைதர-விரைந்து வா.

31. மண் வெளவி வந்தனர்!

புகைவர் நாட்டை வென்றுவர வெளிநாடு சென்றிருந்தான் ஓர் அரசிளங்குமரன்; அவன் பிரிவைப் பொறுக்க மாட்டாது வருந்தினாள் அரசிளங்குமரி. அந்நிலையில் அவன் வென்று வீடு

திரும்பிவிட்டான். அதுகண்டு, அவள் மகிழ்ந்தாள். அவள் மகிழ்ச்சியை மக்கள் பாராட்டினர். அது இது:

“தொல்இயல் ஞாலத்துத் தொழில்ஆற்றி, ஞாயிறு,
வல்லவன் கூறிய வினைதலை வைத்தான்போல்,
கல்அடைபு, கதிர்ஊன்றி, கண்பயம் கெடப்பெயர;
அல்லது கெடுப்பவன் அருள்கொண்ட முகம் போல,
மல்லல்நீர்த் திரைஊர்பு, மால்இருள் மதிசீப்ப; 5

இல்லவர் ஒழுக்கம்போல், இருங்கழி மலர்கூம்ப,
செல்லும்என் உயிர்ப்புறத்து இறுத்தந்த மருள்மாலை!
மாலை நீ,
இன்புற்றார்க்கு இறைச்சியாய் இயைவதே செய்தாய்மன்;
அன்புற்றார் அழ, நீத்த அல்லலுள், கலங்கிய 10

துன்புற்றார்த் துயர்செய்தல் தக்கதோ, நினக்கு?
மாலை நீ,
கலந்தவர் காமத்தைக் கனற்றலோ செய்தாய்மன்;
நலம் கொண்டு நல்காதார் நனிநீத்த புலம்பின் கண்
அலந்தவர்க்கு அணங்கு ஆதல் தக்கதோ, நினக்கு? 15

மாலை நீ,
எம்கேள்வன் தருதலும் தருகல்லாய்; துணை அல்லை;
பிரிந்தவர்க்கு நோய்ஆகி, புணர்ந்தவர்க்குப் புணைஆகித்
திருந்தாத செயின்அல்லால் இல்லையே, நினக்கு?
எனஆங்கு, 20

ஆய்இழை மடவரல் அவலம் அகல,
பாய்இருட் பரப்பினைப் பகல்களைந்தது போலப்,
போய்அவர் மண்வெளவி வந்தனர்
சேய்உறை காதலர் செய்வினை முடித்தே.”

உலகை உண்டாக்கிய எல்லாம் வல்ல இறைவன் ஆணையைத் தலைமேல் ஏற்றுச் செய்வான்போல், ஞாயிறு தொன்றுதொட்டு வரும் உலகில், ஒளிஊட்டும் தொழிலைச் செய்துவிட்டுக் கதிர்களை ஒடுக்கிக்கொண்டு, ஒளி இல்லாமையால், உலகத்தாரின் கண்கள் பயன் இழந்து போகும்படி மலையிடையே சென்று மறைய, அறம் அல்லாத பழி பாவங்களை

அழிப்பவனுடைய அருள் நிறைந்த முகம் போல முழுமதி கடல்நீர்மேல் தோன்றி இருளைப் போக்க, பொருள் இல்லாத வறியோர் நடத்தும் இல்லறம் அழகிழந்து காண்பது போல், கழியில் மலரும் மலர்கள் குவிய, போகும் என் உயிரின் புறத்தே வந்து தங்கிய மாலைக்காலமே!

காதலரைக் கூடி இன்புற்ற மகளிர்க்குத் துணையாய் அவர்க்கு வேண்டுவனவற்றையே முன்பு செய்தாய்; அந்நல்லியல்புடைய நீ, இப்போது கணவர், அன்புற்ற மனைவியர் அழும்படிக் கைவிட்டுச் செல்ல, அதனால் அல்லப்பட்டுக் கலங்கித் துன்புறும் அம் மனைவியரை, உன் வருகையால் மேலும் துயர் செய்தல் தகுதியோ?

‘காதலரைக் கூடிய மகளிரின் காம இன்பத்தை மேலும் வளர்த்தாய்; அந்நல்லியல்புடைய நீ, இப்போது தங்கள் நலத்தை நுகர்ந்துவிட்டுத் தமக்கு நலம் தாராத கணவர் பிரிந்து விட்டமையால் வருந்தும் அவர்க்கு வருத்தும் தெய்வமாய் வந்து வருத்துவது தகுதியோ?

என் கணவரைக் கொண்டுவந்து கொடுத்திலை. நீ எனக்குத் துணை ஆகாய்; கணவரைப் பிரிந்தவர்க்குத் துன்பத்தையும், கணவரைக் கூடியவர்க்கு இன்பத்தையும் தந்து செய்யத்தகாத செயல்களைச் செய்வதல்லது. வேறு நல்லதைச் செய்யத் தெரியாதோ?

- என்று கூறிப் புலம்பும் அவள் துன்பம் அகலும்படி, எங்கும் பரந்த இருளை ஞாயிறு அகற்றியதுபோல், சேணாட்டில் வாழ்ந்திருந்த காதலன், அப்பகைவர் நாட்டைக் கவர்ந்து, தன்வினை முடித்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தான்.

வல்லவன்-இறைவன். தலைவைத்தான்-ஏற்றுக்கொண்டான். கல்-மலை. மல்லல்-நிறைந்த. சீப்ப-அழிக்க. இல்லவர்- வறியோர். இறைச்சி-துணை. கனற்றல்-வளர்த்தல். அணங்கு- வருத்தம். புணை-தெப்பம். சேய் உறை-சேணாட்டில் வாழும்.

32. வருந்தினள் பெரிதே!

விரும்பிக் காதலித்த ஒரு பெண்ணை விரைவில் மணந்து கொள்ள விரும்பாதிருந்தான் ஓர் இளைஞன்; அதனால் அவன் காதலி கலங்கினாள். அவள் கலக்கத்தைத் தோழி அவனுக்குக் கூறி வரைந்துகொள்ள வேண்டியது இது:

“நிரைதிமில் களிறாகத், திரைஒலி பறையாகக்,
கரைசேர் புள்ளினத்து அம்சிறை படையாக
அரைசுகால் கிளர்ந்தன்ன உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப! கேள்:
கற்பித்தான், நெஞ்சு அழுங்கப் பகர்ந்து உண்ணான்
விச்சைக்கண்
தப்பித்தான், பொருளே போல், தமிழவே தேயுமால் 5

ஒற்கத்துள் உதவியார்க்கு உதவாதான்; மற்று அவன்
எச்சத்துள் ஆயினும், அஃது எறியாது விடாதே காண்.
கேளீர்கள் நெஞ்சு அழுங்கக் கெழுவுற்ற செல்வங்கள்
தாள்இலான் குடியேபோல், தமிழவே தேயுமால்,
சூள்வாய்த்த மனத்தவன் வினை பொய்ப்பின், மற்று
அவன் 10

வாள்வாய் நன்று ஆயினும் அஃது எறியாது விடாதே காண்.
ஆங்கு,
அனைத்துஇனிப் பெரும! அதன்நிலை; நினைத்துக்காண்;
சினைஇய வேந்தன் எயிற்புறத்து இறுத்த
வினைவரு பருவரல் போலத்,
துனைவரு நெஞ்சமொடு வருந்தினள் பெரிதே.” 15

வரிசை வரிசையாக மிதக்கும் மீன் படகுகள் யானைகளாக,
அலைஒலி போர்ப்பறை ஒலியாக, கரையில் வாழும் பறவைக்
கூட்டம் காலாட்படையாக, அரசன் படையெடுத்துச் செல்வது
போல் காட்சி அளிக்கும் கடற்கரைத் தலைவனே!

தனக்கு ஒரு வருத்தம் வந்தபோது தனக்கு உதவி செய்தவர்க்கு
ஒரு வருத்தம் வந்தால், அப்போது அவர்க்கு உதவாதவன், கல்வி
கற்பித்த ஆசிரியன், தன்னிடம் பொருள் பெறாது வருந்தும்படி
அவனுக்கு ஒன்றும் கொடாது. கல்விமுறைக்குக் கேடு
செய்தவனுடைய கல்விச் செல்வம் நாள்தோறும் தேய்வதுபோல்,
தானாகவே அழிந்துபோவான்; செய்ந்நன்றிக் கேட்டால்
உண்டாகும் துன்பம், மறுபிறவி எடுத்தாலும் வந்து துன்புறுத்தாது
போகாது.

சூள் உரைத்து ஒன்றை உறுதி செய்த ஒருவன்
அச்சுளுரையைப் பொய்த்துவிட்டால், அவ்வாறு பொய்த்தவன்,
உறவினர்கள் வருந்த ஈட்டி வளர்த்த செல்வங்களைப் பெற்ற,
வினைமுயற்சி இல்லாதவனுடைய குடி, அச்செல்வத்தை மெல்ல

மெல்ல இழந்து தனியே நின்று அழிவது போல், தானே அழிந்துபோவான். அவன் கூறிய வாள் ஏந்திய வீரனே எனினும், பொய்யுரையால் வந்த அக்கேடு, அவனை அழிக்காது விடாது.

பெருமானே! செயந்நன்றிக்கேடு, பொய்ச்சூள் இவற்றின் இயல்பு இது: இதை நீ நினைத்துப் பார்த்தல் வேண்டும்; ஓர் அரசன் சினங்கொள்ள, அதனால் அவன் பகைவன் அவன் அரணை வளைத்துக்கொள்ள, அகத்தே அடைபட்டிருக்கும் அரசனுக்கு வந்த வருத்தம் போன்ற வருத்தம் வருத்த இவள் நெஞ்சழிந்து வருந்தினாள்.

திமில்-மீன்படகு. கால்கிளர்தல்-எழுந்து மேற்செல்லுதல். உரவுநீர்-கடல். அழுங்க-வருந்த. ஒற்கம்-கேடு. எறியாது-அழிக்காது. கெழுவுற்ற-சேர்த்த. தாள்-முயற்சி. வாய்-கூர்மை. எயில்-மதில். பருவரல்-துன்பம். துனைவரு-விரையும்.

33. பொய்யார் ஆகுதல் தெளிந்தனம்!

பொருள் தேடிப் போயிருந்தான் கணவன். அவனைப் பிரிந்திருக்க மாட்டாது வருந்தினாள் மனைவி. அவளுக்குத் தோழி கூறிய ஆறுதல் உரைகள் இவை:

“அயம்திகழ் நறுங்கொன்றை அலங்கல்அம் தெரியலான்
இயங்குஎயில் எயப்பிறந்த எரிபோல, எவ்வாயும்,
கணைகதிர் தெறுதலின், கடுத்துஎழுந்த காம்புத் தீ
மலைபரந்து தலைக்கொண்டு முழங்கிய முழங்குஅழல்
மயங்குஅதர் மறுகலின், மலைதலைக் கொண்டென, 5

விசம்புஉற நிவந்துஅழலும், விலங்குஅரு, வெஞ்சுரம்.
இறந்துதாம் எண்ணிய எய்துதல் வேட்கையால்,
அறம் துறந்து ஆயிழாய்! ஆக்கத்தில் பிரிந்தவர்
பிறங்குநீர் சடைக்கரந்தான் அணி அன்ன நின்நிறம்
பசந்துநீ இணையை யாய், நீத்தலும் நீப்பவோ? 10

கரிகாய்ந்த கவலைத்தாய், கல்காய்ந்த காட்டகம்,
'வெருவந்த ஆறு' என்னார், விழுப்பொருட்கு அகன்றவர்,
உருவஏற்று ஊர்தியான் ஒள்அணி நக்கன்ன, நின்
உருஇழந்து இணையையாய், உள்ளலும் உள்ளுபவோ;
கொதித்துஉராய்க் குன்றுஇவர்ந்து கொடிக்கொண்ட

‘ஓதுக்குஅரிய நெறி’ என்னார், ஒண்பொருட்கு அகன்றவர்,
புதுத்திங்கட் கண்ணியான் பொன் பூண்டூன்று அன்ன, நின்
கதுப்புஉலறும் கவினையாய், காண்டலும் காண்பவோ?

ஆங்கு,

அரும்பெறல் ஆதிரையான் அணிபெற மலர்ந்த

20

பெருந்தண் சண்பகம் போல, ஒருங்குஅவர்

பொய்யார் ஆகுதல் தெளிந்தனம்

மைநர் ஓதி மடமொழி யோயே!”

நீர்நிலை அருகே மலர்ந்த கொன்றை மலர்மாலை அணிந்த
இறைவன், திரிபுரத்தை அழிக்க, அப்போது எழுந்த நெருப்புப்
போல ஞாயிறு நின்று காய்வதால், முற்றி உலர்ந்த மூங்கிலைப்
பற்றி எழுந்த காட்டுத் தீ, மலைகளில் பரவி எரிய, ஆங்கு எழுந்த
அழல், காட்டு விலங்குகள் சென்று கலக்கிய வழியிலும் சென்று
பரவுவதால், வழங்குவதற்கு இயலாததாகிவிட்ட, மலையிடை
யிட்ட காட்டு வழியை-

ஆயிழாய்! விரும்பிய பொருளைப் பெறவேண்டும் என்ற
வேட்கையால், அறத்தையும் மறந்து, பொருளாக்கம் கருதிப்
பிரிந்தவர், கங்கையைச் சடையிலே வைத்த சிவபெருமானின்
மேனிபோன்ற உன் பொன்னிறம் ஒளி இழந்து இவ்வாறாகக்
கண்டும், மறந்து கைவிடுவரோ?

கரிந்து காய்ந்த கவர்த்த வழிகளைக் கொண்ட மலை வெம்பும்
காட்டுவழி, அஞ்சத்தக்க கொடுமையுடையது என்று கருதாமல்,
பொருள்கருதிப் போயிருக்கும் கணவர், காளையூர் தியுடைய
கடவுளாகிய சிவபெருமானின் பொன்னணி போன்ற உன்
மேனிநிறம், தன் அழகு கெட்டு இவ்வாறாகவும், உன்னை
நினைப்பதும் செய்யாரோ?

ஞாயிறு கிழக்குமலையில் தோன்றிக் கொதித்துக் காய வந்து
பரந்த கோடைக்காலத்தால், காட்டுவழி கடத்தற்கு அரிது என்று
கருதாமல், பொருள் கருதிப் போன நம் காதலர், பிறைத்
திங்களைக் கண்ணியாகக் கொண்ட சிவபெருமானின்
தலையணிபோலும் அணிகள் இல்லையாக, உன் கூந்தல்
அழகிழந்து இவ்வாறாகவும், அதைக் காணவாராரோ?

திருவாதிரைப் பெயரை உடையோனாகிய சிவபெருமான்
அணியும் சண்பக மலர், மலரும் காலத்தில் பொய்யாது மலர்வது

போல், அவர் பொய்யார் என்பதை நாம் உணர்ந்துள்ளோம்; ஆகவே, மடமொழி! அவர் வருவார். வருந்தற்க!

அயம்-நீர்நிலை. தெரியல்-மாலை. எயில்-கோட்டை. தெறுதல்-காய்தல். காம்பு-மூங்கில். இறந்து-கடந்து. இணையை-இத்தன்மை உடையை. நீத்தல்-கைவிடுதல். கவலை-கவர்ந்த வழிகள். இவர்ந்து-எழுந்து. கொடி-கிழக்கு. ஆதிரையான்-திருவாதிரை என்ற நாளின் பெயர் பூண்ட சிவன்.

வெல்க தமிழ்!

முதல் குறிப்பு அகராதி

அகலாங்கண் இருள்	379	இலங்கு ஒளி மருப்பின்	75
அகல் ஞாலம் விளக்கும்	328	இவர் திமில் எறிதிரை	361
அகவினம் பாடுவாம்	122	ஈண்டு நீர்மிசைத்	269
அகன்துறை அணிபெற	204	ஈதலிற் குறைகாட்டாது	83
அணிமுகம் மதி ஏய்ப்ப	178	உண்கடன் வழிமொழிந்து	73
அணைமருள்இன்துயில்	56	உரவு நீர்த்திரை பொர	353
அயம்திகழ் நறுங்கொன்றை	406	உரைசெல உயர்ந்து	394
அரிதாய அறன் எய்தி	48	உறுவளி தூக்கும்	230
அரிதினில் தோன்றிய	372	ஊர்க்கால் நிவந்த	160
அரிதே தோழி நாண்	363	எஃகுஇடை தொட்ட	95
அரிநீர் அவிழ் நீலம்	246	எல்லா இஃகு ஒத்தன்	172
அரிமான் இடித்தன்ன	58	எல்லா இஃது ஒன்று	299
அருந்தவம் ஆற்றியார்	91	எழில் மருப்பு எழில் வேழம்	365
அரும்பொருள்		எறித்தரு கதிர் தாங்கி	43
வேட்கையின்	66	என்றோற்றனை கொல்லொ	254
அருள் தீர்ந்த காட்சியான்	329	ஏள இஃது ஒத்தன்	175
அரைசுபடக் கடந்து	290	ஏந்து எழில் மார்ப	260
அறன் இன்றி அயல்	30	ஒண்கடர் கல்சேர	331
அன்னை கடுஞ்சொல்	262	ஒருகுழை ஒருவன்போல்	81
ஆம்இழி அணிமலை	143	ஒருஉ நீ எம் கூந்தல்	239
ஆறுஅல்ல மொழி	398	ஒருஉக் கொடி இயல்	240
ஆற்றி அந்தணர்க்கு	21	ஒன்று இரப்பான் போல்	141
இகல் வேந்தன் சேனை	301	கடிகொள் இருங்காப்பில்	308
இடுமுள் நெடுவேலி	50	கடும்புனல் கால்பட்டுக்	93
இணை இரண்டு இயைந்து	303	கண்ணகன் இருவிசம்பில்	277
இணைபட நிவந்த	200	கண்டவர் இல் என	339
இமையவில் வாங்கிய	114		

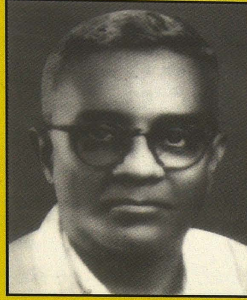
கண்டவிர் எல்லாம்	370	தொல்லெழில் வரைத்தன்றி	88
கண்டேன் நின் மாயம்	243	தோழி நாம் காணாமை	317
கதிர்விரி சுனைசுடர்க்	134	தோள் துறந்தருளாதவர்	344
கயமலர் உண்கண்ணாய்	112	நடுவு இகந்து ஓர்இ	41
கருங்கோட்டு நறும்		நயம் தலை மாறுவார்	219
புன்னை	335	நயனும் வாய்மையும்	348
கழுவொடு சுடுபடை	295	நலம் மிக நந்திய	313
காமர் கடும்புனல்	117	நறவினை வரைந்தார்க்கும்	267
கார் ஆரப் பெய்த	306	நன்னுதால் காண்டை	384
கார்முற்றி இணர்ஊழ்த்த	190	நிரை திமில் களிறாகத்	405
காலவை சுடுபொன்	233	நில்ஆங்கு நில்ஆங்கு	257
கொடியவும் கோட்டவும்	156	நீரார் செறுவில்	208
கொடுமிடல் நாஞ்சிலான்	105	நெஞ்சு நடுக்குறக்	77
கொடுவரி தாக்கி	146	நோக்குங்கால் நோக்கித்	176
கோதை ஆயமும்	333	படைபண்ணிப் புனையவும்	63
சான்றவிர் வாழியோ	367	பல்வளம் பகர்பு ஊட்டும்	69
சுடர்த்தொடீஇ கேளாய்	150	பன்மலர்ப் பழனத்த	215
சுணங்கு அணி வனமுலை	169	பாஅல் அம்செவிப்	35
செருமிகு சினவேந்தன்	53	பாங்கு அரும் பாட்டங்கால்	319
செவ்விய தீவிய சொல்லி	67	பாடல்சால் சிறப்பின்	86
ஞாலம் மூன்று அடித்தாய்	337	பாடுஇன்றிப் பசந்தகண்	61
ஞாலம் வறம் தீர	225	பாடுகம் வா வாழி	125
தளிபெறு தண்புலத்து	274	பால்மருள் மருப்பின்	71
தளைநெகிழ் பிணிநிவந்த	167	பரிவுண்ட புணர்ச்சியுள்	375
திருந்து இழாய் கேளாய்	181	புள்இமிழ் அகல்வயல்	217
தீம்பால் கறந்த கலம்	310	புனவளர் பூங்கொடி	247
துணை புணர்ந்து எழுதரும்	359	புனைஇழை நோக்கியும்	210
துனயுநர் விழைதக்க	389	பெருங் கடல் தெய்வ	350
தெரி இணர் ஞாழலும்	342	பெருந்திரு நிலையிய	228
தொடங்கற்கண் தோன்றிய	27	பொதுமொழி பிறர்க்கு	192
தொல் இயல் ஞாலத்துத்	403	பொய்கைப்பூப் புதிது	206
தொல்லாழி தடுமாறித்	346	பொன்மலை சுடர் சேர	341

போது அவிழ் பனி	195	யாரை நீ எம் இல்	265
மடிஇலான் செல்வம்போல்	103	வண்டுது சாந்தம்	252
மணிநிற மலர்ப்பொய்கை	197	வயக்குறு மண்டிலம்	78
மரைஆ மரல் கவர	37	வலி முன் பின்	33
மல்லரை மறம் சாய்த்த	357	வறன்உறல் அறியாத	153
மலிதிரை ஊர்ந்து	285	வறியவன் இளமைபோல்	46
மறங்கொள் இரும்புலித்	128	வாங்குகோல் நெல்லொடு	148
மன்னுயிர் ஏமுற	100	வார்உறு வணர்ஐம்பால்	164
மாண உருக்கிய நன்பொன்	321	வாரி நெறிப்பட்டு	316
மா மலர் முண்டகம்	355	விடியல் வெங்கதிர்	136
மின்ஒளிர் அவிர்அறல்	158	விரிகதிர் மண்டிலம்	199
முறஞ்செவி மறைப்பாய்பு	151	வீங்குநீர் அவிழ்நீலம்	188
மெல்லிணர்க்		வீயகம் புலம்ப	139
கொன்றையும்	280	வீறுசால் ஞாலத்து	97
மைஅற விளங்கிய	222	வெல்புகழ் மன்னவன்	326
மைபடு சென்னி	236	வேங்கை தொலைத்த	131
யார் இவன் எம்கூந்தல்	242	வேய்எனத் திரண்டதோள்	162
யார் இவன் என்னை	311	வேனில் உழந்த	38

நிறைந்தது

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

1. பல்லவர் வரலாறு
2. தமிழக வரலாறு - தமிழக ஆட்சி
3. இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சி
4. தமிழகக் கலைகளும் கல்வெட்டுக்களும்
5. சைவ சமய வளர்ச்சி

மா. இராசமாணிக்கனார்
(1907-1967)

இலக்கியம், சமயம், வரலாறு கோயில்கலைகள், கல்வெட்டு இவற்றில் ஆழ்ந்த புலமையுடையவர். ஆய்வு நெறிமுறையிலும், அணுகுமுறைகளிலும் புதிய சிந்தனைகளை விதைத்தவர். சாதி, சமயமற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்கத் தம் எழுத்தாலும் பேச்சாலும் பாடு பட்டவர். மாந்த நேயமும், மொழி, நாடு இவற்றின்பால் தளராப் பற்றும் கொண்டு உழைத்து உயருமாறு இளைய தலைமுறையை ஆற்றுப்படுத்தியவர். இவருடைய 'பல்லவர் வரலாறு', 'பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி', 'தமிழ் மொழி இலக்கிய வரலாறு', 'பெரியபுராண ஆராய்ச்சி', 'சைவ சமய வளர்ச்சி' முதலிய நூல்கள் காலம் கடந்து நிற்கும் தகைமையன. எளிமையும் இனிமையும் உண்மையும் உழைப்புமே இவரது அடையாளங்கள்.

நன்றி : சாகித்திய அகாதெமி

பூம்புகார் பதிப்பகம்

127 (ப. எண் : 63), பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே)

சென்னை - 600 108.

தொலைபேசி : 25267543